Láng Attila D.

Jane Carson kalandjai

A szerző magánkiadása, 2020

ISBN 978-963-89965-6-5

ISBN 978-963-89965-1-0

ISBN 978-963-89965-0-3

ISBN 978-963-89965-8-9

Urania

1.

– *Ceres–42* Terraluna, *Ceres–42* Terraluna, itt hármas északi, jelentkezz!
– Hármas északi, hármas északi, itt *Ceres–42* Terraluna, hatvankettő-tizenkilenc-negyvenegy. Leszállási engedélyt kérek negyvenhárom-tizenegyre, vétel.

– Hármas északi *Ceres–42* Terralunának, negyvenhárom-kilenckor leszállása van a *Ceres–13*-nak, sorolj be negyvenhárom-tizenhatra a C4-es leszállóra. Pályamódosítás hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, vétel.

– *Ceres–42* Terraluna hármas északinak, negyvenhárom-tizenhatkor C4-en leszállok, pályamódosítás hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, leszálló ág negyvenhárom-kilenctől. Vége.

A bajuszos, jóképű pilóta elfordította a théta iránykormányt, s a kis interplanetáris kompot megbillentette az egyik fúvókából kiáramló gáz. A *Ceres–42* ráfordult a Callindra hármas számú kikötőjéhez vezető pályára.

– Jól jövünk – nézett oldalra a pilóta –, félóra múlva már az apja nyakába ugorhat. Leszóljak a kikötőbe, hogy érkezik?

A másodpilóta ülésén, amit az ilyen utakon általában üresen szoktak hagyni, egy lány ült. Fehér kezeslábast viselt az intersztellárisok jelvényével. Megrázta fejét, feje körül röpködtek barna fürtjei.

– Már tudja. Egy hónapja szervezzük ezt a találkozót.

– El is hiszem. Szegények ott az intersztellárisoknál többet vannak úton, mint pihennek. Mi legalább rövid utakat… Hármas északi, hármas északi, itt *Ceres–42* Terraluna, jelentkezz!

– *Ceres–42* Terraluna, *Ceres–42* Terraluna, itt hármas északi, vétel!

– *Ceres–42* Terraluna hármas északinak, pályámon a *Minerva–3* hatvanhét-tizenhárom-tizennyolccal megjelent, keresztpont negyvenhárom-kettőkor, utasítást kérek, vétel.

– Hármas északi *Ceres–42* Terralunának, *Minerva–3* pályamódosítását vettem, hatvanhét-tizenhárom-tizennyolc, keresztpont negyvenhárom-kettőkor, maradj vételben. *Minerva–3, Minerva–3*, itt hármas északi, jelentkezz!

– Hármas északi, hármas északi, itt *Minerva–3* altacentrikus, vétel!

– Hármas északi *Minerva–3* altacentrikusnak, keresztezőpályán vagy *Ceres–42* Terralunával, hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, keresztpont negyvenhárom-kettőkor. *Minerva–3* altacentrikus, állj pályára hatvankilenc-tizenegy-húszra. Vétel!

– *Minerva–3* altacentrikus hármas északinak, keresztpálya *Ceres–42* Terralunával hatvankettő-tizenhét-negyvenegy, keresztpont negyvenhá-

rom-kettőkor. Pályára állok hatvankilenc-tizenegy-húszra, pályamódosítás negyvenkettő-kilencvenötkor. Vége.

– Hármas északi *Ceres–42* Terralunának, nyílt pályád van, vége.

– *Ceres–42* Terraluna hármas északinak, vettem és vége. – A pilóta hátradőlt és megcsóválta a fejét. – Látja, ez a baj nálunk, sosincs egy perc nyugalom. Lefogadom, mire leérünk, még hat hajót kell félreküldeni az utunkból. Hiába, zsúfolt már ez a naprendszer.

A pilótának nem lett igaza. A Terraluna akadálytalanul haladt végig a Callindra külső légkörén és lépett be a leszálló ágba. Helyi idő szerint negyvenhárom óra tizenhat perckor pontosan bolygót ért a C4-es leszállótéren.

– Köszönöm, hogy beengedett a fülkébe, hadnagy úr – nyújtotta kezét a lány.

– Nincs mit – nevetett rá a pilóta, s jól megszorította a kezét. – Elvégre szakmabeliek vagyunk, nem igaz?

2.

Öt nappal korábban ért véget az iskola. Jane Carson elégedetlen arccal megszemlélte a tízesek közé befurakodó kilenceseit – három volt belőlük, biológiából, irodalomból és ökológiából –, aztán behajította a bizonyítványt a könyvek közé és csomagolni kezdett. Minden mozdulatát Molly néni sopánkodása kísérte.

– Hát én még ilyet nem ettem, annyi szent. Még ha itt lenne az apja a szomszédban, hát azt mondom, rendben van, no de hogy öt fényévre? Mért nem mindjárt ötven vagy ötszáz? A sarkadra kellene állnod, Linda, nem csak bámulni, mint egy darab kő.

– Még soha nem láttam bámuló követ, Molly néni, de itt nincs mit tennem. Két éve egyébről se beszél, mint erről az útról. Rick már agyongyötört, épp csak azzal nem fenyegetett meg, hogy ha nem engedem, itt száll le a kertben a hajójával és viszi.

Jane fölnézett a csomagok közül és elnevette magát. Elképesztő, hogy anyának mennyire nincsen fogalma a méretekről.

– Mert hülye vagy, Linda – szögezte le Molly néni ellentmondást nem tűrően. – Csodálom, hogy eddig más nem vette észre. A lányodnak űrmániája van, nem az apja érdekli, hanem az a képtelen fekete semmi. Abban akar röpkörészni, hogy esett volna a tengerbe, aki kitalálta.

– Az űrt senki se találta ki – sziszegte Jane dühösen. – Az űr *van.*

– Van, van, de nincs benne semmi érdekes, annyi szent. Azért hívják űrnek, mert üres. Nincs benne semmi!

– Akkor mi a baj? – kérdezte Jane, hirtelen könnyed hangnemre váltva. – Ha nincs benne semmi, akkor veszély sincs benne, *n'est-ce pas?*

Molly néni legyintett és megint anyjához fordult, hogy folytassa sirámait, de Linda kiment teát főzni magának. A néni követte, Jane pedig villámgyors mozdulatokkal csomagolt. Már képtelen lett volna lassan csomagolni. Öt napig lesz úton a csillagok között, és nagyon jól tudja, hogy semmit se láthat. Csak ülhet egy kabinban és sétálgathat az utasfedélzeteken. Van persze kilátó, de ki akarja a csillagokat nézni?

Másnap reggel búcsút vett anyjától és repülőre szállt az űrkikötő felé. Az Alexán, a Capella hetedik bolygóján laktak, egy kis kék bolygón, amin apró szigetek pöttyözték a végtelen óceánt. A bolygó egyetlen nagy szárazföldjén volt az ugyancsak egyetlen űrkikötő, ötezer kilométerre az ő szigetüktől. A kikötőből különjárat vitte a Bettinára – az Alexán olyan kevesen élnek, hogy szinte mindenkit különjárattal visznek a rendszer nagyobb bolygóira, és a kormány fizeti, cserébe azért, hogy hajlandók ott lakni és művelni a bolygót. A Bettinán vetett még egy pillantást a Capella fehér gömbjére – a csillag összes adatát fejből tudta, ötezer-hétszáz kelvin felszíni hőmérséklet, tizennégymillió kilométeres átmérő, százas napfényesség, régi neve Alfa Aurigae –, aztán felszállt a *Nova* intersztellárisra és öt napig unatkozott az Altair felé. Az utolsó percekben tudta meg, hogy nem a Callindrán szállnak le, hanem a rendszer egy másik bolygója, az Europa Altairis fogadja őket, de gondoskodnak kedves utasaik átszállításáról a Callindrára. Kedves utasaik, ez mindenkit jelentett, kivéve Jane-t, aki egy intersztelláris hajóparancsnok lányaként minden intersztelláris hajón ingyen utazott, következésképpen nem fizetett a jegyért a *Nová*n, következésképpen nem számított utasnak. Hogy akkor mégis minek számít, hiszen a legénységi szektornak a közelébe se tehette a lábát, azt nem sikerült megtudnia, a parancsnok szóba sem állt vele. Az interplanetáris hajókra pedig nem volt szabadjegye.

De ez is elrendeződött. A kikötőből átszólt a Callindrára, apja pedig, aki már tegnap bedokkolt, szerzett neki helyet az egyik Terraluna kompon. Húsz utas volt rajta, és a pilóta egyedül neki engedte meg, hogy beüljön a fülkébe!

Végül is nem kezdődött rosszul a vakáció.

3.

A Callindra mérhetetlenül régi világ volt. Innen, az Altair-rendszerből indult az egész szektor gyarmatosítása, a Capelláé is. Molly néni nagyszülei még itt éltek a múlt században. Tíz nagyváros állt a bolygón, öt űrkikötője volt és egy egész szektort irányítottak innen. Illetve majdnem egy egész szektort, mert az igazi főváros mégsem itt van, hanem… éppen ott, ni.

Az égbolton felfedezte a Sirtos gömbjét. Nem látszott rajta, hogy lakott volna, még a kék szín se látszott, csak onnan tudta, hogy az a Sirtos, hogy nincs más égitest, ami a Callindrához ilyen közel volna és nappal is látszana. Kétszer akkorának látszik, mint az Alexáról a Bettina vagy a Terráról a Luna. A Sirtos ennek a szektornak a fővárosa, oda futnak be az adatok mindenről, ott döntenek mindenről, ami fontos. Elnézte egy percig, amint méltóságteljesen elúszik a délelőtti égbolton. Vagy délutáni?… Egy pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta, milyen napszak lehet. Aztán eszébe jutott a leszállási idő, negyvenhárom óra tizenhat perc. Fényes délelőtt van.

Kis kikötői autó kanyarodott mellé, egyenruhás alak ugrott ki belőle.

– Mit csinálsz te itt, kislány? Ez űrkikötő, itt nem lehet sétálgatni. Az irataidat!

Jane fölnézett a szép szál kikötői tisztre, tekintete megpihent a szakállán – az Alexán is ez volt a divat, ismerőst látott benne –, közben a zsebébe nyúlt az útleveléért, aztán meggondolta magát.

– Majd ha köszön és magáz.

– Miii?!

– Tizennégy éves vagyok. Legyen szíves kisasszonynak szólítani és köszönni, mielőtt akar valamit.

A tiszt a combjára csapott. – Szent ég, nagy az én vétkem! Kisasszony, esedezem bocsánatáért. Isten hozta a Callindrán, kérem, nézze el gyarló világunknak, hogy nem fogadtuk piros szőnyeggel. És ha lenne oly jó megkönyörülni szegény kikötői tiszten és átnyújtaná az igazolványát, akkor nem hajítanám ki két percen belül innen úgy, hogy belezöldül!

A végére már üvöltött. Jane utálta, ha kiabálnak vele, de úgy gondolta, a legkönnyebben úgy teheti meg nem hallottá a gúnyos szavakat, ha átadja a papírjait.

– Jane Carson? – nézte a tiszt. – Úticélja?

– Callindra.

– Azt látom, de azon belül?

– Ez a kikötő.

– Itt óhajt lakni netán?

– Az ön vendégszeretétől kísérve? Eszemben sincs. Egy hajóra vagyok hivatalos.

– Akkor miért nincs megjelölve a végső úticélja?

– Mert a hajó a célom. Az apám a parancsnoka és vele fogom tölteni a vakációmat.

– Richard Carson?

– Ismeri?

– Nem én, ide van írva. Melyik hajót vezeti?

Jane könnyedén vállat vont. – Azt mondták, valami fehéret, piros csillagokkal.

Eltartott egy-két pillanatig, amíg a tiszt ráébredt, mire gondol.

4.

– Hajó neve?

– *Urania.*

– Parancsnok?

– Richard Carson.

– Fokozata?

– Első osztályú intersztelláris utasszállító hajóparancsnok, ezredesi rangban.

– Állomáshelye?

– Alta–179-es intersztelláris parancsnoki bázis, Altair szektor, Capella-rendszer, Bettina.

– Hajóparancsnoki beosztásban mikortól?

– Két éve.

– Útvonala?

– Altair–Terra.

– Érkezett?

– Persze!

A szakállas fújt egyet. – Azt kérdezem, mikor érkezett a Callindrára?

– Tegnap délután, ha minden egybevágott.

– Indulás?

– Holnap.

– Érkezés a Terrára?

– Július harmincegy.

– Indulás vissza?

– Augusztus kettő.

– Érkezés az Altair-rendszerbe?

– Augusztus harmincegy. De kérdezhetek valamit?

– Nem. Ha a parancsnok lánya, akkor tud mást is. Mi a hajó sorozatszáma?

– Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC. Miért nem visz oda és mutatja meg a pofázmányomat az apámnak? Ő megmondaná egyszerűbben, hogy én vagyok-e.

– Azt majd a végén. Mi az altairi hívójele?

– URA 66 BX.

– Hol dokkol a hajó?

– Azt nem tudom. Útközben nem kérdeztem meg.

– Úgy – mondta a tiszt. – Eddig jól felelt, de ezt tudnia kellett volna. Az *Urania* csak egyetlen dokkban lehet ebben a kikötőben.

– Akkor minek kérdezi? Erre mindenki tud válaszolni, aki ismeri a maguk kikötőjét. Én nem ismerem. – Elmosolyodott. – Ugye nem gondolja komolyan, hogy miközben átutazom a fél Galaxison, éppen a maguk kis vacak kikötőjét fogom memorizálni?

A tiszt szó nélkül beugrott a kocsijába. – Mire vár?

Jane előkelő mozdulattal helyet foglalt az ülésen, s izgatottan várta, hogy az *Urania* előbukkanjon az épületek mögül.

A kisautó halk surrogással haladt a kikötő betonján. Két Terraluna mellett mentek el, húsz méter magas, szögletes testük játékszer volt a mögöttük tornyosuló altacentrikus mellett. Aztán megkerülték az állomásépületet, s a lélegzete is elállt.

Az állomásépület mögül irdatlan hófehér henger bukkant ki. Legalább háromszáz méter hosszan terpeszkedett a betonon, s vagy ötven méter magasan álltak a tetején szorgoskodó robotok. Kocsik százai nyüzsögtek körülötte.

– Csodálatos – suttogta.

– Az – mondta a tiszt. – Elég nagy hajó. De ha intersztelláris parancsnok lánya, akkor biztosan tudja a típusát.

Meghökkent. Egy pillanatig olyan biztosra vette, hogy ez az *Urania,* hogy nem is figyelt a formájára. Pedig hát nem is hasonlít rá, kivéve a színét és hogy milyen nagy.

– Neutromax hatos teherhajó?

– Ötös, de kívülről ugyanolyan. Nagyon jó. Arra megy, amerre maguk, a Terrára.

– Hogy hívják?

– *Nitrocell–316*.

A kocsi befordult az állomásépület mögé és begurult a személyzeti garázsba. A tiszt kiszállt és hívta őt is.

– Hova megyünk?

– Ahova kell. Jöjjön.

Felmentek egy emeletet az útlevél-ellenőrzéshez. A tiszt átadta Jane papírjait, amik egész idő alatt nála voltak.

– Neve? – kérdezte a tizedes.

– Jane Carson.

– Érkezett?

– Negyvenhárom-tizenhatkor.

– Mivel?

– *Ceres–42* Terraluna.

– Indul?

– Holnap az *Uraniá*val.

– Úticél?

– Callindra.
A tizedes ráemelte a tekintetét. – Tessék?
– Mondom, Callindra.
– Ugyanide akar visszajönni?
– Persze. Elmegyek a Terrára és jövök vissza.
– Miért?
– Apámmal töltöm a vakációt az *Uraniá*n.
– Ott dolgozik?
– Ott.
– Neve, beosztása?
Jane-nek elege lett a kurta kérdésekből. Foghegyről válaszolta: – Richard Carson első osztályú intersztelláris ezredes, Alta–179, Altair–Capella–Bettina, azonosítási száma ISC–3217-6298.
A tizedes hidegen nézett rá. – Nem kérdeztem a számát és az állomáshelyét, csak a nevét és a beosztását. Tehát Richard Carson parancsnok. Üljön le, átszólok az *Uraniá*ra, hogy azonosítsák magát.
– Szó se lehet róla.
– Tessék?
Jane-t elöntötte valami hideg düh. – Ide figyeljen, tizedes. Ott fekszik maga előtt az összes személyi iratom. Vagy elfogadja a hitelességüket és utamra enged, vagy letartóztat hamis személyazonosság használatáért, de most azonnal.
– Átszólok az *Uraniá*ra – közölte a tizedes.
– Tehát kételkedik a személyazonosságomban?
– Eszemben sincs. De ez az előírás.
– Van arra előírás, hogy megakadályozzon benne, hogy felszálljak a hajóra?
– Nincsen, de előbb…
– Akkor felszállok a hajóra. Az útlevelemet – nyújtotta a kezét.
– Előbb átszólok a…
Jane sarkon fordult és megindult a terminál felé. A tizedes kiabált utána, de nem törődött vele. Egykettőre megtalálta a piros vonalat, ami az *Urania* beszállófolyosójához vezetett. Jobb szeretett volna az A szektoron át beszállni, de ha lemegy az épületből, soha oda nem ér. Már sejtette, hogy a hajó kint van a külső kikötőben, az legalább egy kilométer ide.
Beugrott egy autotaxiba és lenyomta a gombot. A kis masina megindult vele, s egy pillanat múlva már a hosszú üvegfolyosón szaladt, amely a kikötőt megkerülve futott ki a nyílt sivatagba.

5.

Jobbról a kikötő betonja, rajta ezerféle jármű, ember, robot kaotikus nyüzsgése – balról a halott, mozdulatlan sárga sivatag. A folyosó éppen a kikötőt lezáró kerítés fölött futott. Jobboldalt a kikötő elnyúlt, ameddig a szem ellát – baloldalt a sivatag nem terjedt messzire, még jóval a láthatár előtt beleütközött a város szélébe. Ez csak egy apró nyúlványa a hatalmas sivatagnak, ami a város és a kikötő között megmaradt, amíg a terjeszkedő épületek el nem nyelik azt is. Maga a sivatag a városon túl van.

A Callindra nem sivatagbolygó, de ezen a szélességen mindenütt homok borítja, a sarkok is terméketlenek. Kevés itt a víz és a termőterület, ezért építenek mindent a sivatagba. Északabbra és délebbre, a mérsékelt övezetek keskeny sávjában minden talpalatnyi hely zöld. S a bolygó még így is importra szorul mezőgazdasági termékekből.

Jane rövid merengésének a kocsi vetett véget, amely kis rántással fékezett, aztán jobbra kanyarodott. A folyosó csakhamar befutott a két kikötő közötti szakaszra, most már balról is betonszőnyeg volt.

S fönt a magasban hófehéren csillant valami.

Jane elnézte másodperceken át, s csak akkor hasított belé a felismerés: hiszen ez az! Az a lekerekített fehérség ott az *Urania* egyik vége. Alighanem a tatja. Jó hatvan méter magasan van, egy Neutromax békésen átsétálhatna alatta. Van is forgalom odalent bőven.

Az *Urania* teste lassan közelített a betonhoz, a hajó végétől háromszáz méternyire ért hozzá, s vagy kétszáz méteren át a kikötő betonján feküdt. Aztán megint elszakadt tőle és a magasba tört, hogy az utolsó kétszáz méteren megint alatta közlekedjenek a kocsik. A hajó teljes hossza – ezt Jane álmából felriasztva is tudta – hétszázhuszonkilenc méter, szélessége a törzs közepén nyolcvankét méter, magassága hatvankét méter. Összsúlya tizenkétmillió tonna.

Ezek a számok csak lassan kezdtek megtelni élettel. A kocsi balra kanyarodott és egyenesen az *Urania* felé futott, Jane pedig egy percig nézte csodálkozva azt a különös sötétkék valamit, ami a hajó mellett feküdt, mint valami mentőcsónak, de hát az *Urania* mentőcsónakjai természetesen fehérek és más az alakjuk – aztán rájött, mi az. A légköri kormánylapátjáról ismerte föl. Olympic osztályú interplanetáris teherhajó volt, éppen olyan, mint amit a Bettinán látott induláskor. Akkor borzasztóan nagynak tűnt, az *Urania* mellett pedig úgy hatott, mint kis kék bogár a jegesmedve mellett.

A következő percben már olyan közel voltak, hogy semmi más nem látszott balról és jobbról, csak az *Urania* oldalának fehér kolosszusa. Aztán a kocsi lassított, a fehér fal eltűnt, kétoldalt véget ért az üvegfal és

vajszínű műanyagnak adta át a helyét. A kocsi egy pillanat múlva megállt.

– Üdvözlöm a fedélzeten – lépett oda egy fiatalember.

6.

– Jó napot – lépett ki Jane. Az autotaxi megpördült és visszaindult mögötte.

– Az iratait, kisasszony, ha kérhetem.

Már a zsebébe nyúlt volna, amikor eszébe jutott a tizedes. – Bent vannak az állomáson, az útlevélvizsgálónál.

A fiú meglepődött. Talán húszéves lehetett, stewardi rangjelzést viselt.

– Miért?

– Nem akarta visszaadni, mielőtt ide nem szól, nekem pedig nem volt kedvem várni rá. Gondolom, majd átküldi.

– Egy pillanat, kisasszony. Úgy érti, baj volt az irataival?

– Ilyesmit nem mondott.

A steward intett valamerre, s a földből kinőtt két tengerész. Udvariasan bólintottak neki, de a kezüket az övükön tartották.

– Jó napot, kisasszony. Azt hiszem, velünk kell jönnie.

– A neve, kadét?

– Wilson, kisasszony. A társam Stanton kadét.

– Jane Carson. Mehetünk.

A tengerészek megdermedtek mozdulat közben. Jane elnyomott magában egy kaján vigyort.

– Megismételné?

– Mehetünk – ismételte Jane.

– Nem azt. A nevét.

– Jane Carson.

A tengerészek egymásra néztek. Jane elégtétellel állapította meg, hogy *itt* hatása van a nevének.

– Akkor legjobb lesz, ha a parancsnokhoz kísérjük – szólalt meg Stanton kis hallgatás után.

– Eredetileg nem hozzá akartak?

– Nem… a szállásmesterhez. Hozz valami járművet, Floyd.

A steward kerített egy kocsit, s megindultak a hosszú folyosón. Jane megpróbált tájékozódni annak alapján, amit apja elbeszéléseiből és olvasmányaiból tudott, de nem volt meg a kiindulópontja.

– Hol vagyunk? – fordult Wilsonhoz.

– A B1-es szektor legfelső emeletén, kisasszony.

– Akkor ez a hármas főfolyosó?

– Úgy van. Látom, ismeri a hajót.

– Csak hallomásból.

Magában megállapította, apa igencsak rendet tart a hajón. Amióta tudják a nevét, nagyon tisztelik.

A következő percben a kocsi befordult egy kis térségre és megállt. Egy tiszt állította meg.

– Maguk mit furikáznak itt, Wilson? Miért nincsenek a helyükön?

A kadét tisztelgett. – Jelentem, Miss Carsont visszük a parancsnoknak.

– Miss Kit?

– Miss Jane Carsont.

– Ki adott rá parancsot?

– De uram… én…

– Elég! Megfordulnak és visszamennek. Maga velem jön – mondta a lánynak.

Jane mozdulatlanul ült és mereven előre nézett.

– Kisasszony, magának beszélek!

Semmi válasz.

– Wilson, magukkal is ilyen közlékeny volt?

– Én… azt hiszem, uram, először köszönnie kellene neki.

A tiszt mérgesen rántott egyet a bajszán. – Úgy! Miss Carson, üdvözlöm a hajón és jó napot kívánok. Megkérhetném, hogy tartson velem?

Jane lassan elfordította fejét és érdeklődve nézett a tiszt arcába. Az fokozatosan elvörösödött.

– Régóta szolgál utasszállító hajón, százados?

– Nem, kisasszony.

– Nem is fog sokáig, ha nem tanulja meg, hogy kell beszélni az utasokkal.

A százados magában megesküdött, hogy egyszer még letörli a kadétok képéről a kárörvendő vigyort, aztán csendesen bocsánatot kért.

– Megkapja a bocsánatot, ha én is a nevét.

– Masters, kisasszony.

– Köszönöm, Masters százados. Viszontlátásra.

Jane rácsapott az indítógombra, s a kocsi továbbindult hármukkal. Masters dühösen ült vissza az asztalához.

7.

Wilson és Stanton végigment vele a B1-en, aztán föl az A1-re, a tiszti kajütökhöz. A kettes előtt álltak meg. A főfolyosó nem volt hosszabb harminc méternél, három-három ajtó nyílt róla kétoldalt, s egy nagy kétszárnyú acélajtó a végén. Ez volt a vezérlő.

– A parancsnok ezt a szobát jelölte ki önnek, kisasszony.

– Jó. Hol van apa?
– Valószínűleg a vezérlőben.
Jane meg se nézte a kajütjét, fölszaladt a rámpán vagy tíz métert és megállt az ajtó előtt. Elfogódottan nyomta meg a gombot. Mindig ide vágyott, egy igazi nagy hajó vezérlőjébe, de soha nem nyílt rá alkalma. Ha be van zárva…
Nem volt. Egy zsilipen át egyenesen beléphetett a vezérlőbe.
Meglepően kicsi helyiség volt ahhoz képest, mekkora hajót irányítanak innen. Hússzor harminc méter lehetett az alapterülete, jó négy méter magasak a falai. Közepén számítógépasztalok guruló székekkel, hátul heverők, elöl pedig, a hajó legelejében a parancsnok és a pilóták székei a nagy vezérlőpult előtt. Körös-körül a falakon minden talpalatnyi hely zsúfolva műszerekkel, képernyőkkel, kapcsolókkal.
Lassan haladt át a termen, igyekezett egyszerre minél többfelé nézni. Aztán már a szemközti nagy pult kötötte le a figyelmét. Megállt a parancsnoki szék előtt, végigpillantott a műszerrengetegen, aztán gondolt egyet és beleült a székbe. Ezt senkinek sem szabad, a parancsnoki szék mindenki más számára tilos; még az utasok gyerekei közül is ha egyet-egyet felhoznak ide nézelődni, legjobb esetben az egyik másodpilóta székébe engedik beleülni. De neki apa biztos megengedné.
A szék gyorsan a testéhez simult és rögzítette a combját, aztán előrecsusszant, hogy mindent elérjen a műszerpulton. Gyorsan felfedezte a helyzetjelző műszereket, a rendszerelemzőket, a kommunikációs rendszereket, aztán egy kicsit eltűnődött, mi lehet a célja egy sor apró, számozott kallantyúnak. Tizennégy volt belőlük. Talán a stabilizátorok, gondolta, majd észrevett egy fehér tárcsát, körülötte skálával, mellette három fekete gombbal. Erről nem tudta, micsoda. És a kék gombsorról sem ott fölötte. Meg az a hat színes gomb kicsit balra…
Fokozatosan rájött, hogy itt, a parancsnoki részen is sokkal több az olyan kapcsoló, aminek a céljáról fogalma sincsen, mint amit ismer. De azért akad olyan, amit még használni is tud. Megfogta a rendszerelemző tolókáját, mire a képernyőről eltűnt a „minden rendben” felirat, és a máglya adatai jelentek meg. Gondosan végigolvasta őket. A máglyában minden rendben volt, ezt mutatta az adatoknak az a része, amit értett – s nyilván az is, amit nem –, de nem ez volt az érdekes, hanem hogy érezni lehetett: ez egy *valódi* máglya. Nem valamiféle szimulátor vagy játékszer, ezek mögött az adatok mögött tényleg van egy atomreaktor, méghozzá nem is akármilyen. Három emelet magas és száz méter hosszú, külön kiszolgálórendszerei vannak, egész kis robothadsereg szolgál az ellátására és szervizelésére. Ezekről is voltak ott adatok.
Továbbtolta a tolókát, s megjelentek a hiperhajtóművek adatai. Ennek már a tizedrészét se értette, csak azt, hogy minden zöld, néhány szám sárga, de piros nem akadt közte. Minden rendben volt.

Nem lépett tovább, észrevette maga előtt balra a távkom zöld gombját, és gyorsan lenyomta.

– Vezérlő hívja a parancsnokot – mondta.

– Parancsnok jelentkezik – szólalt meg egy hang. De nem a távkomból, hanem a háta mögül.

Megpördült a székkel. A vezérlő közepén ott állt az apja.

8.

– Apa… – mondta elhalóan, és kapkodni kezdett a szék kioldógombja után, de rossz kapcsoló akadt a kezébe, és a szék emelkedni kezdett a mennyezeti kezelőszervek felé.

– Jó utat, Jane – hallatszott lentről csúfondárosan.

Viaskodni kezdett a székkel, hirtelen megtalálta a kioldógombot, de az persze nem működött, hiszen akkor leesett volna. Már egész magasan volt, karnyújtásnyira tőle a hidrogénkompresszorok vezérlőművei, amikor sikerült rálelnie a megfelelő gombra. A szék visszasiklott a földre, eleresztette őt, és nagy nehezen talpra kecmergett.

– Apa! – repült a bajuszos férfi karjaiba.

– No, no, jól van – ölelte át az ezredes zavartan, nem szerette az érzelemkitöréseket. Hamar el is eresztette. – Le mertem volna fogadni, hogy ez lesz az a hely, ahol rád bukkanok, de azt nem gondoltam volna, hogy egyből az ülésemben talállak.

– Én… én csak…

– Mindegy, nem baj, csak el ne járjon a szád. Nehogy aztán mindenki bele akarjon ülni.

Jane elnevette magát és még egyszer körülnézett.

– Csodálatos itt. Van olyan ember, aki ezt a rengeteg kapcsolót mind ismeri?

– Nincs, legalábbis olyan, aki részleteiben is tudja mindegyikről, hogy mit csinálnak. Legfeljebb általánosságban.

Jane mondani akart valamit, de a szeme megakadt egy képernyőn, ami a főpilóta mögötti asztalon állt. A hajó környékét mutatta valahonnan felülnézetből. Lent apró járművek szaladgáltak, s egészen pirinyó alakok, amikről innen nem lehetett megállapítani, emberek-e vagy robotok.

– Akarod látni kívülről? – kérdezte apa.

– Jó lenne!

– No, gyere.

Bár elég magas volt a korához képest, ugyancsak szaporáznia kellett, hogy apa hosszú lábaival tartani tudja a lépést. Lementek az A2-be, ott befordultak egy oldalfolyosóra, kizsilipeltek és máris a személyzeti feljáró tetején álltak. Kétoldalt a fehér hajófal emelkedett, előttük hosszú

lépcső vezetett a mélybe. Balra fölfedezte az üvegfolyosót, amin idejött. Nem volt messze, hisz csak két szektornyit jött azóta.

Míg apja járművet hívott, megcsodálta a piros csillagot a zsilipkapun. Megvolt mind a huszonnégy ága, végükön a sárga szikrákkal, s a közepén ott állt fehérrel az Intersztelláris Főparancsnokság három betűje. A *Nová*n még ezt se láthatta, a beszállófolyosóról nem látszott semmi, ki pedig nem léphetett.

Kis antigrav siklott a lépcső tetejéhez, de nem pontosan, jó fél méterrel magasabban állt meg. Apa fölkapta őt, mint egy pelyhet, beemelte a gépbe, aztán egy lépéssel ő is bent termett és indított.

Lassan távolodtak és emelkedtek, s odalent fokozatosan bontakoztak ki az *Urania* méretei.

Óriási D betűre hasonlított, amely domború hasával lefelé fordítva pihen a betonon. Teteje sima volt, két végén kissé megemelkedett, kecses vonalban. Egyetlen derékszög sem volt rajta, csupa lekerekített, ívelt felület. Két vége és a közepe fölé hosszú cső hajolt, amikből víz zuhogott a fehér burkolatra. Robotok csúszkáltak rajta és mosták a hajót.

Lent az Olympic osztályú teherhajó lassan megindult lánctalpas hordozóján és begördült az *Urania* orra alá. Csakhamar egy másik jött elő ugyanonnan.

– Meddig rakodnak?

– Végállomáson vagyunk, most vesszük fel a készleteket az egész útra. Két napba is beletelik.

– Az utasok?

– Folyamatosan érkeznek. Úgy látom, most is. – Apa a beszállófolyosó felé intett, amiben kis pöttyként haladt egy autotaxi. – Nyolcszáz utas már a fedélzeten van.

– Hányat viszünk összesen?

– Kétezer körül. Akarsz bejönni a városba? Még úgyse jártál itt.

Jane lassan megrázta a fejét. Nem érdekelte a város. Csak az *Urania* érdekelte.

9.

Mintha nem is forgott volna a Callindra, olyan lassan vánszorgott az idő. Jane az egész hajót végigjárta, vagy legalábbis mindenfelé, mert az *egészhez* egy élet kellett volna. Persze az E szektorba nem léphetett be, oda soha nem lép ember, minden bejáratát méteres vastagságú ólomtömbök fedik. De a D szektort bekóborolta. Ámulattal nézte a hatalmas hipercsöveket, amelyekben a tachionok most nyugodtan pihentek, de holnap örvényleni kezdenek és a pillanat törtrészére testetlen semmivé alakítják az egész hajót, hogy átugorhasson a hipertérbe. Fölmászott a

nagy generátorokra, amelyek a hipercsövek energiáját biztosítják; három volt belőlük, egyenként alig kisebbek egy Terralunánál. Körbejárta az antigravokat, amelyek a bolygómanőverezést biztosítják, s mivel csak öten vannak, egynek-egynek 2,4 millió tonna emelőerőt kell biztosítania. Nem csoda, hogy négy emelet magasak.

Aztán megnézte a C szektort is, a rakodóteret. Futballpályának is beillő csarnokok tele áruval, postával, az utasok holmijával és mindenféle űrfelszereléssel. A szektor felső részén tíz, az alján még tíz Prométeusz típusú mentőcsónak, darabja száz főt vihet; a hajó tetejében, hátul két Galaxy–8-as cirkáló. Elöl a recirkulátorok és egy külön generátor a B szektor számára.

Jane-t csak a gépek és a műszerek érdekelték, de el kellett ismernie, hogy a B szektor lenyűgöző. Egy emelet az első osztály, kettő a második és három a harmadik, de még ennek is van külön uszodája, szaunája, sportcsarnoka, játékszobája a gyerekeknek. A harmadosztályú kajütöket általában családoknak tervezték, többségük két egybenyíló szobából áll, mindkettő kétágyas, az egyikhez fürdőszoba tartozik. Az első osztályon nincs több száz lakosztálynál, de azok minden elképzelhető luxussal föl vannak szerelve. A jegy az Altair–Terra vonalon egy ilyen lakosztályban ötvenezer terraiba kerül, de meg is éri az árát, „annyi szent”, ahogy Molly néni mondaná.

De ő nem a B szektorban fog lakni, hanem az A-ban. Ez három részre oszlik: A1 a vezérlő és kapcsolt részei hat tiszti kajüttel, A2 a legénységi lakótér még tizennégy tiszti kajüttel, A3 a kiszolgáló helyiségek, felszerelési raktárak, itt van a hajókórház is. Itt még a kadétok is kényelmes szobácskákban laknak, kétágyasak csupán, és minden három legénységi kajütre jut egy fürdőszoba. Negyven ilyen fürdőszoba van, az százhúsz kajüt, kétszáznegyven ember. Ebből csak hatvan van a hajónak, a többi az utasoknak. Aztán a tiszti kajütök egy emelettel följebb, azok már egyszemélyesek és kétszer akkorák, saját fürdőszobával, dolgozószobával, az A1-es kajütöknek még vendégszobája is van, arra az esetre, ha családtagot hívnának meg és minden tiszti kajüt foglalt volna. Most nem az, a húszból csak tíznek van lakója, vele együtt tizenegynek. Ennyi tiszt elég a hajóra. Parancsnok, főpilóta, két másodpilóta, két navigátor, műszaki tiszt, kommunikációs tiszt, fedélzeti tiszt, szállásmester. Régebben két hipertéri tisztet is tartottak, amíg rá nem jöttek, hogy ezt a feladatot igazából úgyis a navigátorok látják el.

Nagy bosszúságára a legérdekesebb tisztek egyáltalán nem voltak a hajón, bent lődörögtek a városban, szórakoztak, ügyeket intéztek, olyan mindegy. Pedig előbb-utóbb muszáj lesz eldöntenie, pilóta akarjon-e lenni vagy navigátor, egyik érdekesebb, mint a másik, és még soha nem volt alkalma egyiket se megfigyelni munka közben. Csak a *Ceres–42* pilótáját, de olyan kicsi hajó nem számít. Nem is tud hiperugrani.

10.

Első éjszakája az *Uraniá*n meglehetősen zavarosra sikerült. Huszonhárom – altairi idő szerint kilencvenöt – óra is elmúlt már, mire apa kihalászta a navigációs komputerből, mindenáron meg akarta fejteni az autoszekvenciák rendszerét, de Mr. Charles nevetett és azt mondta, mások is próbálkoztak vele, de egy élet se volt nekik elég, pedig ebből doktoráltak.

Mr. Charles a második navigátor volt, magas, bajuszos, igazi szívdöglesztő navigátor, csak sajnos kicsit már öreg, harminckét éves. De isteni kék szeme volt. Jókat nevetett Jane buzgalmán, hogy meg akarja tanulni az egész hajó vezetését, méghozzá lehetőleg ma, legkésőbb holnapra.

– Még nem adtad át az irataidat – lépett oda hozzá apa este kilenc körül. – Be kell vezesselek a nyilvántartásba.

– Az állomásépületben maradtak.

– Hogyhogy?

Jane elmesélte kalandját a tizedessel.

– Marha vagy, édes lányom – közölte apa tömören, aztán fölvette a távkomot. – Kapcsolja az útlevélvizsgálót. Itt Carson az *Uraniá*ról. Legyen szíves, küldesse át Jane Carson személyi iratait a hajómra, maguknál maradtak. Hát keresse meg!

Letette, Jane-re nézett és megcsóválta a fejét. – Te nem tudod, milyen káosz van néha ezeknél. Ha elkeverik valahová az irataidat, hogyan viszlek magammal?

– Legfeljebb nem szállok ki egész úton – nevetett a lány.

– No persze. Neked nem is lenne gond, bele vagy bolondulva a hajóba. Persze megértem, a te korodban én is így voltam vele.

– És azóta? – lepődött meg Jane.

Az ezredes eltűnődött. – Nagyjából változatlan a helyzet.

Nevettek. S ekkor lépett be Mr. Charles, a második navigátor, tisztelgett a parancsnoknak, közölte, hogy visszatért a városból és a kabinjában lesz. Apa bemutatta őket egymásnak, Mr. Charles neki is kezet nyújtott, Jane pedig elismerően tanulmányozta a bajuszt.

11.

Éjjel nem sokat aludt, izgatta a közelgő utazás, az első alkalom, amikor működés közben láthatja egy igazi nagy intersztelláris vezérlőtermét, apa megígérte, hogy ott lehet, ha nem nyúl semmihez. De az egyik ellenőrző monitort használhatja.

Hajnalodott már, amikor elaludt, aztán a fél délelőttöt átaludta. Negyvenegy is elmúlt, amikor fölébredt, ugrott is ki nyomban a kajütből, de

közel s távolban egy lelket se talált. Az *Urania* békésen pihent a kikötőben, odalent rakodtak a kocsik, mit rakodnak ezek ennyi ideig?

Fölöltözött, előrántott egy szendvicset az úticsomagjából, kit érdekel, hogy még a *Nová*n vette, és fölrobogott a vezérlőbe.

– Vezérlő hívja a parancsnokot.

Néma csend.

– Vezérlő hívja a parancsnokot.

Hallgatás.

Majd némi szünet múlva: – Itt a szállásmesteri iroda. Vezérlő, ki beszél ott?

– Jane Carson. A parancsnokot kértem.

– Miss Carson, a vezérlő tiltott terület az utasok számára. A parancsnok nem tartózkodik a hajón. Kérem, hagyja el a vezérlőt.

– Szállásmesteri iroda, ki beszél ott?

– Masters százados vagyok.

A tegnapi tiszt, aki nem volt hajlandó köszönni neki. Egy pillanatig gondolkodott, mit feleljen neki. – Masters százados, adott utasítást a parancsnok, hogy nem léphetek a vezérlőbe?

– Egyetlen utas sem léphet a vezénylő tisztek távollétében a vezérlőbe, kisasszony.

– Adott olyan utasítást a parancsnok, hogy én utas vagyok?

– Nem, kisasszony. Mivel azonban nem a legénység tagja…

– Masters százados, azt javaslom, várjuk meg a parancsnokot a kérdés eldöntésével. Ő majd megmondja, hova léphetek be és hova nem. Mit szól?

Kis csend.

– Rendben van, Miss Carson. Addig azonban én vagyok az a tiszt, aki a hajón tartózkodó összes személy mozgását meghatározza. Ha később a parancsnok beengedi akárhová, az az ő dolga, addig azonban hagyja el a vezérlőt.

Vállat vont. – Jól van, Masters százados, elhagyom.

– Miss Carson?

– Százados?

– Ha nem tekinti magát utasnak, akkor a tisztek parancsaira nem azt feleli, hogy jól van, hanem hogy *parancsot vettem* vagy *értettem, uram.*

Elmosolyodott. Derék legény ez a Masters, nem hagyja magát. Újra lenyomta a gombot. – A vezérlőt parancsa szerint elhagyom, értettem, uram!

Talált magának elfoglaltságot odakint is. Elhatározta, hogy lesétál gyalog az egyik földszinti kijáratra és megnézi a talajról a hajót. Persze nem a főlépcsőn ment le, hanem szép lassan a közlekedőfolyosókon, jó hosszú útvonalon, hogy minél többet lásson. Később átment a B3-ba, mert

kíváncsi volt, milyen emberek az utasok. Menet közben megnézett párat, azok ügyet se vetettek rá.

Lent a zsilipnél jött rá, hogy hülyeséget csinált. Hogy jut ki a hajóból? Mert persze kinyitni elfelejtette, a vezérlőbe meg nem mehet vissza, apa nagyon nagy fegyelmet tart, a csillagokat is leszedné, ha megtudná, hogy tudatosan megszegte Masters parancsát. Lenyomta a távkomot, hátha van már ott valaki.

– J9-es zsilip hívja a vezérlőt.

– Mi-re-dó – jött a válasz. Szóval nincs ott senki.

– J9-es zsilip hívja a szállásmesteri irodát.

– Szállásmesteri iroda, Masters. J9-es, ki beszél?

– Jane Carson. Mondja, ki tudja nyitni a zsilipet?

– Nem tudom és nem is akarom, Miss Carson, és lekötelezne, ha eltölthetnék félórát anélkül, hogy becses személyével foglalkoznék. Ne vegye sértésnek, csak nem ezért fizetnek.

Piszok fráter!

12.

Azért csak kijutott a hajóból mégis. Mert egy zsilipnek mindenképpen nyitva kellett állnia, amíg az utasok érkeznek. Annak, amelyiken ő is érkezett. Fogott hát egy kocsit, hátrament a B szektor végébe, bájos mosolyt küldött a zsilipnél őrködő stewardnak és kilépett az üvegfolyosóra.

Jól számított, pár méterre a hajótól nyílt egy lejáró a talajra, és nem volt bezárva az ajtaja. Kinyitotta és leballagott a lépcsőn. Menet közben levette a felsőkabátját, szerencsére trikó volt alatta, mert borzasztóan meleg volt. Persze, szubtropikus övezet.

Az *Urania* ilyen közelről nem volt nagy, nem volt kicsi, semmilyen se volt. Egyszerűen nem lehetett megítélni a méreteit, kétoldalt és fölfelé is szinte végtelennek tűnt. Elindult hát egyenesen el a hajótól, eleinte hátrálva, aztán megfordult és gyorsabban ment. Pár perc után visszanézett, de az *Urania* továbbra is falként tornyosult föléje. Futásnak eredt. Lehetett vagy öt perc, amikor már nem bírta tovább, meg kellett sülni a napon, de ekkor már legalább láthatta, mekkora a hajó.

Valószínűtlenül nagy volt. Borzalmasan nagy. S ahogy nézte, rájött, hogy a vonalvezetése, a két végén fölkunkorodó hajótest és a rafináltan ívelt vonalak még nagyobbnak mutatják. De akármilyenek voltak a vonalai, nemcsak nagynak látszott, hanem tényleg nagy volt. Óriási. Hogy fog ez fölemelkedni innen akár egy centit is, nemhogy egyből a világűrbe?!

– Kár, hogy nem láthatom, ahogy fölszáll – dörmögte félhangosan, aztán rájött, hogy dehogynem. Biztos van a vezérlőben összeköttetés az állomás biztonsági rendszereivel, amelyek figyelik a felszállás menetét.

Süvítést hallott, aztán éktelen dudálást. Nagyot ugrott, aztán hátranézett. Egy targonca vágtatott el ott, ahol az előbb még ő állt. Persze, rakodnak. Jobb lesz lassan visszamenni.

Lassan baktatott vissza a hajóról, már csurgott róla a víz. Míg fölment a lépcsőn, azt hitte, megsül.

A lépcső tetején az ajtó zárva volt.

13.

Azt hitte, rosszul lát. Rosszul hall. Rosszul érzékeli az egész világot. Háromszor is megpróbálta nyitni. Máshogyan nyitni. Erővel benyomni. Feltörni. Ököllel ütötte, de senki nem hallotta.

Nyugalom, Jane Carson, mondta magának, és kényszerítette magát, hogy leüljön a lépcsőre. Gondold át. Elromlott? Aligha. Valaki bezárta. Vagy nem tudta, hogy ő idekint van, vagy tudta és mégis bezárta. Mióta van kint? Tíz perce? A steward látta, amikor kijött. Idejöhetett valaki és bezárhatta az ajtót a steward tudta nélkül? Ha jött közben egy kocsi és a steward arra figyelt, csak akkor. Vagy talán ő maga zárta be? De miért tette volna? Talán nem akarja, hogy a hajón legyen. Forral ellene valamit? Hülyeség. Te szent Galaxis!

Felugrott. Hát persze! Azért zárták be, nehogy kitépje a helyéből a légnyomás, amikor *felszállnak!* Mindjárt indul a hajó! A zsilip még nyitva van a folyosó végénél, de nyilván mindjárt zárják azt is és indulnak. Valamikor visszajöhetett apa a tisztekkel, amíg ő odakint volt, és máris megkezdik a startot. Hány óra? Negyvenkettő lesz.

Lerobogott a lépcsőn és futásnak eredt a hajótest mentén, tudva, hogy az életével játszik, ha most hirtelen megmozdul a hajó, de nem tehetett mást. Hol van a legközelebbi zsilip? Száz méterre? Kétszáz? Nem világbajnok futó, de azért odaérhet. Ilyen közel a hajóhoz talán nem rohangálnak a járművek.

Már látta a zsilipajtón a huszonnégy ágú csillagot, lassított, s akkor észrevett valamit. A feje fölött, jó száz méterrel előtte üvegcső csatlakozott a legfelső emelethez, és ládákat vitt föl benne egy szállítószalag. Aljánál teherkocsi állt, ládákkal megrakva, a robotok emelgették a ládákat, és mellette – ott állt egy telerakott másik teherkocsi.

De hiszen legalább egy óra, amíg azokat a ládákat mind fölrakják!

És az Altair essen bele, hát olyan mégsincsen, hogy apa utána ne nézzen az ő hollétének, mielőtt elindul!

– Hebehurgya voltál megint, Jane Carson – mondta magának hangosan, és odasétált a zsiliphez. Zárva lesz, de ki tudja nyitni. Most már gondolkozni is tud.

Felment a zsiliphez vezető három lépcsőfokon és benyomta a távkomot.

– E8-as zsilip hívja a… – szállásmesteri irodát akart mondani, aztán meggondolta magát – P2-es zsilipet.

– P2-es zsilip jelentkezik.

– P2-es zsilip, lépj összeköttetésbe az E8-as zsilippel és adj parancsot a nyitószerkezetnek.

– P2-es zsilip, ki akar bejönni?

Azonnal bevillant a válasz.

– A nagy callindrai sivatagi szörny. Ha nem engedsz be, átfúrom a hajó oldalát és bemegyek ott.

Nyomban kinyílt a zsilipajtó.

14.

Belépett, kizsilipelt – de jó hűvös van itt – és körülnézett a folyosón valami jármű után. A következő pillanatban a folyosó megtelt fehér egyenruhákkal.

– Éljen Miss Carson!

– Ügyes volt, kislány, jól megadta nekünk!

Fölkapták, feldobták a levegőbe, aztán talpra állították és egy üveget nyomtak a kezébe.

– Csak narancslé – csapott a vállára Stanton kadét –, de jó hideg.

– Tudtuk mi, hogy nem esik kétségbe.

– Maguk zárták be?! – csattant fel Jane.

– Mi hát. Wilson ötlete volt. Kíváncsiak voltunk, mit talál ki.

Jane végignézett az arcokon, lehettek vagy tucatnyian, kadétok mind. Talán öt-hat évvel idősebbek nála.

– Hogy hívják magát? – fordult a legközelebbihez.

– Dempsey kadét, szolgálatára! – pattant a vörösesbarna, vékony legény.

– Miért áll vigyázzba? – mosolyodott el Jane. – Hisz nem én vagyok itt a parancsnok.

– No hallja, parancsnok minden hajón van, de a nagy callindrai sivatagi szörnyről még senki se hallott!

A kadétok nevettek, aztán sorban bemutatkoztak.

– Riley kadét – merevedett meg az egyik.

– Muller kadét!

– Jones kadét!

– Brown kadét!

– Heywood kadét!…

– Nos hát – mondta Jane, amikor mind elmondták a nevüket –, keressenek a nagy callindrai sivatagi szörnynek tiszta ruhát meg egy zuhanyozót, mert odakint olyan meleg van, ami már egy vérbeli sivatagi szörnynek is sok.

– Máris – ugrottak a hajósok –, hanem tudja-e, hány fokban szaladgált maga odakinn?

– Legalább negyven.

– Negyven?! – hahotáztak azok. – Hatvankét Celsius! Maga, kislány, férfi a talpán, hogy így bírta!

15.

Hát lehet, hogy Masters pikkel rá, de ebben a tizenkét kadétban cimborára talált. Hátramentek a P2-es zsilip mögé, mert nekik ott volt az őrhelyük, egy kis szobában ültek le, őt meg Munro steward elvezette a zuhanyozóhoz és megígérte, hogy két percen belül szerez ruhát.

Így is volt, amikor kilépett, már ott feküdt a ruha, benne még a gyári zacskóban, soha nem használták. Fehér kadétegyenruha volt, mellén és hátán az intersztellárisok jelvényével, de nem ugyanolyan, mint amit mindig is hordott – egész pontosan hatéves kora óta, akkorra sikerült apától kikönyörögnie egyet. Erre persze varrva volt a jelvény, nem rátűzve, és nem sárga csík keretezte a huszonnégy ágú csillagot, hanem fekete. Nem értette, miért, de belebújt, s akkor vette észre, hogy a vállán vékony piros csík van, mint egy rangjelzés. A steward értette a dolgát, méretet nem vett ugyan róla, de mintha ráöntötték volna, úgy állt rajta a ruha. Pedig a százötven centijével nem az a kimondott kadéttermet.

– Mondják csak – kérdezte, mikor visszaért az őrszobára –, miért ilyen furcsa ez a ruha?

A kadétok vigyorogtak.

– Hát, tudja, ezt a ruhát úgy ötven éve csinálták – mondta Biggs kadét.

– Ötven éve?…

– Annyi. Akkoriban volt egy rang a kadétok fölött, a főkadét. Ez egy főkadéti egyenruha. Ott hevert a raktárban.

Jane a vállára sandított és rájuk nevetett. – Aztán miért éppen ezt adták nekem?

– Nagyon egyszerű – magyarázta Dempsey kadét. – Maga a Galaxisban az egyetlen callindrai sivatagi szörny, tehát magának jár a Galaxisban az egyetlen főkadéti egyenruha.

A társaság dőlt a nevetéstől, Jane pedig velük együtt.

– Mi ez a zaj itt?!
A szó hirtelen reccent az ajtóból. A nevetés félbeszakadt, a kadétok egymás után ugrottak talpra, meglehetős rendezetlenségben. Jane-nek sikerült utoljára abbahagynia a nevetést, és csak akkor állt föl, amikor észrevette, hogy mindenki vigyázzban áll. Pedig csak egy civil volt az ajtóban.
– Maga kicsoda? – termett előtte két lépéssel. Magas ember volt, úgy nézett le rá. – Mi ez a jelzés a vállán?
Jane-t kezdte idegesíteni, hogy amióta elhagyta az Alexát, mindenki pattog vele és senki se viselkedik normálisan. Kivéve apát, Charles navigátort és ezeket a fiúkat itt. Azért se emelte föl a fejét. Foghegyről vágta vissza:
– Én vagyok a főkadét. És maga kicsoda?
A csend, ha lehet, hirtelen még nagyobb lett. Némelyik kadét megpróbált az ember mögül valami grimaszokkal jelt adni, de nem értette, mit akarnak.
– Szóval főkadét. Ilyenről még nem hallottam, de nem érdekel. Ez egy intersztelláris hajó, ahol fegyelmet tartunk. Maga most megy, jelentkezik a fölötteséné, közli, hogy szemtelen volt egy tiszttel és kéri a megbüntetését. Lelépni!
Jane csöndben elvigyorodott. Hát persze, a sapka! Ez a langaléta alak onnan fentről csak egy fehér sapkát lát őbelőle, honnan venné észre, hogy lánnyal van dolga? A fiúknak is vékony a hangjuk, ha ekkora a termetük.
– Boldogan megtenném, amit óhajt – kezdte lassan –, de nekem nincsen ezen a hajón fölöttesem. Magára pedig nincsen ráírva, hogy tiszt. Miért nem jár egyenruhában a hajón?
Azzal levette a sapkáját és ártatlan képpel fölnézett az emberre. Nem volt vonzó, annyi szent. Szikár volt, csontos arcú, öreg, és hidegkéken villogott a szeme.

16.

Meg kell hagyni, a tiszt jól vette az akadályt. Ahelyett, hogy üvöltözni kezdett volna vele, meglepve lepislogott rá, aztán leguggolt, hogy nagyjából egy magasságba kerüljön a fejük.
– Hát te ki vagy, kislány?
– Én vagyok a nagy callindrai sivatagi szörny – felelte Jane, önérzetesen fölszegve a fejét. –És maga?
Biggs kadétból kibuffant a nevetés, a szájára szorította a kezét és vérvörös képpel állt. De a tiszt nem törődött vele.

– Miért nem vagy a szüleiddel? Ez a hely nem utasoknak van fenntartva.

Utas? Ez rosszabb, mint amikor kadétnak nézte. Jane érezte, ahogy egy ötszáz gigawattos Haskell-hajóturbina lassan beindul a gyomrában, s tudta, hogy a feje tíz másodpercen belül felrobban és csak egy kráter marad az űrkikötő helyén. Igyekezett visszaszorítani.

– Én nem vagyok *utas* ezen a hajón, tisztelt uram, és harmadszor is megkérdezem, hogy ön kicsoda. Az én nevem Jane Carson!

A végén már csattant. Elege van ezekből a bajuszos emberekből, akik állandóan valami másnak nézik, és egyik rosszabb, mint a másik! Miért nem tudják megtanulni, hogy ki ő?!

A hosszú ember váratlanul fölállt, aztán valami meglepőt csinált. Vigyázzba merevedett és tisztelgett. Pedig civil kalap volt rajta.

– Miss Carson, Anthony J. Wright őrnagy főpilóta vagyok. Isten hozta az *Uraniá*n!

Jane egy pillanatig dermedten állt, aztán föltette a sapkáját, kihúzta magát és a sapkájához illesztette a kezét.

– Pardon – mondta a főpilóta, lenyúlt jókora tenyerével, és szinte gyöngéd mozdulattal megigazította Jane kezét, hogy tökéletesen álljon. Aztán ismét vigyázzba állt és tisztelgett.

Másodpercekig álltak így, aztán Jane rádöbbent, hogy ha a főpilóta előre tiszteleg neki, akkor ő a magasabb rangú, tehát neki kell először befejeznie az üdvözlést. Leeresztette a kezét, amire a tiszt is ugyanezt tette.

– Köszönöm, Mr. Wright – nyögte ki a lány.

Wright bólintott neki és végigjáratta tekintetét a jelenlevőkön, akik gyorsan megmerevedtek.

– Pihenj – mondta nekik. – Steward! – villant a tekintete Munróra.

– Parancs, uram!

– Szolgálatban van?

– Igen, uram!

– Hol?

– A… a P2-es zsilipnél, uram – mondta Munro zavartan.

– Nem tudtam, hogy a zsilipszolgálatot újabban a kadétok pihenőszobájában szokás letölteni – mondta Wright jegesen, amitől Munro paradicsomszínű lett. – Kérjen a fölöttesétől helyettest a zsiliphez. Magát Miss Carson szolgálatára rendelem. Úgy látom, eddig senkinek nem jutott eszébe a parancsnok lányáról gondoskodni.

– Ezt miből látja? – szólalt meg Jane hirtelen.

A szikár alak megfordult és lenézett rá. – Főként a ruhájáról. Kinek az ötlete volt, hogy maga kadétuniformisban járjon?

– Az enyém, uram – szólt Porter kadét.

Wright csak egy pillanatra villantotta oda a szemét, szólni akart, de Jane megelőzte.

– Nekem tetszik ez a ruha, Mr. Wright, és ha nincs ellenére, hordani fogom. Eddig mindenem megvolt a hajón, és nem érzem úgy, hogy nem gondoskodtak rólam kellőképpen.

Wright csak egy szempillantást habozott.

– Ahogy gondolja. Munro steward, a parancsom érvényben marad. Miss Carson, ön természetesen olyan öltözékben jár, amilyenben óhajt. Miss Carson – uraim?

Azzal kurtán tisztelgett, hátraarcot csinált és hosszú lábaival egy pillanat alatt eltűnt szem elől.

17.

– Huh – borzongott meg Jane.

– Nem rossz ember ám – bizonygatta Wilson –, csak ad a formákra.

– Majdnem megevett.

– Velünk is megteszi nap mint nap – dörmögte Biggs, és az asztalra csapott. – De fene se búsul miatta! Itt vagyunk a Galaxis egyik legnagyobb hajóján, jó fizetést kapunk, Miss Carson a főkadétunk, hát mi kell még?

– Egy üveg bor – nevetett Heywood.

– Hát az nem lesz – mondta Munro –, de narancslevünk még akad. Reggelizett már, Miss Carson?

– Valamit haraptam, de nem nagyon emlékszem.

– Brown, Heywood, adjatok helyet az asztalnál a főkadétnak. Máris hozom a reggelit.

– Köszönöm – mondta Jane, és helyet foglalt. – Mondják csak, mikor indulunk?

Kis zavart csend.

– Azt hittük, ezt maga jobban tudja nálunk – szólalt meg Muller halkan.

Jane megrázta a fejét.

– Ez a létra volt az egyetlen tiszt, akit ma láttam. Hány óra van hajóidő szerint?

– Háromnegyed tizenegy. Munro! Keríts a kisasszonynak valamit, ami mutatja a hajóidőt!

– Hol van itt egy távkom? – kérdezte Jane.

Nyomban elé tettek egyet. Bekapcsolta.

– P2-es zsilip hívja a vezérlőt.

– Mi-re-dó.

– Soha nincsen senki abban a vezérlőben? – mérgelődött. – P2-es zsilip hívja a szállásmesteri irodát.
– Itt Masters, mit óhajt, Miss Carson?
– Nem tudja, mikor indulunk?
– De tudom, kisasszony.
Kis csend. Jane elmosolyodott. – És meg is mondja?
– Megmondom.
Megint csend. A kadétok vigyorogtak.
– Masters százados, mikor indulunk?
– Hajóidő szerint pontban tizenkettőkor.
– Vagyis… egy és egynegyed óra múlva? – döbbent meg Jane.
– Úgy van. Még valami?
– Köszönöm, százados, vége.
Jane néhány pillanatig Stanton orrát bámulta anélkül, hogy észlelte volna, mi az.
– El se tudom hinni, hogy mindjárt indulunk.
– Még van időnk bőven – lépett mögé a steward. – Először is reggelizzen meg.
Jane nekilátott, bár nemigen figyelte, mit eszik.
– Maguk mit csinálnak a start alatt?
– Szaladgálunk mindenfelé – mondta Porter. – Mi itt erre a félszektorra vagyunk beosztva, én például a zsilipért felelek.
– És a többiek?
– Mi Biggsszel a tárgyak rögzítéséért – szólt Brown.
– Én pedig azt az átjárót őrzöm – bökött a háta mögé Heywood, de Jane abban az irányban csak a zuhanyozót tudta.
– Mi van ott?
– Ott van az átjáró a C1P-be, ahol…
– …ahol a generátorok vannak – fejezte be Jane.
– Csak nem járta be már az egész hajót?
– Hát nagyjából.
Lépteket hallott a folyosóról, ezúttal odanézett, tartva tőle, hogy megint egy arrogáns tiszt fog belépni. Nem így volt: apa jött meg. A kadétok vigyázzba ugrottak.

18.

– Miért nincsen senki a zsilipcsarnokban? – kérdezte apa. – Ki a beosztott steward?
Munro sápadtan lépett elő. – Én voltam, uram…
– Akkor miért itt van és nem ott?

– Uram, Wright őrnagy úr megparancsolta, hogy álljak Miss Carson rendelkezésére.

– Miért, hol van?

– Itt vagyok – szólalt meg Jane. A kadétok félrehúzódtak kettőjük közül.

Apa közelebb jött, megcsóválta fejét az egyenruhája láttán, de nem tette szóvá. – Délben indulunk, Jane. Feljössz a vezérlőbe?

– Most?

– Úgy egy órán belül.

– Jövök.

– Jó. Munro, kerítsen helyettest a zsiliphez, de azonnal.

A steward a távkomhoz lépett, a kadétok pedig visszaültek.

Amíg evett, a hajóról és a korábbi útjaikról beszéltek neki. Nem volt sok, a társaságból Wilson volt köztük a legrégebben a hajón, de ő is csak egy éve. Biggs és Heywood még nem is tett meg egy egész oda-vissza utat, ők csak a Terrán léptek szolgálatba.

– Milyen a Terra? – kérdezte Jane. – Olyan sokat hallottam már róla.

– Azzal nem megy semmire, Miss Carson – mondta Heywood. – A Terrát látni kell. Az a legszebb bolygó a Galaxisban.

– Három napig leszünk ott, majd kiszökünk magával és megmutatjuk – vigyorgott Wilson.

– Az egész bolygót?

– Amit csak lehet belőle!

– Megegyeztünk.

19.

A vezérlőben már mindenki ott volt. Apa, a pilóták, a navigátorok, a műszaki és a kommunikációs tiszt, valamint a szokásos három kadét. Neki helyet mutattak egy ülésben a hátsó részen, az egyik megfigyelő-monitor előtt, amin bármit beállíthatott magának.

– Tizenegy óra ötvenöt perc – jelentette Forbes főhadnagy, a kommunikációs tiszt. – Kérek engedélyt.

– Megadom – vágta rá apa.

A főhadnagy lenyomta a távkomot. – Vezérlő hívja a szállásmesteri irodát.

– Masters százados – jött a válasz.

– Itt Forbes. Kérem, jelezzen az utasoknak, százados úr.

– Jelzek az utasoknak, főhadnagy úr, köszönöm.

Jane ráállt a távkom közös frekvenciájára. A következő pillanatban már fel is hangzott fülében a százados hangja:

– Stewardok, figyelem, a startot megkezdjük. Gondoskodjanak az utasokról! Start tizenkettő nullanullakor. Vége.

Ezt most az egész B szektorban minden utas hallja és a biztonsági ülésekhez siet, a stewardok pedig figyelnek a beszíjazásukra. Jane is be akarta kötni magát, de rájött, hogy a teremben a tisztek többsége még csak helyet sem foglalt. Épp csak letették magukat a székükre vagy még álltak, apa éppenségel járt-kelt a teremben és szemügyre vett mindent.

– McGregor kadét! – csattant fel hirtelen.

– Parancs, uram! – jelentkezett a három fiú egyike, akinek némi vörös szakáll pelyhedzett az állán.

– Nézzen rám. Nevezzen meg két műszert azok közül, amik most pontosan a háta mögött vannak.

– A gammaradiométer és a protoszinkrotron segédgenerátorának állapotjelzője, uram!

– Forduljon meg és ellenőrizze.

A kadét megfordult. – Helyes, uram!

– Úgy van. Carson főkadét!

Senki se felelt. Jane hirtelen rádöbbent, hogy hiszen ő az.

– Parancs, uram! – pattant föl, de jó, hogy nem kötötte be magát.

Apa egy másodpercig gondolkodott.

– Mi az a gammaradiométer?

Kiszáradt a szája, úgy érezte, egy szót se tud kinyögni. Halvány fogalma sem volt, mi lehet az a gamm… micsoda? Radio… méter… rádiókat mér? Gamma! Gammasugárzást mér!

– A gammasugárzást méri, uram!

– Hol?

Hogyhogy hol? Valahol, akárhol, honnan tudhatná ő azt?…

– McGregor kadét, forduljon a parancsnok úr felé – hallotta a saját hangját.

A kadétnak jók voltak a reflexei, egyből fordult.

– Uram, a gammaradiométer McGregor kadét háta mögött méri a gammasugárzást – jelentette Jane katonásan.

A tisztekből kitört a nevetés.

– Talpraesett kislány maga, Miss Carson – nevetett Charles másodnavigátor. – Azt hiszem, mindenre tudna valami ilyenfajta választ.

– Főhadnagy úr! – szólalt meg apa.

– Uram?

– Maga is?

– Én tudom, mit mér a gammaradiométer, uram.

– Hát azt tudja-e, mi az az ISCS?

– Intersztelláris hívójel, uram.

– ISHQ?

– Intersztelláris Főparancsnokság – Charles lebiggyesztette a száját, ezt mindenki tudja.

– ISBR?

A főhadnagy megakadt. ISBR? Ilyenről életében nem hallott.

– Nem, uram… ezt nem tudom. Intersztelláris… biológiai rendszer…?

– Valaki más?

Csend. Majd Wright főpilóta reszelős hangja:

– Izar, Sualocin, Botein, Rasalgethi. A Menkalinan-szektor négy fő hadibázisa.

Charles főhadnagy fülig vörösödött.

– Lám, a pilóta tudja, a navigátor nem tudja – leckéztette apa. – Pedig hát kinek kellene ismerni a csillagokat?

– Ezek a rövidítések száz éve kimentek a divatból, uram – sziszegte Charles.

– S úgy gondolja, hogy én még azelőtt tanultam? Vagy Mr. Wright? No látja. Mr. Forbes?

– Startig hetven másodperc, uram.

– A kadétok üljenek le és kössék be magukat. Műszak?

– Minden rendben, uram – jelentette Ryan műszaki tiszt. – A máglya összes állapotjelzője megfelelő. A légköri hajtóművek…

Jane csak fél füllel figyelt rá, még bosszús volt Wrightra, amiért megszégyenítette szegény Charlest, és mi történt ezzel a zárral, nem akar bekapcsolódni, mindig be tudta kötni magát egy ülésbe és éppen most nem! Egy perc a startig és ő itt szerencsétlenkedik ezzel a…

Egy kéz nehezedett az övére, s a csat azonnal a helyére kattant. Aztán a kéz átnyúlt a másik oldalra és helyére nyomta a másik csatot is. Együtt ellenőrizték az összes pántokat, s közben Jane felnézett segítőjére. McGregor kadét volt.

– Kösz – súgta oda neki, amikor elkészültek.

– Nincs mit – felelte az, s indult a helyére.

Így azért mégis jobb, mint ez a hivataloskodó stílus. Ő nem főkadét, ő egyáltalán semmilyen kadét. Még az se biztos, hogy felveszik jövőre a kadétiskolába. Apa rangja semmilyen előnyt nem jelent a felvételinél, csak utána, ha felveszik. Akkor nem kell tandíjat fizetnie. McGregor pedig legfeljebb húszéves lehet, minek magázzák hát egymást?

Apa odajött, ő is ellenőrizte az övét, aztán vállon veregette és végignézett a vezérlőn. Lám, apa azért észben tartja, hogy ő egyelőre nem a legénység tagja. A kadétokhoz nem ment oda.

– Jelentést kérek. Mr. Forbes?

– Kommunikáció rendben. Callindra bázisról zöld lámpa.

– Mr. Wright?

– Kormány- és hajtóművek rendben. Zöld lámpa!

– Mr. Thornton?
– Baloldali másodpilóta rendben. Zöld lámpa!
– Mr. Whalley?
– Jobboldali másodpilóta rendben. Zöld lámpa!
– Mr. Law?
– Hipernavigáció rendben. Zöld lámpa!
– Mr. Charles?
– Térnavigáció rendben. Zöld lámpa!
– Mr. Kjartansson?
– Fedélzeti rendszerek rendben. Zöld lámpa! – hallatszott a távkomból a fedélzeti tiszt hangja.
– Mr. Masters?
– Utastér rendben. Zöld lámpa!
– Felszállást megindítani!

20.

Jane a felszíni kamerára kapcsolt, amely a hajót kívülről mutatta. Meglepetésére még mindig voltak járművek a hajó körül. De rakodógépet már nem látott. Ahogy nézte, a járművek lassan elindultak kifelé a dokkból, cseppet sem sietve.

Körülötte a vezérlőben parancsszavak és válaszok röpködtek követhetetlen gyorsasággal.

– APL bekapcsolva.
– NDS hatvan százalék.
– RPL kettő-tizenöt.
– Emelni a teljesítményt a plaxokon!
– Plax nulla hatvankettő, plax egy tizennyolc, plax kettő harminchárom.
– RPL kettő-huszonöt.
– Delta kettő-tizenegy-zéró-kilencvenhárom.

Még véletlenül se hangzott el olyasmi, amit értett volna. A korábban csattanó parancsokkal érintkező tisztek most megváltoztak, halkan beszéltek, nem néztek egymásra, csak a műszereikre. Néhányan csak ekkor ültek le, de még mindig nem kötötték be magukat.

– Parallel állunk – szólt most Forbes. Ennek örült, ezt végre értette. Azt jelentette, a hajó két oldalának gépei most egyenlő teljesítményen járnak. Ez fontos, hiszen egyszerre kell emelni a hajó mindkét oldalát, különben fölborulnak.

– Plaxokat indítani! – mondta Wright.

Ebben a pillanatban remegni kezdett alattuk a padló, egyenletesen, nyugodt ütemben, Jane hihetetlen örömére. Emlékezett a *Nová*ról, meny-

nyi idő telt el a padló első remegése és az emelkedést jelző piros fény kigyulladása között. Csupán egy perc. Egy perc múlva repülni fognak.

– RTT kalibrálva – közölte Charles. – Irányszög nulla.

– FPM-et százra.

– NDS hetven százalék.

– RPL kettő-hatvan.

– FPM százon áll.

– Szigma kettő-hatvankilenc-zéró-zéró.

Már negyvenöt másodperce remegett a padló szünet nélkül, amikor kezdte gyanítani: valami különbség mégiscsak lehet a két hajó felszállási módjában, ami alighanem abból adódik, hogy a *Nova* mindenestül beférne az ő rakterükbe.

– ALT kalibrálva.

– EPS kalibrálva.

– OOP harminckét megawatt.

– NDS nyolcvan százalék.

– RPL három-harminc.

– Kappa harminchét-zéró-tizenhárom-nyolc.

– LPL-ek száz százalékon.

– Eltérés az AIL-on, négy ezred – szólalt meg Forbes.

– NC-vel korrigálom – felelte Wright.

Javarészt egyszerre beszéltek mindannyian, mégis megértették egymást. Csak apa és a kadétok hallgattak.

– NDS kilencven százalék.

– RPL három-hetven.

– AIL parallel – jelentette Forbes.

– Tolónyomaték kész.

– Nitrogén indul! – mondta Wright, és lenyomott egy gombot. A remegés fölerősödött. Charles és Forbes beszíjazta magát, a többiek még mindig nem. Már két perce remegett a padló, most már olyan erősen, hogy összekoccantak a fogai. De a képernyőn még mindig mozdulatlanul fehérlett az *Urania*.

– Gravitonok indulnak – szólt Ryan. A remegés elcsendesedett. Most alig lehetett érezni. Jane a monitor kapcsolója felé nyúlt, de a keze hirtelen önállósította magát és a magasba lendült. Hűha, a negatív gravitáció! A gyorsulás kiegyenlítésére!

– Mindenki a helyére!

Most értette meg, miért nem kötötték eddig be magukat. Ráértek az utolsó pillanatban, hisz jóformán oda se nézve csattintották be az öveket egyetlen mozdulattal.

– NDS száz százalék, startkész!

– RPL négy egész, startkész!

– Parallel állunk.

– Minden zöld – mondta Ryan.
– Minden zöld – mondta Charles.
– Minden zöld – mondta Wright. – Tolósugár indít!
Hirtelen mintha egy óriás rúgott volna a hajó oldalába, s a képernyőn kicsit elmosódottan megmozdult az *Urania.* Lassan, szinte vonakodva emelkedni kezdett.
Apa lenyomta a külső vonal gombját.
– Callindra, itt *Urania.* Tűzön állunk. *Urania* indít, jó szerencsét!
– *Urania,* itt Callindra. Jó utat és jó szerencsét!
– Tolóerő indít – mondta Wright, s az óriás megint belerúgott a hajóba. A képernyőn meglódult az *Urania* törzse, s lendületesen megindult fölfelé. A kamera követte. Most már látszott a tatból előtörő kék fénypászma. Iszonyúan nagy volt.
– Magasság ötszáz – jelentette Forbes.
– Tolóerő huszonötre – nyomta előre a kart Wright. A lenti kamera ránagyított az *Uraniá*ra, most csak a tat látszott a kék csóvával, de egyre gyorsabban zsugorodott. Vajon hogy tudja ez a fény fölemelni a hajót, és hogyhogy fölfelé hajtja, ha egyszer nem alatta van, hanem mögötte?
– Magasság kétezer.
A felszíni kamera kikapcsolt, átváltott egy külsőre, amely a Callindra sivatagját mutatta odalent. Még jól látszott az űrkikötő betontengere.
– Tolóerő ötvenre.
– Magasság négyezer.
– Irányszög delta tíz, fordítok – mondta Charles.
– Tolóerő hetvenötre.
– Magasság nyolcezer.
– Irányszög delta hat.
– Magasság tizennyolcezer.
– Tolóerő száz!
– Magasság harmincezer.
Odalent az űrkikötő már csak egy pont volt a sivatagban.
– Irányszög delta nulla.
– Magasság ötvenezer.
– Plaxokat ki! Protonika indít!
– Első fokozat.
– Magasság kilencvenezer.
A sivatag vékony sárga csíkká zsugorodott a zöld sávok között.
– Gravitonokat ki!
– Magasság százötvenezer.
– Második fokozat.
– Magasság kétszázezer.
– Gravitonokat pozitívra!
– Emelkedési művelet befejezve!

Egyre gyorsabban követték egymást apa, Wright és Charles szavai, a végére már csak ők hárman beszéltek.

– Felszállás kész – jelentette Forbes. – Planetáris üzemmódra állunk.

Lent a Callindra gömbjén békésen úsztak a felhők.

21.

A nap hátralevő részét a vezérlőben töltötte. Apa megmutatta neki, hol találja a gépben a hajó műszaki leírásait, s egész délután azokat olvasta. Még ebéd közben is, amúgy csak szendvicset evett. Óriási anyag volt, több ezer vaskos kötetet töltött volna meg, ha van olyan őrült, aki kinyomtatja.

Azt már tudta, hogy a légköri hajtóművek – helyesebben gravitációs hajtóművek, merthogy nem a légkört kell leküzdeniük, hanem a bolygók nehézkedését – diaplaxikus rendszerűek, de csak halvány elképzelése volt róla, hogyan működnek. Most elolvasott róluk mindent, és a végére egy picit már úgy érezte, mintha értené.

Aztán rátért a hiperhajtóművekre, mert az első ugrást már ma este végrehajtják. Ebből csak egy-két apróságot nem értett. Hogyan alakítják a hipercsövek tachionokká a hajót, az utasokat és mindent, ami még hozzá tartozik? Hogyan ugranak át a hipertérbe? Hogyan navigálnak ott? Hogyan jönnek vissza a gravitációs térbe? És hogyan alakulnak megint vissza rendes anyagi mivoltukká? Ezekről a leírás egy szót se szólt, kész ténynek vette, hogy így történik, és csak azt mondta el, hogyan kell mindezt vezérelni.

Szerencsére Mr. Charles volt az ügyeletes, tőle meg merte kérdezni.

A másodnavigátor hallgatott egy percig és a bajuszát húzkodta.

– Hát, Miss Carson… tudja, én térnavigátor vagyok. Hiper is persze, de elsősorban térnavigátor. Nemigen tanultam hiperfizikát, tőlem azt várták, hogy kezelni tudjam. Mr. Law-t kellene megkérdeznie, ő annak idején hiperfizikát és hiperatom-elméletet is tanult. Az ő idejében a navigátoroknak egyedül is tudni kellett felépíteni egy egész hiperatommotort. Mi már csak nyomkodjuk a gombokat – nevetett rá a nagy kék szemével, Jane pedig borzasztóan sajnálta, hogy nem idősebb öt-tíz évvel. Ha az lenne, most aligha a hipertérről kérdezné a főhadnagyot.

Csöndben ültek egy percig. Mr. Charles a képernyőjét nyomogatta, megpróbált valami használhatót keresni a hipertérről, Jane pedig azon morfondírozott, hogy hát voltaképpen ő már felnőtt, nem igaz? Tizennégy éves, ősszel megkezdi az utolsó tanévét és jelentkezik a kadétiskolába. Ned Bailey a múlt hónapban szülői engedéllyel elvett egy lányt Murchison-szigetről, mert már jött a gyerek. A lány tizenhat éves, de

Ned az ő osztályukba jár. És a fiúk később érnek, mint a lányok. Vajon apa mit szólna?…

– Hiperfizika, Mr. Charles? – szólalt meg egy recsegő hang a fejük fölött. Föl se kellett néznie, ezt a hangot semmivel se lehetett összetéveszteni.

– Igen, uram. Miss Carson szeretné megtanulni.

– Nagyon helyes. Mr. Law bizonyára szívesen vakációzik egy kicsit a Rigelen, s majd a főkadét vezeti tovább a hajót.

– Mr. Wright – sziszegte Jane leszegett fejjel, nehogy nekirontson és cafatokra tépje –, nekem nem…

– Hagyja, Carson főkadét, ne foglalkozzon az egésszel. Öregember bolondos tréfája. Nos, főhadnagy úr?

Charles fölállt és tisztelgett. – Őrnagy úrnak jelentem, szolgálatom alatt rendkívüli esemény nem történt, a kijelölt pályán centrifugálisan haladunk.

– Köszönöm – tisztelgett a főpilóta. – A szolgálatot átveszem.

– Szolgálatot átadom.

Wright lezökkent az ülésre, Jane pedig talpra ugrott. Semmi kedve nem volt ennek a ráspolynak a társaságában tölteni a következő órákat. Charles megindult a kijárat felé, ő pedig követte. A navigátor kinyitotta az ajtót és udvariasan előreengedte őt.

Míg leballagott a rámpán, a hátában érezte a navigátor tekintetét. Vajon hogy néz rá most, amikor senki se látja? Eddig, ahogy megfigyelhette, úgy nézett rá, mint egy gyerekre, a parancsnok lányára, akire vigyázni kell és tanítgatni, mert űrhajós akar lenni ő is. No persze, a ruha. Amíg ebben a főkadéti egyenruhában mászkál, aligha akadhat meg rajta bárki szeme, főleg nem egy ilyen férfié, aki – le merné fogadni – olyan, mint a régi idők tengerészei, minden kikötőben van egy menyasszonya. Hogy lehetett olyan esztelen hülye, hogy semmi nőiesebb ruhadarabot nem hozott magával?!

22.

Szórakozottan ballagott az A2 kettes folyosóján Mr. Charles mellett, amikor valaki tisztelgett nekik.

– Jó estét, uram. Üzenetet hoztam önnek.

Heywood kadét volt.

– Úgy? Kitől, fiam?

– Skibinski professzor úrral találkoztam a B1 3C-ben, uram. Szívesen látná önt az asztalánál, ha ráér vacsoraidőben.

Boldog mosoly jelent meg a navigátor arcán, Jane örült volna, ha egész nap ezt láthatta volna, nem azt az elmélyülten dolgozó arcot. Bár az is vonzó, még akkor is, ha hiányzik róla a legfontosabb. A szakáll.

– Hát a doktor a fedélzeten van? Nagyszerű, köszönöm, fiam. Várjon csak. Maga honnan ismeri Skibinski professzort?

– Én… én is a Canopusra való vagyok, uram.

– Vagy úgy. Mi is a neve?

– Heywood kadét, uram!

– Jól van, fiam, leléphet.

Heywood még állt egy pillanatig, Jane-re nézett, mintha neki is mondani akarna valamit, aztán tisztelgett és távozott.

– Velem tart, Miss Carson?

– Hm… tessék?

– Teszek egy kis látogatást az utasoknál. Nem tudtam, hogy Skibinski professzor is velünk utazik. Igazán kiváló ember, érdemes lesz megismernie.

Jane örömmel bólintott, bár szívesen ment volna Heywooddal is. Jó volt ott ücsörögni velük a P2 pihenőszobájában és nagyokat nevetni. De erre máskor is lesz alkalma, Mr. Charles pedig önmaga is kiváló ember, milyen lehet, ha még egy kiváló embernek mutatja be? Nem szalaszthatja el az alkalmat.

23.

– Jó estét, professzor úr – állt meg öt perccel később Charles a B1 egyik ebédlői asztalánál. Hamar odajutottak, s a stewardok valamiképpen fejből tudták, melyik utas éppen hol tartózkodik.

– Mr. Charles? Főhadnagy úr, milyen kellemes meglepetés – nevetgélt az ott ülő alak. Jane még soha életében nem látott ilyen élőlényt. Mintha egy beszélő labda volna. Óriási kitömött gömb. Zsírgolyó!

A gömb kinyújtott egy valószínűtlenül vastagon kipárnázott csápot, amit alkalmasint a karjának tekintett, s Mr. Charles barátságosan kezet fogott vele.

– Megengedi? Miss Carson, bemutatom Stanislas Skibinski professzort, a Canopus Egyetem docensét, a Callindra Egyetem tiszteletbeli rektorát, egyúttal családom régi barátját, aki, ha csak teheti, az *Uraniá*n utazik. Skibinski úr, ez itt Miss Jane Carson, az ezredes úr egyetlen gyermeke, jelenleg hajónkon vakációzik és az űrhajózást tanulmányozza.

– Fölöttébb örvendek, kisasszony – mosolygott rá Skibinski professzor; legalábbis feltételezhető, hogy a zsírpárnák e sajátos elmozdulását mosolynak kell tekinteni. – Megtisztel a társaságával.

Jane vigyázzba vágta magát és a sapkájához emelte a kezét. – Carson főkadét jelentkezem!

Hirtelen mintha döbbent csend ereszkedett volna a helyiségre. Skibinski professzor arcán sokkal egyértelműbb volt a meghökkenés, mint az imént a mosoly. Jane a szeme sarkából fokozatosan vette észre, hogy a szomszéd asztaloknál ülő utasok is csodálkozva néznek rá, az evést is abbahagyva. De hát mit csinált rosszul?

Charles kezét érezte a bal vállán, ettől kicsit melege lett, a navigátor még sohasem érintette meg.

– Jól van, Miss Carson, pihenj.

Pihenjbe állt, aztán lezökkent a székre, amit a főhadnagy mutatott neki. Még mindig nem értette, miért bámul rá mindenki úgy, mint valami csodabogárra. Még Skibinski professzor is, pedig az imént beszélt Heywooddal, aki csakolyan kadét, mint ő. Lekapta a sapkáját és a szék támlájára akasztotta, ahogy a kadétok szokták. Skibinski ezen is mintha csodálkozott volna.

Egy steward lépett hozzájuk.

– Jó estét, kisasszony, jó estét, Mr. Charles. Mivel szolgálhatok?

A navigátor mondott valamit, de ő nem figyelt oda, Skibinskit nézte, szerette volna tudni, miért bámul rá lassan egy egész perce úgy, mintha két feje lenne, és vajon miben kiváló? Nyilván az, ha a navigátor ezt mondja, hisz régen ismeri. Ha professzor, akkor alighanem tanít. Ha Charlesék régi barátja, talán őt is tanította, vagy az apját, vagy mindkettőt. Még a megismerkedésükkor mondta Mr. Charles, hogy az apja is navigátor volt, azaz most is az. Akkor navigációt tanít. Biztos régebben navigátor volt, de már nem csinálhatja, amióta így elhízott. Vagy azért hízott el, mert már nem csinálja?

– Tessék? – kapta föl a fejét.

– Kisasszony, mivel szolgálhatok? – hajolt felé a steward.

– Mindegy, hozzon valami harapnivalót – mondta Jane oda sem figyelve, éppen úgy, ahogy apa szokta, amikor elmélyül a munkájában. Skibinski ezen is csak bámult.

Jane elhatározta, hogy beszélni kezd, mert ezt így nem lehet, a professzor csak bámul rá, mint valami csodalényre, ő meg nem érti, hogy miért. Hátha beszélgetés közben kiderül.

– Professzor úr gyakran utazik az *Uraniá*n?

Skibinski erőt vett magán. – Ó, igen, Miss Carson, háromszor-négyszer is egy évben. Tudja, a munkám.

– Bizonyára tanít a Callindrán és a Canopuson.

– Ó, igen. Meglehetősen elismert vagyok.

Navigáció, olyan tudomány nincs. Hogy mondják ezt igazi tudományos nyelven? Hogy az ördögbe mondják?!

– Hiperatom-elméletet, ugye?

A professzor rábámult.

– Esetleg hiperfizikát?

– Ööö… nem egészen, Miss Carson. Én… tudja, ügyvéd vagyok.

Most Jane-en volt a csodálkozás sora. Ügyvéd?! Akkor mi köze a…

– Én azt hittem…

Charles főhadnagy a szavába vágott. – Erről jut eszembe, professzor úr, a múltkor mesélt egy igazán érdekes ügyről, amiről mostanában tanít.

– Ó, igen – élénkült meg Skibinski. – Ön a McNeill kontra Procyon Planetáris Önkormányzat ügyre gondol. Tudja, ez az ügy nyolcvan éve foglalkoztatja a szakmai közvéleményt. Davidson kutatásai nyomán valószínűsíthető, hogy a törvényszék mégiscsak szakmai hibát követett el, amikor…

Jane kábultan hallgatta. Legalább negyedórát beszélt, lassan, kényelmesen, mintha olvadt zsír folyna a szájából. Émelyítő volt. Közben a steward letett elé valamit, de rá se tudott nézni. Csak bámulta a zsírgömböt és nem értett semmit. Sem a szavaiból, amik valami precedensekről szóltak, sem abból, mit keres ő itt és miért hallgatja. Semmiből.

Balján a navigátor egyszer csak felállni készült.

– Maradjon csak, Mr. Charles – hallott egy hangot a háta mögül. – Nincs ellene kifogása, ha elrabolom Miss Carsont?

– Kérem, őrnagy úr.

– Köszönöm. Carson főkadét!

Jane talpra kecmergett, kissé szédelegve, és felnézett a jövevényre. Középtermetű, kicsit hajlott ember volt, fehér hajú, de szinte ránctalan arcú. Ismerős. Ez Mr. Law, az első navigátor. Eddig egy kurta üdvözlésen túl semmit se beszélt vele.

– Velem jönne?

Jane bólintott, nem értve, hogy ez most kérés, parancs vagy micsoda.

– Hol a sapkája?

A széken volt, gyorsan lekapta onnan és a fejére tette.

– Tisztelegni nem tanult meg? – förmedt rá a navigátor és Mr. Charles felé biccentett.

Jane-nek eszébe jutott az iménti tisztelgés, amikor az egész étterem őrá meredt, és hirtelen vad vágyat érzett, hogy ezt újra átélje. Negyedórája senki rá se nézett. Most megint őt fogják bámulni. Hát csak bámulják. Főkadétot még egy se látott közülük.

Hátraarcot csinált és vigyázzállásban tisztelgett a másodnavigátornak. – Carson főkadét engedélyt kér a távozásra, uram!

Hirtelen hasított bele a felismerés, hogy a főhadnagy itt az étteremben valamiért nem szereti a katonás viselkedést. És nyilván a többiek sem. Itt rajtuk kívül mindenki civil, ők nem így köszönnek, de a főhadnagy se

teszi. Most muszáj lesz. Ennyi jár neki, amiért idecipelte ehhez a bámuló zsírsertéshez, aki csak precedensekről tud beszélni.

Charles kényszeredetten felállt és tisztelgett. Ha Jane Carson valóban egy kadét lenne, elég lenne a tisztelgését egy fejbólintással viszonozni ültő helyében, de Jane a parancsnok lánya, akivel udvariasnak kell lennie. Ráadásul Jane háta mögött Law villámló tekintettel intett a navigátornak: álljon fel és tegye föl a sapkáját.

– Köszönöm, Carson főkadét, leléphet – nyögte ki a sapkájához emelt kézzel.

Jane szabályos hátraarcot csinált és kimasírozott Law oldalán, pontosan tartva vele a lépést. Az egész étterem őket bámulta.

24.

Pár méterrel odébb észrevett egy nyilvános mosdót. Belökte az ajtót, körül se nézve a csaphoz ugrott, kinyitotta és a hideg víz alá dugta a fejét.

– Csurom víz lesz a sapkája – hallotta fentről elmosódottan, érezte, hogy Law lekapja a fejéről, de nem törődött vele. Úgy érezte, eddig nem tudott lélegezni, s csak most, a víz alatt prüszkölve képes ismét.

Aztán fölmerült, csapzottan, megviselten nézett Law-ra, aki elmosolyodott és becsukta az ajtót. Leakasztott egy összehajtott törölközőt és odadobta neki, úgy, hogy szinte koppant a kezében.

Amíg szárítkozott, Law a kézszárító alá tette a sapkáját.

– Tudja – kezdte tűnődve, rá se nézve, mintha csak a sapkához beszélne –, ez a Charles jó fiú, de van egypár hibája. Kicsit nagyra van magával és a családjával. Mesélt magának az anyjáról?

Jane megrázta fejét a törölköző alatt.

– Az apját említette.

– Aha. Az apját. A navigátort, igaz? Nekem is. A többi tisztnek is. De itt a B szektorban még soha nem beszélt róla. Itt csak az anyját emlegeti, aki híres üzletasszony, több rendszerben vannak érdekeltségei. Róla viszont nekünk nem beszél.

Jane előbukkant a törölköző mögül. Egy pillantást vetett a tükörbe – pontosan úgy nézett ki, ahogy várta. Mint egy ázott ürge. Szent ég, ha ezt a fiúk látnák az iskolából!

Law-ra siklott a tekintete. A navigátor kényelmesen rátámaszkodott a mosdóasztalra és jóindulatú mosollyal figyelte őt.

– Úgy néz ki, mint egy ázott ürge – mondta pontosan azt, amire ő gondolt egy pillanattal korábban. – Fönt a vezérlőben szebb volt.

Jane érezte, hogy elpirul, pedig ilyen öreg ember bókjától már igazán nem kellene.

– Köszönöm…

– Nem a női vonzerejére gondoltam – felelte Law szárazon. – Az még kialakulatlan. De ott úgy viselkedett, mint egy űrhajós, úgy járt és úgy állt föl, amikor Richard szólította. És tudta az űrhajósok alaptörvényét.

Jane-en e pár rövid mondat alatt érzések sora viharzott végig. A kialakulatlan női vonzerő fölháborította, az űrhajós viselkedés büszkeséggel töltötte el, apja keresztnéven való említése megnyugtató családiasságot árasztott, a „tudta" örömöt szerzett, az űrhajósok alaptörvénye viszont megijesztette.

– Nekem… fogalmam sincs…

– Az űrhajósok alaptörvénye: a legrosszabb, ha nem csinálsz semmit. Maga is ezt alkalmazta, amikor nem tudott felelni a kérdésre, hogy hol mér a gammaradiométer. Ha azt feleli, hogy nem tudja, akkor nem csinál semmit. Hát felelt azt, amit tudott.

Jane elmosolyodott a visszaemlékezésre.

– Nem tudtam, hogy alaptörvényt követek.

– Hát most már tudja. A fülét is törölje meg, mert csöpög róla a víz. És ha rám hallgat, később is ezt teszi.

– Később is törlöm majd a fülemet?

– Nem – nevetett Law öregesen. – Később is űrhajósként viselkedik.

– Az étteremben ugyancsak meglepődtek rajta.

– Ne törődjön vele. Azok ott gazdag és tekintélyes emberek, akik csak a tiszteket veszik közülünk emberszámba, nagyjából hadnagytól fölfelé. De még a parancsnok is csak egy fuvaros nekik, akit megfizetnek, hogy szállítsa őket. Ha egyszer maga is utasszállítón szolgál majd, ezt soha ne feledje. Szállítsa őket, de ne közösködjön velük.

Jane bedobta a törölközőt a ládába, aztán rátámaszkodott a mosdóra és a tükröt nézte, de nem is látta magát. Megmarkolta a mosdó peremét.

– Apa nem jár abba az étterembe?

– Az első osztályú ebédlőbe? – Law megrázta a fejét. – Semmi szín alatt. Én is csak azért mentem be, mert megláttam, hogy ott ül, pedig nem odavaló. Oda csak a pénz való, nem az emberség.

– És a másodosztály?

– Egy ilyen hajón a harmadosztályú jegy is nagyon drága. Aki a két keze munkájából él, az nem Hórusz osztályú hajón utazik. Hacsak nem itt az A szektorban.

Jane lehajtott fejjel gondolkodott.

– Milyen űrhajós Charles főhadnagy?

– Kiváló szakember, ha erre gondol. Ha nem az lenne, nem dolgozna a kezem alatt. Nagyszerűen tudja a térnavigációt, bár a hipert még csak tanulja. Mindig pontos és megbízható.

Jane lassan bólintott.

– De maga még felülmúlhatja.
Jane fölkapta a fejét. Jól hallotta?
– Tudja, Jane, én harminc évig navigátorokat tanítottam a létező összes hajótípuson. Vannak apró trükkjeim, amikkel már a kezdet kezdetén fölmérem egypár képességüket.
– Például? – nevetett Jane hitetlenül, hiszen nem csináltak semmiféle tesztet.
– Például odadobok nekik egy összehajtogatott törölközőt.
Valaki hirtelen leöntötte Jane-t jéghideg diakrominnal.
– És?
– Ha úgy tudja elkapni, hogy nem nyílik szét, az elárul egyet-mást az ujja gyorsaságáról.
– De hát… ez még…
– Édeskevés, igaz? – Law bólintott. – Van még más is. A legfontosabbak az intuíciós tesztek. Az kell a navigációhoz.
– De azokat maga nem csinált velem.
– Nem, de tavaly az iskolában maga elvégzett pár apró tesztet.
– Honnan tudja…
– Az apja kérte, miután megbeszélte velem, hogy mit teszünk utána.
– Mit?… – Csípni kezdett a kötőhártyája, úgy nézte meredten az öreg navigátort.
– Ha jó lesz az eredmény és van hozzá kedve, útközben csinálunk egy komolyabb szimulációs tesztet.
Jane úgy érezte, mintha bedobták volna a Bettina egyik vulkánjába. Hiszen ő tudta azoknak a teszteknek az eredményét. És nem volt kétséges, hogy Law is tudja.

25.

A vezérlőben ismét mind együtt voltak. Apa, Wright, Thornton, Whalley, Charles, Ryan, Forbes és ezúttal másik három kadét. Örömmel fedezte föl, hogy az ő szakaszából valók: Biggs, Brown és Dempsey. Ahogy belépett Law társaságában, vigyázzban tisztelegtek nekik.
– Jó estét, uram – viszonozta Law.
Jane is a sapkájához emelte a kezét.
– Jó estét, Mr. Law, Miss Carson.
– Tizennyolc óra negyvenhárom – mondta Forbes. – Mindenki készen áll… Mr. Wright? Mr. Wright!
– Várjon egy kicsit – dörmögte a főpilóta, aki egy műszert vizsgálgatott valami elképesztő magasban, ahová csak az ő termete ért föl. – Érdekes ez a néhány szám itten.

– Igazán szakszerűen fejezi ki magát, őrnagy úr – mondta Charles epésen.

– Igen – mondta szórakozottan a főpilóta, kapcsolókat nyomogatva. – Százados! – reccsent föl. – Legyen szíves az APRC hatvanhárom-negyvenkettő-tizenkilencet ellenőrizni.

– APRC hatvanhárom-negyvenkettő-tizenkilenc, uram – ismételte Ryan százados, fürgén nyomkodva a billentyűket. Jane közelebb óvakodott, hogy figyelhesse a monitorját, de a megjelenő szám- és rövidítés-özönből semmit sem értett. – Enyhe turbulencia a hatvannégy-hatos irányában, tizenkét LP. Csökkentem a nyomást a hatvankettes szekcióban.

Kis szünet.

– Azt hiszem, jó lesz – mondta Wright, és visszatért a rendes műszerekhez. – Mr. Ryan, mostantól folyamatosan ellenőriztesse a turbulenciaértékeket az egész APRC-ben, és készítsen grafikont a változásokról.

– Értettem, uram.

– Ön óvatos ember, őrnagy úr – szólalt meg Charles.

– Igen, Mr. Charles – felelte Wright kurtán, már más értékeket olvasva a képernyőkön. – Pilótaszekció rendben, kezdhetjük.

Apa leült a székébe és átfutotta a monitorokat. – Hipertéri műveletet megkezdeni!

Jane gyorsan átment Law háta mögé, kellő távolságban, nehogy zavarja.

– Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük – felelte Forbes. – Mr. Ryan?

– Minden kész. Zöld lámpa!

– Mr. Wright?

– Zöld lámpa!

– Mr. Charles?

– Zöld lámpa!

– Mr. Law, öné a vezénylés.

– Köszönöm – mondta az első navigátor, aki már az asztalánál ült. – Parancsnok, kérem a célpontot.

Mindenki tudta a célpontot, hisz menetrend szerint repültek, de rendnek kellett lenni.

– Célpont a Sadalsuud.

A parancsnok hagyományosan csak ennyit mondott, minden mást a navigátornak kellett tudnia.

– Értettem, célpont a Sadalsuud – felelte Law. – Galaktikus koordináták delta egy-három-kilenc-zéró, ró három-három-kilenc, théta kettő-egy-három-zéró. Hajórelatív koordináták delta zéró egész zéró-három-kettő, ró egy egész zéró-zéró-nyolc, théta zéró egész zéró-egy-kilenc. Irányszög delta hat-kettő-hat, ró kilenc-nyolc-kettő, théta kettő-három.

Pályamódosítást kérek irányszög delta hat-zéró-kilenc, ró kilenc-hét-zéró, théta három-zéróra.

– Pályamódosítás irányszög delta hat-zéró-kilenc, ró kilenc-hét-zéró, théta három-zéróra – felelte Thornton. – Pályamódosítás megkezdve tizennyolc negyvenhat.

– Mátrixszekvenciát megkezdem – közölte Law, és lenyomott egy élénkkék gombot. Számsorok viharzottak elé, az egész óriási képernyőt betöltve. – Callindra expass hat-zéró-kilenc epszilon nyolcas transzponált béta tizenötre, Sadalsuud inpass öt-egy-öt epszilon nyolcas reduktív transzponált gamma tizenkilencre, kovariancia tizennyolc alfa, gravitációs turbulencia negyvenhét alfa. Mátrixszekvenciát kérek.

Charles gyakorlottan kezelte a szűkítőt, a képernyő tetején egyre csökkent a mátrixkombinációk mennyiségét jelző piros szám. Az elején még tizenhétmilliót mutatott, ez a jelenlegi helyzetükben matematikailag lehetséges összes mátrix száma, amiknek persze legnagyobb része nem vezetne sehová, más részük más naprendszerekbe küldené őket. A szűkítő kiszűrte a Sadalsuudra nem alkalmas mátrixokat, s a szám csakhamar megállapodott százötvenezer-nyolcszázon.

– Pályamódosítást befejeztem – jelentette Thornton. – Kívánt pályán haladunk.

– Értettem – mondta Law. – Szekventálás indul.

Forbes lenyomott egy gombot, s a vezérlőben minden világítás kialudt. Jane ámulva nézett körül. A monitorok és színes jelzőfények ezrei varázslatos külsőt kölcsönöztek a vezérlőnek. Legalább tízféle szín kergetőzött játékosan a képernyőt figyelő Law fehér fején.

Teljes csend volt. Jane tudta, hogy a mátrixszekventálás alatt pisszenni sem szabad, nehogy a navigátor kiessen az összpontosításból.

A navigátor két keze egyszerre siklott ide-oda a majdnem vízszintes képernyőn, aminek tartalmából Jane alig látott valamit, de fölötte a párja is mutatta ugyanazt. Tarkabarka számok végeérhetetlen rengetegét, mellettük apró színes grafikonokkal. Law jobb kisujja érintésével kiválasztott egy mátrixot, megnézte adatait, aztán bal kisujjával visszalökte a többi közé vagy eldobta, a kapott adatok birtokában pedig – s még inkább valamiféle követhetetlen sejtések alapján – ki tudott szűrni bizonyos más mátrixokat. Időnként piros vonal rajzolódott egyes mátrixokra, ezeket a közben előkerült adatok alapján Charles húzta ki; az ő dolga volt a reduktív variánsok szűrése. Lassan csökkent a piros szám. Százhúszezernél járt, amikor Law húzott egy vonalat az ujjával, a mátrixok átrendeződtek, s a szám leesett hatvannyolcezerre. Ez volt az első nagy szelekció, amit több másik követett, s negyedóra múlva már majdnem elfogytak a mátrixok. Hatvankilencet mutatott a szám… ötvenhetet… ötvenkettőt…

Law átnézte az utolsó ötvenkét mátrix összes adatát, aztán reduktív párjaikat is. Keze mozdulatlanul pihent egy percig a képernyő fölött.

Most választja ki – gondolta Jane. Sejtelme sem volt, milyen szempont alapján dönt Law, aki most nem olvasott semmilyen adatokat. Találomra?

Egyszer csak megmozdult a keze és rámutatott az egyik mátrixra. Bal kezével pedig lenyomta a képernyő melletti fehér gombot.

A többi mátrix eltűnt, csak ez az egy maradt. Egy négydimenziós koordinátasor, három sebesség-összetevő és három irányszögelem, mindez egyszer a *g*- és egyszer a *h*-tér számára, mindkettőből egy a belépésnél és egy a kilépésnél, ez negyven darab számérték; valamint egy egyenlet, ami ezekből az értékekből összeáll: a hipertérben megtett virtuális út képlete. S jobboldalt a képlet háromdimenziós grafikonja, rajta a negyedik dimenzió, az idő aranyszínű fonalával, amely bonyolult csavarvonalakat írt le rajta.

Law lenyomott egy újabb gombot. A képernyő kinagyította a mátrixot, s az aranyfonálon fénylő pont szaladt végig.

– Szekventálás befejezve – közölte Law.

– Hipertéri művelet befejezve – jelentette Forbes, s ismét kigyulladtak a világítótestek. Jane kicsit hunyorgott a nagy világosságban, és mozdulatlanul várakozott.

A tisztek fölkeltek és indultak kifelé.

– Mi történt? – merte megkérdezni Jane.

– Mi történt volna? – kérdezte Wright reszelősen. – Befejeztük.

– Hol vagyunk? – csúszott ki Jane száján a kérdés, amit mindenki föltesz, miután első ízben lát egy hiperugrást.

A választ ugyanúgy kapta, mint mindenki erre a kérdésre: közömbös vállvonással.

– Természetesen a Sadalsuud-rendszerben.

26.

Hét óra körül előkerült Munro steward és megkérdezte, mikor és mit óhajt vacsorázni. Neki csak ekkor jutott eszébe, hogy egész nap szendvicseket evett, abból se sokat, és hogy Wright az ő szolgálatára rendelte Munrót. Külön stewardja van, erre eddig nem is gondolt. A gyomra azonban kapott az alkalmon és elkezdett korogni, úgyhogy rendelt egy komplett vacsorát Munrótól a lehető leggyorsabban. Közben pedig bevonult a kajütjébe és átöltözött, mert már idegesítette, hogy fél napja ugyanabban kóricál.

Ekkor kopogtak.

– Ki az?

– Charles főhadnagy. Nem zavarom?

Hűha!

– Várjon! Nem vagyok… várjon egy percet!

– Persze, várok.

Gyorsan beleugrott a nadrágjába, fölhúzta a cipőjét és megnézte magát a tükörben. A haja borzalmas volt, de ezen most nem segíthetett. Épp csak igazítani tudott rajta kicsit.

– Tessék, Mr. Charles.

A navigátor kicsit zavartan állt az ajtóban.

– Tudja… csak azért jöttem, hogy megmondjam… szeretnék bocsánatot kérni.

Jane visszament az ágyhoz és leült a sarkára. A navigátor belépett és megállt a falnál.

– Nem szándékosan hoztam kellemetlen helyzetbe, Miss Carson. Nem gondoltam át előre, hogy mit teszek. Skibinski professzor… nos, ő valóban kiváló ember a maga területén, de vannak bizonyos hibái, amik az ön társaságában óhatatlanul felmerülnek. Teljes közönye mind az űrhajósok, mind a fiatal hölgyek iránt… és a többi.

Jane lassan bólintott.

– Örülök, hogy észrevette a hibáját, Mr. Charles.

– Többé nem fog ilyen előfordulni, Miss Carson.

Jane arra gondolt, amit Law mondott neki Charles jelleméről, s úgy gondolta, nem árt utánajárni.

– Mondja csak…

– Igen?

– Mondja, ki az ön édesanyja?

Charles meglepődött. – Az anyám?

– Igen, főhadnagy úr.

Charles egy pillanatig habozott, aztán a zsebébe nyúlt és kivett egy kis tárcát, abból egy fényképet. – Tessék, Miss Carson. A neve Anne Lawrence, később Mrs. Charles, de már húsz éve Mrs. La Ponte. Apámmal elváltak, amikor én még gyerek voltam.

– Mivel foglalkozik?

– Üzletasszony.

– Tartják a kapcsolatot?

– Persze. De hát miért érdekli?

Jane habozott egy pillanatig, aztán rájött, hogy nem tud mást mondani, csak az igazat.

– Valakinek szemet szúrt, hogy ön a tisztikarban csak az apjáról, az utasok között pedig csak az anyjáról beszél.

Charles fölnevetett. – És ez baj?

– Mindenesetre érdekes.

– Nézze, kislány, akarom mondani, főkadét. Az én apám egy elég híres navigátor. Nem ér föl mondjuk Cole-lal vagy Antonióval, de ott van az első tíz között. Tanít is. Amit tudok, nem kis részben neki köszönhetem. A mostani tisztikarunkban senki sincsen, aki ne ismerné személyesen. Persze hogy beszélek róla. De anyámat nem ismerik, mert nemcsak hogy nem űrhajós, de ki se teszi a lábát a városából, hacsak nem égetően muszáj. Ő ilyen. Az utasaink között viszont sokan vannak az üzleti világból – akik tehát őt ismerik, így ott őróla beszélek. Meg van elégedve?

Jane fokozatosan jött zavarba, ahogy Charles beszélt. Rájött, hogy szamárság, amit számonkér rajta. Persze hogy azokról beszél, akiket a társaságban ismernek.

– Ne haragudjon.

– Ugyan. Maga egy naiv kislány, akinek akárki akármit mondhat, elhiszi. Azért, mert civilek társaságában nem tisztelgek és fordítva, katonákat nem kézfogással üdvözlök, még nem szégyellem se magukat őközöttük, se őket maguk között. Law őrnagy remek szakember, én elégedett leszek, ha az ő korában a felét fogom tudni annak, amit ő tud, de ő elkülönül az utasoktól, én meg nem. Ez részben szokás, részben ismeretségek kérdése. Nekem vannak személyes ismerőseim a rendszeres utasaink között, neki pedig nincsenek, ennyi az egész.

Jane már semmit se tudott felelni. Haragudott Law-ra, amiért szidta a főhadnagyot, pedig az semmi rosszat nem tett. Illetve de, egyet igen, de azért most bocsánatot kért.

– Ne haragudjon – suttogta megint.

– Szóra sem érdemes az egész.

Dehogynem, gondolta ő, ezzel most mindent elrontottam. Még jó, hogy két hónapig tart az út, ennyi idő alatt hátha…

De vajon mi kell ahhoz, hogy egy ilyen férfi észrevegye őt?

Nem volt több ideje gondolkozni. Kopogtak és nyomban nyílt az ajtó. Apa volt az.

– Jane… Főhadnagy?

– Uram?

– Mit keres ön itt?

– Beszélgettünk, uram.

Apa most őrá nézett, aztán vissza Charlesra, majd megint rá. És őt nézte kitartóan, ahogy belépett a szobába és a navigátorhoz intézte szavait.

– Mr. Charles… emlékszik az azonos pályán haladó hajók közötti legkisebb megközelítési távolságra?

A navigátor meghökkent. Jane is.

– Emlékszem, uram…

– Mennyi is az?

– Tízezer kilométer.
– Valóban. Nos, tekintse a lányomat egy hajónak, amely önnel azonos pályán halad, Mr. Charles.
Soha nem tudta meg, melyikük lett vörösebb ebben a pillanatban. Ő felugrott, berohant a fürdőszobába és magára zárta az ajtót.

27.

Másnap délelőtt végrehajtották a második ugrást: a Mira rendszerében jártak. Masters bekapcsoltatta a kilátókat a B szektorban, hogy az utasok megnézhessék a Gemma gyönyörű zöld gömbjét. Leszállni nem fognak rá, el se férnének a kikötőjében. Jane is vetett rá egy pillantást, aztán keresett egy személyzeti adatbankot és kikereste, hol van most szolgálatban a tegnap a P2-höz beosztott szakasz. A hajó bejárható részének egyik legtávolabbi sarkában dolgoztak, a D4F-ben, ahol… már nem is emlékezett, melyik része van a hajtóművek rendszereinek. Kocsiba ült hát és odahajtott.
Ha a járművek nem tudnák maguktól az irányt, lehetetlenség lenne közlekedni ezen a hajón. A B szektorban persze nem, de a C-ben már meglehetősen, a D-ben pedig teljes képtelenség. Ott már csak kanyarog minden összevissza, a közlekedőfolyosókat nem az embereknek tervezték, hanem a gépeknek, ott vannak, ahol hely van a gépek között. Ha most elromlana a kocsi, két napig tartana, hogy kitaláljon innen.
– No lám csak, Miss Carson? – ütötte meg a fülét egy kanyar mögött. – Hát idejött hozzánk?
– Ide, Stanton – állította meg a kocsit. – Gondoltam, megnézem, mit csinálnak.
– Hát azon van is mit nézni. Hé, fiúk! Itt van a callindrai sivatagi szörny!
A kadétok egymás hegyén-hátán ugrottak elő a gépóriások közül, pillanatokon belül ott tülekedett mind.
– Jó napot, főkadét!
– Üdv köztünk, sivatagi szörny!
Jane kilépett a kocsiból, kihúzta magát és a sapkájához emelte a kezét. Persze a főkadéti uniformis volt rajta.
A kadétok vigyázzba merevedtek.
– Mit csinálnak?
– Karbantartunk! Babusgatjuk a gépeket, beszélünk hozzájuk, hogy szépen átvigyenek az űrön.
– Megnézhetem?

– Persze, jöjjön! – mondták mind, s egymással versengve mutatták az utat egy valószínűtlenül nagy instrumentum felé. – Most ezt fogjuk szétszedni.

– Ne szóljatok semmit – emelte föl a kezét Brown. – Ha megmondja, mi ez, vendégem a hajókantinban egy italra.

– Nem iszom alkoholt.

– Mi se. Nem szabad. Alkoholmentesre.

Jane kezet nyújtott beleegyezésül, Brown megszorította.

– Brown kadét, ez egy Haskell–46 DPL Engrax hiperstabilizátor.

A fiúknak leesett az álla.

– Hé, várjunk csak. Maga puskázott valahonnan.

Jane elnevette magát. – Ha nem vennék észre, ennek a pici jószágnak a túloldalán áll a kocsim, és éppen ott van a tábla, ahol kiszálltam.

– Brown – harsogta Jones, s a társa vállára tette a kezét –, a főkadét szemfülességével te sose veszed föl a versenyt!

A tizenhárom szólamú nevetés végigzúgott a gépek között.

Öt perccel később Jane már az Engrax alsó szerelőfülkéjében állt, aminek be lehetett csukni az ajtaját, és az uniformist hámozta le magáról. Belebújt a sötétkék szerelőruhába, az egyenruhát tiszta zacskóba csomagolta és kilépett.

– No, megfelelek? – perdült eléjük, s körbefordult.

Megtapsolták.

– Lássuk – mondta Kelly –, a csavarkulcsot is olyan ügyesen forgatja-e, amilyen csinos.

Jane elpirult, de Kelly is attól, amit mondott. Zavarukból Biggs segítette ki őket.

– Akkor dologra, mert Ryan ízekre szed valamennyiünket, ha mi nem szedjük ízekre az Engraxot a holnapi ugrásig.

– És a ma esti? – kérdezte Jane.

– Abban nem vesz részt. Nyolc hiperstabilizátor van a hajón, de sose használunk ötnél többet, három vagy négy mindig tartalék. Sorban váltják egymást a szolgálatban. Így van ez minden létfontosságú berendezéssel.

Heywood kinyitotta a kis ajtót a szerelőfülke mellett és lekapcsolta az Engrax tápellátását, aztán kihúzta a húsz centi vastag nagy kábelt és lebiztosította a csatlakozót.

– Egyes áramtalanítva.

– Kettes áramtalanítva – szólt Porter a másik oldalról.

– Hármas áramtalanítva – jelezte Dempsey.

– Négyes áramtalanítva – zárta a sort Muller.

– Engrax áramtalan – nyugtázta Riley, az aznapi szakaszparancsnok. – Gyújtáspróbát!

Kelly belépett a fülkébe és beindította a stabilizátort. Néma csend. Lekapcsolta. Újra fel. Megint le. Harmadszor is. Le.

– Gyújtáspróba kész, az Engrax áramtalan – jelentette.

– Engrax áramtalan – bólintott Riley. – Kelly és Muller az alsó fülkéhez, Biggs és Brown a felsőhöz, Dempsey és Porter a protonikához, Stanton és Wilson lentről biztosít, Heywood és Jones segít, ahol kell, Lemuel marad az összekötő.

– És én? – kérdezte a nagy callindrai sivatagi szörny.

– Magának még nincs képesítése hiperstabilizátorok karbantartására, Carson főkadét – mondta Riley bocsánatkérő arccal. – Ne sértődjön meg, de ha odaengedem a Haskell-csövekhez, öt perc múlva egyikünk sem él.

Jane fölnézett a háromméteres csövekre.

– Nagyon veszélyesek, ugye?

Riley elmosolyodott. – Nem, főkadét, most, hogy a hatvanezer voltot kihúztuk belőlük, teljesen veszélytelenek. De Ryan századosban saját atommáglya üzemel, és mérget vehet rá, hogy megtud mindent…

28.

Jane alig negyedórát figyelhette az Engrax karbantartását, ezalatt pedig épp csak néhány burkolólapot távolítottak el nagyon nagy gonddal. Dempsey éppen a protonikai rendszer héját eresztette le a padlóra egy kis antigravdaruval, amikor Riley és Jane fülhallgatójában megszólalt Lemuel hangja.

– Álljatok le, új parancsot kaptunk. Máshova kell felvonulnunk.

– Az űrre! Sürgős?

– Nem.

– Akkor először visszaszerelünk mindent. Fiúk, munka leáll, mindent építsetek vissza a helyére, de ne tegyétek áram alá az Engraxot. Lemuel, mi az új feladat?

– Most diktálják, várj.

Visszacsavaroztak mindent, aztán Heywood előszedett egy narancssárga szalagtekercset, fölragasztotta a stabilizátor oldalára szemmagasságban és körbesétált vele. A szerelőfülke ajtajára föltett egy papírt, amin az állt: „Karbantartás megszakítva Ryan százados parancsára, 4. szakasz”, és a dátumot meg a pontos időt.

Lemuel előjött a szerszámkocsival, fölkapaszkodtak és elindultak. A szerszámkocsi nem volt kényelmes jármű, ülések helyett léceken ültek és muszáj volt két kézzel kapaszkodni, hogy le ne essen az ember. Ez nagyon tetszett Jane-nek.

– Hallgatunk, Lemuel – mondta Riley.

– Az APRC hatvankettest kell megnéznünk. Ryan hibás értékeket mért, itt van az egész lista.

– A keservit! Rosszabb munkát nem talált?

Jane-t hihetetlenül boldoggá tette, hogy Jones nem kért tőle elnézést a káromkodásért. Maguk közül valónak tekintette.

– Idejön ő is? – kérdezte Riley.

– Egyelőre nem, csak végezzünk egy felszíni vizsgálatot.

A kocsi legurult egy hosszú rámpán, majd befordult egy hatalmas terembe, a megszokott méretű gépek közé.

– Kocsi állj! – mondta Riley. – Itt cuccolunk le, látni akarom az adatokat.

Lekászálódtak a kocsiról, letelepedtek a padlóra és elővették a kézigépeiket. – Van még egy valahol? – ugrott vissza Brown a kocsira. – Tessék, Carson főkadét.

– Köszönöm – vette át Jane, s Brown segítségével a képernyőre hívta az adatokat. Nem mintha bármit is értett volna belőlük, de legalább ugyanazt látta, amit a többiek.

– Ebből egy szót se értek – szólalt meg Lemuel. Jane hálásan nézett rá, de a fiú nem úgy értette, ahogy ő gondolta. – Ekkora eltérés miatt szalajtottak minket ide?

– Lemuel kadét, hülye vagy – szólalt meg atyaian a nagydarab Jones. – Először is van három ember a hajón, aki soha semmilyen óvatosságot nem tart túlzottnak. A parancsnok, a főpilóta és az első navigátor. Másodszor van egy darab Ryan százados, akinek az a dolga, hogy amit ők jónak látnak, azt velünk elvégeztesse. Harmadszor pedig – megemelte a hangját – ezekre a gépekre van bízva az életünk. Én azt mondom, inkább szedem szét az egész hajót és rakom össze újra, de tudni akarom, hogy minden jól működik. És ha Mr. Wright szerint ekkora eltérést már ki kell vizsgálni, akkor megyek és kivizsgálom.

– Jól beszélsz, Jones – mondta Kelly –, úgyhogy ha szét kell szedni, te kezded.

Jones megfenyegette az öklével, amire Kelly nevetett.

– No jól van – vágta el Riley a beszédet –, figyeljünk a dolgunkra. Ha nincs ellenvetés, elmagyarázom, miről van szó, egyrészt mert a főkadét nem tudja, másrészt mert nekünk sem árt némi ismétlés. Ha valahol hibázok, azonnal javítsatok. Egyszóval, uraim – mikor ezt mondta, Jane-re nézett, bólintással mutatva, hogy őt is az urak közé számítja, aminek a lány nagyon örült –, az APRC egy berendezés, ami úgy száz méterre van ide a hátunk mögött. Egy óriási tartály, amiben vékony csövek futnak mindenféle irányban, és bennük egy folyadék áramlik, a protokriolit. Ebben elektromos feszültségek futnak, amik speciális mágneses erőteret gerjesztenek, helyesebben erőterek bonyolult hálózatát – javította ki, látva Heywood felemelt ujját. – Mindennek a célját nem ismeri senki,

az sem ismeri, aki megépítette az egész hóbelevancot. Ugyanúgy, ahogy a hipermátrixok értelmét se tudja senki, épp csak léteznek és nem lehet nélkülük repülni. Hát ez a mágneses őrültség tartja működésben a mátrixok transzpozíciós rendszerét.

– Nem működésben – szólt Kelly. – Az működik mindenhogyan, de ezzel tudod vezérelni.

Riley bólintott. – Jó. Mármost vannak bizonyos értékek, amelyek a protokriolit, röviden PRC állapotát mutatják, és vannak más értékek, amik az erőtér állapotát, ezenfelül vannak további értékek, amelyek az előbb említett értékek állapotát mutatják, és természetesen ezeknek az értékeknek az állapotát is mutatják további értékek. Statisztikai alapon, átlagolva és mindenféleképpen. Derék Ryan századosunk felfedezte, hogy a legelsőként említett, a PRC állapotát mutató értékek között van egy kis eltérés a megengedettől. Olyan kicsi, amit az értékek állapotát mutató értékek már ki sem mutatnak, csak a közvetlen mérésekkel látható. A hatvankettes szekcióban. A hajón négy APRC van, a hatvankettes a másodikhoz tartozik, ami itt van mögöttünk. Nekünk most meg kell nézni, mi okozta a hibát. Csekélység. Átvizsgálunk körülbelül ötven kilométer hosszú acélcsövet, remélhetőleg anélkül, hogy szét kellene szednünk, mert annál pocsékabb munka nincsen. Kérdés van?

Nem volt kérdés. A kadétok nyilván tudtak mindent, amit kellett, Jane pedig arról se volt fogalma, mit kérdezhetne.

29.

Az APRC átvizsgálása tényleg nem volt főnyeremény. Egy éktelen nagy tartály tele volt úgy öt centi átmérőjű csövekkel, amik a falak, a padló és a mennyezet között mindenfelé futottak, mintha egy őrült szobrász fogott volna egymillió csődarabot és ötletszerűen összehegesztette volna őket. A legrövidebb egyenes szakasz harminc centi volt, a leghosszabb egy méter. Jane egy darabig nézte kamerán át, amíg a fiúk nekikészülődtek, de semmiféle rendszert nem tudott kihámozni.

Ebbe a dzsungelbe kellett leereszkedni dróton függeszkedve, és különböző műszereket végigsétáltatni a csöveken. Méghozzá sugárvédő ruhában, mert a PRC nevű folyadék radioaktív és nagyon hideg volt, és ha valahol szivárog, fagyást és sugárfertőzést okozhatott. Sajnos olyan robotot nem gyártottak, ami ilyen körülmények között működni tudna, ezért embernek kellett csinálnia.

Sorsot húztak, Biggs és Porter lett az első kettő. Bementek a sugármentesítő kamrába, szkafanderbe bújtak, közben pedig Heywood, Brown, Stanton és Wilson elhelyezkedett a daruknál, amik eresztik őket. Jane igencsak csodálkozott, hogy ilyen veszélyes műveletet a kadétok

tiszt felügyelete nélkül csinálhatnak, de Kelly megnyugtatta: máskor mindig van itt tiszt is, de mivel most velük van a főkadét, nincs szükség még valakire. Ezen jót nevettek, de Jane azért magában megállapította, vigyázhatnának jobban is az emberekre.

A szakasz többi része helyet foglalt a padlón a gépsorok között és élénk beszélgetésbe merült, amibe persze rádió útján a dolgozók is bekapcsolódtak. Főleg ilyen és hasonló szerelési munkákról volt szó. Amikor félóra múlva Kelly és Muller indult beöltözni, Dempsey, Jones, Lemuel és Riley pedig a darukhoz, Jane úgy érezte, már eddig többet tanult, mint az elmúlt nap összesen. S még nem volt vége, mert a második és a többi váltásnál is folyt tovább a szó.

Fél egykor visszajött az utolsó csoport, de nem ültek le, s a többiek is fölkászálódtak.

– Indulhatunk ebédelni – mondta Riley fáradtan.

– Mekkora résszel végeztek?

– A szekció húsz százalékával. Elég jó eredmény. Lemuel, jönnek az ötösök?

– Jönnek már – jelentette Lemuel mint összekötő –, mindjárt itt lesznek.

– Nem várjuk meg őket, kocsira mind!

Negyedóra múlva megálltak a D szektor egyik pihenőjében. Semmi kedvük nem volt végigbumlizni az egész hajón a szállásukig, csak leugrottak és futottak a zuhanyozóba, mert farkaséhesek voltak és szigorúan tilos volt piszkosan, izzadtan asztalhoz ülni. Jane a zuhanyzóba nem követhette őket, de nem is volt rá szüksége, hiszen ő semmit se csinált. Így hát fölhívta Munrót és utasította, hogy itt a pihenőben jelenjen meg az ebédjével, de tizennégy személyre.

– Kik azok, Miss Carson?

– A négyes szakasz.

– De hisz azok csak tizenketten vannak.

– És maga nem eszik, Munro steward?

Aztán visszavette a fehér egyenruhát. Ez nem a tegnapi volt, az ötven év előtti készletekből ugyanis három darab maradt meg a raktárban az ő méretére, és Munro kihozta mindhármat, hogy váltva hordhassa. Utánanézett, van-e valami evőeszköz a pihenő szekrényeiben, de ilyesmi nem volt; viszont talált egy csíkos abroszt, legalább azzal letakarta az asztalt.

– Látom, már terít, Miss Carson – lépett be Kelly most már fehérben –, de ha most azt mondja, hogy ebédet is főzött nekünk, isten bizony körberepülöm a Mirát gyalog.

Jane nevetett és megkérdezte, tudja-e az irányt, mert mindjárt indulhat.

Két perc múlva belépett Munro, és három szervizkocsit gördített le a járművéről.

– Uraim, asztalhoz!

A kadétok sorban előrobogtak. Munro föltálalta a zöldséges húslevest, megkóstolták, s a következő pillanatban Jones hangja zengte túl a többiekét:

– Uraim, én azt mondom, Miss Carsonnál jobb szakácsnő nincsen ezen a hajón!

A kadétok nevettek és bólogattak, Munro steward úgyszintén, aki tálalás után helyet foglalt köztük és ő is hozzálátott. Csak Kelly sóhajtott nagyot boldogtalanul.

– No mi az, Kelly, neked nem ízlik?

– Dehogynem. De ha tudnátok, mit ígértem én a sivatagi szörnynek az imént…

Jane fölajánlotta, hogy feloldja az ígérete alól, egy feltétellel.

– S mi lenne az?

– Maguk itt mind tegezik egymást, engem pedig főkadétnak vagy Miss Carsonnak szólítanak.

– Vagy a nagy callindrai sivatagi szörnynek – egészítette ki Porter.

– Vagy annak. Ezt a címemet meg a főkadétot továbbra is szeretném megtartani, de a Miss Carsonról lemondanék. Ha közétek tartozom, akkor tegeződjünk.

– Ez az! – mondta Wilson.

– Éljen a nagy callindrai sivatagi főkadét! – rikkantotta Jones. – Hanem erre koccintani kell. Munro, pezsgőt ide, a legjobb évjáratból!

Munro kibontotta a szokásos narancslevet, s teletöltötte a poharakat.

– Álljon meg a menet – mondta Riley, amikor Jane már emelte volna a poharát. – Tegeződés puszi nélkül?!

Kis csend támadt.

– Hát jó – mondta Jane. – Emelem poharam az *Urania* negyedik szakaszára.

Koccintottak, aztán Jane hősiesen összepuszilkodott mind a tizenhárommal, a stewarddal is. Amikor visszaült a leveshez, már igencsak piros volt az arca.

30.

Délután a negyedik szakasznak hat óra pihenője volt, ezt az A2-ben kellett eltölteniük. Jane is velük tartott, s végigbeszélték a délutánt. Mesélt nekik az Alexáról, a sok apró szigetről a tengeren, a szigetükről, ahonnan úszva át lehet jutni a szigetcsoport többi tagjára, amelyek közül az egyiken még egy igazi magas hegy is van, ami ritkaság a bolygójukon.

Jones a térdét csapkodva nevetett. Ő a Carlonán nevelkedett, ahol akkora hegyláncok vannak, amilyeneket Jane még sose látott. Dehogynem,

felelte az. Jones legyintett, a tévé semmit se mutat, a hegyeket érezni kell az ember talpa alatt, fölkapaszkodni rájuk, száz métereken át. A Terrán még a carlonaiaknál is nagyobb hegyek vannak, de sajnos sose kapott még elég szabadságot, hogy megmássza őket.

Aztán beszéltek a tengerről, hogy abból viszont Jane-éknek van több, a Carlonán csak tavak vannak, Heywood bolygóján, a Canopus–I-en pedig még azok se nagyon. Erről Jane-nek eszébe jutott valami.

– Mondd csak, Heywood… ezt a Skibinski professzort jól ismered?

Heywood lebiggyesztette az ajkát. – Ő is a Canopusra való, valamikor volt a családomnak valami ügye vele.

– Mármint peres?

– Igen, azt hiszem, a nagynénémet képviselte talán húsz éve.

– Rendes ember?

– Hát amilyen egy ügyvéd lehet.

A kadétok nevettek.

– Charles főhadnagy kiváló embernek mondta – jegyezte meg Jane.

– Nem hiszem, hogy a főhadnagy a legjobb emberismerő volna, aki valaha élt – mondta szelíden Heywood.

– És te az vagy, Heywood?

A vékonydongájú kadét csak a fejét ingatta.

– Én se. Ha az lettem volna, most nem ezen a hajón dolgoznék.

– Miért nem? – kérdezte Jane gyanakodva.

– Először a *Callistó*ra osztottak be még tavalyelőtt; egyébként Mr. Charles is ott volt gyakornok. Ha jó emberismerő lettem volna, rájövök, hogy a parancsnoka tehetségtelen és nem szereti a szakmáját. Akkor még idejében kérem az áthelyezésemet és elkerülök a *Callistó*ról, mielőtt az kis híján lezuhant a Palmyrán. Az ügyet a Rigelen vizsgálták ki, minket is ott tartottak, aztán amikor vége lett és a parancsnokot kirúgták, a Rigelt érintő járatokra küldtek minket, engem például ide. De ha előbb kérem az áthelyezésemet, akkor ott közlekedő hajóra kerültem volna, ahol a *Callistó*val jártunk, a Sirius-szektorban.

Jane megnyugodott.

Estig velük maradt, aztán amikor a szakasz szolgálatra indult a C3-ba, elbúcsúzott tőlük és fölment a vezérlőbe, hogy lássa a következő ugrást. A célpont az Alsuhail volt, egy bolygótlan, magányos csillag.

Wright igen morgott az APRC miatt, ahonnan továbbra is hibás értékek jöttek, s felelősségre vonta Ryant, miért nem cselekszik.

– Órák óta vizsgálják a rendszert, uram. Már a legnagyobb részét felderítették, de nem találtak hibát.

– Akkor derítsék fel a maradékot is vagy szedjék szét! – recsegte Wright.

– A protokoll szerint először végig kell vizsgálni zártan, csak aztán szedhetjük szét.

– Én is tudom. Egy egész napja volt rá, hogy zártan vizsgálja!

– Mr. Wright – mondta Jane, igyekezve nyugalmat erőltetni magára. – Azok az emberek keményen dolgoznak, hogy megtalálják a hibát, igazságtalanság többet követelni tőlük.

A főpilóta ránézett. – Ki beszélt itt emberekről, Miss Carson? Egy hibáról beszélünk, amit ki kell javítani. Mit gondol, mitől megy ez a hajó?

– Akkor is keményen dolgoznak! – csattant fel a lány. – Ha félórát viseli azt az ormótlan védőruhát és semmit sem csinál, az felér kétórai kemény fizikai munkával. Ők pedig még dolgoznak is benne!

– Mit gondol, miért fizetjük őket?

Bent a lány gyomrában elindult egy hajóturbina. – Ide figyeljen, Wright őrnagy…

– Ebből elég – lépett közéjük a parancsnok. – Jane, légy szíves, ülj a helyedre. Mr. Ryan, mit tud ígérni nekünk?

– Uram, minden tőlünk telhetőt megteszünk, de nem hiszem, hogy holnap délnél előbb használható lesz ez a rendszer.

– Jó – mondta apa. – Ezért vannak a tartalékok. Ha nem találják meg a hibát, meglátjuk, mit tehetünk, addig pedig lássunk hozzá az ugráshoz.

31.

Este fáradtan került ágyba, pedig tulajdonképpen nem is csinált semmi különöset egész nap, csak mászkált a hajón és beszélgetett. És apától tanult még ugrás után mindenfélét a hajóról, késő estig magyarázta a hipernavigációt. Megbeszélték, hogy reggel folytatják a térhajtóművek felépítésével.

Reggel azzal a gondolattal ébredt, hogy csirkét akar enni, és nyomban süttet is Munróval. Még az ágyból szólt neki távkomon, a steward megkérdezte, hogyan szereti, ő elmondta, aztán megmosdott, felöltözött; mire elkészült, meg is volt a csirke.

– Boszorkány vagy, Munro – nevetett –, ilyen gyorsan máshol még föl se melegszik, te meg ki is sütötted.

– Persze, Carson. Ilyen hajón csak olyan steward dolgozhat, aki fittyet tud hányni a fizika törvényeinek.

Jane hozzálátott, közben Munro legénységi pletykákkal szórakoztatta. Aztán kopogtak. Apa volt. Jane egy pillanatra ijedten idézte fel a Charlesszal történt incidenst, de apa bólintott Munrónak és nyomban őhozzá fordult.

– Jó reggelt, Jane. Úgy néz ki, a térhajtóműveket el kell halasztanunk, akadt egy kis dolgom hátul. Találsz magadnak elfoglaltságot, ugye?

– Persze… történt valami?

– A tegnapi APRC-t kell megnéznem, úgy látszik, tényleg szét kell szednünk.
– Hűha! – csapta le Jane a csirkecombot. – Jövök én is.
– Szó sincs róla. Itt maradsz.
– De látni szeretném…
– Nézd a vezérlőből a biztonsági kamerákon át. Ez veszélyes művelet lesz.
Jane sóhajtott. Jobb szeretett volna ott lenni.
– Kik lesznek veled?
– A navigátorok, egy vagy két másodpilóta, a műszaki tiszt meg az ügyeletes karbantartók.
– Az nem a négyes szakasz, ugye?
– Nem tudom, miért?
– A négyes szakasz a barátom – közölte Jane.
Apa mosolygott. – Sok barátod van már ezen a hajón. Nem tudom, melyik szakasz lesz, nem néztem az ügyeleti beosztást. Nézz utána, ha akarod. Mennem kell.
Nyitotta az ajtót, de még visszafordult.
– Fölmész a vezérlőbe?
Jane bólintott.
– Jó. Akkor amíg visszajövök, ketten vagytok ügyeletesek Forbesszal.
Jane kihúzta magát ültében.
– Értettem, uram!

32.

Kilenc nullanullakor Forbes főhadnagy átvette a vezérlő ügyeletét Thornton századostól. Kilenc nullaötkor a tisztikar egy része útnak indult a D szektor felé, hogy az APRC megbontását felügyelje. Két kis kocsin utazott Carson ezredes, Law őrnagy, Thornton, Whalley és Ryan századosok, valamint Kjartansson főhadnagy, aki engedélyt kért a művelet megfigyelésére. Velük egyidőben indult az egyes kadétszakasz, akik ekkor a C szektorban jártak, így jóval előbb odaértek és megkezdhették a beöltözést.
– Mr. Charles? – koppantott be Mr. Law beosztottja ajtaján.
– Uram? – jött az ajtón át.
– Indulunk az APRC-hez, velünk tartana?
– Ó… elnézést, uram. Még a fürdőkádban vagyok… nem tudtam, hogy ilyen hamar indulnak. Kérem, tolmácsolja bocsánatkérésemet a parancsnok úrnak. Öt percen belül elkészülök és önök után sietek.
Eközben Jane és Forbes a vezérlőben ellenőrizte, hogy az APRC valóban áramtalanítva van-e – természetesen a négyes szakasz előző napi

munkája után nem kapcsolta vissza, de ellenőrizni kellett –, aztán leállították a berendezés kiszolgáló egységeit is, ezzel a protokriolit keringése megállt a csövekben. Rövidesen jelentkezett Lindsey kadét, az egyes szakasz ügyeletes parancsnoka, és közölte, hogy az előkészületeket megtették.

Kilenc húszkor a tisztek megérkeztek a D szektorba és a műveletet megkezdték.

Kilenc huszonötkor megszólaltak a vészhelyzeti szirénák.

33.

Forbes automatikus mozdulattal ugrott a legközelebbi ülésbe és ugyanazzal a lendülettel csatolta be magát. Jane rémülten követte a példáját. Forbes először is lenyomta a főmonitor gombjait. A fejük fölött bőgött a vészjelző.

– Hűtőelemek rendben, neutronáramlás rendben, máglyabiztosító rendszer rendben. Máglya rendben! – csapta le a gombot. Jane tudta, mindig először a máglya állapotáról kell meggyőződni, mert ha megszalad, másodperceken belül elolvad az egész hajó. – Hiperhajtóművek rendben, hipertéri egységet lezárom! Térhajtóműveket lezárom! Energiaellátó rendszer rendben, létfenntartó rendszerek rendben. Vezérlő mindenkinek, itt Forbes. Egyes fokozatú vészhelyzeti jelzés a D szektorból. Jelentést kérek!

Elnémította a vészjelzőt, de Jane tudta, az A, C és D szektorok többi részében még szól. Az E-be nem léphet ember, a B-ben pedig, ahol az utasok vannak, csak a legmagasabb fokozatú vészjelzések szólalnak meg.

– Itt Carson – szólalt meg apa a távkomon –, nálunk minden rendben. Vezérlő, jelentést kérek!

Mielőtt Forbes megszólalhatott volna, már jött az újabb jelentkezés.

– Itt Wright, a C4-ben vagyok, körülöttem minden rendben…

– Itt Charles – szólalt meg egy furcsán eltorzult, recsegő, sziszegő hang. – A C1-ben vagyok… minden csupa füst… száll a por… automaták rohannak… oltani…

– Itt Masters a személyzetiről, minden rendben…

Forbes nem figyelt Mastersra, Charlest hívta.

– Mr. Charles, Mr. Charles, hall engem? Vezérlő hívja C1-et!

– Hallom, Forbes… – jött elmosódottan. – Próbálok kijutni…

– Itt McGregor kadét a B1-ből – harsant egy hang. – Indulunk a C1-be Mr. Charlesért, vezérlő, hallanak?

– Halljuk, McGregor, ki van még önnel?

– Rogers, Dickson és Walters kadétok, uram!

A másik csatorna közben hozta apa hangját, amint utasítást ad az APRC lezárására, a műveletet elhalasztják és indulnak vissza. Az egyes szakasz még védőruhában állt, apa, Law és Ryan kocsiba ugrott és megindult előre. A többi tiszt hátramaradt.

– Itt Rogers kadét a C1-ből – jött már elmosódottabban. – Óriási füstbe léptünk be, légzőmaszkot vételeztünk. Vezérlő, hallanak?

– Halljuk, Rogers. Látnak valamit?

– Nem sokat, uram, de megtaláljuk!

– Vezérlő, itt Wright – recsegte a hangszóró. – Lezártam a C1-ből kifelé vezető utakat, hogy a tűz ne terjedjen. A B3-on át indulok az A szektorba. Mindjárt ott vagyok.

Aztán egy furcsa fémes hang.

– FAUT 34 vezérlőnek. C1 szektor tűz, erős füst. Lokalizálva C1G3–D1P1 átjáró. Terjed HCCR csövek mentén. FAUT 34 vezérlőnek. HCCR csövek C1G–D6E vonal lezárva. Robbanásveszély! Oltást megkezdjük C1G3 szektor. FAUT 34…

Jane oldalra lökte a székét a hajótérkép monitora elé, és rácsapott az automata gombjára. A térképen hosszú piros vonal jelent meg, amely a C szektor felső sarkából folyamatosan húzódott az alsó sarokig, és szétterjedt oldalirányban.

– Vezérlő a parancsnoknak – sikoltotta Jane a távkomba. – Vissza! Apa, forduljatok vissza, a szektor elejében…

– Hallom, Jane – jött apa megnyugtató hangja. – A tűzoltók előttünk vannak. Vezérlő, zárjatok le minden tűzveszélyes területet a D szektor elülső húsz méterén, a gépeket áramtalanítsátok!

Forbes tudta a dolgát: előbb engedelmeskedj, aztán kérdezz. Villámgyorsan kapcsolta a rendszereket, köztük a B szektor főgenerátorát.

– Kedves utasaink – szólalt meg Masters higgadt hangja –, kisebb üzemzavar miatt átmenetileg csökkentenünk kellett az áramszolgáltatást a…

Jane nem figyelt oda. Megtalálta a biztonsági kamerák vezérlőrendszerét, s gyorsan pörgette végig a képeket. Csakhamar rátalált a helyszínt őrző kamerákra. A képeken piros-sárga tűzvihar örvénylett fekete füsttel koronázva, s a kép időnként összezavarodott, amikor a mennyezetről és az automatákból ömlő víz az objektívre került. Hol lehet Mr. Charles?!

– FAUT 46 vezérlőnek – érkezett egy újabb monoton hang. – D1 szektor tüzet oltom, terjedés hosszirány megakadályozva. D2 szektor…

– Itt Wright a B3-ból – reccsent a főpilóta hangja. – Forbes, kapcsolja az utastérre a hátsó generátort!

– Itt McGregor kadét! – hallatszott végre-valahára, alig érthetően. – Megtaláltuk! Vezérlő, ismétlem, megtaláltuk Mr. Charlest!

Jane szíve a torkában dobogott.

– Úgy nézem, túléli – érkezett egy másik hang, nem lehetett tudni, ez most a navigátorra vonatkozik-e vagy valaki másra. – Talán enyhe füstmérgezés. Égési sérülést nem látok rajta…

– Itt vezérlő, ki beszél a kilences vonalon? – szólt bele Jane.

– Vezérlő, itt Dickson kadét! Jelentem, Charles főhadnagy sértetlen, talán füstmérgezése van. Visszük kifelé. Eszméletén van, palackról lélegeztetjük.

– Dickson kadét, hol vannak? – kérdezte Forbes.

– C1A2, uram!

– Milyen ott a helyzet?

– Füst és még több füst, uram, de már áramlik az elszívók felé. Már lényegesen többet látunk. Elértük a szektor bejáratát, de zárva van, uram!

– Átjárást nyitok a C2-be. Menjenek le és onnan át a B szektorba, de előbb részesítsék elsősegélyben.

– Értettem, uram!

Jane közben a kamerák képeit váltogatta tovább. Megtalálta a C2 egyik kameráját, amely vette a kis csoportot. Négy kadét egy kocsin, köztük félig fekve Charles, szája előtt oxigénpalack.

Kezdett megnyugodni. A navigátor gyakorlatilag sértetlen, apáéknak nem esett bajuk, minden rendszer működik. Nem lesz itt semmi baj.

34.

– FAUT 39 vezérlőnek. Tűz lokalizálva HCCR-aknák PJ–QJ szakasz…

– FAUT 43 vezérlőnek. Tűz lokalizálva HCCQ kimenet PJ szakasz…

– FAUT 49 vezérlőnek…

– FAUT 27 vezérlőnek…

A tűzoltó automaták kórusa már követhetetlen volt. Jane egyenként se értett belőlük semmit, nem tudta, mi az a HCCR. A térképet figyelte, ahol a C és a D szektorok határán egy piros téglalap vágta ketté a hajót, s a téglalap felületén itt is, ott is sárga kockák szaladgáltak. Az automaták.

Egyszer csak lyuk nyílt a piros lapon, valahol egészen messze a C1-től, a hajó aljában. Majd közvetlenül mellette még egy és még egy. Csakhamar eltűnt a piros szín a hajó aljáról, és fokozatosan kezdett visszahúzódni arra a részre, ahonnan elindult.

Jane a kamerákat figyelte. Rövidesen már lehetett valamit látni a C1G3–D1P1 átjáró környékéből a tűzfelhőn keresztül is. Egy darabig figyelte az oltásban serénykedő automatákat, aztán Forbesra nézett.

A főhadnagy egyszerre beszélt Law őrnaggyal, a Charlest ápoló kadétokkal, Ryan századossal és Wright őrnaggyal, miközben a rendszerek állapotjelzőit is szemmel tartotta. Jane monitorjára oda se tudott pillantani.

A lány még egyszer megnézte a képet, nagyított rajta, aztán átkapcsolt más kamerákra és feszülten gondolkodott. Egyszer csak ellökte magát, tovább gurult a főpult előtt, kapcsolókat keresett. Hamar megtalálta őket. Lenyomott néhány gombot, szavakat írt egy billentyűzeten, aztán egy piros karra tette a kezét. Kicsit még habozott, aztán eltökélt mozdulattal lenyomta.

– A tachionográf zöldet mutat, uram – hallotta Forbes válaszát Wright egyik kérdésére, de a szavak nem hatoltak el az agyáig. Mintha egy másik bolygóról jöttek volna a hangok. Úgy szorította az ülés kartámláját, hogy belefehéredtek az ujjai. Aztán föltépte a kezét a támláról és kényszerítette magát, hogy előrehajoljon.

– Az aknák nem zárnak – jelentette valaki. – Az egész HCCR kiégett. A SAL rendszer inaktív.

– Próbálom zárni a hat-hat-tizennégy-kilencest – közölte Forbes. – Nincs visszacsatolás.

Végre elérte a kézi távkom mikrofonját. A keze alig akart engedelmeskedni, és nem is látott rendesen. Mi ez a víz a szemében?

– A VMR nem működik! Forbes, kapcsoljon a másikra!

– Értettem.

– Itt Wright, mindjárt ott vagyok, tartson ki, Forbes…

Valahogy sikerült a szájához erőltetni a mikrofont és lenyomni a gombját. Csak suttogni volt ereje. – Itt a főkadét…

– A HCCR blokkolja az egészet. Kjartansson, zárja le a nyolc-kettő-hármast és kapcsoljon át a…

– FAUT 24 vezérlőnek. Tűz lokalizálva HCCR MT…

A mikrofont inkább elejtette, mint letette. Egy csíkos plombát keresett a szemével, hamar megtalálta, aztán parancsot adott a kezének, hogy fogja meg. A keze vonakodva ugyan, de engedelmeskedett.

– FAUT 22 vezérlőnek…

– Nincs visszajelzés a D1-es VMR-ből. A SAL elérhetetlen…

A keze már rajta volt a plombán, de még nem lehet…

– A C1HP VCP nem felel. Forbes, állítsa át közvetlen üzemmódra…

– FAUT 45 vezérlőnek…

– FAUT 36 vezérlőnek…

– Nincs kapcsolat a második szinttel, próbálom tovább…

A következő pillanatban feltárult az ajtó, és egy tucat fegyveres rontott a vezérlőbe.

Jane tagjaiba ekkor tért vissza az erő.

– Forbes főhadnagy, őrizetbe veszem – szólalt meg hangosan, aztán megmarkolta a csíkos plombát és letörte.

A vezérlő ajtaja bezárult mögöttük, s hallatszott, amint az A1-es főfolyosó elé odasiklik a fél méter vastag páncéllemez.

35.

Az Alsuhail ugyanúgy ragyogott, mint évmilliárdok óta mindig. Üres naprendszerében nem voltak bolygók, nem akadt semmilyen nagyobb anyagdarab, csupán a csillag testéből kiszakadt gázfelhők és sugárnyalábok népesítették be.

Egyetlen hely volt, ahol az anyag nagyobb koncentrációt ért el. Kétszázmillió kilométerre az Alsuhail felszínétől méltóságteljes lassúsággal úszott az űrben az *Urania*. Óriási fehér testén nyoma sem látszott sérülésnek. Ugyanúgy haladt úticélja felé, mint egy órával korábban. Kívülről semmi sem utalt rá, hogy a hajó belső világa három részre szakadt.

A D szektort, a hajó szívét lassan visszavonuló tűzfüggöny zárta el a C-től. Az A1, a hajó agya pedig páncél mögé zárkózott és kirekesztett magából mindent és mindenkit.

A D szektorban hat tiszt és tizenkét kadét várta, hogy visszajuthasson a hajó többi részébe. Az A1-ben egy tiszt és tizenkét kadét nézett farkasszemet egymással és azzal, aki sem tiszt, sem kadét nem volt – most mégis fölkelt az üléséből és parancsolni kezdett.

– Forbes főhadnagy, őrizetbe veszem – jelentette be hangosan, és intett a kadétoknak, akik hüledezve néztek a parancsnokukra. Ezen a napon Stanton vezette őket, aki döbbenten meredt Jane-re, aztán a főhadnagyra, majd megint Jane-re. Majd bólintott az embereinek, akik nyomban lefogták Forbest és elhúzták a pulttól.

– Maga megőrült?! – dörrent rá a főhadnagy a lányra. Közben Wilson, Biggs, Riley és Kelly őrhelyet foglalt el a vezérlő sarkaiban, Dempsey, Porter, Heywood és Jones pedig leszáguldott az A1-be, hogy ellenőrizzék a vezérlő környezetét.

Stanton odalépett a lányhoz. Egy másodpercig nézték egymást.

– Remélem, nagyon jó indokod van, Carson – szólalt meg a szakaszparancsnok csendesen –, különben mostantól bűnözők vagyunk.

– C1/33–A4 – felelte Jane, komolyan a fiú szemébe nézve.

Stanton felvonta a szemöldökét és intett Brownnak, aki a monitorok felé indult. Közben a távkom szünet nélkül beszélt ezer szólamban, s már vagy öt tiszt követelt magyarázatot.

Jane odalépett Forbes asztalához és sorban kikapcsolta az összes vonalat. Csak egyet hagyott meg.

– Vezérlő hívja a parancsnokot.

– Jane?! Az ég szerelmére, mi folyik ott?
– Apa, most figyelj rám, kérlek – mondta a lány nagyon komolyan. – Lezártam az A1-et. A vezérlőt megszálltam a négyes szakasszal és lefogattam Forbest.
Csend. Apa nem az az ember, aki először üvöltözik, aztán gondolkodik, pedig most minden oka meglenne rá. Ez lázadás.
– Miért?
– Van ott valami hely, ahonnan meg tudod nézni a biztonsági kamerák képeit?
– Van egy rendszervezérlő szoba a közelben, odamegyek.
– Állítsd be a C1/33–A4-est.
– Fél perc és ott vagyok, Jane. Maradj vételben.
– Vételben maradok, apa.
Szárazon, szenvtelenül követték egymást kérdések és válaszok. A vezérlőben a kadétok összenéztek Jane háta mögött. Ha a parancsnok ilyen komolyan fogadja a hírt, akkor itt valami történt.
Belépett a többi négy. – Csak egy ember volt az A1-ben – jelentette Wilson, és előretolta Munro stewardot. – Őt is vegyük őrizetbe?
– Nem kell – pillantott hátra Jane. – Forbest vigyétek le az A1-be és zárjátok be egy kajütbe. Mr. Forbes, ha ártatlan abban, amivel gyanúsítom, akkor ott marad, nem tesz kárt semmiben és türelmesen várakozik. Aztán gyertek vissza és zárjátok be az ajtót.
– Parancsnok a vezérlőnek, hallasz?
– Itt vagyok, apa.
– Itt vagyunk a rendszervezérlő szobában, beállítom a C1/33–A4-et.
– Többen vagytok?
– Itt van Law és Ryan is.
– Kérlek, küldd ki őket. Látni fogod, miért.
– Ahogy gondolod. Kérem, menjenek ki, uraim – jött a parancsnok hangja. Majd valamivel később: – Megvan. Füstölgő romhalmaz. Elképesztő.
– Az automatákat nézd.
– Automaták nincsenek itt.
Jane odaugrott Brown háta mögé. Valóban nem voltak ott automaták.
– Elmentek. Tekerd vissza, Brown. Apa, te is. Induljatok el visszafelé, lassan.
A kép megremegett, hirtelen sűrű füstgomolyag ugrott be a kamera mögül, s mulatságosan belevetette magát a romokba, aztán egy automata hátrált be a képbe. Brown megállította.
– Nem, még tovább! Amikor két automata látszik és oltanak!
Az automata kihátrált, bejött két másik, a romok elé hátráltak s elővették a tömlőjüket. A romokból vízfelhő tört elő, sugárba rendeződött és becsusszant a tömlőbe, mintha az beszívta volna.

– Most állítsd meg. Kockánként visszafelé! Állj! – A lány egy pillanatig nézte a képet és megcsóválta a fejét. – Apa? Állítsd kilenc óra harminchat perc huszonnyolc másodpercre.

– Kilenc-harminchat-huszonnyolc, vettem – volt a válasz. – Időpont beállítva.

– Most nagyítsd ki a távolabbi automata páncéljának hátulsó részén tükröződő kis, fénylő piros pontot.

Brown kinagyította, három szektorral odébb a parancsnok is. Szótlanul nézték, amint a pont lassan alakzatra bomlik.

– Nagyítás beállítva – hangzott a távkomból, hallhatóan csak a rend kedvéért, a parancsnok már azzal foglalkozott, amit látott.

Jane leroskadt Law székébe és a tenyerébe hajtotta az arcát. A pont ugyanaz volt, aminek először látta. Piros-sárga csíkos, négyszögletes felület, rajta két fekete sáv keresztezte egymást.

– Parancsnok hívja a hajót – szólalt meg a távkom határozottan. – Parancsnok hívja a hajót! – Erre a parancsra mindenütt bekapcsoltak a legénységi távkomok. – Készültségi állapotot rendelek el. Kettes, hármas, ötös szakasz, jelentkezz!

– Reynolds kadét, parancs!

– Woods kadét, parancs!

– Strong kadét, parancs!

– Kettes szakasz megkeresi Wright őrnagyot az A vagy B szektorban és őrizetbe veszi. Hármas szakasz megkeresi Charles főhadnagyot a C szektorban, őrizetbe veszi és átadja a kettes szakasznak. A két tiszt ellenkező parancsomig egymástól elkülönítve a kettes szakasz őrizete alatt marad, *bezárva!* Hármas és ötös szakasz a C szektor végébe indul és kapcsolatba lép az egyes szakasszal. Végeztem!

– Parancsot vettük, értettük!

36.

– FAUT 18 vezérlőnek. Megjelölt pont elérve. Utasítás végrehajtva.

– Vezérlő FAUT 18-nak – hangzott a parancsnok hangja, nem a vezérlőből ugyan, de az automata csak így fogadta el –, tizenöt métert haladsz előre. Megállsz. Balra fordulsz kilencven fokot. Kamerát döntöd lefelé negyvenöt fokot.

– FAUT 18 vezérlőnek. Utasítás végrehajtva.

– Uraim – szólalt meg Carson ezredes a D szektor egyik szobácskájában –, a hajónapló rögzítse, hogy a tűzfészekkel szemben egy MPA–12-es detonátor fedelét találtuk meg, amely a robbanásnál nyilván lerepült és a folyosó túloldalán esett le. Erősítsék meg szóban, kérem.

– Itt Law őrnagy. Megerősítem – szólalt meg a navigátor higgadt hangja. – A detonátor világosan felismerhető.

– Itt Ryan százados. Én is felismerem, MPA–12-es detonátor.

– Carson főkadét?

Jane fölkapta a fejét. Meglepte, hogy apja ezen a kitalált címen szólítja, amikor a hajónaplóban is rögzítik a szavait.

– Itt Carson főkadét – mondta. – Én nem ismerem a detonátorok típusait, de tudom, hogy néznek ki általában. A hajónaplónak azt tudom mondani: amikor megláttam a robot páncélján tükröződő fedelet, azonnal tudtam, hogy ez egy detonátor. Nem tudtam és nem is érdekelt, milyen a típusa… de tudom, micsoda. Tanúsítom.

– Köszönöm – szólalt meg apa ismét. – Vezérlő FAUT 18-nak. Helyben maradsz és a padlón előtted fekvő tárgyat őrzöd. Vezérlőből érkező újabb parancsig senki sem közelíthet a tárgyhoz. Vége.

– FAUT 18 vezérlőnek. Utasítást végrehajtom.

Apa hangja keményen szólt a távkomból.

– Uraim! A hajónk ellen merényletet követtek el. Három gyanúsítottunk van. Wright őrnagy, Charles főhadnagy és Forbes főhadnagy.

– Én… – szólalt meg Jane bátortalanul, aztán összeszedte magát. – Parancsnok, szólhatok?

– Tessék.

– Masters százados miért nem gyanúsított?

– Mert a veszélyes felszerelések raktáraihoz nem minden tisztnek van kulcsa. A szállásmesternek nem jár, csak a vezérlőtiszteknek.

– És Charles főhadnagy?…

– Neki természetesen van.

– De apa, hisz majdnem ott veszett! Gondolod, hogy saját magát…

– Jane, én nem gondolok semmit. Először intézkedem és elhárítok minden potenciális veszélyforrást. Utána majd vizsgálunk és nyomozunk. Charles egyébként igencsak jól van, miután kapott némi oxigént. De az időzítőt akár Forbes is bekapcsolhatta, volt rá ideje. Két órára is beállíthatók.

– Uram… – szólalt meg Munro steward.

– Mr. Munro?

– Én vagyok, uram. Elnézést, ha ostobaságot kérdezek, de miért nem gyanúsított az összes többi tiszt, akik jelenleg a D szektorban vannak?

– Mert nehezen hihető, Mr. Munro, hogy valaki saját magát akarná bezárni a hajtóműtérbe.

– Ezt nem értem…

– Nos, jelen pillanatban úgy áll a helyzet, Mr. Munro, hogy fogalmam sincs, mikor fogunk innen kijutni.

Jane döbbenten kapta föl a fejét.

– Micsoda?

De már látta Stantont, amint szomorú arccal néz rá és bólint.

– A helyzet a következő – szólalt meg Ryan százados. – A tűz, amit a detonáció okozott, kiégette a HCCR-aknák teljes hálózatát a C–D szektorátjáróban. Emiatt a szektorzsilipek bezárultak és nemigen kínálkozik mód, hogy egykönnyen kinyissuk őket. Ha a vészrendszer által leblokkolt zárakat fel is tudjuk oldani, nem működik a hidraulika és az elektronika. Ha azt működésbe tudjuk hozni, a kiegyenlítővel lesznek bajaink… egyszóval, hogy ne szépítsem a helyzetet, be vagyunk zárva a D szektorba. És hadd tegyem nyomban hozzá, hogy aki azt a detonátort elhelyezte, pontosan tudta, hogy ez fog történni. Az volt a célja, hogy minket bezárjon ide.

– De hát miért?… – tört ki Jane-ből elhalóan.

– Azt nem tudom, Miss Carson. Majd ha elkapjuk…

– Uraim – szakította félbe a beszédet a parancsnok –, komoly döntéseket kell meghoznunk. Lindsey kadét!

– Parancs, uram! – pattant föl a szakaszparancsnok.

– Vizsgáltassa végig a megközelíthető területet és vegyen leltárba minden élelmiszert és ruhaneműt fellelési helyével együtt. Itt lesz a főhadiszállásunk, a szektor pihenőszobáit rendeztesse be legénységi és tiszti szállásnak. Teremtsen állandó, kétirányú vizuális összeköttetést a vezérlővel, látni akarom, ami ott folyik. Végeztem. Stanton kadét!

– Parancs, uram!

– A szakasza felel a hajóért. Szervezzen ügyeleti rendszert, minden változásról azonnal tudni akarok. A kikapcsolt rendszerek kikapcsolva maradnak, manővereket nem végzünk. A vezérlőbe senki sem léphet be, aki most nincsen ott. Végeztem. Carson főkadét!

– Parancs, uram! – ugrott föl Jane is.

– Úgy néz ki – mondta apa lassan –, maga maradt az egyetlen rangidős, aki a vezérlő parancsnokságát átveheti.

Jane elképedt. – De hiszen én…

– Még nem fejeztem be. A szolgálati szabályzat szerint ha a parancsnok képtelen arra, hogy a vezérlőbe lépjen és ott személyesen irányítsa a hajót, helyettes parancsnokot kell kinevezni. A helyettes parancsnok csak akkor lehet kadét, ha a hajón egyetlen vezérlőtiszt sem maradt, aki munkáját képes és jogosult ellátni. Márpedig nekünk két ilyen vezérlőtisztünk is van, csak nem tudjuk, melyik kettő a három közül. Kadét tehát nem jöhet szóba, steward még úgy sem, marad az, aki sem ez, sem az, és ott van a vezérlőben. Tehát maga, Carson főkadét. Világosan beszéltem?

Jane nagy levegőt vett, hogy ki tudja mondani.
– Igen, uram!
– Akkor mostantól maga a helyettes parancsnok, amíg újabb utasítást nem adok.
– Értettem, uram!
– Végeztem! Jane – váltott most apa egészen más hangra –, rád bízhatom az első három szektort, amíg itt hátul rendet teremtek? Fel kell mérnünk, meddig tarthatunk ki, ki kell építenünk a hátországunkat.
– Igen, apa…
– Akkor vedd kézbe ott a dolgokat, és ha itt elkészültünk, jelentkezem.
– Vigyázz magadra, apa.
– Te is, Jane. Hall kadét, maga itt marad és tartja az összeköttetést.
– Értettem, uram!
A távoli rendszervezérlő szoba elhallgatott. Jane még egy darabig nézte a távkom hangszóróját, aztán elfordult. Stanton kadét volt az első, akinek az arcára tévedt a tekintete.
Stanton vigyázzba állt és tisztelgett.
– Szolgálatára, Carson parancsnok!
A vigyorgás, ami ezt követte, már sokkal kevésbé volt hivatalos.

38.

– A fene se gondolta volna – dörmögte Jones. – Két napja van a hajón és már ő a helyettes parancsnok. Persze nem is csoda a nagy callindrai sivatagi szörnytől…
Jane ránézett. – Én nem akartam ez lenni, Jones.
– Tudom én azt – nevetett Jones. – Hidd el, nekünk is könnyebb lenne, ha letehetnénk ezeket a mordályokat és visszamehetnénk a jó kis kártyacsatánkhoz.
– A mordályokat letehetitek, az ajtóőrséget kivéve – mondta Jane. Stanton nyomban intett, hogy tegyék a súlyos lézerfegyvereket az oldalszekrényekbe. – De a kártyacsata még odébb lesz. Szerintetek meddig maradunk itt?
– Hát – hümmögött Kelly –, egy darabig eltart, amíg kivakarjuk onnan őket. Nem lennék meglepve, ha estig ott rostokolnának.
– Te jó ég, Kelly, ilyen súlyos a helyzet?
– Nézd, Carson – húzott oda a kadét egy ülést –, ez itt nem holmi vacak teherbárka, hanem az *Urania,* az egyik legnagyobb utasszállító, amit valaha építettek. A biztonsági rendszerek tehát igen fejlettek. A szektorhatárok többszörös védelmi rendszerrel vannak megerősítve, és ha ez a rendszer nem mondja minden szempontból azt, hogy mehet, akkor

nem nyílnak a zsilipek. Márpedig ennek a rendszernek jelentős hányada hevesen egyesült az oxigénnel.

– És nem lehet megkerülni vagy… kiiktatni?

– De, nyilván lehet. Ezt fogják tenni, de időbe telik.

– Várjunk csak – szólalt meg Munro. – Nekem műszaki dolgokban nem osztottak lapot, de miért kell a szektorzsilipekkel szöszölni, amikor vannak más zsilipek is?

– Úgy érted…

– Úgy. Kisétálnak az űrbe és bejönnek elöl egy másik zsilipen. Csak van egypár űrruha ott hátul, nem?

Lemuel a fejét rázta. – Az űrruhákat a C-ben tartjuk.

– Akkor – mondta Jane – összecsomagolunk nekik néhány űrruhát, valakinek a hátára kötjük és átküldjük.

– Kadétok nem végezhetnek hajón kívüli műveletet.

– Vészhelyzetben sem?

– Tudja fene…

– Akkor Masters.

A kadétok nevettek.

– Hát ha az ezt meg tudja csinálni, itt eszem meg a sapkámat! – hahotázott Jones.

– Akkor Wright, Charles vagy Forbes – mondta Jane, aztán megkeményedett a hangja. – És közöljük vele, hogy ha valami trükkel próbálkozik, ott marad az űrben.

– Kockázatos – vakarta Stanton az orrát. – Aki ezt a disznóságot elkövette, nem riadna vissza attól, hogy kilyukasszon egy űrruhát, teszem azt.

Jane nem szerette a megoldhatatlan helyzeteket.

– Akkor berakjuk a ruhákat valamibe, amit nem tud kinyitni, mondjuk egy számzáras bőröndbe, ha kell, még a kezét is összekötözzük, és…

– Hagyd ezt most – mondta Wilson szelíden –, ebben úgyis a parancsnoknak kell döntenie. Rád ez a rész van bízva, ezzel foglalkozz. A mentést majd apád megszervezi.

– Igazad van – mondta Jane, és a mikrofonhoz lépett. – Vezérlő hívja a kettes szakaszt!

– Reynolds kadét, parancs!

– Itt Carson parancsnokhelyettes. Mi maguknál a helyzet?

– Jelentem, Wright őrnagy az őrizetünkben, Charles főhadnagy úton van ide.

– Hogy viselkedik az őrnagy?

– Jól, ööö… – a kadét hangja elakadt egy pillanatra – parancsnokhelyettes. Fegyelmezetten ül a cellájában és olvas.

– Mit olvas?

– Térnavigációs szakirodalmat, ööö… parancsnokhelyettes.

Jane értette a zavarát. Neki rendfokozata nincs, azt nem mondhatja neki, hogy „uram”, de a női tisztek számára rendszeresített „asszonyom” is furcsán hat egy tizennégy éves lánnyal szemben.

– Mondja azt, hogy főkadét, Mr. Reynolds. Legyen most már ez a rendfokozatom.

– Értettem, főkadét! – csattant a távkom.

– Köszönöm, végeztem. Hármas szakasz!

– Woods kadét, parancs!

– Hol vannak?

– Jelentem, négy emberem Charles főhadnaggyal úton az A2 felé, a többiekkel a C szektorban vagyok. A sérült rész felderítésén dolgozunk.

– Tapasztaltak valami érdemlegeset?

– Nagyon nagyok a károk – hallatszott Woods hangján a keserűség. – Minden kiégett, főkadét. Alig öt perc alatt az összes rendszer megsemmisült ezen a szakaszon.

– Hogy lehet, hogy itt elöl van áramellátás, kapcsolatunk van a D szektorral?

– Elnézést, főkadét, rosszul fejeztem ki magam. Természetesen nem az *összes* rendszer. Azoknak a kábeleknek nem esett bajuk, amik csak áthaladnak ezen a részen, de a szektorhatárt biztosító rendszerek teljes terjedelmükben itt vannak.

– Gyűjtsön össze minden használható eszközt és utasítsa a négy emberét, hogy igyekezzenek csatlakozni magukhoz. Ötös szakasz!

– Strong kadét, parancs!

– Hol vannak?

– A hármas szakasz embereivel együtt a C szektorban, főkadét.

– Jó. Mr. Woods, Mr. Strong: elvárom önöktől és az embereiktől, hogy csodát tegyenek. Ha a D szektorból arra jön parancs, hogy nyolc óra alatt szabadítsák ki őket, akkor én hét és fél órát várok önöktől. Megértették?

– Értettük!

– És amíg ez be nem következik, ott maradnak a C szektorban. Végeztem!

– Mi vissza tudunk menni az A-ba, főkadét – ellenkezett Strong.

– Vissza tudnak, de nem jönnek, Strong kadét! Három okból nem jönnek. Egy: a tisztikar nagyobb része és egy szakasz fogoly a D szektorban. Kettő: az új parancsnok egy másik szakasszal fogoly az A-ban. Három: én így rendelkeztem. Van kérdése, Strong kadét?

– Nincsen, uram! – csattant föl Strong dühtől fuldokolva. – Én se akartam mást, uram, csak elmondtam, hogy állunk a közlekedéssel! Értettem, uram, köszönöm, uram!

Jane jót vigyorgott az uramozáson, aztán eszébe jutott a B szektor és kicsit zavarba jött. Eddig mintha teljesen megfeledkezett róla, hogy utasok is vannak a hajón.

– Stewardok!

– Fielding őrmester, parancs! – reccsent a távkomból egy pincemély hang. Jane egy kicsit megrettent, az őrmester így hang alapján kétszer akkora lehetett, mint Jones, és kétszerte idősebb is nála.

– Jelentést kérek a B szektorból.

– Jelentem, a B szektorban minden rendben. Az utasok nyugodtak, a személyzet végzi feladatát. Említésre méltó esemény nem történt.

– Köszönöm, végeztem. Stanton – fordult most a mellette álló szőke fiúhoz –, rendezkedjünk be mi is. Van négy üres kabin odalent, igaz?

– Igen – Stanton nem állt vigyázzba, mert Jane se parancsoló hangnemben szólt hozzá, mint az eddigiekhez –, az egyikben Forbest őrizzük, a másik a tied. A többit elfoglaljuk mi. Különösebb berendezkednivalónk nincsen, a holmink odalent maradt, a mordályokat elcsomagoltuk.

– Hogy állunk az élelemmel?

– Az nincs. Ha enni akarunk, használhatjuk a vezérlő ételliftjét.

– Nem sértjük meg azzal a zárlatot?

– Nem, mert azon aligha jöhet föl egy ember.

– Jó. Víz?

– A vízvezeték ide is eljön, mint mindenhová.

– Rendben. Ruhanemű?

– Az sincs, de kérhetünk az ételliften.

Jane elakadt. Mi a következő? Úgy érezte, mindent végigvett, ami itt elöl van. A szektorok rendben üzemelnek, az utánpótlás megvan, a szakaszoknak megvan a feladata… hopp, ez az! Ismét lenyomta a távkomot.

– Reynolds kadét!

– Parancs!

– Hány ember kell a két tiszt őrzésére?

– Szabály szerint hat, főkadét!

– Fielding őrmester!

– Parancs! – brummant a távkom.

– Egy altisztet és hat embert odaküld, ahova Reynolds kadét mondja. Ott maradnak, őrzik és kiszolgálják Wright és Charles urakat. Reynolds kadét! Átadja az őrizetet Fielding őrmester csapatának, aztán szakaszával kocsira ül és a C szektorba indul. Hallotta a hármas és ötös szakasznak adott parancsaimat?

– Igen, főkadét – mondta Reynolds savanyúan.
– Amint odaérnek, magukra is azok érvényesek. Mr. Fielding, Mr. Reynolds, végeztem.
– Parancsot vettük, értettük!

39.

Később, utólag maga is megrettent a saját bátorságától, ahogy parancsolgatott ezeknek a nála jóval idősebb és tanultabb embereknek. Akkor, az események közben ezen nem volt ideje töprengeni. Utasított, és az utasításait végrehajtották. Eleinte csak azért osztogatott parancsokat, mert tudta, hogy apa ezt várja tőle, mert amíg ott hátul berendezkednek, neki itt elöl rendet kell tartania és előkészítenie mindent, ami előkészíthető. Később két másik oka is lett a parancsolgatásra. Az elsőt Masters szolgáltatta, amikor fölhívta őt és jelentést kért az utastér állapotáról.
– Ki beszél? – horkant föl a szállásmester.
– Carson főkadét.
– Milyen alapon?
– Mit milyen alapon, százados?
– Milyen alapon kér maga tőlem jelentést?
– Parancsnokhelyettesi minőségemben.
– Maga nekem nem parancsnokhelyettesem, *kisasszony* – nyomta meg a szót Masters. – Maga itt csak egy vakációzó iskolás gyerek. Ha a D szektorban levők nem képesek ellátni a feladatukat, akkor a rangidős tiszt Wright őrnagy, őutána pedig én.
Jane egy pillanatra elcsodálkozott, hogyan lehetséges, hogy nem rontott azon nyomban keresztül a félméteres páncélfalon és robogott le a szállásmesteri irodába, hogy atomjaira robbantsa a századost.
– Százados – kezdte jegesen. – Ennek a hajónak jelen pillanatban én vagyok a helyettes parancsnoka. Hogy maga mit gondol, nem érdekel. Tíz másodpercet kap, hogy teljesítse a parancsomat.
– Eszemben sincs. Maga kap tíz másodpercet, hogy átadja a vezényletet. Mivel az őrnagyot az ezredes lefogatta, nekem kell a hajót…
– Fielding őrmester! – csattant fel Jane.
– Parancs!
– Maga hol van?
– Jelentem, a B4-es folyosó 13-as szobájában!
– Azonnal átmegy a szállásmesteri irodába és hat fegyverest visz magával.
– Értettem!
– Ehhez nincs joga – szólt a százados hangja hidegen.

– Itt én mondom meg, mihez van jogom, százados. Megkapom azt a jelentést?

– Nem. Jó, hogy jön, őrmester. Induljon az A1-be és távolítsa el onnan a parancsnoki rangot bitorló Miss Jane Carsont. Ez parancs.

– Őrmester? – szólalt meg Jane.

– Parancs! Jelentem, a szállásmesteri irodába embereimmel megérkeztem!

– Jó. A századostól már kapott egy parancsot. Most tőlem is kap. Letartóztatja Masters századost, lefegyverezi, bezárja és őrizetet rendel mellé mindaddig, amíg a hajóparancsnoktól vagy helyettesétől ellenkező értelmű parancsot nem kap. Masters százados, önt a parancsnok elleni lázadás vádjával letartóztatom.

Kis csend a távkomban. Aztán Fielding pincemély hangja:

– Parancsot vettem, értettem! Masters százados, önt a parancsnok elleni lázadás vádjával letartóztatom. Kérem, adja át a fegyverét és kövessen.

40.

– Már egy fia tiszt se mászkál szabadon a hajón – dörmögte Jones, hátradőlve a navigátori székben.

– Rosszallod, hogy lecsukattam Masterst? – nézett rá a lány.

– Szó sincs róla. Ne vedd sértésnek, apád remek ember és kitűnő hajóparancsnok, de egy tisztek nélküli hajó valami újfajta érzés, amit muszáj kiélvezni, amíg tart. Azonkívül pedig nem volt más választásod. – Jones előrehajolt és Jane szemébe nézett. – Ide hallgass, nagy callindrai sivatagi szörny. Apád most nem tudja irányítani a hajót, ezért téged bízott meg vele. Hogy ehhez joga volt-e vagy sem, az majd az intersztellárisok döntik el, de csak ha leszálltunk a Terrán. Amíg apád vissza nem vonja a megbízásodat, itt te parancsolsz, és kell is parancsolnod, különben semmi értelme a megbízatásodnak. A te szádból most ő szól, és aki neked ellenszegül, az neki mond ellent.

– Akkor Masterst mindenképpen elítélik – mondta Jane csendesen.

– Valószínűleg – szólt közbe Riley. – Ha apád visszavonná a vádemelést, az olyan lenne, mintha elismerné, hogy nem volt jogod a századost lecsukatni, tehát nem vagy a helyettese és az ő megbízása nem érvényes. Akkor viszont, mivel Wrightot ő csukatta le, tényleg Masters lenne a rangidős tiszt.

Stanton megcsóválta a fejét. – De van egy másik eshetőség, uraim. Ha a főparancsnokság úgy találja, hogy az ezredesnek nem volt joga egy tizennégy éves sivatagi szörnyet megbízni az *Urania* vezetésével, akkor ő az, akit megbüntetnek.

– Mire? – kérdezte Jane elszoruló torokkal.
– Hát, gondolom, börtönbe nem küldik ezért. Legrosszabb esetben lefokozzák és egy kisebb hajót bíznak rá.
– Aligha – mondta Lemuel. – Szerintem pénzbüntetésre ítélik és marad az *Urania* parancsnoka. Esetleg kártérítést kell fizetnie Mastersnak. Az ISZF-nek vagy egymillriójába került, hogy az ezredes urat kiképezzék erre a feladatra, nem fogják ezt kihajítani az ablakon egy pitiáner ügy miatt.
– Pitiáner ügy? – kérdezte Jane kicsit megkönnyebbülve.
– Hát nem? Rossz embert bízott meg a parancsnoksággal, mondd már, attól még nem esett szét az *Urania,* baj nélkül leszálltunk a Terrán.
– Szóval baj nélkül fogunk leszállni, jövendőmondó úr? – nevetett most már a lány.
– Ha nem, akkor aligha lesz tárgyalás, Carson parancsnokhelyettes, nem igaz?

41.

– Főhadiszállás hívja a vezérlőt – szólalt meg a távkom az ezredes hangján.
Jane az ülésbe vetette magát.
– Itt a vezérlő, Carson főkadét!
– Vezérlő, jelentést kérek. – Közben megérkezett a kép is, apa szigorú arccal állt a kamera előtt és őt figyelte.
– Jelentem, az A, B és C szektorokban minden rendben. Wright, Charles és Forbes urak őrizetben. A kettes, hármas és ötös szakasz a C szektorban a károkat méri fel és felkészül az egyes szakasszal való együttműködésre. És… – Jane hangja elakadt.
– És?
– És jelentem, Masters századost letartóztattam lázadásért – bökte ki.
– Vettem – mondta apa. – A tisztek fegyelmi ügyeivel később foglalkozunk. Megkezdjük a munkát az átjárás szabaddá tételére. Kettes, hármas, ötös szakasz, jelentést kérek!
Sorban megjelentek a szakaszvezetők arcképei apró kockákban a kép alján.
– Reynolds kadét, kettes szakasz. Jelentem, összes emberemmel a C3K-ban parancsra várok. Felmértem a C3-as területet. Vége.
– Woods kadét, hármas szakasz. Jelentem, öt emberemmel a C1-ben parancsra várok, hat emberem a C2-ben állapotfelmérést végez. Vége.
– Strong kadét, ötös szakasz. Jelentem, összes emberemmel a C1G-ben parancsra várok. Felmértem a tűzfészek területét és a környező alszektorokat teljes hajómagasságban. Vége.

– Köszönöm. A kettes, hármas és ötös szakasz közvetlen irányítását Ryan százados végzi, az egyes szakaszét Kjartansson százados. Law őrnagy és Thornton százados fogja össze az elektronikai, Whalley százados a mechanikai műveleteket és problémákat. A vezérlőben Stanton kadét kijelöl két embert az elektronikai és kettőt a mechanikai feladatokra, valamit egy összekötőt. Mr. Stanton?

– Jelentem, az elektronikáért Biggs és Brown, a mechanikáért Jones és Kelly kadétok felelnek. Az összekötő Lemuel kadét, uram!

A megnevezettek nyomban ugrottak a megfelelő ülésekbe.

– Köszönöm. Jane, te a dokumentáció és a szabad kadétok segítségével próbáld követni az eseményeket, amennyire tudod. Sokat tanulhatsz belőle. *Urania,* munkára!

S megkezdődött a küzdelem a kiégett cső- és kábelrendszerekkel a hajó visszafoglalásáért. A megsemmisült részen több tízezer áramkör, hidraulikus és pneumatikus mozgatórendszer, mechanikus kapcsoló volt, amelyek többsége használhatatlanná vált, némelyikből ki lehetett csiholni valami életjelet. A kiégett sáv szélessége hat métertől harmincig terjedt, egy generátor is áldozatul esett a harmadik emeleten és egy raktárhelyiség az elsőn. Mivel szektorhatáron történt a katasztrófa, gondolni sem lehetett arra, hogy a falon üssenek lyukat, ehhez olyan erős lézer kellett volna, amilyet utasszállító hajóra még soha senkinek nem jutott eszébe fölrakni. Csak a szektorzsilipeket bírhatták működésre, ám azok többszörös biztonsági rendszere teljesen kiégett. A hat emeleten tizenkét zsilip volt, mindegyiket apróra végigvizsgálták mindkét irányból. Mindhiába.

Három óra hosszat röpködtek a parancsok és jelentések a hajó két vége között, akkor ebédszünetet tartottak, aztán folytatták. Soha még enynyi műszaki zsargonban folytatott beszélgetést nem rögzített a hajó fekete doboza, mint ezen a napon.

Este hatkor a parancsnok leállította a munkát.

– Ideje pihenőt tartanunk. Nyolc órája dolgozik az összes űrhajósunk, és holnapra is kell ember, aki üzemelteti az *Uraniá*t. Az egyes szakasz visszavonul D szektorbeli szállására, a többi elöl, a négyes szakasz persze az A1-ben. Law őrnaggyal hozzálátunk a történtek kivizsgálásához, a többi tiszt pihenőre térhet.

– Parancsnok – szólt Reynolds kadét –, kérek engedélyt.

– Tessék.

– Jelentem, Carson parancsnokhelyettes úgy rendelkezett, hogy amíg önöket ki nem szabadítjuk, ez a három szakasz a C szektorban szállásolja el magát.

– Igazán?

– Igen, uram – mondta Jane, s várta, mi lesz.

– Értem – mondta apa. – Nos, az első három szektor vezényletét jelenleg Carson parancsnokhelyettes látja el, tehát ebben a kérdésben övé a döntés.
– Értettem, uram – felelte Reynolds kedvetlenül.

42.

– Stanton! – szólalt meg Jane.
– Tessék – lépett oda a nevezett.
– Lemegyünk a kajütömbe, ott hallgatjuk ki Forbest. Hozasd oda.
– Máris. Kelly, Porter, Riley, Wilson hozzám, a többiek ügyelnek idefönt.
Jane helyet foglalt a kabinjában és igyekezett parancsnokhelyettesnek látszani. Nem sok ideje volt rá, hogy a megfelelő arckifejezést és testtartást kikísérletezze, máris belépett Stanton, a nyomában Forbes és a négy kadét.
– Jó estét – mondta a főhadnagy higgadtan, és a szék felé intett. – Szabad?
– Tessék.
– Azt hittem, az apja akar velem beszélni.
– Ő is. Itt van a vonalban.
– Itt vagyok, Mr. Forbes – jelent meg apa a képernyőn.
– Jó estét, uram. Akkor mivel kezdjük, az ön kihallgatásával vagy az én panasztételemmel?
Apa kérdő arccal Jane-re nézett. A lány rájött, hogy tőle várja a választ.
– Ön félreért, Mr. Forbes. Én fogom önt kihallgatni, nem az apám.
– Valóban? – kérdezte Forbes érdeklődve.
– Ön még nem tud róla, de parancsnokhelyettes vagyok az *Uraniá*n, és az első három szektor az én vezényletem alá tartozik.
Forbes elmosolyodott. – Mióta?
– A katasztrófa óta, főhadnagy – szólalt meg apa.
– Tehát ön nevezte ki?
– Ki másnak lenne erre joga?
A főhadnagy elgondolkodva bólintott. – Értem. Viszont amikor engem őrizetbe vett, még nem volt parancsnokhelyettes.
– Tekintsük úgy, hogy az őrizetbe vételét visszamenőleg jóváhagytam. De ha akarja, vehetjük olybá is, hogy az őrizetbe vétele csak Jane kinevezésétől érvényes.
– Ahogy gondolja, uram – felelte Forbes hűvösen. – Eltekintek a panasztételtől.

– Köszönöm, főhadnagy úr – vette át a szót Jane. – Akkor térjünk rá arra a kérdésre, mit tud ön a bekövetkezett szerencsétlenségről.

– Nos, a C1G3–D1P1 átjáró C oldalán vagy a környékén tűz ütött ki, parancsnokhelyettes.

– A főkadéti címet használom.

Forbes elmosolyodott.

– Főkadét, ez jó. Benne lesz a hajónaplóban is?… Elnézést. Tehát tűz ütött ki az átjárónál, amely ezután továbbterjedt részben a folyosókon, részben a HCCR csövek mentén, részben pedig a szektorzsilipek kábelrendszerén át a D szektorba. Ennek következtében a két szektor részlegesen vagy teljesen szeparálódott egymástól – erről azóta önök, gondolom, többet tudnak.

– Igen, ezt tudjuk, Mr. Forbes. Most arra lennénk kíváncsiak, hogy a tüzet mi okozta.

– Ezt sajnos nem tudom, főkadét.

– Milyen okokat tart lehetségesnek?

– Lássuk csak. Rövidzárlat a zsilip elektronikájában. Ez valószínűtlen, mert idejekorán észlelte volna a biztonsági rendszer. Rövidzárlat a biztonsági rendszer elektronikájában. Ez már könnyebben előfordulhat, mert a biztonsági rendszer nem figyelheti saját magát, csakhogy éppen erre az esetre ott van a tartalék biztonsági rendszer. Más helyen gyakorlatilag nem történhetett rövidzárlat. Egyéb műszaki ok jelen pillanatban nem jut eszembe, kivéve azt az abszurd lehetőséget, hogy valami arra járó automatából valamiért szikra pattant ki, de ilyenre még nem volt példa, és ugye megint ott a biztonsági rendszer. Marad az emberi beavatkozás, gondatlanul vagy szándékosan. Gondatlanul gyújtott tűznek kicsi a valószínűsége, hisz ki lenne bolond tábortüzet gyújtani egy űrhajóban, s megint csak ott a rendszer. Csak szándékos gyújtogatás történhetett, éspedig nem is néhány égő papírdarab eldobálásával, hanem egyúttal kiiktatták a biztonsági rendszert is, főkadét.

– Hogyan?

– Úgy, hogy egyáltalán nem tűz volt, hanem robbanás, ami elpusztította a környékbeli rendszereket és túl gyorsan elharapózó tüzet okozott, semhogy egykönnyen el lehessen oltani.

– Mi okozta a robbanást?

– Erre sokféle válasz lehetséges, főkadét. A C szektorban elég sok minden van, amivel robbantani lehet, időnként robbanóanyagot, detonátorokat is szállítunk bányaműveléshez. Ön természetesen azt hiszi, hogy egy tiszt keze volt a dologban, nyilván mert nekünk van kulcsunk a hajó fegyverzetét, így robbanóanyagot is tartalmazó felszerelési raktárakhoz – ám nem számolt a rakománnyal, amiben bárhol akadhat robbanószer. Kérdezze meg Mr. Masterst, ő tartja számon a rakományt.

– Nem teszem, Mr. Forbes – Jane összekulcsolta kezét a térdén és szomorúan nézett a főhadnagyra –, mert én tudok valamit, amit ön nem tud.

– Éspedig, főkadét?

Jane intett a szemével Stantonnak, aki parancsot küldött a vezérlőbe, s a távkom képernyőjén megjelent a felvétel a levált detonátorfedőről. Jane és a kajütben levő kadétok nem azt figyelték, hanem Forbes arcát, amint elsápad és az ajkába harap.

– Agyonverem – sziszegte.

– Kit? – csattant kurtán.

– Aki ezt csinálta! Ezt tényleg csak tiszt helyezhette el, ilyen detonátorhoz senki másnak nincs hozzáférése. Még Mastersnak sincsen. Sőt… – gondolkodott egy pillanatig. – Stanton kadét, nézzen utána, mennyi a BHP védőlemezek szakítószilárdsága a kérdéses szektorátjáróban! Fogadni merek, hogy alatta van…

Nem is figyelt Stantonra, aki egy pillanatig zavartan állt, aztán Jane-re nézett, aki jóváhagyólag intett, mire a szakaszparancsnok továbbította az utasítást. Jane-en jólesően futott végig a gondolat: Stanton már nem is teljesíti egy tiszt parancsát anélkül, hogy őt megkérdezné.

– Ez az – csapott a combjára Forbes, és fölnézett a lányra. – Hallgasson ide! Aki azt a disznóságot odarakta, tudta, hogy a robbanás be fogja szakítani a védőlemezeket. Ezzel nemcsak megsemmisül a BHP rendszer, de szabad az út a hatvannégy-kilencesek mentén a delta szekcióba… – hirtelen ráeszmélt, hogy Jane értetlenül mered rá, és elnézést sem kérve a képernyőre kapta a tekintetét, ahol apa bólogatott. – Uram, a teljes delta-C-nek ki kellett égnie, ezért állt le a HCCR-ek energiautánpótlása, és a tettes mindezt tudta! Ezt nem tehette egyetlen utas sem, és kétlem, hogy a kadétok szaktudása idáig terjed. Maga – nézett Jane-re megint – nagyon fejen találta a szöget, amikor engem őrizetbe vett, főkadét, nem is tudja, mennyire. Ha azok a detonátorok kint hevertek volna a B szektor minden asztalán, akkor se csinálhatta más, csak egy űrhajóstiszt, aki megtalálta a pontos helyet és időpontot a tökéletes pusztításhoz. Igaz, az időpont még fontosabb is, mint a hely. Ha negyedórával korábban robbant, nincsen semmi baj, legfeljebb nem tudjuk egy darabig megközelíteni a D szektort, legrosszabb esetben leszállunk valahol emiatt és rendbe tesszük a hajót. De most a tisztikar nagy része fogságba esett ott hátul. Parancsnok úr, tudják már, hogyan jöjjenek ki?

Apa megköszörülte a torkát.

– Mr. Forbes, örülök a szakmai lelkesedésének, de ha nem venné észre, itt bűnügyi kihallgatás folyik.

A főhadnagy meghökkent egy pillanatra, aztán elszégyellte magát.

– Elnézést kérek. Parancsnok úr… főkadét… mindkettejüktől bocsánatot kérek. Tudják, még soha nem voltam gyanúsított semmiben, és egy percre megfeledkeztem róla… hogy csak én tudom, hogy nem én tettem, önök nem.
– Akkor ki tette? – kérdezte Jane.
– Mr. Charles – felelte Forbes.

43.

Jane kívül nyugodt volt. Csak belül fortyogott.
– Főhadnagy úr, lenne szíves ezt megindokolni?
– Úgy van, főkadét: az indok a nyitja a dolognak. Vajon miért tették? Kinek lehetett érdeke, hogy a tisztikar többségét a D szektorba zárja?
Jane kérdőn nézett rá.
– Annak, aki azt reméli, hogy majd ő vezeti a többiek helyett kikötőbe az *Uraniá*t, s hőstettének jutalma az lesz, hogy saját hajót bíznak rá. Általában ez a jutalom ilyen esetben.
– S ez ön szerint Mr. Charles volna?
– Kézenfekvő. Először is kint vagyunk a nyílt űrben, ahol csak egy navigátor tudja továbbvinni a hajót. Ha Mr. Wright tette volna, ő nem jut ki vele ebből a rendszerből, hiszen nem tud ugrani a hajóval. Ha én tettem volna, akkor bárhol teszem, ott maradunk, hiszen sehová sem tudom elvezetni.
Jane elgondolkodott. – Logikus érvelés. Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy a logikus érvelések rejtik a legtöbb csapdát. Ön talál csapdát a sajátjában, Mr. Forbes?
A főhadnagy elmosolyodott. – Nem Carson parancsnok volt, aki ezt mondta önnek? Igaza volt. Ugyanis Mr. Wright évtizedek óta főpilóta, sokat tanult hát a közvetlen szakmájához nem tartozó területekről is, amilyen a navigáció. No meg számíthat a hátul rekedtek segítségére is, meg Mr. Charlesséra és az enyémre. Nem lehetetlen, hogy ebben a helyzetben is tovább tudja vezetni a hajót. Ha pedig a szakmai szempontoktól eltekintünk, sokkal inkább Mr. Wright az, aki saját hajóra számíthat a közeljövőben, mint Mr. Charles. Hiszen a másodnavigátor még fiatal ember, nagyon sokat kellene tanulnia egy ilyen feladathoz. A főpilótának egy parancsnoki tanfolyam elég volna.
– Akkor miért vádolja mégis Mr. Charlest?
– Mert Mr. Wrightról nehezen feltételezem, hogy hajóparancsnoki babérokra tör. Ha pedig mégis, akkor annak abban látná a módját, hogy odaáll az ezredes úr elé és a támogatását kéri a pályázatához. Mr. Charles ellenben – nos, ő Mr. Charles. Ambiciózus, törekvő, nem riad vissza kisebb füllentésektől, hogy célját elérje. Nagyra tartja magát szár-

mazása és képzettsége miatt, nem véve tudomást róla, hogy a származás lényegtelen, a képzettsége pedig még igencsak alatta marad a magasabb rangú tisztekének.

– Van arra is magyarázata, hogy miért inkább Mr. Charles és miért nem ön?

Forbes nem sértődött meg, derűsen felelte: – Azért, főkadét, mert nekem végképp nincs elég képzettségem ahhoz, hogy kikötőbe vigyem az *Urániá*t.

– Mr. Forbes – szólalt meg apa. – Ön hivatalosan vádolja Mr. Charlest a merénylettel?

– Eszemben sincs, uram. Nem tudom bizonyítani.

– Akkor arra kérem, hogy a feltételezése maradjon köztünk.

– Természetesen, uram.

44.

Jane tenyerére könyökölve ült és valahol belül dühösen csóválta a fejét. Egy idő után a csóválás már kívülről is látszott. Csak két eshetőség képzelhető el. Numero egy: Forbes téved. Numero kettő: Forbes hazudik. Charles egyszerűen nem lehet a tettes, mert egy kedves, udvarias ember – csak valahol egész mélyen súgta egy hang, hogy vonzó is, vonzó is! – nem tesz ilyet. Charles kedveli őt, ami sajnos kevés *amúgy,* de ez azt is jelenti, hogy nem árt apának és a hajónak, amit apa irányít és ő is rajta utazik. Ilyet nem tesz egy jólnevelt ember, aki tudja, mivel tartozik a jó modornak és utánamegy este, hogy bocsánatot kérjen.

Wright? Wright senkit se szeret. Hallotta még jóval korábban, hogy gyermektelen, agglegény, szülei nem élnek, egyedül áll a világban. Mit érdekelheti hát az, hogy neki, Jane-nek az apja rekedt ott a D szektorban, és van tizenkét apa meg anya valahol a Galaxisban szétszórva, akiknek még húszéves sincs a fiuk és most ott ül hátul és nem tud hazajönni A szektorbeli szállására, és te jó szupernova, ott is lehettek volna akár még a közelben, amikor fölrobbant az iszonyú masina!

Forbes férfi, aki férfilogikával nézi a világot. Persze hogy abból indul ki, ki mit tudna vezetni és ki hogyan tudná dicsőségesen megmenteni a hajót ebben a helyzetben. De hát ez fordított okoskodás, mert szörnyűséget az tesz, aki belül szörnyű ember, és hogy ki milyen ember, azt nem a férfilogika fogja megmondani. Arra csak egy nő képes, aki józan ésszel szemlélődik és nem BHP-fedőlapokra figyel, hanem az emberekre. Ő tudja, hogy Wright volt.

De nem szól. Még a fiúknak, sőt apának sem. Ők is férfiak, nem értenék, és hadd gyanúsítsák csak Charlest. Arra is gondja lesz, hogy Wright

is tudomást szerezzen erről, hogy ő is azt higgye, Charles a gyanúsított. Ettől majd elővigyázatlan lesz és elárulja magát.

Akkor pedig a nagy callindrai sivatagi szörny résen lesz.

45.

Csak feküdt az ágyában, úgy érezte, soha nem fog tudni elaludni. Tizenkét órával ezelőtt az *Urania* eltökélten haladt útvonalán, most pedig csak kering az Alsuhail üres naprendszerében és várja a szabadulást. Egy kétkilós dobozka miatt, ami három részre tépte a hajót, ami elszakította tőle apát és a hajótól a parancsnokát meg az összes tisztjét. Az összeset, mert aki nem rekedt hátul, az fogságban van itt elöl. Egyetlen űrhajós alszik tiszti kajütben, Forbes, de ő is bezárva. Meg ő, hisz egy parancsnokhelyettes már űrhajósnak számít. Az A1-es többi kajütjében a fiúk vannak, vagyis csak négy kajütben ketten-ketten meg Munro külön. Kettő a vezérlőben teljesít szolgálatot, kettő pedig itt a folyosón ül és őrködik. Hozatott nekik kártyát az ételliften, hogy el ne aludjanak. Ma éjszakára kétórás váltást rendelt nekik, nehéz napjuk volt, ne kelljen senkinek fél éjszakát őrködnie. Hátul a C szektorbeli három szakasznál senki sem őrködik, alszanak a raktárak pihenőszobáiban. Leghátul, a D szektorban is azok tizennyolcan. Minden szektorban vannak pihenőszobák a hajón, kivéve az E-t, ahova nem lép ember, és a B-t, mert az úgyis olyan, mint egyetlen óriási pihenőszoba.

Urania *Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra járat ISC-idő szerint negyvennégy-kilencvenkettő-huszonnégy-hatvankilenckor balesetet szenvedett Alsuhail-rendszerben. Sztelláris pozíció delta tizennégy-hatvankettő-kilenc, ró huszonhárom-negyvenöt-százötvennégy, théta hat-tizennyolc-százhuszonhárom. Pályaelemek delta-alfa hetvennégy, delta-béta tizenhárom, delta-gamma huszonkettő, ró-alfa tizennyolc, ró-béta száznegyvenegy, ró-gamma huszonnyolc, théta-alfa tizenöt, théta-béta száztizenöt, théta-gamma nyolcvankilenc. Szerencsétlenség oka emberkéz okozta robbanás C1G3–D1P1 átjáróban, eredménye C és D szektorok teljes műszaki izolációja. Személyi sérülés nem történt. Máglya rendben, hiper- és térhajtóművek rendben, energiaellátás rendben, létfenntartó rendszerek rendben. Tizennyolc űrhajós D szektorban hajó többi részétől fizikailag izolált állapotban. Névsor: Carson, Law, Thornton, Whalley, Ryan, Kjartansson hajótisztek, Barkworth, Brandis, Dunne, Forster, Hall, Lindsey, Muir, Onizuka, Reeves, Richardson, Taylor, Young kadétok. Névsor vége. Kommunikációjuk hajó többi részével zavartalan. Parancsnokság megosztva Carson hajóparancsnok és Jane Carson elemi iskolai tanuló, kinevezett parancsnokhelyettes között. Hajó tisztikarának három tagja őrizetbe véve szabotázs gyanúja miatt, névsor: Wright, Charles, Forbes, névsor vége, egy fő letartóztatva lázadásért, név: Masters. Hajó továbbhaladásra bizonytalan ideig nem képes, ok: nincs vezérlőben szolgálatot teljesíteni képes navigátor és pilóta.*

Izolált űrhajósok kiszabadítására és továbbhaladás lehetővé tételére mindent megteszünk. Aláírás: Carson parancsnok, Carson parancsnokhelyettes, Law első navigátor, aláírás vége. Urania *Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra egyes számú csillagközi vészjelző szonda üzenetének vége. Bízunk Istenben és a Galaxisban. Delta-ró-théta-nulla.*

Ha ezer évig élne, akkor se tudná többé elfelejteni ezt az üzenetet. Ő kérte, hogy ne küldjék még el, ez olyan, mintha aláírnák, hogy megfeneklettek az Alsuhailban és már csak a Galaxisban bíznának, s a szonda utolsó feladata volna, hogy eljuttassa az üzenetet valahová, amiből az utókor megtudja, hol pusztultak el. Mert a szondában nincs hiperhajtómű, mert az automata hiperhajtóművekkel felszerelt szondák kilencvenkilenc százaléka elveszett a Galaxisban, egy százalék pedig bolygók felszíne alatt tért vissza a gravitációs térbe, felvétel van egy gombafelhőről, amit ilyen szonda okozott és az űrből is lehetett látni. Kétszáznegyvenhárom évig lesz úton ez a szonda, akkor éri el a Mirát, ahol ők tegnap átrepültek, akkor indítja be rendszereit és kezdi sugározni a vészjelet, és a Gemma zöld gyöngyszeme befogja az adást. Az erdők közé ékelődött parányi űrkikötő rádiósa megkeresi az intersztelláris regiszterben az *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra nevét, hogy lássa, a szonda elküldése után a hajó megmenekült-e, és az egész Galaxis beszélni fogja: megvan a nyom a századokkal ezelőtt eltűnt *Urania* hollétére, expedíciót küldhetnek az Alsuhail-rendszerbe, hogy megadják az áldozatoknak a végtisztességet. Ennek nem szabad megtörténnie!

Felült az ágyban, úgy rátört hirtelen az indulat. A szonda elküldését előírta a szabályzat, mert ahol egy katasztrófa történt, ott második is előfordulhat, és akkor talán már nem lesz rá alkalmuk, hogy küldjenek, de akkor se lett volna szabad elküldeni. Küzdeni kell és küzdenek is, és apáék ki fognak onnan szabadulni, és az *Urania* folytatja útját menetrend szerint, ők pedig kilövik a második szondát, ami itt marad a mostani pályájukon és közli, hogy merre indultak tovább. Azt se lenne szabad kilőni, mert az arra az esetre kell, ha utána mégis baj érné őket. Nem érheti baj őket! Kétezer-kétszázhúsz ember van a fedélzeten!

Fölkelt az ágyból, egy pillanatra automatikusan balra akart fordulni, mint otthon a meleg nyári éjszakákon, hogy az ablakpárkányra támaszkodva kinézzen a tengerre. Csodálatos látvány a tenger az Alexán, ahol három nagy bolygó van a közelben és majdnem minden éjszaka látszik valamelyik az égen, fénylő korongként, és kétszer egy hónapban mind a három egyszerre fest más-más színű fényeket a tengerre. Neki látnia kell a terrai tengert is, aztán visszamenni az Alexára! Jobbra fordult és feltépte az ajtót.

Kelly és Porter elejtette a kártyát, olyan hirtelen ugrottak föl az asztaltól. Legyintett, maradjanak, nem érdemes, amikor kinyitotta az ajtót,

eszébe se jutott, hogy ott vannak. Aztán Kelly lassan, elismerően fütyentett, ő pedig érezte, hogy az arcába szökik a vér. Visszaugrott az ajtó mögé.

Úristen, de hülye vagyok, mondta majdnem fennhangon, aztán végignézett magán a folyosóról besütő fényben. Rózsaszín hálóing volt rajta, nem valami eszményi látvány egy parancsnokhelyettestől, és szent Galaxis, milyen vékony! Hogy fog még egyszer a szemük elé kerülni? Megkereste a bordó hálóköntösét, az legalább vastag frottír. Persze, mert nyár van az Alexán, éjjelenként húsz fok meleg, mindenki ilyen vékony selyemben alszik, mi mást hozott volna magával? Egy pillanatra megállt a keze, ahogy megkötötte az övet. Az Alexán nyugodt lélekkel kiment a verandára hálóingben, és nem zavarta, hogy ki jön arra. A szomszéd srácok ott trécseltek a verandán alig öt méterre, át is ment közéjük legalább százszor, semmivel nem volt rajta több ruha, mint most. Senki nem látott benne semmi különöset. De ezekkel a fiúkkal itt valahogy más, és nemcsak attól, hogy ő a parancsnok lánya és fél napja a felettesük. Befogadták maguk közé, tegnap még úgy ült köztük, mint velük egyenlő, aki kadét, sőt fiú, és őt is beleértették az „uraim" közé. Kényszerítette magát, hogy megforduljon és visszamenjen a félig nyitott ajtóhoz.

– Akkor is uralkodnod kellett volna magadon.

Jane megtorpant az ajtóban.

– Tudom, ne gyötörj már! De én se vagyok fából, és láttad, hogy nézett ki.

– Már akkor láttam, amikor belépett a hajóra, és átkozódom, amiért nem az ő bolygóján élek. Mi itt mind ugyanúgy el vagyunk tőle bűvölve, de ha még egyszer ilyet csinálsz, Kelly…

Jane szerette volna, ha megnyílik a lába alatt a padló és elnyeli. A falnak támaszkodott és nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon. Most nem képes visszamenni az ágyba, de ezek után…

– …de te se hidd, hogy megúszhatod, Porter kadét, ha neked jut eszedbe…

Elmosódottan hallotta, ahogy a kadétok nevetnek, aztán valami eltakarta előle a fényt.

– Hát te, Carson? Nem tudsz aludni?

Fölnézett és pislogott. Munro állt ott, akinek most a szomszéd kajütben kellene lennie, apa kajütjében a vendégágyon.

– Én se tudok aludni – mondta Munro, a másik kettő pedig odalépett mellé. Jane lehunyta a szemét és inkább nem nézett senkire.

– Carson… – szólalt meg Kelly kicsit remegő hangon – én… Jane, ne haragudj!

– Delta-ró-théta-nulla – suttogta Jane.

Azok hárman közelebb léptek.

– Mit mondasz?

– Delta-ró-théta-nulla – mondta Jane hangosabban, aztán szinte kiáltva ismételte: – Delta-ró-théta-nulla, nem értitek?! A Galaxis jelképe, a három koordinátatengely és az origó, ez volt az üzenetünk végén! Én nem akarok delta-ró-théta-nulla lenni!

Akkor már sikoltott. A kis előtér egyszerre megtelt pizsamás kadétokkal, valahonnan előlépett Stanton és félretolta őket.

– Carson… – lépett oda. – Mi bajod, rosszat álmodtál?

– Stanton! – csattant föl Jane. – Mondd meg az igazat!

– Mit… miről?… Széket ide, hozzatok egy pohár vizet! Carson, nyugodj meg, főkadét, nincsen sem…

– Stanton! Ott volt az üzenet végén, hogy delta-ró-théta-nulla! Tudni akarom az igazat! Nem érted?! Tudni akarom!

Valaki fölemelte és leültette egy székre, poharat tartottak elé, ivott egy korty vizet, de alig tudta lenyelni a zokogástól. Stanton átölelte a vállát, csitította, valaki a lábára borított egy takarót, még valaki a kezét fogta.

– Delta-ró-théta-nulla… az igazat, Stanton, tudnom kell…

– Hat napunk van, Jane.

A hangok lassan jutottak el a tudatáig, először nem is értette őket, aztán kitisztultak és összeálltak. Fölnézett Stantonra a könnyein át.

– Micsoda?…

– Hat napunk van – mondta Stanton nagyon komolyan a szemébe nézve. – Azoknak ott hátul hat napra van élelmük. Addig ki kell szabadítani őket.

– De… akkor…

Stanton végigsimított a haján és a homlokán hagyta a kezét. Érezte, hogy tüzel a homloka.

– Kiszabadítjuk őket, Jane.

Ekkor, ebben a pillanatban értette meg, hogy a zsilipek felnyitása cseppet sem olyan egyszerű, mint korábban gondolták, és a fiú inkább ígéri, reméli, mint tudja, hogy így lesz.

Kitépte magát, ellökte őket és felugrott, egy pillanatra megállt, hogy a vezérlő felé forduljon, aztán csak azt érezte, hogy valaki karjába zuhan, mielőtt elnyeli a sötétség.

Altair, Sadalsuud, Mira, Alsuhail, Minkar, Nashira, Wazn, Deneb Kaitos, Asterope, Electra, Toliman, Terra. Leszállás a Minkaron és a Deneb Kaitoson. Terra, Toliman, Electra, Asterope, Deneb Kaitos, Wazn, Nashira, Minkar, Alsuhail, Mira, Sadalsuud, Altair. Altair, Sadalsuud, Mira, Alsuhail, Alsuhail, Alsuhail…

…delta-ró-théta-nulla, a bajba jutott hajók utolsó üdvözlete a Galaxisnak, a három koordinátengely és az origó, a központi fekete lyuk…

…*Cassandra* Protoflax epszilon-szigma-kappa sztellocentrikus, nukleáris üzemzavar, delta-ró-théta-nulla, a szondát három év múlva találták meg, négy ember még életben volt…

…*Kelaino* Anubisz delta-szigma-éta sztellocentrikus, nukleáris üzemzavar, delta-ró-théta-nulla, a szondát nyolc év múlva találták meg…

…*Titania* Hórusz alfa-gamma-omikron intersztelláris, zavar a hipervezérlő rendszerben, delta-ró-théta-nulla, a szondát hetvenöt év múlva találták meg, ezerötszáz áldozat…

…*Helikon–119* Terraluna, a pilóta agyvérzést kapott, a szondát az utasok küldték, delta-ró-théta-nulla, tíz hónap múlva találták meg, három halott…

…*Argo* Neutroid alfa-alfa hipermélyi kutatóhajó, a katasztrófa oka ismeretlen, delta-ró-théta-nulla, a szondát húsz év múlva találták meg, a hajót azóta sem…

…*Rheia–540* Terraluna, meteorittalálat, delta-ró-théta-nulla, három hónapig keringett alig kétszázezer kilométerre a Belloris felszínétől, kommunikációképtelenül, egy másik Terraluna mentette meg őket, a szondát soha nem találták meg…

…*Sally* halászbárka, motorhiba, delta-ró-théta-nulla, a gyenge széllel egy hónap múlva érték el Északkelet-Wesley sziklás partjait, a hajó összetört, egy ember megsérült, a kapitányt lecsukták, mert hibás rádióval szállt tengerre…

…pedig az Alexán soha nem érhet baj, ha a rádiód működik és tudsz navigálni, ott mindig sima a tenger és soha nincsenek viharok…

…a Terrán óriási viharok tombolnak, az űrhajózás előtti korban a Terra óceánjai jelentették a Galaxist, azok a viharok hatalmas hajókat képesek összetörni és a tenger fenekére küldeni…

…és zátonyok vannak meg titokzatos tengeráramlások meg úszó jéghegyek, amiken összezúzódnak a hajók…

…az űrben pedig semmi sincsen, legfeljebb meteoritok, de minden háromszáz fényévnyi g-térben megtett útra jut egy komolyabb meteorittalálat, az űrben csak a gépek hibája okozhat bajt, vagy az ember saját maga…

…*Urania* Hórusz epszilon-béta-gamma intersztelláris, emberi szabotázs, delta-ró-théta-nulla, kétezer-kétszázhúsz áldozat, a szondát kétszáznegyvenhárom év múlva találják majd meg…

…száztizennyolc eltűnt hajót keres a Főparancsnokság szerte a Galaxisban, száztizennyolc hajóról nincsen semmi hír, a legrégebbiről kétszáz éve, nyoma veszett a Galaxisban száztizenkilenc hajónak…

…*Penelope* Hórusz gamma-delta-kappa intersztelláris, hipervezérlési üzemzavar, delta-ró-théta-nulla, a szonda valahol még úton van a Rigel felé, a hajót másfél évi munkával a legénység megjavította, hatszáz emberből nyolcan haltak meg, tavaly szálltak le a Rigelen, az egész Galaxis ünnepelte őket…

…*Urania* Hórusz epszilon-béta-gamma intersztelláris, emberi szabotázs, delta-ró-théta-nulla, a szonda valahol még úton van a Mira felé, a hajót öt napi munkával a legénység megjavította, az egész Galaxis ünne…

Kinyitotta a szemét. Mi történt? Hol van?

Megmozdult, valami szót motyogott, de maga sem tudta, mit. Aztán a nevét hallotta.

– Jane? Jól vagy?

Mormogott valamit, de közben már tisztult előtte a világ. Ez a kajütje, az pedig szemben Jones és mellette… kicsit még homályosan látott… Riley. Ez az *Urania*.

– Mi történt?

– Rosszul lettél, Jane – lépett oda Riley, és leült az ágya szélére. – Túlfeszítetted az idegeidet.

– Hol vagyunk… mennyi idő telt el?

– Délután három óra van.

– Másnap?…

– Igen, Jane.

– És?…

Riley sóhajtott. – Dolgoznak.

– Szóval még mindig…

Felült, de túl hirtelen, megszédült egy pillanatra. Riley már nyúlt volna, hogy megfogja a karját, de elhárította. Ledobta magáról a takarót és talpra kecmergett. Aztán Jones elkapta, mielőtt elesik.

– Kösz… jól vagyok… de föl kell mennem…

– Neked most pihenned kell, Jane. Apád fölmentett minden feladatod alól.

Jane fölnézett rájuk.

– Már nem én vagyok a parancsnokhelyettes?

– Hát… azt nem mondta.

– Akkor fölmegyek – vágta rá most már határozottan, és elindult. Az első pár lépésen még rájuk kellett támaszkodnia, aztán már megállt a lábán. Kinyitotta az ajtót és kilépett a folyosóra.

Heywood és Biggs őrködött ott, nyomban talpra ugrottak és tisztelegtek neki. Elmosolyodott, aztán kihúzta magát és komoly arccal viszonozta. Majd megindult a vezérlő felé.

Amikor belépett, az egész vezérlő felugrott és tisztelgett. Most már mosolyogva tisztelgett vissza nekik. Gyors léptekkel végigiramodott a termen és megállt a parancsnoki pult előtt, olvasni kezdte az állapotjelentéseket, inkább automatikusan, mint tudatosan, hiszen negyedét se értette annak, ami ott megjelent.

– Stanton! – szólalt meg aztán.

A szőke fiú nyomban odaugrott.

– Parancs! – mondta, de mosoly bujkált az arcán.

– Jelentést kérek.

– Carson főkadét, jelentem, már Wilson a szakaszparancsnok.

Jane egy pillanatra meglepődött, aztán rájött, persze, ábécé szerint váltják egymást huszonnégy óránként. – Wilson!

– Parancs – szólalt meg Wilson a háta mögött csendesen.

– Jelentést kérek – mondta Jane, s fáradtan megfordult.

– Jelentem, a munkálatok…

– Ti itt mind megőrültetek?! – harsant egy hang a vezérlő bejáratából. – Jane! Hogy akarsz egy fél hajót vezetni, ha saját magadra se tudsz vigyázni?!

Munro átszáguldott a termen, megállt előtte és a vállára borította a köntösét. – Itt álltok, és elnézitek, hogy tüdőgyulladást kap! – förmedt Wilsonékra. – Azonnal vedd föl a papucsodat is!

Jane-ben csak ekkor tudatosult, hogy abban a hártyavékony rózsaszín hálóingben van, ami miatt tegnap… de nem érdekelte. Egyetlen kadét se látszott észrevenni, a szakasz fele már beletemetkezett a munkájába, a többi pedig úgy nézett rá, mintha a főkadéti uniformis feszülne rajta. Némi üggyel-bajjal belebújt a köntösébe és a papucsába, Munro pedig úgy kötötte meg rajta az övet, mint dajka egy kisgyerekét.

– Jelentem – szólalt meg Wilson újra –, a munkálatok teljes erővel folynak. Az áttörést most néhány pontra koncentráljuk, egyelőre az úgynevezett „nem túl finom” eszközökkel.

– Azt mit jelent?

– Hogy ha valami működésképtelen rendszer az utunkban áll, habozás nélkül szétromboljuk.

– És?

– Nehéz lenne még jóslatokba bocsátkozni, de van rá remény, hogy sikerrel járunk.

– Más egyéb? – pattant a következő kérdés.

– Az őrizetesek nyugodtak, a letartóztatott délelőtt dührohamot kapott, de a parancsnok lecsendesítette.
– Mármint Masters?
– Igen.
– Mivel csendesítette le?
– Közölte vele, ha nem hagyja abba, nemcsak bíróság elé állítja, de visszamenőleg megvonja annyi havi illetményét, ahány percig még dühöng.
– És?
– Kéthavi illetményt még dühöngött.
Jane nevetett és lehuppant egy ülésre.
– Kapcsoljátok a D szektort.
– Apáddal most nem beszélhetsz – mondta Wilson. – Egy mikroelektronikai rendszert javít, és meghagyta, hogy amíg el nem készül, még te sem zavarhatod. De ha befejezte, azonnal jelentenünk kell neki az állapotodat.
– Szóval tudja…
– Persze hogy tudja, Jane. Neki ebben a naprendszerben kizárólag két nő fontos.
A lány meglepődött egy pillanatra, de rájött, hogy az *Urania* női név, és mosolyogva bólintott. Aztán a hasához kapott.
– Nagy Galaxis, mindjárt összeesem. Munro, teremts valami ennivalót, de olyan gyorsan, mintha…
A mondat befejezetlenül maradt: valahol a semmiből megjelent előtte egy megrakott tálca. Jane először a teáscsészéhez kapott, az ital már csak langyos volt, de legalább jót húzhatott belőle fújkálás nélkül. Aztán rávetette magát a reggelire, s már csak fél füllel hallgatta a kadétok és a hátul dolgozók között zajló sokszólamú párbeszédet.

48.

– Carson, Carson, téged elragad a képzeleted – korholta Wilson. – Éppen robbanóanyaggal nem törhetünk utat a D szektorba. Azt a slamasztikát is robbanóanyagnak köszönhetjük, amiben most vagyunk.
– Mi van még ott, ami tönkremehetne?
– Sok minden. Onnan kapjuk az áramot és ott haladnak át a vezetékek, amikkel a két hátsó szektort irányítjuk. Ha még ezt is szétverjük…
– Wilson! Van egy fal, ami a hajó tetejétől az aljáig, az egyik oldalától a másikig húzódik. Ez hány négyzetméter?
– Ötezer körül.
– Azt akarod mondani, hogy az egész felületén létfontosságú vezetékek vannak?

– Hallgass ide, nagy callindrai sivatagi szörny. Az ötezer négyzetméteren van tizenkét zsilip, tizenkét hely, ahol egyáltalán nyílás van a falon. Mindenütt máshol fél méter vastag szuperacél. Ezért a vezetékek is azon a tizenkét helyen mennek át.

Jane dühösen kettétépett egy szelet szalámit és visszadobta a tányérba.
– És minden vezetékből csak egyetlen példány van?

– Dehogyis. Vannak tartalékok.

– Akkor miért nem szakíthatjuk meg az egyik példányt robbantással valamelyik zsilipnél?

– Mert megőrjítenénk vele a rendszert és még súlyosabb helyzetbe kerülnénk, mint most. Amíg a rendszer működik, mi is jól vagyunk, Carson. És még valami: azoknak a zsilipeknek ezer atmoszféra túlnyomást is ki kell bírniuk. Semmivel sem alábbvalók, mint a külső zsilipek, amik mögött a világűr van, mert arra találták ki őket, hogy ha lyuk keletkezik az egyik szektor héján és betör oda a világűr, akkor a maradék hajórész kitartson. Ezért akkorát kellene robbantanunk, Jane, hogy a fél hajó is menne vele.

Jane úgy nézett az utolsó lágy tojásra, mintha az lenne a felelős az egészért.

– Nincs olyan helyzet, amikor semmit se lehet tenni, Wilson.

– Persze hogy nincs, főkadét.

– Mi van a lézerpuskákkal, amiket tegnap itt beraktároztatok?

– Most is itt vannak, miért?

– Hány van belőlük?

– Nem tudom. Heywood, nézz utána! Jane, ugye nem azt akarod mondani, hogy ezekkel akarod kilyukasztani a zsilipeket?

– Miért ne?

Wilson udvariasan fölvette a tojástartót és a kanalat, s átnyújtotta neki, hogy egye meg.

– Hallgass ide, parancsnokhelyettes. Tudod, mi az a Hiplin CC4-es?

– Nem én – Jane bontogatni kezdte a tojást.

– Olyan lézer, mint ezek itt, csak kicsit nagyobb. Nincs neki vállra akasztható szíja, mert százhúsz kilót nyom, ezért kis állvány van alatta, azon lánctalp és motor hajtja. Ez a legnagyobb lézer, ami megtalálható ezen a hajón.

– Hány van belőle?

– Egy.

– És?

– Előbb-utóbb át fogja lyukasztani a zsilipajtót.

– Mióta csinálja?

– Hat órája koncentrál egyetlen pontra megállás nélkül. Már jó ideje vörösen izzik, de ez kevés.

– Mutasd.

Wilson kapcsolt egyet, s a képernyőn megjelent egy veszélyes külsejű szerkezet. Csúcsából rezzenéstelen vörös vonal indult, s a kép szélén eltűnt. Wilson elfordította a kamerát, s láthatóvá vált a zsilipajtó, amint belefúródik a sugár, egyenesen a vákuumzárba, a legsérülékenyebb pontra. Valóban vörösen izzott.

Jane hallgatott, amíg eltüntette a tojást, aztán megkérdezte: – Őrzi valaki azt a szerszámot?

Wilson továbbfordította a kamerát, s feltűnt két fegyveres a közelben.

– Minden zsiliphez őrséget állítottunk – számolt be. – Apád a stewardok felét beosztotta, hiszen ők egyúttal katonák is.

– Az utasok tudnak már róla?

– Semmiről a világon. Azt hiszik, menetrend szerint haladunk.

– Mikor kellene leszállnunk a Minkaron?

– Ma este kilenckor.

– Vagyis kilenckor megtudják…

Wilson most az utolsó sajtdarabot kínálta föl neki előzékenyen. Jane elmosolyodott és bekapta.

– Nem, nem tudják meg. Apád úgy rendelkezett, hogy mondjuk be: a Minkar nem fogad, az oda tartókat következő állomásunkon tesszük majd ki és a társaság gondoskodik az odajuttatásukról.

– És gondoskodik?

– Ezen ráérünk még töprengeni, de amúgy a vészhelyzetben az utasok megnyugtatására tett parancsnoki ígéreteket általában tolerálni szokták.

Jane a képernyőre nézett, ahol a Hiplin kitartóan nyomta bele az energiát a vákuumzárba.

– Öt napunk van, igaz? – kérdezte halkan.

– Azért ez nem egészen így van, Jane. Papír szerint öt napra van élelmük, de mind erős, edzett emberek. Még nagyon sokáig kibírják akár puszta vízen is.

– De nem tudnak dolgozni, ha csak vizet isznak, Wilson.

– Majd mi dolgozunk helyettük.

– Két irányból támadva négyszer akkorák az esélyeink, nem?

– De.

Kis csend támadt köztük. A vezérlő egyenletesen zsibongott a fülhallgatós összekötők halk kérdéseitől és válaszaitól, de nem figyeltek rájuk.

Jane hirtelen ellökte székét a kisasztaltól, amin a reggeli maradványai feküdtek, a pulthoz gurult és lenyomta a távkomot.

– Szállásmester! – csattant fel.

– Fielding őrmester, parancs! – robajlott a hangszóróból.

Persze, őt nevezte ki még Masters letartóztatásakor.

– Van az utasok között űrhajós képzésben részesült személy?

– Jelentem, nem tudom!

– Fésülje át az utaslistát és derítse ki. Készítsen névsort azokról, akik űrhajósok vagy ehhez közel álló területen dolgoznak, valamint az elektronikai és finommechanikai szakemberekről. Az utasok nem tudhatnak róla. Ne csak az utaslistát használja, kérdezze ki a stewardokat is, nincs-e információjuk az utasok elmondása alapján. Holnap reggelre látni akarom a névsort.

– Értettem!

– Köszönöm, végeztem.

Kikapcsolta. Wilson fejcsóválva nézett rá.

– Gondolod, hogy az utasok között hemzsegnek a pilóták és navigátorok?

– Nem, Wilson, de több mint kétezer utas között csak akad valaki, akire valamit rábízhatunk. Jól fog jönni, ha elindulunk.

– Elindulunk… hogyan?

– Akárhogyan – nézett a szemébe Jane. – Legkésőbb öt nap múlva itthagyjuk ezt a naprendszert, akárki áll a műszereknél. Ha más nincs, akkor te fogsz ott állni, Wilson. – Fölnézett a távolabb ülőkre. – És te, Riley, meg te, Heywood, meg én is. Ha kell, öt napig megállás nélkül tanuljuk a hajó vezetését, de el fogunk indulni.

Riley mosolyogva csóválta a fejét.

– Álmokat kergetsz, Carson.

Jane felcsattant. – Azt a választ vártam, hogy értettem, főkadét!

Kis csend támadt, aztán Riley merev arccal kihúzta magát ültében, és szárazon felelte:

– Értettem, főkadét. De azt megmondom, a navigátori szék nem nekem való.

Jane arra gondolt, amit Law mondott a B szektorbeli fürdőszobában, és eltökélten nézett a fiú szemébe.

– Ott én fogok ülni, Riley.

49.

Apa is romantikus álomnak tartotta, hogy a kadétok meg ő vigyék kikötőbe a hajót, csakhogy ő mindjárt hozzátette azt is: az űrhajózást mindig is a romantikus álmok vitték előre. Ha nem tudnak kijutni onnan idejében, akkor bizony Jane-ék fognak elindulni a hajóval, vagy akárki, aki vezetni tudja.

Jane következő ötletét már senki se találta álomnak.

– Wilson! Légmentes most a két szektor elszigeteltsége?

– Nem, főkadét. Amióta a HCCR-ek kiégtek, nem is lehet többé az.

– Akkor csöveket kell átvezetnünk a két szektor között.

– Azt lehet, de miért?

– Főszakács! – nyomta le Jane a távkomot.
– Smith őrmester, parancs! – érkezett egy eddig ismeretlen hang.
– Mennyi ideig tanulta a szakácskodást?
– Tizennégy éves korom óta, főkadét.
– De meddig?
– Azt holta napjáig tanulhatja az ember, főkadét. Most huszonöt évnél tartok.
– Úgy. Hányféle olyan ételt tud készíteni, ami ízletes, tápláló és teljességgel folyékony?
Kis szünet a vonalban.
– Nehéz lenne megszámolni, főkadét. Nagyon sokfélét.
– Akkor készítse elő a receptjeit, mert napokon belül ilyen ételeket fogok rendelni nagy mennyiségben.
– Értettem, főkadét, meglesz.
– Köszönöm, végeztem.
– Ez nem rossz ötlet – mondta Wilson elismerően, s öt perccel később apa is ezeket a szavakat használta.
– Csövön át ennivalót? Nem rossz ötlet. Azzal sokáig kitarthatunk. Edényünk van elég, megszervezzük.
Jane összeszedetett minden csövet a C szektor raktáraiból, végül a tízcentis műanyagcsöveket választotta ki, mert a gumicsőtől az ételnek is gumiíze lesz. Aztán ráállított négy stewardot, hogy száz méter ilyen csövet mossanak olyan tisztára, mint a patika.
– Minek annyi? – nevetett Heywood.
– Hogy lehet ilyet kérdezni – méltatlankodott Jane –, el tudod képzelni, hogy ugyanazon a csövön küldjük a húslevest, mint a kakaót? Legalább tíz csövet vezetünk át, és nem is mindegyiken megy folyékony… Smith őrmester! – nyomta le újra a távkomot.
– Parancs!
– Nézzen utána olyan ételeknek is, amik szilárdak, de gömbölyűek és le tudnak gurulni egy tíz centi átmérőjű csőben.
– Értettem!

50.

Második nap, így hívta az egész legénység ezt a napot; rendes dátuma, a július ötödike valahol elveszett a tegnapi katasztrófában. A második nap teljes egészében az áttörési munkálatoké és az ott elszenvedett kudarcoké volt. Semmi sem sikerült, amit elterveztek. A zsilipek nyitószerkezetét akkor tudták volna működésre bírni, ha vagy bent vannak a zsilipben, vagy parancsot tudnak adni a vésznyitóknak, de az azokhoz vezető összes kábel porrá égett, a legtöbb zsilipben a vésznyitó egy része is. Este

hatkor sikerült találni egy zsilipet, ahol remélni lehetett, hogy hozzá tudnak férni a vésznyitó kábeleinek csonkjaihoz, ehhez azonban föl kellett mászni a negyedik emelet mennyezete alá és ott félig bebújni egy szűk vízszintes aknába. Jane egy darabig nézte az ezzel veszkődő kadétot, akinek kilógó lábait a társa tartotta, mert ilyen helyzetben nem érte el a létrát, aztán megkérdezte, nem lehet-e azon a részen kikapcsolni a mesterséges gravitációt, máris megoldódna minden gondjuk. Nem lehetett, csak az egész hajóban egységesen, de ez nemcsak az utasokat ijesztené meg, hanem például a mikroelektronikai javításokat lehetetlenné tenné. Akkor Jane egy kicsit gondolkodott és előrántotta Fieldinget megint: tapadókorongokat és szíjakat követelt tőle. Szerencsére volt ilyesmi a hajón, így hát csináltak egy kis függőágyféle eszközt és föltapasztották a mennyezetre. McGregor kadét bebújt az aknába, behelyezte lábát a mennyezeti tartóba, aztán szája elé igazította a mikrofont és közölte:

– Itt McGregor kadét a tapadókorongos munkahelyről. Jelentem, folytatom a munkát a SLE4-esen, és kinevezem Jane Carson főkadét parancsnokhelyettest, a nagy callindrai sivatagi szörnyet a bőrszíjak mesterévé.

51.

Apa még nem akarta elhelyezni az élelemszállító csöveket, hisz van élelmük pár napra, de a bőrszíjak mestere látni akarta, működik-e az ötlete, mert ha nem, időbe telik mást kitalálni; s különben is amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra, ezenfelül a csöveket a C szektorból kell útjukra indítani, ott pedig ő parancsol. Amikor tehát a négy steward jelentette, hogy a cső tiszta, Jane ötméteres darabokra szabatta velük és utasítást adott, hogy az egyik darab végébe töltsenek bele egy termosz teát, a másik végéhez tegyenek poharat és igyák meg. A stewardok meghökkentek, de megtették, aztán jelentették, hogy hibátlan, bár kicsit kevés benne a cukor, viszont ez a csődarab most már nem tiszta. Nem baj, mondta Jane, tegyenek cédulát mindkét végére Tea felirattal, ez az ital mostantól ebben a csőben megy.

Ahogy a különböző munkahelyeken a stewardok ügyködését figyelték – nem volt könnyű munka, az egyik fiú székre állt, magasra tartotta a cső egy végét a tölcsérrel, a másik beletöltötte a teát, a harmadik a cső középső részét tartotta a levegőben úgy, hogy mindenütt lefelé haladhasson a folyadék, a negyedik pedig pohárba engedte a végén –, egyszer csak megszólalt Ryan százados:

– Ej, nem lesz ez így jó, főkadét. Annak a csőnek legalább tíz kanyart kellene tennie idefelé jövet az aknák és a csövek között. Ugyan ki fogja irányítani a végét, ahogy megy előre?

Jane először nem értette, akkor mutattak neki egy képet arról a tájékról, ahol a csövet át kell vezetni. Tele volt akadályokkal, a cső hajlékony, puha műanyagtestét pedig csakugyan nehéz rávenni, hogy mindig a kívánt irányba forduljon.

– Fielding őrmester! – csattant a hívás, aznap vagy tizedszer. – Van a hajón műszaki endoszkóp?

– Ó, te ravasz callindrai – szólalt meg mellette Wilson elismerően.

– Jelentem, van!

– Küldje oda, ahova Ryan százados mondja. Mr. Ryan, honnan induljon az első cső?

– A C3G1-ből, főkadét – mustrálra Ryan a hajótérképeket.

– Mr. Fielding?

– Parancsot vettem, értettem!

A műszaki endoszkóp egy hosszú, vékony kábel volt, a végén apró manipulátorral, amit be lehetett vezetni szerkezetekbe és ott tetszőleges irányba forgatni. Negyedóra alatt átjutott a HCCR-ek dzsungelén a végén hozzákötött műanyagcsővel, a harmadik emeletről le a másodikra, hogy majd lefelé folyjon a tartalma.

– Itt Mayo kadét, kettes szakasz. Jelentem, az endoszkópot rángatja valami…

– Én rángatom, te szamár – jött a válasz a távkomon. – Reeves kadét az egyes szakaszból. Örülök, hogy baráti kézfogásom elért hozzád.

Jane nevetett. – Jól van, ismerkedő kadétok, akkor rögzítsék a csővégeket biztonságosan, aztán húzzák ki az endoszkópot és jöhet a következő cső. Ryan százados?

– Itt Ryan, tessék – jelent meg a műszaki tiszt.

– Hol menjen át a következő cső?

– Hogyhogy hol, főkadét? Hát az előző mellett.

– Mr. Ryan, azt akarom, hogy ha újabb baleset történik, csak a csövek egy része sérülhessen.

Ryan összevonta szemöldökét.

– Újabb szabotázstól tart?

– Nem tartok semmitől, de szeretnék biztosra menni.

– Nos, ha nem tart semmitől, akkor jöjjön csak az a cső nyugodtan a másik mellett.

S kikapcsolt. Jane bosszúsan fújt egyet.

– Hát jó. Hallotta, Mayo kadét, menjen a másik mellett. De előbb próbálják ki.

– Jelentem, már kipróbáltuk, a víz hibátlanul áthalad!

– Itt Reeves kadét. A víz megérkezik és kitűnően felfogható edényben. Az egyes szakasz szükségesnek tartja Carson főkadétot fölruházni a csővezetői címmel is!

A második nap hozott hát apró eredményeket: élelem-utánpótlást a D szektorbelieknek, kisebb sikereket a tizenkét zsilip ellen vívott harcban és két új díszítő titulust Jane számára, de ez volt minden. Hét óra körül Jane-nek eszébe jutott megkérdezni, mekkora hát az átjárás azon a részen, ahol átvezették a csöveket. Megmondták neki, hogy egy csecsemő épp átférne a falakról leemelt szerelőlapok helyén és bent az aknában, igaz, kapaszkodnia nem lenne mibe a függőleges csövek között. Jane azonban nem a kijárást kereste ott, hanem erős műanyag zsinórt hozatott, a végét ráköttette az endoszkópra és leküldette.

– Fogja meg a zsinórt a rögzítés mögött, Reeves kadét, és engedje, hogy az átmenjen az ujjai között, de ne eressze el. Mayo kadét, húzzák vissza az endoszkópot, közben pedig engedjenek utána zsinórt folyamatosan.

Csakhamar volt egy kábeljük a két emelet között, aminek a közepét Reeves fogta, a két végét pedig Mayo.

– Jól van, most rögzítsék fönt a végeket, lent pedig a közepét, aztán keresünk valami csigaféléket és rátesszük a zsinórt. Ezzel átvihetünk akkora tárgyakat is, amik nem férnek be a csőbe.

A kadétok vigyorogtak és hozattak Fieldinggel csigákat is.

– Mondd, Wilson – lépett oda Jane később a szakaszparancsnokhoz –, tulajdonképpen meddig tarthatunk ki?

A fiú fölnevetett. – Erre most milyen választ akarsz, csővezető? Tegnap azt mondtuk, nekik odahátul hat napra van élelmük, aztán mára tettél róla, hogy ne legyen igaz. Ha most megint mondok valamit…

– Jó, jó, Wilson, de a hajó élelmiszerkészlete akkor is véges!

– Igen. Utána kellene járni, meddig elegendő, de szerintem évekre.

– Több mint kétezer embernek?

– Gondolom. Ne feledd, utasszállító vagyunk, nem csupán annyi kaját viszünk, amennyi a létfenntartáshoz elég. Van öt étterem a fedélzeten, négy bár, a szobaszolgálatról nem is beszélve…

– És a víz meg a levegő?

– Azt recirkuláltatjuk, a végtelenségig elég lesz.

– Vagyis szerinted évekig élhetünk a hajón, ha muszáj.

– Igen, Jane, ha muszáj.

– Fielding őrmester! – csattant fel Jane, közben változatlanul Wilsonra nézve, de a kadét már megszokta az ilyen hirtelen kitöréseit.

– Parancs! – dörgött a távkom.

– Mennyire naprakész az élelmiszerkészletről vezetett leltárunk?

– Jelentem, a nyilvántartás grammra egyezik a valós készletekkel!

– Honnan tudja?

– Jelentem, a kiadórendszer tudta nélkül nem lehet élelmet kihozni a raktárakból!

– Ennek örülök. Számíttassa ki, hogy a jelenlegi fogyasztási ütem mellett melyik létfontosságú nyersanyag fogy el először és mikor. A lehető leghamarabb kérem az eredményt, végeztem.

– Parancs, értettem!

Jane megdörzsölte a fülét. – Derék ember ez az őrmester, csak kicsit hangos.

Két perc múlva hallhatta a választ, bővebben is, mint kérte. Háromszáztíz nap múlva elfogy a tojás, háromszázötven nap múlva a sör, négyszázhúsz nap múlva a kenyér és ötszáz napon belül jóformán egyszerre minden.

A négyes szakasz csendben ült a vezérlőben, egymásra nézegetve. Jane mintha aggodalmat látott volna az arcukon. Most lelket kell önteni beléjük, villant át az agyán azonnal.

– Lemuel, kapcsolj össze az egész legénységgel – szólalt meg.

– Kapcsolat kész – mondta Lemuel egy pillanat múlva.

– *Urania,* itt Carson parancsnokhelyettes. Kiszámíttattam, meddig van élelmünk, ha az utasok is, mi is a jelenlegi mennyiséget fogyasztjuk. Fielding őrmester, olvassa fel újra az adatokat.

Az őrmester megtette.

– Uraim! – vette vissza a szót Jane. – Háromszáztíz nap, az tíz hónap. Jövő májusban várható először, hogy bármi is elfogy az élelmünkből. Szeretném közölni, hogy ebben az időpontban én Dél-Morganen leszek és a záróvizsgáimra fogok készülni, hogy szeptemberben jelentkezhessek a kadétiskolába. Wilson kadét!

– Parancs!

– Hol lesz maga jövő májusban?

Wilson értette, mit jelez a magázás és a szigorú hang. Katonásan felelt:

– Jelentem, a terrai űrkikötőt fogom tanulmányozni csinos lányok szempontjából!

Nevetés hallatszott a vezérlőből és a távkom több vonalán is. Jane zavarba jött kicsit, nem a választól, hanem attól, hogy Wilson közben rákacsintott, de folytatta:

– McGregor kadét!

– Parancs! – jött a C szektorból.

– Hol lesz jövő májusban?

– Jelentem, Wilson kadétnak fogok segíteni!

A nevetés fölerősödött.

– Ryan százados!

– Parancs – felelte a műszaki tiszt mosolyogva.

– Hol lesz jövő májusban?

– Jövő májusban, főkadét-csővezető-bőrszíjmester? Maga mellett fogok ülni egy altairi tévéstúdióban és arról fogok mesélni, hogyan menekült meg az *Urania* a maga csövei, zsinórjai és a még addig előbukkanó százféle ötlete segítségével. Senki se fog hinni a fantasztikus mesémnek, de mutatok fotókat és tanúkat, és mindkettőnket ünnepelnek majd. Én őrnagy leszek, maga pedig felvételi nélkül kerülhet be a kadétiskolába.

– Law őrnagy! – kacagott föl Jane.

– Parancs – hangzott cseppet sem katonásan, de komolyan.

– Ön hol lesz jövő májusban?

– Én, Jane, egy hajó fedélzetén fogok ülni, útban az Aurora Melliorís felé, hogy meglátogassam magát.

A nevetés lassan elhalt az *Urania* különböző zugaiban, s komoly csönd váltotta föl. Az Aurora Melliorison van a Galaxis legjobb navigátoriskolája. Oda csak a legtehetségesebbeket veszik föl. Law ott végzett, de csak másodszorra ment át a felvételin.

Jane érezte, hogy elvörösödik, de erőt vett magán.

– *Urania,* amint hallhatták, jövő májusban, amikor itt elfogy a tojás, mindenki valahol másutt lesz. És tojást eszik. A hajó nem tud beszélni, így az ő nevében elmondom én: a hajó is másutt lesz. A Terrán fog állni az űrkikötőben, hófehéren csillog a Sol fényében és készülődik a visszaútra az Altair felé. Van valami kérdésük?

Üres csöndbe hullottak a szavai. Aztán mégis megszólalt a távkom:

– Itt Mitchell steward az A2-ből, kérek engedélyt.

– Tessék, Mr. Mitchell.

– Carson főkadét, mi az a Dél-Morgan?

Jane hátravetett fejjel kacagott megkönnyebbülten egy egész percig, mire meg tudott szólalni. Nevetését megint visszhangozta a legénység is.

– Mr. Mitchell – felelte végül –, Dél-Morgan egy sziget az Alexán. Ott lakom. Elhiheti, gyönyörű sziget. Van rajta egy kisváros és öt falu, egy tó és két patak. És akár úszva át lehet jutni Észak-Morganre vagy Greatshellre. *Urania,* jövő nyárra meghívom Dél-Morganre az egész legénységet!

53.

A második nap optimista, lelkes hangulatban fejeződött be, a legénység nagy része visszatért ideiglenes szálláshelyére, csak a Hiplin mellett maradt őrség továbbra is. A lézer már tizenkét órája olvasztotta a zárat, de annak ez meg se kottyant, bár már sárgult.

– Meddig bírja? – nézte Jane a képet.

– Legkésőbb reggelig – felelte Biggs.

– És akkor bejutunk a zsilipbe?
– Szép is volna. Ez még csak a vákuumzár. Fel kell törni a hidraulikát és a lebiztosító rendszert is, mert kapcsolatunk nincsen velük, akkor jutunk be. Aztán jön a túloldali ajtó.
– Ez mennyi idő lesz?
– A hidraulika talán fél nap alatt megvan, a lebiztosító egy egész nap, a túloldalon viszont nincsen Hiplinünk, tehát a zsilipen belülről kell csinálni. Az lesz a neheze.
Heywood beadta egy zsilipkamera képét, hogy Jane lássa belülről az ajtót.
– Nézd – mutatta –, a belső oldalán semmi se látszik a vákuumzárból, csak a forgózár van meg. Azt a Hiplin egy óra alatt szétviszi, épp csak semmire se megyünk vele. Be kell célozni a vákuumzárat belülről, és az ajtólemezen keresztül megolvasztani. Napokba telhet.
– Hány napba?
– Legalább három.
– Tehát eddig négy és fél nap. Aztán?
– Aztán megint a hidraulika és a lebiztosító, azok is a páncélon keresztül, tehát még hat nap.
– Tíz és fél nap?! – képedt el Jane.
– Jó esetben.
– Hát miből van ez az ajtó?
– Arra csinálták, hogy ha kell, távol tartson minket a világűrtől, csővezető. Az a dolga, hogy erős legyen.
A lány fel-alá kezdett sétálgatni a vezérlőben.
– És a többi támadási pontunk?
– A hatosnál – vette át a szót Riley – van rá remény, hogy sikerül életet lehelni a vésznyitóba. Viszont egyáltalán nem biztos, hogy ki is tudja nyitni a zsilipet.
– Miért?
– Mert a vésznyitó tulajdonképpen csak egy jelzést ad a zsilipvezérlő elektronikának, ami szerencsére nem égett ki, de a mozgatószerkezetben már vannak károk, és a hidraulika is sérült.
– A kettesen nem sérült, igaz? – nézte Jane a térképet.
A kettes volt az a zsilip, amelyiket a lézerrel fúrták.
– Nem, de ott a vésznyitó teljesen kiégett.
– Szóval a két zsilip maradványaiból már kijönne egy félig működő zsilip, mi?
– Úgy valahogy, főkadét.
Jane megcsóválta a fejét, aztán legyintett.
– Ugye az egész pusztítás föl van jegyezve a fekete dobozban, úgy értem, részleteiben?
– Persze.

– Szeretném, ha írnátok róla egy dolgozatot, ami elmondja, miért volt ilyen könnyű tönkretenni a hajónkat, és tanácsot ad a Főparancsnokságnak, hogyan építse át az összes Hóruszt.

– Parancs, értettem – nevetett Wilson –, de azt hiszem, azzal még ráérünk egy darabig.

Jane csípőre tett kézzel állt meg előtte.

– Dehogy érünk rá, Wilson. Azt akarom, hogy Ryan már a Minkaron az arcukba vágja. Ott akarok lenni és látni, amint elsápadnak és reszketnek félelmükben. Márpedig négy nap múlva a Minkaron leszünk.

54.

Harmadik nap – gondolta Jane másnap reggel. Reggel?! Fél tíz is elmúlt, mire fölébredt. Persze tegnap a fél napot átaludta, hát nem csoda, hogy nehezen aludt el az éjjel. Megmosdott, belebújt az egyenruhájába, s most már úgy lépett ki a kajütből, hogy tudta, ott lesz két kadét és tisztelegni fognak neki.

Ott is voltak: Riley és Heywood.

– Jó reggelt – eresztette le a kezét. – Van valami újság?

– Nemigen, Carson – felelte Riley. – A Hiplin szépen fúrogatja a kettest, a fiúk meg a hatost. Az ötös szakasz megint ellenőrzi, nem maradt-e valami épen a többi zsilipnél, ami elkerülte a figyelmünket.

– Már hányadszor? – legyintett Jane, és a vezérlőbe indult, de még visszafordult. – Forbes? Másfél napja nem hallottam róla.

– Ül, olvas, unatkozik. Időnként megkérdezi, hogy haladunk a munkával.

– És mit feleltek?

– Azt, hogy nincs engedélyünk ennek közlésére.

– A többi fogolyról mit tudtok?

– Nagyjából ugyanaz a helyzet. Charles rosszabbul viseli, Wright jobban.

– Mit jelent az, hogy rosszabbul viseli?

– Idegesebb, gyakrabban kér valamit az őreitől, rosszkedvű.

– Te is az lennél, ha bezárnának – mondta Jane, és belépett a zsilipbe.

A vezérlőben a szokott kép fogadta. Hatan a műszerek előtt, fejükön fülhallgatóval dolgoztak, a többiek a vezérlő többi részében vártak a sorukra, kártyáztak, olvastak vagy beszélgettek, de eközben is követték az eseményeket. Persze az érkezésére mind talpra ugrott és tisztelgett.

– Jó reggelt – szalutált vissza. – Jelentést kérek.

Biggs kilépett. – Jelentem, a Hiplin áttörte a vákuumzárat.

– Mutasd! – ragyogott fel a lány, és a pulthoz sietett.

A hatos vákuumzárja olvadtan, elformátlanodva lógott a helyén, már nem volt több egy tűzforró fémdarabnál. A lézersugár most egy másik pontra irányult, fél méterrel följebb.

– Mikor készült el?

– Alig tíz perce.

– A többi munkahelyen?

– Nincs eredmény. Ez minden, amivel büszkélkedhetünk.

– Tévedés! – hangzott a hátuk mögött. – Egy kitűnő reggelivel is büszkélkedhetünk. Jó reggelt, Jane.

A lány jó étvággyal megreggelizett, ismét a vezérlő hátsó részén, ahol előző nap is étkezett. Eszébe is jutott, már olyan, mint az örökké elfoglalt hajóstisztek, akik enni se mennek le a vezérlőből, mert a műszereken tartják a szemüket. De azért ezt inkább nem mondta. Messze van még ő attól, hogy a tisztekhez hasonlítsa magát, hiába parancsol ő a hajó háromnegyedén. Háromötödén, javította ki magát, de hát az E szektorban úgysincs soha senki.

– Lássuk – mondta, amikor Munro elvitte az edényeket. – Fielding őrmester!

– Parancs! – szólt a távkomból a már ismert basszus. A vizuális összeköttetést csak a vezérlő és a „front" között építették ki, ahogy a küzdelem színterét elnevezték, így Jane-nek még mindig nem volt sejtelme, hogy nézhet ki az őrmester. Úgy gondolta, magas, nagydarab, talán szakállas is.

– Jó reggelt, őrmester. Ugye kértem én öntől valamit?

– Jó reggelt, főkadét! Jelentem, a névsort előállítottam!

– Kérem.

A lista azonnal megjelent a képernyőjén. Nem tartott sokáig elolvasni.

– Ez mind?

– Jelentem, minden információt összegyűjtve ezek azok, akik legközelebb állnak az elvárásokhoz!

– Értem. Nos, őrmester, ha véletlenül mégis előtoppan az utasok közül egy űrhajós, ugye nem hagyja parlagon heverni?

– Azonnal jelenteni fogom!

– Köszönöm, végeztem.

Csak ült és nézte a listát csalódottan. Nigel House mikroelektronikai mérnök, az orvosi műszerek specialistája, a Callindra Egyetem címzetes tanára. Bárcsak az orvosi műszereik romlottak volna el! És Ken Fowler navigátor hadnagy. Milyen jól jönne nekik egy navigátor, ha nem lenne ott a foglalkozása mögött, hogy másodosztályú interplanetáris, vagyis egy sztellocentrikusnál nagyobb hajót nem tud vezetni. Vagy csak nem szabad neki?

– Biggs!

– Tessék – ugrott oda az aznapi szakaszparancsnok.

– Nézd ezt a Fowlert. Szerinted mit tud ez vezetni?

– Ez? – nézett oda a fiú. – Ez majdnem olyan jól elboldogulna a mi navigátorülésünkben, mint Masters.

– Az űr essen bele! – fakadt ki Jane, aztán felugrott és megragadta Biggs karját. – Biggs, cimbora, mondd, hogy ez az ember évek óta tanulja a Hórusz típusú hajók navigációját, csak nincs még meg a papírja róla!

– Ez az ember évek óta tanulja a Hórusz típusú hajók navigációját – ismételte Biggs szóról szóra –, csak nincs még meg a papírja róla.

Nevettek.

– Law őrnagyot most zavarhatjuk? – kérdezte kis csend után.

– Tudtommal igen.

Jane lenyomta a megfelelő gombot.

– Mr. Law?

– Jó reggelt, főkadét – jelent meg a navigátor fehér feje. – Mit tehetek magáért?

– Találtunk egy embert az utasok között. Másodosztályú interplanetáris navigátor. Mit gondol, tudnánk használni?

– Aligha, Jane, de nincs is rá szükség. Van navigátor a hajón.

– Mr. Charlesra gondol? Lehet, hogy ő a tettes.

Holtbiztos nem ő az, de ezt csak magában tette hozzá.

– Dehogy, Jane. Természetesen saját magamra gondolok.

– De ön be van zárva a D szektorba, Mr. Law.

– De ki fogok szabadulni és elviszem. Ne aggódjon, Jane.

Jane csípőre tette a kezét és élesen felelte:

– Mégis mit kellene ön szerint csinálnom? Van egy kinevezésem, de nem parancsnoki, tehát nem én irányítom az egész hajót. Ön szerint mi a dolgom, ha nem az, hogy aggódjak?

Law elmosolyodott és lehajtotta a fejét.

– Jól van, Jane, aggódjon hát. Végül is a maga aggódásának köszönhetjük a ma reggeli húslevesünket, ami ugyan kicsit romantikus módon érkezett, de jobb volt, mint amit itt tudtunk volna készíteni. De annak az embernek akkor se veszi sok hasznát.

– Azért megtenné a kedvemért, hogy kikérdezi?

Law elhúzta a száját. – Be akar avatni egy utast a történtekbe?

– Nem egyszerű utas, szakmabeli. Tudja, milyen fontos a titoktartás.

– Hát, Jane, sok hasznát nem látom a dolognak, de kikérdezem. De azt javaslom, csak akkor mondjuk el neki, ha muszáj.

– Önre bízom, őrnagy úr – mondta Jane udvariasan.

Fowler hadnagy középtermetű volt, kicsit szögletes megjelenésű, nem keltette nagyon magabiztos ember benyomását. Viszont volt egy jó tulajdonsága, ami a hajó egész tisztikarából hiányzott, még Charles főhadnagyból is: szakálla volt. Méghozzá egészen olyan, amilyet az Alexán viseltek. Jane magában hálát adott, amiért Law nem érte be hangkapcsolattal, ezért a steward olyan helyre vitte a hadnagyot, ahol volt képtávkom. Erről eszébe jutott valami, és azonnal cselekedett, még mielőtt gondolkodott volna.

– Fielding őrmester!

– Parancs! – brummant a hangszóró.

– Van magának szakálla?

– Jelentem, van!

A hangon nyoma se volt meglepetésnek. Tipikus katona, gondolta Jane, bármire habozás nélkül felel.

– Hosszú?

– Jelentem, mintegy kétcentis!

– Elér mindkét füléig?

– Jelentem, igen!

– Köszönöm, végeztem.

Amint várta, az őrmester szó nélkül vette tudomásul a kérdéseket. Még egyszer megnézte Fowlert a képernyőn. Hát íme, két igazi alexai szakáll is van a hajón. Ha túljutnak ezen, érdemes lesz alaposabban körülnéznie a B szektorban.

– Mi jutott eszedbe?

– Hm… tessék?

Ekkor figyelt föl, hogy Biggs ott ül mellette.

– Mit találtál ki az őrmester szakállával kapcsolatban?

– Semmit…

– No, áruld el. Fogadok, össze akarod gyűjteni a hajón levő szakállakat és kábelt sodorni belőlük valami ravaszdi célra. Most szólj, mert máris abbahagyatom a szakasszal a borotválkozást.

Érezte, hogy elvörösödik, hát inkább felállt és elindult, de mindenhol kíváncsi szemeket látott, a vezérlő tele volt velük.

– Jól van hát – csattant föl –, az Alexán mindenki olyan szakállat hord, mint ez a Fowler, ennyi az egész!

– Meg az őrmester – bólintott Kelly –, neki is ilyen van. De ez miért fontos?

– Semmiért. Szeretem ezeket a szakállakat. Ennek semmi köze a megmenekülésünkhöz.

Vigyorokat várt, de tökéletesen komoly arcok néztek rá mindenütt.

– Növesztünk szívesen, ha akarod – mondta Dempsey.

– Úgy van, nem tart semeddig – tette hozzá Kelly.
– Jaj, ne hülyéskedjetek. Én csak…
– Ugyan, Carson – mondta Biggs. – Nincs előírva, hogy a kadétoknak nem lehet szakálla. Miért ne növeszthetnénk?
– Mert… mert…
Ráébredt, hogy nem tud mit mondani. Csak legyintett, aztán visszahuppant a székébe.
– Tudod mit – szólalt meg Biggs –, mondok én neked valamit, csővezető. Amikor megérkezünk a Terrára, megtekinted a szakaszt. Akinek a legalexaibb szakálla van, az meghívhat fagylaltozni a kikötői kantinba.
Jane nevetett, de közben érezte, hogy elpirul.
– Ha már versenyeztek, miért nem valami előkelő étterembe?
– Azért, tudatlan callindrai, mert az egész Galaxisban az űrkikötők kantinjaiban mérik a legjobb fagyit. Ezért építik az űrkikötőket, nem tudtad?
– A fagyiért? – kacagott föl Jane.
– A fagyiért. És mivel minden bolygó közt legöregebb a Terra, ott mérik a legjobbat mind közül.
– És ha nem tudok választani?
– Akkor sorsolunk az első helyezettek között.
Már úgy nevetett, hogy a könnye is kicsordult, olyan komolyak voltak ezek itt a szakállversenyükkel.
Hirtelen eszébe jutott Chantal Morgan, milyen nagyra volt az öt udvarlójával. Alexai szokás szerint egy lánynak sose lehet csak egyetlen udvarlója, mert az már nem udvarló, hanem vőlegény, ahhoz meg ők még fiatalok. Vagy legalábbis az öregek szeretnék, ha azok lennének. Minél több udvarlója van egy lánynak, annál többre tartják és annál jobban tiszteli mindenki. Chantal Morgannek, aki a sziget alapítójának unokája, öt udvarlója van. Milyen előkelően vonul végig a kíséretükben a kerti lugasokon és hogy lenézi őt, akinek csak kettő jutott, ráadásul azok is csak a szomszéd házbeli fiúk!
Vajon mit szólna Chantal és az egész iskola, ha megtudnák, hogy itt az *Urania*n tizenkét felnőtt férfi udvarol egyedül őneki?…

56.

Law nem tartott beszámolót Fowlerrel folytatott beszélgetéséről, ezt Lemuelre bízta, aki figyelemmel kísérte. A hadnagy igazán örült, hogy az őrnagy úr közeli kollégát fedezett fel személyében, és készséggel mesélt terveiről. A Deneb Kaitosra tart, hogy felszálljon a *Proteus* sztellocentrikusra és megkezdje féléves szolgálatát. Igazán tetszik neki az *Urania.* Ó,

hogyne, egyszer nagyon szívesen megtekintené a vezérlőt, ha az őrnagy úr éppen ráér.

Semmit se tudott meg abból, hogy az őrnagy urat feltörhetetlen zsilipek választják el, a vezérlőtől pedig a továbbra is lezárva tartott páncélfal. De Lemuelnek az volt a benyomása, a szolgálatkészen, udvariasan felelgető interplanetáris hadnagy kiszúrta, hogy valami nincs rendben. Persze egy navigátor őrnagynak lehetnek olyan rigolyái, hogy nem látogat el a B szektorba, de az utast se hívja meg magához, hanem képtávkomon át érintkezik. Ez nem lenne égbekiáltó ritkaság. De bármilyen jól titkolta Law a helyzetet, Fowler értelmes ember volt és jó megfigyelő. Hisz enélkül nem is lehetett volna navigátor.

A másikat, a műszerészt nem nézték meg. Annyira se érthet a hajó berendezéseihez, mint akármelyik kadét.

A harmadik nap nem hozott sok eredményt. A Hiplin végeérhetetlen lassúsággal olvasztotta a zsilipet; Jane elképedten hallotta, hogy azzal az energiával, ami ebben a sugárban van, egy alexai tengerjáró hajó teljes törzsét fél másodperc alatt ketté lehetne szelni, pedig azok sem bádogból vannak. Kezdte tisztelni a zsilipek tervezőit, de dühítette is ez a teherbírás, ami most csak hátráltatta menekülésüket.

– Ha kiszabadulnak – fordult ebéd közben Biggshez –, mennyi idő múlva érhetünk a Minkarra?

– Talán hat-nyolc óra – tűnődött az. – Az ugrásra alkalmas pozíciót régen elhagytuk, ki kellene számolni egy mátrixkapcsolatot, amivel elérhetjük azt a rendszert. Már távolodunk a Minkarhoz legalkalmasabb ponttól.

– Mennyi idő alatt kerüljük meg az Alsuhailt?

– Nagyon távoli pályán keringünk, Jane. Hatszáz évbe is beletelne egy kört leírni.

– Annyi időnk most nincs – nézett a lány az órájára. – És ha visszamegyünk a legalkalmasabb pontra?

– Akkor más irányból közelítjük meg, úgyhogy akkor is teljesen új kapcsolatot kell számolni. Mi bajod azzal a hat-nyolc órával?

– Semmi – vont vállat –, épp csak elegem van az egy helyben toporgásból. Látni akarom a Minkart és tovább akarok repülni róla. Győzni akarok!

57.

Nem kellett sok hozzá, hogy visszakívánja ezt a tétlenséget, amikor órák, napok múlva bekövetkező eredményekre vártak, az otthonukról beszélgettek, kártyáztak, az ő űrhajós szakismereteit csiszolgatták. Nem

kellett több Forster kadét egyetlen mozdulatánál, amikor belevágott a hármas zsilip egyik szerelőpaneljébe.

– Jane! – szólalt meg Dempsey, az egyes szakasz soros összekötője. – Jane, gyere gyorsan!

Átszelte a vezérlőt és mellette termett.

– Mi tör…

Dempsey kiadta a hangot. A képernyőn értelmetlen csíkok villóztak ide-oda.

– …sürgősen, hogy van-e orvos a hajón, bár hogy a zsilip túloldaláról mit tudna csinálni, azt nem tudom – érkezett Taylor kadét sebes hadarása. – Borzasztóan össze van égve, nem is tudom, meg…

A hang megszakadt.

– Mi a… – szólalt meg Jane egy másodperc után, de elharapta a szót. – Biggs, keríttess orvost! Dempsey, mi történt voltaképpen?

– Forster kadétra rázuhant valami panel, ami meggyulladt a lézerben – kezdte Dempsey, de ekkor visszajött a hang egy pillanatra.

– …azt mondja az ezredes úr, tudnánk…

Csend.

– Az űrre! – tört ki Jane. – Brown, Wilson, Muller, Porter, tegyetek félre minden mást és állítsátok helyre az összeköttetést! Kettes, hármas, ötös szakasz, hallotok engem?!

– Itt kettes szakasz, jól hallunk, vezérlő.

– Itt hármas szakasz…

– Itt ötös szakasz…

– D szektor, itt vezérlő, jelentkezz! – próbálta Dempsey újra.

– …még jó, hogy van kötszerünk a…

Hat szó, aztán csend.

– Ez őrület! C szektorbeliek, ki van legközelebb Forster kadét munkahelyéhez?

– Adams kadét, parancs!

– Keressen valami helyet az aknákon át és próbáljon kapcsolatba lépni velük!

– Úgy érti, főkadét…

– Úgy, úgy! – csattant fel Jane. – Ordítson!

– Azonnal leveszem az aknafedőket – közölte Adams. – Fél percet kérek!

A következő pillanatban azonban visszajött a kapcsolat.

– …tok? Vezérlő, itt a D szektor, hallotok engem?!

Apa hangja volt.

– Most hallunk, apa – üvöltötte Jane a mikrofonba. – Mi történt?!

– Valami baj van az össze… – egy másodperc süket csend. – Megsérülhetett valami, amikor Fors… állapota. Most jól hallotok?

– Csak töredékesen! Fiúk, mi lesz már?! Apa?

Megint csend.
– Ebből elég – dühöngött Jane. – Adams kadét, ordít már?!
– Jelentem, ordít – szólt egy másik hang, és távoli csattogás hallatszott be a mikrofonba. – És csavarkulccsal üti a csöveket. Fel fognak rá figyelni.
– …sérülhetett a… vezérlő, itt Cars…
– Jó! Ötös szakasz, maguk minden mást félretesznek és rámásznak az összeköttetésre.
– Náluk van a hiba, főkadét!
– Nem érdekel, hol a hiba! – csattant fel Jane. – Teremtsenek összeköttetést! Ott van a csigasorunk, küldjenek le egy kábelvéget! *Most!*
Két másodperc múlva jött a válasz, de nem erre.
– Megvan! Itt Clint kadét, ötös szakasz. Halljuk őket az aknán át!
– Mi még nem… – kezdte Jane, de azok már rohantak a mikrofonnal.
– …hallotok odafönt?
– Hallunk, Dunne, most már a vezérlő is hall! Jelentsd a helyzetet!
– Jelentem, Forster kadét súlyos égési sérüléseket szenvedett. A mellén, a hasán, a karján. Most próbálják ellátni, ott van az ezredes úr és az őrnagy úr meg szinte már mindenki. Gyógyszert már kapott, most nincs eszméleténél.
– Mi történt az összeköttetéssel? – kérdezte Jane, Clint pedig bekiabálta a kérdést az aknába.
– A panel, amit Forster javított, valami zavart okozhatott. Nézzétek meg a zárlatjelzőket! Vizsgáljátok át az egész kommunikációs rendszert, valahol kell lennie egy vonalnak, amit nem zavar ez a rendszer. A VTH 84-es ment szét.
– Hogy van Forster? – kérdezte Jane.
– Várj, Clint, megkérdezem… egyelőre nem tudnak mondani sem… Parancs!… – Csend. – Értettem! Clint! Mr. Law gyógyszert kér, van égés elleni spray a hajópatikában!
– Itt Fielding – szólalt meg a dörgő basszus ezúttal hívás nélkül. – Két perc múlva ott lesz!
– Megtaláltam – motyogta Kelly éppen Jane válla mellett. – Továbbítsák nekik, hogy a kilenc-kettest átkapcsolom, álljanak rá!
Dempsey bemondta Clintnek, aki továbbította Dunne-nak, az pedig tovább a rádiósukhoz. Egy pillanat múlva megszólalt a hangszóró:
– Vezérlő, itt egyes szakasz, hallotok? Vétel…
– Hallunk, egyes szakasz – lélegzett föl Dempsey. – Minden tiszta.
– Kelly, teremts képi kapcsolatot is – parancsolta Jane köszönet helyett. – Fielding, mi van a gyógyszerrel?
– Itt Clint. Az őrmester már itt van, most erősíti a zsinórra a dobozt. Jelentem, elindult lefelé!
– Egyes szakasz, jelentsék, ha megérkezett!

– Itt Brandis, megkaptuk a dobozt, visszük a…

A hang elhallgatott, de most azért, mert Brandis otthagyta a mikrofont és rohant a dobozzal.

Alig tíz másodperc csend következett. Ezalatt Jane-nek még nem volt ideje gondolkodni.

58.

– Itt Dunne. A dobozt átadtuk, Mr. Law már használja. Kérdezi, van-e orvos a hajón.

– Találtunk – lépett oda hozzájuk Lemuel. Már a fél szakasz Dempsey pultja körül tolongott. – Az első osztályon, a neve…

– Nem érdekel a neve – vágott közbe Jane –, honnan tud a legjobban beszélni Law-val?

– Gondolom, az A szektorból bárhonnan.

– Valaki vigye oda azonnal!

– Itt Carson – szólalt meg apa. – Vezérlő, kész a rendszerelemzés?

– Itt Wilson. A távkom a D szektorból nem teljes hatásfokkal érhető el, sérülések vannak a VTH-rendszer minden részén, a TTC-sávokon és a kettő-hatostól kezdve semmit se tudunk elérni.

– Fel kell készülnünk rá, hogy bármikor megszakadhat közöttünk az összeköttetés – foglalta össze apa higgadtan. – Jane, hallasz?

– Igen, apa. – Elszorult a szíve.

– Ha megszűnik az elektronikus összeköttetés a D szektor és a vezérlő között, te vagy a hajóparancsnok. Attól kezdve tégy belátásod szerint.

Nagy levegőt kellett vennie, hogy ki tudja mondani.

– Értettem.

– Már ráállítottam három embert a tönkrement panelra, de egyáltalán nem biztos, hogy… igen, Law? Értem. Ott van már az orvos?

– Itt Culver steward, jelentem, itt…

– Adja be!

– Halló? – szólalt meg egy kicsit megilletődött hang, s nyomban megjelent az egyik képernyőn is egy ötvenesforma, kopaszodó férfi. – Kérem, én doktor…

– Ért az égéshez? – vágott közbe Jane.

– Hogyne, kérem…

– Itt Law. Figyeljen, doktor, kevés az időnk és lehet, hogy megszakad a kapcsolat. Magyarázatra most nincs idő. Tanácsra van szükségünk. A beteg sérülései…

Jane megfordult, félretolta Stantont és Kellyt, ezt már nem akarta hallani. Körülnézett a vezérlőben. Már csak két helyen folyt munka, Dempsey monitoránál és a kommunikációs rendszer körül, ahol Wilson

éppen kinyúlt és elkapta Kelly karját, rá se nézett, úgy mutatta, hogy jöjjön és segítsen neki. A kommunikációs jelzőmonitorokon hemzsegtek a piros fények, néhány sárga volt, és csupán az első három szektorból érkezett zöld jelzés.

– Mi a helyzet az E szektorral? – kérdezte, odalépve Porter mögé.

– Ott minden rendben. A rendszerszintű vonalak külön futnak a vezérlőbe, biztonsági kábeleken.

– Ez mit jelent?

– Nem eshet bajuk olyan könnyen. Ha a D szektorban rekedtekkel megszakad minden kapcsolatunk, akkor is tudjuk irányítani a hajót.

– El tudunk indulni?

Porter fölnézett rá. – El akarsz indulni?

– Ne kérdezgess, felelj!

– Igen, a kommunikációs rendszer szempontjából nincs akadálya.

– Ki van a… – Jane elharapta a mondatot. Azt akarta kérdezni, ki van a parancsnoki rendszernél, de látta, hogy senki. – Stanton!

– Igen? – lépett ki a nevezett a Dempsey mögött csoportosulók közül.

– Látom, nincs dolgod, ülj le a parancsnoki rendszerhez és nézd át. Tudni akarok mindenről, ami kicsit is fontos.

Stanton bólintott és leült. Az elmúlt három nap rég eltemette a szabályt, hogy a parancsnoki ülésbe senki sem ülhet a hajóparancsnokon kívül.

– Minden rendben – jelentette pillanatok múlva. – Teljesen irányítható a rendszer.

– Jó, maradj is ott! – Jane futó pillantást vetett Dempseyre. A képernyőjén még mindig nem volt látható kép, Law és az orvos párbeszéde folyt tovább. Egyszer brummanó hang dörrent közbe, Fielding „értettem”-je, alighanem gyógyszert hozattak vele. Fölnézett a másik képernyőre, ott az orvost látta, az arcán összpontosítás, már meg is feledkezett a különös helyzetről, a munkájára figyelt.

Mielőtt eldöntötte volna, mit tegyen legközelebb, megint az események vették át az irányítást. Halk pattanással megszakadt a kapcsolat.

59.

– Itt vezérlő, jelentkezz!

– Itt Dickson, a VPP-ken minden tiszta!

– Itt Mayo, ellenőrzöm a kettő-nyolcast…

– D szektor, jelentkezz!

– Itt Clint, Mr. Law azt mondja…

Jane az órára nézett. Négy perc negyvenkét másodperce nincs kapcsolatuk a D szektorral, csak az aknán, élőszóval. A doktor már kocsiban ül és száguld a hármas szakasz állomáshelyére, hogy közvetítő nélkül beszélhessen Law-val. A hajópatikát gyakorlatilag kifosztották, aminek az égéshez köze van, már vagy Clintnél van, vagy zsinóron lement a D szektorba. Szent Galaxis, mekkora esze volt, hogy azt a zsinórt fölszereltette!

Négy perc ötvennégy másodperc. Négy perc ötvenöt. Négy perc ötvenhat…

Csak most jutott végleg elhatározásra. Odalépett Stanton mellé, ránézett és lenyomta a központi távkom gombját.

Négy perc ötvenkilenc másodperc.

– Parancsnok hívja a hajót – szólalt meg Jane hangosan. – *Parancsnok hívja a hajót.*

A távkomban elhallgatott a sokszólamú zűrzavar. Csak az egyik vonalban hallatszott kissé távolabbról, amint Clint bekiabál az aknába:

– Uram, a főkadét átvette a parancsnokságot…

– Itt Jane Carson hajóparancsnok – hajolt a lány a mikrofon fölé. – A Richard Carson hajóparancsnoktól kapott felhatalmazás alapján átveszem az *Urania* parancsnokságát. A, B és C szektor, figyelem! A kettes, hármas és ötös szakasz folytatja eddigi munkáját, dolgoznak a kapcsolatteremtésen. Szállásmesteri iroda!

– Howard őrmester, parancs! – harsant egy új hang. Fielding most hátul van a C-ben.

– Húsz fegyverest küld az A szektorba egy altiszt vezénylete alatt. Kihozzák cellájukból Wrightot és Charlest és feljönnek velük az A1-be, ott csatlakozik hozzájuk Forbes is. Fowler navigátor hadnagyot is idehozzák, fegyveres kíséret nélkül. Öt perc múlva valamennyien a vezérlőben vannak. Az őrizetesekért az altiszt és maga felel. Végeztem.

Megfordult.

– Kelly kadét!

– Parancs! – vágódott ki a fiú az üléséből.

– Az A1-es páncélizolációját megszüntetem!

– Értettem! – Kelly odalépett a plombához, amit három napja Jane tört le, és elfordított egy fehér kart.

Az A1-es közlekedőfolyosójának végén megmozdult a többtonnás acéltömb. Lassan félresiklott az útból és becsúszott oldalt a falba, szabaddá téve az átjárást a vezérlő előtti kis folyosó és a hajó többi része között.

Az *Urania* három elszakított része közül kettő megint egyesült.

Talán még soha nem volt egyszerre ennyi ember a vezérlőben, amióta az *Urania* a Galaxis útjait járta. Tíz kadét, Jane és Munro, húsz fegyveres, az altiszt, a három őrizetes, a meglepett Fowler hadnagy és a két utolsó kadét, akik eddig lent őrködtek, most feljöttek ők is.

– Tizedes? – fordult feléjük Jane, amikor beléptek.

A tizedes olyan volt, mint Wright lehetett fiatal korában, cérnavékony és majdnem két méter.

– Park tizedes, parancs! – vágta magát vigyázzba.

Jane végigpillantott seregén. Halkan, de határozottan szólalt meg.

– Park tizedes. Wright, Charles és Forbes urak továbbra is őrizetben vannak, de szükségünk van a munkájukra. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy fenntartás nélkül megbízzunk mindhármukban. Ön mindhárom őrizetes mellé kirendel négy-négy embert, akik csak azt az őrizetest figyelik. A többi emberrel készenlétben marad és vigyáz. Egy-egy kadét is figyeli mindhármuk munkáját, nehogy mellényúljanak a műszereken – nézett végig vészjóslóan a három tiszten, közben intve Biggsnek, hogy jelölje ki a három kadétot. – Ha a teremben bármely kadét, Fowler hadnagy vagy én azt jelzem, avagy maguktól veszik észre, hogy valamelyik őrizetes megszegi a parancsokat, a négy ember azonnal lefogja és megakadályozza, hogy bármihez hozzányúljon. A többi embere persze ezalatt le se veszi a szemét a neki kijelölt tisztről. Ettől a pillanattól semmi másra nem figyelnek, amíg újabb parancsot nem adok; ha ez nem következik be, gondoskodik az emberei leváltásáról, amikor jónak látja. Végeztem.

– Értettem! – pattant a tizedes, és nyomban hozzálátott, hogy kijelölje embereit. A fegyveresek átcsoportosultak a teremben.

Jane még egyszer végignézett a tiszteken. Nem tűntek nagyon idegesnek.

– Fowler hadnagy – szólalt meg.

A civil ruhás, köpcös navigátor úgy elbámészkodott, hogy másodszor is szólítani kellett.

– Fowler hadnagy!

– Igen… ó, elnézést, itt vagyok.

A hadnagy elindult felé, de az egyik fegyveres azonnal útját állta.

– Steward?

– Parancs!

– A hadnagy, a kadétok és én szabadon mozgunk a vezérlőben. Csak az őrizetesek nem.

– Értettem!

A steward visszalépett őrhelyére, Fowler pedig odament Jane-hez.

– Jó napot… kérem, én…

– Hadnagy úr – szólt közbe Biggs –, ön az *Urania* parancsnoka előtt áll.

Fowlernek elakadt a szava. Biggsre nézett, a komoly arcú Jane-re, megint Biggsre, aztán leplezetlen döbbenettel végigpillantott a kadétegyenruhás gyereklányon.

Jane szeme elkeskenyedett a haragtól. A hadnagy észrevette és gyorsan vigyázzba vágta magát.

– Parancsnoknő, Ken Fowler hadnagy, az Interplanetáris Főparancsnokság Deneb Kaitos-i Divízió másodosztályú navigátora jelentkezem!

Jane kihúzta magát és a sapkájához emelte a kezét.

– Jane Carson főkadét, megbízott hajóparancsnok, *Urania* Altair–Terra intersztelláris! Üdvözlöm a fedélzeten, hadnagy úr!

És kezet nyújtott. Ahogy a hadnagy marka keményen megszorította, Jane csak egyvalamit szeretett volna azután, hogy leszálltak és Forstert kórházba szállították: bárcsak Charlesnak is ilyen szakálla volna.

61.

– Micsoda?! – reccsent föl Wright.

A stewardok megemelték fegyverüket.

Jane elengedte a hadnagy kezét és odanézett.

– Miért nevezi magát hajóparancsnoknak? Mi történt Rickkel?!

Éppen ő kérdezi? A tettes?! Jane-t hideg düh öntötte el egy pillanatra, aztán mégis úgy döntött, felel neki. Végül is a hadnagynak úgyis meg kell mondania.

Már nyitotta a száját, amikor a főpilóta utolsó szava ugrálni kezdett az agyában. Rickkel? Rickkel?! A családon kívül csak két ember hívhatta apát Ricknek, Stanley tábornok, aki valamikor régen megmentette apa életét, és Mr. Lyle, Dél-Morgan polgármestere. Hát Wrightnak is szabad? Mert a teremben senki se csodálkozott a névhasználaton, nyilván már máskor is hallották így tőle. Éppen Wrightnak, aki olyan, mint Barrow Sziklája Észak-Morgan partjainál?!

– Mr. Fowler – kezdte lassan, még a választ váró Wright szemébe nézve –, el kell mondanom önnek néhány dolgot. Kevés az időnk, rövidre fogom. Kérem, jól figyeljen. Három nappal ezelőtt merényletet követtek el az *Urania* ellen, amely a D szektort izolálta a hajó többi részétől. A tisztikar nagy része csapdába esett azon a helyen. A javítás közben újabb baleset történt, amiben súlyosan megsérült egy ember, és megszakadt a kapcsolatunk a D szektorbeliekkel. Ezért a hajóparancsnoktól kapott felhatalmazással én vettem át az *Urania* vezetését. Ért engem?

– Hogyne – mondta Fowler döbbenten, de míg keresgélte a szavakat, Wright újra megszólalt:
– Ki sérült meg?
Jane farkasszemet nézett vele néhány másodpercig.
– Hagyja már ezt abba! Ki sérült meg, Jane?
Jane? Jane?! Ha van valaki, akitől elvárhatja a tisztelgést és az engedélykérést, az éppen… Ekkor vette észre Wright szemében, hogy csakugyan aggódik. Tényleg arra kíváncsi, ki a sérült.
– Forster kadét – felelte.
– Mi baja?
– Súlyosan megégett.
– Szegény fiú – sóhajtotta Wright. – Kórházba kell vinnünk. Stanton kadét! Jelentést kérek a hajó állapotáról!
Stanton nem felelt.
Csend támadt a vezérlőben. Lassan mélyült el, aztán kezdett vészterhessé válni.
– Mr. Wright – szólalt meg Jane halkabban, mint valaha –, ezen a hajón jelenleg egy ember kérhet jelentést a hajó állapotáról, és azt Carsonnak hívják. Ön most nem őrnagy, hanem egy bűnügy gyanúsítottja, és ha leszállunk, önt két társával együtt átadjuk az intersztelláris nyomozóhatóságnak – hacsak addig ki nem derül persze, melyikük a tettes. Ezért ön most tisztelég, azt mondja, értettem, főkadét, és elhallgat, amíg nem kérdezik.
Wright hideg dühvel emelte föl a kezét.
– Értettem, főkadét. De ezt egyszer még leverem magán, Jane.
A lány felcsattant.
– Most pedig mind a hárman felkészülnek rá, hogy a hajót a lehető leggyorsabban útnak indítsák! Mindenki a helyére!
Forbes azonnal megtette a szükséges két lépést és a pultjához állt. Wright egy gondolatnyi késéssel követte példáját.
Charles habozott.
– Mr. Charles, hallotta a parancsomat?
– Hallottam, főkadét.
A máskor olyan kedves hang most hideg és ellenséges volt.
– Óhajt valamit?
– Igen, főkadét, óhajtok. Én ennek a hajónak a másodnavigátora vagyok. Lehet, hogy maga nem tekint annak, de ez engem nem érdekel. Én fenntartás nélkül elismertem a maga parancsnokhelyettességét, és most a parancsnoki megbízatását is elismerem. De elvárom, hogy maga is annak tekintsen, aki vagyok: navigátornak, nem pedig bűnözőnek, hacsak nincs ellenem bizonyítéka.
Jane egy másodpercig gondolkodott, mit feleljen, de ekkor kilépett Biggs.

– Parancsnok, kérek engedélyt felelni neki.

– Tessék.

– Mr. Charles – fordult oda a szakaszparancsnok –, mivel hiányos létszámmal kell nekivágnunk az útnak, az várhatóan nem lesz sem gyors, sem egyszerű. Egy ember betegen fekszik a D szektorban. Mi a fontosabb, az ön navigátori önérzete vagy Forster kadét élete?

Charles csak egy pillanatig nézett farkasszemet Biggsszel, aztán Janenel sem tovább. Egy navigátornak tudnia kell gyorsan dönteni.

– A kérdésre alkalmas időben még visszatérünk – mondta Jane-nek. – Addig elfoglalom a helyemet és várom a parancsait.

Jane nem köszönte meg. – Fowler hadnagy!

– Parancs! – ugrott most már vigyázzba a navigátor.

– Mivel vészhelyzet van, önt minden további nélkül behívom szolgálatra az *Uraniá*ra, és szeretném tudni, milyen ismeretének vehetjük hasznát az úton. Amint látja, tizenhat emberrel kell megtennünk az utat, de ebből tizenketten kadétok, jómagam pedig egyáltalán nem vagyok még űrhajós. – *Még,* most már így mondta. Mert az lesz, az lesz! – Négy képzett tisztünk van, akik közül hárman gyanúsítottak, egy pedig nem egészen erre kapott kiképzést.

– Megteszem, ami tőlem telik, parancsnok – felelte Fowler. – Azt hiszem, a célelemképzést nyugodtan rám bízhatja, erre nálunk is szükség van.

– Célelemképzést?

– A célponthoz vezető koordinátasor és irányszögek meghatározását.

– Mr. Charles nyilván elvégzi a szűkítéseket – nézett Jane a másodnavigátorra.

– Elvégezném, főkadét, de akkor ki fog szekventálni?

– Én, Mr. Charles.

A navigátor elmosolyodott. Bárcsak más körülmények között láthatná ezt a mosolyt újra.

– Maga?

– Igen, én. Mr. Fowler, lenne kedves máris munkához látni? Szeretném minél előbb tudni, mikor és hova indulunk.

Az interplanetáris futólag tisztelgett és már indult is. Jones helyet mutatott neki az egyik pultnál és segített, hogy kiismerje magát az eddig ismertektől némiképp eltérő kezelőszervek között.

– Főkadét? – szólalt meg Charles ismét.

– Navigátor? – A hangja hidegsége éreztette, hogy a megszólítás ellenére a helyzet változatlan.

– Ugye nem gondolja komolyan, amit az előbb mondott?

– Teljesen komolyan gondolom, Mr. Charles, és nem tanácsolom, hogy még egyszer megkérdezze. Én vagyok az egyetlen, aki ezt elvégezheti.

– Azt szabad megkérdeznem, hogy miért?
– Azért, Mr. Charles, mert Mr. Fowler ugyanannyira ért hozzá, mint én, ön mint térnavigátor szintén nem sokkal jobban, és mint gyanúsítottra nem kívánom rábízni.
– Attól tart, hogy belevezetem a hajót egy csillagba?
Jane válasz nélkül hagyta a kérdést. Nem akarta megmondani, hogy Law tehetséges navigátorjelöltnek tartja őt, és ő is saját magát. A kadétok tudják. Sőt a stewardok is tudják, hiszen az őrizeteseken kívül az egész hajó hallotta, amikor Law azt mondta, hogy ő tíz hónap múlva az Aurora Melliorison navigációt fog tanulni.
A vezérlőre egy percre csend borult. Jane végignézett az arcokon.

62.

A kadétok arca aszerint változott, hogy az őrizetesek láthatták-e őket vagy sem. Akikét igen, azok elszánt és tettrekész arcot öltöttek, mutatva, hogy itt Jane akarata az egyetlen, ami érvényesülhet, és ők annak érvényt is fognak szerezni. A stewardok és Park is ilyen arccal néztek rá, bár ők többségben az őrizetesek háta mögött voltak; az arcuk azt tükrözte, amit gondoltak. Annak a pár kadétnak az arca, akikét az őrizetesek nem láthatták, más volt. Bizalom és barátság tükröződött rajta, s valami más is, amit Jane ösztönösen így fordított szavakra: „Nyugi, csővezető. Tudjuk, hogy nehéz neked, segítünk átvészelni. Bízz bennünk." Jones még rá is kacsintott.
Fowler is fölnézett a műszereiről, egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük. A navigátor, ahogy műszereket érzett az ujja alatt, már nem volt olyan félszeg. Tudta, hogy amit ő csinál, abban nem lesz hiba, s ahogy most fölnézett, arra volt kíváncsi, hogy Jane is tudja-e ezt a saját munkájáról. Jane olvasott a tekintetében, szinte már a gondolataiban is. Nem arra volt kíváncsi, hogy Jane tud-e szekventálni, hanem hogy bízik-e önmagában. Hát persze, gondolta. Hiszen navigátor. Tudja, mi a legfontosabb egy navigátor számára. Az önbizalom. A bizalom saját tudásunkban, abban, hogy a helyes kombinációt választjuk ki, és azt habozás nélkül be is lőjük a hiperhajtóművekbe, hogy egy szempillantás alatt végrehajtsák és a hajó a galaktikus tér egy másik pontján bukkanjon fel ismét, ami lehet az űr egy biztonságos helye és lehet egy bolygó vagy egy csillag felszíne alatt, ahol az égitest atomjai és a hajó atomjai egyazon pillanatban egyazon helyre kerülvén borzalmas atomrobbanást idéznek elő. Vagy lehet egy olyan hely, ahol baj ugyan nem éri őket, de aztán hetekig hajózgathatnak az űr olyan pontjára, ahonnan a következő ugrást elindíthatják. S hogy melyik mátrixnál melyik eset fog bekövetkezni, a számok soha nem mondják meg.

Fowler egész kis mozdulattal bólintott feléje és ismét a műszereknek szentelte figyelmét. Szóval ő is bízik benne. Még ő is, aki utasként szállt a hajóra, csak pár perce ismeri őt, azaz egyáltalán nem ismeri.

Az őrizetesekre nézett.

Forbes arcán ugyanazt a kifejezést látta, mint a stewardokén. A főhadnagy felől nyugodt lehetett. Tudta, hogy nem Forbes a tettes, és Forbes is tudta, hogy tudja. A kommunikációs tiszt arcán nem látszott aggodalom a bizonytalan körülmények között tervezett indulás miatt, ahogy senki másén sem. Ha hibásan döntöttek, valószínűleg úgysem tudják meg soha.

Charles arca egészen más volt. Bizalmatlanság csillant a szemében, és ahogy belenézett, a főhadnagy egy pillanatra arra ragadtatta magát, hogy a száját is lebiggyessze. Te, kislány? Te akarod elvezetni ezt az irdatlan nagy hajót a még sokszorta irdatlanabb Galaxisban? Hát csak rajta. Ha kudarcot vallasz, mi úgyse tudjuk meg, de az utókor emlékezni fog.

Wright arca lepte meg legjobban. A tettes pontosan ugyanúgy nézett rá, mint Jones, aki Fowler mellett állt, így jól láthatták egymást, de az őrizetesek Jonest nem láthatták, előrébb ültek. Wrightot igen, ha éppen akkor oldalra fordítják a fejüket, de az őrnagy nem törődött vele. Biztatóan nézett Jane-re, és bár ő nem kacsintott, a szúrós tekintetében megjelenő hidegkék fény valahogy mintha ugyanazt jelentette volna.

– Stanton – szólalt meg Jane.

– Parancs – ugrott föl a kadét a parancsnoki ülésből.

Jane megfordult, az üléshez lépett és leült. Most először úgy ült ebbe az ülésbe, mint valóságos parancsnok.

– Parancsnok hívja a hajót – szólalt meg. – Parancsnok hívja a hajót. *Urania,* induláshoz felkészülni!

63.

A csillagtérkép tíz fényévnyi távolságban nyolc csillagot mutatott. Egyórai előretartással Fowler befogott kettőt. Piros vonal mutatta a kiszámított útvonalat a Giausarhoz és a Kitalphához.

– A Giausar második bolygóján van egy kicsi űrkikötő – mondta Lemuel –, de nekünk nem alkalmas.

– A Kitalphán viszont semmi sincs – felelte Biggs.

– Viszont onnan elérhetjük az Enifet, a Bihamot és a Sadalmeliket is – mondta Fowler.

– Mennyi időbe telik mindez? – kérdezte Jane.

– Kis türelmet, máris kiszámolom. A Kitalpha rendszerében egyórai úttal érhetjük el a Sadalmelik kilépését, másfél óra alatt a Bihamot és öt óra alatt az Enifet.

– A Giausar-rendszerben mennyi idő alatt jutunk bolygóközelbe?
– A belépési ponttól számítva… mintegy hat óra.
– És a Sadalmelikben?
– Két óra.
– A Bihamban?
– Négy óra.
– Tehát a legrövidebb a Kitalpha–Sadalmelik?
– Igen, főkadét.
– Akkor készüljenek az indulásra. Mikor hajthatjuk végre az első ugrást?
– Tizenöt perc múlva leszünk a belépési ponton.
Jane a térdére csapott.
– Navigátorok, munkára! Biggs, készíttesd elő a második szondát, azonnal kilőjük! Kérem az adatokat!
A vezérlő megtelt sürgő-forgó kadétokkal. Jane egy percen belül már diktálhatta az üzenetet, amit a második szondába rejtve hagynak itt az Alsuhail körül keringeni.
Urania *Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra járat ISC-idő szerint negyvennégy-kilencvenkettő-huszonnégy-hatvankilenckor balesetet szenvedett Alsuhail-rendszerben. Sztelláris pozíció delta huszonhat-hat-tizenkilenc, ró huszonöt-ötvennégy-százhetven, théta hat-tizennégy-hatvanhárom. Pályaelemek delta-alfa hetvennégy, delta-béta tizenhárom, delta-gamma huszonkettő, ró-alfa tizennyolc, ró-béta száznegyvenegy, ró-gamma huszonnyolc, théta-alfa tizenöt, théta-béta száztizenöt, théta-gamma nyolcvankilenc. Szerencsétlenség oka emberkéz okozta robbanás C1G3–D1P1 átjáróban, eredménye C és D szektorok teljes műszaki izolációja. Személyi sérülés nem történt. Máglya rendben, hiper- és térhajtóművek rendben, energiaellátás rendben, létfenntartó rendszerek rendben. Tizennyolc űrhajós D szektorban hajó többi részétől fizikailag izolált állapotban. Névsor: Carson, Law, Thornton, Whalley, Ryan, Kjartansson hajótisztek, Barkworth, Brandis, Dunne, Forster, Hall, Lindsey, Muir, Onizuka, Reeves, Richardson, Taylor, Young kadétok. Névsor vége. Első szonda elküldését követően súlyos személyi sérülés történt, név: Forster, ok: égési sérülés rendszerek javításakor. Ezzel egyidejűleg kommunikációs kapcsolat D szektor és vezérlő között megszakadt. Carson hajóparancsnok utasításának megfelelően Jane Carson elemi iskolai tanuló, addig kinevezett parancsnokhelyettes ISC-idő szerint negyvennégy-kilencvenhárom-tíz-tizenhatkor hajóparancsnokságot átvette. Sérültünk ellátása érdekében pályánkról letérve Sadalmelik űrkikötője felé igyekszünk. Vezérlést ellátják: három hajótiszt, szabotázs gyanúsítottjaiként őrizetbe véve, névsor: Wright, Charles, Forbes, névsor vége, valamint Ken Fowler navigátor hadnagy, Interplanetáris Főparancsnokság Deneb Kaitos-i Divízió, korábban hajón utasként tartózkodott. Hiperszekventálást ellátja Carson parancsnok. Vészútvonal ismertetése: célpont egyes Kitalpha. Galaktikus koordináták delta három-három-egy-három, ró zéró-zéró-hat-kilenc, théta kilenc-hat-nyolcöt. Hajórelatív koordináták delta zéró egész három-kettő-nyolc, ró kettő egész négy-*

három-egy, théta egy egész három-zéró-kilenc. Irányszög delta hat-három-egy, ró három-egy-kilenc, théta egy-nyolc-nyolc. Mátrixkapcsolati referencia Alsuhail expass hat-három-zéró omikron nyolcas transzponált trivariáns béta tizenegyre, Kitalpha inpass egy-egy-zéró omikron nyolcas reduktív transzponált trivariáns gamma huszonötre, kovariancia száztizennyolc alfa, gravitációs turbulencia tizenegy alfa. Célpont egyes vége. Célpont kettes Sadalmelik. Galaktikus koordináták delta három-egy-három-kettő, ró zéró-kilenc-zéró-hat, théta zéró-egy-nyolc-kilenc. Hajórelatív koordináták delta zéró egész zéró-egy-zéró-öt, ró zéró egész négy-négy-öt-egy, théta egy egész zéró-egy-zéró-kilenc. Irányszög delta három-egy-négy, ró öt-egy-kilenc, théta hat-nyolc-öt. Mátrixkapcsolati referencia Kitalpha expass három-három-zéró szigma kilences integrált bitranszponált trivariáns alfa harmincegyre, Sadalmelik inpass hat-egy-egy szigma hetes reduktív integrált bitranszponált trivariáns gamma ötre, kovariancia ezerhatszázhuszonöt alfa, gravitációs turbulencia huszonnégy alfa. Célpont kettes vége, vészútvonal vége. Sadalmelik-rendszerben biztosítjuk sérült ellátását, izolált űrhajósok kiszabadítását és hajó visszajuttatását normál pályára. Aláírás: Carson parancsnok, Fowler első navigátor, Biggs kadét szakaszvezető. Urania *Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra kettes számú csillagközi vészjelző szonda üzenetének vége. Bízunk Istenben és a Galaxisban. Delta-ró-théta-nulla.*

A végére Biggsnek kellett odaírnia a búcsúszót, mert ő látni sem akarta. A fiú lezárta a páncéldobozt, lement vele a vezérlő alatti szondatárolóba és behelyezte. Visszajött, elindította a szondát és parancsváró tekintettel nézett rá.

– Jól van – mondta Jane eltökélten, és a navigátori székhez ment. – Mr. Forbes, lásson munkához.

– Tizennégy óra hat – felelte Forbes. – Mindenki készen áll?

Kis csend, aztán Jane elkapta Forbes tekintetét, és rájött, hogy rajta a sor.

– Hipertéri műveletet megkezdeni! – vezényelte.

– Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük – mondta Forbes. – Mr. Porter?

– Zöld lámpa – felelte Porter a műszaki szekcióból.

– Mr. Wright?

– Zöld lámpa!

– Mr. Charles?

– Zöld lámpa!

– Miss Carson, öné a vezénylés.

– Köszönöm. – Jane-nek mint navigátornak most a parancsnoktól kellett volna célpontot kérnie, de hát az is ő volt, így csak annyit mondott: – Célpont a Kitalpha. – Elmondta ugyanazokat a koordinátákat és mátrixkapcsolati adatokat, amiket korábban a szondában is elhelyezett. Pályamódosítás most nem volt, olyan kilépést választottak, ami egyenesen pályájukra esett. – Mátrixszekvenciát kérek.

Charles elindította a szűkítőt, a piros szám tízmillióról indult és lassan csökkent. Jane várt, nem kellett sietnie. A hajó csak öt perc múlva éri el pályájának azt a szeletét, amelyre számításaikat elkészítették, és félóráig tart, amíg végighalad rajta. Szépen kivárta, amíg Charles egészen lecsökkenti a számot. Az eddigi ugrásoknál Law jóval százezer fölött indult, de ő meg sem próbál ennyiből szekventálni, az életben meg nem találná a helyeset. Örül, ha kettőből tud választani, hiszen fogalma sincs, milyen szempontok alapján tegye.

64.

– Szakaszbelépési pont – jelentette Lemuel.

– Értettem – felelte. – Szekventálás indul.

Forbes lenyomta a gombot, s a vezérlőben kialudtak a fények.

Más volt ez, mint amikor Law háta mögül figyelt két lépésnyiről. Akkor körülnézett és ámulhatott a vezérlő jelzőfényeinek százszínű tarkaságán. Most ez eszébe sem jutott. Nézte csendben a képernyőt, rajta a tarkabarka számok kiismerhetetlen sokaságát, amelyekből ki kell majd választania egy csoportot. Hetvenezer közül az egyetlenegyet, amely megfelel a kívánt útvonalnak.

Nem izgult, és meg sem lepődött azon, hogy nem izgul. A számok ott feküdtek előtte és mintha ismerősként néztek volna rá. Megérintett egy mátrixot, s megjelentek annak adatai. Az adatokból semmit sem értett, de tudta, hogy ez nem számít. Senki sem ért belőlük semmit, a hipermátrixok a tudomány rejtélyei. Senki se találta vagy fedezte fel őket, egyszerűen csak vannak, és nélkülük nem lehet hiperugrást végrehajtani. Megnézett egy másik mátrixot, majd egy harmadikat. Egyelőre nem követett semmilyen szempontot, ismerkedett a hiperszekventátor kezelésével, hisz még sose nyúlt hozzá. Kísérletképpen eldobott egy mátrixot, hogy lássa, meg tudja-e csinálni, aztán visszahozta és bedobta a többi közé. A szűkítő lassan pörgött tovább, aztán megállt hatvanhatezer-ötszázon. Ennyire lehetett lecsökkenteni a mátrixszámot.

Ideje munkához látnia. Bal szeme sarkában a kis zöld korongra cérnavékony fekete vonal rajzolódott; ha a fekete felfalja a zöldet, elfogy az ideje. Addig választania kell. Kiválasztott egy mátrixot most már azzal a szándékkal, hogy megtudja, szimpatikus-e, de nem volt az. Valahol a fejében egy hang ellentmondást nem tűrően kijelentette, hogy ez rossz mátrix. Eldobta.

A második mátrix is rossz volt, a harmadik elfogadható, a negyedik jó. Így osztályozta őket, bár arról semmit se tudott, más navigátorok is így tesznek-e. Már volt néhány jó mátrixa, egypár rossztól is megszabadult. Minden eldobott mátrix mellé a szűkítő magával vitt kettőt-hármat, az egyiknél tízet is. Hatvanhatezer-négyszázötven.

Lassan, egyesével válogatta a mátrixokat, némelyiknél megnézte a grafikonokat, ezt Law ebben a szakaszban még nem tette, de ő valahogy jobban tudott választani, ha azt is látta. Aztán jött egy mátrix, amit habozás nélkül eldobott, és ekkor piros vonalak kezdtek rajzolódni a többi köré. A piros szám megint pörögni kezdett, és hatvanháromezer fölött állt meg valamivel.

Arra gondolt, vajon köztük van-e még a helyes, az igazi, az egyetlen mátrix – vagy már eldobta? Ha igen, soha nem fogja megtudni, az *Urania* gondolatnyi idő alatt semmivé válik és mindörökre nyoma vész. De ez most valahogy távoli, elméleti eshetőségként hatott, mintha nem ülnének ők maguk is az *Urania* fedélzetén, mintha egy papírcsónakról lenne szó, ami valahol Shellmorgan öblén ringatózik. Úgyis megtalálja a helyes mátrixot.

Válogatott, a szűkítő besegített, s rövidesen már hatvanezer alatt járt. Látta, hogy a zöld korong negyedrésze már elfogyott, de nem zavarta. Most valahogy semmi se zavarta. Egyedül volt a mátrixokkal, távol mindentől és mindenkitől. Néha halványan elmosolyodott, amikor meglátta, hogy egy mátrix milyen ordítóan hibás, máskor egy fél gondolattal üdvözölt egy-egy jó mátrixot. Már hatszázan sorakoztak a megtalált jók, de egyik se volt az igazi. Már azt is tudta, hogy nincs szüksége a jó mátrixokra, amik arra kellenek, ha nem találná meg az igazit; ha azokból használ fel egyet, igen kicsi az esélye, hogy kudarcot vall az út, de még mindig van rá esély. Az igazi mátrixnál teljes biztonsággal célba jutnak.

De neki nem kellenek a jó mátrixok, mert meg fogja találni az igazit. Ötvenkilencezer-háromszáz közül.

Ötvennyolcezer-négyszáz közül…

Ötvenhétezer-hatszáz közül…

Baloldalt a zöld félkör figyelmeztette, az *Urania* már megtette a kiszámított útszakasz felét. De már tudta, a mátrixok nem fognak mint átmenni az ujja alatt, nem csökkenti le a számot pár tucatra, mint Law, hogy aztán kiválassza az igazit ebből a csoportból. Minden navigátornak megvan a maga stílusa. Ő csak fogja és kiválasztja majd, mint a mesebeli halász a tengerből azt az egyetlen halat, amelyik az aranygyűrűt lenyelte.

Hát persze. Ezt kell tennie. Elindította a listát, s az ötvennégyezer mátrix rohanni kezdett az ujja alatt. Valahol megérzett valamit, megállította. Nagyszerű, remek mátrixra talált, a legjobbra, ami eddig felbukkant. Odaadta a szűkítőnek, hogy eköré csoportosítson, s azonnal kiesett több mint háromezer mátrix. Ötvenezer-háromszázan voltak. To-

vábbindította a listát, s amikor a zöld kör egyharmad résznyire fogyott, az észvesztő gyorsasággal pörgő számok között egyszer csak meglett a mátrix.

Abból ismerte föl, hogy rámosolygott.

65.

„Szóval te vagy az. Már mióta kereslek."

„Én vagyok, Jane."

„Mutasd az adataidat."

A mátrix megmutatta az adatait, és közben továbbra is mosolygott. Kedves mátrix volt, nem olyan, mint a többi, a jó mátrixok, ez kedves is volt és beszélni tudott hozzá. Negyven darab számérték, egy egyenlet és a grafikon. Minden pontosan megfelelt az elvárásainak, a mátrix egyszerűen tökéletes volt.

Egy mozdulattal félretolta az összes többit.

„Örülök, hogy találkoztam veled."

„Én is örülök neked, Jane."

„Ugye te vagy az igazi?"

„Ezt csak te tudod megmondani."

„Úgy érzem."

„Akkor én vagyok az."

„És ha tévedek?"

„Akkor nem én vagyok az."

„Miért nem felelsz egyenesen?"

„Mert nem tudok, Jane. Én nem tudhatok magamról semmit."

„Én sok mindent tudok magamról."

„Mert te egy ember vagy, én pedig egy mátrix."

„Tudom, hogy te vagy az igazi mátrix."

„Akkor úgy is van."

„Mutasd még egyszer az adataidat."

„Tessék."

„Szeretem nézni az adataidat. Azt hiszem, azért, mert kedves és szép mátrix vagy."

„Köszönöm, Jane, ez igazán kedves tőled."

„Mi a terved?"

„Átvinni a hajót a Kitalpha-rendszerbe."

„Biztonságban?"

„Csakis."

„Hol leszünk, ha odaértünk?"

„Benne van az adataimban, de nincs elég szakképzettséged, hogy megértsd. Mindenesetre megfelelő pályán."

„Akkor kiválaszthatlak és odaadhatlak a hipervezérlő rendszernek?”
„Csak te tudhatod, hogy megteheted-e.”
„Ha lenyomom a fehér gombot, minden más mátrix eltűnik és csak te maradsz.”
„Úgy van. De még akkor is meggondolhatod magad. Egészen addig, amíg a startgombot le nem nyomod.”
Jane lenyomta a fehér gombot, s most már kettesben voltak. Ő és az Igazi Mátrix.
„Nem akarom lenyomni a startgombot, mátrix.”
„Miért nem, Jane?”
„Mert szép és kedves vagy, és akkor nem leszel többé.”
„Akármikor előhívhatod újra az adataimat.”
„Az adataidat igen, de téged nem.”
„Én csak egy adatsor vagyok, Jane.”
„Nem, mátrix, te ennél sokkal több vagy. Te vagy az *Urania* biztonságos útvonala a Kitalpha-rendszerbe. Ha végrehajtalak, akkor már csak egy adatsor leszel.”
„De aztán tovább kell mennetek a Sadalmelikbe. Ott is ki kell választanod az Igazi Mátrixot.”
„Ott is lesz egy?”
„Egészen biztosan. És valahány hiperugrást csinálsz navigátori pályád során, mindegyiknél találkozni fogsz egy Igazi Mátrixszal.”
Jane a startgombra tette ujját.
„És azok is mind beszélni fognak velem, mátrix?”
„Mind, Jane.”
„Akkor mosolyogj rám még egyszer, kérlek.”
A mátrix elmosolyodott.
„Isten veled, Jane.”
„Isten veled, mátrix.”
S lenyomta a gombot.

66.

A képernyő kinagyította a mátrixot, a fénylő pont végigszaladt az idő kétszer csavarodó aranyfonalán, és eltűnt.
„Mátrix?…”
A képernyő nem felelt. Az adatsor némán, élettelenül meredt rá.
„Mátrix…”, gondolta Jane könnyes szemmel. „Bocsásd meg nekem, hogy megöltelek.”
Ült ott, nézte a grafikont, az egyenletet és a negyven számadatot, némán gyászolta élete első Igazi Mátrixát, aki kedves volt hozzá és örült neki, s akiből ő megalkotta kvintilliónyi tachion örvénylését és a hajó

virtuális útját a hipertéren át, de ez az alkotás az Igazi Mátrixot visszaváltoztatta azzá, amiből lett, negyven számadattá, egy egyenletté és egy grafikonná.

De aztán arra gondolt, nemsokára megint találkozik eggyel. Vajon egy egészen másik mátrix lesz, vagy emlékezni fog arra, hogy már találkoztak korábban? Ezt nem kérdezte meg tőle, de lehet, hogy a mátrix maga se tudta. Majd kiderül nemsokára. Bárcsak már kezdhetné a következő szekventálást!

Fölnézett. A vezérlő a tarka fények karácsonyi színjátékában fürdött, és szebb volt, mint bármikor eddig. Ezt a vezérlőt és körülötte mindent ő teremtette. Ő bontotta föl tachionokra és építette újra nyolc fényévvel távolabb, egyetlen gombnyomással. És ugyanezt tette saját magával meg a hajón utazó többi emberrel is.

A többi emberrel?… Körülnézett, embereket keresett. A színes fényjátékban ott állt, pár lépésre tőle Kelly, Stanton és Biggs, odébb a többiek, Jones, Fowler, Wright, Charles, az őrök, és balra tőle Forbes állt mozdulatlanul a kommunikációs pult előtt. Mindenki őt nézte. Harminchét férfi tekintetének kereszttüzében Jane Carson hipernavigátor hajóparancsnok lassan felállt a székéből, még egy pillantást vetett az Igazi Mátrix élettelen adataira, és kiment. Az ajtóból még visszaszólt halkan.

– Szekventálás befejezve.

S mire kigyulladt a világítás, már becsukta maga mögött.

67.

A Kitalpha három lakatlan bolygója mellé átmenetileg egy negyedik is csatlakozott, sokszorta kisebb az előzőeknél és jóval távolabb tőlük. Egy fehér, hosszúkás testű bolygócska, amely a semmiből jött és most útnak indult arra a pontra, ahol majd eltűnhet a semmibe.

Roppant fémgyomrának belsejében egy kislány üldögélt az ágyán, arcát kezébe temetve.

Mert kislány ő, nem főkadét, nem parancsnok és legkevésbé hipernavigátor. Csak szerencséje volt. Szerencséje? Az egész útjuk csupa szerencsétlenség, ezt csak enyhítik a kisebb szerencsés események, Fowler segítsége meg az ő találkozása az Igazi Mátrixszal. És…

Kopogtak.

Nem, most nem akar beszélni senkivel, nem akar parancsokat osztogatni, hajót irányítani.

Mégis kiszólt, hogy tessék.

Kelly belépett, fürkésző tekintetet vetett rá, aztán megállt előtte.

– Üzenetet hoztam, Jane.

Kérdőn fölnézett.

– Apád üzent az aknán át. – Kelly elővett egy papírlapot, Jane nyúlt volna érte, de nem adta. – Azt mondta, olvassam föl neked, és te meg fogod érteni.

– Olvasd.

– Callahantől északra – kezdte Kelly –, a tóparti lugasban, szemben Lyle Watkins emlékművével, két bükkfa között áll egy öreg tölgy.

Jane döbbenten nézte a fiút, aki semmit se tudott az üzenet értelméről. Hisz nem járt még Dél-Morganen, nem ismerte azt a tóparti lugast. Emlékek Lugasa, ez volt a neve, és minden fának nevet adtak benne. Az az öreg tölgy a Siker Fája volt.

Érezte, ahogy kipirosodik az arca, a dicséret szétáradt benne, s valósággal meggyulladt. Fölugrott, megölelte Kellyt és kiszaladt.

– Mi a helyzet? – robbant be a vezérlőbe, mint egy üstökös. – Biggs!

– Röviden vagy hosszan akarod hallani? – lépett oda a fiú.

– Röviden!

– Zseni vagy, Jane Carson.

Elszabadult a hangulat. Az őrizetesek és a stewardok már nem voltak ott, Biggs leküldte őket nyomban az ugrás után. Maguk között voltak, boldogan ünnepelhettek. Azon kezdték, hogy fölkapták Jane-t és vállról vállra adogatva vitték át a vezérlőn, aztán belehelyezték a parancsnoki ülésbe, és poharat nyomtak a kezébe.

– Kadéti narancslé a főkadétnak! – harsogta Jones, és töltött neki, aztán sorban a többieknek is, amíg ki nem ürült a palack, de Riley már bontotta is a következőt. Fölemelték a poharakat, de akkor Jane észrevette a fejeken túl Fowlert, aki érdeklődő mosollyal állt a célelemképzőnek dőlve.

– Hadnagy úr – szólította meg –, miért nem jön közelebb? Még egy poharat, fiúk, töltsetek neki is!

– Az ám – kapott észbe Jones, és ugrott a pohárért –, ne haragudjon már, navigátor úr, a faragatlanságunkért. Hisz maga is közénk tartozik.

– Semmi baj – vette át az italt Fowler, s belépett a kadétok közé. – Örülök, hogy itt lehetek. Mire iszunk?

– Jane Carson első hiperszekventálására – emelte föl a poharát Biggs. – A Galaxis legfiatalabb űrhajóparancsnokára, aki mindössze négy tiszttel, no meg egy igazán minden szempontból remek szakasszal végrehajtott egy teljes hiperugrást és ezzel két helyre is bekerült.

– No hova? – néztek rá, mert várakozóan elhallgatott.

– Hát a Kitalpha-rendszerbe és a történelemkönyvbe – vágta ki Biggs széles vigyorral. – Éljen Jane Carson!

– Éljen, éljen!

Kiürítették a poharakat, aztán a kis csendben Munro szólalt meg:

– Tudsz te sakkozni, Carson?

– Tudok hát. Miért?
– Hát mert csak úgy eszembe jutott, hogy amikor az ugrást csináltad, volt négy tiszted meg tizenkét gyalogod, a sakkozók meg nyolc tisztet és nyolc gyalogot használnak. Létszámban ugyanannyi, de neked sokkal kisebb volt az anyagi erőd.
– Úgy bizony – vágta rá Jones –, és hány sakkozó tud a nyolc tisztjével meg a nyolc gyalogjával hiperugrást csinálni? No? Erre feleljen nekem valaki!
Jane úgy kacagott, hogy a könnye is kicsordult.
– Jones, nagyon lelkes vagy, nem tettél te valamit ebbe a narancslébe, mondd?
– Hű, erre nem is gondoltam – csapott a homlokára a nagydarab kadét. – De sebaj, mindjárt mondok én is pohárköszöntőt, csak előtte titokban, hogy észre ne vegyétek, belecsöppentek egy liter jóféle callindrait.
– A callindrai én vagyok.
– Meg egy remek borocska is.
– És hogyan csöppented titokban, ha előre megmondod, Jones?
– Hátat fordítok nektek.

68.

Tizenöt óra tíz perckor Jane ismét leülhetett a szekventáló elé. Már alig várta. Minden készen állt, Fowler elkészítette a számításokat, Charles a szűkítőnél várakozott, Forbes levezényelte a művelet megkezdését, s a mátrixok megjelentek Jane előtt most is, hűségesen, éppen úgy, ahogy első alkalommal is.
De valami most nem volt rendben.
Érezte egész idő alatt, ahogy a mátrixokat válogatta. Már csak húszezer volt, már csak tizenöt, és még mindig ott volt benne a hiányérzet, hogy nincs meg az igazi. Az Igazi Mátrix. Átpörgette az utolsó néhány ezer mátrixot az ujja alatt, és senki se jelentkezett lelkesen, boldogan, nem szaladt az ujja alá mosolyogva: nézd, itt vagyok!
Tízezer mátrix feküdt ott, és már az idő negyedrésze se volt hátra.
Nyolcezer mátrix, és legfeljebb ha három perc.
Hétezer mátrix.
Hatezer-háromszáz.
Elfogyott az idő.
A kép tetején piros számokkal jelent meg a visszaszámláló, az utolsó másodperceket mérte. Hatvan másodperc.
Egyetlen perce van, és több mint hatezer mátrixot kellene átvizsgálnia!

Pörgetni kezdte őket kétségbeesetten, hátha most, most elővillan az Igazi Mátrix!

Harminc másodperc alatt átfutott az ujja alatt az összes. Több mint kétszáz darab másodpercenként, de tudta, hogy észrevenné, ha ott volna. Nem, nem igaz, nem tudta, csak érezte. Nem volt ott. Huszonöt másodperc.

A jó mátrixokra esett a tekintete. Ugrani márpedig muszáj. Vajon a jó mátrixok, a nem igaziak, csak jók, azok hova viszik?

Húsz másodperc.

Kétszázötven jó mátrix sorakozott előtte. A pályaadatokból kikövetkeztetni a mátrix eredményét legalább egy percbe telik mátrixonként a képzett, tapasztalt navigátornak, neki pedig sem tapasztalata, sem ideje nincs. Tizenöt másodperce van.

Félrelökte az összes többit, csak ezt a kétszázötvenet nézte már. Próbált valami fogódzót keresni, ami alapján dönthet, de semmi nem volt. Háromféle mátrixot ismert: igazit, jót és nem jót. Ezek mind jók voltak, tehát mind egyformák.

Tíz másodperc.

A számláló most már kattanással figyelmeztette, hogy fogytán az ideje. Hirtelen eszébe villant, mi lenne, ha nem választana, ha kihagynák ezt a szakaszt, ha újraszámoltatnák a pályaelemeket egy következő ugrásra. De ki tudja, mikor érnek legközelebb alkalmas pozícióba? Muszáj kórházba vinniük Forstert! Muszáj választania!

Valami zajt hallott a háta mögül, máskor csodálkozott volna, hogy a szekventálás csendjét megtöri valaki, de most észre se vette. Csak bámulta égő szemmel a kétszázötven mátrixot.

Öt másodperc.

Négy.

Rátette ujját az egyikre és lenyomta a fehér gombot. Fogalma se volt, miért éppen azt választotta.

Három másodperc.

Ahogy lenyomta a startgombot, arra gondolt: ha ez a mátrix egy égitest belsejébe viszi őket, milyen jó, hogy azt ők már soha nem fogják megtudni.

A fénylő pont végigszaladt az aranyfonálon, s a fények azonnal felgyulladtak. Senki se várta meg, hogy bejelentse a művelet végét. A vezérlő megtelt zajokkal, ő pedig csendben, lehajtott fejjel csak annyit mondott magának:

– Élünk.

– Mi történt itt?
– Jelentem, a főhadnagy úr megpróbált beleavatkozni a hipertéri műveletbe.
– Mi jut eszébe, Mr. Charles? Jane? Jane!
Mintegy félálomban hallotta Biggs hangját a feje fölött. Még túlságosan fájt a kudarc, nehezen tudott másra figyelni.
– Mi… mi az?
Biggs megragadta a vállát. – Jane, figyelsz rám?
– Igen! – Hirtelen tért magához, olyan gyorsan, hogy felugrott. – Mi történt?
– Jelentem – szólalt meg Park –, a főhadnagy úr megpróbált…
– Igen, hallottam. Mr. Charles, mit művelt?
A navigátor hallgatott.
– Oda akart menni magához – szólalt meg Fowler –, hogy mátrixot válasszon maga helyett.
– Féltem, hogy kifutunk az időből – mondta Charles végül. – Valakinek választania kellett volna.
– És maga honnan tud szekventálni? – csattant föl Jane.
– Navigátor vagyok, vagy mi az ördög! – fortyant föl Charles.
– De térnavigátor!
– És tanulom a hipert is! Nem mondták magának? Két év múlva meglesz a vizsgám a mélyhiperről.
– Feltéve, hogy én most le nem csukatom, főhadnagy! – Jane most tényleg dühös volt. – Én évek óta tudom, hogy a szekventálás alatt csendnek kell lennie!
– Az utolsó öt másod…
– Vigyék ki mindhármat! – reccsent a stewardokra, és előreszáguldott a parancsnoki pulthoz. – Hol vagyunk, mondja már meg valaki!
– Hol lennénk, Jane – szólalt meg Wilson csendesen –, hát a Sadalmelikben.
– Mi?
– Nem oda igyekeztünk?
– De hisz nem az igazi… – elharapta a mondatot. – Helyzetjelentést!
– Tessék – mutatta a kadét. – A csillag összes adata egyezik. Balra fent láthatod a radaron a Pendragont, kevés bolygóval lehet összetéveszteni. Ez a Sadalmelik, semmi kétség.
Jane örömében rácsapott a parancsnoki pultra, aztán gyorsan elkapta a kezét. Eltalálhatott volna valami kapcsolót is. Jó lesz, ha összeszedi magát.
– Óriási! Mikor és hol tudunk leszállni?

– A második kérdésre egyből tudok felelni: egyetlen lakott bolygója van, a Selma. Az időpontot még nem tudom, a bolygó egyelőre nincs a radaron. Rövidesen betájolom magunkat.

– Jól van, csináld minél gyorsabban. – Végigfuttatta a tekintetét a vezérlőn. – Hála az égnek… – motyogta – már azt hittem, mindent elvesztettem a mátrix… Mr. Fowler!

– Főkadét?

– Kérem, rögzítse a kezdeti állapotot és az én összes válogatási műveletemet, s a végállapotot is pontosan. Ha leszálltunk, szeretném megmutatni Mr. Law-nak, talán ő meg tudja mondani, miért nem… találtam meg…

Fowler bólintott, nem válaszolt fennhangon; látta, hogy Jane gondolatai már nem ott járnak. A mondat közepén elhallgatott és leült a parancsnoki ülés szélére.

– Biggs! – szólalt meg hirtelen.

– Parancs – jött oda a fiú.

– Charlesnak két év múlva meglesz a mélyhiperje?

– Ha azt mondta, biztos úgy van.

– Van kapcsolatunk a D szektorral, ugye? Hívjátok Mr. Law-t!

– Mit mondjunk neki?

– Majd én beszé… az ördögbe, miért nem lehetett már régesrég átdugni azon az aknán egy vezetéket? – pattant föl dühösen. – Mindenre én gondoljak?! Kérdezzétek meg tőle, tényleg meglesz-e Mr. Charles mélyhipervizsgája két év múlva!

Perc sem telt bele, megjött a válasz.

– Mr. Law azt mondja, igen.

– Érdekes – felelte Jane, és fél percig megint gondolkodott. Az egész vezérlő ugrásra készen állt körülötte.

Jane arcán hirtelen kisimultak a ráncok.

– Riley!

– Parancs! – ugrott oda a szólított.

– Amikor ott voltunk a D szektorban egyik nap – állt föl Jane, és néhány lépést tett –, te elmagyaráztad az APRC működését. Én nem sokat értettem belőle, de ez a mátrixokkal függ össze, igaz?

– Igen.

– Kinek kell értenie ehhez a géphez?

– Ryannek meg nekünk…

– Nem a karbantartásához, a használatához, Riley!

– A navigátoroknak.

– Az APRC vizsgálata a katasztrófa miatt elmaradt, igaz?

– Igen. Kikapcsoltuk.

– Mi történt volna, ha nem vesszük észre a hibát az APRC-ben?

– Valószínűleg hetekig semmi különös.

– Tehát ez nagyon ráérős javítás lett volna?
– Igen.
– Amikor a hibát felfedeztétek, lehetett tudni, hogy apa, Wright és Law azonnal ki akarja majd javítani?
– Igen.
– Lehetett volna feltételezni, hogy elhalasztják?
– Őket ismerve nem.
Jane odalépett Rileyhoz és fölnézve rá a vállára tette mindkét kezét.
– Riley… hogyan lehet egy ilyen hibát előidézni az APRC-ben?
A kadét meglepve nézett le a lányra.
– Úgy érted, szándékosan?
Jane bólintott.
– Sehogyan, bőrszíjmester.
A főkadét meglepődött.
– Nézd, a hiba a csövekben belül keletkezett, oda pedig nem lehet csak úgy benyúlkálni.
– Ti mégis megteszitek néha.
– De ahhoz kell legalább négy ember. A merénylő pedig egyedül volt.
– Honnan tudod… – kérdezte a lány, de nem is várt választ, elfordult. Rileynak ideje se lett volna felelni, azonnal felcsattant ismét: – Hozzák ide Charles főhadnagyot!

70.

– Mr. Charles – foglalt helyet Jane a parancsnoki ülésben, most megint teljes nyugalommal. – Leülne egy percre?
– Elnézést kérek az iméntiért, Carson főkadét – keresett helyet a navigátor. – Nem lett volna szabad zajt keltenem, amíg ön le nem zárja a szekventálást. Megértem, ha megbüntet.
– Erre később visszatérünk. Most kérdezni szeretnék valamit öntől, úgy is, mint kezdő navigátor a tapasztaltabbtól.
– Parancsoljon – mosolyodott el a főhadnagy.
Jane lehajtotta a fejét, hogy ne is lássa azt a mosolyt. Szent Galaxis, bárcsak mindig láthatná, mindig, mindig! De nem fogja. Már csak percekig láthatja, aztán soha többé.
– Főhadnagy úr… ez az ugrás izgat engem. Úgy érzem, nem sikerült megtalálnom a helyes mátrixot, s inkább a szerencsén múlt, hogy az utolsó pillanatban nem egy teljesen rosszat választottam vaktában. – Messziről kell közelítenie a kényes ponthoz, mert a navigátor nagyon intelligens, éles eszű, és te szent Galaxis, hiszen az ő szakterületén vannak. Hogyan csapjon le rá? Hogyan?! – Van valami sejtése, hogy ez miért lehetett?

– Miss… illetve főkadét… nem haragszik meg, ha őszintén felelek?
– Sőt megkérem rá, hogy ezt tegye.
Közelebb húzta ülését a navigátorhoz.
– Én inkább azon csodálkozom, hogy sikerrel járt mindkét esetben, minden szakirányú ismeret nélkül.
– Úgy tudom, a szekventálás jórészt az intuíción alapszik.
– No igen – legyintett a navigátor –, de a szaktudásra akkor is szükség van.
– Akkor miért sikerülhetett mégis?
– Nem tudom. Talán maga valami kivételes tehetség, aki a tudást is tudja pótolni még több intuícióval.
Jane engedte, hogy az öröm egy része kiüljön az arcára. Bárcsak hallgathatna még ilyeneket Charlestól… de…
– Ugye jól tudom, hogy a Carlsson-rendszer biztosítja a mátrixkiválasztás alapjait?
– Igen, de ne higgye, hogy magáról nevezték el.
Nevettek. Igen, a névhasonlóság miatt jegyezte meg ő is, amikor a dokumentációkban olvasta.
– És a kiválasztáshoz a transzponderrendszerre is szükség van.
– Maga lassan kész navigátor, főkadét.
Most kell témát váltania, egy lépéssel az utolsó előtt.
– Általában hány mátrixot állít elő a rendszer, Mr. Charles?
– Úgy érti, ugrásonként? Akár százmilliót is.
– Átlagosan?
– Talán húszmillió körül.
– És mennyi idő szokott jutni a szekventálásra?
– Tizenöt és negyven perc között.
– Tehát percenként, nagy átlagban véve, hat-hétszázezer mátrixot kell kiválogatni.
– Ezért van a szűkítő, hogy ne ennyit kelljen – mondta Charles barátságosan.
Pompás. Semmit sem sejt. Még közelebb húzta az ülést.
– De azért így is nagyon nagy munka – mondta lassan –, legalábbis ahogy így belekóstoltam…
– Igen, főkadét, ez bizony nagyon nagy munka.
– Ön már csinálta?
– Magát a szekventálást? Élesben még nem tehetem.
– De gyakorlaton?
– Hogyne.
– Többször is?
Tudta, hogy már nagyon sokszor csinálta, hiszen apa mesélt neki valamikor a navigátorképzőről, meg a pilótaképzőről meg még a hajóépítők

iskolájáról is, mindenről mesélt! De Charlesnak azt kell hinnie, hogy kevesebbet tud, mint valójában.

– Hát persze, kislá… főkadét – bólintott a navigátor fölényes mosolylyal. – Legalább százszor.

– És sikerrel? – kérdezte Jane, tekintetében szabadjára engedve minden bámulatot és rajongást, amit Charles iránt érzett… többé úgyse lesz rá alkalma, és a navigátor soha nem fogja megtudni, hogy nem a sikeres gyakorlatok miatt érzi. Most már közvetlen közelből nézett föl a férfira.

– Igen nagy sikerrel – mondta a navigátor, akire láthatóan hatással volt a nagy barna szemekben megjelenő leplezetlen csodálat. – Nagyon ritkán hibáztam.

– Bámulatos! – felelte Jane, és nem esett nehezére őszintén mondani, mert közben a navigátor bajuszát nézte. – Akkor magának nagyon vérébe ivódott már a hibátlan összpontosítás…

– No igen, igen – bólogatott a navigátor, láthatóan csak illemből téve úgy, mintha zavarná a hízelgés.

– …a tökéletes pontosság… – folytatta Jane áradozva, és nekifeszítette egyik talpát a navigátor ülése tartórúdjának.

– Persze, persze…

– …ami talán már a vezérlőn kívül is elkíséri…

– Ó, igen, igen…

Jane hirtelen elrúgta magát a navigátor székétől, és két métert gurult hátrafelé, aztán felugrott. Mögötte a szék tovább gurult, amíg valaki meg nem állította.

– Akkor azt mondja meg nekem, maga nagyon pontos navigátor, miért nem készült el éppen azon a reggelen idejében a tisztálkodással, amikor a tisztikar az ön szakterületét ellátó transzponderrendszer alapját, az APRC-t készült megjavítani!

Lesújtott hát. A vezérlőre halotti csend borult. Megtalálta hát a tettest. Akit legkevésbé gyanúsított, az tette ezt a szörnyűséget.

Vagy mégsem?…

71.

Charles másodnavigátor nem omlott össze a leleplezés súlya alatt. Kicsit meglepetten fölvonta a szemöldökét, aztán neheztelően felelte:

– Mert megvágtam magamat borotválkozás közben.

– Úgy – mondta Jane elkeseredetten. – És mit tesz Isten, már túl későn készült el, hogy a többiekkel tartson, de elég hamar ahhoz, hogy majdnem ott vesszen a C szektorban.

– Ahogy mondja, főkadét – váltott hűvösre a navigátor hangja.

– S az miért van, hogy a C szektor hatodik emeleti szakaszának éppen azon a helyén tartózkodott, ahol a legtávolabb volt a robbanástól? Ahol már úgy festhetett, mint aki éppen csak sikeresen megúszta, miközben alig nyelt valami kis füstöt?

– Engedelmet, főkadét – húzta ki magát Charles bosszúsan –, engem a robbanás a C szektor közepén kapott el. Ahol azok a kadétok megtaláltak, oda már a robbanás után támolyogtam el, a sűrű füst kellős közepén.

– Miért nem kocsival ment vissza?

– Mert a kocsi nem működött a robbanás pillanatától.

– Miért nem?

– Nem tudom, talán megsérült. Vizsgáltassa meg, ha akarja.

– Azért nem működött, mert nem volt ott, Mr. Charles. Maga a szektor elején kiszállt a kocsiból, aztán üresen előreküldte, hogy úgy tűnjön, egészen közel volt a helyszínhez, életveszélyből menekült meg, és onnan támolygott vissza. Csakhogy ha így lett volna, hazudott volna rögtön a katasztrófát követő első szavaiban, Mr. Charles.

– Ugyan miben hazudtam volna, kedves megbízott hajóparancsnok?! – a navigátor most már erővel fékezte magát.

Háta mögött Park intett a stewardoknak, akik készenlétbe helyezték fegyvereiket.

– Hol volt ön állítása szerint a robbanás idején, főhadnagy úr? – kérdezte Jane.

– A B közlekedőfolyosó közelében. Pontosabban nem tudnám már megmondani.

– Tehát legfeljebb ötven méterre, igaz?

– Igaz hát. Földhöz is vágott a légnyomás, maga el se…

– Hallom, Forbes! – csattant föl Jane.

– Tessék?

– Hallom, Forbes! – ismételte kiáltva.

– Miért szólít egyszeriben Forbesnak?

– Nem én. Maga! Maga mondta, amikor alig fél perccel a robbanás után kapcsolatba léptünk magával. Forbes megkérdezte, hallja-e, maga pedig azt felelte: Hallom, Forbes! Próbálok kijutni! Hogyhogy nem süketült meg egyetlen percre sem, amikor ilyen hatalmas robbanás közvetlen közelében volt?!

Charles döbbenten meredt rá, a szavakat keresgélve.

Eltelt egy-két másodperc, s a vezérlőben megfagyott a csend. Aztán szilánkokra törve hullott a padlóra.

– Biggs kadét! – csattant fel Jane.

– Parancs! – ugrott vigyázzba a fiú.

– Készíttessen elő egy mentőcsónakot! Szedesse ki belőle az élelmet, csak a vizet hagyja meg, és szereltessen le róla mindent, amivel kommu-

nikálni vagy a csónakot irányítani lehet! A külső jelzőfényeket is! Ha máshogy nem megy, verjék szét! Öt perc múlva kész legyen!

– Parancs, értettem!

– Mr. Charles – szólalt meg Jane jéghidegen, és elindult a navigátor felé. – Ezen a hajón most én vagyok a parancsnok, és az történik, amit én mondok. Ez egy lakott naprendszer, de az űr hatalmas, és egy parányi hajócskát, aminek nincsenek jelzőfényei, nincs rádiója, nem lehet irányítani, talán évtizedekbe telik, amíg észrevesznek benne. És puszta vízen legfeljebb hónapokig élhet. Most nagyon figyeljen rám, ha valaha még egy bolygó levegőjét akarja szívni. – Megállt a férfi előtt, aztán két tenyerével rátámaszkodott az ülés karfáira, előrehajolt és közvetlen közelből az arcába nézett. A kadétok köréjük gyűltek. – Ha mostantól kezdve egyetlen hazugságot kiejt a száján, legyen az a legkisebb apróság is, akkor berakatom abba a hajóba és kilövetem az űrbe. És ha most azonnal nem azt feleli, hogy megértette, ugyanez fog történni. Megértette, Mr. Charles?

– Megértettem – szűrte a navigátor a foga között.

– Akkor most feleljen az elmondottak tudatában: hol volt pontosan, amikor a robbanás történt?

– A C szektor elején – volt a válasz. Charles lehajtotta a fejét.

– Miért hazudott mostanáig?

– Nem… nem gondoltam, hogy ez fontos lesz valakinek… Csak úgy jött! Úgy éreztem… mintha az orrom előtt robbanna… és… és… egy ideig tényleg azt is hittem, hogy úgy volt… aztán nem akartam bevallani… hogy nem is voltam olyan közel…

– Hazudik – suttogta Jane. – Maga hazudik, Mr. Charles.

– Most nem hazudok!

– Maga azért mondta, hogy olyan közel volt, mert azt akarta, hogy ne magát gyanúsítsuk. Hiszen aki felrobbant egy ilyen bombát, azon igyekszik, hogy a lehető legmesszebb legyen tőle, tehát ha egészen közel van, nem lehet ő a tettes. Nem! ne mondjon most semmit. Csak figyeljen csöndben, Mr. Charles. Maga kesztyűt húzott, amikor kivette a detonátort a raktárból, így ujjlenyomat nincs. A tiszti kulcsok egyformák, a zár nem jegyez fel semmilyen adatot. Csakhogy elfelejtett valamit, Mr. Charles, amikor elindult azért a detonátorért.

– Én nem…

– Csss… ne szóljon, Mr. Charles. Ne feledje, már szerelik a mentőcsónakot. Maga pedig nem akar egy ostoba kis hazugság miatt egy mentőcsónakban éhezni heteket, amíg én meg nem könyörülök magán és el nem mondom a maga pályaadatait a selmai hatóságoknak, igaz? Hiszen nem is szolgált rá a büntetésre, hiszen nem maga a bűnös, ugye? Még a végén éhen halna abban a csónakban ártatlanul, márpedig maga szeret jókat enni a B szektorban az utasokkal, ugye, Mr. Charles?

A navigátor tekintetében ekkortájt jelent meg a félelem. Jane még közelebb dugta hozzá az arcát, érezték egymás kölnijének illatát.

– Tehát megfeledkezett valamiről, amikor a detonátorért indult, ugye itt tartottunk? Szóljon, ha kihagynék valami fontosat vagy összekevernék valamit. Hiszen én csak egy tudatlan gyerek vagyok, akit be lehet cipelni az utasok éttermébe és büszkélkedni vele, milyen nagy szemekkel néz fel a kislány a nagy hős navigátorra. Igaz, Mr. Charles? És nevetségessé lehet tenni a kiváló Skibinski professzor meg a többi utas előtt, egy kadétegyenruhás gyerek, amint vigyázzba áll és szalutál egy zsírpacni ügyvédnek, akinek még soha nem szalutált az életben senki, főleg nem az étteremben. Tudom, tudom, maga bocsánatot kért tőlem, amiért odacipelt. De a másik tettéért még nem kért bocsánatot, arról megfeledkezett. Lehet, hogy még most sem tudja, mit követett el?

A navigátor kővé dermedve bámult rá, nem mozdította a fejét.

– Úgy látom, valamit már sejt. A másik bűne az, hogy hülyének és süketnek nézett, Mr. Charles. Persze mit is érthet meg egy gyerek abból, amit egy ügyvéd mond a McNeill kontra Procyon akármicsoda ügyről, amiről maguk különben is már beszéltek korábban, így el se mondta elejétől az egészet. Épp csak az derült ki belőle, hogy ez a bizonyos Mr. vagy Mrs. McNeill, aki már talán nem is él, azt akarta bizonyítani, hogy ő vezette ki a kátyúból azt a komplikált nevű céget, amikor a vezérigazgató hirtelen megbetegedett, és ezért neki most nem egyszerűen jutalom jár, hanem őt kell kinevezni az új vezérigazgatónak, a régit leváltva. Mondja csak, Mr. Charles, pusztán az érdekesség kedvéért, végül is megkapta a kinevezést az a rég halott McNeill?

A főhadnagynak lassan, hangtalanul mozgott a szája.

– Persze olyan mindegy. McNeill igazi nagysága nem abban nyilvánul meg, hogy indított egy hülye pert, hanem hogy ötletet adott magának a bűntényhez, Mr. Charles, alighanem már jóval korábban. Most is egyből szóba hozta, én először azt hittem, azért teszi, hogy elterelje rólam a professzor figyelmét. Pedig nem ezért tette, hanem szeretett volna még néhány részletet világosan látni. Emlékszem a kérdéseire. Azt hitte, Skibinski professzor testi megjelenése, ha lehet ezt a kifejezést alkalmazni a zsírsejtek ilyen mennyiségére, olyan hatással lesz rám, hogy semmit sem értek meg az egyébként is jogi nyelvű szövegből, és különben is, mit számít, hogy egy iskoláslány mit ért meg egy beszélgetésből? És különben is, mire ez fontos lesz, az az iskoláslány már régen a maga ujja köré lesz csavarva. Igaz, Mr. Charles?!

Eddig szelíden suttogott neki, de ezt most keményen csattanva vágta oda neki. Ez fájt a legjobban az egészben, és azt akarta, hogy ő is tudja. Hogy emlékezzen rá és átkozza magát érte halála pillanatáig.

– De hol is tartottunk? Az alapötletnél, igen. Ezt megkapta Skibinski professzor antik perei közül. Három tiszt megmenti a bajba jutott Urániát, a főszerep a fiatal, megnyerő külsejű navigátoré, aki tanuló létére sikeresen révbe viszi a hajót, és olyan hírnévre tesz szert, hogy az se baj, ha jutalmul nem kap saját hajót. Hisz ahhoz még fiatal, de a hírnévhez nem fiatal, igaz? Maga áhítozik a hírnévre, és mivel sajátja még nincsen, a tisztikarban az apja hírnevéről beszél, az utasok között az anyjáéról, ki-ki ahol híres. Ó, persze, ön csak azért teszi ezt, mert emitt az egyiket ismerik, amott a másikat. Mint például én is, aki ugyan sose hallottam a maga apjáról, mégis három perc után előállt a híres navigátorral. És leste a hatást, aztán örült, mert meg is kapta. A szemembe nézzen!

A férfi falfehér volt, a lány lángvörös.

– Szóval megkapta az alapötletet Skibinski professzortól, aztán robbantott és úgy intézte, hogy egy kicsit gyanús legyen, hiszen a gyanú egyharmada úgyis rögtön magára esik, de igyekezett kihasználni minden lehetőséget, hogy másra terelje a gyanút. Közel volt a robbanáshoz, de úgy tett, mintha még közelebb lenne, hisz időzített bombához nem kell közel lenni, hogy az ember felrobbantsa, akkor meg bolond lenne odamenni az ember éppen akkor, aztán meg milyen szerencse, hogy aki az ügyet firtatja, az éppen a parancsnok lánya, nem pedig maga a parancsnok vagy egy másik tiszt. Hiszen a parancsnok lánya új a hajón, nem ismeri magukat személyesen. Ráadásul gyerek. Mindkettő azt okozza, hogy külső alapján ítél, márpedig Wright őrnagy, megint milyen szerencse, egy csúf és nyers öregember. Milyen könnyű hát egy kicsit ráterelni a gyanút. Például pár finom szócskával elültetni rögtön az első kihallgatás alkalmával a gondolatot, hogy aki rendes, udvarias ember, az nem tesz ilyet, csak aki senkit se szeret. Aztán lám, kiderül, hogy Wright a becenevén nevezi a parancsnokot és izgatottan érdeklődik, ki sérült meg, s amikor megtudja, hogy egy kadét, nem valamelyik barátja a tisztikarból, szegény fiúnak nevezi és aggódik érte. Senkit se szeret? Ön kit szeret, Mr. Charles, saját magán kívül? Hiszen egyedül öntől hallottam, hogy lekezelően fiamnak szólította Heywood kadétot és rákérdezett a nevére, pedig ugyanazon a hajón szolgált, amelyiken maga gyakornok volt, a *Callistó*n, és alighanem együtt jártak időnként tárgyalásokra a Rigelen. Milyen szép is lenne, ugye, Mr. Charles, ha sikerült volna Wrightra terelni a gyanút, akkor ő se lehet már a hajó megmentője, parancsnok pedig úgyis csak egy pilóta vagy egy navigátor lehet, Forbes hát ki is esik, ki marad más? Már jó előre gondoskodott róla, hogy ne legyen vetélytársa, hiszen az ezredes nem akarta majdnem az összes tisztjét magával vinni a D szektorba, de maga megkérdezte előző este, „velünk tartanak a másodrepülő urak?”, így kérdezte, nem másodpilótát mondott, és

lebiggyesztette az ajkát, hogy azok lássák, a navigátorokhoz képest ők senkik. Hát persze hogy magával tartottak, azazhogy a többiekkel, mert maga véletlenül éppen akkor vágta meg magát borotválkozás közben. Hol is történt ez, Mr. Charles, megnyerő ábrázatának melyik pontján? Mert én nem látok rajta semmilyen nyomot, nyilván azóta begyógyult, hát persze. Csak hát ön nem ismeri a galaktikus népszokásokat, Mr. Charles, és ez súlyos hiba. Nem tudja, hogy az alexai férfiak szakállat viselnek, és ha egy könnyen lelkesedő alexai kislány egy ilyen vonzó férfi közelébe kerül, mint az *Urania* híres másodnavigátora, aki maga a megtestesült férfiúi vonzerő, éppen csak egyetlen dolog hiányzik róla, hogy tökéletes legyen, a szakáll! akkor ez az alexai kislány, amikor csak teheti, a vonzó másodnavigátornak azt a részét fogja nézni leginkább, amely a tökéletes férfiasságot ily szomorúan megcsonkítja, még akkor is, amikor az a navigátor épp félholtan kerül elő egy felrobbant szektor kellős közepéből.

Elhallgatott, éppen idejében, hogy visszanyerje a lélegzetét.

– Hagyja… hagyja abba… – suttogta Charles. – Hagyja abba…

– Még csak most kezdtem, Mr. Charles. Miután a borotválkozás kérdését ilyen módon tisztáztuk, szeretnék gratulálni önnek a megmeneküléséhez.

Fölegyenesedett és rámosolygott.

– Mi?…

– Azt mondtam: ha még egy hazugságot kiejt a száján, kilövetem a mentőcsónakban. Maga pedig még ezt megelőzően hazudta azt, hogy megvágta magát a borotvával, így ezért a hazugságért nem lövethetem ki. Szívből gratulálok, Mr. Charles.

Várt egy másodpercet, aztán még egyet, mert látta, hogy kell ennyi a navigátornak, hogy úgy érezze, megmenekült. Aztán lecsapott.

– Szóval miért is késett el aznap délelőtt a D szektorból?!

– Én…

– Miről feledkezett meg, amikor elindult a detonátorért?!

– A… e…

Hirtelen megint rátámaszkodott az ülés karfájára, hogy az arcába hajolhasson.

– Miért van ennyire kétségbe esve, ha ártatlan, Mr. Charles? Hiszen fehér, mint a mész, és csurom víz tetőtől talpig. Még a végén összeesik. Az pedig nagyon nagy kár lenne, Mr. Charles, ha egy ilyen nagyszerű navigátor elvesztené az önuralmát. Eddig csak egyetlenegy esetben fordult elő, az előző hiperugrásnál, amikor a tapasztalatlan kislány majdnem kiszaladt az időből, és ön megint tanúságot akarva tenni áldozatkészségéről, odaugrott, hogy befejezze helyette a szekventálást. Milyen fájdalom, hogy az őrök megakadályozták. Pedig nem lett volna muszáj ezt tennie, hiszen nyugodtan újraszámolhatták volna a mátrixkapcsola-

tot, jelentéktelen időveszteség. De maga választani akart helyette, hogy maga legyen a hajó hőse. Mondja csak, Mr. Charles, hogy lehetséges, hogy egy térnavigátor, aki a hipert még csak gyakorlatokon űzi, a szekventálás utolsó öt másodpercében odaugrik, hogy befejezze? Hisz milyen nagy összpontosítás kell ahhoz, hogy az ember kiválassza a mátrixot. Mindenkinek, kivéve magát, Mr. Charles, mert maga biztosra ment. Ha én tévedek, akkor meghalunk mindannyian, de ha maga téved az utolsó öt másodpercben, akkor legfeljebb nem sikerült a maga bűntette, de nyom sem marad utána, és megszabadul az igazságszolgáltatástól. Mert az az ugrás volt az utolsó, ami egyenesen a selmai rendőrségre juttatja Forbest, Wrightot és magát, ahol már nem egy naiv kislánnyal van dolga, hanem tapasztalt nyomozókkal, és miután kudarcot vallott a terve, még bíróság elé is áll. Akkor már inkább a képernyő jobb alsó sarka, igaz, Mr. Charles?!

Halálos rettegés sugárzott a férfi tekintetéből. Mintha nem is ember, hanem valami szörnyalak állna előtte.

– Látja, nem is olyan naiv az a kislány. Egész véletlenül a megmaradt mátrixok között ott volt egy tökéletesen rossz mátrix, amiről ugyan ez a kislány nem tudhatta, hová viszi a hajót, de maga igen, mert volt ideje kiszámítani, amíg a szekventálás tartott. Látta, hogy az a mátrix ott felejtődik a sarokban, és már ránézésre rossz volt, hát gyorsan kiszámította az adatait. Egyetlen mátrixra nem tart soká, és lám csak, az a mátrix vezette volna az *Urániá*t egyenesen a megsemmisülésbe. Nem szép öntől, Mr. Charles. Néhány percen belül másodszor derül ki, hogy hülyének nézte a szegény kicsi főkadétot, aki nem gondol arra, hogy az utolsó ugrás előtt egy egyszerű kis csapdát állítson a tettesnek, bármelyik legyen is az a három közül, és megkérje a derék Fowler hadnagyot, hogy válaszszon ki egy egyértelműen halálos veszélyt jelentő mátrixot még idejekorán. Amire aztán lecsaphat a tettes, hogy a felelősségrevonás elől a nemlétbe meneküljön. Navigátorhalál, így mondják, igaz? Egyetlen lobbanás egy csillag felszíne alatt, a másodperc milliomodrészéig sem tart, nem érez semmit az ember, aztán emlékművet emelnek neki és a hajójának. Eszményi lett volna, ugye, Mr. Charles? Mennyivel kellemesebb, mint húsz év kényszermunka az aszteroidákon. Vagy mint lassan éhen halni egy mentőkabinban, minden percben a halált vagy a menekülést várva, amíg bele nem őrül. Azt mondják, puszta vízen fél évig is kihúzhatja az ember. Esetleg visszarakathatom az élelmet, ha akarja. Akkor évekig is kibírja… ha kibírja…

– Nem! Ne! Hagyja abba! – sikoltott fel a férfi. – Hagyja abba! Hagyja…

Aztán elterült a padlón.

Egy percig csak nézte. Nem tudta, mit érez, diadalt, gyűlöletet, szánalmat vagy a veszteség fájdalmát, vagy talán mindet egyszerre. Nézte, ahogy ott fekszik a padlón eszméletlenül, s valahogy úgy tűnt, mintha ő maga heverne ott.

Arra ocsúdott fel, hogy a kadétok átkarolják a vállát és leültetik a parancsnoki ülésbe. Munro poharat tartott a szája elé, belekortyolt, aztán megtörölte a szemét. Ekkor vette észre, hogy csupa könny az arca. Munro zsebkendőt nyújtott neki.

– Biggs – szólalt meg a lány elfúló hangon. – Kéretem Wright és Forbes urakat, fegyveres kíséret nélkül.

Perc sem telt bele, ott volt a két tiszt. Döbbenten bámulták a padlón heverő navigátort.

– Mi történt itt? – kérdezte Wright, végigjártatva tekintetét az arcokon.

– Megmondom én azt – dörmögte Forbes, le nem véve szemét a fekvő alakról. – Megvan a tettes…

– Munro! – szólalt meg Jane. – Egy vödör vizet ide!

A víz csattanva vágódott Charles arcába, aki összerándult fektében és prüszkölni kezdett.

– Álljon fel, Mr. Charles – mondta Jane hidegen.

Két steward talpra segítette.

– Mindenki álljon fel – mondta Jane. – Michael D. Charles főhadnagy másodnavigátor, ön az *Urania* Altair–Terra parancsnoki törvényszéke előtt áll. Feleljen! Ki követte el az *Urania* fedélzetén történt robbantásos merényletet?

A főhadnagy lehajtotta fejét.

– Én… én voltam…

– Hangosabban!

– Én voltam!…

– Michael D. Charles, bűnös ön lázadás és árulás bűntettében, szabotázs bűntettében, többrendbeli gyilkossági kísérlet bűntettében, és méltatlanná vált rá, hogy az Intersztelláris Főparancsnokság hajóin szolgáljon?

– Igen…

– Wright őrnagy!

– Parancs – lépett elő Wright elsötétült arccal.

– Michael D. Charles, önt megfosztom főhadnagyi rangjától. Wright őrnagy, hajtsa végre az ítéletet.

– Értettem – mondta Wright. Egyetlen lépéssel a vádlott előtt termett, letépte válláról a rangjelzéseket, és az arcába vágta. – Michael D.

Charles, az Intersztelláris Főparancsnokság nevében megfosztom rangjától. – Hátraarcot csinált, tisztelgett Jane-nek és visszalépett a helyére.

– Van még valakinek mondanivalója? – koppant a kérdés.

Nem volt. A férfiak súlyos csendben álltak.

– Önnek sincs, Charles katona?

– Mi… miről f… feledkeztem meg… amikor a… a detonátorért… indultam?

– Arról, hogy én is itt vagyok – felelte Jane szárazon.

Csend.

– Takarodjon a hajómról – mondta Jane.

Charles ráemelte a tekintetét. Rettegés tükröződött benne.

– Kérem…

– Azt mondtam, takarodjon a hajómról! Vigyék a mentőcsónakba!

74.

– Megvan a kapcsolat, Jane.

– Hm…?

– Jane – hajolt oda Lemuel –, most nem ennek van itt az ideje. Le kell szállnunk a Selmán.

Felnézett a fiúra, aztán megint megtörölte a szemét. – Igen… le kell szállnunk.

De nem a műszerek felé indult, hanem odament Wrighthoz.

– Őrnagy úr… ne haragudjon.

A kétméteres ember lenézett rá, és a hidegkék szemek most egyáltalán nem voltak hidegek.

– Maga nagyszerűen helytállt ezen a hajón, Jane.

És kezet nyújtott neki. Jane megszorította, aztán hagyta, hogy a főpilóta átkarolja a vállát. Csak egy pillanatra.

– Jöjjön, vezényeljük le a megközelítést.

– Menjen csak, Mr. Wright. Most már maga a rangidős tiszt megint.

– De maga a hajóparancsnok.

Jane elmosolyodott a könnyein át. Még ez az ember is komolyan veszi őt. Hát itt mindenki komolyan veszi?

Bólintott, és odaléptek együtt a kommunikációs pulthoz.

– Mi a helyzet, Mr. Forbes? – kérdezte Wright.

– A Selma feltűnt a műszereimen, Mr. Wright. A távolság huszonöt fényperc.

A főpilóta megszemlélte az adatokat, bólintott, aztán őhozzá fordult.

– Carson parancsnok, kérek engedélyt pályamódosításra.

– Ha meg tudja csinálni ennyi emberrel, őrnagy úr – intett körbe Jane –, megadom.

– Egyedül is meg tudom csinálni. Ráforduló manőver a Selma pályájára ekliptikus megközelítéssel. Kezdem a számításokat. Ó, igen, főkadét, alkalomadtán találjon ki valamit az utasok számára, mert két perc múlva érezni fogják a gyorsulást.

– Az uta… – Jane elpirult. Már megint megfeledkezett róluk. – Valaki találjon ki nekem egy alkalmas szöveget, mert egy hang se jut eszembe.

– Majd én – mondta Forbes. – A másik Carson parancsnoknak is én csinálom, vagy a szállásmester. Ő se tud az utasokkal beszélni, csak hajót vezetni, akárcsak maga.

Jane rámosolygott, s helyet foglalt az ülésében. Onnan olvasta egy perc múlva, hogy egy emberüket baleset érte, ezért azonnal le fognak szállni a legközelebbi bolygón, hogy kórházi ellátásban részesíthessék.

S a következő percben az *Urania* ráfordult a Selma kék gömbjéhez vezető útvonalra.

75.

– *Urania* hívja Selmát, vétel! *Urania* hívja Selmát, vétel!
– *Urania,* itt Selma egyes, vétel.
– Selma egyes, itt *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra járat. Kényszerhelyzet miatt le kellett térnünk pályánkról. Súlyos sérültünk van, azonnali orvosi ellátásra van szükségünk. Vétel!

– Selma egyes *Urania*nak, nem tudok nektek orbitális segítséget nyújtani. Miben segíthetek, vétel?

– Kényszerleszállás? – kérdezte Forbes válasz helyett.

– Igen, Mr. Forbes – felelte Jane, megvárva Wright és Fowler bólintását.

– *Urania* Selma egyesnek, kényszerleszállást kell végrehajtanom. Biztosítsd a feltételeket, leszálló ágig harmincöt perc. Vétel.

– Selma egyes *Urania*nak, te nem tudsz kényszerleszállást végrehajtani az én űrkikötőmben! Tudod te, mekkora ez a kikötő? Vétel!

– Te jó ég – mondta Kelly –, hiszen ezeknek is kicsi a kikötőjük. Gondolnunk kellett volna rá…

Jane intett Forbesnak, hogy kapcsolja át, aztán fölkapta a mikrofont.

– *Urania* Selma egyesnek, itt Carson hajóparancsnok. Azonnal le kell szállnunk. Selma egyes, keress alkalmas helyet a bolygó felszínén, a lehető legközelebb egy kórházhoz, és közöld a koordinátáit. Vétel.

– Selma egyes *Urania*nak, ki beszél ilyen gyerekhangon, vétel?

– *Urania* Selma egyesnek, a munkádat végezd, ne a hangommal vacakolj, kérem a koordinátákat! Vétel!

– Selma egyes *Urania*nak, add az előző tisztet, vétel.

– *Urania* Selma egyesnek, itt Forbes főhadnagy, kommunikációs tiszt. Adlak vissza a parancsnokomnak, és nem tanácsolom, hogy megpróbáld megszabni, kivel beszélsz. Vétel.

– Selma egyes *Urania*nak, nekem mindegy, de bolygófelszínemen nincs más alkalmas leszállóhely, csak az űrkikötő, ami kicsi nektek, és foglalt is. Vétel.

– *Urania* Selma egyesnek. Az űrkikötőben fogunk leszállni, akkor is, ha kilóg a hajótat. Tedd szabaddá, leszálló ágig harminc perc. Vétel.

– Selma egyes *Urania*nak, kikötőmben egy sérült Terralunát javítanak, nem tudom szabaddá tenni. Keressetek más megoldást, vétel!

– *Urania* Selma egyesnek! Leszálló ágig huszonkilenc perc. Kényszerleszállást hajtok végre az űrkikötődben, és ha nem vonszolod félre azt a Terralunát félórán belül, akkor belepréselem a betonba, mint egy fém hópelyhet, megértetted? Vétel!

Egy perc csend következett. Aztán egy rekedt hang váltotta fel az előzőt.

– Selma egyes űrkikötő parancsnoka hívja a magát *Urania*nak nevező hajót, vétel.

– Itt *Urania* parancsnoka, vétel.

– Selma egyes *Urania*nak, megnéztük hajójukat a regiszterben. A parancsnokot valóban Carsonnak hívják, de férfi. Azonosítsa személyét, vétel.

– *Urania* Selma egyesnek, leszálló ágig huszonhét perc. Nevem Jane Carson, a regisztrált parancsnok lánya vagyok, jelenleg megbízott hajóparancsnok. Azonosítsa személyét, vétel.

– Selma egyes *Urania*nak, itt David Kendall kikötőparancsnok. Jelentést kérek a hajó állapotáról és a lezajlott eseményekről, vétel.

– *Urania* Selma egyesnek. Máglya rendben, hiperhajtóművek rendben, térhajtóművek rendben, létfenntartó rendszerek rendben, energiaellátás rendben, kommunikáció rendben. Huszonöt perc múlva megtudják a hajón lezajlott eseményeket is, vétel.

– Selma egyes *Urania*nak, nem tudok maguknak leszállóhelyet biztosítani! Vétel!

Jane felcsattant: – Akkor csinálunk magunknak, Mr. Kendall, elég nagy ez a hajó. Nem fogok egy rozzant Terralunával vacakolni, dobják félre vagy a betonba passzírozom! Vétel!

– Selma egyes *Urania*nak, hívom a kikötői rendőrséget, vétel.

– Ne csak a kikötői rendőrséget hívja, Mr. Kendall, hanem riassza a galaktikus rendőrséget, a katasztrófavédelmet és az Intersztelláris Parancsnokság helyi megbízottját, de azonnal! És amíg ezt megteszi, beszélni akarok a kikötői kórház parancsnokával. Mégpedig most! Vétel és vége.

– Selma egyes *Urániá*nak, megteszem, amit kér, de számítson rá, hogy bevonatom az engedélyét és bíróság elé állíttatom. Kapcsolom a kórházat, de még beszélünk. Vége.

– Itt Madison professzor, ki beszél? – szólt egy újabb hang.

– Carson hajóparancsnok, *Urania* Altair–Terra. Professzor úr, súlyos égési sérültünk van. Huszonkét perc múlva leszálló ágba lépünk és leszállunk az űrkikötőben. Küldessen mentőjárműveket és készüljön fel a sérült fogadására. Mindjárt kapcsolom az orvost, aki a sérültről bővebb felvilágosítást ad. Mikorra tudnak ott lenni a kikötőben?

– Bármikor, Mrs. Carson.

– Miss. Legyenek ott a lehető leggyorsabban. Köszönöm, vége.

– Selma egyes *Urániá*nak – érkezett Kendall hangja. – Tényleg van súlyos égési sérültjük? Vétel.

– Tényleg van, Mr. Kendall. Azt hitte, szórakozom magával? Tizenkilenc perc múlva leszállok. Hol van a Terralunája? Vétel.

– Ahol lennie kell, Miss Carson. Legyen felkészülve egy kellemetlen találkozásra az összes hatósággal, ami itt megtalálható. Vétel.

– Ne feledje kivenni a Terralunából, ha benne hagyta a családi fényképeit, Mr. Kendall. És legyen felkészülve, hogy ez a találkozás önnek lesz kellemetlen, nem nekem. Tizennyolc perc múlva belépek. Vége.

76.

Tizenöt perccel a leszálló ág előtt Wright átrendezte a vezérlőt: a kadétkat a leszállórendszerek vezérléséhez küldte, Forbesra rábízta a plaxokat, Fowlernek pedig gyorstalpalót tartott a stabilizátorok kezeléséből. A kommunikáció teljes egészében Jane-nek maradt. Ő maga kérte, hisz beszélni tud, de leszállni nem. Nyomban kezdte is.

– *Urania* Selma egyesnek, tizenöt perc a leszálló ágig. Jelentést kérek a kikötő állapotáról, vétel.

– Selma egyes *Urániá*nak, úgy látom, nem fogja fel, miről beszélek. A kikötőmben éppen hogy elfér a Terraluna, a többi homok, ami úgy elnyeli a maga hajóját, mint a tenger. Érti, amit beszélek? Vétel.

– Persze hogy értem, Mr. Kendall, de nincs más választásom – felelte elszántan. – Leszállok a kikötőjében, aztán felszállok belőle, ha egy hónapig kell hordanom a maguk homokját, akkor is. De ha nem tudok többé felszállni, most akkor is lent leszek tizennégy perc múlva, az utasokat átrakom kisebb hajókra és továbbküldöm, az *Urania* pedig ott marad a maguk homokja alatt mementóul, legalább leszállófelületként szolgál későbbi hajóknak, és emlékezteti a Főparancsnokságot, hogy máskor nagyobb kikötőt építsen. Tanácsolom, Mr. Kendall, hogy szivatytyúzzon ki minden veszélyes anyagot a Terralunából, mert ha szétlapí-

tom, esetleg felégeti a fél kikötőjét. Aztán meneküljenek, hátha robban. De én *lent leszek* tizennégy perc múlva. Vétel.

– *Urania,* ki a legtapasztaltabb ember most a maguk vezérlőjében, vétel?

Jane Wrightra nézett, aki bólintott és lenyomta a távkomot.

– Itt Wright őrnagy, egy percem van a maga számára, vétel.

– Őrnagy, tisztában van azzal, amire a parancsnoka készül? Vétel.

– Velem együtt készül rá, ezredes úr. Egy ember súlyosan megsérült, tizenhét továbbinak napokon belül segítségre van szüksége. Hiányos és tapasztalatlan legénységgel pedig az is csoda volt, hogy idáig eljutottunk. Nem engedem továbbvinni a hajót, parancsnok úr, és nem érdekel, hogy mi történik a maguk Terralunájával. Vétel.

– Mi történt a tizenhét további emberükkel, vétel?

– Lent megtudja, most nincs több időm. Tizenhárom perc múlva leszálló ág, engem vár a munka. Lent találkozunk. Vége.

– *Urania,* kérem vissza a parancsnokot. Vétel.

– Itt Carson – vette át Jane. – Vétel.

– Ugye tudja, mit kap ezért? Vétel.

– Nem tudom, ezredes úr, de nem is érdekel. Kórházba vitetem azt az embert és kiszabadítom a többit. Az *Urania* utasait pedig biztonságos kikötőbe juttatom. Ezt kapom érte. És vonassa be az engedélyemet, ha tudja. Vége.

– Még nincs vége, Carson! – Kendall már üvöltött. – Nemcsak hogy bevonatom az engedélyét, de kirúgatom az egész Főparancsnokságáról, hogy a lába se éri a földet! Most van vége!

Jane fölnevetett és kikapcsolta. Az *Urania* teljes sebességgel száguldott a Selma felszíne felé.

– Azért ne nagyon örülj – húzta a száját Dempsey –, ez a derék Kendall tényleg keresztbe tehet neked. Nincs bevonható engedélyed, hát ő majd tesz róla, hogy ne is kaphass soha.

Jane-nek nem maradt ideje válaszra, Wright olyan hamar reccsent rá a kadétra.

– Ne ijesztgesse, Mr. Dempsey. Ez egy félreeső, kicsi bolygó kicsi kikötőjének parancsnoka, Carson ezredes pedig egy fontos intersztelláris járatot vezet. No meg mi se vagyunk akárkik Mr. Law-val. És van egy olyan tényező, amit az események súlyaként szoktak megnevezni. Ha Kendall meghallja, mi játszódott le a fedélzetünkön, már nem lesz olyan nagy kedve kigolyózni Jane-t a szakmából. De ha mégis, ahhoz azért a Főparancsnokságnak is lesz egy-két szava. Szerintem kapva kapnak az olyan emberen, aki egy évvel a kadétiskola alsó korhatára előtt már elparancsnokol egy hajót egyedül. Mr. Masters! – nyomta le a távkomot.

– Fielding őrmester – brummant a válasz –, a szállásmester, parancs!

– Tíz perc múlva megkezdjük a leszállást, közölje az utasokkal: a bolygó neve Selma, a Sadalmelik naprendszerében. Végeztem.
– Értettem!
– Mr. Wright – mondta Jane csendesen –, Masters századost…
– Igen, hagyja, már emlékszem. Kicsit sok ember van manapság bezárva a hajónkon, ennyi az egész.
– Félórán belül egy se lesz, ígérem magának – nevetett a lány.

77.

– Vizuális kapcsolat – jelentette Muller.
– Mivel? – pillantott fel Jane.
– Hát az űrkikötővel, ott van fent.
Felnézett a mutatott képernyőre, s meglátta az űrkikötőt – parányi szürke folt a kékesszürke város mellett, amit homoksivatag sárgája keretezett. Helyenként megművelt zöld pöttyök bontották meg egyhangúságát, amely a kép széléig terjedt.
– Ki tudjuk nagyítani?
– Már ki van nagyítva, ennél többet egyelőre nem láthatunk.
De azért nagyobbodott, méghozzá gyorsan. Csakhamar kivehetővé vált egy fényes fehér pont: szabad szemmel még nem látszott volna, de a radar bemérte és rávetítette a képre. A kikötőben javított Terraluna.
– Ez tényleg az egész kikötőt elfoglalja… – nézte Jane. – Hogyan fogunk itt elférni?
– Ne aggódjon – felelte Wright. – Bízza ránk. Vezérlő, figyelem! Leszálló ágat megkezdeni!
– Plaxokat be!
– Protonika leáll!
– Gravitonokat leszálló üzemmódra!
A vezérlő megtelt parancsszavakkal, mint már annyiszor ez alatt a néhány nap alatt. Jane gyönyörködve hallgatta néhány pillanatig, aztán észbe kapott és rácsapott a kimenő vonalra.
– *Urania* hívja Selma egyest, vétel.
– *Urania,* itt Selma egyes, vétel.
– Selma egyes, megkezdtük a leszálló ágat.
Kis csend. Aztán Kendall keserű hangja:
– Vettem. Már folyamatban van a Terraluna eltávolítása. De szeretném kijelenteni, hogy erőszaknak engedelmeskedem, és kizárólag a kikötői személyzet meg az önök utasainak biztonsága miatt adtam rá parancsot. Vége.
Jane hirtelen megsajnálta.
– Mr. Kendall?

– Tessék, *Urania.*

– Nem azért jövünk, hogy önnek kellemetlenséget okozzunk. Egyszerűen nincs más választásunk.

– Kívánom önnek, hogy igaza legyen, Miss Carson.

A képernyőn már jókora foltként látszott az űrkikötő. A részletek fokozatosan bontakoztak ki: a Terraluna kékesfekete teste, amely a szürkeségről már félig lekúszott – nem lehetett innen megállapítani, milyen eszközt használtak elmozdítására –; a kikötői épületek fehér teteje; egy ismeretlen rendeltetésű, nagy piros pötty a szürke folt szélén. Csakhamar láthatóvá vált a Terraluna előtt haladó világos színű jármű, amely alighanem húzta a kis űrhajót. S a piros pöttyről is rövidesen kiderült, hogy egy kikötői mentőautó. Láthatóvá váltak más járművek, feketék, kékek, fehérek, zöldek. Aztán egyszerre csak fölismerte az Intersztelláris Főparancsnokság jelvényét az épület tetején, és a következő pillanatban a téglalapnak oldala lett, a tetőre már ferdén lehetett rálátni.

– Leszállási művelet befejezve – jelentette Forbes.

– Köszönöm, uraim – mondta Wright. – Szép munka volt. Carson parancsnok, a hajója leszállt a Selmán.

78.

Jane csak rábámult egy pillanatra a főpilótára, aztán rácsapott a távkomra. – Hármas szakasz! Jelentsék a D szektornak, hogy leszálltunk a Selmán. Biggs, a legközelebbi zsilipre kétajtós nyitást! Urania hívja a kikötői mentőszolgálatot.

– Kikötői mentőszolgálat, vétel!

– Induljanak a zsiliphez a sérültért, vigyenek orvost és mindent, ami az égett beteg ellátásához kell! Hármas szakasz, üzenet a D szektornak: küldjenek embert a zsiliphez, aki odakalauzolja őket magukhoz! Biggs, nyílik a zsilip?

– Már nyitva van, ne aggódj. A külsők sértetlenek.

– Hármas szakasz, a D szektor jelentse, ha a mentők odaértek!

– Értettük.

Néma, idegtépő várakozás. Jane maga se tudta, min idegeskedik. Ha Forster idáig kibírta, ezt a pár percet is ki fogja bírni.

– Vezérlő, itt a hármas szakasz. Jelentjük, a mentők megérkeztek, az orvosok hozzáláttak Forster ellátásához.

– *Urania,* itt Selma egyes, vétel.

– Tessék, Mr. Kendall – felelte Jane.

– Két perc múlva ott vagyok maguknál, kérek zsilipet a hajóornál.

– Biggs, kétajtós nyitást elölre is! Vettem, Mr. Kendall. Fielding őrmester! Küldjön két embert a zsiliphez fogadni a parancsnokot.

– Miért kétajtósat, Miss Carson?
– Mert semmi kedvem arra várni, hogy maga bezsilipeljen.
– Tudja, hogy ez szabályellenes?
– Az én fedélzetemen én csinálom a szabályokat, Mr. Kendall.
Válasz nem érkezett. Ehelyett fél perc múlva:
– Vezérlő, itt az ötös szakasz. Jelentjük, Forster kadétot most szállítják ki a zsilipen. Velük együtt távozik a D szektor minden lakója, elöl visszajönnek. Vége.
– Vége… – suttogta Jane. – Akkor hát minden rendben. – Felállt. – Uraim! Amíg magunk vagyunk, szeretném… szeretném megköszönni, hogy vezették helyettem ezt a hajót.
Az emberek felálltak a műszerek mellől. Tiszteletteljes csend ereszkedett a vezérlőre.
– Mi köszönjük, hogy vezetett minket, Carson főkadét – mondta Wright. Aztán kihúzta magát. – Vezérlő, tisztelegj!
Jane vigyázzba merevedett és sapkájához emelt kézzel viszonozta a többiek üdvözlését.
Így álltak, amikor belépett Kendall.

79.

– Kendall parancsnok, Carson főkadét, megbízott hajóparancsnok jelentkezem!
Kendall csak bámult rá majdnem egy egész percig, a tisztelgését is elfelejtette viszonozni.
– Maga a hajóparancsnok?
Megállj csak, gondolta Jane, majd megtanítalak én a jómodorra. Fennhangon vezényelte:
– Vezérlő, Kendall kikötőparancsnok ezredesnek tisztelegj!
A vezérlő egy emberként vágta magát vigyázzba. Kendall észbe kapott és viszonozta.
Pár pillanatig moccanatlanul álltak, aztán Kendall leeresztette a kezét, amire Jane is, aztán újabb parancsszót vakkantott:
– Vezérlő, pihenj!
Ilyet még sose parancsolt nekik, hisz nincs rá szükség, de hadd lássa ez a szép szál, ősz szakállú ezredes, hogy itt ő a főnök.
– Hány éves maga, kislány? – kérdezte a szép szál ezredes.
– Carson főkadét, ha nincs ellene kifogása.
– Mi az ördög az, hogy főkadét?
– Egy rég megszüntetett rang a kadétok fölött. Ennek neveztek ki.
– Ugyan kicsoda?
– A kadétok.

– Úgy. A kadétok. Akkor hát hány éves maga, Carson főkadét?
– Tizennégy, Kendall ezredes.
– Akkor még nem is jár kadétiskolába.
– Persze hogy nem, ezredes úr. Ó, elnézését kérem. Foglaljon helyet. Mivel kínálhatom meg? Munro, pezsgőt az ezredes úrnak, sikeres leszállásunk örömére!
– Azonnal – lépett oda Munro. – Terrait, esetleg altairit?
– Ugyan, Munro. Kadétpezsgőt!
Jones máris hozott egy narancsleves palackot két pohárral.
Az ezredes most már mosolyogva figyelte, ahogy töltenek és átnyújtják neki. – Maguknak ez a pezsgő?
– Meg a bor és a whisky is, ezredes – vette át Jane a másik poharat. – Kadétoknak a fedélzeten tilos az alkohol, hisz tudja.
– Jól van, koccintok magával, de aztán hallani akarom, mi történt a fedélzeten és hol van az igazi parancsnokuk.
– Úton a vezérlő felé, valahol az űrkikötőben – Jane kényelembe helyezte magát a parancsnoki ülésben. – Eddig a D szektorban volt.
– S mit keresett ott?
– Hosszú sora van annak, Kendall ezredes! – szólalt meg egy hang az ajtóból.
Apa volt az.
– Üdvözlöm az *Uraniá*n – nyújtott kezet. – Richard Carson ezredes hajóparancsnok.
– A kislány, akarom mondani főkadét a maga lánya? – szorította meg a kezét Kendall.
– Hála az égnek – nevetett apa, és rákacsintott.
Úgy érezte, ezért a kacsintásért megérte az egész aggodalom, az első esti lázas kétségbeesés, ezért minden megérte. Kivéve Forster sérülését.
– Ki ennek a hajónak a parancsnoka tulajdonképpen? – kérdezte Kendall a homlokát ráncolva.
– Hisz tudja, ezredes – vett át apa is egy poharat –, ha a parancsnok mást állít posztjára, azt csak az új parancsnok egyetértésével kaphatja vissza. Ha tehát majd Jane visszaadja a megbízását, akkor megint én leszek a parancsnok.
– Én… – kezdte volna Jane.
– De ehhez először az kell, hogy én visszakérjem tőle. Ezzel pedig nem sietek – apa kényelmesen helyet foglalt –, a lányomra hagyom a hajó gondját még egy darabig. Tudja, három napig be voltam zárva, kell egy kis idő, hogy akklimatizálódjak a szabad élethez.
Jane lehajtotta a fejét, hogy ne lássák, amint elpirul. Apa úgy dicséri őt ez előtt az idegen előtt…
De apa folytatta. Elmesélte Kendallnak a merényletet, a fogságot, Jane felfedezését a detonátorral, a tisztek őrizetbe vételét, a csöveket, a

csigát, a tapadókorongos munkahelyet, egyszóval mindent. Aztán Jane-nek kellett elmesélnie, hogyan jött rá Charles bűnösségére és hogyan kényszerítette vallomásra. Nem szívesen mondta el. Apa minden szavával érzékeltette, hogy egyetért vele és jól csinálta, ő pedig éppen ennél nem érezte úgy, hogy jól csinálta volna. Hisz arra való a rendőrség meg a bíróság, miért nem bízta azokra? Persze akkor nem lett volna két megbízható embere, akikkel kikötőbe hozhatja az *Uraniá*t.

– És most hol van a főhadnagy? Kilövette? – kérdezte Kendall. Nem látszott rajta, hogy nagyon sajnálná Charlest.

Jane megrázta a fejét. – Bezártuk a mentőcsónakba és kikapcsoltunk mindent. Bent van a hangárdokkban és várja, hogy mi történik.

– Akkor most már átadathatja a rendőrségnek – mondta a kikötőparancsnok.

Jane bólintott és intett Biggsnek, hogy intézze el.

– Hát – kelt föl Kendall –, érdekes dolgok esnek meg manapság az űrben. Azt hiszem, rosszabbul is kiüthetett volna, ha az emberei nincsenek nagyon az eszüknél, Mr. Carson. És gratulálok a lányához. Feltétlenül írassa be a navigátorképzőbe, és időnként meséljék el, hogy halad. Miss Carson – fordult most hozzá –, úgy gondolom, mégse teszek panaszt maga ellen a Főparancsnokságon… sőt azt se teszem meg, amit terveztem, hogy magukkal ásatom ki a Terralunámat a homokból.

És kezet nyújtott neki.

80.

Hajóidő szerint este kilenc óra volt; a Selmán már késő éjszaka. Július hatodika – nemrég még úgy mondták, harmadik nap. Az Urania békésen pihent a selmai kikötőben, tatjával egy méternyire a homokba süppedve. A kikötői folyosón utasok autotaxijai jöttek-mentek.

– Mikor indulunk? – nézett föl apjára Jane, beszíva a meleg selmai levegőt, ami a Callindrára, sőt kicsit az Alexára is emlékeztette. Aztán az *Urania* fehér kolosszusára emelte tekintetét, amint ott magasodott, jó száz méterre tőlük, a kikötői lámpák fényében fürödve.

– Ha elkészültünk a javításokkal. Ez kicsi bolygó, nem sok emberük van, a sajátjaink pedig fáradtak. Hadd pihenjenek.

Jane bólintott. Nem mondta meg, mit felelt Wilson, amikor reggelig eltávozást engedélyezett mind az öt szakasznak:

– Éljen a főkadét! Gyerünk, fiúk, reggelig az összes selmai lányt az ujjunk köré csavarhatjuk!

– Mit gondolsz, meddig vesztegelünk? – kérdezte ehelyett.

– Legalább két napot.

– Addig ki a parancsnok?

Apa rámosolygott. – Te. Nekem éppen elég dolgot ad vezetni a javításokat. Majd induláskor visszaadod a vezényletet, rendben?

Jane bólintott, és a zsebébe nyúlt a távkomért.

– Parancsnok hívja *Uraniá*t.

– Fielding őrmester, parancs! – Még ebből a kicsiny készülékből is dörrent az őrmester hangja. Azóta látta élőben is: csakugyan olyan, amilyennek elképzelte. Nagydarab, magas, és tökéletes alexai szakálla van. Erről eszébe jutott az is, amit Kelly mondott induláskor:

– Fiúk, el ne felejtsük a borotvákat itthon hagyni!

Az egész szakasz elhagyja a borotválkozást az ő kedvéért. Aranyosak.

– Van híre Forster kadétról?

– Jelentem, a körülményekhez képest jól van, fel fog épülni minden baj nélkül.

– Nagyszerű. Közölje a kadétokkal: az eltávozást meghosszabbítom, indulás előtt két órával hívatom vissza őket.

– Értettem!

– A kadétjaid áldani fogják a nevedet – mondta apa, a vállára téve a kezét.

– Persze. Én adok nekik eltávozást, de mire visszajönnek, már a te kezed alatt dolgoznak megint.

Nevettek, de apa hirtelen elkomolyodott és a másik kezét is a vállára tette.

– Egy nap jó parancsnok lesz belőled, Jane.

Csak állt egy pillanatig, aztán odadőlt apa mellére.

– Időnként féltem – vallotta be pár perc csend után.

– Időnként velem is megesik – felelte apa.

– Tényleg?…

– Tényleg.

– És… olyankor mit csinálsz?

Apa vállat vont.

– Mit tehetnék? Elkezdek parancsokat osztogatni és pörölök mindenkivel. Mint te.

– Mint én?

– Igen, éppen úgy.

Apa fölnézett az *Urania* fehér tömbjére, amely némán, mozdulatlanul pihent a selmai égbolt csillagfüzére alatt.

Hyperion

Krisznek,
mert Jane is ő

1.

– Janus–50 Terraluna, Janus–50 Terraluna, itt négyes keleti, jelentkezz!
– Négyes keleti, négyes keleti, itt Janus–50 Terraluna, harminckilenc-huszonhárom-negyvenöt. Leszállási engedélyt kérek harminchárom-kilencre, vétel.

– Négyes keleti *Janus–50* Terralunának, leszállási engedélyt harminchárom-kilencre D2-es leszállóra megadom, vétel.

– *Janus–50* Terraluna négyes keletinek, harminchárom-kilencre D2-esen leszállok, pályamódosítás nincsen, vége.

A bajuszos, jóképű pilóta oldalra és fölfelé mutatott.

– Nézze azt a villogó fényt ott messze, látja?

A másodpilóta ülésén, amit az ilyen kis interplanetáris utakon általában üresen szoktak hagyni, egy lány ült. Fehér kezeslábast viselt az intersztellárisok jelvényével és egy különös, sehol másutt nem látható rangjelzéssel. Bólintott.

– Két piros, két kék, két fehér. Akkor ez Hórusz osztályú hajó.

– Az bizony. Talán éppen a maguk *Urania*ja.

– Az nem lehet, már lent kell feküdnie a kikötőben.

– Talán késtek egy kicsit. A Callindrára nem sok Hórusz közlekedik.

– Ott van még a Demetria–Altair, azon a vonalon is azok járnak.

– Tényleg, most hogy mondja. Maga mindent tud?

A lány mosolyogva megrázta fejét, feje körül röpködtek barna fürtjei.

– Mindent azért nem. De másodszor érkezem erre a bolygóra, hogy az *Uraniá*val találkozzam, és a kettő között is sokat tanultam.

– Leszóljak az apjának, hogy jön?

– Már tudja. Egy hónapja szervezzük ezt a találkozót.

A kis Terraluna pontosan ért földet a D2-es leszállótéren. A lány kiszálláskor úgy tisztelgett, mint egy rutinos öreg űrbeli róka.

– Köszönöm, hogy beengedett a fülkébe, hadnagy úr.

– No hallja, egész hátralevő életemben mesélhetem, hogy velem utazott a Galaxis egyetlen élő főkadétja!

2.

Öt nappal korábban ért véget az iskola. Jane Carson az utolsó napokat azzal töltötte, hogy tűkön ült.

– Maga fárasztóbb, mint valaha, Carson – mondta Waypole őrnagy, és az egész tanári kar egyetértett vele.

– Ha magából kettő lenne, szétesne a Galaxis – mondta Frobisher őrnagy, és ővele is egyetértettek.

De a srácok kárpótolták mindenért. Nekik ő volt Carson főkadét, a nagy callindrai sivatagi szörny, aki megmentette a szabotázs áldozatául esett *Urániá*t kétezer emberrel a fedélzeten. Ő volt a legfiatalabb az egész iskolában, mégis még a felsősök is lejöttek hozzá, hogy hallgassák a meséit, hogyan is volt, amikor az Alsuhailból átvitte a hajót a Kitalphába, hetvenezer mátrixról kezdve a szekventálást, s alig húszezret dobott ki, amikor csak úgy kivett egyet és bedobta a hipervezérlőbe. Akadt persze, aki nem hitte el; az ilyeneknek csak úgy odavetette, hogy kérdezzék meg Mr. Law-t. Ilyenkor gyorsan lekoptak, mert Mr. Law az igazgató barátja volt, és egyike annak a néhány navigátornak, akik időnként ellátogattak az iskolába, és olyankor mindent díszbe vágtak jó előre, és a főtér zászlórúdjára fölvonták a Főparancsnokság lobogóját.

A tanárok nem voltak ilyen lelkesek. Számukra Jane rendellenesség volt: egy tizennégy éves gyerek, akinek még egy éve van a kadétiskola alsó korhatáráig, aztán ha azt elvégezte, akkor mehet tiszti iskolába, és onnan jöhet ide. Legkorábban kilenc év múlva. De hát ott volt Carson ezredes meg Kendall ezredes meg Law őrnagy meg Wright őrnagy, akik szétkürtölték az egész Főparancsnokságon, hogyan mentette meg Jane Carson a hajót a nyílt űrben, és aztán jött Mitchell tábornok meg Simpson tábornok meg Jenkins tábornok meg Rawlinson tábornok, akik mind látni akarták Jane-t, kezet fogni vele és elmondatni vele az egész történetet, és egyáltalán nem normális módon reagáltak, amikor Law őrnagy közölte, hogy Jane-t föl kell venni az Aurora Melliorisra navigációt tanulni, mert őstehetség. A normális mód az lett volna, hogy Law őrnagyot hosszabb időre szabadságolják, hogy pihenje ki az agyrémeit. De ők? Bólogattak, és jött a levél hiperpostán, hogy Jane Carson főkadétot soron kívül, azonnal, már októbertől vegyék fel, a Főparancsnokság fizeti a taníttatását.

Itt! A Galaxis legjobb navigátoriskolájában!

3.

Majdnem úgy alakult, hogy az utolsó pillanatban nem indulhatott el. A *Lavinia* július huszonötödikén, melliorisi idő szerint reggel huszonhét hetvenkor indul, ha a fene fenét eszik, akkor is. Erre az az őrült Cauldwell nem huszonhét tízkor rendeli be?!

Úgy rohant végig a folyosón, mint akit kergetnek, aztán bevágódott Cauldwell irodájába.

– Carson hallgató, parancsára megjelentem, mit akar?!

Cauldwell döbbenten nézett rá az asztala mögül.

– Hogy beszél maga velem, Carson? Mi az, hogy mit akarok?
– Célratörő és egyenes kérdés, ezredes úr. Maga tanította, hogy célratörőek legyünk. Hetvenkor indul a hajóm, úgyhogy ne vesztegessük az időt. Miért hívatott?
– Felőlem akár mehet is, Carson. Maga tett panaszt, nem én. Gondoltam, kivizsgálom, de ha ennyire siet…
– Persze hogy sietek. Lekésem a *Laviniá*t. Melyik panaszra gondol?
– Jogos a kérdés, maga hetente megereszt egyet. Ezt Hobson alezredes ellen tette, július tizedikén. Rémlik?
– Persze. Kilencest adott nekem a saját hibájából.
– Ezt mondja maga. Hobson azt írta, hogy maga csak a Webster-lista egyharmadát írta le.
– Még jó. Harmincöt ötvenre volt kiírva az óra, én érkeztem negyvenötkor, erre kiderült, hogy a csoport fele már harmincnégy ötvenkor bent volt a teremben és írt. Hogy lett volna időm mindent leírni?
– Ha nem írt le mindent, miért várta el, hogy tízest kapjon?
Jane kihúzta magát.
– Ezredes úrnak jelentem, a kérdésre nem válaszolhatok.
– Ugyan miért nem?
– Ezredes úrnak jelentem, a válaszhoz véleményt kellene mondanom az ezredes úr elmeállapotáról.
Cauldwell vörös képpel állt föl az asztaltól.
– Ide figyeljen, Carson, maga a legpimaszabb hallgató, aki erre a bolygóra valaha betette a lábát. Függelemsértésért megbírságolom. A következő szemesztert azzal kezdi, hogy ezer terrait fizet az iskola pénztárába. Máskor meggondolja, hogyan beszéljen az igazgatójával. Lelépni!
Jane tisztelgett, lelépett, kiment, sarkon fordult, újra benyitott.
– Ezredes úr, panaszt kívánok tenni.
– Mit akar már megint?!
– Nézzen az órára. Huszonhét tizenöt. Ötven centádba telik az út innen a kikötőbe, a vámvizsgálat és a bezsilipelés legalább öt centád, a zsilipeket pedig indulás előtt tíz centáddal valószínűleg, öttel mindenképpen bezárják. Lekéstem a hajót maga miatt.
– És azt hiszi, érdekel ez engem?
– Azt, ezredes úr. A hallgatóknak az iskola köteles segítséget adni a szünet megkezdésekor a bolygó elhagyásához, amennyiben az önhibájukon kívül akadályokba ütközne. A rendtartás tizenhetedik pontja.
– Úgy? No jó, keresünk magának valami járművet, viszont ez esetben az ezer terrait most azonnal befizeti, nem pedig a szünet után. Ráér, amíg megkeressük azt a hajót.
– Eszemben sincs, ezredes úr.
– Ne éljen vissza a türelmemmel, Carson!

– Nehéz volna – felelte Jane szárazon. – Maga a legtürelmetlenebb ember, akivel életemben találkoztam. A köztünk levő függelmi viszony a szünet kezdetekor megszűnt, és a következő szemeszter megkezdéséig nem is áll helyre. A rendtartás negyedik pontja. Tehát semmilyen függelemsértést nem követhettem el.

Cauldwell egy egész percig hápogott.

– Ezt miért nem mondta az előbb? – kérdezte végül egy kicsit lecsendesedve.

– Mert azt parancsolta, hogy lelépni, és mert föltételeztem, hogy iskolakezdésig magától is rájön.

Cauldwell visszament az asztalához és leült. Lehajtotta kopasz fejét és gondolkodott.

– Carson hallgató!

Jane vigyázzba merevedett. – Parancs!

– Hogy szól a Webster-lista huszonkilencedik tétele?

– Bitranszponált trivariáns mátrixduplensek szigma koefficienssel, kovariancia epszilon–zéta szegmensben.

– Harminchetedik tétel?

– Integrált tritranszponált kvadrivariáns mátrixduplensek omikron koefficienssel, kovariancia pi–rhó szegmensben. De ilyennel még soha senki nem ugrott a Galaxisban.

– Hm. Ismertesse a huszonnégyes tétel mátrixkapcsolatait.

– Egyes mátrixkapcsolat. Expass integrált transzponált alfa koefficienssel, inpass reduktív integrált transzponált zéta koefficienssel. Kettes mátrixkapcsolat. Expass integrált transzponált béta koefficienssel, inpass reduktív integrált transzponált omikron koefficienssel. Hármas mátrixkapcsolat. Expass integrált transzponált gamma koefficienssel, inpass reduktív integrált transzponált omega koefficienssel. Négyes mátrixkapcsolat. *Nihil.*

– Úgy? S miért „nihil”?

– Mert reduktív inpass nélkül nem lehet hiperugrani.

– És miért nincs a négyes mátrixkapcsolatban reduktív inpass?

– Mert a görög ábécé csak az omegáig terjed.

Az ezredes elnyomott egy mosolyt.

– Kissé szakszerűbben, ha kérhetem.

– Integrált transzponált delta koefficienssel végrehajtott expass esetén a reduktív inpass kovarianciája zéró szigmára csökken, ami a Hulster–Dickinson-egyenlet megoldásakor istenkáromlást eredményezne.

Cauldwell fölkapta a fejét.

– Mi az, hogy istenkáromlást?

Jane elvigyorodott. – Nem tudta, ezredes? Amikor az Úr Ádámot elhelyezte a paradicsomban, azt mondta neki: „Minden számmal szabad osztanod, csak a nullával nem!”

4.

Így esett, hogy a *Lavinia* Jane nélkül szállt föl, ő pedig a Főparancsnokság egy kis futárhajóján, a *Cellorid–717* Protoflax intersztellárison érte el az Altair-rendszert. Három napig tartott az út, de remek volt. Mitchell parancsnok úgy kezelte, mint egy igazi űrhajóst, még főkadétnak is szólította, és az egész hajót megmutatta neki. Persze nem csoda, egy űrhajós senkit nem tisztel jobban, mint azt, aki részt vett egy bajba jutott hajó megmentésében. Cauldwell-lel és kis csapatával se beszélhetne így, ha nem lenne mögötte az *Urania* esete.

A Protoflax persze a Sirtoson szállt le, nekik egy csomó elintézendő ügyük volt ott, engedélyük se volt máshova menni. De a parancsnok még az űrből elintézte, hogy egy Terraluna levigye a Callindrára, igaz, másfél napot várni kellett rá. De legalább egy kicsit körülnézhetett a Sirtoson.

Óriási volt. Látszik, hogy egy egész szektor fővárosa. Annyi volt ott a csoda, hogy egy évig nézhette volna, és akkor még ki se tette a lábát Altair Cityből. Ötszáz városa van a bolygónak, egyik szebb, mint a másik, és van tengere is. Diasiklóval kiruccant oda is, amióta eljött az Alexáról, nem látott tengert. Már nagyon hiányzott. Kicsi tenger a sirtosi, alig nagyobb a bolygó felénél, de hát ha a partján áll az ember, minden tenger ugyanakkorának látszik. Fő, hogy ne legyen látható a túlsó partja.

Aztán jött a hívás, hogy a Terralunája a Sirtos–4 kikötőben száll le tíz perc múlva, és félórán belül el is indul. Már éppen dühöngött volna, mert a Sirtos–4 ezerkétszáz kilométerre volt oda, de a diszpécser azt is mondta, hogy küldenek érte VPC-t. Úgyhogy még végigsuhant alatta a bolygó egyötöde. Remekül nézett ki. Egyszer még visszajön ide.

5.

Alig indult el a kikötőben, amikor odakanyarodott egy autó és kiugrott belőle egy egyenruhás.

– Hát te mit keresel itt? Ez űrkikötő, nem sétatér! Az irataidat!

Jane elvigyorodott.

– Ni csak, maga az? Milyen régen nem láttam. Semmit se változott. Nem ismer meg?

A szép szál, szakállas kikötői tiszt összehúzta a szemöldökét. – Nem én. Hol találkoztunk?

– A hármas északin, éppen egy évvel ezelőtt. Akkor is így sétálgattam a kikötőben.

– Egy évvel ezelőtt tényleg a hármas északin dolgoztam, de rád nem emlékszem. Kérem az irataidat.

– Majd ha köszön és magáz.

A tiszt felhorkant, aztán közelebb lépett.

– Hát persze. Egy évvel ezelőtt is ugyanezt mondtad.

– Ugyanezt bizony – mosolyodott el Jane.

– Te… illetve maga valami tiszt lánya, ha jól emlékszem.

Jane bólintott.

– Nem callindrai, azt tudom. Hajóstiszt.

Jane bólintott.

– Jól van, én nem játszom magával kérdezz-feleleket. Kérem… illetve természetesen üdvözlöm a Callindrán, és most kérem az iratait.

Jane átadta a hajózókönyvét.

– Jane Carson?

Bólintott.

– Úticélja?… Várjunk csak! – A tiszt tekintete megakadt a könyv egyik lapján. – Hány éves maga?

– Tizenöt, ha nincs ellene kifogása.

– Akkor miért van magánál az Aurora Melliorisi-i Navigátoriskola által kiadott hajózókönyv?

– Oda járok iskolába, mit gondolt?

– Tizenöt éves gyerekek nem járnak navigátoriskolába.

– De, van egy, aki igen.

A tiszt összeráncolt szemöldökkel nézte egy pillanatig, aztán zsebre vágta a hajózókönyvet.

– Melyik hajóra tart maga? – kérdezte fürkész tekintettel.

– *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra.

– Parancsnoka?

– Richard Carson ezredes.

A tiszt most már ott állt egészen közel fölötte.

– Mikor és hol érte baleset az *Uraniá*t?

– Negyvennégy-kilencvenkettő-huszonnégy-hatvankilenckor. Alsuhail-rendszer, sztelláris pozíció delta…

A tiszt a combjára csapott. – Maga az! Maga az az iskolásgyerek, aki elparancsnokolta a sérült *Uraniá*t!

– Ha már így rájött… – mosolygott Jane szerényen.

A tiszt meg se fordult, úgy intette közelebb a kocsit.

– Jöjjön!

6.

Félórába is beletelt, amíg elszabadulhatott a kikötői parancsnokságról. Összeismerkedett Jordan kommunikációs parancsnok őrnaggyal, Milligan kikötőtéri diszpécserparancsok őrnaggyal, McClure logisztikai pa-

rancsnok őrnaggyal és végül a kikötőparancsnokkal, Stevenson ezredessel, aki a kopasz fejével és a bikatermetével határozottan Cauldwellre hasonlított. Viszont sokkal több volt benne a jóindulat. Egy darabig elbeszélgettek az *Urania* esetéről és Jane navigátori jövőjéről, aztán az ezredes parancsot adott, hogy az összes papírmunkát soron kívül intézzék el, de Jane-t addig is vigyék át külön a hajójára.

A kikötői tiszt, Lyle főhadnagy tehát visszaült vele a kocsiba és kivitte a külső kikötőbe.

Jane újra ugyanazt az izgalmat érezte, amit egy évvel ezelőtt, amikor egyedül ült az autotaxiban és várta, hogy fönt a magasban feltűnjön az *Urania* tatjának fehérsége.

Várakozása nem tartott sokáig. A kis kikötői hatkerekű megkerült egy óriási Neutromaxot és három kis Terralunát, aztán kilőtt és két perc alatt elérte a hajót.

7.

Éppen olyan volt, mint egy évvel ezelőtt. Nem. Szebb. Hatalmas volt, kecses és hófehér. Hétszázhuszonkilenc méter ember alkotta szépség, a technika hatvankét méter magas temploma. Tizenkétmillió tonna gyönyörűség.

Lyle megsejthetett valamit az érzéseiből, mert még jókora távolságban lelassított, aztán meg is állt.

– Szép nagy hajó – mondta.

– Az – felelte Jane kiszáradt szájjal. – Az.

Ennél többet pillanatnyilag nem tudott mondani. Nézte a hajót, ami úgy feküdt a betonon, mint egy hasára fordított, roppant D betű, vagy inkább mint egy íj, éppen olyan, amivel odahaza Dél-Morganen célba lőni szoktak. Csak ezt nem kézzel kell megfeszíteni, hanem egy száz méter hosszú atommáglyával. És messzebbre hord.

– Menjünk közelebb? – kérdezte Lyle, de Jane nem hallott belőle semmit. A máglyára gondolt, amit apa megmutatott neki, amíg a selmai kikötőben feküdtek és a hajót javították. Az utasokat már továbbvitték, egy hétig tartott megszervezni, de megoldották. Lebetonoztak egy óriási területet a kikötő mellett, ott szállt le az *Eunomia* Hórusz osztályú utasszállító, az ő hajójuk egyik ikertestvére. Amíg ezt meg nem csinálták, a Selmán egy Terralunának se volt hely leszállni, az egész kikötőt az *Urania* töltötte ki.

Akkor apa megmutatta neki az E szektort is, amíg a zsilipeket meg a HCCR-aknákat helyreállították, rengeteg idejük volt. Ötszáz rögzített kamera van ott hátul, plusz a karbantartó robotok kamerái, lehet hát látni mindent. Makulátlanul tiszta, fényben úszó folyosók, hatalmas hűtő-

tornyok, szerelőaknák, még óvóhelyek is azoknak, akiket valaha rossz sorsuk arra vetne, hogy belépjenek ebbe a radioaktív pokolba. A folyosók falain tízméterenként sorakoztak a radiométerek, konokul mutatták a fél sievert sugárterhelést. A szerelőaknákban két sievert. A reaktorcsarnokban huszonöt sievert. A halálos adag négyszerese.

Eszébe jutott, amikor később, a D szektorban járva elvetődött a hátsó részre, ahol megtalálta az E szektor egyik bejáratát. Már ha bejáratnak lehet nevezni azt, amit két méter vastag ólomtömb zár el, és nyolc lekódolt biztonsági zárat kell felnyitni az elmozdításához. Négyet itt, a helyszínen, négyet a vezérlőben. Akkor beindul egy bombabiztos fogaskerekes szerkezet, és a száztonnás ólomdugasz hátrasétál a folyosóra, hogy meg lehessen kerülni és bemenni. De ilyen soha nem lehet, mondta apa, mert ha annyi minden elromlik, hogy embernek kelljen oda bemennie, akkor az az ember már úgyse tehet semmit.

– Tessék? – kapta föl a fejét hirtelen.

Lyle tréfás fintort vágott.

– Csupán azt kérdeztem, felismeri-e azt a hajót ott hátul, de látom, nemigen érdekli. Csak ami elöl van.

Jane bólintott, aztán gyorsan hátrakapta a fejét. Gömbölyded, sötétkék valami magasodott föléjük.

– Ja, az csak egy Olympic teherhajó – mondta vállat vonva, és visszafordult az *Urania*hoz.

8.

Az E8-as zsiliphez vitette magát Lyle-lal, oda, ahol annak idején először találkozott a négyes szakasszal. Remélte, hogy most is itt lesznek. A főhadnagy megvárta volna, amíg bezsilipel, de nevetve elküldte, biztosítva őt, hogy ebbe a hajóba ő mindig be fog jutni.

– E8-as zsilip hívja a P2-es zsilipet – szólt a távkomba, éppen úgy, mint tavaly.

– P2-es zsilip jelentkezik.

Ismeretlen volt a hang, de fiatal. Nyilván egy steward.

– P2-es zsilip, lépj összeköttetésbe az E8-as zsilippel és adj parancsot a nyitószerkezetnek.

– E8-as zsilip, ki van ott?

– A nagy callindrai sivatagi szörny – felelte Jane jókedvűen. – Ha nem engedsz be, átfúrom a hajó oldalát és bemegyek ott.

Akárcsak egy évvel ezelőtt, azonnal kinyílt az ajtó.

9.

Érdekes, odakint föl se tűnt, milyen forró a Callindra levegője, pedig vibrált a kikötő betonja fölött. Csak most vette észre, ahogy belépett a jó hűvös folyosóra. Egy lelket se látott. Vajon hol vannak?

Várt vagy fél percet, aztán rájött, hát persze, talán éppen a hajó túlsó végén vannak szolgálatban. Kár. Elindult hát befelé.

Ahogy elhaladt a zsilipőrök pihenőszobájának nyitott ajtaja előtt, bentről köhintés ütötte meg a fülét. Odanézett.

A négyes szakasz állt odabent, két sorban, szemben az ajtóval, ünnepélyes vigyázzban. Ugyanaz a tizenkét fiú, fehér egyenruhában, kadéti rangjelzéssel – csak egyvalami változott rajtuk.

Az egész szakasz szakállt viselt, éppen olyat, amilyen az Alexán divatos.

Már éppen elmosolyodott volna, de észbe kapott és gyorsan balraátot csinált. A szakasz egy emberként tisztelgett neki.

Jane komoly arccal viszonozta.

A szakasz mellől előlépett a szakállas Munro steward, és feszes vigyázzban jelentette:

– Carson főkadét sivatagi szörnynek jelentem, az *Urania* tálalva van!

Jane fölnevetett. Hát hiszen steward, az a dolga, hogy tálaljon.

– Köszönöm! – felelte, és leengedte a kezét.

Egyszerre ugrottak neki mind, hogy kézről kézre ölelgessék, dobálják a levegőbe és veregessék a vállát.

Végre, végre itthon van!

10.

Nem sok minden változott az *Uraniá*n egy év alatt. Még mindig apa volt a parancsnok, Mr. Law az első navigátor és Mr. Wright a főpilóta. A két másodpilóta még mindig Thornton és Whalley százados volt, a műszaki tiszt Ryan százados, a kommunikációs tiszt Mr. Forbes, a fedélzeti tiszt pedig Kjartansson százados. De a szállásmestert most Howard főhadnagynak hívták, a másodnavigátort pedig Shelton főhadnagynak.

Masters pere két nap alatt lezajlott. Neki tanúskodnia kellett persze. Ő volt a vád egyetlen tanúja, a Főparancsnokság nem engedélyezte további tanúk meghallgatását. Neki kellett elmondania, hogyan adott neki tíz másodpercet a szállásmester, hogy átadja a hajó vezényletét neki mint rangidős tisztnek, miután Wright őrnagyot lefogatták, a többi magasabb rangú tiszt pedig „a vezénylés ellátására fizikailag képtelenné vált”. Így mondták mindhárom perben, ámbár az összes tiszt képes volt munkája ellátására, csak a D szektorból nem lehet irányítani a hajót.

El kellett mondania, hogyan parancsolt rá Fielding őrmesterre, hogy hat fegyveressel menjen át a két szobával odébb ülő Mastershez és tartóztassa le. Fieldinget nem hallgatták ki, mert Masters minden szavát megerősítette, igen, így volt, így történt. Persze ez csak a második napon volt, az első napon a tárgyalást elnapolták, mert Masters közölte, hogy feljelentést tesz Richard Carson ezredes hajóparancsnok ellen az *Urania* gondatlan veszélyeztetésének vádjával. A parancsnok, mondta Masters, példátlan és elfogadhatatlan módon egy tizennégy éves gyerekre ruházta a felelősséget egy kétezer utast szállító és rendkívüli állapotba jutott űrhajóért. Ő, Masters százados csak ezen a tarthatatlan állapoton akart változtatni.

Akkor Hutchinson tábornok elnapolta a tárgyalást akkorra, amikor tisztázódik, hogy joga volt-e Carson ezredesnek ezt tenni, és közölte, hogy az ezredes a tanítványa és a barátja, ezért elfogultnak érzi magát az ügyében, és kiment. Bejött helyette Williams tábornok, akiről mindenki tudta, hogy semmiféle hajóstisztet nem szeret, mert nem szereti az űrhajókat sem, és egész életében felszíni szolgálatot teljesített. Meghallgatta Masters vádjait, kikérdezte a tiszteket rang szerint növekvő sorrendben, utoljára apát, és kihirdette, hogy soha, sehol, semmiféle szabály nem rendelkezett arról, hogy kit szabad megtenni megbízott parancsnokhelyettesnek egy hajón. Arról van rendelkezés, hogy kit *nem* szabad, és Jane nem esik ezekbe a kategóriákba: nem kadét, nem cselekvőképtelen, és a szabályzat még csak azt se követeli meg, hogy egy megbízott parancsnokhelyettes nagykorú legyen; még jó, hiszen ott van Pembroke esete kétszáz évvel ezelőtt, aki csak tizenhat és fél volt és kihúzta a kátyúból a meteortalálatot szenvedett *Isabellá*t. Úgyhogy apát fölmentette és Jane kinevezését a Főparancsnokság nevében utólag jóváhagyta.

Másnap Hutchinson folytatta Masters perét. Meghallgatta mindkettejüket, felolvasta Williams előző napi döntését, és kijelentette, hogy Masters a szabályszerűen kinevezett parancsnokhelyettes ellen lázadt. Lefokozta közkatonává, megerősítette a Carson ezredes által kirótt pénzbüntetést, és öt évre eltiltotta Masterset az utasszállító hajókról.

A tárgyalás után, a folyosón oda akart menni Mastershez, mondani egy-két szót, de az nem várta meg, elvágtatott dühösen. Azóta se látta. Később hallotta, hogy a Baten Kaitos egyik felszíni bázisára osztották be logisztikai gépkezelőnek.

11.

És hát ott volt Charles. Apa és Masters pere nem tartott semeddig, helyben a Minkaron folytatták le, és senki sem aggódott a kimenetelük miatt, mindenki tudta, mi lesz. Vagyis hát Charles perének kimenetele

miatt sem aggódott senki, ott is mindenki tudta, mi lesz. Ő is tudta. Csak hát szembe kellett nézni Charlesszal, aki katasztrófába sodorta az *Urania*t, aki közvetve okozta Forster sérülését, aki…

A tárgyalást egyenesen a Terrán tartották meg. Az *Urania* szeptember negyedikén szállt le a Rubalhalia Terrana negyvenkettesen, egy hónappal és két nappal később a menetrendnél, és egy kontinenssel távolabb. Három napjuk volt, hogy felkészüljenek a tárgyalásra, hetedikén hozza Charlest a *Stella–349*.

A felkészülés persze abból állt, hogy jól körülnézett a Terrán. Az űrkikötő körüli világra nem sok figyelmet vesztegetett, éppen olyan sivatag volt, mint a callindrai és a selmai. Persze volt némi különbség, ha az ember belegondolt, hogy valaha ezen a sivatagon arab kereskedők hajtották tevéiket, a Selmán és a Callindrán meg soha nem járt teve. De amúgy nem különbözött. Úgyhogy apa repülőre ült vele és bekóborolták a környéket. A három napba két város fért bele, Mekka és Jeruzsálem, mert ő leragadt az ősrégi templomoknál és még ősrégibb romoknál. Itt vált igazán kézzelfoghatóvá, milyen öreg világ a Terra. Az Altair is nagyon öreg világ, de a Terrához képest csecsemő. A Terra már akkor öreg volt, amikor az Altairra még ember be nem tette a lábát.

12.

Szóval Charles. Ez volt a legnehezebb. A hallgatóság már a Minkaron is eléggé el volt képedve, amikor ő elmondta, hogy letartóztatta Masterst, de hogy a terraiak mit szólnak ahhoz, amit Charlesszal művelt, abba bele se mert gondolni.

Még szerencse, hogy nem kellett elmondania. Az ügyész indítványozta, hogy nézzék meg a vezérlő ellenőrző kamerája által készített felvételt, és a védelem nem kifogásolta. Hát megnézték. Onnan kezdték, amikor a szekventálás végén Charles megtörte a csendet és odaugrott, hogy befejezze. A szekventálást, az ugrást, a hajó és mindannyiuk létezését.

Látta magát a nagy képernyőn, amint a navigátorasztal előtt ül és az utolsó kétszázötven mátrix között próbál valami fogódzót találni, valamit, amibe kapaszkodhat, hogy ki tudjon végre választani egyet, mert csak tíz másodperce volt hátra.

A számláló most már kattanással figyelmeztette, hogy fogytán az ideje. Hirtelen eszébe villant, mi lenne, ha nem választana, ha kihagynák ezt a szakaszt, ha újraszámoltatnák a pályaelemeket egy következő ugrásra. De ki tudja, mikor érnek legközelebb alkalmas pozícióba? Muszáj kórházba vinniük Forstert! Muszáj választania!

Valami zajt hallott a háta mögül, máskor csodálkozott volna, hogy a szekventálás csendjét megtöri valaki, de most észre se vette. Csak bámulta égő szemmel a kétszázötven mátrixot.

Ezúttal nem tette rá az ujját a fehér gombra négy másodperccel az óra lejárta előtt. Az ügyész megállította a felvételt, és hosszas beszédbe kezdett Charles felugrásáról, amit a kamera pontosan fölvett. Aztán Charles ügyvédje válaszolt neki.

És így ment végig. Az ügyész is kielemezte, az ügyvéd is, mindkettő a maga szemszögéből. Az ugrást követő perceket, amikor kérdések és válaszok csattogtak a vezérlőben; ő, Jane kérdezett, látszólag összefüggéstelenül, a hadnagy meg a kadétok válaszoltak. Aztán behozták Charlest. Innentől kezdve szinte minden mondatot hosszasan tárgyaltak. Az ügyvéd megpróbált belekötni Jane viselkedésébe, de a bíró mindahányszor…

– Jane, elaludt?

13.

– Tessék?

– Percek óta szólongatom.

– Jaj, bocsánat… elgondolkodtam. Elnézést, őrnagy úr.

– Sejtem, hogy min – bólintott Law rosszallóan. – Már megint Charles jár a fejében, igaz?

– Igen. – Jane kilökte maga alól az ülést és fölállt. Mostanában leggyakrabban itt ült, oldalt a kommunikációs tiszt mellett.

Előrement a parancsnoki pulthoz, és mintegy megszokásból a műszereket kezdte pásztázni. Shelton fölnézett – mintha rosszallást látott volna a tekintetében, már megint.

– Tudja, Jane – úszott utána az őrnagy hangja –, nem könnyű feldolgozni a tudatot, hogy csalódtunk valakiben, akit jó embernek hittünk. Velem is megesett nemegyszer. Hát még ha ráadásul nekünk kell leleplezni az illetőt, sőt rendőrkézre adni… főleg olyan romantikus körülmények között, ahogy magával történt. De higgyen nekem. El fogja felejteni. Ha nem töltené minden idejét a vezérlőben…

Jane csak fél füllel hallgatta, pedig máskor még sajnálta is, hogy csak két füle van. Ha tíz lenne, az se volna elég, hogy Mr. Law rengeteg tudását mind meghallgassa. Mr. Wrightról nem is beszélve. De most mással foglalkozott. Farkasszemet nézett Sheltonnal.

– Mr. Law – szólalt meg hirtelen, de ahogy a nevet kimondta, zavarba is jött. Az őrnagy mégse egy kadét, hogy csak úgy félbeszakítsa. – Elnézést kérek – fordult felé –, ne haragudjon, de azt hiszem, van egy kis problémám.

Law összevonta a szemöldökét és Sheltonra nézett, de nem sokat láthatott belőle, az ülés támlája javarészt takarta.
– Csak nem Mr. Sheltonnal?
– Nos… – kezdte Jane, és elhallgatott.
– Értem. Hagyjam egyedül magukat?
– Ha nem haragszik.
– Dehogy haragszom. Ha kellenék, lent leszek a kabinomban.
– Köszönöm, Mr. Law.
A vezérlő ajtaja becsukódott az első navigátor mögött, Jane pedig visszafordult a másodikhoz.
– Miért küldte ki az őrnagy urat, Miss Carson? – kérdezte Shelton kicsit meglepve.
A lány várt a válasszal. Elnézte Sheltont. Normális külsejű pasas. Nem túl jóképű, de nem is különösebben vonzó. Kerek arc, húsos orr, seszínű szemek. A haja szőkés, rövid, a bajusza szintén. Alig van. Szakálla pedig – egyáltalán nincs.
– Tudja, Mr. Shelton – szólalt meg aztán –, én már a Callindra óta gondolkodom magán.
– Igazán?
– Igen.
E kurta válasz után még folytatta volna, de gondolt egyet és hátralépett a parancsnoki üléshez. Beleült és odahúzta Sheltonhoz, aki az ügyeletes navigátori ülést foglalta el.
Ezen az úton most ült először ebbe az ülésbe. Bármikor megtehette pedig, apa megmondta neki.
– Sokat tanultam a tavalyi kalandunkból – jelentette ki. – Többek között azt, hogy mire figyeljek az embereken. Charles átejtett egy darabig, de a következőnek már nem lesz ilyen könnyű dolga.
Shelton bólintott.
– Maga nem tudja, hogy mentek itt a dolgok akkoriban – folytatta Jane. – Irányított maga már egy fél hajót egyedül?
– Még nem.
– Van valami, amit meg kell tanulni hozzá. Nem a hajó a fontos, hanem az emberek. Ők működtetik a hajót. Ha tud bánni az emberekkel, tud bánni a hajóval is.
– Így van. És aztán?
Jane érezte, hogy elvörösödik. Ezek az odavetett kurta kérdések, ezekkel megy az idegeire Shelton.
– Maga nem tetszik nekem – sűrítette négy szóba a mondanivalóját.
– Örvendek – felelte Shelton egykedvűen. – Még valami?
– Igen – vágta ki Jane bíborvörösen. – Van még valami! Nagyon vigyázzon, főhadnagy. Maga idecsöppent Charles helyére, és egyből nagy fiúnak érzi magát, amiért ekkora hajót navigálhat. Hát ne higgye, hogy

az. Tudja, ki itt a nagy fiú? Akit ismernek és tisztelnek. Azt ajánlom, szokjon le a foghegyről odavetett válaszairól, mert átlátok magán!

– És mit lát?

– Egy senkit! – csattant föl Jane. – Egy senkit, aki azt hiszi, ismeri a hajót és a legénységet. Hát nem! *Én* ismerem ezt a hajót, aki a parancsnoka voltam. Maga engem nem nézhet le, mert rajtaveszt. Jó lesz, ha elgondolkodik azon, amit mondtam. És most tűnjön a szemem elől!

Shelton szenvtelen vonásain játszi mosoly tűnt föl.

– Én itt ügyeletben vagyok, Miss Carson.

Jane egy pillanatra meglepve nézett rá, aztán fölemelte a tekintetét. Hát persze, a vezérlőben vannak, és Shelton az ügyeletes.

Fölpattant és kiviharzott.

14.

Az út kétharmadát már megtették, illetve holnap lesz pontosan kétharmad, amikor maguk mögött hagyják a Deneb Kaitost. A nyolcadik naprendszerben járnak, és egész úton idegesítette őt ez a Shelton.

Már a bemutatkozásnál is. Mindenki, akivel *azóta* találkozott, úgy reagált, ahogy ésszerűen várható olyan esetben, amikor bemutatják neki az *Urania* megmentőjét – főleg olyanoktól, akik ráadásul éppen az *Uraniá*n szolgálnak. Mert az érthető, ha például egy olyan ember nem tulajdonít különösebb jelentőséget az ügynek, mint Mr. Carmichael, az iskola portása az Aurora Melliorison. Kedves öregember, aki egész életét azon az egy szem bolygón élte le, még nászútra se egy másik bolygóra vitte a feleségét, hanem föl északra, a Destion-tóvidékre. Nem tudja megkülönböztetni az űrhajót a repülő szőnyegtől, hát nem csoda, ha csak annyit felel Jane tettének hírére: „Derék, igazán derék. Aztán föl a fejjel, és ha ez a sok nagy melák kikezd magával, csak nekem szóljon!” Hát igen, Mr. Carmichael számára az ő egyetlen említésre méltó tulajdonsága, hogy olyan fiatal, amilyet még nem látott ebben az iskolában. Kényeztette is, ahogy csak tudta.

De Shelton?! Tizenkét éve űrhajós. Neki tudnia kell, mit jelent az: megmenteni egy bajba került űrhajót. Neki tudnia kell, mit jelent, ha valakit elvisznek az Intersztelláris Főparancsnokság saskatchewani főhadiszállására, ott is egyenesen az Űrpiramis csúcsán trónoló legfőbb főparancsnokokhoz, és bemutatják nekik. Tizennégy évesen! A legtöbb űrhajós egy életen át csak álmodhat erről, vagy ha nagyon szerencsés, az ezredesi kinevezését tőlük veheti át. Még apa se volt ilyen szerencsés, neki az Altairon adták át a kinevezését.

Erre Shelton?! Kezet nyújt, és annyit mond: „Shelton főhadnagy. Jó napot.” Aztán másról kezd beszélni, mintha ő ott se volna. Hát kinek hiszi magát ez az ember?

De később is így ment, egész idő alatt. Amilyen kedves, udvarias, vonzó volt Charles… hát, ugye, amíg ki nem derült róla, ami kiderült, olyan nyers és goromba volt Shelton. Mintha a fejébe vette volna, hogy Charles ellentéte lesz minden szavával. Charles odafigyelt őrá, Jane-re, ámbár nem úgy, ahogyan szerette volna, Shelton észre se vette. Ha másokhoz szólt, ritkán hagyta el a száját tíz szónál több. Jane-nek átlag öt jutott. És még *soha* nem szólította főkadétnak!

De korábban kell fölkelnie, ha azt hiszi, túljár az eszén. Ő, Jane Carson főkadét tudja, mit rejt Shelton nyersesége. Készül valamire. Aligha hasonlót ahhoz, amit Charles művelt, ez az ember nem is olyan agyafúrt, mint ő volt. De forral valamit.

No persze… akárcsak Charlesnak, neki se jut eszébe, hogy számításba vegye őt is, Jane Carsont, a hajó titkos fegyverét. És ez lesz a veszte.

15.

A Deneb Kaitos különleges rendszer. Nyolc bolygójából öt lakott, holdjaik közül is vagy húsz. Itt halad át az Altair–Terra, a Rigel–Terra, a Sirius–Terra, a Rotanev–Sargas, a Capella–Proxima, a Vega–Sharatan, egyszóval az összes fontos galaktikus járat. Naponta harminc intersztelláris hajó száll föl valamelyik kikötőjükből. Legalább nyolcvan kikötő van a rendszerben. Ötször forgalmasabb, mint az Altair.

Mindezt részben apa mondta el, részben a kadétok. Azt például Heywood magyarázta el, hogy miféle hely egy orbitális transzporterbázis.

– Olyan, mint egy sokemeletes ház, ami egy bolygó körül kering az űrben. Ha jön egy kisebbfajta hajó, mondjuk egy Protoflax, az bedokkol például a tizenhetedik emeletre, és eltakarja még a tizenhatodikat is. A mi hajónk viszont ilyen esetben lefelé egy, fölfelé hat emeletet takar le. Oda nem lehet közben dokkolni. Minden emelet egyforma, bárhova dokkolhatnak a hajók. Így a kikötői diszpécser szabadon rendezheti el a hajókat, a forgalomtól függően. A transzporterbázison az utasok nem sok időt töltenek, általában velünk egyszerre dokkol be az a hajó is, ami felhozza az indulókat a felszínről, illetve leviszi az érkezőket. Kocsival átmennek a bázis belsején és távoznak.

– És mi hova fogunk dokkolni?

– Mindig máshová – szólalt meg Riley. – A mi célpontunk általában a Coralia vagy a Nirriti, de a Helicon Denebisre is érkeztünk már. A helybeliek döntik el a forgalomtól függően.

– Azt hittem, egy ilyen fontos járat mindig ugyanoda dokkol.

Jones jót vigyorgott.

– Olyan fontos járat az egész Galaxisban nincs, ami saját dokkolóhelyet kaphatna.

A kocsi megérkezett az A1 bejáratához. Jane az órájára nézett. Bármelyik percben megérkezhet a hívás a kikötőből.

– Menj csak – vágta hátba Wilson barátságosan –, nekünk most más dolgunk van.

Jane leugrott, intett nekik és fölszaladt a folyosón.

16.

– DKC–17 OTB hívja *Uraniá*t. DKC–17 OTB hívja *Uraniá*t.

Színtelen, fémes géphang volt.

Forbes lenyomta a távkom gombját. – DKC–17 OTB, itt *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra. Vétel.

– *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra, itt DKC–17 OTB. Kapcsolatjel BBQ 7713, kikötői kapcsolatot létesíts, vétel.

– DKC–17 OTB, itt *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra. Kikötői kapcsolat létesítését BBQ 7713-as kapcsolatjelen visszaigazolom, vétel.

– Mi a szösz az a kapcsolatjel? – súgta Jane Barkworth kadétnak, aki mellette ült a vezérlő hátsó részén.

– Forgalmas rendszerekben egyszerre akár ezer hajó is vételkörzetben lehet. Mindig kapunk egy esetenként változó azonosítót, hogy meg tudjanak különböztetni minket.

Forbes közben átállította a távkomot kikötői kapcsolatra.

– BBQ 7713, kikötői kapcsolat kész. Minden rendben. Dokkolási célt kérek, vétel.

– BBQ 7713, dokkolási cél DKC–17 OTB 39. Dokkolási időpont harminchárom-tizenegy, vétel.

– BBQ 7713, DKC–17 OTB 39-re harminchárom-tizenegykor bedokkolok, vétel.

– BBQ 7713, utasegyeztetés, vétel.

Forbes átkapcsolt Howard főhadnagyhoz, hogy meg tudja beszélni az automatával, hány utast, mennyi csomagot és árut kíván kitenni a kikötőben, és mennyit kell elvinni helyette.

Jane az órájára nézett. Kilenc óra negyvenhárom, ISC-idő szerint harminckettő-kilencven. Nemsokára bedokkolnak.

– Mikor látjuk meg a bázist? – kérdezte Barkworthtől.

– Már látszik, Jane – szólalt meg a kadét helyett Wright –, nézze csak meg a jobb oldali vezetőkamera képét.

Gyorsan átkapcsolta a monitorját. Amit látott, kék-barna-fehér foltokkal tarkított gömb volt, a megszólalásig hasonlított egy lakható, sőt lakott bolygóra.

– Hát nem tudom – szólalt meg tűnődő hangon –, nekem eléggé bolygószerűnek látszik.

– Az a Coralia, amit maga lát – nevetett a főpilóta recsegő hangon. – Nagyítsa ki a bolygófelszín bal felső kvadránsát, és a tengerpart fölött keressen egy fényes fehér pontot.

Jane és Barkworth egy egész percig vadászott rá, hiába; akkor fedezték föl, amikor az *Urania* kisebb fordulatot tett a bolygó felé, és a fényes fehér pont megugrott a felszínhez képest.

– Megvan! Óriási relatív parallaxisa van. Várjon csak…

Jane visszajátszotta a pillanatot, amikor a pont elmozdul a bolygó képe előtt. Mikrovonalzót fektetett a képernyőre, lemérte a megtett utat és a bolygó átmérőjét, aztán logarlécre állította a szerszámot és számolt egy kicsit.

– Mennyi a Coralia egyenlítői átmérője?

– Tízezer-hatszázkilencven – felelte apa.

– Akkor a transzporter negyvenkétezer-hatszáz kilométeres magasságban kering – jelentette ki Jane magabiztosan.

Kis csend támadt, a tisztek a parancsnok szavára vártak.

– Jó eredmény – felelte apa, mérhetetlenül büszkévé téve őt –, első közelítésnek. – Erre meglepve kapta föl a fejét. – Milyen tényezőt hagytál figyelmen kívül?

Jane egy pillanatig csodálkozva nézett, előbb apára, majd a monitorra.

– Nem tudom. Mindent jól kellett számolnom.

– No, akkor játszd csak vissza még egyszer.

Jane szót fogadott, és árgus szemekkel figyelte, ahogy a fényes pont a tengerpartról beúszik a szárazföld belseje fölé, kétszeres lassításban.

Barkworth hirtelen a homlokára csapott. – Persze! Hiszen a… – és elhallgatott.

Jane gyanakodva nézett rá. – No?

– Bocsánat. Nem engem kérdeztek.

– Úgy is van – mondta Law őrnagy. – Ne segítsen neki, Mr. Barkworth. Jane, játssza le még egyszer.

Jane újra lejátszotta, most már háromszoros lassításban.

– Az objektum látszólagos elmozdulását helyesen mértem. A bolygó átmérőjét helyesen mértem. Az aránypárokat jól állítottam föl, a parallaxist jól… ó, te jó ég!

– No, rájött végre?

– Hát persze – sóhajtotta Jane. – Hiszen a bolygónak is van parallaxisa. Az is elmozdult, és én nem vettem figyelembe.

– No látja.

Jane lemérte a bolygó elmozdulását is, ezt levonta a transzporter elmozdulásából, és újra számolt.

– Jelentem, a transzporter negyvenezer-háromszáz kilométeres magasságban kering.

– PH? – kérdezte Wright őrnagy.

– Parancsol? – lepődött meg Jane.

– A PH-t kérdeztem: a pontossági határt.

– Milyen határt?

– Jane, ha valamit megmér, legalább olyan fontos, hogy tudja, menynyire pontos a mérése, mint maga a mérési eredmény. Mit gondol, menynyire lehet ilyen távolságokról megmérni valamit egy vacak elektronikus vonalzóval?

A lány mérlegelt egy pillanatig.

– Nos, úgy gondolom, az elmozdulásnál nem tévedhettem többet egytized milliméternél, ami a valóságban… hatvannyolcezer kilométer. Akkor a bázis keringési magassága negyvenezer-háromszáz plusz–mínusz ötszáz kilométer.

– Ez már egész jó eredmény – mondta Wright. – Megdicsérem.

– Köszönöm, őrnagy úr – húzta ki magát Jane. – Megkérdezhetem az egészen pontos számot?

– Negyvenezer-kétszázkilencvenhét.

– Vagyis csak három kilométert tévedtem?

– Igen, de ne bízza el magát. Ha a bázis kétszázhetvenen keringene, magának akkor is háromszáz jött volna ki, mert ezekkel az eszközökkel legfeljebb száz kilométeres pontosságot érhet el.

Jane fölállt az üléséről és csípőre tett kézzel fordult a főpilótához.

– Őrnagy úrnak jelentem, nem bízom el magam. Az orbitális transzporterbázis azonban nem keringhet kétszázhetvenen, mert akkor harminc kilométert tévedtem volna, és nem hármat. A bázis építői azért választották ezt a magasságot, mert figyelmes, udvarias emberek, akik ügyelnek rá, hogy a bázisuk magasságát számolgató főkadétok csak három kilométert tévedjenek.

A tisztek jót mosolyogtak.

17.

A dokkolás csalódást okozott. Nem várta persze, hogy olyan bonyolult lesz, mint egy bolygóra leszállni, de némi munkára azért számított. De csak annyi volt az egész, hogy ráálltak egy megközelítési pályára, aztán szépen beevickéltek a dokkba, ahol Thornton százados egy gombnyomással megállította a hajót, és kész.

Ugyanígy történt a leválás is. Lezárták a zsilipeket, elindultak és jó keringést kívántak a DKC–17 OTB-nek.

Dögunalom.

A tavalyi útnak volt egy-két rossz tulajdonsága, legfőképpen Forster sérülése, de azt senki se tagadhatja, hogy legalább izgalmas volt.

18.

A nyolcadik csillagközi ugrás következett. Mind együtt voltak a vezérlőben, ahogy már annyiszor. Apa, Wright, Thornton, Whalley, Shelton, Ryan, Kjartansson, Forbes és három kadét. Az ő szakaszának három tagja: Riley, Stanton és Wilson.

– Tizenhét óra harminchét – mondta Forbes. – Mindenki készen áll, uram.

Apa leült a székébe és átfutotta a monitorokat. – Hipertéri műveletet megkezdeni!

Jane helyet foglalt Law háta mögött. Amióta maga is csinált hiperugrást, egészen más volt nézni az őrnagyot. Otthonosabb. Majdnem olyan, mintha ő maga csinálná.

– Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük – felelte Forbes. – Mr. Ryan?

– Minden kész. Zöld lámpa!

– Mr. Wright?

– Zöld lámpa!

– Mr. Shelton?

– Zöld lámpa!

– Mr. Law, öné a vezénylés.

– Köszönöm – mondta Law őrnagy. – Parancsnok, kérem a célpontot.

– Célpont az Asterope – felelte apa.

– Értettem, célpont az Asterope – felelte Law. – Galaktikus koordináták delta egy-három-zéró-öt, ró három-zéró-három, théta nyolc-három-hét-zéró. Hajórelatív koordináták delta három egész három-kilenc-hat, ró egy egész zéró-négy-három, théta egy egész kettő-egy-nyolc. Irányszög delta három-kettő-négy, ró nyolc-három-kilenc, théta hét-három. Pályamódosítást kérek irányszög delta három-zéró-zéró, ró egy-hét-zéró, théta egy-egyre.

– Pályamódosítást irányszög delta három-zéró-zéró, ró egy-hét-zéró, théta egy-egyre – felelte Whalley. – Pályamódosítás megkezdve tíz harmincnyolc.

– Mátrixszekvenciát megkezdem – nyomta le Law az élénkkék gombot. Az óriási képernyő megtelt tarka számsorokkal. – Deneb Kaitos

expass három-zéró-három omikron kilences transzponált alfa nyolcra, Asterope inpass három-három-kilenc omikron kilences reduktív transzponált delta háromra, kovariancia harminchárom alfa, gravitációs turbulencia tizenegy alfa. Mátrixszekvenciát kérek.

Shelton elindította a szűkítőt. A tudása – Law szerint, márpedig az ő véleményére Jane igazán adott – sokkal felülmúlta Charlesét. Charlesnak jövőre lenne meg a mélyhiperje, ha el nem követi, amit elkövetett. Stevenson ezredes a Callindrán azt mondta, állítólag Charles még mindig hipernavigációt tanul. Elméletben persze, számítógépet ott is adnak nekik. Pedig örök életére eltiltották az űrhajózástól, szabadulása után valami felszíni munkát kell keresnie. De még azt sem űrhajósként, a Főparancsnokságtól kirúgták, az interplanetárisok se alkalmazzák soha többé semmire. Stevenson azt mondta, inkább cipésznek kellene tanulnia. Fura lenne. Charles, amint cipőket bütyköl a…

– Tessék? – riadt fel hirtelen, mert a nevét hallotta.

– Ha fölébredt, Carson főkadét – szólalt meg Wright reszelős hangja –, talán megmondhatná, milyen ugrást fogunk végrehajtani.

Jane csak egy pillantást vetett a képernyőre.

– Webster hármast.

– Hm. Milyen összefüggés van az Asterope gravitációs viszonyai és azon tény között, hogy az ugrás a Webster-lista harmadik tétele szerint hajtódik végre?

Jane megakadt. Hát, ugye, a gravitációs turbulencia határozza meg a… mit is? A monitorra sandított. Asterope-rendszerbeli pályájukon tizenegy alfás lesz a gravitációs turbulencia. Megvan! A csillag gravitációjától függ, hogy milyen pályára kell állniuk, ez pedig az inpass belépési értékeit határozza meg, de… hogyan? A Galaxisra, hogyan?!

– Helyes válasz – jutottak el füléhez Wright szavai, holott ő egy árva szót se felelt még a kérdésre. – Semmilyen összefüggés nincs.

Jane egyszerre érzékelte, hogy rászedték, és hogy Wright téved. Hiszen van összefüggés! Volt olyan elővigyázatlan, hogy ki is mondja.

– De hisz kell lennie, őrnagy úr.

– Igen? No mi?

– Hát… a csillag gravitációja határozza meg a pályát, amire ráállunk.

– Úgy van.

– Ez pedig befolyásolja az inpass belépési értékeit… esetünkben három-három-kilenc jött ki.

– Persze.

Wright készségesen bólogatott, még a műszereit se figyelte, pedig – hopp, ott van – mindjárt befejeződik a pályamódosítás. Mégis mi az ördögért nem azzal foglalkozik, amikor az egész mátrixkapcsolati rendszer nem az ő asztala, hát mióta navigátor Wright?

– Az inpass belépési értékeiből áll össze a belépési faktor, a mi esetünkben omikron kilences, ami meghatározza, hogy milyen STN-faktorra kell transzponálni a reduktív variánst – jelen esetben delta háromra.

– Tökéletes, Jane – mondta Wright elégedetten. – És mit kérdeztem én?

– Hát… azt, hogy…

Jane hirtelen ráébredt, hogy mindannak, amit elmondott, az égvilágon semmi köze a kérdéshez. Wright nem ezt kérdezte. Sóhajtott.

– Őrnagy úr azt kérdezte, mi az összefüggés a célpont gravitációs viszonyai és a Webster-lista kiválasztási mechanizmusa között.

– És mit válaszolt maga?

– Semmit.

– És helyes volt a válasza?

– Igen, őrnagy úr.

– No látja. El kellett volna fogadnia, hogy jól felelt és nem forszírozni, hogy mégis inkább szeretne rosszul felelni.

Jane nem válaszolhatott, Whalley megelőzte.

– Pályamódosítást befejeztem – jelentette. – Kívánt pályán haladunk.

– Értettem – mondta Law. – Szekventálás indul.

Forbes lenyomta a gombot, s a vezérlőre ráborult a sötétség, hogy nyomban felragyogjon a jelzőfények ezerszínű, játékos varázslata. Jane most nem tudott igazán örülni neki. Füstölgött magában Wright miatt. Ez az ember állandóan… Mi… mi az?

Valaki megérintette a könyökét. Stanton volt az. Jane elé mutatott, ahol pirosan villogott az írásos kommunikátor jelzőfénye. Jane meglepve nyomta le.

NE SZÍVJA MELLRE. MAGA REMEK NAVIGÁTOR. WRIGHT.

Hát persze. Ő csak tudja, egy pilóta. És ha olyan remek, akkor miért froclizza folyton? Ha olyan remek… hé, várjunk csak!

Még egyszer elolvasta az üzenetet.

MAGA REMEK NAVIGÁTOR.

Navigáto-o-or? Nyilván azt akarta mondani, hogy az *lesz*. Elvégre…

Gyorsan lekopogta, vigyázva, hogy ne üssön zajt a billentyűzeten:

ÚGY ÉRTI, REMEK NAVIGÁTOR LESZEK, NEMDE? JANE.

Szinte pislogni se volt ideje, ott volt a válasz.

ÚGY ÉRTEM, AHOGY LEÍRTAM. WRIGHT.

Megkereste az őrnagyot. A helyén ült és őt figyelte. Aztán bólintott felé és rákacsintott.

Jane majdnem hangosan sóhajtott fel, de szerencsére idejében visszafogta magát.

Ez a főpilóta tényleg nagyszerű ember.

Law lenyomta a startgombot. A képernyő kinagyította a kiválasztott mátrixot, s az idő többszörösen csavarodó aranyfonalán végigszaladt a fénylő pont.

– Szekventálás befejezve.

– Hipertéri művelet befejezve – jelentette Forbes, és kigyulladtak a világítótestek.

A tisztek máris indultak volna, de apa fölemelte a kezét.

– Egy szóra, uraim. Csak részben kapcsolódik az iménti szóváltáshoz, amit mondani szeretnék. Uraim, kétségtelen, hogy utasszállító hajó vagyunk, nem pedig navigátor- vagy kadétiskola. Mindazonáltal arra kérem önöket, ha oktatást kívánnak adni legénységünk tapasztalatlanabb tagjainak, azt úgy tegyék, hogy utána ne legyen szükség külön írásos üzenetváltásra a megtépázott érzékenységük helyreállításához. Csak enynyit akartam mondani.

Kis csend támadt.

– Igazad van, Rick… – kezdte Wright egy fejbólintással, ám hogy ezután mit akart mondani, nem derült ki.

Jane csak azt érezte, hogy egy iszonyú erő oldalba rúgja, és úgy repül el, mint egy falevél a szélben, valahol Dél-Morgan partjain.

Aztán felüvöltöttek a vészhelyzeti szirénák.

19.

Föl akart ugrani, de nem tudott. Valami megállította a mozdulatot, még mielőtt hozzákezdett volna. Amin megtámaszkodott volna, megmozdult alatta. Stanton? Riley?

– Riley – nyögte. – Riley!

– Jane! – felelte egy hang, Wilsoné. – Fiúk, éltek?

– Élek – mondta Riley alig hallhatóan. – Másszatok már le rólam…

Jane-t arrébb lökte valami, valószínűleg a saját izmai, de nem tudott róla, hogy irányítja őket. Mellette Stanton igyekezett visszanyerni az uralmat végtagjai fölött. Wilson is nagy nehezen négykézlábra kecmergett. Riley a földön maradt.

– A fene…

– Mi van? – nyögte Stanton.

– A nyakam… – felelte Riley. – Valami van a nyakammal…

Jane ettől csodálatosképpen erőre kapott. Föltérdelt és rácsapott a távkomra.

– Itt vezérlő, orvost ide! Azonnal!

Már hangja is volt. Ahogy fölnézett, meglátta Forbest, aki tőle balra éppen ülőhelyzetbe kecmergett a padlón és a karját fogta. Szent Galaxis, és apával mi van?!

Jane talpra ugrott, vagy legalábbis megpróbálta. De már az első próbálkozásra is meglátta apát, aki a parancsnoki ülésben ült, parancsokat osztogatott és észvesztő sebességgel nyomkodta az egyik billentyűzetet. Mellette Wright és Whalley… Shelton… az ott Thornton… mind jól vannak, és Law?!

Law fehér fejét az ülése mellett, a földön pillantotta meg. Jane ereje ettől a látványtól tért vissza egészen. Talpra szökkent és egy ugrással mellette termett.

– Uram… uram, jól van?

– Azt… azt hiszem – érkezett a válasz.

– Megütötte magát?

– Nem… nem fáj semmim. Segítsen, Jane.

A lány ülőhelyzetbe támogatta a navigátort.

– Szent Galaxis – szólalt meg az, és váratlanul neki is visszatért az ereje. – Wright, mi történt?!

Jane követte a tekintetét, de a központi monitoron vibráló grafikonok neki nem mondtak semmit. Csak ekkor kezdett eljutni tudatához néhány mondatfoszlány a szavakból, amik megállás nélkül ömlöttek a műszerek előtt ülő öt ember szájából és a különféle hangszórókból. Law közben Jane-re és az ülésére támaszkodva fölkelt és hátrarohant Forbes pultjához.

– Jelentést az AS-ről, jelentést!

– Vezérlő, itt A3, jelentkezz!

– Nincs visszacsatolás, DQC–1…

– Hármas fokozatú vészhelyzeti jelzés az E szektorból!

– A nullás nem jelez ki, kapcsold az egyest…

– Vezérlő, itt B1, jelentkezz!

– Máglyabiztosítást a DDF–47-esre!

– Nincs kijelzés a hatos AS-től sem…

Jane úgy érezte, egy pörgő centrifugáliserő-generátorban ül. Megfordult. Stanton akkor segítette talpra Forbest, Wilson a padlón fekvő Riley fölé hajolt. Hirtelen eszébe jutott, hogy ő az egyetlen sértetlen ember a vezérlőben, aki csak áll és nem csinál semmit. Hol van egy távkom?!

– Vezérlő hívja a hajót – ragadott föl egyet –, vezérlő hívja a hajót. Orvost kérünk… sérültek vannak. – Szent Galaxis, csak nehogy pánikot okozzon. Hányan hallják ezt most? – A parancsnok és a főtisztek sértetlenek, dolgoznak a… szóval dolgoznak. Megsérült… Riley kadét és Forbes főhadnagy. Lássák el, akit kell, vége. – Lecsapta a távkomot a pultra, de azonnal föl is kapta megint. – Négyes szakasz azonnal a vezérlőbe, vége!

Kelleni fognak az emberek. Közben elkapta Stanton pillantását, hallotta az utolsó parancsot és bólintott, legalább akkor egy dolog van,

amivel nem csinált hülyeséget. Odalépett hozzá, amint a fiú fölkapta Jane elárvult ülését, a talpára állította és lezöttyent rá.

– Stanton… mi történt?

– Nem tudom, Jane.

Stanton az általános helyzetjelentés gombját nyomta le először. Jane elhűlve látta a sárga és zöld számok között a pirosakat. Egy csomó piros volt. Ahogy Stanton továbblépett, még több pirosat látott. Már olyan is volt, amelyik villogott.

– Jézusom – mondta Stanton.

A máglya adatlapján *minden* szám piros volt. Semmilyen más szín nem volt azon az oldalon. És a legtöbb villogott is.

– Úristen, a máglya – suttogta Jane.

20.

– AS 26 nem felel!

– A P4-es lebiztosító sem felel. Ryan, mi a helyzet?

– A hármason 44 sievert, emelkedik. 870 fok, emelkedik.

– Itt Kjartansson, megpróbálom a QL-rendszert.

– A négyesen 70 sievert, emelkedik. 910 fok, emelkedik.

– Valaki juttasson már grafitot a négyesbe!

A vezérlő eszeveszetten cikázó vezényszavak és jelentések káoszává változott. Jane már többé-kevésbé ki tudta venni az eseményeket. A máglya hármas és négyes blokkja sérült meg, folyamatosan emelkedett a sugárzás és a hőmérséklet. De nem olvadt el. Még nem.

Végre! Berobogtak a fiúk, a négyes szakasz egymás hegyén-hátán, a többség körül se nézett, csak ugrottak a műszerek elé és próbáltak segíteni. Nem volt érkezése, hogy megszámolja őket, de úgy látta, mind megvannak. Dempseynek véres volt a homloka, de föl se vette, rohant dolgozni. Mögöttük jött két steward hordággyal, ráfektették Rileyt, műanyag gallért tettek a nyakára és elrobogtak vele. Az egyik még odalökött egy csomagot Forbesnak, mielőtt elment. Injekció volt benne meg sín a karjára. Forbes le se ment, beadatta magának az injekciót Lemuellel és sínbe rakatta a karját, aztán leült és az ép kezével munkához látott.

– Jane! – szólt rá Stanton. – Tudod kezelni a térradart?

– Tudom! – vágta rá.

– Akkor keress anyagi testet a közelünkben, valamivel össze kellett ütköznünk. Derítsd ki, fenyeget-e újabb ütközés veszélye!

– Értettem! – felelte, belevágódott egy ülésbe és ugyanazzal a mozdulattal kapcsolta a térradart. Frontális szektor negatív, ez az! Jobb hátsó kvadráns, két másodpercig se tartott megtalálnia. Lássuk az adatokat róla. Tömege tizenkétmillió tonna, színképe… mindegy, ezt úgyse érti, tá-

volsága ezertizenöt méter… kilométer, nem?! Nem, méter, és nagyon lassan távolodik. Már ezerhúsz. Megvan, ez kell, harminchetes külső kamera. Nincs kép, miért nincs kép, persze, nyilván tönkrement a kamera. Fordítsunk oda egy előrébb levő kamerát, például a huszonnyolcast. Nincs kép, illetve van kép, csak nem látja az objektumot. Lejjebb! Nem, följebb! Merre lehet?! Az űrre, ott van!

Az Asterope fényében fehér test úszott az űrben, ezerhúsz… már ezerharminc méterre a hajótól. Itt közvetlenül mellettük, ha nem az űrben lennének, pár perc lenne gyalog. Ez egy hajó. Egy óriási hófehér hajó!

– Egy hajóval ütköztünk! – kiáltott föl Jane.

Csodálatosképpen a hangja eljutott apához, pedig elég messze volt tőle.

– Keress vele kapcsolatot, Jane! – harsogta túl apa a hangok dzsungelét.

Kapcsolatot, lássuk csak, hogyan találjon… megvan, ez az. Külső kommunikátor. De milyen hullámhossz? Persze, hülye kérdés. Az A0-s, vészhelyzeti!

– *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek, vészhelyzet! Kapcsolatot keresünk. Itt *Urania,* itt *Urania,* válaszoljatok!

Süket csönd. Szent Galaxis, a fülhallgató. Gyorsan föltette. Abban is süket csönd. Most már tényleg süket csönd, mert nem hallotta a vezérlő sokszólamú zaját.

– *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek, vészhelyzetben vagyunk, válaszoljatok! *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek, vészhelyzet! Válaszoljatok! Vétel!

Csönd. Vagy nem hallják, vagy nincs, aki válaszoljon. Talán meghaltak az ütközésben. Vagy… lehet, hogy ez egy sok éve eltűnt hajó, ami mostanáig itt keringett, és ők belerohantak?

– *Urania* hívja a mellette keringő objektumot. *Urania* hívja a mellette keringő objektumot. Vészhelyzet! Válaszoljatok! Itt *Urania,* itt *Urania,* válaszoljatok, vétel!

Semmi.

Lássuk csak. Nem sokat ért kódnyelven, de egy vészhívást csak le tud adni. Ha van azon a hajón egy működő számítógép és egy adó-vevő, válaszolnia kell.

Kódolóra kapcsolt és gyorsan leírta:

– AAA *Urania* AAA *Urania* CQ CQ TM.

Az AAA jelet mindenki ismeri. Az a vészjel.

Ez az! Azonnal jött a válasz!

– RE AAA *Urania* RE AAA *Urania* CQ CQ AAA *Hyperion* AAA *Hyperion* REP REP TM.

Tehát a neve *Hyperion,* jelzi, hogy ő is bajban van és választ kér. Nem, a válaszadás a RE, a válaszkérés a REQ. Mi a REP? Ja igen, jelentést kér, nem választ. Ne kérjen jelentést, adjon!

– *Hyperion* REP TM.

– AAA *Urania* ST *Hyperion* AAA ST AAA NCN NDR NHY NEP NPR…

És így tovább, több soron keresztül. Ebből egy kukkot sem ért. Illetve az ST-t igen, az az állapotjelentés, és az állapotuk AAA, vagyis vészhelyzet. Te jó ég, hát itt a kódkönyv gombja. Nézzük csak… NCN, NCN… lecsökkent kommunikációs képességek. NDR, lecsökkent térnavigációs képességek. NHY, lecsökkent hipernavigációs képességek. Jó, szóval az összes képességük lecsökkent, mindegy. Mi legyen a következő lépés? A parancsnok!

– *Hyperion* QCM TM.

– AAA *Urania* NCM AAA TM.

Nincs parancsnok? Nincs parancsnok?! Mivel lehet megkérdezni… hülyeség, a gép úgyse tudja, miért nincs parancsnok. Lehet, hogy tíz éve halott, és ez egy elveszett hajó. Vagy lehet, hogy éppen ugyanúgy csépeli a billentyűket, mint apa, csak a gép nem tud róla, mert náluk meg úgy ment tönkre valami. Hopp, megvan!

– Vezérlő hívja szállásmesteri irodát.

– Itt Howard, parancs!

Azonnal jött a válasz, úgy látszik, tűkön ül.

– Főhadnagy, ismer *Hyperion* nevű hajót?

– Nem…

– Kár. Vége. Vagyis nem! Howard, mi a helyzet a hajón?

– Több száz könnyű sérültünk van, súlyosról eddig nem érkezett jelentés. Folyik az állapotfelmérés a B szektorban.

– Műszaki sérülések?

– A mi szektorunkban nem jelentettek.

– Jó, vége.

Oké, tehát a másik hajóról nem tudtunk meg semmit. Vajon az ő máglyájukkal is baj van? Hogy lehetne ezt…

Letépte a fülhallgatót és körülnézett. A vezérlőben nem változott semmi, mindenki dolgozott, mint az őrült. Mellette Wilson ült, az ő képernyőjén is piros számok voltak.

– Wilson! Hogy lehet adatokat megtudni egy másik hajó máglyájáról?

– YST! – A fiú a fejét se emelte föl, úgy vetette oda. Meg se kérdezte, miféle másik hajó.

Hát nézzük. – *Hyperion* YST TM.

– AAA *Urania* YST OK TM.

Hát ha OK, OK, de mit tud meg ebből? Nini, egy lámpa a képernyőn, *Hyperion* felirattal. Lássuk.

Megérintette a feliratot, és azonnal megjelent az ismerős állapotjelző képernyő, pontosan úgy, ahogy már annyiszor. Éppen csak a tetején ott kéklett hatalmas betűkkel: *Hyperion*.

Remek. Lássuk a máglyát… Zöld. Minden zöld! A *Hyperion*nak nincs baja a reaktorával.

Annál több volt a piros szám a kommunikációs részlegben, a tér- és hipernavigációnál, a központi számítógép mindenféle részeinél, meg még sokhelyütt. Nem mindent értett belőle.

Mivel folytassa? Stanton azt mondta, derítse ki, várható-e újabb ütközés. Nézzük a távolságot. Ezernégyszázhárom méter. Folyamatosan távolodnak. Rajzoljuk föl a két hajó pályáját.

Kivetítette a hajók pályáit, és már tudta, hogy újabb ütközéstől nem kell tartani. Távolodnak. Legközelebb akkor ütközhetnének, amikor lassú sodródásukkal megtettek egy egész kört az Asterope körül, de ez az *Uraniá*nak négyszáz, a *Hyperion*nak ezerötszáz évbe telne. Visszafordította a pályaelemzőt, a múlt felé, megnézte, hogyan alakult a két hajó pályája ezelőtt.

Az útvonalak egy pontban találkoztak, a pont mellett megjelent egy csomó számérték rövidítésekkel; alighanem a hajórelatív koordináták és talán a becsapódás sebessége meg hasonlók. Továbbforgatta visszafelé. A *Hyperion* pályája elmozdult az *Uraniá*étól, aztán megszakadt egy „nincs adat" felirat mellett. Az *Uraniá*é is megszakadt valamivel az ütközés előtt, de itt egy mátrixkapcsolati referencia állt.

Világos. A két hajó majdnem egyszerre ugrott be ebbe a naprendszerbe, és nem volt már idejük módosítani a pályájukat, sőt arra sem, hogy észrevegyék egymást. Az *Urania* pályája az ütközés előtt… lássuk csak… negyven másodperccel kezdődött. Ennyi idő telt el az ugrás és az ütközés között. A *Hyperion* pályája az ütközés előtt egy másodperccel indult. Vagy ott ugrott be a rendszerbe, vagy a pályaelemző onnantól ismeri az útvonalát. Elvégre ez az *Urania* pályaelemzője, honnan tudná, mi volt a *Hyperion* pályája az ütközés előtt? Csak az ütközés előtt szerezhetett volna róla tudomást, de akkor riaszthatott is volna, elvégre az a dolga.

Hát ez mi? Lám csak, ezt nem is ismerte. A hajók egymáshoz viszonyított helyzete az ütközés pillanatában? Ezen a rajzon már nem két pont a két hajó, hanem alakjuk, testük van. Akkor megtudhatja, hogyan ütköztek össze…

Kinagyította a rajzot.

A *Hyperion* orral rohant bele az *Urania* tatjának jobb oldalába.

Akkor… akkor ez nem lehet elveszett hajó, mert ők rohantak az *Uraniá*ba, nem fordítva. Tehát ugrás után voltak. Ha nekik a máglyájuk sérült meg, éspedig a hármas és a négyes blokk, vagyis a két jobb oldali, akkor a *Hyperion*nak az orrán kellett megsérülnie. Ott van a vezérlő.

Azért nem válaszolnak! Lehet, hogy az egész vezérlő romokban hever, a tisztikar pedig halott. Hiszen közvetlenül ugrás után voltak, a legtöbb tisztnek a vezérlőben kellett lennie náluk is.

Szerencsétlenek…

21.

Fölkelt és előrement a parancsnoki pulthoz. Megállt apa ülése mellett és körülnézett.

– Ezerhatszáz fok a hármason – jelentette Shelton –, emelkedik.

– A négyesen kétezer – mondta Thornton. – Muszáj megállítanunk valahogy!

– Nem fog menni – mondta Ryan a jobb sarokból. – Kénytelenek leszünk megszabadulni mindkét blokktól.

– Nem tudjuk leválasztani, nem él a rendszer – szólt apa.

– Akkor is – felelte Ryan. – Le kell robbantani a jobb oldalt. Ezredes úr, kérek engedélyt.

– Nem engedélyezem, Ryan. Whalley, kapcsoljon ki mindent a CC33-astól hátrafelé, és koncentrálja az energiát a lebiztosítókra!

– Parancsnok – szólt megint Ryan –, a négyes már kétezer-háromszáznál tart.

– Akkor sem.

– Meg fog szaladni a máglya!

– Nem tehetünk mást, Ryan! Fél máglyával nem tudunk ugrani! Whalley, mi a helyzet?

– Nem működik, uram!

Jane úgy érezte, meg kell szólalnia.

– Apa?

– Jane? – Apa hangja érzékeltette, hogy csak nagyon rövid és nagyon fontos mondatokra van ideje.

Jane igyekezett tőmondatokba sűríteni.

– Tudom, mi történt. A *Hyperion*nal ütköztünk össze. Az ő máglyájuk épen maradt.

– Beszéltél velük?

– Csak kódnyelven. NCN NDR NHY, és így tovább.

– Küldj egy QCM-et.

– A válasz NCM.

– Helyzetük?

– Alig ezer méter, lassan távolodnak.

– Biztos, hogy ép a máglyájuk?

– Minden érték zöld.

– YST alapján?

– Igen.
– Anthony? – fordult apa hirtelen Wrighthoz, illetve nem is fordult, a tekintetét továbbra se vette le a monitorjáról. Megállás nélkül csapkodta a billentyűket.
– Értem, mire gondolsz, Rick – felelte a főpilóta. – Nagyon kockázatos vállalkozás.
– Van más választásunk?
– Van, ha meg tudjuk fékezni a máglyánkat.
– A négyes háromezren jár, uram – jelentette Ryan.
– Ryan, engedélyezem az előkészületeket. Végrehajtás kizárólag egyértelmű parancsomra.
– Értettem! – Ryan kivágódott az üléséből és futva indult kifelé a vezérlőből. Menet közben utasításokat osztogatott egy kézi távkomon.
– Kjartansson, mi van? – reccsent Wright a mikrofonjába.
– PLP 43 – jött a válasz –, tovább emelkedik a koncentráció a teljes nullanégy-tizennégyes vonalon. A BBN folyosó teljesen piros. Minden rendszer áll a tizennyolcastól kezdve.
– Jane! – csattant apa. – Milyen irányba esik a másik hajó?
– Delta hat-egy, ró zéró-kettő, théta három-kilenc – jelentette Jane.
Apa áttekintett néhány műszert. – Thornton, deltázza át! Ryan, mi a helyzet?
– Egy percet kérek, uram! – jött a válasz azonnal.
– Siessenek! Whalley?
– Nincs javulás, uram!
– Wright?
– Negatív. Mindkét blokk teljesen halott és irányíthatatlan.
– Law?
– Megerősítem – jött hátulról a felelet. – A blokkok halottak. Négyezer fok fölött.
– Thornton!
– Fordulás befejezve, uram!
– Készüljön távolodó manőverre. Hol tart, Ryan?
– Még fél perc, uram! – harsant a távkom.
– Ryan, a parancsom: ha elkészültek, kérdés nélkül, azonnal robbantani! Robbantsák le mindkét blokkot!
– Értettem, hármas és négyes blokkot lerobbantjuk! Gyerünk, Reeves, zárja le és csavarja, mindjárt olvad az egész istenverés! – A százados nyilván elfelejtette kikapcsolni a vezérlőnek szóló csatornát. – Négy-három, mi a helyzet, Mayo? Már csak hatszáz fokunk van! Zárják le ott is! Strong, a robbanófutókat! A jobb oldalon az összeset teljes hatásfokra! Zárószelvényeket kioldani! Négyszáz fok, az istenit! Adjanak rá mindent, háromszáz fok, üssék le a szelepeket, töltést rá, a hátsókra is, zsi-

lipszelvényt átsütni, kétszáz fok, gyújtást indíts! Gyújtás, gyújtás, az istenfáját!

– Indítom! – vágta rá Thornton.

Az *Urania* megremegett, mintha a háta borsózna, aztán csend lett.

A műszerekről hirtelen eltűnt az összes piros szám, zöldek jelentek meg helyettük. A grafikonok megváltoztak, a mutatók visszaugrottak.

– Vezérlőnek jelentem, a blokkokat lerobbantottuk! – harsogta Ryan diadalmasan a távkomból. – Az egész forró őrültséget kilőttük az űrbe!

22.

A bejelentést nem követte üdvrivalgás, senki se adott hangot örömnek. A tisztek és a kadétok ülésükbe roskadtak és fújtattak a megterheléstől. Law a homlokát törölgette. Stanton a képernyőjére hajtotta a fejét és sóhajtott.

– Ezt megúsztuk – dünnyögte Thornton.

– Meg – jött hátulról Heywood hangja.

Jane csöndben várakozott, hátha valaki elárulja neki, mi is történt tulajdonképpen.

– Bemértem a máglyát – jelentette Whalley. – Delta kilenc-hét, ró három-nyolc, théta kettő-kilenc. Sebessége percenként ezerhatszáztíz méter. Külső hőmérséklete nyolcszáz… ezerszáz… ezerötszáz… gyorsan emelkedik. Hatszáz sieverten sugároz.

– Megszaladt – mondta Wilson. – Áldott legyen, aki a máglyát leválaszthatónak tervezte.

– Leválaszthatónak? – szólalt meg végül Jane. – Hát mi történt voltaképpen? Elárulná valaki?

Apa bólintott. – Elmondom. A máglyánk megsérült az ütközésben. A két jobboldali blokk teljesen szétment. Mi történik egy atomreaktorral, ha tönkremennek a folyamatszabályozást végző berendezések?

– Beindul a láncreakció és felrobban – felelte Jane.

– Ez az egyik lehetséges eset. Mi a másik?

– Nem tudom.

– Megszalad. Addig emelkedik a hőmérséklet, amíg túllépi a szigetelőanyagok olvadáspontját, és a radioaktív anyag beszabadul a hajó normális, emberlakta terébe. A mi esetünkben először a D szektorba kerülne magas hőmérsékletű, sugárzó anyag, ami tönkretenné a létfenntartó rendszereket és manőverezésre képtelenné tenne minket, aztán továbbhaladva megölné az utasokat. Ámbár a bekövetkező robbanások még ezt megelőzően szétvetnék a hajótestet. Nos, a máglyalebiztosító rendszer szigetelésének ötezer fok az olvadáspontja. Ezen a hőmérsékleten

többé nem vagyunk urai semminek, és csak várhatjuk, hogy mikor robban föl az egész hajó.

– Mostanra már halottak lennénk – morogta Wright.

– Úgy van. A máglya egyes blokkjait azonban katasztrófa esetén le lehet választani a hajótestről és a burkolat egy részével, a kiszolgáló gépekkel, mindennel együtt kilőni az űrbe. Hát ezt tettük mi a hármas és négyes blokkal.

– És most az űrben van? – nézett Jane önkéntelenül a legközelebbi külső monitorra.

– Persze. De ne ott keresd. Hallottad a koordinátáit.

Jane a keresőhöz lépett és beállította a főradart delta kilencre. A képbe fényes sárga folt kúszott be.

– Ez a máglya?

– Ez.

– Gyorsan távolodik… már ötvenezer kilométer.

– Mi távolodunk tőle. A kilövés pillanatában Mr. Thornton elindította a hajót az ellenkező irányba, hogy a külső burkolatunk minél kevesebb hőt és sugárzást kapjon.

– Akkor megmenekültünk?

– Bár úgy volna – sóhajtott apa. – De fél máglyával nem tudunk hiperugrani. Nincs hozzá elég energiánk.

– Akkor…?

– Szükségünk van a másik hajóra, hogy továbbmehessünk.

23.

Az Asterope kicsiny naprendszerében rendes körülmények között csupán egyetlen égitest keringett: egy apró, élettelen bolygócska, a Smyrna. Most megszaporodtak kísérői. Két fehér anyagmorzsa jelent meg a semmiből, összeütköztek, majd távolodni kezdtek egymástól. Kevéssel utóbb az egyik morzsáról levált egy darabka, s kicsiségéhez képest feltűnően erős sugárzást árasztva eltávolodott. Valamivel később ugyanerről a morzsáról levált még egy darabka, de ez hideg volt és nem radioaktív.

– *Alfa* hívja *Uraniá*t, vétel.

– *Alfa,* itt *Urania.* Jól hallom. Vétel.

– *Urania,* a burkolat elülső részén nincs mérhető sugárzás. A D szektor közepéig van rálátásunk, odáig minden tiszta. Vétel.

– *Alfa,* vettem. Jó utat. Jelentkezzenek be, ha megközelítették a *Hyperion*t. Vétel.

– *Urania,* vettem és vége.

A Galaxy–8-as kiscirkáló begyújtotta hajtóművét és sietve útnak indult.

Miután a *Hyperion* semmilyen frekvencián nem volt hajlandó válaszolni, apa nem tehetett mást, mint hogy elindította hozzájuk az egyik Galaxyt. Ryan és Kjartansson volt a fedélzeten.

Amíg ők haladtak, apa megírta a vészjelző szondát. Jane erre az időre kiment a vezérlőből, semmi szín alatt nem volt hajlandó jelen lenni. Túl keserves emlék fűzte a tavalyi első szondához, amit neki is alá kellett írnia mint parancsnokhelyettesnek, s még inkább a másodikhoz, ahol már az ő neve állt elöl: „Carson parancsnok". Inkább soha életében ne hívják Carson parancsnoknak, de még egyszer nem írja le, hogy delta-ró-théta-nulla.

Inkább megkereste Rileyt. Jól sejtette, nem volt messze, a parancsnoki kabinban akadt rá, mert az volt a legközelebb. A padlón feküdt a hordágyon, fejjel a nyitott ajtó felé. Szőke nő térdelt mellette, és egy műszert tanulmányozott.

– Mi a helyzet? – állt meg Jane az ajtóban.

Nem kapott választ. A hátrébb álló két steward megvonta vállát, ők nem tudtak felelni, a nő pedig el volt foglalva a műszerével.

– Jól van, Mr. Riley – mondta kisvártatva. – Érez még fájdalmat?

– Nem.

– Akkor próbáljon meg felülni. Segítsenek neki – intett a stewardoknak. – Csak lassan, óvatosan, és ne próbálja mozgatni a nyakát. Úgy. Nem szédül?

– Nem – felelte Riley, eltolva magától a stewardok vigyázó karjait. – Jól vagyok.

A nyakát fehér burok borította, a zubbony alatt kezdődött és az álla magasságáig fölért. Egészen rásimult a bőrére. Jane eltűnődött, vajon nem csiklandozza-e a szakállát.

– Rendben van – felelte a nő, és kezét nyújtotta az egyik stewardnak, hogy talpra segítse. – Néhány nap múlva újra megvizsgálom. Viszlát. Maguk jöjjenek velem, a vezérlőben is ellátunk egy sérültet.

Talpra állították Rileyt, fölkapták a hordágyat, s már mentek is.

– Jól vagy? – lépett közelebb Jane aggódva.

– Kösz – felelte a fiú rosszkedvűen. – Voltam már jobban is. Ettől az izétől nem tudok mozogni.

– Azért tette rá, hogy ne tudj, nem igaz?

– De. Mi a helyzet a vezérlőben?

– Lerobbantották a hármas és a négyes blokkot, mert megszaladt volna.

– Jézusom! Akkor itt ragadtunk!

– Nem… van egy másik hajó.

– Másik hajó?

– *Hyperion*nak hívják, vele ütköztünk össze. Én találtam rá – Jane kicsit büszkén tette hozzá.

– Van vele kapcsolat?
– Csak kódnyelven, de már elindult hozzájuk az *Alfa* Ryannel és Kjartanssonnal.
Riley egy pillanatig emésztette a hallottakat, aztán elindult a vezérlő felé. Visszanézett Jane-re.
– Menj csak… a szonda indítását kint várom meg.
Riley megállt.
– Jaj, Jane, ne csináld már. Az csak néhány szó egy repülő dobozban.
A lány megrázta fejét.
– Nekem nem.
– Jól van. Akkor gyere.
– Hová?
– Majd meglátod.

24.

A szondatárolóba a vezérlő ajtaja mellett vezetett az út. Kis kamra volt, négy szondával a fal mellett. Úgy néztek ki, mint a csónakok, leginkább talán az öreg Meaney tengerjárójára hasonlítottak, amivel hetente átjárt Greatshellre halat meg rákot árulni. Csak ezek kisebbek voltak, föl voltak fordítva, és fehér testükön ott virított az Intersztelláris Főparancsnokság piros csillaga, huszonnégy ágának végén a sárga szikrákkal. Éppen úgy, mint az *Urania* zsilipkapuin.
– No. Ez a szonda – mutatta Riley. – Ha benne van az üzenet, akkor lezuhan a mellső kilövőaknába, ahol ráesik egy robbanófutóra, és huss!
– Huss bizony – szólalt meg Dempsey az ajtóban. – Meghoztam az üzenetet.
A szondához lépett, kinyitotta az ajtót és behelyezte a kis fehér kazettát. Lezárta az ajtót, rákattintotta a biztosítót, amire a szonda válaszul fölcsipogott.
– Így ni. Innentől küldi a rádiójeleit. Gyere, Jane, húzd meg ezt itt.
Jane odalépett a szondához, s egy kis kart vett észre a falon, ahova Dempsey mutatott. Meghúzta.
Csattant valami, a szonda alatt megnyílt a padló, s a fehér csónak eltűnt egy hirtelen támadt aknában. Jane azon kapta magát, hogy utánabámul a mélységbe, de egy erős kar a derekára fonódott.
– Bele ne ess, te!
A padló összezárult, s egy pillanat múlva távoli, halk dörej tudatta, hogy a robbanófutó kilőtte a szondát az űrbe.
– Dempsey – mondta Jane nagyon halkan –, lennél szíves eltávolítani rólam a mellső végtagodat?

– Kérlek, ahogy parancsolod – mondta a fiú kedélyesen, és eltávolította.

– Köszönöm – vágta rá Jane. – Gyerünk dolgozni.

És kiviharzott. Háta mögött a kadétok egymásra mosolyogtak, és követték.

25.

– *Alfa* hívja *Uraniá*t, vétel!

– *Alfa,* itt *Urania,* jól halljuk, vétel – felelte Forbes. A szőke doktornő már ellátta a karját, műanyagba tette, közölte, hogy űrhajóscsont beforr és távozott.

– *Urania,* itt *Alfa* – érkezett Kjartansson rekedtes hangja. – Elértük a *Hyperion*t, már látjuk a hátsó zsilipen a nyolcágú kék csillagot. Utasítást kérünk. Vétel.

– Katonai Főparancsnokság? – húzta össze a szemét apa.

– Az – biccentett Wright. – Gondoltam egyből, amikor meghallottam a nevét.

– Ugyan, Anthony, legalább tízezer intersztelláris hajó jár az űrben.

– Igen, de előbb-utóbb mindegyikről hall az ember. Ennek még halványan se volt ismerős a neve, hát mi más lenne, mint katonai?

– *Alfa,* itt *Urania* – szólalt meg Forbes apa bólintására. – Közelítsék meg a hajó orrát és jelentsék, mit látnak. Vétel.

– *Urania,* itt *Alfa,* már látjuk az orrt, a hajó elég gyorsan forog. Nincs látható sérülés, persze attól odabent még ripityára törhetett minden. A kódvonal továbbra is felel, a rendes rádió nem. Vétel.

– *Alfa,* itt *Urania.* Próbáljanak rádokkolni az A szektor egyik zsilipjére és bejutni a hajóba. Vétel.

– *Urania,* itt *Alfa.* Megközelítési manővert megkezdem, vége.

– *Alfa,* itt *Urania,* vettem és vége.

Két percig csend volt a vezérlőben. A hajó állapotát felmérő kadétok szorgosan nyomkodták a billentyűket, a tisztek várakoztak. Az üléseket a vezérlő közepére húzták félkörben. Jane ült az egyik végén, Mr. Wright mellett.

– *Alfa* hívja *Uraniá*t, vétel!

– *Alfa,* itt *Urania,* jól halljuk, vétel – mondta Forbes azonnal.

– *Urania,* megközelítési manőver befejezve, megkezdem a dokkolást. – Most Ryan volt a távkomnál. – Dokkolás kész. Zsilip nyitásához készülök. Vétel.

– *Alfa,* itt *Urania,* vettem. Zsilipnyitás után próbálja összekötni a belső távkomot a saját rendszerével és kapcsolja hozzánk. Vétel.

– *Urania,* itt *Alfa,* vettem. A zsilip nem jelez hibát, normál parancsra nyílik. Csatlakozom a belső távkomra. Csatlakozás kész. Összeköttetés rendben. Vétel.

Apa intett Forbesnak és bekapcsolta a saját távkomját.

– *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra járat hívja a *Hyperion* katonai hajót. Vétel.

Zúgás, recsegés, sistergés a távkomban.

– *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra járat hívja a *Hyperion* katonai hajót. Vétel.

Megint a recsegés. Aztán – egy emberi hang!

– *Urania,* itt *Hyperion.* Hol vannak maguk és mit keresnek a belső távkomunkon?! Vétel!

Apa elmosolyodott.

– *Hyperion,* itt *Urania.* Külső hívásra nem válaszoltak, csak a kódjelzőn át. Egy cirkálónk rádokkolt az egyik zsilipjükre és becsatlakozott a belső távkomjukra. Mi történt magukkal? Vétel!

– *Urania,* süketek és vakok vagyunk! Nem is tudjuk, mi történt, úgy tűnt, mintha összeütköznénk valamivel, aztán szétment az egész vezérlőnk. Több sérültünk van. Segítséget kérünk, vétel!

– *Hyperion,* elindulunk maguk felé, vétel.

Whalley hátragurult az ülésével és hozzálátott, hogy elindítsa az *Uraniát*.

– *Urania,* nem tudok jelentést adni a máglya állapotáról, nem működnek a műszereim. Vétel.

– *Hyperion,* mi már lekérdeztük a máglyájukat, sértetlen. Olvasom a jelentést. ST AAA NCN NDR NHY NEP NPR NQL NTQ NNZ NZM NAF NAL NRD RT LGP LPL MQT TFP VPR VVP QL FL BMC TM. Vétel.

– Hát ez elég szörnyű – jött a másik hajó hangja, még az *Urania* nevét is elfelejtette bemondani. – Attól tartok, maguk visznek minket haza a Terrára. Vétel.

Jane sóhajtott. Ismerte már ezt a kifejezést. „Haza a Terrára”. Azt jelentette, hogy kikötőbe, bármilyen lakott bolygóra, űrállomásra, mindegy, csak menedék legyen. A jó öreg Terra bármelyik darabkája.

– Ez sajnos nem lesz ilyen egyszerű, *Hyperion* – felelte apa. – Ugyanis velünk ütköztek össze. Nekünk a máglyánk sérült meg, le kellett robbantanunk két blokkunkat. A maguk máglyája nélkül mi se jutunk haza a Terrára. Vétel.

– Te szent Galaxis – döbbent meg a másik. – Még életemben nem hallottam olyat, hogy két hajó összeütközzön a nyílt űrben. *Urania,* a parancsnok nem sérült meg? Vétel!

– *Hyperion,* itt Carson ezredes hajóparancsnok beszél. Sértetlen vagyok. Vétel.

Pillanatnyi csend, aztán egészen más hangon felelt a másik. A közvetlen hangot hivatalos váltotta föl.

– *Urania,* itt *Hyperion.* Ezredes úr, Morrow főhadnagy kommunikációs tiszt jelentkezem! Vétel.

– *Hyperion,* itt *Urania.* Főhadnagy úr, kérem, jelentse a tisztikar egészségi állapotát. Vétel.

– *Urania,* itt *Hyperion.* Jelentem, e percben is orvosi ellátás alatt van Yaron alezredes hajóparancsnok, Whitaker őrnagy főpilóta, Abramson százados másodpilóta, Adams százados első navigátor és Graves százados másodnavigátor. Szolgálattételre képes Kirkland őrnagy biztonsági parancsnok, McKee százados másodpilóta, Leigh százados fedélzeti tiszt, Field főhadnagy műszaki tiszt és Morrow főhadnagy kommunikációs tiszt. Vétel.

26.

– *Alfa,* itt *Urania.* Megközelítjük a *Hyperion*t, készüljenek átkelőfolyosó rögzítésére. Ellenőrizzék a zsilip állapotát. Vétel.

– *Urania,* itt *Alfa,* értettük!

– *Urania,* itt *Hyperion.* Kirkland biztonsági parancsnok beszél, kérem a készülékhez Carson hajóparancsnokot, vétel.

– *Hyperion,* itt *Urania.* Carson ezredes, hallgatom. Vétel.

– *Urania,* itt *Hyperion.* Mint a hajó biztonsági parancsnoka sajnos nem járulhatok hozzá az átkelőfolyosó rögzítéséhez. Biztonsági előírásaink értelmében ez nem engedélyezhető. Vétel.

– *Hyperion,* itt *Urania.* Átkelőfolyosó nélkül igen hosszadalmas lenne ellátni sérültjeiket és együttműködést kiépíteni a két hajó között. Szükségünk van rá, vétel.

– *Urania,* itt *Hyperion.* Sajnálom, ezredes úr, előírásaink igen egyértelműek. Nem engedélyezem a folyosó felállítását. Vétel.

– *Hyperion,* itt *Urania.* Tudomásul vettem a tiltakozását, őrnagy úr. Vége.

Carson ezredes vállat vont és a helyzetjelzőre nézett. – *Urania* hívja *Alfá*t, vétel.

– *Urania,* itt *Alfa.* Készen állunk a folyosó rögzítésére. A zsilip állapota kifogástalan, minden rendszer működik. Vétel.

– *Alfa,* itt *Urania.* Dokkoljanak le a zsilipről és álljanak pozícióba az átkelőfolyosó irányításához. További utasítások Mr. Whalleytől. Vége.

– *Urania,* itt *Alfa.* Parancsot vettük, értettük!

A két hajó most már egymás mellett úszott az űrben, alig egy kilométerre egymástól. Whalley százados finom kormánymozdulatai lassan közelebb sodorták az *Uraniá*t.

Jane lélegzet-visszafojtva figyelte. Igyekezett egyszerre nézni a helyzetjelzőt és Whalley kezét, amely boszorkányos ügyességgel kezelte a térkormányt. Jane ízig-vérig navigátornak érezte magát, s alig várta, hogy egy nap ismét ott ülhessen a hiperszekventátor asztalánál, az Igazi Mátrixot keresve, most mégis lenyűgözte a térnavigáció óvatos manőverezése. Eszébe jutott, milyen kicsike volt a dokkolókapu a coraliai orbitális transzporterbázison. Ahhoz képest ez sétagalopp.

A helyzetjelző rajzban is közölte a három hajó egymáshoz viszonyított helyzetét, de Whalley rá se nézett. Csak a számokat figyelte. Jane megpróbálta a hajórelatív koordinátákat átszámolni töredék kilométerbe, s óvatos becsléssel arra jutott, hogy Whalley egy-egy kormánymozdulata tíz-húsz méterrel viszi a hajót le-föl, előre-hátra, s fokozatosan közelebb a *Hyperion*hoz. A tér mindhárom dimenziója mentén egyszerre mozgott.

– Alfa, itt *Urania*. Ráközelítési manőver kész – szólt Whalley végül. – Kibocsátom az átkelőfolyosót. Vétel.

– *Urania,* itt Alfa, átkelőfolyosó fogadására készen állunk, vétel.

Egy pillanatig nem történt semmi, aztán Jane rémülten fedezte föl, hogy Whalley éppen őrá néz. Szent ég, neki kell kibo… hol lehet az átkelőfolyosó kapcsolója? Tudnia kellene. A zsilipeknél? Ott kell lennie, mert az is egy zsilip.

Gyorsan megkerülte Whalley ülését, az oldalfalnál megkereste a zsilipek fővezérlő szelvényét. Mi az átkelőfolyosó jele? Ez az! XCC, externális konnexiós korridor. Vagy valami ilyesmi. De hogyan kell kibocsátani?

Az XCC panelén legalább ötezer kapcsolót látott. Hátrapillantott segítségért, de Whalley nem szólt semmit, a többieket pedig takarta, őket nem látta.

Hát akkor megoldja egyedül. Az XCC-t kibocsátani annyi mint bekapcsolni, nemde?

Határozott mozdulattal lenyomta az ON gombot. A lámpa ki is gyulladt mellette.

Eddig jó. Most mi a teendő? Hát persze, nincs több teendő, Whalley csak annyit mondott, „kibocsátom”. Nem azt mondta, hogy Jane Carson fogja kibocsátani, de mindegy, a lényeg, hogy ki van bocsátva.

– Átkelőfolyosó kibocsátva – jelentette hát.

– Akkor nyomja meg a START OUT gombot is, ha lehet – kérte Whalley.

Jane visszafordult a panelhez, megkereste, ott volt közvetlenül az ON mellett. Megnyomta.

Újabb lámpák gyulladtak ki, és megelevenedett egy képernyő is az XCC panelén.

– Már jobb – mondta Whalley. – Az elektronikát bekapcsolni és a mozgatórendszert beindítani két dolog. Figyelje a teleszkópokon, mikor éri el az ötszáz méteres hosszúságot, akkor állítsa meg.

– Értettem – mondta Jane, ámbár nem volt benne biztos, hogy érti. Teleszkópok? Egy kijelzést kell keresnie, ötszáz méter, ötszáz méter… megvan! TEL. Hatvan fölött jár és szépen növekszik. – Hosszúság hetven… nyolcvan… kilencven… száz…

Idáig elsorolta, hogy ha rossz számot olvas, legyen valakinek érkezése kijavítani. De nem szólt senki.

– …százötven… kétszáz… kétszázötven… háromszáz… – Hűha, hogy is kell majd megállítani? Persze, ott a STOP gomb. – Háromszázötven… négyszáz… négyszázötven… ötszáz! – Gyorsan lenyomta a STOP gombot. A TEL mutató ötszáznégyet mutatott. – Jelentem, átkelőfolyosó kibocsátott hosszúsága öt-zéró-négy méter! – Kicsit szorongott, nem lesz-e baj a négy méter többlet.

– Köszönöm – mondta Whalley, és visszafordult a műszereihez. Mintha azoknak mondaná, úgy folytatta: – Ügyesen csinálta, Jane, a négy méter miatt meg ne aggódjon, nem lényeges, hogy pont ötszáz legyen. Jöjjön, nézze meg, mit csinált.

Jane visszaszaladt Whalley ülésének másik oldalára, közben azért nem mulasztva el elkapni apa és Law tekintetét. Mindketten mosolyogtak és szemlátomást elégedettek voltak vele.

A külső kamera szépen mutatta: az *Urania* oldalából az orr-részen hosszú cső állt ki, s egyenesen a *Hyperion* oldala felé mutatott. Egészen közel volt hozzá, szinte súrolta az oldalát. Te jó ég, és ha pár méterrel később állítja meg?!

– *Urania,* itt Alfa – szólalt meg Ryan hangja a távkomból. – Átkelőfolyosót célra vezetjük. Csatlakozóvég és *Hyperion* távolsága négyszáz méter… háromszázötven…

Hm. Szinte súrolta? Hát igen, az űrben a szemmérték használhatatlan.

Egy pillanatra eltűnődött, vajon mikor, hol is tanulta, hogy az átkelőfolyosó jele XCC. Nem tudott visszaemlékezni. Talán tavaly, a katasztrófa után, amíg a hajót javították, ő pedig javarészt a műszaki dokumentációt olvasgatta.

Megfordult, végignézett a vezérlőn. A tisztek már nem őt figyelték, elmélyedtek a munkájukban.

Hát igen, jó az ilyen főkadét a háznál.

27.

Az átkelőfolyosó rácsatlakozott a *Hyperion* bal orrzsilipjére. A fogópofák berántották a zsilipkamrába, a rögzítőcsavarok belefúródtak hornyaiba,

a kábelvégek megkeresték a nekik rendelt csatlakozókat. Hangos sziszszenéssel kinyílt a csatlakozóvég fedőlapja, s az *Urania* levegőjének egy része bejutott a *Hyperion* zsilipjébe. A két hajó egy testté változott, fél kilométer távolságban egymástól.

A kis Galaxy cirkáló, ami segítette nászukat, fürge mozdulattal megfordult, s az *Urania* közepe, a C szektor felső része felé vette útját, hogy visszatérjen bölcsőjébe.

Forbes lenyomta a távkomot.

– *Hyperion,* itt *Urania.* Átkelőfolyosó csatlakoztatva. Átküldünk magukhoz két szakasz kadétot, némi műszaki segítség végett. Vétel.

– *Urania,* itt *Hyperion,* Kirkland őrnagy. Nagyra értékeljük a segítségüket, de sajnos előírásaink tiltják, hogy nem a Katonai Főparancsnokság vezénylete alá tartozó személyek tevékenykedjenek a hajón. Kérem, rendeljék vissza őket.

Az ezredes bosszúsan intett Forbesnak, hogy majd ő válaszol, és fölvette a távkomot. Most már a rendes, belső távkomot, hiszen a folyosón át kábeles összeköttetésük lett.

– Kirkland őrnagy, itt Carson ezredes. Van bármiféle elképzelése arról, hogyan kívánja megoldani a helyzetet a segítségünk nélkül? Rövid és egyenes választ kérek.

– Ezredes úr, a válaszom: a saját embereinkkel.

– Hogyan, őrnagy úr?

– Rendbe hozzuk a vezérlőnket, ezredes úr.

– És aztán, őrnagy úr?

– Aztán már el tudunk indulni, ezredes úr.

– És mi lesz az *Uraniá*val, őrnagy úr?

– Önöket nyilvánvalóan nem tudjuk magunkkal vinni, ezredes úr. Ehelyett célkikötőnkben jelentjük az önök balesetét és pontos pályaelemeit, és az Intersztelláris Főparancsnokság kétségkívül hajókat fog küldeni az önök megmentésére.

– Tudatában van, hogy ez ellenkezik az űretikai szabályzattal, őrnagy úr?

– Amennyiben, ezredes úr?

– Ha egy hajót baleset ér, minden hajó, amely erről tudomást szerez, köteles minden egyéb feladatát felfüggesztve segítségére sietni. Őrnagy úr, önök ugyanúgy nem hagyhatják magára a sérült *Uraniá*t, ahogy mi sem hagyhatjuk magukra önöket.

– Ezredes úr, önök nem tudnak hiperugrani, tehát nem hagyhatják el ezt a naprendszert. Erre csak mi vagyunk képesek, tehát nekünk kell elmennünk segítségért. Emberi kötelességünk, hogy ezt tegyük.

– Melyik kikötőből kíván segítséget hozni, őrnagy úr?

– Célkikötőnket nem nevezhetem meg, ezredes úr.

– Szomszédos az Asterope rendszerével, őrnagy úr?

– Nem, ezredes úr.
– Két ugrásnyi távolságban van, őrnagy úr?
– Kérem, ne faggasson erről, ezredes úr, ez katonai titok.
– Őrnagy úr! Komolyan azt gondolja, hogy az egyetlen hajót, amely tud rólunk és helyzetünkről, én el fogom engedni ismeretlen cél felé, méghozzá sérülten, és itt fogok várakozni kétezer emberrel, arra várva, hogy önök vajon célbaérnek-e? Komolyan azt gondolja, hogy felelősséggel kiengedhetem a kezemből hajónk egyetlen esélyét a menekülésre?
– Ezredes úr, az önök egyetlen esélye az, ha mi jelentjük az önök hollétét. Önök nem tudnak hiperugrani – mi tudunk, illetve a vezérlő rendbe hozása után tudni fogunk. A mi vezérlőnket újjá lehet építeni, egy fél máglyát azonban nem lehet létrehozni a semmiből. Más módja nincs az önök megmenekülésének. Ha elindulunk és nem érünk célba, önök is elpusztulnak és mi is. Ha el sem indulunk, akkor is meghal mindenki, mindkét hajón. De akkor esélyünk sem volt.
Az utolsó mondatok alatt Jane odalépett apjához és súgott neki valamit. A parancsnok kicsit gondolkodott, aztán bólintott.
– Őrnagy úr, úgy gondoltam, véleménykülönbségünket könnyebben megbeszélhetnénk személyesen. Lenne olyan kedves átfáradni az *Uraniá*ra?
A válasz nem késett.
– Örömmel, ezredes úr. Máris indulok.

28.

Kirkland őrnagy magas volt, nem túl vékony, szakállas. Ez jó tulajdonsága lehetett volna, ha olyanféle szakállat visel, amit az Alexán szoktak hordani. De nem. Az őrnagy szakálla keskeny volt, jelentéktelen, és ráadásul kopaszodott. Öreg is volt, legalább ötven éves.
– Brian Kirkland őrnagy, Katonai Főparancsnokság, Második Draconis Divízió, *Hyperion* Hórusz 33 alfa-kappa-pszi különleges rendeltetésű katonai hajó, biztonsági parancsnok. Örülök, hogy megismerhetem, ezredes úr, ha ilyen katasztrofális körülmények között is.
És kezet nyújtott apának, aki elfogadta.
– Richard Carson ezredes, Intersztelláris Főparancsnokság, Alta–179, Altair–Capella–Bettina, *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra intersztelláris járat, vezénylő hajóparancsnok. Isten hozta az *Uraniá*n, őrnagy úr.
Jane-nek valami nem tetszett ebben a bemutatkozásban. Nem apáéban, az őrnagyéban. Pillanatnyilag nem tudta volna megmondani, mi az. Az őrnagy barátságos volt és kifogástalan modorú. Udvariasan megvár-

ta, hogy apa leüljön, csak azután foglalt helyet az ülésben, amit Wilson odatolt neki.

Ketten ültek a parancsnoki pult előtt, mindenki más jóval távolabb maradt, mintegy a tiszteletet megadandó.

– Őrnagy úr – kezdte apa –, mindenekelőtt szeretném megkérdezni, hogy vannak a sérültjeik.

– Egyelőre nincsenek részletes adataim – felelte Kirkland sajnálkozó arccal. – Orvosaink jelenleg is ápolják őket. Abramson és Adams századosok sérülése valószínűleg nem súlyos, legfeljebb végtagtörésről lehet szó. Mr. Whitaker és Mr. Graves állapotáról szinte semmit sem tudok, őket a baleset után kivitték a vezérlőből, és sajnos még nem jutott időm tudakozódni felőlük. Ami aggaszt, az az alezredes úr állapota. Elcsípett információkból arra kell következtetnem, hogy súlyos lehet a sérülése. De meg kell mondanom, hogy az orvosaink nem éppen közlékenységükről ismertek, jómagam pedig – széttárta kezét – a legegyszerűbb betegségeket sem tudom fölismerni. Hát ez nálunk a helyzet. Ezredes úr, önöknél is vannak sérültek?

– Úgy néz ki, súlyos nincsen közöttük, őrnagy úr. Riley kadét – intett apa a fiú felé, aki nevét hallva fölemelkedett helyéről és feléjük fordult – megsérült a nyakán, de munkaképes. Mr. Forbes karja valószínűleg eltört, de ő is ellátja a szolgálatot. Az utasok között is vannak könnyebb sérültjeink.

Jane-t még mindig zavarta valami az őrnagyban. Nem lehetett azt mondani pedig, hogy udvariatlan lett volna, hiszen odanézett és üdvözlőleg biccentett előbb Rileynak, aztán Forbesnak, a legcsekélyebb különbségtétel nélkül.

– Értem – felelte. – Nos, ezredes úr, ha megengedi, először is gratulálnék mindkét hajónak a szerencsés megmeneküléshez. Úgy értem, igaz, hogy szorongató helyzetbe kerültünk, de ami magát az összeütközést illeti, sokkal rosszabbul is járhattunk volna.

– Valóban – bólintott apa. – Mr. Kirkland, kérem, térjünk rá a véleménykülönbség megvitatására, amiért idefárasztottam.

– Készséggel – mondta az őrnagy. – Mr. Carson, először is közölnöm kell, hogy amíg Mr. Yaron ismét képes nem lesz ellátni a szolgálatot, én vagyok a *Hyperion* hajóparancsnoka, tehát az én jogköröm a hajóval kapcsolatos döntések meghozatala.

– De nem ön az egyetlen rangidős tiszt, Mr. Kirkland.

– Mr. Whitaker egészségi állapotáról, mint mondtam, nincs információm, de nem rendfokozatom miatt, hanem mint biztonsági parancsnok vagyok a hajóparancsnok közvetlen helyettese, szolgálatképtelenné válása esetén utódja, ezredes úr.

Hát persze! Most jött rá, ahogy a rendfokozatot említette. Ez a nyurga őrnagy úgy beszél apával, mint egyenrangúval. Semmi jelentem meg ké-

rek engedélyt meg parancsára. Úgy cseveg vele, mint egyik jólnevelt úriember a másikkal, mondjuk egy altairi bélyeggyűjtő klubban. Csakhogy apa két rendfokozattal fölötte van ám!

– Értem, Mr. Kirkland – felelte apa. – Rendben van. Akkor hát önnel vitatom meg azt az elképzelését, hogy magára kívánná hagyni az ugrásképtelen *Urania*t.

– Elnézést, ezredes úr – emelte föl a kezét Kirkland. – Nem „kívánom” magára hagyni. Éppen csak nem tehetek mást, kényszerhelyzetben vagyok. A mi hajónknak megmaradt a máglyája, az önökének pedig nem. Fordított helyzetben ön sem „kívánná” magára hagyni a *Hyperion*t, de nem lenne más választása.

– Dehogynem lenne, őrnagy úr.

– Éspedig?

– Ön elfelejti, hogy a *Hyperion* ugyanúgy ugrásképtelen, mint az *Urania*. Nekünk nincs máglyánk, önöknek viszont nincs vezérlőjük. Láttam az állapotjelentéseket – nem működik a külső kommunikációjuk, a hiper- és térnavigációjuk, a stabilizátoraik, a második és harmadik szintű rendszereik gyakorlatilag teljesen tönkrementek. Ami azt illeti, a máglyalebiztosító rendszerük sem működik, ha tehát valami történik a máglyával, önöknek esélyük sincsen, őrnagy úr.

– Mindezt azonban rendbe lehet hozni, önöknek viszont nincs miből új máglyát építeniük, ezredes úr.

– Önöknek van miből új számítógépeket építeniük, őrnagy úr?

– Nem kell újakat építenünk, ezredes úr. Az *Urania*nak teljesen ép számítógépei vannak, amelyek nyilvánvalóan használhatóak nálunk is, hiszen mindkét hajó a Hórusz osztályba tartozik, ámbár másik sorozatba. Önök a gépekkel vagy a gépek nélkül egyformán mozgásképtelenek. Az egyetlen lehetséges választás tehát az, hogy önök átadják nekünk a szükséges gépeket, eközben természetesen megőrizve létfenntartó és egyéb nélkülözhetetlen rendszereik működőképességét.

Apa összevonta a szemöldökét. – És úgy gondolja, őrnagy úr, hogy én ebbe beleegyezem?

Az őrnagy elmosolyodott. Nem lehetett azt mondani, hogy kárörvendő vagy gonosz vagy szemtelen vagy… vagy akármi rossz dolog lett volna a mosolyában. Szét akarta szedni az *Urania*t, de ebben semmi rosszat nem látott, és szemlátomást meggyőződése volt, hogy ebben nincsen semmi rossz. Hát ember ez egyáltalán?!

– Ezredes úr, én készséggel belemegyek a fordított megoldásba is, ha a szakemberek kivihetőnek tartják. Ám ha nem is vagyok műszaki ember, annyit én is értek az űrhajók felépítéséhez, hogy egy fél máglyát nem egykönnyen lehet átvinni egyik hajóról a másikra. Ha ön meg tudja csinálni, itt és most felajánlom önöknek a *Hyperion* fél máglyáját, és sem-

mi mást nem kérek cserébe, mint ami a kötelességük: kikötőbe érve jelentsék helyzetünket a Katonai Főparancsnokságnak.

Apa megcsóválta a fejét. – Ezt lehetetlen megcsinálni, őrnagy úr. Két blokk annyi mint hárommillió tonna tehetetlen tömeg a nyílt űrben, saját hajtóerő nélkül. Azonfelül ha egyszer leválasztják a hajóról, a folyamatok ellenőrizhetetlenné válnak, és gyakorlatilag biztos, hogy megszalad a máglya. A másik hajóra rácsatlakoztatni pedig a mi eszközeinkkel lehetetlen.

– Akkor jól gondoltam – bólintott Kirkland. – Így hát nincs más választásunk, mint az *Urania* gépeit átvinni a *Hyperion*ra, ezredes úr engedelmével.

– Nem, Mr. Kirkland, egy harmadik megoldás is van.

– Ó – lepődött meg az őrnagy. – Érdeklődéssel hallgatom, Mr. Carson.

– Össze kell kötni a két hajót, egyetlen műszaki egységbe fogni őket, Mr. Kirkland. Így gyakorlatilag egyetlen űrhajó keletkezik, amelynek vezérlése az *Uraniá*ban, energiaforrása a *Hyperion*ban található. Egyszerre ugrik az egész konstrukció, és egyszerre érkezik meg céljához. Kizárólag így menekülhetünk meg anélkül, hogy emberek maradnának magukra sérült hajóban.

Az őrnagy lehajtott fejjel gondolkodott egy pillanatig. Aztán fölemelte a fejét és apa szemébe nézett.

– Értem az elképzelését, Mr. Carson. Higgye el, nem szívesen mondom, de nem mondhatok mást: ezt nem tehetjük. Átérzem a helyzetét, de kénytelen vagyok ragaszkodni a saját megoldásomhoz. Igazán sajnálom.

– Mi az oka erre, őrnagy úr?

– Ezt sajnos nem közölhetem önnel, ezredes úr.

– Kénytelen lesz, őrnagy úr, ha olyan tettet kíván vállalni, amivel megsérti az űretikai szabályzatot és az emberiesség alapvető normáit – felelte apa. Még mindig higgadt volt, Jane csodálta a nyugalmáért. Ő már régesrég kirobbantotta volna az udvarias őrnagyot az űrbe, pontosan oda, ahol az *Uraniá*t szerette volna hagyni.

– Nos, ezredes úr, hajónk parancsa ezt nem teszi lehetővé – felelte Kirkland.

– Hajójuk netán olyan parancsot kapott, hogy ha összeütközne egy másik hajóval, hagyja azt magára, őrnagy úr? – kérdezte apa csípősen.

Jane soha életében nem hallott olyan esetről, hogy két hajó összeütközött volna. Kikötőben igen, hogyne, felszínen és űrállomáson is történtek ilyesmik, de nem a nyílt űrben.

– Mr. Carson – szólt az őrnagy bosszúsan –, parancsunk azt tiltja meg, hogy célkikötőnk elérése előtt más kikötővel érintkezzünk, hajónkra illetékteleneket engedjünk, valamint hogy célkikötőnk helyét ille-

téktelenekkel közöljük. Ha együtt hagyjuk el ezt a naprendszert, akkor vagy önöket kell magunkkal vinnünk célkikötőnkbe, vagy nekünk kell máshol leszállnunk.

Apa hallgatott vagy fél percig. Egész biztos vadul járt az agya, akárcsak Jane-nek… akiben már kezdett körvonalazódni a megoldás… de lehet, hogy apa nem örülne neki.

– Mr. Kirkland – szólalt meg apa végül –, kénytelen vagyok elkérni hajóparancsuk írásos példányát, hogy egy ilyen döntésért felelősséget vállalhassak.

– Sajnálom, Mr. Carson, a parancsunk titkos – közölte Kirkland szárazon. – A felelősséget azonban le tudom venni az ön válláról, oly módon, hogy a hadsereg nevében lefoglalom az *Urániá*t, és átveszem fölötte a parancsnokságot.

29.

– Nem kellett volna hagynod – közölte Jane határozottan.

– Nem volt más választásom, Jane – felelte apa. – A hadseregnek joga van lefoglalni a többi Főparancsnokság hajóit, ha feladata ellátásához szükségesnek ítéli. Nem tehettem semmit.

Jane összeszorította a száját és kurtán megrázta fejét. A kadétokat nézte, akik átgondolt mozdulatokkal bontották a fali zárólapokat.

Az A3-ban álltak, a hajóorr alsó, ritkán látogatott részében, ahol a hajó lelkét alkotó számítógépek és más elektronikus berendezések sorakoztak. A hármas szakasz emberei hatalmas tervrajzokat vetítettek a falra, és minden műveletsor végén rövid tanácskozást tartottak. Az első gép a máglyalebiztosító rendszer jobb oldali VQL-je volt, a sérült *Urania* leginkább nélkülözhető alkatrésze. Nem volt már jobb oldali máglya, amit le kellett volna biztosítani. Ez volt az, amit – mint apa mondta – a *Hyperion* akkor is megkaphatna, ha Kirkland egy szót sem szól. Nekik már tényleg nem kell.

A hármas szakasz öt embere a VQL kiemelésén dolgozott, másik öt pedig előkészítette a kiemelésre a következő rendszert, a létfenntartó rendszerekért felelős PP–4000-est. A Hórusz osztályú hajókon négy van belőle; a *Hyperion*on kettő ment tönkre, így most mindkét hajón három-három lesz. Persze kettő is elég lenne, de a kadétok még soha nem végeztek ehhez hasonló munkát – ezeken gyakorolnak, mielőtt az érzékenyebb rendszerekhez hozzáfognának.

– Üzenet a vezérlőből – jelentette Dickson kadét, az összekötő. – A VQL visszajelzése negatív, a vonalak zártak. Kiemelés sikerült.

– Mit is mondott Ryan – szólt hirtelen Jane –, hány rendszert kell majd kiemelnünk?

– Nyolcvanhatot, ha minden igaz – felelte apa, a fali tervrajzokat tanulmányozva.

Jane kedvetlenül bólintott és kiballagott a teremből.

A kialakult helyzet a legkevésbé sem tetszett neki. Tavaly, amikor olyan csúnyán megsérült az *Urania* – nem, nem sérült meg, megsértették, szándékosan kárt tettek benne –, akkor bizony elég kemény volt a helyzetük, de legalább a maguk urai voltak. A gépek nem mind engedelmeskedtek, de az emberek igen, illetve aki nem, azzal elég könnyen boldogultak, bezárták és kész. Most meg? Jön egy senki kis őrnagy, és előírja nekik, mit tegyenek. Még külön szép tőle, hogy meghagyta apát parancsnoknak, nem vette át az *Urania* vezényletét. De ez is csak annyit jelent, hogy nem Kirkland dirigálja őket, mit csináljanak, hova nyúljanak, melyik csavart oldják ki, hanem saját maguk el tudják intézni az egészet. Sokra mennek vele, Kirkland ott ül a *Hyperion*on és várja a gépeket. Persze még mindig jobb, mintha az ő vezérlőjükben trónolna.

– Hahó, Jane, ne lógasd az orrod – hallatszott a háta mögül, ahogy kilépett a liftből. Munro volt az, akit apa idén is megtett az ő személyi stewardjának, és ennek megfelelően állandóan az A szektorban lebzselt. – Minden rendben lesz. Vacsorameghívást hoztam.

– Igen? Csak nem Kirkland őfelsége kíván vendégül látni?

– Ugyan, Jane – biggyesztett Munro. – Azt nem adnám át, hiszen holmi katonai őrnagyok szóba se jöhetnek a nagy callindrai sivatagi szörny asztaltársaságául. A meghívó a négyes szakasztól jött.

– No, végre egy jó hír. Ott leszek.

– Mikor?

Jane az órájára nézett.

– Te szent Galaxis, huszonegy húsz? Gyerünk, azok a szegény fiúk kilenc órája nem ettek egy falatot se.

– Miért, te talán igen?

30.

A négyes szakasznak csinosan berendezett szobája volt az A2 legénységi lakóterében. A falakon tájképek a szakasz tagjainak szülőbolygóiról – a családi fotók a hálófülkékben voltak –, a sarokban tévé, a másik sarokban elektronikus biliárdasztal. Körben az intersztellárisok hagyományos egyszínű pamlagjai, ezúttal sötétkékben. Középen pedig az ebédlőasztal. Munro a hármas szakasztól vett kölcsön két széket Jane-nek meg magának, mert vendégfogadásra persze nem rendezkedtek be. Ők most úgyis szolgálatban vannak.

– Szent Galaxis – nézett végig Jane a kétfogásos vacsorán –, végig fogjuk tudni ezt enni?

– Ne aggódj – felelte Jones. – Nehéz nap áll mögöttünk, sokat is dolgoztunk, elkel az energia.
– Éppen ez az. Amilyen nap áll mögöttünk, örülök, ha a levest megeszem.
– Semmi gond. Több marad nekünk.
– Ne froclizd a bőrszíjmestert – intette Jonest Heywood. – Emlékezz, mit mondott Mr. Law tavaly.
– Mit mondott?
– Jane-nek az a dolga, hogy aggódjon értünk.
– Ezt én mondtam – szólt közbe Jane. – Az őrnagy úr csak jóváhagyta, hogy jól van hát, akkor aggódjak.
– Pedig nem kell – mondta Muller. – A katonák értik a dolgukat. A *Hyperion* el fog indulni és jelenti, hogy mi történt velünk. A Főparancsnokság pedig esze nélkül küldi utánunk a mentőhajókat. Belekerülünk a történelemkönyvbe is, mert olyat még a világ nem látott, hogy két hajó összeütközzön a nyílt űrben.
– Tényleg nem? – kérdezte Jane.
– Tényleg nem – felelte Stanton. – Persze mindig megvan a matematikai eshetősége, hogy két hajó egyszerre és egymáshoz olyan közel lép be egy naprendszerbe, hogy már nincs idő kitérniük egymás útjából. De soha nem történt meg senkivel… hacsak persze az eltűntként nyilvántartott hajók között nincsen, aminek az eltűnését ez okozta.
– Száztizenhat – dörmögte Jane.
– Hm?…
– Száztizenhat eltűnt hajót tartanak számon a Galaxisban. Tavaly óta kettőt megtaláltak.
– Te ezeket így tudod? – kérdezte Munro.
Jane bólintott.
– És mi lett azzal a kettővel?
– Az *Indra–71* Ozirisz sztellorbitális meteorittalálatot kapott. Azonnal meghalt mindenki. Az *Astarte* Anubisz sztellocentrikusnak a hipervezérlője mondta fel a szolgálatot. Öt évig keringtek egy lakatlan rendszerben, de életben maradtak.
– Úgy – mondta Biggs. – Hát mi nem keringünk egy évig se, és mi is mind életben maradunk, meglátod.
– Meg – mondta Jane határozottan. – Főleg ha szétszedik a hajónkat, hogy semmire ne legyünk képesek.
– Így se vagyunk képesek, Jane – csóválta fejét Biggs. – A kiszerelendő rendszerekkel csupa olyan képességtől fosztanak meg minket, amiket a fél máglya elpusztulásával már amúgy is elveszítettünk.
– És aztán? – kérdezte Jane.
– Mit aztán?
– Ha kiszerelték a rendszereket, mi lesz?

– Hiszen tudod. A *Hyperion* elmegy rendeltetési helyére és közli, mi történt velünk, a Főparancsnokság pedig küldi a mentőhajókat. Ott voltál, amikor a parancsnokok megbeszélték.

– És te el is hiszed ezt, Biggs?

A szakaszparancsnok összehúzott szemmel nézett a lányra. Ez már megint a tavalyi Jane-re kezdett emlékeztetni, aki éles, kurta kérdéseket vagdos az emberekhez, aztán parancsol.

– Te nem hiszed? – kérdezett vissza.

– Nem – felelte Jane határozottan. – Szerintem ha elengedjük a *Hyperion*t, akkor csak egyetlen esélyünk marad a menekülésre. Az, hogy ezen a naprendszeren időnként áthaladnak hajók, amikkel talán kapcsolatba léphetünk. Talán. Mert *ők* nem fogják jelenteni, hogy hol vagyunk.

– Miért nem?

– Azt nem tudom.

A kadétok jelentőségteljes pillantásokat váltottak. Kis csend után Jones mondta ki, amit szemlátomást az egész szakasz gondolt.

– Jane, már megint hova nyargal a képzeleted?

– Sehová, Jones. Fogalmam sincs, hogy *miért* nem fogják jelenteni a koordinátáinkat. Csak azt tudom, hogy nem teszik meg. Akarom mondani, nem is tudom. Csak érzem. Ez az őrnagy nem egyenes ember. Hazudott.

– Miben?

– Nem tudom. Láttátok a kezét?

A kadétok a vállukat vonogatták.

– Amíg apával tárgyalt, néhányszor láttam, hogy a nadrágjába törli a kezét.

– No és? – kérdezte Kelly.

– Mikor törli az ember a kezét a nadrágjába?

– Hát… amikor izzad, vagy például…

– Ne kutass tovább, Kelly. Amikor izzad. És mikor izzad az ember tenyere?

– No, azt nagyon meg tudom mondani – horkant föl Porter, aztán elhallgatott.

Várakozó tekintetek szegeződtek rá.

Porter zavartan hallgatott, aztán kibökte: – Jól van hát, szóval nekem akkor szokott, amikor egy lánynak csapom a szelet.

– Nagyszerű, Porter – emelte föl a hangját Jane, hogy a feltörő vidámságnál hangosabb legyen. – És miért izzad olyankor a tenyered?

– Hát mert nem tudom, hogy mire jutok vele, elutasít vagy esetleg sikerül…

– Igen – szólt közbe Jane sietve. – Vagyis más szóval?

Nem értették, csóválták a fejüket.

– Azért izzad a tenyered, mert felfokozott lelkiállapotban vagy. Izgulsz. Érted már?

– Persze – felelte Brown. – Mind értjük. És mi van az őrnaggyal?

– Hát ez az. Úgy ismeritek a Katonai Főparancsnokság őrnagyait, mint akiknek különösebb izgalmat okoz megvitatni olyan kérdéseket, amilyeneket a vezérlőben apával megvitattak? Vagy lefoglalni egy utasszállító hajót?

– Nem úgy ismerjük – felelte Biggs.

– Akkor miért izzadt az őrnagy tenyere? – kérdezte Jane. – Mert hazudott.

– Ugyan miben? – ingatta nagy fejét Jones. – Hátha ez egy izzadós tenyerű őrnagy. Honnan tudod, hogy nem izzad a tenyere egész álló nap?

– Amikor belépett a vezérlőbe, száraz volt a nadrágja mindkét combján – felelte Jane. – Amikor viszont a tárgyalás végén fölkelt, egy kicsit már átnedvesedett a sok törölgetéstől. Meg tudod ezt magyarázni?

– Szent Galaxis, egy csillagközi Sherlock Holmes – nyögött föl Lemuel.

Kuncogás söpört végig a kadétokon, de nem volt igazán élénk.

– Mondjátok csak – ütötte a vasat Jane –, mit lehet egy ilyen katonai őrnagyról megtudni?

– Itt az *Uraniá*n? Semmit – legyintett Biggs. – Akármelyik űrkikötő információs szolgálatánál megkapod az összes intersztelláris űrhajós fontosabb adatait, de a katonákét ott se. És nem vagyunk űrkikötőben.

– Akkor próbáljuk meg kitalálni, miben hazudhatott az őrnagy.

– Mégis honnan? – kérdezte Riley. – Semmit se tudunk arról, amit állított.

– Miért, mit állított? – kapta föl a fejét Jane. – Fel tudsz sorolni tényeket, amiket állított?

– Hát például… elmondta a tisztikaruk állapotát, hogy mi történt a hajóval…

– Nem, azt nem mondta – rázta fejét Dempsey. – Azt Jane kérdezte le a kódvonalon.

– Várjatok csak – mondta Jane. – Ugye azt mondta, hogy a parancsnok súlyosan megsérült?

– Azt.

– És ha nem igaz?

– Akkor mi van? – kérdezett vissza Heywood.

– Hátha azért mondta, hogy előttünk ő szerepelhessen parancsnokként. Hogy átvehesse a fölöttese helyét. A pozíciójára tör.

– Ugyan, Jane, ez aligha áll össze – mondta Kelly. – Nem mindegy az, hogy mi, egy utasszállító hajó legénysége mit hiszünk a parancsnokukról? Különben se láss mindenkiben egy Charlest.

– Oké, akkor lépjünk tovább – felelte Jane. – Miben hazudhatott az őrnagy?

Munro közben hozzálátott leszedni a leveses tányérokat, és hozta a sültet.

– Gondoljuk át – mondta Biggs engedékenyen. – Mivel kezdték a beszélgetést?

– Bemutatkoztak – felelte Heywood.

– Az ezredes úr megkérdezte, hogy vannak a sérültjeik – tette hozzá Lemuel –, az őrnagy pedig elmondta.

– Akár ebben is hazudhatott – mondta Porter.

– Igen, de minek? – kérdezte Jane. – A mi szempontunkból teljesen lényegtelen, hogy Adamsnek súlyos-e a sérülése vagy Gravesnek. Menjünk tovább.

– Közölte, hogy jelenleg ő a *Hyperion* parancsnoka – folytatta Kelly.

– Ez viszont kétségtelenül igaz – bólintott Brown. – Mint biztonsági parancsnoknak az ő tiszte átvenni a parancsnok helyét.

Jane bólintott.

– Aztán elmondta – fűzte tovább a szót Wilson –, hogy nem kívánná magára hagyni a hajónkat, csak nincs más választása.

– Az ezredes úr pedig erre azt felelte – tette hozzá Muller –, hogy össze lehet kötni a két hajót.

– Nem, Muller – rázta fejét Jones. – Azt felelte, hogy a *Hyperion* ugyanúgy nem tud ugrani, mint mi, hiszen a fél vezérlőjük működésképtelen. Erre mondta az őrnagy, hogy ezt rendbe lehet hozni, mert az *Urániá*nak vannak jó gépei, és más megoldás nincs. Ekkor mondta az ezredes úr a két hajó összekötését.

– Igazad van, így volt – emlékezett vissza Muller.

– Ekkor az őrnagy elmondta, hogy milyen parancsuk van – folytatta Riley.

– Igen – emlékezett Jane. – Valahol ekkortájt jöttem rá a megoldásra, de úgy éreztem, apa nem örülne neki.

– Mi lett volna az?

– Ti! Lefegyverezni az őrnagyot és átvenni az események irányítását.

– Hát ezt tényleg jobb, hogy nem mondtad el – dörmögte Biggs. – Hadbíróság elé kerültünk volna.

– Ott már jártam – vont vállat Jane.

– Persze, tanúként, de most vádlott lettél volna.

– Nem én – vágott vissza Jane. – Azt teszem, amit akarok, kiskorú vagyok, rám nem vonatkoznak a szabályok. Ti pedig csak azt tettétek volna, amit én parancsolok.

– Csakhogy mivel neked jelenleg nincs parancsnoki jogköröd, a felelősség a miénk maradt volna. A végeredmény ugyanaz: néhány év az aszteroidákon.

– Várjatok csak – vágott közbe Jones. – Mit is mondott ez az őrnagy?
– Miről?
– Melyik alakulatot nevezte meg?
– Tudja fene – vont vállat Biggs.
– Második Draconis Divízió – felelte Lemuel. – Ezt mondta.
– Úgy bizony – vágta rá Jones. – Nem rémlik valami?
Kis csend támadt.
– Az ám – mondta Stanton. – Már emlékszem.
– No? – nézett Jane hol egyikre, hol másikra.
– Büntetőalakulat. Elítélt bűnözőket őriznek, szállítanak.
– Értem. No és?
– Nincs no és – felelte Stanton. – Csak ennyit tudunk.
– No hiszen, ezzel sokra megyünk…

31.

A katasztrófa utáni második nap…
Jane elgondolkodott az időmegjelölésen. Tavaly is így volt, éppen így. Volt egy pillanat, s onnantól minden megváltozott. Az idő kettévált *az-előtt* és *azóta* időszakokra, s *az* lett időszámításuk új kiindulópontja. Most megint így van. Tegnap tizenhét óra ötvenkor ütköztek össze a *Hyperion*nal, s többé semmi sem ugyanolyan, mint volt.
Hanem pontosan olyan, mint akkor, egy évvel ezelőtt. Technikai bajaikat most nem ember okozta, de mégis van valaki, akitől tartaniuk kell. Annyi a különbség, hogy most pontosan tudják, ki az, de nem tudják, hogy miért. Illetve… a tisztek azt sem tudják, hogy tartaniuk kell tőle. Csak ő tudja, Jane, no meg a négyes szakasz, akiknek elmondta.
Halk kopogás az ajtón.
– Ki az?
– Ébren vagy, Jane?
– Nem – vágta rá. – Álmomban kérdeztem meg, hogy ki az.
– Akkor jó – felelte a hang nevetve, és nyílt az ajtó.
Brown volt az, és mögötte Lemuel.
Jane villámgyorsan az álláig rántotta a takarót.
A kadétok nem látszottak észrevenni, hogy még ágyban van. Lemuel becsukta az ajtót, és leültek az ágy mellé.
– Ide hallgass, nagy callindrai sivatagi szörny – kezdte Brown komoly arccal. – Kicsit gondolkodtunk most reggel, és eszünkbe jutott valami, ami érdekelhet téged. Kezdd el, Lemuel.
A szeplős fiú csöndes természetét meghazudtoló lendülettel kezdte mondandóját.

– Figyelj, Jane. Mr. Ryan összeállította a *Hyperion*ra átszállítandó gépek listáját, annak a hibajegyzéknek alapján, amit a kódvonalon adott le a hajó, amikor megszólítottad. Itt van a lista, nézd csak. – Jane orra elé dugott egy sűrűn teleírt lapot. – A hajó hibajegyzékében a QL jel is szerepelt. Tudod, mit jelent?

– Nem…

– Nem működik a QL gép, ami többek között a hiperszekventátornak szolgáltatja a Webster-lista kiinduló adatainak leképezését. De van más feladata is, mintegy húszféle. Az egyik ezek között a belső biztonsági rendszer működtetése. Ezért két további gép is felel, például az FL, aminek viszont szintén itt van a hibajelzése, valamint a HTX–300-as, aminek a meghibásodásáról egyelőre nincs adatunk. A QL és az FL szerepel Ryan listáján, a HTX nem. Jones most próbál utánajárni a dokumentációban, vajon képes lehet-e a HTX egyedül vezérelni a biztonsági rendszert, de az a gyanúnk, hogy nem.

– Oké – felelte Jane –, és aztán?

– Emlékszel, milyen alakulathoz tartozik a mi őrnagyunk…

– Második Draconis… büntetőalakulathoz!

– Úgy van – bólintott Brown. – Foglyokat őriznek és szállítanak. Szerinted mire szolgál a belső biztonsági rendszer egy olyan hajón, amit fogolyszállításra használnak?

– Hát… őrzi a foglyokat.

A kadétok lassan bólogattak.

– Úgy… úgy értitek, hogy *nem* őrzi a foglyokat?

– Ha nem működik, akkor nem őrizheti.

– De hát vannak őrök is, nem?

– Szerinted egy ilyen katasztrófa után az őrök ezzel voltak elfoglalva?

Mielőtt Jane felelhetett volna, Lemuel folytatta.

– Mi fél hatkor léptünk először érintkezésbe a *Hyperion*nal, negyven perccel az ütközés után. Mivel a vezérlőjük kétségkívül romokban hever, nincs okunk kételkedni abban, amit Kirkland a sérültekről mondott. Képzeljük el, hogy a biztonsági rendszer tényleg tönkremegy, és a foglyok kiszabadulnak. Negyven perc bőven elegendő nekik, hogy eljussanak a vezérlőbe, a még épen maradt tiszteket lefogják és eltávolítsák onnan, és megállapodjanak egy kis játék eljátszásában, ha majd kapcsolatba kerülnek a külvilággal. Hogy ők lesznek a *Hyperion* legénysége, titkos paranccsal. Mit szólsz?

Jane egy egész percig szóhoz se jutott a döbbenettől.

– És ez igaz?

Lemuel elbizonytalanodott. – Hát azt nem tudjuk. Mindenesetre lehetséges.

– Szóval lehet, hogy Kirkland bűnöző?

– Lehet.

– De valamennyit azért mintha értene az űrhajózáshoz.
Brown lebiggyesztette az ajkát.
– No igen. Tudod, Jane, a Második Draconis Divízió nem zsebtolvajokkal foglalkozik. Elítélt katonákat, űrhajósokat őriznek.

32.

Jane ezen a reggelen úgy öltözött, mint akit űznek. A kadétok csak két percet várakoztak az ajtó előtt, s már kint is volt teljes főkadéti díszben, s leszáguldott velük az A2-be.
– Félóránk van, Jane – fogadta Brown –, kilenctől szolgálatban vagyunk. Mehetünk gépeket kirángatni a helyükről. De előbb szeretnénk ezt megbeszélni veled.
– Mi van itt megbeszélnivaló? – vágta rá Jane. – Egyértelmű. A biztonsági rendszer szétment, Kirklandék kilopóztak, rátörtek a vezérlőre, a tiszteket bezárták, vagy ki tudja, talán meg is ölték, és kiosztották, hogy ki melyik tiszt lesz. Elvégre űrhajósok meg katonák, tudják, hogy kell egy MHQ-őrnagynak viselkednie. Tökéletes. Már csak azt kell megtudni, hogy vannak fölfegyverezve, és lecsapni rájuk.
Megfordult és kifelé indult, mint aki egyből menne lecsapni.
– Várj egy kicsit – állította meg Brown nevetve. – Lassabban a testtel.
Jane visszafordult és leült, de úgy, mint aki meggyőződése ellenére teszi.
– Először is azt kell kiderítenünk – lépett elé Stanton –, vajon mi igaz abból, amit itt összehordtunk. Ugyanis lehet, hogy a gyönyörűen fölépített történetünknek semmi köze a valósághoz.
– Jones hol van? – kérdezte Jane.
– Itt vagyok – hallatszott a háta mögül. – Mindjárt kész.
Jane hátranézett. Az egyik hálófülkében Jones ült az ágya szélén, és lendületesen nyomogatott egy gépet, a térdére fektetve. Jane fölkelt és bement hozzá.
– Figyelj, Jane – mutatta Jones a képernyőt. – A HTX–300-as képes egyedül működtetni a biztonsági rendszert. Ez az adatokból nyilvánvaló, függetlenül attól, hogy milyen hajóval van dolgunk. Most jön a bibi. A mi hajónkon a HTX–300-as adatellátását a VTL-rendszer végzi, amely valamelyik Cantor-folyosón át van összeköttetésben a HTX-szel. A mi hajónk Hórusz 13-as, itt a baloldali Cantor köti össze őket. A Hórusz 15-től kezdve már a jobboldali. A 20-as sorozatban azonban már egészen más a helyzet. A VTL-rendszer helyére két egyszerű NTL gépet állítottak, amik közönséges U-tronic kábelen viszik az adatot a HTX-be. Ez a megoldás stabilabb és olcsóbb. A baj az, hogy a mi dokumentációnk csak a 20-as sorozat végéig közli ezeket a részleteket, a *Hyperion* pe-

dig már 33-as. A fejlődés logikus üteméből az következik, hogy az NTL gépeknek meg kell maradniuk, de arra tippelek, hogy beiktattak egy delta-nullás Longwoodot az U-tronic kábelre, ugyanis általában ezt szokták tenni az ilyen megoldásoknál. A helyzet a következő. Ha ezt tették, akkor két eset lehetséges. A katasztrófa alkalmával magasfeszültségnek kellett föllépnie az egész oldalrendszerben, amitől ezen a vonalon vagy a két NTL égett porrá, vagy a Longwood. Ha viszont a magasfeszültséget az oldalelosztó fogta föl, akkor az égett porrá. Ha azonban nem ezt tették, akkor is két eset lehetséges: vagy az oldalelosztó égett porrá, vagy maga a HTX–300-as. Nomármost. Ha a HTX–300-as szétment, akkor teljesen bizonyos, hogy a biztonsági rendszer felmondta a szolgálatot, és onnantól kezdve nincs zárt ajtó a hajón belül, kivéve a szektorzsilipeket és az A1 páncélajtaját. Ha az NTL-ek égtek porrá, akkor nincs adatszolgáltatás, és a HTX leblokkolja a biztonsági rendszert, ami azt jelenti, hogy onnantól viszont egyetlen ajtót se lehet kinyitni, kivéve persze a szektorzsilipeket és a páncélajtót. Ha pedig az oldalelosztó égett porrá, akkor minden tönkrement, ami oda volt rákötve. Érted?

– Tökéletesen – vágta rá Jane. – És mindebből mi következik?

– Ki kell derítenünk, hogy a lehetséges esetek közül melyik következett be, és ebből ki fog derülni, hogy milyen állapotba került a biztonsági rendszer, kiszabadulhattak-e a rabok.

– Oké. Adjatok egy távkomot – fordult meg Jane.

Valaki odanyújtott egyet.

– Carson főkadét hívja Ryan századost – nyomta be Jane.

– Itt Ryan – jött a válasz. – Jó reggelt, Jane.

– Jó reggelt, százados úr. Mondja csak, megvan már a lista arról, hogy milyen gépek mentek tönkre a *Hyperion*on?

– Van, nyolcvanhat rendszert kell kicserélnünk.

– Nem erre gondoltam. Az csak az előzetes lista. Megvan a teljes is?

– Folyik az állapotfelmérés, de még nem kaptunk adatokat.

– Megtenné, hogy ha adatokat kap, szól nekem?

– Persze, Jane.

– Köszönöm, százados úr. Vége.

Jane visszaadta a távkomot és lezökkent Jones mellé az ágyra.

– Éhen halok…

Valaki odanyújtott neki egy szendvicset. Biccentett köszönetül és beleharapott.

– Riley hogy van? – kérdezte kissé zavartan, amiért csak most jutott eszébe.

– Jól – szólalt meg Riley a háta mögött. Jane megfordult. A kadét nyakán már nem volt rajta a rögzítő. – Már teljesen jó a nyakam.

– Oké. Jones, össze tudod szedni, milyen rendszereket kell keresnünk?

– Persze. Első eset: tönkrement vagy egy Longwood, vagy két NTL. Ez esetben a biztonsági rendszer blokkolt és a rabok nem szabadulhattak ki, de az őrök se közlekedhetnek szabadon.

– Ezt az esetet kizárhatjuk – szólt közbe Stanton. – Kirkland nem jöhetett át a vezérlőjükből az *Uraniá*ra, ha blokkolt a rendszer.

– Második eset – Jones figyelmet kérve fölemelte az ujját –: tönkrement egy HTX–300-as. Mivel ilyenből nincs több a hajón, erről biztos, hogy az az, tehát ebben az esetben a biztonsági rendszer huss!… Harmadik eset: az oldalelosztó ment szét. Ezt csak negatíve tudjuk ellenőrizni: ha keresnek gépeket, amik az oldalelosztóra vannak kötve, akkor nem ez következett be. Kész, ennyi.

– Várjunk egy csöppet – kérdezte Jane. – Ha szétment az oldalelosztó, akkor kap áramot a HTX?

– Persze, a tartalék áramkörről.

– És nem telik időbe az átállás?

– De. Kábé egytized másodpercbe. De szóljunk még egy szót a második esetről. Ha tönkrement a HTX, azt mi nem feltétlenül fogjuk megtudni. Ugyanis ha Kirklandék azok, akiknek gyanítjuk őket, akkor nem fognak tőlünk másik HTX-et kérni. Mivelhogy egyetlen célra kellene nekik: a biztonsági rendszer helyreállítására. Nekik viszont nem kell a biztonsági rendszer. Semmi hasznát nem veszik.

– Máshogyan nem tudjuk földeríteni? – nyelte le Jane az utolsó falatot.

– Aligha – vont vállat Jones. – Ha a kódvonalon teszünk föl kérdéseket, azt előbb-utóbb észreveszik.

– Gondolod, hogy éppen azt fogják figyelni?

– Nem gondolom, csak valószínű.

– Akkor találjatok ki valamit. Ti vagytok a műszaki zsenik, nem? – Jane fölpattant és kifelé indult. – Gondolkozzatok!

33.

A második nap szereléssel, a *Hyperion*nak küldendő gépek kiemelésével telt. Kirkland nem mutatkozott, helyette Field főhadnagy, a műszaki tiszt jött át délelőtt az *Uraniá*ra, hogy személyesen egyeztesse Ryannel a részleteket. A négyes szakasz lent dolgozott az A3-ban, Jane ment föl a vezérlőbe, hogy megnézze magának ezt a főhadnagyot.

Végig ott volt a megbeszélés alatt, ámbár mérhetetlenül unta. A két tiszt három óra hosszat beszélt olyan műszaki kérdésekről, amikhez Jane tudása nagyon kevés volt. Alig tudott elkapni egy-egy morzsát, amit még megértett. A főhadnagy maga pedig teljesen érdektelen volt. Köpcös emberke bajusszal, őt kurtán üdvözölte és máris rátért valami-

lyen HPPL-ek mikrokapcsolásaira. Nem izzadt, nem törölgette a tenyerét, nem viselkedett furcsán.

Ezt a három órát Jane azzal töltötte, hogy közvetlenül mellettük az *Urania* műszaki dokumentációját olvasta, ahogy máskor is, ha nem volt egyéb teendője. Aztán amikor a főhadnagy elment, Jane fölkelt, odament a tervrajzokat böngésző Ryanhez, és a háta mögötti pulton lenyomott egy gombot, amitől kis fénylő lapocska ugrott a tenyerébe.

– Hát maga… Jane, maga fölvette a beszélgetésünket? – nézett rá meglepve Ryan.

– Föl – felelte a lány röviden.

– Mégis miért?

– Majd megtudja, ha itt az ideje.

– Mit forral a fejében?

– Azt is megtudja – nevetett Jane, és kifelé indult. – Nem maga ellen forralom. Lesz szíves ezt titokban tartani a *Hyperion*-beliek előtt?

A négyes szakasz este negyed hatkor érkezett meg a szállására, fáradtan, éhesen. Jane már ott várta őket Munróval, aki pazar vacsorát készített nekik.

– Üljetek le – intett nekik mint régi háziasszony –, Munro máris tálalja a finom húslevest. Meséljetek, mi volt ma.

– Semmi – legyintett Brown, lezökkenve a székére. – Csak azokat az istenverte gépeket rángattuk ki a helyükről egész álló nap. A *Hyperion*ról annyi hírünk sincs, mint a múlt héten.

– Sebaj – mondta Jane derűsen. – A ti jó főkadétotok gondoskodott esti szórakozásotokról. Háromórás műsor lesz. Szereplők: Ryan százados és Field főhadnagy műszaki tisztek. – S megvillantotta ujjai között a lapocskát.

– Mi a Galaxist találtál ki? – hökkent meg Wilson.

– Türelem. Egyetek. Én addig bekapcsolom a vetítőt.

A forró levest fújdogáló kadétok először egymásra néztek, aztán egymás feje fölé, mert a szoba két átellenes falán megjelent Ryan és Field, felülnézetben, amint éppen helyet foglalnak egy műszaki tervezőképernyő előtt. Jane egy mennyezeti kamerával vette föl az egészet, remekül lehetett látni a rajzokat.

Az első percek érdektelennek bizonyultak, a két tiszt áttekintette a kialakult helyzetet, majd végigfutották a nyolcvanhat tételes listát, eszmét cseréltek néhány kérdésről a gépekkel kapcsolatban. Jane nem sokat értett most sem, de a kadétok időnként jóváhagyólag dörmögtek. Helytelenítő megnyilatkozás nem hangzott el mindaddig, amíg a leves el nem fogyott.

Munro felszolgálta a marhasültet tört burgonyával, rizzsel és altairi mártással. Éppen a salátát hozta, amikor Jones megszólalt:

– Aha!

Többet azonban nem mondott, Jane pedig nem akarta zavarni az összpontosításukat. Ő a maga részéről a sültre koncentrált.

Ryanék egy Jane számára ismeretlen rendszer sajátságait taglalták, Jones pedig előkapott egy kis noteszt és jegyezgetni kezdett bele a salátástányér fölött. Lemuel belenézett az írásba és bólogatott.

A második fogás alatt több reakció nem is volt. Munro föltálalta a halat is, Jane otthonról hozott receptje alapján készült, canopusi zöld levelekkel. Brown beleharapott a halba, és teli szájjal azt mondta:

– Hehe. Ez jó.

Jane egy pillanatig arra gondolt, a halra érti, aztán valahogy úgy érezte, Ryan mondhatott valamit éppen. Gyanúját megerősítette, hogy a többi kadét is bólogatott, márpedig egy részük még a salátánál tartott.

A hal is eltűnt. Jane csöndes sóhajt küldött a jó alexai ízek után, egészen olyan volt, mint odahaza. Csak kézjellel fejezte ki Munrónak elismerését, hogy ne zökkentse ki a kadétokat. A steward mosolygott és felszolgálta a desszertet: altairi csokoládéfagylalt volt forró mentaöntettel.

A kadétok elismerően csemcsegtek, s most Kelly kezdett lendületes sorokat róni a noteszába. Jane odakukucskált: több volt benne a szám, mint a betű. Jones és Muller is belenézett, aztán ők is számoltak valamit.

Munro végül leszedte az asztalt, s középre új palackokat helyezett; étkezés közben szépen elfogyott az előzőleg odaállított három üveg narancslé. Körberakta őket kistányérokkal, rajtuk gyümölcs, sajt, édesség, aprósütemény, s kivitte a zsúrkocsit az üres edényekkel. Aztán visszatért, helyet foglalt a sarokban egypár tányérral meg egy üveg narancslével, és elővett egy könyvet.

Egy óra múlva kellett csak fölkelnie, Jane akkor intett neki, hogy elfogyott a sós sütemény. Addigra azonban az asztal a felismerhetetlenségig megváltozott. A tányérok között, alatt, sőt sokszor a tetejükön kis elektronikus noteszek, papírlapok, jegyzetfüzetek, tollak hevertek, a narancsgerezdek és a mogyoró között éppenséggel egy Cray zsebintegrátor feküdt, képernyőjén bonyolult grafikonnal. A kadétok buzgón pusztították a finomságokat és megállás nélkül gyártották a képleteket, rajzokat, följegyzéseket.

Jane elismeréssel nézett végig rajtuk. Ezek a fiúk itt az *Urániá*n soha nem kapnak ilyen vacsorát. Neki köszönhetik meg Munrónak, no meg Floyd, Hobson, Mitchell és Chester stewardoknak, akik két órát dolgoztak ezen a vacsorán. Jane csak annyit mondott nekik: ez a vacsora az *Urania* legfontosabb embereinek készül, minden tökéletes legyen. Chester egyebet se csinált, csak gyümölcsöt mosott, hámozott és szeletelt, hogy csak oda kelljen nyúlni és bekapni.

Ezek a fiúk máskor kétfogásos ebédet esznek, meglehetősen egyszerű ételekből; vacsorára többnyire szendvicseket kapnak.

De máskor nem is kell megmenteniük két űrhajót.

– Oké – szólalt meg Brown este tízkor. A felvétel már véget ért, néhány részletet átugrottak, másokat lejátszottak többször is. – Oké, fiúk, foglaljuk össze. Van egy elméletünk és egy kérdéslistánk. A kérdéseknek választ kell adniuk arra, hogy az elmélet helyes-e. Mi a következő lépés?

– Eldönteni, ki tegye föl a kérdéseket és kinek – mondta Stanton.

– Helyes. Javaslat?

– Kérdezzük meg Ryant – mondta Kelly.

Többen bólogattak.

– Jól van. Holnap Dempsey a szakaszparancsnok, ő viszi föl neki a…

De Jane eközben már elő is húzott egy távkomot.

– Carson főkadét hívja Ryan századost – szólt bele. – Százados úr, elnézést, hogy ilyen későn zavarom, de szükség van önre.

– Mi történt, Jane? – hallatszott Ryan hangja tisztán.

– Szeretnénk megbeszélni önnel valami fontosat. Le tudna jönni a négyes szakasz pihenőjébe?

– Most, éjszaka?

– Igen, Mr. Ryan, azonnal.

– Kérem, ha úgy óhajtja.

– Köszönöm, vége.

Jane eltette a távkomot és nyugodt arccal bekapott egy szem szőlőt.

– Muszáj volt ezt, Jane? – kérdezte Muller enyhén neheztelve.

– Miért, mit kellett volna tennem?

– Megvárni a reggelt és akkor közölni, ahogy illik.

– Muller, kétezer ember életéről van szó. – Jane jólnevelten tenyerébe köpte a magot, s a kistányérra helyezte.

– És attól függ kétezer ember élete, hogy mikor adjuk át az adatainkat?

– Esetleg igen. Ki tudja, mi történik még holnapig. Aztán meg mire Ryan átnézi az adatokat, órák telhetnek el. Esetleg az egész nap rámegy. Hát kezdje minél előbb…

Nem folytathatta. Kopogtatás nélkül feltárták az ajtót, s belépett rajta Carson ezredes.

– Vigyázz! – csattant föl Brown. A fiúk felugráltak.

– Pihenj – mondta a parancsnok. – Jó estét, uraim. Jane? Meg tudnák magyarázni azt a meglepő hívást, amit Mr. Ryan az imént kapott?

Az ezredes mögött ott állt Ryan és Shelton is, aki becsukta az ajtót és érdeklődéssel nézett körül.

– Természetesen – felelte Jane. – Helyet foglalnának a tiszt urak?

A tiszt urak leültek a fölkínált székekre. Jane egy szemvillanással ugrasztotta Munrót, hozzon még székeket.

– Éppen Mr. Ryannel és Mr. Sheltonnal tanácskoztam – mondta az ezredes –, amikor a hívás befutott. Hát úgy gondoltuk, lejövünk mi is.

– Szívesen látjuk önöket – bólintott Brown, érzékeltetve, hogy ő itt a házigazda.

– Ennek örülök, de megtudhatnám, mit keres a lányom késő este a legénységi szálláson?

Jane közelebb lépett apjához.

– Azt keresi, hogyan menthetné meg kétezer ember életét, akiket látszólag csak technikai jellegű veszély fenyeget.

– Hm. Látszólag?

– Látszólag – bólintott Jane határozottan. – Valójában azonban a veszély emberi eredetű.

– És kiben keresendő? – kérdezte Shelton.

Jane odavillantotta szemét, de csak egy pillanatra.

– A *Hyperion* legénységében. Helyesebben: azokban az emberekben, akik a *Hyperion* legénységének nevezik magukat. Nekünk most az a feladatunk, hogy eldöntsük: vajon csakugyan a *Hyperion* legénységével van-e dolgunk?

– Netán úgy gondolja, hogy egy harmadik hajóról jöttek? – kérdezte Ryan udvarias gúnnyal.

– Eszemben sincs, Mr. Ryan. Ám azt tudni szeretném, hogy amikor a hajó útnak indult, vajon ezek az emberek a vezérlőben tartózkodtak-e – avagy egészen másutt?

– Hol? – kérdezte az ezredes.

– A B szektorban, cellákba zárva – felelte Jane.

Shelton fölkuncogott. Jane villámló tekintettel nézett rá, de csak egy pillanatra.

– Kérem a tiszt urakat, tekintsék át a következő tényeket – telepedett le egy székre, közvetlenül apával szemben. – Első tény. Kirkland őrnagy elmondása szerint a *Hyperion* a Második Draconis Divízióhoz tartozik, amelyről önöknek is tudniuk kell, hogy elítélt bűnözőkkel, méghozzá katonákkal és űrhajósokkal foglalkozik. Második tény. A *Hyperion* kódgépe által a katasztrófa után küldött jelentésben szerepel a QL és az FL jelzés, annak közlésére, hogy ezek a gépek tönkrementek. Harmadik tény. A belső biztonsági rendszerért három gép felelős: a QL, az FL és a HTX–300-as – pillantott egy cédulára, amit a zsebéből húzott elő. – A kadétok részletes elképzelést dolgoztak ki arra nézvést, műszakilag mennyire valószínűsíthető, hogy a HTX nem volt képes egyedül működtetni a biztonsági rendszert; ezt ismertetni fogják önökkel. Feltevésünk a következő. A katasztrófát követően a biztonsági rendszer kikapcsolt, mert az azt működtető gépek tönkrementek. Ennek következtében a foglyok kiszabadultak, a keletkezett zűrzavarban lefegyverezték az őrséget, átvették az uralmat a hajón, és úgy döntöttek, hogy a külvilág

előtt ők fognak szerepelni mint a *Hyperion* legénysége. A katasztrófa és az első hangkapcsolat között negyven perc telt el, volt idejük megbeszélést tartani, stratégiát kidolgozni. A feladatunk tehát: eldönteni, vajon melyik változat a helyes. Katonák vezetik a *Hyperion*t vagy bűnözők?

Kis csend támadt, a tisztek összenéztek.

– Mit gondolnak erről? – kérdezte két emberét a parancsnok.

Ryan tamáskodó arcot vágott.

– Ezredes úr, nem szeretnék elhamarkodottan ítélkezni, de nekem ez eléggé hihetetlennek tűnik.

Shelton bólogatott.

– Egyetértek – mondta. – Több is, mint hihetetlen. Romantikus agyrém, már engedelmet a kifejezésért. Ha az ön helyében lennék, ezredes úr, elbeszélgetnék a lányommal. Talán javasolnám neki, hogy írjon inkább kalandregényeket, de a hajóval kapcsolatos döntésekbe nem vonnám be.

– Mr. Shelton! – csattant föl Jane. – Válaszolna egy kérdésemre? Mi vár ránk abban az esetben, ha a feltételezésünk igaz?

– Csakhogy nem igaz, Miss Carson.

– Nem ez volt a kérdés!

Shelton megvonta a vállát.

– Ha igaz, elég súlyos helyzetbe kerülhetünk.

– Mennyire súlyos helyzetbe? – követelte a választ a lány.

– Okunk lenne feltételezni, hogy a másik hajót irányító bűnözők veszélyt jelentenek számunkra.

– Milyen veszélyt? – sürgette tovább Jane.

– Nem fogják felkeresni egyik űrkikötőt sem, hanem igyekeznek eltűnni a Galaxisban.

– Úgy. Köszönöm, hogy kimondta. – Jane apjára nézett. – Carson ezredes úr, ön mit gondol?

Apa összehúzta a szemöldökét. Jane még soha nem szólította máshogyan, csak apának.

– Én azt gondolom, Carson főkadét – nyomta meg a megszólítást –, hogy az elképzelésük fölöttébb valószínűtlen, egészen pontosan: a lehetetlenség határát súrolja.

– Egyetértünk – vágta rá Shelton és fölpattant, hogy távozzon.

– Még nem fejeztem be – mondta apa anélkül, hogy levette volna a tekintetét Jane arcáról. – Főhadnagy úr lesz szíves visszaülni?

Shelton vonakodva helyet foglalt.

– Az elképzelésük tehát a lehetetlenség határát súrolja – folytatta apa. – Csakhogy azt is lehetetlennek ismerjük, hogy két hajó összeütközzön a nyílt űrben, különböző irányokból, sőt különböző rendszerekből végezve hiperugrást, és lám, velünk mégis megtörtént. Az én véleményem:

nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy figyelmen kívül hagyjuk a Carson főkadét által fölvázoltakat.

– Értem – mondta Shelton. – Ezt magánvéleményként fogalmazza meg, ezredes úr?

– Igen.

– Ez esetben nem kell kötelezőnek éreznem, hogy egyetértsek vele.

– Nem kívánom előírni, hogy mit gondoljon, Mr. Shelton.

– Köszönöm – biccentett a főhadnagy. – Kérek engedélyt.

Az ezredes hátrafordult és rátekintett.

– Milyen következtetést von le abból, amit mondtam? – kérdezte szárazon.

– Az ezredes úr magánvéleményéhez nem szükséges kommentárt fűznöm – felelte Shelton távolságtartóan.

– Felkérem rá, főhadnagy úr.

Shelton néhány pillanatig hallgatott.

– Mivel ezredes úr az *Urania* parancsnoka, az ön magánvéleménye is meghatározó lehet alárendeltjei számára – mondta aztán vonakodva. – Megkérhetem ezredes urat, hogy amennyiben valamilyen magatartást vár el tőlem, azt parancs formájában hozza tudomásomra?

– Készséggel – bólintott az ezredes. – Utasítom, hogy vegyen részt a felvázolt koncepció kivizsgálásában.

– Értettem – mondta Shelton eléggé kedvetlenül.

Úgy kell neked, gondolta Jane.

35.

Alighanem élete legkülönösebb éjszakája volt. A három tiszt átnézte a kadétok által összeállított kérdéslistát, aztán apa fölhívta Wrightot, Law-t és Kjartanssont és rájuk parancsolt, hogy most azonnal jöjjenek le. Munro ezúttal az ötös szakaszhoz ment át székekért, most ők voltak szolgálatban. Egyúttal hívott maga mellé még egy stewardot, mert itt bizony elkel majd a segítség. A tisztek elfogadták Brown kínálását, ők is az asztal mellé telepedtek és beszélgetés közben eszegették a kirakott finomságokat.

Levetíttették maguknak a Ryan–Field megbeszélés néhány részletét és a kérdéseket tanulmányozták. Néhány kérdés fölött vita alakult ki; Jane sem ezeket, sem a többit nem értette, ámbár Jones a kezébe nyomott egy zsebgépet, amin elérhette a hajó dokumentációs központját, de a legtöbb kérdéshez órákat kellett volna tanulnia. Az első kérdés, amin vitába szálltak a tisztek, az volt, vajon a HTX állapota felderíthető-e úgy, hogy a CLH fősínen megjelenő NX jelet a kódvonalról QNX parancs-

csal lekérdezik; és ha igen, vajon a negatív válasz jelentheti-e azt, hogy a HTX üzemeltetni tudja a biztonsági rendszert.

Ami magát a legfőbb kérdést illeti, Kjartansson a szkeptikusok mellé állt, Wright apa mellé, vagyis az volt a véleménye, hogy hihetetlen, de nem engedhetik meg maguknak, hogy ne járjanak utána – de Law őrnagy, ő bizony Jane és a kadétok mellé állt. Meghallgatta az elbeszélést és kijelentette, hogy ő a maga részéről hisz benne. Ez pedig nem csekélység. Jane-t mérhetetlenül büszkévé tette, hogy egy ilyen tapasztalt űrhajós hitelt ad az ő szakasza által kidolgozott történetnek.

Éjfélre nagyjából összeállt a rövidített kérdéslista, apa ugyanis kihúzatott mindent, amit nehézkes volt kideríteni, avagy azzal a veszéllyel járt, hogy a *Hyperion*-beliek rájönnek a kérdezősködés okára. A hetvennégy kérdésből csak harmincöt maradt. Ekkor azonban Ryan előállt egy elképzeléssel, mely szerint van mód arra, hogy a legénység tudta nélkül adatot csaljanak ki a *Hyperion* gépeiből, éspedig az odaszállítandó számítógépek segítségével, amikben könnyedén elhelyezhetnek egypár apró elektronikus szemet és fület. Wright rávilágított, hogy a gond nem is ezzel van, hanem azzal, hogyan juttassák ki a megszerzett információkat, hiszen a belső kommunikációs rendszer épen maradt, s az elkap minden közlést, ami a hajón belül elkapható. Erre Ryan megvonta a vállát és azt felelte, meg kell oldani, hogy ne tudja elkapni.

Jó másfél órát vitatkoztak a dolgon. Shelton és Porter kidolgozott egy elképzelést a belső kommunikációs rendszer kijátszására, de erősen kétséges volt, hogy meg lehet-e valósítani. Lemuel azonban fölidézett egy ősi módszert, amit szteganográfiának nevezett, és állította, hogy ezzel célt érhetnek.

– A dolog lényege – magyarázta – az, hogy az információt nem csupán eltorzítjuk, hanem azt is észrevehetetlenné tesszük, hogy egyáltalán létezik. Minden kódolást meg lehet fejteni, egyetlen kivétellel: ha a beavatatlan nem is tudja, hogy kódolt információval van dolga, ezért hozzá sem kezd annak megfejtéséhez. Vegyük például ezt a könyvet. – Zsebéből kivett egy pirinyó verseskötetet és kinyitotta. – Fekete betűkkel nyomtatták. De tegyük fel, hogy a betűk nem mind egyforma feketék; némelyik betű egészen sötét szürke, esetleg barna, olyan sötét, hogy a különbség csak annak tűnik fel, aki kifejezetten tudja, hogy keresnie kell. A betűk színkülönbségei kódolt információt hordozhatnak.

A tisztek bólogattak, hogy értik. Jane apára nézett, aki elkérte Lemueltől a verseskötetet és belelapozott, megnézte, milyen versek vannak benne.

– Jó gondolat, Mr. Lemuel – mondta közben. – A kérdés az, mi lehet a mi esetünkben a verseskötet.

– Csak a *Hyperion* belső távkomja – felelte Ryan. – Más összeköttetésünk nincs velük. Az sem üzemel állandóan, csak ha valami mondaniva-

lónk van, tehát amikor éppen beszélünk, akkor kell a továbbított jelek közé beszőnünk a saját adatainkat.

– Megoldható? – kérdezte apa.

Mindenki úgy vélte, hogy igen, de Ryan és Jones más-más módját képzelte el a kódolásnak. Mintegy negyedórás vita után Jonesét fogadták el, s egyből meg is bízták, hogy készítse el a szükséges kódolórendszert.

A megbeszélés a kérdéslista további finomításával folytatódott jó háromnegyed óra hosszat. Munro és Floyd sűrűn pótolhatta a megfogyatkozott készleteket, mert a tizennyolc űrhajós agyműködését ilyen kései órán csak nagy mennyiségű csoki, gyümölcs, aprósütemény és rengeteg üdítőital tudta élénken tartani. Wright egy óra körül kért egy erős teát, amit Munro nyomban literes üvegben rendelt meg a konyhától. Az *Urania* kétezer utasa huszonnégy órás konyhaszolgálatot igényel, így az ügyeletes szakács a legkevésbé sem lepődött meg. Fél kettőkor Munro megrendelte a második adag teát, de most már három üveggel.

Fél három után állt össze a véglegesnek tekintett kérdéslista, huszonhét kérdéssel, amelyek megválaszolására darabonként egy-ötféle módszer kínálkozott. Nyolc kérdést ítéltek olyannak, amit egyszerűen feltehetnek a *Hyperion*-belieknek, mert csak közvetve kapcsolódnak a valódi problémához, s nem valószínű, hogy gyanút fognának. A többit műszaki úton kell tisztázni.

Apa megtanácskozta a legközelebbi teendőket a tisztekkel, de a kadétok és Jane véleményét is meghallgatta. Law osztozott Jane vélekedésében, hogy a gyors cselekvés a hatékony cselekvés, és javasolta, hogy azonnal lépjenek akcióba. Shelton és Ryan azon a nézeten volt, hogy nyugodtan megvárhatják a reggelt. Wright és Kjartansson tartózkodott, a kadétok sem kívántak állást foglalni.

Az ezredes végül döntött, az órára nézett, és hívta a vezérlőt.

– Itt vezérlő – szólt Whalley, az ügyeletes.

– Parancsnok hívja a hajót – mondta Carson ezredes. – Parancsnok hívja a hajót! *Urania,* figyelem! Most hajóidő szerint két óra negyvenkilenc perc van. Három óra nulla-nulla perckor rendkívüli megbeszélést tartunk a vezérlőben. Minden tisztet és kadétot a vezérlőbe rendelek. Vége.

36.

Éjjel három óra volt. Az *Urania* vezérlőjében hetven férfi zsúfolódott össze. Az egyes, kettes és hármas szakasz az ágyból ugrott ki, akárcsak Thornton, Forbes és Howard. Az ötös szakasz lóhalálában vágtatott föl az A3-ból, félbehagyva a szerelési munkálatokat.

Lent az A2-ben Munro és Floyd rendbe tette a négyes szakasz csatatérré változtatott szobáját; visszavitték a szomszédból hozott székeket, összeszedték a tányérokat. Némelyik alatt papírlapot találtak, ezeket villámgyorsan fölküldték a vezérlőbe, hátha fontos adatot tartalmaznak. Chester steward háromszor fordult velük, mert amint fölfedeztek valamit, máris küldték, hátha sürgősen kell odafönt.

Aztán végre elmehettek aludni, ámbár előbb a kajütjébe kísérték Janet.

– Köszönöm, uraim – rázott velük kezet a lány. – Kérem, mondják meg Hobsonnak és Mitchellnek is: nagyon sokat segítettek. Maguk nélkül nem lett volna ilyen jó hangulatú ez az éjszaka, és talán nehezebben jöttek volna az ötletek is.

– Ez a dolgunk, főkadét – felelte Floyd mosolyogva.

– Akkor is köszönöm. Ne feledjék a titoktartást. Jó éjszakát.

Kihúzta magát és a sapkájához emelte a kezét.

A három steward büszkén tisztelgett vissza neki.

– Uraim! – állt meg Carson ezredes komoly arccal a parancsnoki ülés mellett. – Olyan ügy miatt hívattam ide önöket, ami létfontosságú az *Urania* biztonsága, minden utas, tiszt, kadét és steward életben maradása szempontjából. Kérem, ennek fényében értékeljék, amit mondani készülök. Mielőtt azonban hozzákezdek mondandómhoz, közölni kívánom, hogy ami itt elhangzik, a legszigorúbb szolgálati titok. Senki sem szerezhet róla tudomást, aki most nincs itt a vezérlőben. – Kis szünetet tartott. – Néhány órával ezelőtt föltettek nekem egy kérdést. Olyan kérdést, amire nem válaszolhatunk feltételezésekkel, elgondolásokkal – bizonyítékokat kell szereznünk, éspedig megdönthetetlen bizonyítékokat. Ez lesz a feladatunk, mindnyájunk feladata a következő napokban. A kérdés így hangzik: vajon azok az emberek, akiket a *Hyperion* legénységeként ismerünk, csakugyan azok-e, akiknek mondják magukat – vagy pedig elítélt bűnözők, akik a harminchárom órája történt katasztrófa következtében tudták magukhoz ragadni a hajó fölötti uralmat?

37.

Harmadik nap…

Ez volt Jane első gondolata, ahogy fölébredt. Tizenegy óra volt. Hát igen, hajnali háromkor feküdt le, sőt még később, a vezérlőben már tartott a megbeszélés, amikor bement a szobájába. Volt az fél négy is. Lenyomta a csengő gombját.

Tíz másodperc se telt bele, és nyílt az ajtó.

– Clifton steward, parancs! – lépett be egy göndör hajú, nyurga fiatalember. Jane nem ismerte.

– Hát maga?

– Jelentem, Howard őrmester a mai napra engem rendelt a főkadét szolgálatára! – hangzott a katonás válasz.

– Munróval mi van?

– Jelentem, az ezredes úr egy nap pihenőt adott azoknak a stewardoknak, akik rendkívüli éjszakai szolgálatot teljesítettek.

– Jól van – mondta Jane. – Pihenj!

Clifton steward lazított tartásán.

– Mi a helyzet a hajón?

– Jelentem, folynak a munkálatok.

– Hagyja ezt a jelentgetést, Clifton. Meddig tartott a vezérlőben a megbeszélés?

– Hat óra tízkor ért véget, főkadét.

– Te szent Galaxis! Három órát beszéltek? Ki van most szolgálatban?

– Mindenki szolgálatban van, főkadét.

Jane fölkapta a fejét.

– Ha egész éjjel tanácskoztak, akkor nem lehet mindenki szolgálatban. Clifton, hátra arc, a főkadét felöltözik!

Kipattant az ágyból, ledobta a hálóingét és beleugrott az egyenruhájába.

– Ismétlem, főkadét, mindenki szolgálatban van – mondta Clifton a falnak fordulva. – Az ezredes úr tizenkét óráig minden tisztet és kadétot szolgálatba rendelt. Tizenkét órakor mindenki aludni megy, a vezérlőben Howard főhadnagy és harminc steward tart ügyeletet húsz óráig. Az ezredes úr parancsot adott, hogy az utasok előtt mindezt tartsuk titokban.

– Indokolta az utasításait?

– Csupán annyit közölt, hogy a tegnapelőtti katasztrófa miatt van szükség rendkívüli intézkedésekre.

– Rendben – vágta rá Jane, és kinyitotta a fürdőszobaajtót. – Éhes vagyok, Clifton, kerítsen reggelit. Ja! Közölje a parancsnokkal és a négyes szakasszal, hogy fölkeltem és rövidesen jelentkezem szolgálatra.

– Értettem – felelte Clifton, továbbra is hátat fordítva, és megvárta az ajtónyitással, hogy Jane becsukja maga mögött a fürdőszobaajtót.

38.

Negyedóra alatt bevágta a reggelit és fölrohant a vezérlőbe. Ott a katasztrófa óta megszokott lázas, kaotikusnak látszó munkát találta, de kevesebben voltak, mint máskor. Csak Whalley, Shelton, Forbes és féltucat kadét volt jelen. A kettes szakaszból valók voltak, Jane látásból már ismerte Hamilton és Sherman kadétot.

– Mi a helyzet? – lépett oda Hamiltonhoz, aki kevésbé látszott elfoglaltnak.

– Folytatjuk a munkálatokat – felelte az. – Jó reggelt, főkadét.

– Jó reggelt. Mi lett a megbeszélés végeredménye?

– Megbeszélés? – pillantott rá a kadét.

– Hagyja, Mr. Hamilton – szólalt meg Shelton. – Miss Carson előbb tudott az egészről, mint maga.

– Igen, uram. Elnézést, főkadét. Az éjszaka kialakítottunk egy tervet arra, hogy információkat gyűjtsünk össze a *Hyperion*ról, anélkül persze, hogy az ottaniak tudomást szereznének róla. Most látjuk el szemekkel és fülekkel az átszállítandó készülékeket. Háromnegyed óra múlva mind aludni megyünk, addigra el kell készülnünk.

Jane bólintott, kissé bosszúsan, mert Shelton már megint Miss Carsonnak nevezte főkadét helyett. Leült az egyik monitorhoz és átnézte a tervet.

Sokkal bonyolultabb volt, mint amit lent összehoztak a kadétokkal. Tele volt feltételes módokkal: „ha erre a kérdésre a válasz ez, akkor meg kell vizsgálni azt, hogy…”, s a lehetséges válaszok mellett piros számok sorakoztak. A lista tetején olvasható magyarázat szerint ezek a számok annak a valószínűségét jelölik, hogy a *B-hipotézis* igaz. A rövidítés jelentését a szöveg nem közölte.

– Mi az, hogy B-hipotézis? – fordult Hamiltonhoz.

– Annak feltételezése, hogy a *Hyperion* legénysége elítéltekből áll – felelte az.

– Ezt gondoltam, de miért B?

– B mint börtön – volt a jókedvű válasz.

39.

Carson ezredes háromnegyed előtt pár perccel érkezett, fáradtan, de energikusan. Megállt a legközelebbi monitornál, gyorsan átnézte a legfrissebb jelentéseket, aztán maga mellé intette lányát és lement vele a vezérlő ajtajába.

– Jane, szeretném rád bízni a hajót ma délután – kezdte minden bevezetés nélkül.

– Énrám?… Jó, vállalom! – vágta rá Jane azonnal.

Apa elmosolyodott. – Gondoltam. Tudod, kell az embereknek a pihenés, a tegnapi napjuk se volt könnyű, aztán végigdolgozták az éjszakát és a délelőttöt. A négyes szakasz és a tisztek többsége le se feküdt. És holnap se lesz könnyű dolgunk.

Jane bólintott, hogy érti.

Visszamentek a vezérlőbe, s a parancsnok hívta a szállásmesteri irodát.

– Mr. Howard, összegyűjtötte az embereit?

– Igen, uram.

– Kérem, jöjjenek fel.

– Azonnal, uram!

Pár perc múlva ott volt Howard főhadnagy és a harminc steward.

– Uraim – fordult az ezredes a tisztekhez és a kadétokhoz –, nyolc óra múlva találkozunk, addig jó pihenést kívánok.

Az űrhajósok tisztelegtek és elvonultak.

– Főhadnagy úr – szólította most a szállásmestert –, a következő nyolc órában önök felügyelnek a vezérlő, tehát az egész *Urania* biztonságára. Carson főkadétot erre az időre megbízott parancsnoki címmel ruházom fel és önöket az ő vezénylete alá rendelem.

Howard nem tudott eltitkolni egy meglepett, talán kissé csalódott arckifejezést, de a következő pillanatban már ki is húzta magát, és tisztelgett Jane-nek.

– Carson főkadét, embereimmel szolgálatra jelentkezem!

– Köszönöm – viszonozta Jane az üdvözlést.

– Ha a *Hyperion* bármiért keresne minket – folytatta az ezredes –, Carson főkadét fogja eldönteni, mit válaszoljanak, de ön beszél velük, főhadnagy úr. Szeretném, ha a *Hyperion* nem szerezne tudomást arról, hogy ezen a délutánon egy navigátoriskolai tanuló irányítja a hajónkat. Értenek engem?

– Megértettük! – felelte Jane és Howard egyszerre.

– Ha olyan esemény történne, amihez önök nem elegendőek, két óráig engem ébresszenek föl. Kettő és négy között Mr. Wrightot, négy és hat között Mr. Law-t, hat és nyolc között megint engem. Jó munkát kívánok.

– Jó pihenést, ezredes úr – tisztelgett Howard, s vele az egész vezérlő.

Az ezredes elhagyta a termet.

Jane habozás nélkül a távkomhoz lépett.

– Vezérlő hívja a szállásmesteri irodát.

A jól ismert basszus dörrent válaszul.

– Fielding őrmester, parancs!

– Itt Carson főkadét, megbízott hajóparancsnok. Jó napot, őrmester úr.

– Jó napot, főkadét!

– Őrmester úr. A következő nyolc órára fegyveres őrséget állíttat az A1-es folyosó bejáratához. Csak az jöhet be a folyosóra, akinek engedélyt adok. Belátása szerint gondoskodik az emberei leváltásáról. Végeztem.

– Értettem!

Jane kikapcsolta a távkomot és Howardhoz fordult.

– Főhadnagy úr, négy emberét fegyverezze föl.

Howard meglepve vonta föl a szemöldökét, de csak egy pillanatra.

– Négy ember fegyverbe – szólt a stewardok parancsnokának. Az nyomban kijelölte a négy embert, akik rohantak a faliszekrényekhez a lézerekért.

– Álljanak őrséget a vezérlő ajtajában – mondta Jane. – Belátása szerint gondoskodjon a leváltásukról, főhadnagy úr.

Howard továbbította a parancsot az őrmesternek, s a stewardok elfoglalták helyüket a vezérlő bejáratánál.

Jane bólintott. – A többiek helyezzék kényelembe magukat, ahogy jónak látják. Szabad olvasni, beszélgetni, felőlem akár sakkozhatnak vagy kártyázhatnak is. Unalmas délután áll előttünk – remélhetőleg.

Ő maga a parancsnoki üléshez ment és helyet foglalt. Átnézte az állapotjelentéseket, ahogy azt mindig minden parancsnok tette, amikor megkezdte szolgálatát. Közben észrevette, hogy Howard megáll mellette.

– Főhadnagy úr?

– Zavarhatom egy pillanatra?

– Hogyne.

– Nem szokásom bírálni senkit – kezdte Howard halkan, hogy a stewardok ne hallják –, de megenged egy észrevételt?

Jane összehúzott szemöldökkel nézett rá.

– Tessék.

– Nyugodtan intézheti a parancsait közvetlenül a stewardokhoz, nem szükséges engem közbeiktatnia.

Jane megkönnyebbült kicsit, hogy csak erről van szó.

– Értem. Úgy gondoltam, kicsit hivatalosabb, ha egy valódi tiszt szájából hallják a parancsot.

– Főkadét, ezen a hajón egy lelket sem talál, aki az ön szájából érkező parancsot ne hajtaná végre éppen úgy, mintha az ezredes úr adná.

Jane belül elmosolyodott, de ez kívülről nem volt látható.

– Ez önre is érvényes, főhadnagy úr?

– Persze – lepődött meg az. – Nem így tapasztalta?

– Nincs ellenkező tapasztalatom. Viszont ön nem volt még a hajón tavaly, amikor először irányítottam.

– De éppen eleget hallottam arról, mi történt az elődömmel.

Jane most már láthatóan is mosolygott.

Már nem tudta, miről jutott eszébe hirtelen Charles. Érdekes, milyen régóta nem gondolt rá. Amióta úton vannak, nem jutott eszébe az a délután.

Helyi idő szerint négykor kezdődött az első tárgyalás. A Terrán ugyanazt a huszonnégy órára osztott napot használják, mint itt az *Urániá*n, nem a dekádokra és centádokra osztott bolygóidőt. A Terra ebben is különleges. Meg abban, hogy az Intersztelláris Főparancsnokság legnagyobb csillagközi bírósága nem valami hatalmas palotában ülésezik, hanem egy közepes nagyságú házban, aminek az ablakai tágas kert helyett városi utcákra nyílnak. Egyetlen dolog mutatta, hogy ennek a pernek valami különlegessége van: tárgyalóteremnek nem valami szűk szobácskát, hanem a hatodik emeleti aulát jelölték ki. Még ez is kisebb volt, mint az alexai iskolájuk előcsarnoka. Pedig oda csak néhány száz gyerek jár.

A terem zsúfolásig volt tévésekkel, az összes galaktikus társaság közvetítette a tárgyalást, meg a terraiak közül is egy csomó. A Terrának majdnem annyi saját tévétársasága van, mint a Galaxis többi részének együttvéve. Jane az ügyész mögött ült az *Urania* teljes tisztikarának társaságában, háta mögött a négyes szakasz, hátrébb az összes többi kadét. Csak Forster hiányzott, aki csak novemberben hagyhatta el a selmai kórházat, de ő is nézte hiperhullámon.

Jane tanúvallomása volt az utolsó. A vád csak egyetlen kérdést tett föl neki.

– Carson főkadét, van-e valami hozzátennivalója az elhangzottakhoz?

– Nincsen, Mr. Bryce. Minden úgy történt, ahogyan elmondták.

– Carson főkadét! – állt föl most Charles ügyvédje. – Amint a hírekből megtudtuk, önnek oroszlánrésze volt a bajba jutott *Urania* megmentésében. Kérem, fogadja legőszintébb gratulációimat.

– Köszönöm, Mr. Kellerman – bólintott Jane.

– Most pedig lenne kedves elmondani, miért is tette, amit tett?

Jane összevonta a szemöldökét. Az ügyvéd várakozott.

– Megmagyarázná a kérdést?

– Készséggel. Miért vetette alá ügyfelemet ennek a külső szemlélő számára is egyértelműen megalázó és lelki kínzással is felérő kihallgatásnak?

Jane előre tudta, hogy az ügyvéd kellemetlen kérdéseket fog föltenni. Már azoknak is föltett, akik előtte ültek ebben a székben. Apának is. Nem jött hát ki a sodrából.

– Mert kikötőbe kellett juttatnom egy hajót, kétezer-kétszázhúsz emberrel a fedélzetén.

– Megmagyarázná a választ? – kérdezte az ügyvéd ugyanazzal a hangsúllyal, ahogy Jane kérdezett vissza az imént.

– Készséggel. Szükségem volt olyan emberekre, akik el tudják vezetni az *Uraniá*t. Három mozgásképes tisztem azonban egy bűnügy gyanúsítottja volt, közülük az egyik el is követte azt. Nem mondhattam le a másik kettő munkájáról, ezért rá kellett bizonyítanom a tettet arra az egyre, aki elkövette.

– Ön azonban csak ügyfelemet részesítette ilyen bánásmódban – mondta Kellerman.

Jane hallgatott.

– Elnézést, megfogalmazom kérdésként. Mi volt az oka annak, hogy a másik két tisztre nem próbált rábizonyítani semmit, Carson főkadét?

– Mit szólna ahhoz a válaszhoz, hogy ábécérendben haladtam, Mr. Kellerman?

– Értékelném a humorát, és hangot adnék kétségeimnek.

– Jól tenné – felelte Jane, derültséget keltve a hallgatóság soraiban. – Természetesen azért kezdtem és végeztem ügyfelével a kihallgatást, mert tudtam, hogy ő a tettes.

– Honnan tudta, Carson főkadét?

– Erre nehezen tudnék válaszolni, Mr. Kellerman. Egyszerűen tudtam.

– Mégis megosztana velünk néhány információmorzsát? – kérte az ügyvéd udvarias gúnnyal.

– Megpróbálom. Tudja, uram, én a tesztek tanúsága szerint igen tehetséges navigátorjelölt vagyok. Nem én mondom, a tesztek mondják. Mármost tudja ön, mi kell a navigátori munka legfontosabb részéhez, a hiperszekventáláshoz?

– Sajnos nem, főkadét.

– Intuíció, uram. Rengeteg intuíció…

Ebben a pillanatban egy hang szólalt meg Jane feje fölött.

– Főkadét, lenne szíves?

– Intuíció – kapta föl a fejét Jane, és körülnézett.

Az *Urania* vezérlőjében volt, és Howard főhadnagy hajolt fölé.

– Elnézést – pislogott –, elgondolkodtam. Történt valami?

– A *Hyperion* van a vonalban, főkadét.

41.

– Mit akarnak? – kapta föl a fejét Jane azonnal. Szempillantás alatt kiröppent fejéből az ügyvéd, a bíróság, az egész tavalyi dolog.

– Nem tudom, főkadét. Ryan századost kérik.

Jane csak egy másodpercig tétovázott.

– Közölje, hogy a százados úr este nyolcig nincs szolgálatban.

Howard bólintott és belemondta a mikrofonba.

– Legyen szíves értesíteni – mondta a hangszóró.

Jane odahúzta ülését a főhadnagy mellé és villámgyorsan lekopogta az egyik billentyűzeten: „Szolgálaton kívül tilos zavarni."

– Szolgálaton kívül tilos zavarni – mondta hűségesen Howard.

– Rendkívül fontos, halaszthatatlan ügy – közölte a hangszóró.

– Ott ki beszél? – kérdezte Howard, azazhogy rajta keresztül Jane.

– Field főhadnagy műszaki tiszt vagyok. Ha a százados úr nem elérhető, kérem, kapcsoljon össze a parancsnok úrral.

– Itt Howard főhadnagy – Jane kis gondolkodás után elhagyta a beosztás megjelölését, nem kell feltűnést kelteni azzal, hogy a szállásmester beszél. – Az ezredes úr sincsen szolgálatban, nem zavarhatjuk.

– Maguknál senki sincs szolgálatban? – kérdezte Field. – Akkor kivel beszélhetek?

– Velem beszélhet, Mr. Field.

– Önnek mi a beosztása?

Jane fölemelte az ujját, egy pillanatig gondolkodott, aztán írta a választ. Howard meghökkenten nézett a képernyőre. Jane gyorsan odaírta mögé: „Ha bármi mást mond, agyoncsapom!"

– A fedélzeti összekötő tiszt vagyok – olvasta föl végül Howard a feleletet.

– Az meg mi az ördög? Különben bánom is én. Ha összekötő, kössön össze valakivel, akivel megbeszélhetem a problémámat. Gondunk van az egyik PQV rendszerrel.

Jane-nek halvány fogalma sem volt, hogy az mi lehet, de nem tétovázott. Írt.

– Megkeresem önnek Morgan századost. Kérem, legyen türelemmel, Mr. Field – olvasta Howard, és kikapcsolta a mikrofont. – Mégis ki az a Morgan százados, Jane?

– Köszönöm – jött Field válasza.

– Így hívják a szigetet, ahol születtem, de ezzel ne törődjön – vakkantotta Jane, és megpördült az üléssel. – Stewardok, figyelem!

A fiúk felugráltak a kártya mellől.

– Kinek van maguk közül a legmélyebb hangja?

– Azt hiszem, nekem – felelte kis tétovázás után az egyik. Elég mély hangja volt.

– Megteszi. Jöjjön ide. A többiek folytassák. Szedje már a lábát!

A steward megállt Jane előtt.

– Sloan steward, parancs!

– Pihenj – vágta rá Jane. – Nagyon figyeljen, Mr. Sloan. Maga most beszélni fog a *Hyperion* műszaki tisztjével. Úgy fog beszélni, mint egy űr-

hajós, méghozzá tiszt. Azt fogja mondani, amit én erre a képernyőre leírok, egy betűvel sem többet, sem kevesebbet. Világos?

– Értettem – felelte Sloan, ámbár nem túl meggyőzően.

– Tegyünk egy próbát, addig a főhadnagy úr keresi a századost. Olvassa! – Jane a képernyőre bökött és leírt egy sort.

– „Itt Morgan százados fedélzeti tiszt. Mit óhajt?” – olvasta Sloan.

– Nem jó! – csattant föl Jane. – Természetesen! Ez nem műkedvelő színielőadás! Ha Field a vonal túlsó végén nem hiszi el, hogy maga tényleg Morgan százados, megnézhetjük magunkat. Újra!

– „Itt Morgan százados fedélzeti tiszt. Mit óhajt?”

– Pocsék – vágta rá Jane. – Ezt senki se hiszi el magának. Még egyszer!

Míg a steward harmadszor is nekirugaszkodott, ismét jelzett a távkom. Amikor a steward befejezte a mondatot, Howard intett, hogy csendet kér, és bekapcsolta a mikrofont.

– Kérem, legyen még türelemmel, Mr. Field. Morgan százados nem hagyhat ott csapot-papot, mert maga hívta.

Lekattintotta a mikrofont.

– Nagyszerű, Howard, magában van kezdeményezőkészség – pattant föl Jane az ülésből, izgalmában észre sem vette, hogy elhagyta a szállásmester rangját. – Ez csapnivaló, Sloan! Vissza a helyére! Stewardok, föl! Várjanak csak… – megállt egy pillanatra. – De hülye vagyok. Howard, mit mondott maga az előbb Fieldnek?

– Hogy nem hagyhat ott…

– De hogyan nevezte, „százados úr” vagy „Morgan százados”?

– Morgan százados.

– Biztos?

A főhadnagy a távkomra nézett és lenyomta a visszajátszás gombját. A készülék szépen fölmondta az előző mondatot.

– Remek – Jane visszahuppant az ülésbe. – Stewardok, le! Adja azt a mikrofont. – Átvette, nagyot lélegzett és bekapcsolta. – Itt Morgan százados fedélzeti tiszt. Mit óhajt?

Howard hangtalanul nyögött egyet.

– Itt Field főhadnagy műszaki tiszt. Elnézést, hogy zavarom, Mrs. Morgan, de van egy problémánk.

– Miss, ha kérhetem. Mi a problémájuk?

– A PQV kettes.

Jane közben villámsebesen olvasta a dokumentációban a PQV-re vonatkozó szakaszt.

– Részletezné, Mr. Field?

– Nincs mit részletezni, századosnő, egészen egyszerűen ripityára tört.

– Értem – felelte Jane. Közben kisütötte, mi is az a PQV. – S mit tehetek ez ügyben?

– Nos, az önök egyik PQV-jét szeretném megkapni.

Jane lecsapta a mikrofont és előkotorta azt a bizonyos nyolcvanhatos listát. Jól emlékezett: a PQV nem volt rajta.

– Mr. Field, a listájukon nem látom ezt a rendszert.

– Mert akkor még nem is fedeztük fel a hibát, amikor azt a listát összeállítottuk, Miss Morgan.

– Vagy úgy. Akkor írjuk hozzá a listához és megkapják azt is a többivel együtt. Még valami?

– Elnézést, századosnő – Field hangja bosszús volt –, azt hiszem, nem érti a helyzetet. Ez a *kettes* PQV, vagyis az, amelyikre az összes Airec rá van kötve. A katasztrófa bekövetkeztekor az Uvarox rendszer automatikusan átvette a feladatát, de az hamarosan leáll. Akkor pedig az Airecek is leállnak. Talán most már érti, miért aggódom.

Jane szélsebesen pörgette a dokumentációt, de nem találta ezeket az Aireceket. Azt se tudta, hogyan kell írni a nevüket. Az Uvarox megvolt, de nem sokat tudott meg a leírásából.

– Mikor következik ez be? – kérdezte, hogy időt nyerjen.

– Becslésem szerint két órán belül, századosnő.

– Értem – hazudta Jane. – Mr. Field, kérek öt percet, utána kell néznem a saját PQV-jeinknek.

– Rendben, Miss Morgan.

Jane levágta a mikrofont. – Howard! – csattant föl, talpra szökkenve. – Amíg vissza nem jövök, nincs válasz a *Hyperion* semmilyen kérdésére! Egyszerűen nincs senki a készüléknél, érti?

Válaszra sem várva kirohant a vezérlőből.

42.

Kifelé menet megnézte az órát. Három óra húsz. Akkor Wrightot kell fölébresztenie, apa így parancsolta. Miért nem tudott ez a lehetetlen Field kettő előtt jönni a PQV-jeivel? Vagy még inkább nyolc után?!

Bekopogott Wright ajtaján. Várt egy kicsit, aztán ismét.

– Szabad – hallatszott a reszelős hang.

Jane halkan benyitott.

– Én vagyok az, Carson főkadét – szólt be.

– Jöjjön csak.

A lány beosont és megállt az ágy mellett. Wright nyakig betakarózva, a hátán feküdt.

– Történt valami? – kérdezte csukott szemmel.

Jane egy mondatba sűrítve elmondta Field hívásának lényegét.

Wright horkantott egyet. – És ki beszélt vele?

– Morgan százados fedélzeti tiszt.

Az őrnagy kinyitotta hidegkék szemét.
– Vagyis én – tette hozzá Jane.
– Maga életveszélyes, Jane. És ha azok ott tudják, hogy hívják a fedélzeti tisztünket?
– Nem tudják – felelte Jane magabiztosan. – Őrnagy úr, azonnal hagyom aludni, csak azt mondja meg, hogy kell írni ezeknek az Aireceknek a nevét. Akkor tudok mit felelni Fieldnek.
– Dehogy tud, Jane, dehogy tud. Úgy írják, A-i-r-e-c, de ez magán nem segít. Két óra múlva leáll az oxigénellátás a *Hyperion*on. Nem válaszolnunk kell, hanem cselekednünk.
– De… – a lány elképedve megrázta a fejét.
– Nincs de, Jane.
– Őrnagy úr – felelte Jane dacosan. – Az a hajó akkora, mint az *Urania.* Rengeteg levegő van benne, hetekig is kibírják vele.
– Igen, Jane – könyökölt fel a főpilóta –, a veszteséglisták dugig vannak odaveszett hajókkal, amiknek a legénysége ugyanezt hitte. – Lerántotta magáról a takarót.
Jane gyorsan elfordult, de az őrnagy megkopogtatta a vállát.
Visszafordult. Wright egyenruhában feküdt az ágyban, csak a cipője és a sapkája hiányzott.
– Menjünk, szerezzünk nekik egy PQV-t.
Két perc múlva a vezérlőben voltak. Jane a szállásmesterre nézett.
– Volt hívásunk?
– Nem volt, főkadét – felelte Howard.
– Akkor jó. – Lenyomta a gombot. – Itt Morgan százados, hívom Field főhadnagyot.
– Itt Field – jött a válasz azonnal. – Miss Morgan?
– Mr. Field, szerzünk önöknek egy PQV-t.
– Rendben, átmegyek érte.
– Szükségtelen. Még ki sem szereltük.
– Nem baj, addig is elbeszélgethetünk. Mindjárt ott vagyok.
S bontotta a vonalat.
Jane segélykérően nézett Wrightra.
– Hát, Jane – az őrnagy megvakarta a tarkóját –, voltam már kellemesebb helyzetben is.
De nincs megoldhatatlan feladat az *Urania* legénysége számára. Wright otthagyta őket a vezérlőben, az A1 őrségével közölte, hogy senkit sem engedhetnek a vezérlőbe, *az ezredes úr szigorú parancsa,* és lement Field elé.
– Jól van – mondta Jane-nek –, ha a főhadnagy úrnak ennyire fontos, akkor majd mi ketten szedjük ki azt a PQV-t. Maguk ketten velem jönnek – intett a vezérlőt őrző stewardok egyik felének.

A két fegyveres a zsilip felé menet rövid eligazítást kapott, aztán elkísérték a tiszteket az A3DRP helyiségig, ahol a PQV volt. Láthatatlan kíséretet kellett szolgáltatniuk: Field nem vehette észre, hogy ott vannak. Nem is vette észre.

A műszaki tisztet kicsit meglepte, hogy a főpilótával kettesben kell kiszerelnie a PQV-t, de Wright közölte, hogy a legénység fele pihen, a másik fele pedig más munkákkal van elfoglalva. Így hát kettesben kivették a gépet, Field a hóna alá csapta és távozott. Nem akart fölmenni a vezérlőbe, nem volt szükség *az ezredes úr szigorú parancsá*ra.

Jane a biztonsági kamerákon át minden lépésüket figyelte, készen rá, hogy ha Field bármivel próbálkozik, lecsapjon. De Field nem próbálkozott semmivel. Udvariasan megköszönte a PQV-t és vitte.

– Ez kész – közölte Wright a távkomon, amikor a főhadnagyot elnyelte az átkelőfolyosó. – Visszafekszem, szóljanak, ha kellek.

– Köszönöm, hogy kihúzott a slamasztikából, őrnagy úr – felelte Jane.

43.

Három óra negyvenkor ismét megszólalt a távkom. Hát persze hogy a *Hyperion* volt az.

– Howard főhadnagy, tessék – vette föl a szállásmester.

– Field főhadnagy. Elnézést, Mr. Howard, de megint beszélnem kellene Wright őrnagy úrral.

Jane kivicsorította a fogait, aztán gépelni kezdett a CL billentyűzeten.

– Az őrnagy úr most nem elérhető – olvasta föl Howard.

– Az ügy halaszthatatlan, főhadnagy úr, kérem, kerítse elő Mr. Wrightot.

Jane leírta: „Morgan százados éppen a vezérlőben tartózkodik, átadom neki a vonalat”, aztán átgördült a parancsnoki pulthoz és miután Howard bemondta a szöveget, lenyomta a gombot.

– Itt Morgan százados, mit óhajt?

– Századosnő, az a helyzet, hogy bajunk van a PQV-vel.

– Éspedig?

– Nem működik, Miss Morgan.

– Nocsak – mondta Jane, aztán hogy időt nyerjen, megkérdezte: – Miért nem Ryan századoshoz fordul, ha műszaki problémái vannak?

Hogy az ördögbe hívják azt a…

– Úgy tájékoztattak, hogy Mr. Ryan este nyolcig nincs szolgálatban.

– Igaz, persze – mondta Jane, mintha nem tudná. – Tudja, nekünk itt más dolgunk is van, mint az ügyeleti rendszert memorizálni. – Ez az,

végre tudja! – Mr. Field, lenne szíves átküldeni egy stareprót arról a PQV-ről?

– Természetesen, de kérem, ne sokáig olvasgassák.

– Nyugodt lehet. Vége.

Kikapcsolta a mikrofont és fújt egyet. A Galaxis nyelje el Fieldet a PQV-ivel meg az ABC-ivel meg az XYZ-ivel együtt!

– Főkadét… – szólt halkan Howard.

– Hm? – Jane észre se vette, hogy behunyt szemmel ül, hátradőlve a parancsnoki ülésben, már vagy fél perce.

– Kérdezhetek valamit?

– Hm? – kérdezte Jane ugyanúgy.

– Mi a csuda volt az, amit Fieldtől kért?

Jane kinyitotta a szemét és elmosolyodott. – Műszaki állapotjelentés, Mr. Howard. Hála a Galaxisnak, hogy eszembe jutott a neve. Megjött már?

– Én azt honnan… – Howard elharapta a mondatot. – Nem tudom, hol kell keresni, főkadét.

Jane zavarba jött egy pillanatra. Tényleg, hol is kell keresni? PQV… Airecek… Uvarox… a doksi szerint ez az egész a Syntaut alá tartozik, akkor SYA-rendszer, ó, te szent Galaxis, dehogyis! A távkomot kell megnézni, külső üzenetnek kell érkeznie!

Lenyomta a P gombot a távkomon. Ott volt szépen, pontosan. „*Hyperion Uraniá*nak, starepro PQV–U1, küldi Field, kapja Morgan.” Ez az!

– Lemegyek Wrighthoz. Mr. Howard!

– Tudom, főkadét – bólintott a férfi. – Nincs senki a készüléknél.

– Úgy van – vágta rá Jane, és kifelé menet megint megnézte az órát. Még csak háromnegyed négy. Ha ez az átok Field a fejébe vette, hogy hívogatni fogja, ugyancsak keserves négy órának néz elébe.

44.

– Ne haragudjon, Mr. Wright – lépett a főpilóta ágya mellé ismét –, de megint hívott Field.

Az öregember szótlanul hallgatta végig.

– Jó ötlet volt ez a starepro, Jane – felelte aztán. – Maga lassan kész űrhajós.

– Lehoztam – mondta Jane kis habozás után; nem tudta, mit mondjon a dicséretre. – Megnézi, Mr. Wright?

– Nem, Jane. Menjen, keltse föl Jones kadétot és mutassa meg neki.

– De hát…

Wright kinyitotta hidegkék szemét és ránézett. – Mi az a „de hát”?

Jane összeszorította az ajkát. – Az a parancs, hogy kettő és négy között önnek kell eljárnia, ha valami történik.

– Nem, Jane. Az a parancs, hogy magának hozzám kell fordulnia. Ezt meg is tette. Én pedig továbbküldtem Jones kadéthoz. Van még kérdése?

– Van – felelte Jane hideg dühvel. – Szeretném, ha megmagyarázná, miért ébresszek föl még egy embert, valamint hogy milyen alapon utasítgat engem, amikor én vagyok a megbízott parancsnok és nem maga.

Wright habozott a válasszal. Hidegen nézett Jane-re, aki kezdte magát rosszul érezni.

– Tudja, Jane – kezdte Wright tűnődve –, az előbb, amikor megköszönte, hogy kihúztam a slamasztikából, nem gondoltam, hogy pár perc múlva mint parancsnok támad rám és utasításokat osztogat nekem. De ez legyen a maga gondja. Én megmondtam, hogyan oldhatja meg a problémáját, de ha ez magának nem tetszik, felőlem el is dobhatja azt a stareprót, vagy megpróbálhat felelni valami zseniálisat Fieldnek, ami vagy sikerül, vagy nem, de ez is legyen a maga gondja. Éntőlem akár meg is fejtheti a tartalmát, ha van rá kedve és ideje; nekem nem ez a szakterületem, épp csak annyi ragadt rám, amióta űrhajókat vezetek, hogy tudom, mi az a PQV és hol van. Miattam akár házalhat a stareprójával kabinról kabinra, ráteszem egyhavi fizetésemet, hogy mindenki Joneshoz fogja küldeni. Egyszer majd maga is rájön, mi kell az űrben az életben maradáshoz. Tudni kell, mi az, amit nem tud, és ki az, aki tudja maga helyett. De ez is legyen a maga gondja. A magam részéről egyvalamivel foglalkozom: pihenek, mert rám fér. És most legyen szíves elhagyni a kabinomat.

– De…

– Semmi de! Maga a parancsnoki megbízatására hivatkozott, hát én az őrnagyi rangomra hivatkozom. Maga jelenleg navigátoriskolai hallgató, semmi más. Carson hallgató, lelépni!

Jane szó nélkül sarkon fordult és kiment. Ha nem lett volna fék az ajtón, hát be is vágja maga mögött.

45.

Jane egy egész percig állt Jones és Kelly hálófülkéje előtt, amíg be mert kopogni. Nem mintha olyan észvesztő lehetetlenség lenne bekopogni két kadét hálófülkéjébe. De el kell mondania, mi történt, és azt is, miket vágott a fejéhez Wright. Jones úgyis megkérdezné, mitől van így feldúlva. Még mindig piros lehet a füle.

Jó darabig kellett kopognia, amíg nyílt az ajtó és Jones kidugta a fejét. Még szerencse, hogy Kelly nem ébredt föl.

– Sajnálom, hogy zavarlak, Jones… beszélnem kell veled.
– Most?
– Most, azonnal. Kijönnél?
Jones kilépett, becsukta az ajtót és amúgy pizsamában lezökkent egy székre.
– Mi van?
Jane nagy levegőt vett és elmesélt mindent, Field első hívásától a Wrighttal való összezördüléséig.
Jones megvakarta a fejét.
– No?
– Muszáj volt rátámadnod az őrnagyra?
– Én… – kezdte Jane, aztán elhallgatott. – Nem – felelte kisvártatva. – Nem volt muszáj.
– Szerintem se. Muti azt a stareprót.
– Tessék.
Jane átnyújtotta a kártyát, s egy egész másodpercig bámulta a fiú szemrehányó tekintetét, míg ráébredt, hogy aligha van kártyaolvasó a pizsamája zsebében. Egy pillanatra zavarba jött, aztán előkapta a távkomját. Már nem is emlékezett, milyen régóta hord távkomot a zsebében.
– Carson főkadét hívja a vezérlőt.
– Itt vezérlő, Howard – jött a válasz.
– Főhadnagy úr, küldessen le egy kártyaolvasót a négyes szakasz pihenőszobájába.
– Feltétlenül a vezérlőből kell?
– Nem… mindegy, hogy honnan.
– Értettem. Azonnal ott lesz.
– Köszönöm, vége.
Jones megcsóválta a fejét. – A szállásmester aligha tudja, hol tartanak kártyaolvasókat a vezérlőben.
– Persze, igazad van.
– Mindjárt jövök – tápászkodott föl a kadét –, megpróbálom fölébreszteni magamat.
Mire visszaért a fürdőszobából, befutott egy steward a kártyaolvasóval. Jane elugrasztotta valami frissítőért, de nagyon gyorsan ám!
– No, mutasd – ült le Jones, és öt percig nem is hangzott el semmi több a szobában. Jones olvasott, Jane várakozott.
Aztán Jones letette az olvasót és elgondolkodva vakargatni kezdte a szakállát.
– Hát nem tudom – mondta aztán. – Valahogy az az érzésem, hogy valami nem stimmel.
Jane kérdőn nézett rá.
– Csinálni kellene egy stareprót a saját PQV-nkről, akkor lenne összehasonlítási alapom. – Jones ásított. – Milyen távkom van nálad?

Jane megmutatta.
– Kár, ezzel nem tudod távvezérelni a gépet, föl kell ballagnunk a vezérlőbe.
– Dehogynem tudom – felelte a lány, és bekapcsolta a készüléket. – Carson főkadét hívja a vezérlőt.
– Itt Howard – jött a válasz.
– Főhadnagy úr, szükségem van egy starepróra a PQV-nkről. Adom önt Jones kadétnak, aki megmondja, mi a teendő. Legyen szíves pontosan követni.
– Értettem – felelte a szállásmester.
Jane átnyújtotta a távkomot Jonesnak, aki fejcsóválva vette át.
– Főhadnagy úr, lenne szíves odamenni elölről a második sor bal szélső monitorjához?
– Megtörtént, Mr. Jones.
– Köszönöm. Lát egy SRP feliratú, sötétkék gombot balra fent?
– Igen.
– Kérem, nyomja meg. Most írja le a billentyűzeten, hogy PQV – Pollux, Quasar, Vega.
– Kész.
– Most nyomja le jobboldalt középen a két csillaggal jelölt zöld gombot, majd mellette az SD jelzésű fehéret.
– Megvan. Kiadott egy memóriakártyát a C jelű blokkból.
– Lenne olyan szíves leküldeni a négyes szektor pihenőjébe?
– Máris, Jones kadét.
– Nagyon köszönöm, főhadnagy úr. Visszaadom önt a főkadétnak.
– Szívesen, Mr. Jones.
Jane csak odahajolt a távkom fölé, úgy mondta: – Köszönöm, végeztem – és kikapcsolta.
– Nagyon jóba vagy te ezzel a főhadnaggyal, bőrszíjmester – mondta Jones.
– Egyáltalán nem – vont vállat Jane. – Semmi különösebb módon nem viszonyulunk egymáshoz. Én utasításokat adok, ő végrehajtja, enynyi az egész.
– Ez már éppen hogy nagyon jóba levés, ha szó nélkül engedelmeskedik. Gondolj például Mastersre, ő nem tette.
– Howard éppen azért teszi, mert Mastersszel az történt, ami történt – mosolygott Jane. – Elmondta nekem. Ámbár azt is hozzátette, hogy ezen a hajón nem találnék senkit, aki ne fogadna szót nekem. Most pedig ráadásul parancsnoki megbízatásom is van hozzá. Howard egyszerűen csak tudja a kötelességét.

Jones negyedóra hosszat tanulmányozta a két stareprót, megjelölt néhány számadatot, aztán hátradőlt és két percig lehunyt szemmel gondolkodott.

– Itt galiba van – jelentette ki végül.

– Micsoda?

– Galiba. Nem ismered ezt a szót?

– Nem.

– A Carlonán ismerik. Azt jelenti, valami nincs rendben, valami nem úgy megy, ahogy kellene.

– Értem. Az Alexán ezt kavarodásnak mondják.

– Hát legyen kavarodás. Nézd meg a stareprókat, csővezető. A két PQV mindenben egyforma és teljesen ugyanúgy van a rendszerekbe kötve. Az egyetlen különbség, hogy a mi PQV-nk rendesen kiadja a TLTT vonalat, az övéken viszont végig nullákat jelez. Eddig érted?

– Persze – Jane tényleg értette.

– Nomármost. Maga a PQV belül aligha sérülhetett, ha szét nem szedték és bele nem berheltek, de ha tényleg szükségük van rá, akkor eszük ágában se volna ilyesmit csinálni, és különben sincs neki értelme. Ráadásul a starepro jelzi ezt is, az ő PQV-jüket utoljára két évvel ezelőtt szedték szét. Szóval nem sérült belül. Ha rosszul kötötték volna be, akkor a starepro nem jelezné, hogy jól kötötték be. Tehát minden jó, és mégis rossz.

– És ez hogyan lehetséges?

– Sehogy. Hamisított stareprót kaptál. Erre mondtam, hogy galiba, illetve alexaiul kavarodás.

Jane az asztalra könyökölt és gondolkodott fél percet.

– Várj egy kicsit, Jones. Gondolod, hogy az ottaniak csak úgy meghamisítanának egy stareprót? Hiszen számolniuk kell vele, hogy észreveszszük.

– No, nem éppen – vigyorgott rá Jones. – Ugyanis Field papa nagyon ügyes. A starepro végig tele van tökéletesen épkézláb adatokkal, amik világosan bizonyítják, hogy ők jól kötötték be, maga a készülék rossz.

– De hiszen azt mondtad…

– Tudom, mit mondtam, nagy callindrai sivatagi szörny. Csakhogy Jones papa többet tud a stareprókról, mint Field papa, és van egy-két adat a listában, amiről Field papa nem tudja, hogy milyen információt lehet kicincálni belőlük, Jones papa pedig tudja.

– Akkor… – kezdte Jane, aztán elhallgatott.

Egy percre csend borult a pihenőszobára. A steward – Jane ott tartotta, hogy ha kell, kéznél legyen – érdeklődve nézett egyikről a másikra, de nem szólt.

– Kell ennél jobb bizonyíték? – kérdezte Jane végül.
– Kell, csővezető, de mennyire hogy kell. Ez a legkevésbé sem bizonyítja a B-hipotézis helytállóságát. Csak annyit tudunk, hogy Field mester valamiért hazudik nekünk egy dologban, de erre millió más oka is lehet.
– Mondj egyet – követelte Jane.
– Nem tudok. Csak azt tudom, hogy óvatosnak kell lennünk.
– Oké. Mit tegyünk most?
– Azt próbálom kitalálni.
Jane várt, amíg Jones gondolkodott, közben megkérdezte a stewardot, itt van-e még a kocsi, amivel jött. Ott volt. Aztán fölszólt a vezérlőbe, történt-e valami említést érdemlő dolog. Nem történt.
– Jó – mondta egyszer csak Jones. – Van egy elképzelésem. Menjünk föl. Főkadét, kérek engedélyt az egyenruha mellőzésére.
Jane intett a stewardnak, aki szempillantás alatt megjelent egy fehér legénységi köntössel.
– Kösz, Molloy – kanyarította magára Jones.

47.

– Mi a terved, Jones?
– Megtáncoltatjuk őket. Tesztek végeérhetetlen sorozatát zúdítjuk rájuk, amíg meg nem elégelik.
– Vagy amíg le nem telik az idő, amit megadtak, és meg nem fulladnak.
– Akkor a B-hipotézisre megkaptuk a negatív választ és áthozhatjuk őket az *Uraniá*ra.
– Hát nem tudom, Jones, de nem vitatkozom. Tedd, amit jónak látsz.
– Értettem, uram, köszönöm, uram! – vigyorgott Jones a lányra. – Hát akkor kezdjük.
Jane mint jó háziasszony felkínálta Jonesnak a főpilóta ülését, maga pedig a parancsnoki ülésben helyezkedett el. – Morgan százados hívja Field főhadnagyot.
– Field főhadnagy, jelentkezem.
– Átnéztük a starepróját, főhadnagy úr. Szeretnénk néhány tesztet végezni, ha nincs ellenére.
– Semmi akadálya, századosnő, ha gyorsan csináljuk. Legfeljebb egy óránk maradt.
– Az elég lesz. Átadom önt… – hűha, ezt meg kellett volna beszélni… most már mindegy… – Jones százados rendszermérnöknek.
Hogy ezt a rendszermérnököt honnan szedte, képtelen lett volna megmondani.

Jones vigyorgott és átvette a mikrofont.
– Itt Jones százados. Jó napot, főhadnagy úr.
– Jó napot, százados úr!
– Legyen szíves mindenekelőtt generálni egy nullakettest a Syntaut rendszeren – mondta Jones, és olvasgatni kezdte a zsebgépét.
– Értettem – felelte Field kissé kényszeredetten.
S megkezdődött a teszt. Alighanem az első olyan teszt a világtörténelemben, amelynek egyetlen résztvevőjét sem érdekelte a teszt kimenetele.

48.

Négy óra harminc.
Négy óra negyvenöt.
Öt óra.
Öt óra kettő.
– Mr. Jones – szólalt meg Field –, az Airec kettes nullatizenhetet jelent a B-vonalon is. Kénytelenek leszünk félbeszakítani a tesztet és gondoskodni a hajó levegőjének…
– Emiatt ne aggódjon – felelte Jones. – Adjon a Syntaut rendszernek TPA parancsot.
– Paraméterek?
– 312, 332, 417, delta 2. TM.
– Parancs kiadva… és most?
– Mit lát az Airec kettesen?
– Nullatizenhét, mint eddig is. – Field hangja mintha ideges lett volna.
– Értem. Kérek egy TCOM SYA parancsot a TTV-egységen.
– Egy pillanat… – felelte Field határozottan idegesen. Aztán hirtelen felcsattant: – Hé, mi ez?! *Urania,* hallanak minket? Itt *Hype*…
Halk kattanással megszakadt a kapcsolat.
Jane döbbenten meredt a távkomra. A beszélgetés értelmét már rég nem tudta követni, legalább félórája nem értette, miről van szó. Jones mindenféle parancsokat adott Fieldnek, az végrehajtotta, eredményeket kaptak, újabb parancsok következtek, s így tovább.
– Mi történt? – suttogta.
Mögötte elképedve állt Howard is.
Jones jókedvűen föltápászkodott.
– Kicsit csőbe húztam a derék jó Fieldet. A TPA parancs kiadása után nem láthatott nullatizenhetet az Airecen, mert a 312-es a belső rendszervonal parancsa, és átállítja az Uvaroxokat PJJ üzemmódra. Ha eddig a normális tizenegyes kódot olvasta az Airecen, akkor most azt kell látnia, hogy harminc. Ennek a számnak csak PJJ üzemmódban van értel-

me. Field sejtette, hogy valami történt, ettől lett ideges, de nem merte kiadni a TCOM-ot, mert erről tudja, hogy átküldi a SYA-rendszer teljes állapotjelentését a távkomra, amit nem szeretne, hiszen ő nem nullatizenhetet olvas az Airecen, hanem harmincat. Úgyhogy inkább úgy tett, mintha hiba történt volna és bontotta a vonalat. Majd a kommunikációs rendszerre fogja fogni.

– És Field miért nem ismeri a PJJ módot? – kérdezte Jane.

– Mert azt két éve vezették be ezeken az Aireceken, és akkor ő már le volt csukva.

– Ez biztos?! – ugrott föl Jane.

– Mondjuk kilencvenkilenc százalék. Lássuk csak. Korábban kiadattam vele egy UP parancsot a Progel rendszerre, és szó nélkül bepötyögte, hogy 517.

– Vagyis?…

– Vagyis elhitte, hogy a Progelnek van UP 517-es parancsa, holott 400-nál véget ér a sor. A Progel persze hibát jelzett, de Field nem értette, hogy miért. Két perccel később adattam vele egy YUL 117-est a Syntautnak, és szó nélkül beolvasta, hogy a válasz HT 440, amit nem lenne lehetséges, ha a helyzet az lenne, amit jó Fieldünk állít. S még jó pár ilyen dolog történt. Ezekből nemcsak azt tudtam meg, hogy sem a PQV-vel, sem az egész Syntauttal a világon semmi baj nincsen odaát, de azt is, hogy Field csak a műszak felsőbb szintjein járatos. Az alsó szintről, a belső rendszervezérlésről nem tud semmit. Márpedig két évvel ezelőtt katasztrófa érte a *Penelope* intersztellárist…

Jane bólintott. Gamma-delta-kappa, hipervezérlési üzemzavar, nyolc áldozat.

– Miután a legénység csodát tett és megjavította a hajót, a műszaki tiszteknek kötelezővé tették az alsó szintű rendszervezérlés elsajátítását. Három hónapon belül mindenkinek le kellett belőle vizsgázni, vagy vehette az űrsisakját. Mindenkinek, aki…

Jones várakozóan nézett Jane-re.

– Aha – bólogatott a lány lassan. – Mindenkinek, akinek van érvényes műszaki tiszti jogosítványa és azt használni akarja.

– Úgy van – felelte Jones. – Field azonban azóta se tett ilyet, különben… – a zsebgépére nézett – tizenegyszer kellett volna más választ adnia vagy észrevennie, hogy értelmetlen parancsot adtam. Field megbukott volna az alsó szintű rendszervezérlési vizsgán, tehát nem lehet műszaki tiszt egy űrhajón.

49.

– És ha…

– Igen?

– És ha az MHQ-nál más az előírás?

– Meglepne – mondta Jones –, de keress rá az archívumban, ki adta ki a parancsot.

Jane megkereste. Hamar meglett, két évvel és három hónappal ezelőtt kelt, a Legfőbb Galaktikus Parancsnokság adta ki, és megnevezte mindhárom Főparancsnokságot, ISHQ, IPHQ, MHQ. Mindre érvényes volt.

– Akkor pedig száz százalék, hogy a mi jó főhadnagyunk hazudik – mondta Jones nyugodtan.

Jane fel-alá sétált a vezérlőben.

– Akkor az egész tervre… a mi egész nagy tervünkre már semmi szükség?

– Hát, azt hiszem, nemigen. Ha Field lebukott, a többi is lebukott.

– Fielding őrmester! – csattant fel hirtelen Jane, jó szokása szerint minden átmenet nélkül.

– Parancs! – dörrent a mély basszus a távkomból.

– Általános mozgósítást rendelek el. Minden ébren levő embert azonnal felfegyverez az egész hajón. A pihenő őrség ébredésekor szintén fegyvert kap. Újabb parancsnoki utasításig senki, sehol nem járhat fegyver nélkül. Az átkelőfolyosó innenső bejáratához húsztagú őrséget állít, akik azonnal jelentenek minden mozgást a *Hyperion* irányából, és kizárólag a parancsnoktól jövő egyenes utasításra engednek bárkit a fedélzetünkre. Aki enélkül közelít, azt lelövik! Végeztem!

– Értettem! Parancsnok, kérek engedélyt.

– Tessék, Mr. Fielding.

– Ilyen esetekben az összes külső és belső zsiliphez zsilipőrséget szokás állítani. Kérek engedélyt ennek megszervezésére!

– Megadom!

– Kérek továbbá engedélyt arra, hogy az átkelőfolyosó innenső bejáratánál felállítsam a Hiplin CC4-es lézert!

– Megadom!

– Értettem, főkadét! Köszönöm, főkadét!

– Vége – mondta Jane, és elmosolyodott. – Lám, a mi jó Fieldingünknek is vannak ötletei. Akkor ezzel megvolnánk. Jones, azt javaslom, feküdj vissza.

– Nocsak – húzta össze homlokát a kadét –, éppen most, amikor háborúzni akarsz?

– Nem akarok én háborúzni, épp csak bebiztosítom magunkat minden meglepetés ellen. Aztán hátradőlök az ülésemben és várok.

– Mire?

– Arra, hogy lépjen valamit a *Hyperion* vagy eljöjjön este nyolc óra. Eszemben sincs harcolni velük, amikor az összes tiszt és kadét alszik. Majd aztán.

50.

Három óra csend következett, de Jane nem bánta. Jól emlékezett még arra az időre tavaly nyáron, amikor tétlenül ült a vezérlőben és nem örült neki – aztán Forster kadét tett egy rossz mozdulatot, és máris viszszakívánta azt a tétlenséget. Addig jó, amíg nem történik semmi rossz.

Elfoglalta magát. Megtanított a stewardoknak egy alexai kártyajátékot, ők pedig neki egy másikat, ami az Aletián, Sloan steward bolygóján dívott. Elbeszélgetett Howarddal az előző hajóiról, a *Panthera* intersztellárisról és a *Nonika* sztellocentrikusról, utóbbi ritka jószág volt, Protoflax hajóteste volt Mintronix rendszerrel, úgyhogy minden máshogy volt rajta, mint más hajókon. Aztán ő mesélt Howardnak és a tavaly óta a hajóra került három stewardnak a tavalyi eseményekről, de persze a többi steward is beleszólt, páran közülük itt voltak a vezérlőben Charles leleplezésekor.

Charles peréről már egyedül mesélt, ott egyetlen steward sem volt jelen, csak a tisztek és a kadétok. Elmesélte, mit merészelt cselekedni Kellerman.

– Elnézést, Carson főkadét, de én ezt nem hiszem.

– Pontosan mit nem hisz, Mr. Kellerman?

Az ügyvéd előre-hátra himbálta magát cipősarkán.

– Nem hiszem, hogy a navigátori tehetsége egyúttal arra való képességgel is felruházná, hogy egy bűntény elkövetőjét pusztán intuícióval földerítse.

Jane néhány másodpercig szótlanul ült. Kellerman folytatta volna, de megelőzte:

– Engem cseppet sem érdekel, hogy ön mit hisz, uram.

– Rendben van, megfogalmazom kérdésként. Úgy érzi-e ön, főkadét, hogy a parancsnoki hatáskör – függetlenül az ön kinevezésének jogszerűségétől, amit nem áll módomban megkérdőjelezni, egyszóval mindentől függetlenül, bármely hajón bármely parancsnok hatásköre megengedi azt a bánásmódot, amit ügyfelemmel szemben tanúsított?

– Igen, Mr. Kellerman, úgy érzem.

– Mire alapozza ezt?

– Arra, hogy katasztrófahelyzetben a hajóparancsnok belátása szerint cselekszik, és joga van a szabályzat bármilyen előírását megszegni, ha ezzel a legénység túlélési esélyeit növeli.

– Értem. Ez persze nyomós indok, főkadét. – Kellerman látszólag elgondolkodott egy pillanatra. – Ön tehát puszta intuícióval derítette ki, hogy ügyfelem követte el a szabotázst. Ha önnek a szabályzat ilyen korlátlan cselekvési szabadságot ad, miért nem tette meg egyből, hogy a másik két tisztet munkába állítja, ügyfelemet pedig őrizetben tartja továbbra is? Minden kihallgatás nélkül?

– Mert biztos akartam lenni a dolgomban, Mr. Kellerman.

– Azt mondta, önnek az intuíció elég, Carson főkadét.

– Nekem igen, Mr. Kellerman. Önnek nem elég.

Az ügyvéd felvonta a szemöldökét.

Jane elmosolyodott.

– Mr. Kellerman, ha nem rendezem meg azt a kis jelenetet a rossz mátrixszal, akkor soha nincs bizonyítékom ügyfele ellen. Ha kihallgatás nélkül csak lehozom az őrizetben tartott Mr. Charlest, ő mindent letagad. Csak a sérült *Urania* vezérlőjében, magunkra hagyatva hozhattam olyan helyzetbe a bűnöst, hogy bűnét ne titkolhassa tovább.

Az ügyvéd végül azzal az indokkal kérte védence felmentését, hogy az *Uraniá*n tett beismerő vallomást kicsikarták és az nem szolgálhat bizonyítékul. A pszichológus szakvéleménye alapján a bíróság elutasította a kérést, és Charlest húsz évre az altairi aszteroidákra küldte.

– Közkatonaként ítélték el, tárgyalás közben se szólította senki főhadnagynak. Még Kellerman se mert olyasmivel előállni, hogy az általam elrendelt lefokozás ne lenne érvényben – fejezte be a történetet Jane.

A stewardok megtapsolták az elbeszélést.

Jane végignézett rajtuk. Igen, ezek is az ő emberei. Nemcsak ezek itt a vezérlőben; az összes steward, a hajó minden zugában. A Selmán is… egyebet se csináltak egész idő alatt, mint körülötte ugráltak és lesték a parancsait. Az őrmesterek is, Fielding is, aki negyven éve szolgál űrhajókon.

Shelton jutott hirtelen eszébe. Ő nem lesi a parancsait. Ő az egyetlen kivétel, ha a *Hyperion*-belieket nem számítjuk, de azok idegenek, méghozzá ellenséges szándékú idegenek.

Hát Sheltonnak nem fog sikerülni, hogy ő is ellenséges szándékú idegen legyen. Vagy behódol, vagy megtörik.

51.

Végre! Végre nyolc óra van! Jane fellélegzett. Most már fölkelnek a többiek is, nem ő viseli már a felelősséget az egész hajóért. Egy pillanatra zavarba jött, eszébe jutottak az utasok. Hiába minden, úgy látszik, ettől nem szabadulhat, egyszerűen képtelen fejben tartani, hogy ők is léteznek. Már nem is tudja, mióta nem gondolt rájuk megint. Mindjárt kérdez felőlük, csak előbb…

Felállt és a parancsnoki ülés mellől végignézett a stewardokon. Akik észrevették a mozdulatát, megbökték társaikat, sziszegtek nekik, s egy-két pillanat múlva az egész társaság őt nézte.

– Uraim – szólalt meg.

A stewardok egy emberként ugrottak talpra.

– Uraim, köszönöm, hogy itt voltak ma délután és segítettek vigyázni a hajóra.

És tisztelgett nekik.

A stewardok visszatisztelegtek.

– Pihenj! Nemsokára átveszik önöktől a szolgálatot és visszatérhetnek szállásukra. Főhadnagy úr, kérem, nézzen utána, mi a helyzet az utasokkal.

– Azonnal – felelte Howard és a távkomhoz lépett.

Jane az órára nézett. Nyolc óra egy perc. A tisztek és a kadétok már bizonyára fönt vannak, mindenkit óra ébresztett, s pár perc múlva itt lesznek. Mostanra a legtöbben már kibújtak az ágyból, talán a mosdó felé tartanak.

Ám ahogy ezt végiggondolta, az ajtóőrség vigyázzba vágta magát, pillanatnyi késedelemmel követték őket a többiek, csak Howard nem, aki az ajtónak háttal elmerülten hallgatta a füléhez szorított távkomot.

Apa jelent meg az ajtóban.

Jane boldogan sietett elébe, de az utolsó két méteren észbe kapott és lefékezett.

– Carson főkadét megbízott hajóparancsnok jelentkezem! – tisztelgett feszes vigyázzban.

– Köszönöm – viszonozta apa.

– Stewardok, pihenj! – vezényelte Jane, amikor apa elvette kezét a sapkájától, és ő is ezt tette.

– Jelentést kérek – mondta apa.

– Jelentem, szolgálatom alatt rendkívüli események történtek. A *Hyperion* kétszer is kapcsolatba lépett velünk. Ennek eredményeképpen megállapítást nyert, hogy a B-hipotézis pozitív kimenetelű. Elrendeltem az általános mozgósítást. Az átkelőfolyosó előtt húsztagú őrség áll fegyver-

ben, mellettük a Hiplin lézer, a többi zsiliphez is őrséget állíttattam, a szolgálatban levő legénységet felfegyvereztettem. Az átkelőfolyosó őrségének tűzparancsa van minden olyan közeledőre, akinek nincs parancsnoki engedélye a fedélzetre lépni.

Apa elképedve hallgatta.

– Hogy érted azt, hogy megállapítottad a B-hipotézis pozitív kimenetelét?

– Nem én tettem, hanem Jones kadét. Ő beszélt Field főhadnaggyal a *Hyperion* által jelzett problémáról, s eközben megállapította, hogy Fieldnek nem lehet műszaki tiszti jogosítványa semmilyen hajón. A *Penelope* intersztelláris két évvel ezelőtti balesete után a műszaki tiszteknek kötelezővé tették az alacsony szintű műszaki vizsgát, Fieldnek azonban nincs ilyen irányú képzettsége.

Apa összeráncolta a homlokát, türelmet kérőn felemelte a kezét, aztán az egyik monitorhoz lépett.

– Mikor beszélt Jones Fielddel?

– Négy óra körül hívtuk.

Apa bekapcsolta a vezérlő hangrögzítőjét, beállította négy órára, aztán megkereste a beszélgetés elejét.

Belehallgatott itt-ott, aztán megkereste a végét. Jane az arcát leste, vajon hogyan értékeli a történteket. Apa arcáról azonban mindaddig semmit sem lehetett leolvasni, amíg meg nem hallgatta, hogyan magyarázza el Jones a történteket és milyen következtetéseket von le belőle. Akkor szélesen elmosolyodott, aztán tőle szokatlan mozdulattal Jane-hez fordult és megölelte.

– Nagyszerűek voltatok – engedte el. – Jones remek szakember, ezért megérdemel egy előléptetést.

– És…

Apa ránézett. Jane nem tudta magában tartani türelmetlenségét.

– Tényleg… igaza van Jonesnak?

– Hát persze – mondta apa. – Mostantól biztosan tudjuk, hogy Fieldék hazudnak.

52.

– Parancsnok hívja a hajót – hangzott fel a legénységi távkomokon a hajó minden zugában. – Parancsnok hívja a hajót. Itt Carson ezredes. Húsz óra harmincra az összes tisztet és kadétot a vezérlőbe rendelem. Vége.

Nyolc óra tíz volt. Néhány tiszt már megérkezett.

Tizenötkor jött Wright. Kurtán biccentett a többieknek és helyet foglalt, fegyelmezetten várva a kitűzött időpontra.

Jane teljes öt percig vívódott magában, amíg elszánta magát, hogy odamenjen hozzá. Közben folyamatosan érkeztek az emberek. Egytől egyig fegyveresen léptek be a vezérlőbe, a tisztek az A1 folyosón, a kadétok a legénységi folyosón kapták meg négy stewardtól, akik egy mozgó fegyverszekrénnyel és az általános mozgósítás hírével fogadták őket.

– Őrnagy úr… – szólította meg halkan.

Wright ránézett.

– Hibát követtem el ma délután – Jane nehezen préselte ki a szavakat. – Nem lett volna szabad…

Wright megcsóválta a fejét. – Hagyja, Jane. Én legalább olyan hibás vagyok, mint maga. Túlreagáltam a dolgot. Maradjunk annyiban, hogy mindketten fáradtak voltunk, és felejtsük el.

Azzal kezet nyújtott.

Jane kissé meglepve nyújtotta oda a magáét, s nagy kő esett le a szívéről, amikor a főpilóta barátságos mosollyal parolázott vele.

– Köszönettel tartozom önnek, amiért Joneshoz küldött – mondta most már könnyű szívvel.

– Valóban?

– Jones megoldotta a problémánkat. Most már mindent tudunk.

– Mi az a minden?

– A B-hipotézis pozitív kimenetelű – felelte Jane büszkén.

– Úgy! Mindig tulajdonítottam némi valószínűséget ennek az eshetőségnek – bólintott Wright. – Tudnak valamit a *Hyperion* valódi legénységéről?

– Nem… – mondta Jane kicsit zavartan, mert ez mostanáig eszébe sem jutott.

– Reméljük, élnek még szegény emberek.

– Uraim – szólalt meg az ezredes pár lépéssel odébb –, még nem jött el a kitűzött időpont, de a számláló szerint mindenki itt van a vezérlőben, úgyhogy talán kezdjük el. Tanácskozásunkat egy bejelentéssel szeretném kezdeni: Jones kadét megtalálta a választ a minket foglalkoztató kérdésre. De talán mondja el ő maga. Mr. Jones, lenne szíves?

A nagydarab kadét fölállt, a vezérlő közepére lépett és tisztelgett.

– Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. Három óra tizenötkor Field főhadnagy, a *Hyperion* műszaki tisztje jelentkezett a távkomon, és közölte, hogy tönkrement a kettes PQV rendszerük. Carson főkadéttal beszélt, aki Morgan századosk fedélzeti tisztnek nevezte magát. Field közölte, hogy az Uvarox rendszer átvette ugyan az Airecek ellátását, de két órán belül leáll. A főkadét tanácsot kért Wright őrnagy úrtól, aki kiszerelte az A3DRP egyik PQV-jét és átadta a személyesen ideérkező Fieldnek. Három óra negyvenkor Field ismét távkomozott és közölte a főkadéttal, hogy a PQV nem működik. A főkadét stareprót kért és kapott róla, amit Wright őrnagy úr tanácsa nyomán nekem mutatott meg.

Ezt összehasonlítottam a saját PQV-nkről készült stareppróval, és megállapítottam, hogy a *Hyperion*-beli példány végig nullákat jelez a TLTT vonalon, noha a készülék is jó és a bekötés is jó. Nem egyezett továbbá a TLTTV, a PQVD, a PQVST és a PQVCC jelzők feltüntetett állapota azzal az értékkel, ami a starepro mikrokernális kódjából kiolvasható. Megállapítottam, hogy a jelzők értékeit kézzel megváltoztatták a stareppróban, éspedig olyan személy, aki nincs tisztában a mikrokernális kód jelentésével. A kódellenőrzők mind hibátlanok voltak, tehát a mikrokernális kódon nem változtattak. Ezt követően távkomkapcsolatba léptem Field főhadnaggyal, és magamat Jones százados rendszermérnöknek nevezve hosszas tesztfolyamatba kezdtem vele. Egy óra hosszat tartó beszélgetésünkből a következőket szeretném kiemelni. – Jones rápillantott zsebgépére. – Field azt állította, hogy az Airec kettes nullatizenhetet jelent az A-vonalon. Mintegy húsz perc valódi tesztelés után felkértem, hogy adjon RT 33 parancsot az Uvaroxnak, amit ő meg is tett, és beolvasta, hogy a válasz RT 31. Ez nem jellemző olyanra, aki érti, hogy miről van szó, hiszen ez a válasz csupán annyit jelent, hogy „rendben", Fieldnek ezt kellett volna mondania. Ezután merészebb lettem: a Progel rendszernek UP 517 parancsot adattam vele, és ő ellenvetés nélkül leírta, tehát nem tudta, hogy ilyen parancs nincs. Néhány, ebből a szempontból érdektelen kérdés után YUL 117-es parancsot adattam a Syntautnak, amire NT 0 HT 0 választ kellett volna kapnom, ha a PQV nem felel, ám ő beolvasta, hogy HT 440. Ebből megtudtam, hogy először is a PQV hibátlan, másodszor a Syntauton belül minden összeköttetés hibátlan, harmadszor pedig Field egy árva szót sem ért mindebből. Ellenőrzésképpen – néhány valódi, figyelemelterelő célú kérdés után – STR parancsot adattam az SYA–14-esnek, és Field közölte, hogy a rendszer nem felel; tehát nem tudott arról, hogy SYA–14-es rendszer soha, semmiféle hajón nem létezett. RPREP parancsot adattam a Syntautnak C1V paraméterrel, holott ennek a parancsnak nincsenek is paraméterei. Az Aireceknek ENR parancsot küldtem, holott ezt csak az Uvarox ismeri, és Field ezt is ellenvetés nélkül végrehajtotta és közölte a választ; szemlátomást mit sem tudva annak jelentéséről. Ezután megszereztem az eredeti, módosítatlan stareprót anélkül, hogy Field tudott volna róla: a Progelt átállíttattam TTC-re, a Syntautnak SRDM-et küldtem, paraméterként a Progel kódszámát, 3487-et adva meg, majd egy TC 3487 paranccsal szépen átmásoltattam az egészet az *Urania* távkomjára. Tehát egyetlen magas szintű parancsot sem használtam, Field ezért semmit sem értett az egészből, különben nem hajtotta volna végre. Az így megkapott starepro természetesen nem egyezett azzal, amit Field korábban küldött. Legvégül egy kis tréfát csináltam, Field ugyanis azt állította, hogy immár a B-vonalon is nullatizenhetet jelez az Airec kettes. Megkértem Fieldet, hogy adjon TPA parancsot a Syntautnak a következő

paraméterekkel: 312, 332, 417, delta 2. A főhadnagy idegesen jelentette, hogy még mindig nullatizenhetet lát, holott PJJ módba került a rendszer, ahol ez elképzelhetetlen. Ekkor kiadattam vele egy magas szintű parancsot, aminek ő is ismerte a jelentését: TCOM SYA. Ezt persze nem akaródzott végrehajtania, ezért inkább vonalszakadást szimulált. Ez minden, amit jelenthetek, ezredes úr.

– Köszönöm, Jones őrmester – felelte a parancsnok, és kezet nyújtott.

Jones barátságosan kezet rázott vele, szótlanul, ahogy az Intersztelláris Főparancsnokság emberei mindig is, amikor előléptették őket. Aztán visszaült a helyére és bezsebelt egy-egy hátbavágást a szomszédaitól, Kellytől és Biggstől.

– Uraim – fordult az ezredes ismét a legénységhez. – Az őrmester felfedezésének köszönhető, hogy önöknek most fegyver van az oldalán. A Fielddel folytatott beszélgetés után Carson főkadét általános mozgósítást rendelt el. Jelenleg húsztagú őrség áll az átkelőfolyosó bejáratánál, a zsilipeket zsilipőrség biztosítja, a külső nyitást lekódoltuk. Most pedig az a feladatunk, hogy eldöntsük, mit tegyünk ezután. Ha van véleményük, kérem, mondják el.

A parancsnok leült, ezzel engedélyt adva a többieknek, hogy beszéljenek.

– Mindenekelőtt megkérdezném – szólalt meg Law –, tudja-e a *Hyperion,* hogy lelepleztük őket?

– Nem – felelte az ezredes. – Field képességei nem elegendőek, hogy rájöjjön erre.

– És ha van ott olyan is, aki többet tud? – kérdezte Ryan.

– Nos, bizonyosságunk valóban nincsen.

– Úgy vélem, uram – szólt Richardson kadét –, üdvös lenne mielőbb bizonyosságot szereznünk, és ha csakugyan nem tudják, hogy mi tudjuk, hogy ők micsodák, akkor egészséges gondolat lenne minél tovább megtartani őket tudatlanságukban.

– Nem föltétlenül – szólalt meg Woods kadét. – Nem jelentene gondot, hogy mit tudnak és mit nem… ha most azonnal megtámadnánk őket.

– Úgy véli, Mr. Woods, hogy ezt kell tennünk? – kérdezte a szállásmester.

– Csupán mint lehetséges választást említettem, főhadnagy úr.

– Mr. Woods, kérem, értékelje ki ezt a lehetséges választást – mondta az ezredes.

– Igen, uram. Esetleges támadásunk célja az lenne, hogy átvegyük a *Hyperion* irányítását, a valódi legénységet kiszabadítsuk, ha még élnek, és a továbbiakban mi diktáljuk az eseményeket. Mellette szól, hogy ezzel nagy valószínűséggel olyan lépést hajtanánk végre, amit előbb-utóbb

mindenképpen meg kellene tennünk, de ha elhalasztjuk, a késedelem az ellenség javára is szolgálhat: rendezhetik soraikat és esetleg információt is gyűjthetnek rólunk. Ellene szól, hogy a *Hyperion* katonai hajó, és egy fegyveres konfliktusban anyagi előnye van, ha szabad ilyen sakk-kifejezéssel élnem. A foglyok száma a hajó mérete és a Draconis-szabályzat alapján akár az ötszáz főt is elérheti, és valószínűleg mindnek jut kézi lézerfegyver. Nekünk csak háromszáz lézerünk és kétszáznegyven emberünk van, ámbár az utasok egy részét is fölfegyverezhetjük. Ez minden, uram.

– Javasolja ön a támadást, Mr. Woods? – kérdezte az ezredes kis csend után.

– Nem, uram. A *Hyperion* katonai fölényben lenne velünk szemben, amit a fegyveres konfliktus megkezdése után már nehezen tudnánk ellensúlyozni.

– Köszönöm. Mi a véleményük a Woods kadét által elmondottakról, uraim? – pillantott végig a parancsnok a többieken.

– Komplett kis fejtegetés – mondta Law. – Tekintetbe vesz mindent, amit kell, és helyesen ítéli rossz választásnak a fegyveres támadást. De kérdeznék valamit, én ugyanis nem ismerem úgy a Draconis-hajókat, mint többen közülünk. Mi a helyzet a *Hyperion* fedélzeti fegyvereivel?

– Nincsenek ilyenek, őrnagy úr – felelte Lindsey kadét. – A hajó az MHQ alá tartozik, de nem harci hajó, hanem rabszállító. Az ilyen célra használt hajókról kifejezetten el kell távolítani minden fedélzeti fegyvert, felkészülendő az olyan esetekre, mint ez a mostani… úgy értem, ha a foglyok átvennék az uralmat a hajón. Így nem képesek ártani senkinek a hajón kívül, és végső esetben azt is meg lehet tenni, hogy elszigetelik és kiéheztetik őket.

– Igen… mindenki megteheti, kivéve minket – dörmögte Jones.

– Köszönöm, Mr. Lindsey – bólintott a navigátor. – Igen, mi sajnos rájuk vagyunk szorulva. De megnyugtató hallanom, hogy amíg ők odaát vannak, mi pedig itt, addig senkinek sem árthatnak közülünk.

– Legfeljebb egy módon – szólalt meg Mayo kadét. – Ha nekünk rohannak még egyszer. De a sérült vezérlőjükkel erre nem sok esélyük van, és ha rendbe hozzák, akkor is rosszabbul fognak manőverezni, mint mi.

– *Mi* tehát beléjük rohanhatunk, ha éppen úgy szükséges? – kérdezte Howard.

– Igen, főhadnagy úr, de a mi hajónk sem úszná meg súlyos sérülés nélkül.

Howard bólintott, hogy érti. A parancsnok szólalt meg ismét.

– Összegezve az eddigieket: erőszakos eszközökkel nem érhetünk célt. Térjünk rá az egyéb eszközökre. Mit tegyünk?

Félpercnyi csend támadt.

– Az eddigi módszert javasolnám – szólalt meg végül Ryan százados. – Szállítsuk nekik továbbra is a készülékeket, de lássuk el őket szemekkel és fülekkel. S ami még fontosabb, kezekkel is.

– Mit ért ezen, Mr. Ryan? – kérdezte az ezredes.

– Nos – kezdte a százados baljós derűvel –, képzeljünk el például egy STL egységet, amint békésen üldögél a helyén, dolgozik, aztán egyszerre csak kap egy parancsot, és például VOP helyett NOP jelet küld a PT rendszernek.

Többen fölkuncogtak. Jane nem igazán értette, mi történne ez esetben, de voltak sejtései.

– Hogyan valósítaná ezt meg?

– Ugyanúgy, ahogy a szemektől és a fülektől jövő jelek továbbítását: szteganográfiával. A kódolási rendszerünket Mr. Jones már megtervezte, már benne is van három átszállított rendszerben, és a szállításra várakozók közül is nyolcban elhelyeztük. Semeddig sem tart kibővíteni azzal, hogy megfelelő parancsra az egységek változtassák meg működésüket.

– Hogyan oldja meg – kérdezte Shelton –, hogy a tőlünk érkező parancsok felülbírálják a *Hyperion* saját rendszereinek parancsait?

– Mindig a legutóbbi utasítás az érvényes – biccentett Ryan.

– De ha ön küld egy kódolt parancsot, aminek eredménye kellemetlen a *Hyperion* számára, akkor ők majd kiadnak egy ellenkező értelmű parancsot, és az lesz a legutóbbi utasítás.

– Írunk egy programot, Mr. Shelton, ami folyamatosan ismétli az utasításainkat.

– Egy-két programozó szerintem odaát is akad – biggyesztett Shelton.

– Akkor kódzáras parancsokat használunk – felelte Ryan. – Amíg a megadott kódszámmal ellátott parancs meg nem érkezik, az egységek nem válaszolnak és nem változtatnak működésükön.

– Köszönöm, uraim – vágta el a parancsnok a szópárbajt –, a részleteket hagyjuk későbbre. Mi a következő teendőnk, ha a szemeket, füleket és kezeket már elhelyeztük?

– Minél több információt gyűjtünk be általuk – felelte Ryan –, és igyekszünk azokat hasznosítani. Ha ez megvan, egy ponton elérkezünk ahhoz, hogy ideje lesz aktiválni a kezeket és beavatkozni az odaát folyó eseményekbe.

– Mikor jön el ez az idő?

– Amikor pontosan tudjuk már… úgy értem, műszakilag, hogy miképpen vegyük át az uralmat a *Hyperion* egésze fölött, tehát szépen körbeszőttük őket a hálónkkal, akkor lecsaphatunk.

– Vagy ha már előbb rákényszerítenek – szólalt meg Jane.

– Mivel? – kérdezte apa.

– Azzal, hogy olyasmit tesznek vagy várnak el tőlünk, amit mi nem tudunk elfogadni, és nincs más mód, hogy jobb belátásra bírjuk őket.

53.

Pontosan úgy lett, ahogy megjósolta. Este tizenegykor jelentkezett Field, roppant megkönnyebbüléssel, mert sikerült úrrá lenniük nehézségeik fölött és végre van oxigénellátásuk. A halál karmaiban voltak, de nem tudtak segítséget kérni, mert semmi sem működött. Hát persze.

Ő akkor már ágyban volt, mielőbb ki akarta pihenni ezt a napot. Mintha a legutóbbi tíz-tizenegy óra egy egész hétté nyúlt volna ki. Hát még a katasztrófa óta eltelt több mint negyvennyolc óra…

Ágyban volt, de nem aludt. Gondolkodott, s fél füllel a távkomot hallgatta, amit apa engedélyével rákapcsolt a vezérlő általános mikrofonjaira. Az egész tisztikar odafönt volt, kivéve Ryant, aki a szerelési munkálatokat irányította az alsó szinteken, és Kjartanssont, aki a C szektorban tette ugyanezt. Beszélgettek, legnagyobbrészt a várható eseményekről, a *Hyperion*ról, de más dolgokról is. Jane megelégedéssel hallgatta, hogy időnként szóba kerültek a kadétok, és mindig elismeréssel említették őket.

Azon gondolkodott, vajon mikor térhet majd vissza az *Uraniá*ra. Mármint azután, hogy befejezi a navigátoriskolát és munkába áll mint navigátor. Nemigen tudta, mi kell ahhoz, hogy az ember egy bizonyos hajóra kérje magát, és teljesítsék is a kérését, de nem lehet könnyű dolog. Egész biztos, hogy kell hozzá a kiváló minősítés, nem mintha az *Uraniá*n annyival jobb navigátorokra lenne szükség, mint máshol, de ha valaki különleges kívánságokkal áll elő, az fix, hogy a minősítését nézik először. Ha nem a legjobb, akkor már nem is foglalkoznak tovább a dologgal. Hát ez nem gond. Amikor beiratkozott az Aurora Meliorisra, eldöntötte, hogy ő fog a legmagasabb pontszámmal végezni. Ezt természetesen véghez is viszi, és ha hozzáveszik a korát, akkor a Főparancsnokság tudni fogja, hogy nem mindennapi tehetséggel van dolga.

Jó lenne Law mellett dolgozni. Tőle rengeteget tanulhatna. Vajon Law mikor megy nyugdíjba? Aktív lesz még, amikor ő elvégzi az iskolát? Nem tudta, hány éves korukig szolgálnak a navigátorok, sőt azt sem, hány éves lehet Law. Pedig ezt tudni kellene, mert ha Law nyugdíjba megy, mire ő kikerül az iskolából, akkor valaki mást tesznek a helyére, és ő csak annak a valaki másnak a helyére kerülhet, vagyis Sheltonnak van elsőbbsége. Shelton lesz az első navigátor, már ha megvan hozzá a jogosítványa egyáltalán, és ő csak a másodnavigátor lehet. Ez utóbbival nincs is gond, eszében sincs az első navigátori posztra pályázni, de szent Galaxis, Shelton?! Shelton alatt dolgozni, az ő beosztottjának len-

ni? Akkor már inkább egy sztellocentrikust navigál valami eldugott naprendszerben… vagyis hát azért mégsem, az *Urania* mégiscsak az *Urania,* és Shelton nem lehet annyira… annyira *Shelton,* hogy elrontsa az örömét. Neki itt a helye, neki ez a hajó az otthona, ide kell visszajönnie. Bánja is ő, ki az első navigátor, felőle akár legyen Shelton is, előbb-utóbb úgyis megnevelik… ő… apa… meg a négyes szakasz…

54.

A kopogtatásra ébredt föl. Egy pillanatig értelmetlenül nézett maga elé, aztán rájött, hol van.

– Ki az? – szólt ki.

– Jones és Wilson kadétok – volt a válasz.

– Gyertek be – felelte, aztán gyorsan végigpillantott magán és behúzta a lábát a paplan alá. A fiúk beléptek.

– Jó reggelt, Jane.

– Jó reggelt, mi a helyzet?

– Field jelentkezett tizenegykor és elmondta pontosan azt, amit megjósoltál – felelte Wilson.

– Igen, hallottam. Más?

– Nincs – mondta Jones. – Szállítjuk a készülékeket, négy tiszt és az ötös szakasz egyebet se csinál, mint a programokat írja a szemekhez, fülekhez és kezekhez.

– Melyik négy tiszt?

– Wright, Whalley, Shelton és Forbes.

Jane magában megcsóválta a fejét, eszébe jutott, hogy az éjszaka Sheltonra gondolt. Rajta kell tartania a szemét.

– Jól van – felelte. Megragadta a paplan szélét, hogy lerántsa magáról, de szerencsére idejében észbe kapott és megállt a mozdulat közben.

A kadétok hátraarcot csináltak.

Jane kiugrott az ágyból és eltűnt a fürdőszobában, de résnyire nyitva hagyta az ajtót, hogy ki tudjon szólni:

– Munrót nem láttátok?

– De láttuk – felelte Wilson. – A reggelidet készíti.

– Helyes. Hol vagytok szolgálatban?

– Az A3B folyosón, készülékeket rángatunk ki a helyükről. Tíz perc múlva kezdünk.

– Majd meglátogatlak benneteket, de van még némi dolgom a vezérlőben.

55.

A vezérlőben alig két percet töltött; csak apa volt ott, meg néhány kadét a kettes szakaszból, akik elmondták, hogy a programokat író négy tiszt az ötös szakasszal egy emelettel lejjebb dolgozik, az A2BF3-as szobában. Mikor kifelé indult, Rosewood kadét még utánaszólt, hogy a távkom CL vonalát rendezték be a legénység beosztási rendjének állandó nyilvántartására. Útközben meg is nézte, nagyon ügyes munka volt, az A szektor térképén bejelölték, ki hol dolgozik, a tiszteket kezdőbetű jelölte (Wrightot és Whalleyt Wr meg Wh), a kadétokat pedig a szakaszuk sorszáma és még egy szám, ami azt mutatta, hogy a szakaszból hányan. Alá odaírták, hogy hány órakor jár le a beosztásuk. Tetszetős volt, de Jane nyomban továbbfejlesztette. A számokat kidobta, inkább színeket adott a szakaszoknak. A négyes szakasz piros lett, az egyes zöld, a kettes barna, a hármas kék, az ötös pedig lila. Ezekkel a színekkel írta ki a kadétok családnevének első egy-két betűjét, a tisztekét pedig sárgával. Mire odaért az A2BF3-ba, kész is volt vele.

Az A2BF3-ban csend fogadta. Négy tiszt és tizenkét kadét ült a falak mellett körberakott számítógépek előtt és elmélyülten írta a programokat. Forbes volt a kiosztó, ő tartotta számon, hogy melyik programot írja már valaki, hogy ugyanazt ne írják meg ketten is. Forbes képernyőjén a lista negyvenhét megírt és háromszáznyolcvan megírásra váró programot mutatott.

Jane helyet foglalt egy gazdátlan gép előtt, s nézegetni kezdte a kiosztási listát. A gép persze már az ő újítása szerint jelölte a programok szerzőit, számok helyett lila betűk jelölték az ötös szakasz kadétjainak programjait. Volt hat A betűs program, ezeket Adams csinálta, öt Co jelű, Cooper művei, négyet-négyet írt Edwards és West, hármat Scott, Strong és Tilley, és így tovább. A tisztek közül Wright szintén hatot írt, Whalley négyet, Shelton hármat. Forbes egyet sem, az ő feladata a kiosztás és a koordináció volt.

Jane először egy PQV-programot választott ki, amit Pohl kadét csinált; kíváncsi volt rá, milyen feladatokkal bízták meg ezt a kellemetlen emlékezetű gépet. Igencsak terjedelmes olvasmány volt, s persze a háromnegyed részét nem is értette. Azért annyit ki tudott hüvelyezni, hogy van egy parancs, aminek hatására le kell zárni az Uvarox C bemenetét, illetve van egy másik parancs, aminek hatására ugyanezt a bemenetet rá kell kapcsolni az NNQ–4-es rendszer kimenetére. Ez utóbbi gyanús volt Jane-nek, megnézte a dokumentációban. Csak annyit talált, hogy ez a rendszer NQ gáz fejlesztésére szolgál. Jane nem tudta, ez a gáz mi lehet, de volt egypár sejtése, hogy milyen hatást fejthet ki, ha rákötik az Uvaroxra, ahonnan továbbmegy az Airecekbe, vagyis rövid idő alatt megtölti az egész hajót.

Aztán belenézett a Syntaut programjába, ami nyolcvanhét modulból állt, és még csak kettő volt megírva. Ezekből nem értett semmit, úgyhogy inkább elkezdte olvasgatni a Shelton által írt programokat. Ezek között is volt egy a PQV számára. Eszébe jutott valami és összehúzta a szemöldökét. Átkapcsolt a helyi írásos kommunikátorra, hiszen a programozókat nem volt szabad zavarni a hangos beszéddel.

KÉRDEZHETEK, FŐHADNAGY ÚR? – írta, és elküldte Forbesnak.

IGEN, DE RÖVIDEN – volt a válasz.

HOGYAN KERÜLNEK BE AZ ITT MEGÍRT PROGRAMOK A PQV RENDSZERBE? A PQV-T TEGNAP MÁR ÁTADTUK FIELDNEK.

ÉJJEL KÉRTEK EGY MÁSIKAT, KI AKARJÁK PRÓBÁLNI A TEGNAPI HELYETT – felelte Forbes. – ÁLLÍTÁSUK SZERINT IDŐNKÉNT TOVÁBBRA IS HIBÁKAT JELEZ ÉS NEM BÍZNAK BENNE. DÉLUTÁN ADJUK ÁT NEKIK.

VÉGEZTEK TESZTET AZÓTA? – kérdezte Jane.

ŐK NEM BESZÉLTEK RÓLA, MI PEDIG NEM ERŐLTETTÜK, NEHOGY GYANÚT FOGJANAK.

Jane elvigyorodott. ÉRTEM. KÖSZÖNÖM, FŐHADNAGY ÚR.

NINCS MIT, FŐKADÉT.

56.

Megdörzsölte a szemét és az órára nézett. Szent Galaxis, négy órája ül itt és mereszti a szemét a programokra. Megy is mindjárt, megnézi a négyes szakaszt, csak jönne már végre rá, mi az ördög ez a PSX.

Ezt nem a programokban találta. Régesrég rájött, hogy a programok olvasgatásával semmire se megy, amíg nincsenek meg a megértésükhöz szükséges ismeretei, úgyhogy találomra kiválasztott egy programot és elkezdte olvasni hozzá a dokumentációt. A PSX úgy került elő, hogy Whalley egyik programjában egy teljesen ismeretlen rendszert talált: a program arra utasította a Syntautot, hogy ha egy bizonyos kódot kap a D-vonalon, akkor az IAL különböző bemeneteire küldjön el bizonyos értékeket. Vagy egy tucatnyit. Kíváncsi volt, mi az az IAL, és meg is találta a dokumentációban: a belső zsilipek vezérlőrendszere volt. Szerette volna megtudni, hogy a kiküldött értékek mit fognak csinálni a zsilipekkel, lezárják vagy kinyitják azokat, úgyhogy nekilátott kideríteni ezt is. A specifikáció több száz kódot sorolt föl, mindegyik mellett hosszas magyarázatokkal; némelyiket végigolvasta. Az egyiknél talált egy zárójeles megjegyzést: „A parancskód nem működik PSX implementációja esetén.” Ez történetesen olyan kód volt, ami egyáltalán nem szerepelt Whalley programjában, de Jane azért elolvasta a leírását, és fölkeltette a figyelmét ez a PSX. Megnyomta. Hosszas leírás következett különböző

rendszerekről, amik egytől egyig idegenek voltak, és nem derült ki róluk semmi. Volt például egy NQVP rendszer, ami arra szolgált, hogy irányítsa a CPSX rendszert, a CPSX rendszer feladata pedig az volt, hogy parancsokat vegyen az NQVP rendszertől. De hogy maguk a rendszerek micsodák, azt a dokumentáció nem mondta meg, legalábbis nem olyan szavakkal, amiket Jane is megérthetett volna.

Még végigolvasta a HPSX leírását is (amint megtudta, arra szolgált, hogy kapcsolatot teremtsen az NQVP és az úgyszintén rejtélyes DLCP között), aztán újra az órára nézett és fölállt. Kifelé menet még rápillantott Forbes képernyőjére; már csak százhetven program várt megírásra. Szép munka, gondolta. Biccentett Forbesnak és kiment.

Bekanyarodott az A23-ason és máris ott volt a négyes szakasznál. Egy szerelvényfal mellett álltak, néha ide-oda lépegettek, és mindenféle szerszámokkal manipuláltak a falon.

– Nicsak, főkadét – üdvözölte Porter. – Már azt hittük, elvesztél.

Jane legyintett. – Tanultam, vagy legalábbis azt hittem, hogy tanulok. Igazából kevesebbet tudok, mint négy órával ezelőtt.

– Miért, mit csináltál négy óra hosszat? – kérdezte Riley.

– Bámultam a képernyőt és próbáltam megfejteni a programokat, amiket az ötös szakasz meg a tisztek írnak itt a szomszédban.

A kadétok mosolyogtak.

– Hagyd el – csóválta fejét Jones, miközben kihúzott a falból egy lámpákkal telerakott dobozt –, évek kellenek, amíg ezt megtanulja az ember úgy-ahogy. Az egészet soha nem lehet.

– Ez igaz. Momentán azzal is beérném, ha tudnám, mi az a PSX.

– Milyen X? – kérdezte Jones, nem nézve föl a szerkezet vizsgálgatásából.

– PSX. Papa, Sierra, X-ray. Egy csomó alrendszerét ismerem, NQVP, CPSX, HPSX, DLCP, de hogy mire szolgál, azt nem tudtam meg.

– Sose hallottam róla – vont vállat Jones.

– Ne mondd már, van olyasmi ezen a hajón, amiről te nem hallottál?

Jones elvigyorodott, átadta a készüléket Dempseynek és megveregette Jane vállát.

– Túlbecsülsz, főkadét. Csak a D szektorban legalább ezer négyzetméter olyan gépezet van, amiről a világon semmit sem tudok.

– Miért nem?

– Mert még nem volt tananyag és nem volt rá szükség. Egy pillanat. Biggs! Teszteld le a CCL–6413-ast!

– Pozitív – jött a válasz.

– Pozitív – nyugtázta Jones. – Lekötöm a lábakat és kihúzom.

– Vettem – felelte Biggs, és följegyezte a naplóba.

A szolgálat végéig egyebet se csináltak, csak gépeket szereltek ki, naplóztak, teszteltek, megint naplóztak. Négykor átadták a terepet a hármas szakasznak és levonultak a pihenőszobába.

– Főkadét hívja a vezérlőt – szólt Jane a távkomba, amikor a fiúk elmentek zuhanyozni.

– Vezérlő, itt Howard.

– Van valami újság, főhadnagy úr?

– Nincsen, főkadét. A *Hyperion* egy órája átvett húsz rendszert, amúgy minden kommunikáció szünetel.

– Hogyan vették át?

– Az ezredes úr hívta őket és közölte, hogy a rendszerek szállíthatók; azt mondta, ha nem teszi, azok odaát gyanút fognak. Az volt a válasz, hogy nagyon le vannak terhelve a szereléssel, jó lenne, ha kocsin küldenék át. A zsilipőrség fölrakta az egészet egy kocsira, átküldték a folyosón, tíz perc múlva visszajött a kocsi és a válasz a távkomon, hogy kösz.

– Mit rögzített a kamera? – kérdezte Jane.

Howard fölnevetett. – Milyen kamera, Jane?

– Ugyan már, főhadnagy úr!

– Semmi se kerüli el a figyelmét? Igen, tettünk rá egy gombkamerát. A zsilipfolyosót vette föl, meg négy közkatonát, akik lepakolják a készülékeket és távoznak velük. Ennyi az egész.

– Értem. Köszönöm, főhadnagy úr, vége.

S visszaült a dokumentáció tanulmányozásához.

Pár perc múlva egy érintés riasztotta föl a vállán. Wilson volt.

– Mit tanulsz?

– A PSX-et próbáltam megfejteni – sóhajtotta Jane és eltette a gépet. – Reménytelen. Hány rendszer van ezen a hajón?

– Hát az attól függ – mondta Dempsey. – Ha a legfelső szintet nézed, akkor huszonegy. Ha a legalsót, akkor nyolc és félezer.

– Ha pedig mindet együtt – egészítette ki Muller –, akkor tízezer körül.

– Honnan tudom, hogy egy rendszer hova tartozik? – kérdezte Jane.

– A legfelső szint rendszereit betanulod kívülről – felelte Lemuel. – A többit sehonnan. Megnézed a dokumentációban.

– Jó, és például a PSX hova tartozik?

Lemuel Mullerre nézett. Muller Dempseyre. Dempsey megvakarta a fejét és Jonest kereste tekintetével. A testes kadét éppen kilépett a fülkéjéből, kezében meggypiros dobozzal.

– Ebéd utánra – helyezte az asztal közepére. – Kelly, nem te vagy a soros az ebédrendelésben?

– Átvettem tőle a feladatot – mondta Jane –, Munro mindjárt itt lesz.

– Lám csak – örvendezett Heywood –, egy újabb nagyszabású Jane Carson-féle étkezés közeleg?
– Úgy valahogy – nevetett a lány. – Igazán megérdemlitek, mikor ettetek legutóbb?
– Amikor fölkeltünk – mondta Jones. – Nos, mi a gond azzal a PSX-szel?
– Hogy hova tartozik.
– Gőzöm sincs. Mutasd azt a gépet. – Jones egy-két pillanatig tanulmányozta, aztán közölte: – Ez valami extra felszereltség. Ide van írva: „Implementálva 20-as sorozattól HSS felszereltség esetén." Vagyis ha a hajó 20-as sorozatú vagy újabb, és van HSS felszereltsége, akkor van benne ilyen PSX is, egyébként nincsen.
– És mi az a HSS?
Jones szemrehányóan nézett Jane-re.
A lány észbe kapott és gyorsan kikereste. Egy egész percig olvasgatta, aztán megvonta a vállát. – Én ezt sem értem.
– Várj, segítek – mondta Heywood –, különben egész nap ezen fogsz rágódni. – Ő is elővette a gépét. – Hadd lám csak. HSS, HSS… ez jópofa, hallgassátok. „A HSS egy kétcsöves Mox. Impszabvány: IPHQ: kétszáz, ISHQ: hetvenöt, MHQ: egy…" Mi az isten csodája?!
– Ez is oda van írva? – kajánkodott Jane, de Heywood nem figyelt rá. Fölpattant és két lépéssel Jones előtt teremve az orra elé nyomta a gépet.
– A Galaxis essen bele, olvasd! Én vagyok hülye, vagy…?
A kadétok mind egyszerre kezdtek beszélni és egymás után kapkodták elő a kézigépeiket és keresték ki azt az oldalt. Jane is megnézte a saját-ján, de nem lett okosabb. A Főparancsnokságokat emlegette a szöveg, ez világos volt, de…
– Jane! – ugrott oda Jones hirtelen, és úgy ragadta meg a vállát, hogy majdnem elejtette a gépet. – Jane, te… te… óriási vagy!
Egy ideig eltartott, hogy magához térjen a kadét szenvedélyes öleléséből. Aligha maradt a gerincéből bármi is. Az egész szakasz ott lelkendezett körülötte, Biggs éppenséggel tánclépésekkel rótta a szobát körbe-körbe.
– Jones, nyughass már – lépett oda Stanton. – Magyarázd meg neki, mert nem érti szegény, hogy éppen megmentette mindannyiunkat.
Barátságosan vállon veregette Jane-t. A lány magában búcsút mondott gerince maradék részleteinek is, és várta a magyarázatot.
– Figyelj, nagy callindrai sivatagi szörny. A HSS egy hipertéri naszád. Kétcsöves Mox, vagyis egy egész pici hajócska, de tud hiperugrani. És van egy ilyen a *Hyperion*on. Tudunk hiperugrani!
– Mi?… hogy?… – Jane csak a fejét kapkodta. – De hát hogyan tudnánk hiperugrani?

A kadétok meghökkentek.
– Ha van is, odaát van – mondta Jane –, mi meg itt vagyunk.
– Ugyan már – legyintett a négyes szakasz egy emberként –, megszerezzük.
– Ne foglalkozz lényegtelen részletekkel –tette hozzá Jones. – Van egy hipernaszádunk, a többi nem számít.
Ekkor lépett be Munro, maga előtt tolva a zsúrkocsit. Csak a szemöldökét vonta össze kissé az emelkedett hangulat láttán, de nem kérdezett semmit.
– Jó – mondta Jane –, akkor azt mondjátok el, honnan derült ez ki.
– No figyelj – huppant le mellé Jones. – A Moxok gyors, kicsi naszádok, többféle változatuk van, hipertéri és nem hipertéri, de ez kétcsöves, vagyis hipertéri. Van két hipercsöve, persze egészen kicsik, de vannak. Az impszabvány az MHQ-nál egy, vagyis az MHQ minden Hóruszánál fel kell szerelni. Nálunk hetvenöt a szabvány, a mi hajónk pedig csak ötvenkilences fokozatú, tehát nekünk nincs. Nekik van!
Jane egy pillanatig döbbenten nézett rá, aztán végigtekintett a többieken.
– Ez komoly?
– Ennél komolyabb már nem is lehetne – vigyorgott rá Porter.
Jane kirántotta zsebéből a távkomot.
– Főkadét hívja a parancsnokot!
– Itt a parancsnok – szólalt meg az ezredes hangja.
– Beszélnünk kell, apa. Találtunk valami fontosat.
– Igen? Hallgatlak.
Jane fölkapta a gépet. – A HSS egy kétcsöves Mox, impszabvány… MHQ: egy. Hogyan értelmezed ezt?
Kis csend a távkomban.
– Az adat forrása? – szólt a kurta kérdés.
– Hórusz-dokumentáció, H/319/4782 – olvasta Jane.
– Parancsnok hívja Wright és Law őrnagyokat – mondta apa válasz helyett.
– Itt Wright.
– Itt Law.
– Kérem, olvassák el a Hórusz-dokumentáció H/319/4782-est és közöljék a véleményüket. Köszönöm, vége.

– Parancsnok hívja a hajót. *Parancsnok hívja a hajót.*

Jane az arca elé kapta a csuklóját. Tizenhat óra negyvenhat.

– Tizenhét óra nulla-nulla perckor megbeszélést tartunk. Minden tisztet és kadétot a vezérlőbe rendelek. Vége.

– Ez az! – ugrott föl Jane. – Megvan a megoldás!

A kadétok vigyorogtak és vállon veregették.

– Uraim – állt meg az ezredes a vezérlő közepén. – Olyan információ birtokába jutottunk, ami egész eddigi stratégiánk átgondolására késztet minket. Az adatra Carson főkadét hívta fel a figyelmemet, de azt még nem kérdeztem meg tőle, hogy ki bukkant rá.

Jane kivágódott az üléséből, mint aki rugóra jár.

– Jelentem, Heywood kadét!

– Köszönöm. Mr. Heywood, kérem, ismertesse felfedezését.

Heywood két lépéssel a parancsnok mellett termett.

– Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. A Hórusz-dokumentáció H/319/4782-es oldalán olvasható a HSS hipertéri naszád adatlapja. – Az űrhajósok többsége előhúzta zsebéből kézigépét és fellapozta az oldalt. – A HSS impszabványkódja az MHQ-nál egy, vagyis minden katonai Hórusz-hajó szükségképpen tartalmaz egy HSS-t. A *Hyperion* fedélzetén tehát egy hipertéri naszádnak kell lennie. Ez minden, uram.

– Köszönöm, Heywood őrmester – nyújtott kezet a parancsnok éppen úgy, ahogy tegnap Jonesnak. – Várom véleményüket – tette hozzá, amikor az előléptetett kadét visszaült helyére, és ő is helyet foglalt.

Hátul fölemelkedett egy kéz.

– Mr. Dickson?

– Uram – állt föl a kadét –, véleményem szerint a négyes szakaszban nagyszerűen képzett szakemberek vannak.

S visszaült.

– Ez minden, Mr. Dickson? – kérdezte az ezredes pár pillanatnyi csend után.

– Nem, uram – pattant föl Dickson ismét –, de ha folytatnám, az öndicséret volna.

S leült megint. A nevetés végighullámzott a vezérlőn.

– Értem. Köszönöm, Dickson kadét. Mr. Forbes?

– Ezredes úr – kezdte a kommunikációs tiszt –, jómagam azok közé tartozom, akik nem tudják pontosan, mire képes egy ilyen naszád. Szeretném, ha valaki felvilágosítana.

– Tessék, Mr. Law – bólintott a parancsnok a navigátor fejmozdulatát látva.

– Főhadnagy úr, a Mox naszádok legalább három, legfeljebb húsz embert biztonságosan el tudnak szállítani öttől ötven fényévig terjedő körben, típustól függően. Vezetésükhöz egy navigátor és egy pilóta elegendő. Néhány óra alatt elérhetik a legközelebbi naprendszerek bármelyikét és segítséget hozhatnak.

– Köszönöm, őrnagy úr – biccentett Forbes. – Jól sejtem, hogy a naszád a C6-osban található?

Law Heywoodra nézett.

– Ez az egyetlen logikus hely számára, Mr. Forbes – felelte a kadét –, ennek ellenére nem zárható ki, hogy a C1-ben helyezték el. Az MHQ-nál sokszor furcsán intézik a dolgokat.

Forbes bólintott, nem volt több kérdése. Jane feltartotta a kezét.

– Tessék, Jane – mondta apa.

– Én újra föltenném Mr. Forbes kérdését. *Hol* van a naszád?

– A C szektor hatodik vagy első emeletén, Jane – mondta Heywood meglepve.

– Igen? Biztos, hogy kedves barátaink nem ugrottak bele és suhantak el már régesrég?

Meglepett csönd támadt.

– Biztos… – hallatszott innen-onnan, de elég bizonytalanul.

– Persze hogy biztos – szólalt meg Ryan jókedvűen. – Mire való a radar? Ha ugrani akarnak, legalább néhány kilométerre el kell távolodniuk a hajójuktól, addigra pedig észrevesszük őket. Jelzett a radar bármilyen forgalmat? Nem jelzett. Tehát nem ugrottak.

– Utánanézne, Mr. Whalley? – fordult az ügyeletes felé a parancsnok. A pilóta bólintott és a rögzítőhöz fordult.

– Akkor pedig az a kérdés: miért nem ugrottak? – szólt ismét Jane. – Talán nem tudnak a naszád létezéséről?

– Mi se tudtunk róla – ellenkezett Howard főhadnagy.

– Csakhogy ők ott vannak ám, mi meg itt – reccsent bele Wright hangja. – Nekik az a Mox nem egy elméleti adat a dokumentációban, hanem egy külön műszerfal a vezérlőben.

– És ha az a műszerfal is összetört?

– Akkor egy külön egység bármelyik kézigép listáján. Egyre megy. Ők ugyanúgy látják a Moxot bárhonnan, ahogy mi a Prométeuszainkat és a Galaxy–8-asainkat. Ha a foglyok nem ismerik a *Hyperion* felszereltségét, az kellett hogy legyen az első, hogy utánanéznek a csónakoknak.

– Akkor hát miért nem ugrottak? – kérdezte Jane ismét.

– Megmondom én azt, Jane – szólt bele Law. – Mert nem volt hová.

– Miért nem?

– Maga mit tenne, ha az egyik csónakdokkunkban egy Mox volna? Beleülne és hozna segítséget, igaz? Mert maga bárhová mehet, bárhol segítségre talál. Ők azonban elítélt bűnözők. Csak egyfajta segítségre számíthatnak: arra, hogy egy másik hajó viszi el őket abba a börtönbe, ahova a *Hyperion* tartott. Ők szeretnék ezt elkerülni. Számukra az összeütközés szerencsés véletlen, ami lehetővé tette, hogy felülkerekedjenek az őrségen és megkaparintsanak egy sérült hajót. Ez a hajó lehetővé teszi, hogy kutatóútra induljanak a Galaxisban. Valahol biztosan van lakható bolygó, ahol észrevétlenül leszállhatnak. Még olyan lakható bolygóra is rábukkanhatnak, amiről senki sem tud, ami nincs is rajta a galaktikus térképeken.

– Őrnagy úr – kérdezte a szállásmester –, erre a Mox nem alkalmas?

– Nem, Mr. Howard, mert csak a társaság egy kicsiny része indulhatna vele útnak, és nem is jutnának messzire. Amint mondtam, a Moxok hatósugara legfeljebb ötven fényév. A Galaxis lakott vidékeinek közepén vagyunk, legalább ötszáz fényévnyi körzeten belül nincsen olyan lakható bolygó, ahol a *Hyperion*t azonnal kérdőre ne vonnák a hatóságok, ha megjelenik a radarjaikon. Nekik olyan bolygó kell, ahol nincsenek hatóságok, ahol nincsen senki. Ilyet egy Moxszal soha nem találnának.

– Értem, Mr. Law, köszönöm.

– Nincs nyom a rögzítőn – szólt közbe Whalley.

– Még valami – mocorgott Biggs az ülésében. – Ha most valaki azt mondaná, hogy Brown és Dempsey repüljön el azzal a Moxszal és hívjon segítséget, én nem szólnék egy árva szót se. De ha mi hárman, már engedelmet, börtöntöltelékek volnánk, akkor erősen kétséges volna számomra, hogy Brownék visszajönnek-e. Nem bíznék meg bennük. Derék barátaink nem bízhatnak egymásban, ezért senki sem repülhet el a Moxszal.

– Jó gondolat – mondta Kjartansson. – Nem lehetséges, hogy valamiképpen repülésképtelenné is tették?

– Ezt azért talán mégse – vélte Forbes.

– De egy kódzárat minden további nélkül rátehettek – szólt Ryan. – Mondjuk egy négyjegyű számmal lekódolták a hajtóművet, és a négy főkolompos mindegyike egy-egy számot ismer.

– És ha ők négyen összebeszélnek? – kérdezte Jane.

– Akkor mondjuk annyi jegyűt, ahányan már nem férnek a naszádba.

– De ha kódolva van, mihez kezdhetünk a naszáddal *mi?*

– Ugyan, főkadét. Nincs a világnak az a kódja, amit föl ne lehetne törni. Viszünk magunkkal egy külön erre specializált kódtörő készüléket, az egykettőre elintézi.

– *Viszünk?* – kérdezte az ezredes. – Ön tehát már azt tervezi, hogy elrepülne a Moxszal?

– Parancsnok úr nem tartja jó ötletnek? – tárta szét a kezét Ryan.
– Nem mondtam, hogy nem tartom, csak a dolognak erről a részéről még nem beszéltünk.
– Hát beszéljünk, ha önök is úgy gondolják – nézett Ryan előbb az ezredesre, majd végighordozta tekintetét a vezérlőn. – Jómagam úgy hiszem, hogy célszerű lenne expedíciót indítani a Mox megszerzésére. Ez a hajócska néhány órán belül az egész Főparancsnokságot… akár a miénket, akár az MHQ-t ide tudja hozni. Szeretném látni, mihez kezdene a mi jó Kirkland őrnagyunk, ha egy galaktikus hadihajóval kellene vitát folytatnia az élet szépségeiről.
Az ezredes osztozott a többiek derültségében.
– Ön tehát elrepülne a Moxszal, Mr. Ryan?
– Ha úgy érti a kérdést, uram, hogy én magam beleülnék-e: én bizony bele, ha nem nekem kell vezetni. Ahhoz én kevés vagyok, ezredes úr. De bármit megteszek azért, hogy valaki, aki képes repülni vele, repülhessen.
– Kell bele egy pilóta és egy navigátor – szúrta közbe Jane.
– Nem ez a kérdés – szólalt meg Wright reszelős hangja. – Az a kérdés, mi kell ahhoz, hogy az a pilóta meg az a navigátor elindíthassa a hajót. Először is kell a vezérlő engedélye.
– Vészhelyzeti állapotban nem – mondta Kjartansson.
– Kérdés, hogy a sérült vezérlővel el tudja-e fogadtatni a vészhelyzeti állapotot! A katasztrófa miattit az automatika rég lefújta.
– Én el tudom, őrnagy úr – szólalt meg Lemuel.
– Nos? – nézett rá a főpilóta érdeklődve.
– Ha kiiktatom a Syntauton a VP443-as blokkot, akkor azt csinálok a Moxszal, amit akarok, vészhelyzeti állapot nélkül is.
– És hogyan iktatja ki, Mr. Lemuel, ha nem vagyok indiszkrét?
– Azzal a módszerrel, amit Charles is alkalmazott egy évvel ezelőtt.
Kis csend támadt. Jane teljes öt másodpercig küzdött a hirtelen felbukkant név kiváltotta érzéseivel, aztán rájött, hogy nem érti Lemuel válaszát. Mit csinált Charles, amit?… Már éppen meg akarta kérdezni, amikor bevillant a válasz. Lemuel a szabotázsra gondolt. Fel kell robbantani!
– Hát jó – felelte Wright kissé kétkedően. – Ha maga azt mondja, nekem jó. De először is oda kell jutnia, ha nem veszi zokon. Vagy végig kell lopakodnia a folyosókon a detonátorával és Mr. Ryan kódtörőjével, meg amit még közben összeszedünk, vagy ki kell nyitnia egy másik zsilipet.
– Elnézést – emelte föl a kezét Reeves –, de a folyosó az A szektorba nyílik, a Mox pedig a C-ben van.
– Igaza van, Reeves kadét – bólintott Wright –, és a kettő között ott van a B szektor, ami rabszállító hajónál rengeteg sok bezárt ajtót jelent.

Amíg azokat nyitogatja, Mr. Lemuel, barátaink sült kadétot csinálnak magából. Ugye nem képzeli, hogy nem veszik észre a robbanást?

– Nem, őrnagy úr – rázta fejét Lemuel. – Én úgy gondoltam, hogy egy csapat az A szektorba menne a VP443-as kiiktatására, egy másik pedig egyenesen a Moxhoz, egy külső zsilipen át.

– És hogy nyitják ki a külső zsilipet?

– Úgy, hogy küldünk egy nyitási parancsot – vágott bele Jones hangosan. – Mire való az a rengeteg program, amit beletettünk a gépekbe?

– Tehát ők maguk fogják kinyitni a zsilipet? És ha Field fogja magát és visszazárja?

– Próbálja meg, ha tudja! – vágta rá Jones. – Hisz még azt se látja, hogy valaki közeledik a hajójukhoz, nem működik a radarja.

– Biztos ebben?

– Biztos vagyok, őrnagy úr. Azt a részt már elég jól ismerjük.

– Jól van – bólintott Wright. – Tehát két csónakkal odarepülnek és két zsilipen behatolnak. Rendben. De akkor akadályozzák meg azt is, hogy a zsilipek nyitásáról odabent tudomást szerezzenek, különben fasírtot csinálnak magukból.

– Már engedelmet, őrnagy úr – mondta Ryan –, azért egy-két puska nálunk is akad, és a mi embereink se ijednek meg az árnyékuktól. Amellett miénk a helyzeti előny. Mire ők odaérnek a zsiliphez, mi rég harcálláspontot foglaltunk el, és egyenként leszedjük őket.

– Dehogyis, százados úr. Amikor ők odaérnek, maguk még javában zsilipelnek. A külső ajtó nyitása elég lesz, hogy riassza őket.

– Nem zsilipelünk – csapott az ülése karfájára Ryan. – Rövidre zárjuk a vésznyitó áramkört és kétajtósra nyitjuk a zsilipeket.

– Kissé drasztikus az odabent levőkkel szemben.

– Előbb kellett volna meggondolniuk!

– Amellett kifújja magukat a huzat.

– Rögzítjük magunkat.

– Uraim – állította meg a parancsnok a szócsatát –, kérem, álljunk meg egy percre. Mr. Ryan, komolyan gondolja, amit elmondott?

A százados kihúzta magát ültében.

– A legkomolyabban, uram!

– Öntsük formába az önök tervét. Kell tehát két csapat: egy a Moxhoz megy, egy felrobbantja a VP443-ast. Mekkorák legyenek ezek a csapatok?

– A Mox-csapatba kell egy navigátor és egy pilóta – kezdte Ryan.

– És ha az egyiket lelövik? – szakította félbe Jones.

Ryan bólintott. – Két navigátor és két pilóta.

– Nem hagyhatjuk az *Urániá*t navigátor nélkül – ellenkezett Forbes. – Ha a Moxnak baja esik, elő kell vennünk a korábbi tervet. Akkor pedig szükség lesz navigátorra.

– Megfeledkezik róla, hogy én is navigátor vagyok – nézett Forbesra a parancsnok.

– Nem, uram, de parancsnokra és navigátorra külön-külön van szükségünk.

– Én elnavigálom! – kiáltotta Jane.

– Jane – mondta apa mosolyogva –, ha nem bánod, legalább hébe-hóba betarthatnánk egy-egy szabályt. Csak úgy minden tizediket.

Jane is nevetett, de elszántan felelte: – Tudod jól, hogy el tudom navigálni a hajót. De ha ez nem jó, akkor maradjon itt egy navigátor, én pedig elviszem a Moxot.

– Szó se lehet róla – felelte apa. – Csak nem gondolod, hogy a tűzvonalba küldelek?

– Megvédjük, uram! – vágta rá Ryan.

– Tudom, százados úr. Mégpedig azzal, hogy szépen itt marad. Tehát egy navigátor megy a Moxszal, egy marad. Azt nem bánom, ha két pilótát visznek. Tovább!

– Kell néhány ember a védelmükre – folytatta Ryan. – Egy szakaszt javaslok.

– Stewardokat?

– Kadétokat, uram. Odaát nem elég a fegyverforgatás, műszaki trükkökre is szükség lehet.

– Tovább!

– Az A szektorba induló csapatba kell egy tiszt, illetve mivel azt kilőhetik, két tiszt. Mivel ott mindenképpen szükség van a műszaki ismeretekre, én szeretnék menni, ha parancsnok úr megengedi. Valamint egy szakasz kadét.

– Kettőt javaslok – szólalt meg Law. – Hátul vagy felbukkannak a barátaink, vagy nem, de elöl egészen biztosan megjelennek, éspedig barátságtalan érzelmekkel.

– Rendben. Tehát két tiszt és két szakasz kadét – bólintott az ezredes –, a Moxhoz pedig egy navigátor, két pilóta és egy szakasz kadét. Összesen negyvenegy ember. Ennyivel talán már van esélyük. De hadd kérdezzek meg egy-két dolgot. Amikor a három tiszt elrepült a Moxszal, mit csinálnak a fedezetüket biztosító kadétok? Könnyen meglehet, hogy addigra elvágják a visszavonulásuk útját.

– Akár beszállhatnak ők is a Moxba – mondta Ryan.

– Ha beférnek – szólalt meg Shelton, első ízben a tanácskozás folyamán.

– Nem férnek be – jelentette ki Jones. – Ez a Mox ugyanis csupán hatszemélyes.

– Honnan tudja, Mr. Jones? – kérdezte Ryan.

A kadét megpörgette tenyerén a gépét. – A starepróból. Amíg az urak arról beszélgettek, mit tegyenek a Moxszal, bennem fölmerült a kérdés,

hogy mi van, ha esetleg a naszád eleve nincs is ott, mert például egy héttel ezelőtt és három naprendszerrel távolabb kitették javítás végett. Ezért megnéztem a stareprót. Ott van, üzemképes, minden rendszere zöldet mutat.

– De hiszen – szólalt meg Jane – azt a stareprót a PQV-ről kértem.

– Persze, de a mikrokernális kódban sok más dolgot is megtalálsz.

– Köszönjük, Jones kadét – mosolyodott el a parancsnok. – Igen, erre csakugyan nem gondoltunk. Tehát vissza a kadétokra. Mit tegyenek a naszád indulása után?

– Megpróbálhatnak visszavonulni – mondta Ryan. – Ha ez akadályokba ütközik, azt is megtehetik, hogy elhagyják a hajót ugyanazon a dokkon át, amin a Mox.

– Ki az űrbe? – hökkent meg Jane.

– Persze, főkadét. Az űrruhák oxigénkészlete negyvennyolc órára elegendő. Ennyi idő alatt hússzor is összeszedjük őket egy Galaxyval.

– Rendben, Mr. Ryan – vonta meg vállát az ezredes –, ezt majd a szakaszparancsnok dönti el a helyszínen. A magam részéről mindig ódzkodtam az ilyesmitől, de szükség törvényt bont. Mi legyen a másik csapattal a naszád indulása után?

– Ugyanez a teendőjük. Visszavonulni vagy távozni az űrbe. Nekik persze csak egy zsilip áll majd rendelkezésükre, nem egy egész hajódokk, de kétajtós nyitással. Van esélyük, hogy sikerüljön.

– Értem. Még valami kérdés, gondolat, javaslat, mielőtt eldöntenénk, hogy alkalmazzuk-e ezt a módszert?

Jones jelentkezett. – Célszerű lenne kigondolni azt is, hogy mikor induljunk.

– Van ötlete?

– Az MHQ-hajók ugyanazt a hajóidőt használják, mint mi. A hajóidő szerinti hajnali órákat javaslom, amikor a legmélyebben alszanak. Éspedig holnapután.

– Miért?

– Holnap reggel átküldhetünk nekik egy csomó készüléket, amiket elláttunk a szükséges szemekkel, fülekkel és legfőképpen kezekkel. Ezeket ők a holnapi nap folyamán beépítik. Onnantól kezdve bármikor támadhatunk. Nem látom be, mire várnánk ezután.

– Értem. Még valaki?

Nem volt több hozzászóló.

– Akkor döntsük el, elfogadjuk-e az eddigiekben felvázolt tervet megvalósításra. Legyen szíves fölemelni a kezét, aki helyesli a tervet.

Szinte mindenki fölemelte. Jane végignézett a tiszteken; csak Law és Shelton keze maradt az ölében. A négyes szakaszból mindenki igennel szavazott, más szakaszokból néhány kéz hiányzott.

– Köszönöm. Ellenpróbát kérek – mondta apa.

Egyetlen kéz sem emelkedett föl ezúttal.
– Köszönöm. Tartózkodott valaki?
Law, Shelton és néhány kadét fölemelte a kezét.
– Köszönöm. Carson főkadét!
Jane ijedten ugrott talpra. – Parancs!
– Egy igen–nem kérdésre matematikailag kétféle, a tartózkodással együtt háromféle válasz adható. Mi lenne az a negyedik válasz, amire voksát adná?
Jane egy egész másodpercig nézett döbbenten apára, nem értve, miről beszél. Aztán rájött, hogy míg a többieket figyelte, eszébe sem jutott bármikor fölemelni a kezét. De hát…
– Én… nekem… nekem eszembe sem jutott, hogy szavaznom kellene.
– Úgy?
– Végül is hivatalosan nem vagyok a legénység tagja…
Apa megcsóválta a fejét. – *Hivatalosan* nem is szavaztunk. Csupán azért tettük, mert nem szerettem volna a legénység véleményének ismerete nélkül dönteni. De *hivatalosan* én egy személyben döntök mint parancsnok. Kérhetem tehát a véleményét?
Jane kihúzta magát és föltartotta jobbját.
– Jelentem, a szavazatom igen!
– Köszönöm. *Most* jön a hivatalos döntés. Uraim, holnapután hajnalban megtámadjuk a *Hyperion*t a vázolt tervek szerint. Kezdjünk hozzá a feladat részletes kidolgozásához.

59.

A vezérlő főpultjának képernyői elé leengedték a nagy panorámaképernyőt, ami széltében-hosszában az egész felületet betakarta, és kitették rá a *Hyperion* térképét több különböző nézetből. Persze csak azokat a részeket, amik különböztek az *Uraniá*tól: a B szektort és a C egy-két részletét.
– Itt kell tehát robbantanunk – jelölte be Ryan a VP443-as helyét. – A helyzet a következő. Ha a Béta csapat kirobbantja ezt a blokkot, azzal a teljes LP9-es, LP6-os, QPA43-as és QPP43-as blokkok szétmennek. Ennek néhány mellékes dolog mellett az lesz a következménye, hogy elvész a kontroll a BLL vonalról. Vagyis enyhén szólva megnehezül a közlekedés.
– De nem nekünk, százados úr – jegyezte meg Wilson.
– Igazán? Ön talán át tud sétálni a bezárt védőajtókon?

– Még nem próbáltam, uram. De ha viszünk egy detonátort, akkor vihetünk többet is. Elvégre ezek nem zsilipek, akár egy MPA–4-essel is ki lehet vinni őket.
– Értem. Nos, akár működhet az ötlete, Mr. Wilson, de számítson arra, hogy esetleg szükségessé válhat a két csapat egyesítése.
– Hogy érti ezt, Mr. Ryan? – kérdezte apa.
– Uram, megtörténhet, hogy az egyik csapat szorongatott helyzetbe kerül, amiből csak a másik tudja kisegíteni. Ha erre nem készülünk fel, kínos meglepetések érhetnek minket. Ha azonban a két csapat több mint egy egész szektornyi távolságból segíteni akar egymásnak, akkor legalább húsz védőajtóval kell megküzdeniük, nem számítva két szektorzsilipet, de azokat most hagyjuk. Tehát legkevesebb húsz darab detonátort kell magával vinnie mindkét csapatnak. Nem túl vonzó gondolat.
– Az Alfák tizenöten vannak – jegyezte meg Howard –, ha mindenki kettőt visz, bő tartalékuk is lesz.
– Igen, főhadnagy, de engem nem is a súlyuk zavar. Ha csak egyetlen detonátor kap találatot, akkor mind felrobban, mert nem szakadhatunk el messzire egymástól. Egyetlen megoldást látok: az összeset fölpakoljuk egy vagy két ember hátára, akik mindig a legfedezettebb pontokon maradnak, a tűzvonalnak soha még a közelébe sem mehetnek.
– Nem lenne jobb egy kiskocsira tenni őket? – kérdezte Law.
– Nem, uram, mert egy ember gyorsabban mozog és kisebb helyen elfér.
– Pontos útitervet kell készítenünk – szólalt meg Forbes –, hogy tudjuk, hány védőajtóval találkozhatunk majd.
– Igaza van – bólintott Ryan. – Ötféle útvonalat kell kialakítanunk. Egyes és kettes szám: a behatolási ponttól az Alfa, illetve Béta pontig; hármas és négyes szám; ezen pontoktól a legcélszerűbb távozási pontokig; ötös szám: az Alfa ponttól a Bétáig vagy megfordítva, ha a másik csapat segítségére kell sietni. – Míg beszélt, gyors mozdulatokkal felrajzolt a térképre három vonalat. – Elméletben az egyes számú útvonal megegyezik a hármassal, a kettes pedig a négyessel, hiszen a legjobb ott távozni, ahol behatoltunk. A gyakorlatban azonban várható, hogy az ellenség elvágja a visszavonulási útvonalunkat, ezért vészútvonalról kell gondoskodni. Ennek feltétele, hogy Mr. Jones kezei képesek legyenek kívánságra bármelyik zsilipet kinyitni.
– Ez nem lesz probléma, uram – mondta a kadét.
– A legnehezebb az ötös számú útvonal kialakítása. A térképre felrajzoltam a legrövidebb utat, de a fél hajón végig kell mennünk, tehát nagyon könnyű az utunkba állni. Ez esetben rögtönöznünk kell. Az akcióban részt vevőktől elvárom, hogy indulásig megtanulják a *Hyperion* térképét. Úgy kell ott sétálgatnunk, mintha a saját hajónkban lennénk.

Nem lesz időnk arra, hogy egy zsebgépen olvasgassuk a térképet, miközben esetleg lőnek ránk.

– Nem lenne célszerű minél előbb eldönteni, kik vesznek részt az akcióban? – kérdezte Kjartansson. – Akkor mielőbb hozzáláthatnak a tanuláshoz.

– Egyetértek – bólintott az ezredes. – Lássuk. Az Alfa csapatban a navigátor Mr. Shelton lesz, a két pilóta Mr. Whalley és Mr. Thornton. Óhajt valamit, főhadnagy úr? – emelte fel a hangját, mert Shelton fészkelődni kezdett a helyén.

– Megkérdezhetem ezredes urat a döntése indokáról? – kérdezte kissé érdesen.

– Megkérdezheti. Úgy gondolom, hogy Mr. Wright és Mr. Law nagyobb tapasztalata nem esik akkora súllyal a latba, mint az, hogy mindketten idős emberek, márpedig ezen az úton a fizikai erőnlét, a gyors mozgás vélhetően igen fontos lesz. Kielégíti a válaszom?

– Igen – felelte Shelton kurtán. Arcáról semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni.

– Van még kérdése?

– Nincsen.

– Helyes. A Béta csapat vezetője kérésének megfelelően Mr. Ryan lesz, helyettese Mr. Kjartansson. Igen, Mr. Howard? – nézett most a szállásmesterre, aki felemelte a kezét.

– Elnézést, hogy most meg én szakítom félbe, ezredes úr, de helyesebbnek tartanám, ha engem küldene Mr. Kjartansson helyett. Ne haragudjon – nézett a fedélzetmesterre bocsánatkérően.

– Mivel indokolja ezt? – kérdezte a parancsnok.

– A takarékossággal, uram. Az *Uraniá*n a terv szerint nem marad más tiszt, mint ön, a két őrnagy és Mr. Forbes, aki sérülése miatt nem végezhet teljes értékű munkát. Ha olyan helyzetbe kerülnek, hogy szükségük van tisztekre, akkor célszerűbb, ha Mr. Kjartansson az, aki itt van, mert komoly műszaki ismeretekkel rendelkezik. Nekem a stewardok igazgatásán és az utasokkal való kapcsolattartáson kívül nem sok hasznomat vennék, ha az *Uraniá*n valami probléma történne.

– Elnézést – kért szót Kjartansson –, de véleményem szerint a Béta csapatnál sokkal valószínűbben lesz szükség műszaki ismeretekre, mint ideát.

– Engedelmet, százados úr, de Mr. Ryan és két szakasz kadét lesz a helyszínen.

– Itt is lesz két szakasz, főhadnagy úr, valamint a három főtisztünk, akik szintén nem ijednek meg egypár áramkör láttán. Itt ráadásul egész biztosan számíthatunk is rájuk, míg a másik hajón sajnos veszteségektől kell tartanunk.

– Uraim – szólalt meg az ezredes –, zárjuk le a vitát. Magam is arra hajlok, hogy Mr. Kjartanssonra a *Hyperion*on van nagyobb szükség. Ráadásul amint ön is utalt rá, Mr. Howard, az utasokkal való kapcsolattartásnak ön a szakembere. Ön az egyetlen tiszt, akit az utasok személyesen ismernek. Meggyőződésem szerint kizárólag azért nem kellett az elmúlt hetvenkét órában hisztérikus utasokkal bajlódnunk, mert ön a helyén volt és a megfelelő eligazítást adta a stewardoknak. Ezt nem nélkülözhetjük, főhadnagy úr.

Howard kissé savanyúan elmosolyodott.

– Hát legalább megpróbáltam.

– Senki sem vonja kétségbe a bátorságát, főhadnagy úr – nyugtatta meg az ezredes –, de mindenkit ott kell foglalkoztatnunk, ahol a legtöbbet tud használni. Erről jut eszembe, a kizsilipelést követően mindkét csapatnak autonómiát adok. Az Alfa csapat parancsnoka Thornton százados, ha vezénylésre képtelenné válna, akkor Mr. Whalley, Mr. Shelton, s így tovább. A Bétáé, mint mondtam, Ryan százados. Ha később egyesítenék erőiket, akkor a parancsnok Ryan százados. Az eredeti tervben nem szereplő kitérőkre, ha az idő és a helyzet nem akadályozza, engedélyt kérnek tőlem.

60.

A haditanács – Jane hamarjában vissza se tudott emlékezni, hányadik a katasztrófa óta – három óra hosszat tartott, és fantasztikus eredménnyel zárult. Mindent kidolgoztak, a legapróbb részletekig.

Jane egész este és másnap egész nap tűkön ült. A támadásig hátralevő minden óra egy-egy évszázadnak tűnt.

– És melyik szakaszok mennek? – tette föl a kérdést még a haditanács legvégén.

– Döntsük el – bólintott apa. – Önként jelentkezőket kérek!

Mind az öt szakaszparancsnok fölpattant helyéről.

– Köszönöm, uraim, ezt vártam önöktől. Kérem, jöjjenek ide és adják át kitűzőiket. Carson főkadét fog sorsolni.

Jane fölugrott és kiszaladt középre, ahol az öt kadét beledobta kitűzőjét apa sapkájába. Apa jól összerázta, Jane pedig behunyta szemét.

– Lássuk az Alfa csapatot – mondta apa.

Jane kivett egy jelvényt.

– Heywood kadét – hallatszott föntről apa hangja.

– Négyes szakasz, parancs, uram! – vágta rá Heywood.

Jane egyszerre érzett örömöt és aggodalmat. Éppen az ő szakasza kerül veszélyes helyzetbe. Igaz, a másik kettő még veszélyesebb küldetést kap.

– Béta egyes csapat – mondta apa.
Jane kotorászott egy kicsit és kivett egy kitűzőt.
– Muir kadét – mondta apa.
– Egyes szakasz, parancs, uram! – jött Muir hangja.
Hát már megint ők. Tavaly hátul rekedtek, most pedig mennek a tűzvonalba.
– Béta kettes csapat.
Jane kivette a harmadik jelvényt.
– Dickson kadét.
– Hármas szakasz, parancs, uram!
Jane kinyitotta a szemét. A szakaszparancsnokok visszatették jelvényeiket és helyükre mentek.
– A kiválasztott szakaszoknak engedélyezem – jelentette be apa –, hogy a küldetés idejére eltérjenek a névsortól és belátásuk szerint válasszanak parancsnokot, ha kívánják.
A kadétok jelezték, hogy megértették. Jane utánaszámolt: ma Heywood az ügyeletes szakaszparancsnok, akkor holnap Jones lesz, az akció napján pedig Kelly.
Este nyolckor a haditanács azzal ért véget, hogy másnap a legénység itthon maradó része ugyanúgy dolgozik, mint az előző napokon, a küldetésben részt vevők viszont mostantól pihenő szolgálatban vannak.
Ezen az estén Jane nem morfondírozott semmiről. Beesett az ágyba és elaludt.
Fél nyolckor ébredt, korábban a szokásosnál, de hát korán is feküdt le. Kimászott az ágyból és csinált magának egy forró fürdőt. Aztán csöngetett Munrónak.
– Jó reggelt – lépett be a steward. – Hogy aludtál?
– Remekül. Mi újság?
– Csend van, pihennek. A két beosztott kadétszakasz csak kilenckor lép szolgálatba. Ugyanazt fogják csinálni, mint eddig. Egy csapat steward pedig délelőtt összeszedi az akciócsapat felszerelését. Ennyi a terv mára.
– A négyes szakasz?
– Lent vannak a szobájukban.

61.

Mindig emlékezni fog erre a délelőttre, ha vén űrkapitány lesz, akkor is. A fiúkkal reggelizett, velük is ebédelt, s a kettő között, de még evés közben is, egyfolytában beszélgettek. Utoljára tavaly volt ennyi idejük nyugodtan beszélgetni, amikor az *Urania* csöndesen aludt a selmai homok-

ban. Rendes körülmények között a kadétoknak ritkán van egyvégtében ennyi szabad idejük.

Sokat tanult ezen a délelőttön, például elmondtak neki mindent az olyan Moxokról, amilyen a *Hyperion*on is van. Remek kis hajócska, kényelmesnek nem mondható, de jók a hiperképességei és jól térmanőverez. Ha megkaparintják, övék a világűr.

De beszéltek más dolgokról is, az Aurora Melliorisról és az Alexáról, a Terráról és a fiúk szülőbolygóiról. Jane eddig nem is tudta, hogy a kadétok szinte mind ugyanonnan valók, a Rigel–Procyon szektorokból, a Főparancsnokság ugyanis a kadétiskolában a növendékekre bízza, hogyan kívánnak csoportosulni, és sok szakaszban vannak egyfelé valósi fiúk. De van a hajón még egy igazi terrai kadét is, Onizuka az egyes szakaszból, ő is egy örök napsütésben fürdő óceáni szigeten született, akárcsak Jane.

Csak egy órakor zavarták meg őket. Forbes volt, közölte, hogy az akciócsapatok felszerelése bevetésre készen vár a C6A-ban, és bizonyára ellenőrizni akarják. Persze hogy akarták, szervizkocsit hívtak és hátramentek.

Ahogy áthaladtak a B szektoron, Jane itt-ott utasokat vett észre. Ez meglepte; nem mintha ezeken a szolgálati folyosókon kifejezetten tilos lett volna utasoknak járni, éppen csak ő már megint teljesen elfeledkezett az utasok létezéséről. Most azonban alkalma nyílt rá, hogy megjegyezze őket.

Amikor elérték a szektorzsilipet, Lemuel leszállt a kocsiról és hozzálátott az ajtónyitáshoz. Általános mozgósítás lévén szóba sem jöhetett, hogy a stewardok nyitva hagyják a zsilipet a kadétoknak; ellenkezőleg, az összes biztonsági rendszert rá kellett kapcsolni. Lemuel tehát jó öt percig szöszmötölt a zsilipnél, ők közben a kocsin beszélgettek tovább. Néhány utas megállt a kocsi közelében és őket figyelte. Aztán több lett. Már vagy húszan álldogáltak ott, egytől egyig férfiak.

– Zsilip nyitva – jelentette Lemuel, és a kocsi felé indult.

Egy nagydarab férfi hirtelen elállta az útját. – Hé, űrhajós urak! Talán szólnának két szót az utasokhoz.

Lemuel meglepve megállt. Jones hátrafordult. – Mit óhajt?

– Nem magához szóltam – felelte az ember.

– De igen – bólintott Jones, és a kocsifelhágóra lépett. – Én vagyok a parancsnok, tehát hozzám szólt. Mit óhajt?

– Egy kis felvilágosítást. Mit csinálnak maguk itt?

– Ez nem önökre tartozik.

– De ránk is tartozik – szólalt meg egy másik férfi. – Mi is ezen a hajón vagyunk, vagy mi.

– Azon dolgozunk, hogy már ne kelljen sokáig itt lenniük – felelte Jones. – És most megyünk. Viszontlá…

– Lassabban, hé! – mondta az első férfi, és egy lépést tett Lemuel felé.

– Le! – csattant föl Jones, s egy szempillantáson belül mindannyian leszálltak a kocsiról. Jane sem maradt le. A férfiakra tizenegy puskacső szegeződött.

– Hátra! – förmedt Jones a tagbaszakadtra.

Jane hirtelen észbe kapott, visszaugrott a kocsira és fölkapta Lemuel fegyverét. Megállt a kocsi legmagasabb pontján és a nagydarabra szegezte a csövet.

– Hé – mondta az. – Mi csak…

– Biztosíts! – vezényelte Jones.

Tizenegy fegyver kattant egyszerre. Jane keze is mozdult a vezérlőn, de nem biztosította ki. Fogalma se volt, mit kell megnyomni hozzá, de amíg nem kezdi el tanulmányozni a kapcsolókat, addig az utasok erre nem jönnek rá.

– Tízig számolok – közölte Jones –, aztán mindenkit letartóztatok, aki nincs a fehér ajtó mögött – intett az utasfolyosó bejárata felé. – Egy…

– Mi csak beszélgetni akartunk – próbálkozott a nagydarab.

– Kettő – mondta Jones.

Többen megfordultak és az ajtó felé vették az irányt.

– Három – folytatta Jones.

– Fegyverbe! – harsant egy hang a folyosóról. – Kocsiról le! Harcálláspontot elfoglalni!

Onizuka volt. Az egyes szakasz kocsija bekanyarodott a keresztirányú folyosóra, és menet közben ugráltak le róla a kadétok.

– Négy – mondta Jones.

Az összes utas beszaladt a saját folyosójukra, már csak ez a kettő maradt. Hitetlenkedve álltak és nézték a fegyvereseket.

– Öt – mondta Jones.

– Én engedelmeskedném – szólalt meg Jane a kocsi tetején. – Inkább szaladnék most, mint ülnék évekig.

A kadétok nevettek. A két férfi összenézett, aztán vállat vontak és megfordultak, éppen amikor Jones kimondta a hatos számot. A hetet már nem hallották. Kelly és Wilson utánuk ment és bezárta mögöttük az ajtót.

– Lebiztosítani – mondta Jones és Onizuka egyszerre.

A kadétok becsattintották a lebiztosítókat, Jane pedig leeresztette a fegyvert.

– Vigyázz! – kiáltott rá Biggs. Huszonhárom kadét automatikusan vigyázzba merevedett, nem értve, mi történik. – Biztosítsd le, Jane!

A kadétok fölengedtek.

– Jaj, Biggs, azt hiszed, hogy kibiztosítottam? – nézett le Jane szemrehányóan. – Fogalmam sincs, hogy kell. Kapd el, Lemuel!

A puska átrepült Biggs és Jones fölött és tulajdonosa kezében landolt, aki megnézte és jelezte, hogy tényleg le van biztosítva.

– Jól van – mondta Jones –, akkor menjünk.

– Jelentsd a történteket a parancsnoknak – javasolta Jane, míg a kadétok visszatértek a kocsikra.

Jones nemet intett. – Az utasokkal kapcsolatos dolgok a szállásmesterre tartoznak. – Távkomot vett elő. – Jones kadét hívja Howard főhadnagyot.

62.

Ahogy átértek a zsilipen, a hármas szakasz is fölzárkózott mögéjük. A C6A-ig vezető úton az eseményeket mesélték nekik.

A C6A-ban, közvetlenül a hajódokk mellett egy szakasz steward várta őket, Fielding őrmesterrel az élükön. Az őrmester kilépett és Joneshoz fordult, de ekkor észrevette Jane-t és vigyázzba vágta magát. Tisztelgett.

– Carson főkadét! Jelentem, az akciócsapat felszerelését bevetésre előkészítettük!

Jane komoly arccal viszonozta a tisztelgést. – Köszönöm. Őrmester úr, vezényeljen pihenjt az embereinek. Az akciócsapat megtekinti a felszerelést.

Már nem is csodálkozott rajta, ahogy más sem, hogy Fielding rangidősként kezeli, s ő maga is akként viselkedik.

A kadétok munkához láttak. Átvették a stewardoktól a részletes eszközleltárt, mindent egyeztettek rajta, s maguk is csináltak egy újat. Minden egyes készüléket három ember vizsgált át. Az űrruhákkal kezdték, hogy aztán egy óra múlva azokkal is fejezzék be. A stewardok megállás nélkül szaladgáltak műszerekért, szerszámokért, egyszer-kétszer csereholmiért is, ha a kiválasztott példány nem volt kifogástalan. Maga Fielding is alaposan kivette a részét a munkából, pedig se fiatal nem volt már, se pehelysúlyú. Jane azonban már tavaly is megfigyelte, hogy az őrmester számára nincs könnyű és nehéz feladat, csak feladat van, teherbírása pedig egy kadétnak is becsületére válna.

Jane e munka alatt is rengeteget tanult. Minden egyes eszközt megmutattak neki, elmondták, mire való és hogy működik. Kivéve persze az űrruhát, hiszen azt apa régesrég megtanította neki, az oxigénnyomás ellenőrzésétől egészen a sérült ruha viselés közbeni kijavításáig. Az űrben ez a tudás életmentő lehet.

De a fegyverek használata új dolog volt. Először megmutatták neki a kapcsolókat és hogy melyik mire való, aztán belőtték az összes fegyvert. Kipróbálatlan fegyverekkel nem mehettek. Jane is részt vett a szervizfolyosón rendezett céllövészeten, és noha a kadétok mind megelőzték, hét

találatával nem érezte rossznak az eredményét. Hiszen egy kétcentis gömbre lőttek húsz méter távolságból, s az első alkalom, amikor lenyomta a billentyűt, már beleszámított a tízbe. A kadétok közül nyolcan lettek hibátlanok, köztük Dempsey, Kelly és Stanton, a többiek csak egyet-egyet rontottak.

– Rendben – mondták a szakaszparancsnokok az űrruhák másodszori átvizsgálása után. – A felszerelés megfelelő.

A helyiséget lezárták és rátették a szakaszok pecsétjét.

– Kérek engedélyt az őrzés megszervezésére – állt meg Fielding feszesen Jane előtt.

– Megadom – bólintott.

Kösz, derék öreg őrmesterem. Magamtól soha nem jutott volna eszembe, hogy őrizni kell a holmit.

63.

– Döntsük el, ki vezesse az akciót – mondta Jones, amikor letelepedtek a pihenőjükben. – Javaslom, hogy szavazzunk. Bocs, csővezető, attól tartok, ezt magunknak kell megcsinálnunk.

A kadétok elővették kézigépeiket és matattak rajtuk pár pillanatig.

– Köszönöm – mondta Jones, ő is elővette gépét, leadta szavazatát, aztán felolvasta az eredményt. – Stanton négy, Jones három, Heywood három, Kelly egy, Wilson egy. Az akciót Stanton vezeti.

– Köszönöm – mondta a nyurga kadét. – Helyesnek tartanám, ha még egyszer alaposan átnéznénk mindkét csapat feladatát.

Ezzel telt a délutánjuk: apróra végigmentek minden részleten, átvettek minden lehetséges körülményt, aztán megint végigmentek mindenen. Már Jane maga is végig tudta volna csinálni az egész akciót egyedül.

Hat előtt valamivel jelzett Munrónak, hogy hozza a vacsorát. Korán fekszenek, hisz hajnalban indulás.

Negyed nyolckor jött el a szakasztól, azok már indultak is lefeküdni. Ő még fölszaladt a vezérlőbe megkérdezni, mi újság.

– Újság, Jane? – kérdezte Forbes. – Hát az van éppen. Néhány utas panaszt tett Howardnál, mert egy csomó űrhajós fegyvert fogott rájuk.

– Ott voltam – biccentett Jane.

– Gondoltam – felelte Forbes. – Howard egy darabig tárgyalt velük, aztán az ezredes úrhoz fordult, aki aztán tájékoztatta az utasokat a helyzetünkről és arról, hogy mit tervezünk, mert enélkül nem lehetett őket megnyugtatni. Ekkor egy csomóan jelentkeztek, hogy adjunk nekik fegyvert, mert ők is harcolni akarnak. Az ezredes úr ezért elővette azt a szabályt, ami felhatalmazza, hogy szükséghelyzetben milíciát szervezzen az utasokból, és kihirdette, hogy lehet jelentkezni.

– És jelentkeztek?

– Rengetegen. Mr. Howard toborzóhelyeket állított fel és a stewardok legtöbb altisztjét odaültette, hogy válogassák ki a jelentkezőket.

– Fegyvert is adnak nekik? – húzta össze a homlokát Jane kissé bizalmatlanul.

– Nem, csak ha bevetjük őket. Mr. Howard éjszaka gyors kiképzést tart nekik, aztán készenlétben lesznek szükség esetére.

– Akcióban ki vezeti őket?

– Mr. Howard.

– Hát jó – mondta Jane. – Én megyek aludni. Igaz is, az éjszakai ügyelet hogy lesz?

– Én ügyelek egyedül, amíg el nem kezdjük, aztán lelépek és átalszom az izgalmakat.

– Értem. Hogy van a karja? – Jane kicsit zavarba jött, mert ezt egész nap nem jutott eszébe megkérdezni. Lehet, hogy tegnap sem.

– Köszönöm, Jane, rendbe fog jönni.

64.

Te szent Galaxis, mi ez?!

Jane úgy ébredt föl, hogy szinte felugrott. Valaki iszonyúan ordított, egészen közel. Kellett hozzá egy másodperc, hogy beazonosítsa a hang forrását. Az óra volt. De kinek jutott eszébe ilyenkorra… még csak fél négy!

A zölden világító, jókora számokra meredt, de azok kitartóan mutatták a hajóidő szerinti három harmincat, és nem szóltak semmit.

Te szent Galaxis! Az akció!

A következő tizedmásodpercben a fürdőszobában volt és hideg vizet csorgatott a fejére. Magára kapta az egyenruháját és kivágódott a szobából. Feltépte az ajtót, belépett, a székről fölkapta a karóráját és már kint is volt, menet közben csatolta fel.

Három harminckilenc. Nagyszerű.

Munrót ezúttal sem kellett keresgélnie, ahogy kilépett a liftből, szembetalálkoztak.

– Jó reggelt, Jane.

– Jó reggelt – száguldott el mellette. – Munro, hova mész? Már nem odafönt vagyok. Utánam!

A négyes szakasz pihenőjében nyoma sem volt sietségnek. A fiúk ugyanúgy készülődtek reggelihez, mint máskor.

– Hagyjátok abba – rendelkezett Jane –, ez az ő dolguk. – Intett a két stewardnak, akiket menet közben kapott el és hurcolt magával. – Mit-

chell, maga átmegy a másik két szakaszhoz és gondoskodik róluk annyi emberrel, amennyi kell. Mit áll itt, mi nem érthető?! Végeztem!

– Parancs, értettem! – felelte Mitchell, és már ott sem volt.

– Úgy látom, nem fogunk unatkozni – mondta Dempsey. – A főkadét megint magas fordulatszámon pörög.

– Nagyon helyes – nyugtázta Wilson. – Már aggódtam, hogy megint egy álmos nap vár ránk.

Jane nevetett és megfenyegette őket az ujjával.

– Ne húzzatok ujjat a nagy callindrai sivatagi szörnnyel. Főkadét hívja a vezérlőt – rántotta ki a zsebéből a távkomot.

– Vezérlő, itt Forbes. Mért nem alszik, Jane?

A lány elengedte füle mellett a kérdést. – Van valami újság?

– Semmi, Jane, minden vonalon csend.

– A vezérkar?

– Még nem jelentkeztek.

– A milícia?

– Megszervezve, bevetésre készen. Nyolcszázhetvenkét fő.

– Ejha! Köszönöm, vége.

– Nocsak – mondta Riley –, a parancsnok milíciát szervezett?

– Igen, az utasok nyugtalankodni kezdtek a tegnapi összezördülésünk után. Lássunk hozzá – huppant le az egyik székre. – Jó étvágyat.

– Jó étvágyat – felelték a kadétok.

65.

Négy óra ötkor a szakasz kilépett a pihenőből és fölment az A1-be. A folyosó bejáratánál várakoztak a másik két szakasszal együtt.

Négy óra kilenckor az akciócsapat tisztjei kiléptek a vezérlőből. Stanton, Forster és McGregor kadét jelentette, hogy szakaszaik bevetésre készen állnak.

Négy óra huszonkettőkor az akciócsapatot és Jane-t szállító szervizkocsik megálltak a C6A-ban. Az őrségparancsnok jelentette, hogy rendkívüli esemény nem történt.

Négy óra harmincra a stewardok minden felszerelést berakodtak a két Galaxyba, Jane pedig érzékeny búcsút vett a négyes szakasztól.

– Vigyázzatok magatokra. – Igyekezett titkolni, hogy gombóc van a torkában.

– Abban nem lesz hiba – veregette meg a vállát Jones. – Ha elmegyünk a Moxszal, akkor találkozunk a mentőcsapat megérkezésekor. Ha nem, akkor már előbb.

– Kívánj szerencsét és menjünk – mondta Riley.

– Stanton – ugrott oda Jane. Hát nem elfelejtette? – Hajolj le! Vigyázzatok Sheltonnal – súgta gyorsan a fülébe.
– Miért? – nézett rá a fiú csodálkozva.
– Mert a főkadét azt mondta – felelte Jane mérgesen. A tisztek pár lépésre voltak tőlük, maga Shelton is, nem részletezhette.
– Beszállásra felkészülni – harsant Thornton hangja.
– Beszállásra készen, uram! – felelték a tisztek és a szakaszparancsnokok kórusban, azonnal.
– Tisztek, beszállás! – vezényelte Thornton. A tisztek szapora léptekkel fölsiettek a rámpákon és eltűntek odabent.
– Kadétok, beszállás!
A négyes szakasz jókedvűen intett Jane-nek és követte a tiszteket. A hajódokk egyszerre mintha kiürült volna. Thornton belépett az Alfa hajóba és parancsot adott a rámpa behúzására. Ő is intett még Jane-nek búcsúzóul, aztán eltűnt a zsilipajtó mögött. Az ajtó helyére siklott, a nyomáskiegyenlítő nagyot csattant. Csend lett a dokkban. Négy óra harminchat.
Jane elnézte a két hajót, amint ott pihentek; már csak néhány percig, aztán átszelik a világűr egy apró darabját és ráhozzák a frászt a börtöntöltelékekre. Az *Uraniá*nál természetesen nincs szebb hajó a Galaxisban, no de ez a két hajócska is az *Urania;* részei annak, akárcsak a vezérlő vagy a hiperatommotorok. Semmi meglepő nincs tehát abban, hogy ezeknek is karcsú fehér teste van, kecsesen áramvonalas formái, és úgy állnak erős támasztólábaikon, mintha maguk is kétezer embert rejtenének…
– Főkadét – riasztotta fel valaki álmodozásából –, mennünk kell.
– Menjenek csak – felelte oda sem nézve –, én maradok.
– Itt nem maradhat.
– Dehogynem…
Jane szavait elnyomta a felharsanó szirénahang. A dokkot vörös fény öntötte el, ami villogni kezdett. A lány felkapta fejét.
– Mennünk kell! – kiabálta a steward idegesen. – Nyílik a zsilip!
Szent Galaxis, hát persze. Innen űrruha nélkül aligha nézhetné végig a startot. – Gyerünk! – vágta rá, és futásnak eredt a stewarddal az oldalán. Menet közben vette észre, hogy már senki sincs a dokkban rajtuk kívül.
Átszaladtak a kétajtósra nyitott dokkzsilipen és megálltak a műszaki megfigyelőteremben a többi steward mellett. Útitársa úgy rohant, hogy nekivágódott a falnak, aztán lihegve állt meg.
Jane visszanézett a dokkba; a piros fény kialudt, s a zsilipajtó lassan bezárult. Ahogy összecsukódott, elhallgatott a sziréna is.
– Steward! – szólt rá keményen a lihegő fiatalemberre.
Az vigyázzba vágta magát. – Jackson steward, parancs!

– Mondja, normális maga?! Komolyan azt hiszi, hogy a vezérlőben idióták ülnek, akik képesek kinyitni a zsilipet, miközben odabent emberek vannak? Komolyan azt hiszi, hogy nem látnak tovább az orruknál? Mióta szolgál…

Szavait a távkom jelzése szakította félbe. A másodperc törtrésze alatt megfeledkezett a stewardról és előkapta a készüléket.

– Carson főkadét!

– Jane, hol vagy most? – Apa hangja volt.

– A C6CQ-ban – pillantott az ajtó fölötti jelzésre.

– Nagyszerű. Valahol azon a részen hibának kell lennie. Nem nyílik a dokkzsilip.

Jane vadul körülnézett, műszerek után kutatott. Hirtelen ráébredt, hogy a fal tele van velük. Hát persze, hiszen ez a műszaki megfigyelőterem, innen szükség esetén az egész dokkot ugyanúgy el lehet irányítani.

– Főkadét, én…

– Később, Jackson! – Megpróbált tájékozódni a műszerek között. Dokkzsilip, dokkzsilip…

– Főkadét a vezérlőnek – kapta szájához a távkomot. – Mi a dokkzsilip kódja?

– Deneb, Lesath, Kitalpha – felelte apa. – Az ajtó mellett keresd.

– Vettem, Deneb, Lesath, Kitalpha, az ajtó mellett… – Az ajtó mellett? – Jackson! Maga… – Az ajtóhoz ugrott. Azonnal megtalálta a DLK jelzésű műszertáblát, rajta a nagy piros lámpát és mellette a kapcsolót. Átkattintotta, anélkül hogy bárkit is megkérdezett volna a funkciójáról.

– Főkadét a vezérlőnek… – kezdte, de apa félbeszakította:

– Köszönöm, Jane, most már minden rendben. Zéró-g starthoz felkészülni!

Jane a megfigyelőablakhoz lépett. A dokkban semmi sem változott, a két hajó mozdulatlanul pihent.

– Nyomáskiegyenlítés kész. Dokkzsilipet kinyitni!

A hajódokk szürke mennyezete lassan kettévált, s mögüle a világűr feketesége ásított be az *Urania* belsejébe. Aztán ahogy tovább nyílt a zsilip, egy fénylő folt jelent meg odakint.

– Főkadét hívja a vezérlőt – emelte föl a távkomot.

– Vezérlő, itt Law.

– Objektumot észlelek a dokkzsilip mögött.

– A Smyrna az, Jane, az Asterope bolygója. Elég messze van tőlünk.

– Vettem, köszönöm. Vége.

– Süllyedés indul – szólalt meg Thornton hangja.

A két hajó lassan elindult lefelé. Jane egy pillanatig homlokráncolva nézte őket, aztán észrevette, hogy a támasztólábaik csukódnak össze. A hajók feneke egy métert is süllyedt, aztán megállt.

– Gravitációt kikapcsolni!

Jane teste hirtelen nagyon könnyű lett.

– Nehogy a kapcsolókba kapaszkodjanak nekem! – förmedt a stewardokra, ám ezt szerencsétlenségére hátrafordulva tette. Pörögni kezdett a levegőben, aztán elindult a mennyezet felé. – Szent Galaxis! – Az, hogy baja eshet, egyáltalán nem izgatta annyira, mint az, hogy elmulaszthatja a startot. Hirtelen észrevett egy fogantyút a megfigyelőablak mellett, és az egyik fordulatnál elkapta.

– Zéró-g start indul – mondta Thornton.

A támasztólábak kiegyenesedtek, jóval gyorsabban, mint ahogy összecsukódtak. A hajók visszaemelkedtek rendes állásukba, aztán tovább haladtak fölfelé. Jane ámulva nézte. A hajók elszakadtak a dokk padlójától és lassan, de kitartóan emelkedtek.

Hát persze. Ha súlytalanságban az ember leguggol, aztán kirúgja magát, akkor emelkedni fog, amíg csak valami meg nem állítja.

A hajók egy-két perc alatt kirepültek a dokkból.

– Dokkzsilipet bezárni!

– Gravitációt bekapcsolni!

Jane megpördült és a stewardokra meredt. – Jackson, maga megy és jelenti feljebbvalójának, hogy ügyetlenségből nekiment a DLK VPC6 nyitóretesz lebiztosítójának és semleges állásba kapcsolta. A többiek viszszatérhetnek a munkájukhoz.

S kiszáguldott. Gyerünk a vezérlőbe!

66.

Négy óra negyvennyolckor esett be a vezérlőbe. Apa, Law és Wright elöl ült a parancsnoki pultnál. Hátrébb a kettes szakasz kadétjai látták el a többi tiszt munkáját.

– Mi a helyzet?

– Mindjárt megérkeznek – felelte Norwood kadét.

– Nagyszerű!

Először hátul akart leülni, aztán gondolt egyet és elfoglalta elöl a jobb oldalparancsnoki ülést, ahol máskor Whalley vagy Thornton szokott ülni, néha Wright.

– A1 lezárásához felkészülni – parancsolta apa.

– Értettem – felelte Jane és oldalra gördült az ülésével, oda, ahol egy évvel ezelőtt magához ragadta az események irányítását.

– Vezérlő hívja ötös szakaszt – szólt közben Wright.

– West kadét, parancs, uram! Egy perc múlva a vezérlőben, uram!

– Vettem, vége.

– Parancsnok hívja a hajót. Az akció kezdetét veszi. Harci állapotot hirdetek. A milíciának mozgósítást rendelek el. Sok sikert mindannyiunknak. Vége.

– *Urania Alfá*nak és *Bétá*nak – mondta Law. – Minden rendben. Megközelítés befejezéséig három per négy perc, vétel.

– *Urania,* itt *Alfa.* – Whalley hangja volt. – Megközelítés három perc. Harcra készen. Vétel.

– *Urania,* itt *Béta* – jött Kjartansson válasza is. – Megközelítés négy perc. Harcra készen. Vétel.

– Itt *Urania,* vége.

Az ötös szakasz a beszélgetés alatt futott be. – Ötös szakasz szolgálatra készen, uram – jelentette West, emberei pedig helyet foglaltak a monitoroknál.

– A1-et páncélizolációba! – csattant az ezredes.

– Értettem, A1-et páncélizolációba! – felelte Jane, és letörte a plombát. A fél méter vastag páncéllemez érezhető rezgéssel zárta el az A1-et, benne a vezérlőt és a kabinjában alvó Forbest a hajó többi részétől. Akárcsak tavaly. Éppen úgy, de mégsem úgy. Akkor egyetlen tiszt maradt a páncélnak ezen az oldalán, és őt is őrizetbe kellett vennie. Most négy tiszt is van itt – köztük apa –, és két szakasz, nem csak egy. S akik az A1-en kívül vannak, azok most azért vannak ott, mert ott akarnak lenni…

Négy óra ötven.

– Ráközelítési manővert megkezdem – szakította félbe a gondolatsort Whalley hangja. – Távolság százötven… százhúsz… kilencven… hetven… ötven… negyven… harminc… húsz… tíz. Pozíció rögzítve. Zsilip nyitásához felkészültünk.

– Távolság kilencven… – érkezett Kjartansson hangja is. – Hetven… ötven… negyven… harminc… huszonöt… húsz… tizenöt… tíz. Pozíció rögzítve, zsilip nyitásához felkészültünk!

– *Alfa* és *Béta,* itt *Urania.* Zsilipeket nyiss!

A két hajócska kinyitotta zsilipeit. Odabent már mindenki űrruhában volt.

– Célzsilipek nyitására készülj! – vezényelte Wright.

Most dől el minden. Ha Jones „kezei" működnek, akkor a *Hyperion* két megcélzott zsilipje kinyílik, és ők úgy masírozhatnak be, mintha otthon lennének.

– Program kész, uram – jelentette Kyle kadét az ötös szakaszból.

– Itt *Alfa,* program kész – jelentette Jones is.

– Itt *Béta,* program kész – nyugtázta Brandis kadét.

– Indíthatják – mondta az ezredes.

– Értettük!

Jane jó előre végiggondolta, mi fog történni, hány helyen avatkoznak be majd Jones „kezei" az eseményekbe, amikor lenyomják a programindító gombot. Amikor valóban lenyomták, már nem volt ideje végiggondolni. A zsilip azonnal kinyílt.

Jane még soha nem látott zsilipet kétajtósra nyitni a világűrben; ilyesmit normális körülmények között senki sem csinál, akkora esztelenség, hogy még a szabályzat sem tiltja. Igazából azonban most sem látta, mi történik. A zsilipen át a *Hyperion* levegőjének egy része egy orkán sebességével süvített ki az űrbe, miközben a benne levő nedvesség megfagyott, s a két Galaxyt valóságos hóvihar lökte oldalba; el is mozdultak volna a helyükről, ha a pilóták nem számítanak a dologra és nem stabilizálják a hajókat. Az űrhajósok nem várták meg, amíg az összes levegő távozik; rakétával belőttek egy kötélvéget és behúzódzkodtak rajta. Két percbe sem telt, és bent voltak valamennyien. Jane nagy örömére nem volt ember a vákuum alá került területen.

– Carson főkadét? – szólalt meg apa.

– Parancs! – vágta rá.

– Gondjaira bízom a két Galaxyt. Vegye át a felügyeletüket és ne engedje, hogy illetéktelenek jussanak a fedélzetükre.

– Értettem – felelte automatikusan, aztán rájött, hogy a parancsot érti ugyan, de a végrehajtásáról fogalma sincs. Hogyan vegye át a Galaxyk felügyeletét? Lássuk csak a dokumentációt. Galaxyk, Galaxyk… ez az, itt van, a Syntaut… nem, az csak a kapcsolattartást biztosítja velük. Az SPPL alá tartoznak.

Hátragördült az ülésével, remélve, hogy jól emlékszik és tényleg ott van az a műszerfal. Ott volt. Az SPPL most is folyamatosan nyomon követte a Galaxykat. Rákapcsolta a biztonsági automatikát, lezárta a zsilipek biztonsági rendszerét és kikapcsolta az automatikus válaszadást idegen hajónak. Ami ezen a védelmen átjut, az meg is érdemli. Elégedetten a helyére indult, aztán észbe kapott, visszafordult és lezárta a stabilizátorokat is. Szép dolog, hagyta volna őket elsodródni a tömegvonzástól, ha eláll a hóvihar.

A *Hyperion*ból még mindig zúdult kifelé a jeges szél. Szent Galaxis, remélhetőleg marad odabent valamennyi oxigén. Persze az övéiknek nincs rá szükségük… de hol vannak?

Átkapcsolta a monitorját. BIGGS, jelent meg nagy piros betűkkel a kép sarkában, s egy folyosó tűnt fel, a falak ide-oda ugráltak, s egy csomó űrruha rohant a képen. Ez az, ez Biggs sisakkamerája, de ő hátul van, keressünk valakit előrébb. Megérintette a nevet, s a listából kiválasztotta Thorntont. Ő lesz elöl, ő a parancsnok.

Nem ő volt elöl, még egy űrruha volt előtte, de így már jól belátta a folyosót. Megpróbált tájékozódni. Egy útjelzést elszalasztott, nem tudta kiolvasni, de a következőt elolvasta, LV6P. Ez meg milyen jelzés?!

A térkép gombját kereste, hogy megnézze, hol vannak, de közben rátalált a hangkapcsolat gombjára. Hát persze, ezt régesrég bekapcsolhatta volna.

– A nyolcasnál jobbra – szólalt meg Lemuel hangja a fülhallgatóban. – Itt álljunk meg.

A kamera megállt, megfordult, Thornton tekintete végigsiklott néhány emberen, aztán megállapodott Lemuelen, aki levett egy dobozkát a hátáról és elindult.

– Adja ide – szólalt meg egy hang –, majd én. Adja csak ide!

Ez Shelton. Ő akar robbantani?

Jane-nek baljós előérzete támadt.

Lemuel átadta a dobozt, Thornton kamerája követte Sheltont, aki átvette és elindult vele. Jane gyorsan átkapcsolt Sheltonra. A főhadnagy lassan haladt, előreszegezte a fegyverét, ide-oda fordult menet közben, aztán belépett egy kanyarulatba és két méter után megállt egy védőajtó előtt. Az ajtó hirtelen elindult fölfelé: Shelton leguggolt vagy letérdelt. Elhelyezte a dobozt az ajtó és a padló találkozásánál, mágnessel rögzítette, aztán kihúzta a biztosítót és fölkelt. Ahogy megfordult, Jane észrevette, hogy Thornton ott áll mögötte. Mindketten visszatértek a többiekhez.

Jane elgondolkodott. Azt várta, hogy Shelton elszakad a többiektől és valami disznóságot művel. Az se lepte volna meg, ha egy ajtó mögül kilép egy vadidegen fegyenc, vagy éppen nem is vadidegen, hanem maga Kirkland, barátságosan kezet ráz vele és beszélgetni kezdenek mint régi ismerősök. No de ha Thornton ott volt végig a sarkában… no persze, fedezni kellett. Hát jó. Előbb-utóbb ki fog derülni, kicsoda-micsoda Shelton valójában.

68.

Öt óra. Már nyolc perce, hogy kinyitották a *Hyperion* zsilipeit, azok vagy süketek, vakok és bénák odabent, vagy nincsenek is már életben. Senki, egyetlen árva szóval vagy tettel nem jelezte, hogy észlelné az *Urania*-beliek jelenlétét a hajón. Márpedig észlelniük kell.

Jane a térképre nézett. A *Hyperion* területének húsz százaléka feketére volt festve, ezeken a részeken már a világűr vákuuma van, a hőmérséklet messze fagypont alatt. További negyven százalék a kék terület, itt nem lehet tudni, hogy vákuum van-e már, mert lehet, hogy nyitva volt valamelyik ajtó, lehet, hogy nem. Negyven százalék fehér – az még a

börtöntöltelékek kezén van. Ahogy nézte a térképet, a C szektor egy része fehérről feketére váltott. Megint felrobbantottak egy ajtót.

– *Alfa Urania*nak. C4BL ajtó nyitva, ellenállás nincs. Terv szerint haladunk. Vétel.

– *Urania Alfá*nak, vettem, vége.

Jane az ajkába harapott. Sehogy se tetszett neki ez a dolog. Jó, a C szektorban világos a helyzet, ott nem is volt valószínű az ellenállás, de az A-ban enyhén szólva is furcsa, hogy senki nem dugja elő az orrát. Az *Uraniá*n elképzelhetetlen volna, hogy valaki csak úgy ajtókat robbantgasson a háziak tudta nélkül.

Végigment az A szektor térképén, megnézte, milyen területeken érintkezik a fekete, a kék és a fehér zóna. Igyekezett rájönni, merre csoportosulhatnak a fegyencek.

– *Béta Urania*nak, elértük a célpontot, vétel.

Ryan hangja volt. Öt óra három.

– *Urania Bétá*nak – felelte Law. – Vettem, vége.

– *Béta Urania*nak, visszaszámlálást zéró-kilenc-zérótól indítom, most. Vétel!

– *Urania Bétá*nak, vettem, visszaszámlálás zéró-nyolc-kilenc, zéró-nyolc-nyolc, zéró-nyolc-hét, vége.

Jane úgy érezte, most kell történnie valaminek. Amikor a VP443-as a levegőbe, azazhogy a légüres térbe repül, Kirklandék valamit egész biztos csinálni fognak.

– *Urania* hívja *Bétá*t, vétel – szólalt meg.

– *Urania,* itt *Béta,* vétel – felelte egy hang, valószínűleg Barkworth kadét.

– *Béta,* itt *Urania* – mondta Jane. – Romeo Foxtrot Sierra, Tango Papa Uniform, Echo X-ray November. Vétel.

Kis csend. Barkworth nyilván elképedt arccal ismétli el magában a hallottakat, aztán lassan megérti. RFS: készültségi állapot, TPU: időmeghatározás, EXN: célfeladat végrehajtása. Legyenek résen, amikor végrehajtják a feladatot!

– *Urania,* itt *Béta* – jött a válasz egy-két másodperc elteltével. – Charlie Hotel Quebec, vétel.

Az okát kérdezi. Hogy az ördögbe mondja kódnyelven, hogy nincs semmi különösebb ok, csak elővigyázatosság?

– *Béta,* itt *Urania.* Negatív. Vétel.

– *Urania,* itt *Béta,* vettem, megértettem, vége.

Jó öreg kadétok. Lehet rájuk számítani.

De a megérzés nem vált be. A visszaszámlálás véget ért, s a Béta csoport mikrofonjain át Jane hallhatta azt a halk recsegést, amit a korábbi robbanások alkalmával is: a hang nem terjed a légüres térben, de a deto-

nációból kiszabaduló gázok és füst végigrobogott a folyosón. És még mindig semmi. A *Hyperion* hallgat.

– *Urania,* itt *Béta.* Feladat végrehajtva. Vétel.

– *Béta,* itt *Urania.* Vettem, feladat végrehajtva. Vége.

– *Urania,* itt *Alfa* – szólalt meg Thornton hangja még mialatt Law beszélt. – Célpontot elértük. Felkészülünk a feladat végrehajtására. Vétel.

– *Alfa,* itt *Urania.* Vettem, vége.

De miért hallgatnak még mindig?!

69.

Aztán egyszer csak mintha valahogy zuhanni kezdtek volna, pedig az űrben nincs hová zuhanni, azazhogy mindig minden zuhan. Jane egy pillanatra úgy érezte magát, mintha kidobták volna az *Urania*ból, ki a nyílt űrbe, s most ott lebegne a semmiben.

Az Alfa csoport a feladat végrehajtásán dolgozott, vagyis előkészítették a Moxot az indulásra. Mivel a *Hyperion* ilyen csendben volt, Thornton úgy határozott, hogy szabályszerűen felkészülnek az útra, nemcsak beugranak és elsüvítenek, ahogy eredetileg tervezték, lövöldöző ellenségre számítva. A dokkzsilipet azért jó előre kinyitották, fejük fölött a nyílt világűr volt, amíg dolgoztak. Közben a Béta csoporttal megszakadt a kapcsolat. Ez nem lepett meg senkit, végtére is egy fémből készült űrhajó belsejében vannak, eddig is kizárólag azért működött a kapcsolat, mert a *Hyperion* rendszerei fenntartották az összeköttetést, mindkét irányba továbbították a jeleket. Az viszont már meglepő volt, amikor a csoport visszaérkezett a *Bétá*hoz, beszállt és elindult anélkül, hogy egy szót is beszélt volna az *Uraniá*val. Előbb Jane, majd Law szólt hozzájuk, de válaszként csak annyi érkezett: NVC OK. Szóbeli kapcsolat nem működik, egyébként minden rendben.

Jane később rájött, hogy akkor kellett volna minden figyelmüket a *Bétá*ra összpontosítani és villámgyorsan kideríteni, hogy mi történt. De ők a Mox indítását figyelték, csak annyit küldtek válaszul, hogy vették.

Öt óra húszkor a *Béta* bedokkolt a D1-es zsilipre, a Moxnál akkor tartottak a MYN-rendszer ellenőrzésénél, öt percen belül indulhattak. Jane-nek csak hetekkel később, már a Terrán jutott eszébe, hogy ha egyszer általános mozgósítás volt a hajón, hova az ördögbe tűnhetett a zsilipőrség éppen attól a zsiliptől, úgyhogy visszaindulóban ki is nyomozták a dolgot. Kiderült, hogy az A szektor egyetlen zsilipjénél sem volt őrség abban az időben, egyszerűen senki sem figyelt a dologra, mintha mindenki azt hitte volna, hogy ez fölösleges, vagy valaki más úgyis intézkedik. Fielding őrmester közölte, hogy ő a felelős a történtekért és

kérte, hogy állítsák bíróság elé. Apa beérte azzal, hogy három hónapra szabadságolta és megvonta az illetményét erre az időre.

Végeredményben életeket mentett meg a hanyagságával. Ha van zsilipőrség a D1-nél, akkor az állig felfegyverzett banditák lelőtték volna őket, hiszen az őrök Ryant, Kjartanssont és az egyeseket meg a hármasokat várták, eszükbe nem jutott volna fegyverhez kapni, csak amikor már késő. Ők maguk, a vezérlő is csak akkor döbbentek rá az eseményekre, amikor megszólalt a távkom.

– A3C hívja vezérlőt.

Jane vette fel, a tisztek a Moxszal voltak elfoglalva. – Itt vezérlő, Carson főkadét.

– Jó reggelt, „Morgan százados" – felelte egy hang csúfondárosan. – Hova lett a rangja és a neve, mondja csak?

– Ki beszél ott… – kérdezte Jane alig hallhatóan. Nem is tudta, miért kérdezi, hisz felismerte a hangot. Hirtelen rányomta a kivezérlőt a parancsnoki asztal főhangszórójára.

– Nem ismerős a hangom? Ugyan már, századosnő. Három napja érdekfeszítő beszélgetést folytattunk egy bizonyos PQV-ről. Field főhadnagy vagyok, műszaki tiszt a *Hyperion*on.

A vezérlő döbbent csendben hallgatta. Jane apjára nézett.

– Az A3C-ből beszél, apa.

Az ezredes csak egy másodpercig gondolkodott. Fölkapott egy mikrofont és lenyomta a gombját.

– Itt Carson ezredes hajóparancsnok. Hall engem, főhadnagy?

– Hogyne hallanám, ezredes – jött a gúnyos válasz. – Örömmel hallom, hogy ezen a hajnali órán nincs úgy elfoglalva, mint a múltkor, amikor csak Morgan főkadét, akarom mondani Carson százados volt a vezérlőben.

Jane úgy érezte, puszta kézzel kettétöri a kezében szorongatott mikrofont. Aztán hirtelen jeges nyugalom szállta meg, önmaga számára is váratlanul. Nem is figyelte, mit válaszol apa.

– *Urania Alfá*nak, *Urania Alfá*nak – szólt a távkomjába. – Vészhelyzet! Vétel!

– Itt *Alfa,* mi történt, vétel!

Lemuel hangja volt.

– A *Hyperion* emberei az *Uraniá*n vannak. Azonnal induljatok! Ismétlem, azonnal induljatok! Vétel!

– Itt *Alfa,* vettem. Azonnal indulunk! Hol vannak a fegyencek? Vétel!

– Az A3C-ben. Field beszél onnan. Nem tudjuk, hányan vannak. Vétel.

Közben sorra kapcsolgatta a képernyőn az Alfa csoport kameráit. Thornton, Whalley és Shelton beugrott a Moxba. Várta, hogy a kadétok egy része is velük megy, de senki más nem szállt be. Bezárták az ajtót,

Kelly leadta a felszállást engedélyező „minden rendben” kézjelet, Lemuel bemondta rádión is, aztán szétfutottak a hajódokk sarkaiba, hogy a pilóták indíthassanak. Azok nem teketóriáztak, lent a hajódokk padlóján ráadták mindkét gyújtási fokozatot, a Mox hatalmas tűzcsóvát húzva repült ki a dokkból. Egy pillanat múlva már jelentkezett is.

– *Gamma* hívja *Uraniá*t, *Gamma* hívja *Uraniá*t, vétel!

– *Gamma,* itt *Urania* – felelte Wright. – Vétel.

– *Urania,* itt *Gamma,* Shelton beszél. Thorntonnal és Whalleyvel a fedélzeten, indítás sikeres. Minden zöld. Ugrásra felkészültünk, kérünk engedélyt. Vétel.

– *Urania Gammá*nak, az engedélyt megadom – felelte Wright. – Ismétlem, az engedélyt megadom. Ugrást haladéktalanul végrehajtani! Vége!

– *Urania,* itt *Gamma,* parancsot vettem, az ugrást haladéktalanul végrehajtjuk. Sok szerencsét, *Urania.* Vége.

Harminc másodperccel később a Mox felvillant a képernyőn és eltűnt.

70.

– Hogy kerülnek a hajómra és mit akarnak?

– Ugyan, parancsnok. Ezt inkább mi kérdezhetnénk. Elvégre maguk kezdték, méghozzá egyből a fél hajónk dekompresszálásával. Nem szép dolog.

– A *Hyperion* nem a maguk hajója. Maguk bűnözők, nem űrhajósok.

– Így van. De kit érdekel? Egyébként ha már hajókról beszélgetünk, átadom valakinek, akinek lenne mondanivalója ebben a kérdésben. Viszlát.

Field elhallgatott.

Jane, apa és a többiek tanácstalanul néztek egymásra.

– Jó reggelt, ezredes úr – szólalt meg hirtelen egy másik hang a távkomban.

Jane azt hitte, felrobban. Ezt a hangot millió közül is megismerte volna.

– Ha esetleg lenne valaki a vezérlőben, aki később került oda – szólt a hang csúfondárosan –, annak bemutatkozom. Michael D. Charles főhadnagy vagyok. Tavaly még én voltam ennek a hajónak a másodnavigátora.

Apa fölemelte a mikrofont.

– Maga hazudik – közölte.

– Valóban, parancsnok? Hát mije voltam, ha nem a másodnavigátora?

– Az volt. Viszont nem főhadnagy többé. Jogtalanul használja ezt a címet.

– Ó, igazán? És ki fosztott meg tőle?

– Az Intersztelláris Főparancsnokság bírósága.

– Tévedés, parancsnok! A bíróság nem mondott olyat, hogy „önt megfosztjuk főhadnagyi rangjától”. Az első perctől úgy kezeltek, mint akinek már nincs is meg a rangja. Maga nagyon jól tudja, ki az, aki engem állítólag megfosztott a rangomtól.

A vezérlőben mindenki Jane-re nézett. A lány fölállt és a faliszekrényhez ballagott.

– Ez a baleset remek alkalmat adott rá, hogy tisztázzuk nézeteltéréseinket. Azért jöttem át a maguk hajójára – helyesebben a saját régi hajómra –, hogy egypár barátságos szót váltsak a maga lányával, ezredes úr.

Jane kinyitotta a faliszekrényt, kivett belőle egy lézerfegyvert, szabályszerűen ellenőrizte működőképességét és lebiztosítását, szabályszerűen felcsatolta, becsukta a szekrényt és visszament a helyére.

Wright szenvtelenül figyelte, hideg kék szemében semmilyen érzelem nem jelent meg. Intett a parancsnoknak, hogy szólni kíván, s annak bólintása után fölvett egy távkomot.

– Rossz helyre címezte mondandóját.

– Nocsak, a jó öreg Wright – volt a felelet.

– Én magának nem vagyok jó öreg Wright – recsegett az öreg főpilóta hangja. – Nem emlékszem rá, hogy Carson főkadét bármi olyasmit tett volna, amit a maga rangfosztásaként lehetne értelmezni. *Én* voltam az, aki a maga rangjelzését letépte, a képébe vágta és közölte…

– Ez csak játék a szavakkal, Wright – vágott közbe Charles. – Maga…

– Ne szakítson félbe! – dörrent rá a főpilóta. – Én, az Intersztelláris Főparancsnokság őrnagya megfosztottam önt rangjától. Ezt ön vagy elismeri, vagy nem, engem nem érdekel. Ha azonban nem ismeri el, akkor vállalnia kell ennek következményeit. Világos?

– Milyen következményekre gondol?

– Ha maga az Intersztelláris Főparancsnokság főhadnagyának tekinti magát, akkor én a maga elöljárója vagyok. Ön tehát tíz percen belül jelentkezik az A3F-ben Fielding őrmesternél, aki letartóztatja önt. Megértette a parancsomat?

– Megértettem – felelte Charles szárazon. – És mondja, Fielding tényleg ott lesz tíz perc múlva az A3F-ben?

– Nem engedélyeztem kérdéseket – felelte Wright hidegen. – Parancsot végrehajtani! Vége!

És kikapcsolta a távkomot.

71.

Két perccel később már pontosan tudták, mi történt. Fieldék valamilyen módon ott fogták az Alfa csapatot a *Hyperion* belsejében; hogy ezt hogyan csinálták, arra jobb nem is gondolni. A hajójukat egy ravasz trükkel bírták engedelmességre: kiadták neki a PPS 0 jelzést, ami azt jelenti, ember az űrben, zsilipet nyiss, de vészjelzésre nincsen szükség. A jelzést követően megadták az *Urania* tizenhat jegyű UHQID-számát, amit csak a hajón dolgozók ismerhetnek; most, hogy Charles jelenlétéről tudomást szereztek, világossá vált, hogyan jutottak hozzá. Ezzel a számmal már nem volt nehéz feltörni Jane védelmét: csupán annyit kellett tenni, hogy megszakították a kapcsolatot az anyahajóval, feltehetőleg a Syntaut–Galaxy panel kiemelésével, és az *Alfa* ellenvetés nélkül hagyta magát irányítani: anyahajóját elvesztett mentőcsónaknak hitte magát, ami nem horgonyozhat le az űrben, révbe kell juttatnia az utasokat.

Az *Urania* zsilipje már keményebb dió volt, Law ráállította a kettes szakaszt, hogy derítsék ki. Öt óra huszonötkor Ashley kadét felkiáltott:

– Megvan!

– Mi van meg, Mr. Ashley? – kérdezte apa némi rosszallással.

– Elnézést, uram. Jelentem, megfejtettük, hogyan jutottak be a betolakodók.

– Hallgatom.

– Hiába kódoltuk le a külső nyitást. A következő parancsokat adták a zsilipnek, uram: LPLQ 64 49 LLQL 47 58 39 NT 589 YID és az UHQID-szám. Ez minden, uram.

– Köszönöm, Ashley kadét – felelte apa. – Őrnagy urak, legyenek szívesek.

Felkelt és hátrament a vezérlő végébe, Law és Wright vele tartott. Jane-t nem hívta, de ő ment hívás nélkül is, kíváncsi volt, mit fognak tenni. Apa menet közben maga mellé intette Reynolds kadétot, aki utasítás nélkül csavarhúzót vett elő és gyors mozdulatokkal leemelt egy burkolólapot a hátsó fal legalsó, a padlóval érintkező részéről. Mögötte Jane legalább egymillió áramkört pillantott meg.

– Húzza ki a Systronicot, Mr. Reynolds – mondta apa.

– Értettem – felelte a kadét, és benyúlt az áramkörök közé. Megnyomott valamit, halk kattanás hallatszott, s az áramkörök egy része Reynolds gyengéd húzásától kicsúszott a padlóra. Legalább negyed köbméternyi, nagyjából kocka alakú építmény, a tér mindhárom dimenziója mentén elhelyezett áramköri lapok, köztük kábelek erdeje. Egy tucat kábelköteg vezetett vissza a falon keletkezett lyukba; Jane bekukucskált, s azt látta, hogy a kihúzott részlet mögött további áramkörök vannak. – Systronic szabadon, uram!

– Emelje ki az UHQID panelt – mondta apa.

– Értettem – válaszolt Reynolds megint, és nekinyomta csavarhúzóját az áramköröket egymáshoz rögzítő sok millió csavar egyikének. A kis szerszám halk surrogással kihúzta és elnyelte. A kadét hat csavartól szabadította meg a szerkezetet, amitől egy panel különvált a többitől; egy kábel még összetartotta vele. – Panel kiemelve, uram – jelentette Reynolds, kezében tartva az áramkört.

– Uraim – nézett apa a két őrnagyra –, ellenségünk műszaki felkészültsége valószínűvé teszi, hogy innen a hajónk belsejéből ki tudja deríteni az UHQID-számot, így annak megváltoztatását nem látom célravezetőnek. A hajót ezért megfosztom UHQID-számától. Lesznek szívesek tanúsítani.

Nem kérdezte, állította.

– Még soha nem láttam UHQID nélkül közlekedő hajót a Galaxisban – dörmögte Law.

– Én sem – közölte apa. – De nincs más választásunk. Kártyaolvasót kérek – fordult a mögötte ülő kadéthoz.

– Parancs, uram! – pattant föl Cooper, és máris adta.

Apa elhelyezte benne személyi kártyáját, lenyomta a sárga gombot, és kihúzott egy mágnesdrótot. Leguggolt Reynolds mellé és a drótot ráillesztette a panel kivezetésére.

Wright átvette tőle az olvasót, betette a kártyáját, kihúzta a drótot, zsebre vágta a kártyát és leguggolt Jane mellé.

Law fejcsóválva követte tiszttársai példáját, de nem guggolt le, csak átadta a mágnesdrótot Reynoldsnak.

A kadét rögzítette a drótokat és plombafogót vett elő. Rácsattintotta, ellenőrizte.

– Mágnesjelek leplombálva, uram.

– Húzza ki a kábelt, Mr. Reynolds.

A fiú olyan arccal fogta meg a kábelt, mint aki éppen egy újszülött köldökzsinórját készül elvágni, életében először: tudja, hogy muszáj megtennie, de brutálisnak érzi önmagát. Bal kezével erősen megfogta a panelt, jobb kezében megszorította a kábelt, aztán egyetlen erőteljes mozdulattal kitépte a csatlakozóból.

A vezérlő túlsó végén, a parancsnoki pulton azonnal megszólalt egy vészjelzés.

– Köszönöm, uraim – felelte apa az őrnagyoknak és a kadétnak. – Zárja vissza a rendszereket, Mr. Reynolds.

– Értettem – sóhajtotta a kadét. Szigetelő tokot illesztett az árván maradt csatlakozóra, visszatolta az áramköröket, aztán helyére csavarozta a burkolólapot.

– Mi vagyunk az első hajó a Galaxisban – szólt apa; Jane-re nézett, de szavait az egész vezérlőhöz intézte –, amelyik a nyílt űrben összeütkö-

zött egy másik hajóval. Mostantól mi leszünk az első hajó a Galaxisban, amelyik UHQID-szám nélkül közlekedik.
– Azazhogy áll – dünnyögte Wright.

72.

Apa közölte, hogy az UHQID-panelt meg kell semmisíteni. Cooper és Kyle lement a vezérlő melletti gépkamrába és hozott néhány holmit. A vezérlő közepén, a három tiszt előtt acéllapra fektették a panelt, és Reynolds begyújtotta a hegesztőpisztolyt.
– Rajta – bólintott apa.
Reynolds óvatosan a panel fölé tartotta a lángot. Az áramkör szempillantás alatt fekete fémdarabbá olvadt. Kyle elszívócsövet tartott oda, ha esetleg valamilyen vegyi anyag szabadult volna el a pörköléskor.
Reynolds kikapcsolta a pisztolyt és átadta Coopernek. Közelebb húzta a társa lába mellett álló acéldobozt, kinyitotta, és hőálló fogóval belesöpörte az áramkör roncsát. Mellétett egy mikrodetonátort, visszazárta a dobozt, gondosan ráfordított egy biztonsági zárat, aztán megnyomott egy gombot. Valami csattant a dobozban. Reynolds ismét kinyitotta. A tisztek belenéztek, Jane is.
A dobozban csak fekete, szemcsés por volt.
– Öntsék le vízzel, és ki vele a szemétbe – mondta apa.
A kadétok hozzáláttak, Jane pedig a távkomhoz lépett. – Vezérlő, Carson főkadét.
– A3C, Field – felelte a másik továbbra is gunyoros hangon. – Hogy vannak?
– Azért hívott, hogy ezt megkérdezze?
– Nem éppen. Arra gondoltam, ki kellene alakítani valamiféle *modus vivendi*t.
Jane összeráncolta a homlokát.
Wright odahajolt hozzá. – Módot a békés egymás mellett élésre – súgta.
– Remek ötlet – felelte Jane epésen. – Nekem máris van egy javaslatom. Önök sarkon fordulnak és távoznak azon a zsilipen, amelyiken jöttek. Jó keringést!
Letette. A tisztek mosolyogtak, és munkájuk után néztek.
Charles persze nem jelent meg a tíz perc leteltével a mondott helyen, de ezzel senki sem foglalkozott; Fielding sem volt ott, apának esze ágában sem volt odaküldeni. Az embereiket keresték. Az Alfa csapat maradékával, azaz a négyes szakasszal volt kapcsolat, ők a *Hyperion* hajódokkjában parancsra vártak; nem akartak visszaindulni, amíg ki nem derül, hogy mi történt a Bétákkal.

A *Hyperion* teljesen lezárta a külső és a belső távkomok közötti összeköttetést; az Alfával is csak azért volt kapcsolat, mert a dokkzsilip nyitott ajtaja átengedte a jeleket. A vezérlő egy ideig küzdelmet folytatott a kapcsolat helyreállításáért, de a szemek, fülek és kezek ezúttal nem bizonyultak elegendőnek. Végül a parancsnok utasította az Alfa csapatot, hogy induljon a Béta keresésére.

Mindenféle szempontból biztonságosabb volt visszamenni az *Alfá*ra és a *Hyperion* belseje helyett az űrben megtenni a köztük és a Béta csapat utolsó ismert helye közötti távolságot. A kadétok tehát visszavonultak azon az úton, amin jöttek; most sem találkoztak senkivel. Amikor kinyitották az *Alfa* zsilipjét, Wright ellenőrizte a helyzetjelzőket: a négyes szakasz csakugyan ott volt, ahol lennie kellett, a zsilip előtt. Most már semmit sem bíztak a véletlenre, semmit sem hagytak ellenőrizetlenül.

Az *Alfa* kényelmes tempóban suhant el a *Hyperion* törzse mellett; tíz másodpercig sem tartott az út. A kadétok be sem csukták volna a zsilipet, ha a hajó elindításához be nem kell menni a pilótafülkébe. Őrt ezúttal sem hagytak hátra a hajóban; ha csapat közeledik rossz szándékkal, egy-két ember nem sokra megy. Viszont vittek magukkal egy kábelt, aminek a végét rácsatlakoztatták az *Alfa* kommunikátorára. Ha megszakad a kapcsolat, akkor valaki elvágta a kábelt, és azonnal elindulnak viszszafelé.

Jane aggodalmasan figyelte, ahogy Brown kezében pörög a kábeldob; a mögötte jövő Heywood kameráján át látta. A nagy képernyőn folyamatosan változott a térkép, különféle színekkel jelezve, hogy a hajó belsejének mely pontjáról milyen információ áll pillanatnyilag rendelkezésre.

Jane az órára nézett. Öt negyvenhat. Már jó ideje úton vannak odabent, lassan tíz perce.

– WB44-es ajtó zárva – jelentette Stanton. – *Urania,* lehetséges, hogy a CQ folyosó felé indultak?

– Negatív – felelte Law.

– Akkor berobbantjuk. Készüljetek fel.

Kelly és Muller villámgyorsan felszerelte a detonátort, visszahúzódtak, az ajtó szétment.

– WL44-es ajtó zárva – jelentette Stanton fél perccel később. – Ez így nem lesz jó. Ha az egész vonalon lezárták az ajtókat, az egész *Uraniá*n nincs annyi detonátor, ami azt szétviszi.

A vezérlőben mindenki a térképet tanulmányozta.

– Megvan – szólalt meg Alistair kadét a kettes szakaszból. – Alfa, próbáljátok meg a VCW folyosó felé venni az irányt. Akkor meg tudjátok kerülni a blokkot.

– Vettük, *Urania,* indulunk.

Öt ötvenkor újabb akadályba ütköztek.

– CCF47-es ajtó zárva. Robbantsunk, *Urania*? Már csak tíz detonátorunk maradt.

– Robbantsanak, Alfa – felelte a parancsnok.

– Értettük.

Két perccel később zárva találták a CLF47-est is, majd a CDC63-ast és a VC11-est.

– *Urania,* itt Alfa – dőlt neki Stanton fáradtan a falnak. – Úgy érezzük, tudjuk, hol lehetnek. Csak a BV vagy a BS blokk jöhet szóba. Vizsgáljátok át a lehetőségeket.

– Nem lehet a BS – felelte Clifford kadét habozás nélkül. – Alfa, ha a BS blokkban volnának, akkor a DL, DDV, BSV folyosókon át régesrég kijöttek volna.

– Vettük. Akkor a BV blokk.

– Ha ott vannak – szólalt meg Jones –, akkor a *Hyperion* lezárta a Nir–C rendszert a BU-tól hátrafelé. Ezért nem tudnak kijönni.

– Mi tudunk bevetni ellenük? – kérdezte a parancsnok.

– Semmit, uram – felelte Jones. – Erre a részre nem tehettünk kezeket, mert semmilyen gépet nem adtunk a hajónak, aminek ide befolyása volna. Robbantani pedig nincs értelme, hiszen nyilván a QBV ajtó mögött vannak.

– Miből gondolja, Mr. Jones?

– Nekik is vannak detonátoraik, uram. Ha nem jöttek még ki, akkor azért, mert olyan akadály áll előttük, amin nem tudnak áttörni.

– Kivéve, ha elhasználták az összes detonátorukat, avagy ha harcképtelenné tették őket – felelte a parancsnok. – Induljanak a célterületre, Alfa.

– Parancsot vettük, értettük – mondta Stanton. Az alig félpercnyi pihenő és a közben lenyelt néhány korty frissítő visszaadta erejét. – Gyerünk, fiúk, hozzuk ki őket!

73.

Hat óra két perckor a négyes szakasz megállt a QBV ajtó előtt.

– *Urania,* itt Alfa. Elértük a QBV ajtót. A Bétának mögötte kell lennie. Utasítást kérünk.

Jane elnézte az ajtót. Ez bizony nem egy egyszerű védőajtó volt; dupla páncélrétegű XSD típus, ilyen az *Uraniá*n sehol nincsen, majdnem anynyit bír, mint egy zsilip.

– Térkép tanulmányozása folyamatban, Alfa – válaszolt Wright.

Jane legalább tíz perce pontosan tudta, hogy a térképet hiába nézik. Nem mintha ő már megnézte volna, ellenkezőleg, régóta nem vetett rá egyetlen pillantást sem. Éppen csak tudta, hogy a Béta csapat ugyanarra

képes, mint az Alfa, sőt többre, hiszen többen vannak, és ha mégsem jöttek ki, akkor olyasmi állja útjukat, amivel az Alfa sem tud megküzdeni.

– Alfa, itt *Urania* – szólt a távkomba. – Üssétek az ajtót.

– Üssük az ajtót? – lepődött meg Stanton. – Mi az ördögnek, Jane?

– Csináld, amit mondtam! Kerítsetek valami súlyosat és üssétek! Valami fémrudat vagy tudom is én!

A kadétok összenéztek.

– Van itt egy szerszámraktár – szólalt meg Lemuel a térképre sandítva –, ott biztos találunk valamit.

– Négy ember menjen – határozott Stanton. – Lemuel, Wilson, Porter és Heywood. Az összeköttetés nem szakadhat meg! Biztonsági kóddal ellenőrizzük.

A négy kadét laza biztosítóláncot formálva óvakodott előre a folyosón, közben a biztonsági kódot mondogatták:

– Lemuel zöld – mondta Lemuel.

– Jones lila – felelte Jones.

– Wilson sárga – folytatta Wilson.

– Stanton piros.

– Heywood kék.

– Biggs lila.

– Porter fehér.

– Brown zöld.

– Lemuel fekete.

– Kelly barna…

Jane eltöprengett, megpróbált rájönni, melyik szín mit jelenthet, aztán megcsóválta a fejét és körülnézett. A mellette ülő Wright, úgy tűnt, nem nagyon merült el a térkép tanulmányozásában.

– Őrnagy úr?

– Tessék, Jane.

– Mit jelentenek ezek a színek?

Wright a képernyőre nézett, aztán Jane-re. – Semmit. Ez a szakasz saját biztonsági kódja, ezzel ellenőrzik, hogy mindenki megvan-e. Van egy szabály, ami szerint folytatni kell; hogy milyen színt kell mondani, az függ attól, hogy ki válaszol éppen és milyen szín hangzott el legutóbb. Minden szakasz kitalál magának egy ilyet, amit csak ők ismernek. Így nem tud idegen válaszolni helyettük. Amikor én voltam kadét, mi például terrai folyók nevét használtuk.

Jane elmosolyodott az utolsó fordulaton; Wrightnak nem volt szokása, hogy a fiatalkoráról beszéljen.

– Köszönöm, őrnagy úr.

– Szívesen, Jane.

– Megvan a szerszámkamra – jelentette Lemuel. – Lemuel fehér. Van itt néhány alkalmatos dolog.

Fölkapták őket és ugyanúgy, a színeket sorolgatva visszatértek.

– Stanton fekete – fejezte be a sort a parancsnok, amikor Porter megállt mellette. – Akkor hát üssük az ajtót, fiúk, ne sajnáljuk.

Megragadták a szerszámokat – még csákány is volt köztük, állapította meg Jane –, és teljes erőből csépelni kezdték az ajtót. Az persze meg sem karcolódott.

– Állj – vezényelte Stanton fél perc után. – Utasítás végrehajtva, *Urania*.

– Figyeljétek, ütik-e az ajtót a túloldalon – felelte Jane.

A kadétok összenéztek.

– Légüres térben vagyunk, nem terjed a hang – szólalt meg Kelly.

Jane már majdnem megrémült, hogy a remek ötlete mit sem ér, amikor Wilson előhúzott a hátizsákjából egy készüléket. – És ez mire való? – Azzal már rá is nyomta az ajtóra az érzékelőket, a készüléket pedig csatlakoztatta az űrruhájához.

– Rezgést jelez! – szólalt meg másodpercek múlva.

– Várjunk – mondta Stanton.

– A rezgés abbamaradt – mondta Wilson fél perc elteltével.

– Jó – mondta Stanton, és kiválasztott egy alkalmatos fémrudat. Ütemesen verni kezdte vele az ajtót.

.. - - .- .-.. ..-. .- .-.-.

ITT ALFA VÉTEL, olvasta Jane a mozdulataiból.

– ITT… BÉTA… VÉTEL – mondta Wilson szavanként.

Az *Urania* vezérlőjét betöltötték a megkönnyebbült kiáltások. A négyes szakasz tagjai is váltottak egymással néhány hátbaveregetést.

Stanton újra ütni kezdte az ajtót.

... - .-.-. ST VÉTEL

– MINDENKI OK – kezdte Wilson –, NEM TUDUNK KIJUTNI. IDEBENT VAN NYOMÁS. MEGTALÁLTUK *HYPERION* VALÓDI LEGÉNYSÉGÉT. JÓL VANNAK. VÉTEL.

-.- .. --.. .--.- .-. - -... . ..-.. .-.-. KI ZÁRT BE? VÉTEL

Amíg leadta, Wilson összekapcsolta a rezgésérzékelőt a rádióval, s a válasz koppanásait már az *Uraniá*n is hallották, neki nem kellett felolvasnia.

-. . -- - ..- -.. .--- ..- -.- .-.-.- -. . -- .-.. .--.- - - ..- -. -.- ... . -. -.- .. - .-.-.- .- .--- - --- -... . -.-. ... ..- -.- --- -.. --- - - -- ---. --. ---. - - ..-- -. -.- .-.-.- -.-. ... .- -.- ...- . --.. ..-.. .-. .-.. ---. .-.. . .... . - . - - .-.-.- .-.. . --. ..-.. -. -.-- ... ..-.. --. ...- . .-.. ..-- -. -.- .-.-.- -. .. -. -.-. ... ..-- .-. .-. ..- .... .--.- .--- ..- -.- .-.-.- .- .--- - --- -. -.-- .. - .--.- ... .- . .-.. ---. - - -... .. --.. - --- -. ... .--.- --. -... .- .... . .-.. -.-- . --.. . -. -.. ---. -.- .-.-.- .-.-. NEM TUDJUK. NEM LÁTTUNK SENKIT. AJTÓ BECSUKÓDOTT MÖGÖTTÜNK. CSAK VEZÉRLŐ

LEHETETT. LEGÉNYSÉG VELÜNK. NINCS ŰRRUHÁJUK. AJTÓ NYITÁSA ELŐTT BIZTONSÁGBA HELYEZENDŐK. VÉTEL.

– Mr. Stanton! – szólt apa a távkomba, amikor az üzenet véget ért.

– Parancs, uram! – jött a válasz.

– Tájékoztassák a *Bétá*t a történtekről és tudjanak meg mindent a helyzetükről. Folyamatosan tartsák a kapcsolatot.

– Értettük!

74.

– Vezérlő hívja A3C-t.

– Itt A3C. Hallgatom, ezredes úr.

– Nos, Mr. Field, mi a szándékuk?

– Komolyan kérdezi?

– A legkomolyabban.

– Hát ha már így érdeklődik, igazán örülnénk, ha nekünk adná az *Urániá*t, hogy biztonságos helyre mehessünk vele.

– Ön megfeledkezik arról, hogy az *Urania* mozgásképtelen.

– Bár tehetném, ezredes úr. Ezért használtam feltételes módot. Örülnénk, ha nekünk adná, de még ha meg is tenné, nem sokra mennénk vele.

– Örülök, hogy erről nem kell vitát nyitnunk. Egyéb terveik?

– Ha nincs ellenvetése, itt maradnánk az *Uraniá*n. Otthonosabb, mint a *Hyperion*.

– És ha van ellenvetésem?

– Akkor is. Nem tud minket eltávolítani: az A3 legkülönbözőbb részeibe szóródtunk szét, és fel vagyunk fegyverezve. Ön aligha vállalkozik rá, hogy embereivel felkutasson és egyenként lefegyverezzen minket.

– Csakugyan nem. De ha nincs ellenvetése, mindent meg fogok tenni, ami módomban áll, hogy eltávolítsam önöket a hajómról.

– Nem kifogásolom.

– Ha addig nem beszélnénk, Mr. Field: jó keringést odakinn.

A parancsnok letette a távkomot.

– Jelentést kérek.

West kadét felpattant a helyéről.

– Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. A betolakodók kiemelték helyéről a Syntaut BL3-as, BC3-as és BQ4-es paneljét, valamint az RFX 4472-est. Így jelenleg a hajódokk kivételével az összes külső zsilipünk megbénult, valamint működésképtelenek az A3 megfigyelőkamerái. A belső zsilipeket ellenőrzésünk alatt tartjuk, mindegyik zárva van. Az A szektor liftjeit rögzítettük a harmadik szinten, az A3-ban kikap-

csoltuk a vezérlésüket. Betolakodóink tehát az A3-ból nem juthatnak máshová. Ez minden, amit jelenthetek, uram.

– Köszönöm, Mr. West. Mr. Reynolds?

A kettes szakasz parancsnoka is talpra ugrott.

– Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. Összeállítottunk egy vázlatot az elvégzendő feladatokról, amelyeket három csoportra osztottunk. Egy: megakadályozni, hogy a betolakodók további helyzeti vagy műszaki előnyt szerezzenek. Kettő: kiszabadítani a Béta csoportot és visszajuttatni őket az *Uraniá*ra. Három: elfoglalni a *Hyperion* egészét. Jelenleg az egyes pont kidolgozása folyik. Ez minden, amit jelenthetek, uram.

– Milyen meggondolásból vették fel a harmadik pontot? – kérdezte apa.

– Úgy látjuk, uram, hogy a másik hajó elfoglalásával olyan helyzeti előnyöket szerezhetünk, amik jelenleg hiányoznak.

– Értem. Köszönöm, uraim. A hármas pont kidolgozását későbbre halasztjuk, egyelőre az első két ponton fognak dolgozni. Ez minden, végeztem.

Jane ezalatt az Alfákkal folytatott megbeszélést, aminek eredményét jelentette apjának.

– Az Alfa csapat közlése szerint a BV blokk teljesen el van szigetelve. Kizárólag a QBV ajtón törhetünk be, illetve a szellőzőcsatornán keresztül, de ott legfeljebb tárgyakat juttathatunk át; azt is csak akkor, ha meg tudjuk oldani, hogy a csatorna vagy egy része zsilipként működjön. Ők a műszaki dokumentáció alapján úgy látják, hogy ez kivihetetlen. A blokkban több légzáró ajtó van, ezek segítségével belső zsilipek alakíthatók ki. A *Hyperion* legénysége kilenc főből áll, ebből könnyebben sérültek hatan, részben az ütközés során, részben a foglyok hatalomátvételekor kaptak néhány ütést. Súlyos sérült nincs, mindenki járóképes. A mieink közül senki sem sérült meg. A QBV ajtó felnyitására nincsen ötlete az akciócsapatnak. Ez minden, amit jelenthetek, uram.

– Köszönöm – bólintott apa. – Robbantani nem tudunk?

– A detonátoraik hatásfoka nem elegendő.

– Másféle detonátorokkal?

– Nincsen…

– Nem ezt kérdeztem, Jane – mondta apa szemrehányóan. – Kérdezd meg tőlük, hogy ha odajuttatunk olyan detonátort, ami átviszi az ajtót, a bentiek el tudnak-e rejtőzni a robbanás elől.

– Értettem – felelte Jane, és továbbította a kérdést.

– A blokk első harmadát teljesen ki tudják üríteni – felelte Stanton. – Ha visszavonulnak a 4-es, 6-os és 8-as helyiségekbe, akkor egy elszigetelt robbanás erejét elvileg felfogják a légzárók. Az 5-ös és a 7-es ajtaját azonban a robbanás szinte biztosan szétviszi, akkor pedig belső zsilipek

nélkül maradnak. De amúgy is nagy a kockázat, hogy a többi légzáró is szétmegy. A magam részéről nem vállalkoznék egy ilyen detonátor felszerelésére és begyújtására, a bentiek érdekében.

– Mit javasolsz?

– Ha lennének javaslataim, már előálltam volna velük – mondta Stanton fáradtan, és fölemelte a kezét, hogy megtörölje a homlokát; a mozdulat megállt a levegőben, ahogy ráeszmélt, hogy sisak van rajta. – Sehogy sem tetszik nekem ez a helyzet, meg kell mondanom.

– Bár ott lehetnék veletek. Stanton…

– Igen?

– Mi van azzal a lézerrel, amit tavaly nekiszegeztünk a zsilipajtónak?

– A Hiplinnel? Semmi, ott van a helyén.

– Az boldogulna ezzel az ajtóval?

Stanton elmosolyodott. – Úgy vinné szét a zárat, mint kés a vajat.

– Akkor azt kell bevetnünk!

– Persze, Jane, de a Hiplin az *Uraniá*n van, mi pedig itt vagyunk.

– Oda kell vinni. Kérek engedélyt – pattant föl az üléséből Jane, választ sem várva a szakaszparancsnoktól.

– Tessék, Jane – felelte apa.

– Megoldottam az ajtó kinyitásának problémáját. A Hiplin lézerre van szükségünk.

A tisztek összenéztek.

– Átviszi az ajtót? – kérdezte Law.

– Mint a huzat – felelte Jane.

– Jó – mondta a navigátor. – De hogyan tudjuk odaküldeni?

– Egy Prométeusszal – felelte Jane.

– És ki fogja vezetni?

A lány vállat vont, mint akit ez a kérdés nem érdekel. – Bárki elvezeti, akár én is.

– Gondoltam – mondta a parancsnok. – Csakhogy azt a lézert a *Hyperion* belsejében kell célba juttatni. Ellenséges területen, ahol bármikor megtámadhatnak.

– Viszek stewardokat – vágta rá Jane. – A Prométeusz kapacitása száz fő. Ennyivel nem mernek szembeszállni.

Az ezredes megcsóválta fejét, de ekkor felállt McAuliffe kadét.

– Kérek engedélyt, uram.

– Tessék.

– Uram, sikerült megszámolnunk az A3-ban levő betolakodókat. Harmincnégy fő.

– Az ottani kamerák még mindig nem működnek?

– Nem, uram, pontosabban nincs velük kapcsolat. A kamerák jók.

– Ennek ellenére biztonsággal megszámolták?

– Igen, uram – felelte a kadét magabiztosan.

– Köszönöm. Megdicsérem, Mr. McAuliffe. Jane, kérdezd meg, hány fogoly volt a *Hyperion*on.

McAuliffe kadét büszke arccal ült vissza. Az ezredes nem vesztegette a szót arra, hogy megkérdezze, hogyan számolták meg, pedig szívesen elmondta volna: a mozgásérzékelők külön áramkörön vannak, azokat a betolakodók nem iktatták ki; ő pedig az ötös szakasz néhány másik emberével írt egy ügyes kis programot, ami el tudta különíteni az egyes emberek mozgását, bármilyen közel is vannak egymáshoz. Ami azt illeti, ezt a programot szórakozásból írták, hónapokkal ezelőtt. Most jól jött.

– Már korábban megkérdeztük – felelte Jane –, kereken ötven fő.

– Ilyen kevés?

– Igen, meg is kértük, hogy erősítsék meg a számot. Megtették, részletesebb magyarázatot egyelőre nem kértem.

– Értem. Köszönöm.

Apa gondolataiba merült, Jane pedig visszaült a műszereihez.

75.

– Tizenhat emberrel játszva elbánunk – mondta Jane. – Odavisszük a Hiplint, Stantonék kezébe nyomjuk és már bent is vagyunk a blokkban.

A tisztek összenéztek. Kis csend lett, majd Wright reszelős hangja szólalt meg:

– Ahhoz már hozzászoktam, hogy Jane Carsonnak mindenre van válasza. Jó, rendben, menjen át egy Prométeuszra való steward felfegyverezve, felőlem kettő is mehet, sőt a milíciát is bevethetjük. Rendben van. Csak egyet nem tudok még: hogy ezeket az embereket miért éppen magának kellene dicső rohamra vezetnie.

Jane vállat vont. – Nem mondtam egy szóval sem, hogy nekem kell. Éppen csak logikus, hogy a négy megmaradt tisztünk nem hagyhatja el a hajót, nem keveredhetnek bajba. Maradok én.

– Bizonyára van arra valami válaszod – mondta apa udvariasan –, hogy a főhadnagy miért nem alkalmas a csapat vezetésére.

– Törött karral? – Jane fölvonta a szemöldökét.

– Mr. Howardra gondoltam.

Jane meglepődött. Teljesen megfeledkezett arról, hogy a szállásmester is a hajón van, egyáltalán létezik. Ezt azonban nem mondta ki hangosan.

– Nem gondoltam, hogy őt itthon kellene hagyni, jönne ő is velünk. De ugyanazon az elven, aminek alapján az Alfa és a Béta csapat egyenként több parancsnokot kapott, ennek a csapatnak is elkel kettő. Azonfelül…

Elhallgatott.

– Igen? – sürgette apa.

– Nos hát – durálta neki magát –, ezen a hajón énértem tűzbe mennek az emberek.

Elvörösödve visszafordult a képernyőjéhez, hogy ne is lássa apa és a tisztek arcát, a háta mögött a kadétokét pedig aztán végképp ne.

– Úgy hát – hallotta apa hangját –, vezérlő hívja szállásmesteri irodát!

– Itt Howard, parancs, uram – jött a távkomból a főhadnagy nyugodt hangja.

– Újabb expedíciós csapatot küldünk a *Hyperion* fedélzetére. Válasszasson ki tíz szakasz stewardot és az altiszteket. Ön is velük tart majd.

– *Két* Prométeusszal megyünk, uram? – csodálkozott Howard. Alighanem rá volt csatlakozva a vezérlő vonalára és hallott mindent.

– Semmiféle csónakot nem fognak használni, főhadnagy úr, gyalogszerrel mennek.

– Értettem – felelte Howard, de a hangján érződött, hogy nem érti. – Ki vezeti az expedíciót, ezredes úr?

– Ezt még nem döntöttem el. Tizenöt perc elég a felkészülésre?

– Igen, uram.

– Köszönöm, végeztem.

Apa lenyomta a gombot, fölkelt és odalépett Jane-hez, aki a világért se nézett volna fel. Egy pillanatra a vállára tette a kezét, s az ajtó felé indult.

Jane kis habozás után követte.

Apa kajütjébe mentek, apa leült a székre, Jane-nek helyet mutatott az ágyon.

– Úgy gondolod, hogy elküldhetlek ezzel a csapattal, Jane?

– Igen, apa.

Gondolkodás nélkül felelt, hiszen átgondolta ő ezt már százszor. Apa is látta rajta, hogy így van.

– Nem szívesen küldenélek veszélyes helyre, de vannak bizonyos szempontok. Először is jelen pillanatban az *Urania* nem sokkal kevésbé veszélyes, mint a *Hyperion.* Másodszor ezen a hajón teérted tényleg mindenki tűzbe megy. – Apa megcsóválta a fejét. – Nem helyeslem, hogy így van, de megértem. Tettél egyet s mást a hajóért tavaly és az idén is, nem csoda, hogy rajonganak érted.

– Egy s mást – ismételte Jane epésen. – Megmentettem a hajót.

– Nem állítottam az ellenkezőjét, Jane. Ettől még nem fogom helyeselni az embereim rajongását.

– Miért nem? – ellenkezett Jane. Hiszen ez a legnagyszerűbb az *Uraniá*ban, hogy mindenki szereti és magával egyenrangúnak, sőt többnek tekinti, időnként a tisztek parancsait is megelőzik az övéi.

– Mert attól félek, hogy a fejedbe száll. Amióta a hajón vagy, néhányszor elbeszélgettem erről Sheltonnal.

Jane fölkapta fejét a névre, de nem szólt. Még nem. Hadd halljuk, mit művelt az átkozott!

– Tudod, ő a szabadidejében pszichológiával is foglalkozik, úgy értem, azon felül, amit a tiszti iskolában amúgy is tanítanak. Az volt az érzése, hogy te túlságosan is sütkérezel a tavalyi dicsőségedben, és ennek fénye elhomályosítja az ítélőképességedet. Volt egypár beszélgetésetek még a katasztrófa előtt, ami erre engedte következtetni. Őt például valamiféle titkos szabotőrnek tartod, amolyan Charles kettőnek, aki a hajó pusztulására tör. Mégpedig azért, mert ő az egyetlen, aki úgy bánik veled, mint egy tizenöt éves kamaszlánnyal, akinek a parancsnok az apja, tehát némi plusz udvariasság megilleti, de ezen túlmenően semmi. Első este elmondta, hogy szándékosan beszél veled kissé foghegyről, hogy kompenzálja a többiek által kialakított felsőbbségtudatodat.

Jane fokozatosan lett egyre vörösebb, ahogy apját hallgatta.

– És te elhiszed ezt?

– El, Jane. Nem akkor találkoztam Sheltonnal először, amikor a tavalyi eset után a hajóra került. Régóta ismerem, komoly, megbízható navigátor. Ezért hívtam éppen őt a hajóra. És mellesleg ő is ugyanúgy rajong érted, mint a többiek.

Ha lehet, Jane még egy fokozattal vörösebb lett.

– Tényleg?…

– Igen. De nem a tavalyi eset miatt. Azt csak hallomásból ismeri. Most viszont több mint négy napja a saját szemével látja, hogyan állod meg a helyedet ebben a nagyon súlyos helyzetben, és a lehető legjobb véleménye van rólad. Például a Morgan századosként való szereplésedet igen nagyra értékelte.

Jane tanácstalanul nézett maga elé. Mindig bízott a megérzéseiben. De apában is.

– Miért mondtad ezt most el nekem?

– Eddig azért nem szóltam, mert vártam, hogy magadtól is rájössz. De úgy látom, mégiscsak kell némi segítség. – Apa az órájára nézett. – Még van tíz perced. Kérlek, addig maradj itt és gondolkodj, aztán csatlakozz Howardékhoz.

Jane összehúzta a szemöldökét. – Mint micsoda?

– Mint a csapat parancsnoka, ha elvállalod.

76.

Az A1 páncélajtajával szemközti szektorzsilip kinyílt, s egy csapat fegyveres steward rontott az A szektorba. Bár a mozgásérzékelők jelzéseiből pontosan tudták, hogy a betolakodók messze vannak innen, úgy viselkedtek, mintha azok bármikor kiléphetnének egy liftből vagy befordul-

hatnának a folyosókanyarulatban. Kettős védvonalba fejlődtek tüzelésre készen tartott fegyverekkel, s a vonalakat lassan kiterjesztették, amíg a belátható terület egészét fedezet alá nem vonták. Amikor ez megvolt, a zsilipkapunál álló csapat jelzést adott.

A páncélajtó lassan félresiklott, s a nyílásban megjelent Jane Carson. Nem várta meg, hogy a folyosó teljes szélességben járható legyen; amint akkora lett a nyílás, hogy átfért rajta, gyors léptekkel a zsilip előtt termett. Háta mögött a páncéltömb lefékezett és visszaindult a csukott állapot felé.

Jane átszaladt a zsilipen, mögötte a stewardok szabályszerűen levonultak a biztosított területről, a veszélyzónára irányított figyelemmel és fegyverrel hátráltak egymás felé, s addig le nem eresztették fegyverüket, amíg valamennyien át nem kerültek a zsilipen és az be nem zárult mögöttük.

Jane ezalatt már úton volt a hajódokk felé. A kocsi hat óra negyvenhat perckor tette le a dokkban, ahol már teljes számban jelen volt a csapata. Űrruhában, egyelőre sisak nélkül voltak, a ruha zárás előtti utolsó ellenőrzésénél tartottak. Jane-t megpillantva vigyázzba merevedtek.

– Pihenj! Folytassák a munkájukat – mondta a lány. – Főhadnagy úr?

– Két perc múlva készen állunk – felelte a szállásmester köznapi hangon. – A maga ruhája ott van – mutatott egy automata targoncára, nyilván azzal hozták ki a raktárból a több mint száznúsz űrruhát. Már csak egy feküdt rajta. Jane odasietett és hozzákezdett az ellenőrzéshez.

– Ne feledjék a piros kendőt – hallotta közben Howard hangját. – A kendőtől kezdve húszméteres mélység fölött kapaszkodnak, nem lesz többé kellemes súlytalanság.

Jane elkészült az érzékszervi ellenőrzéssel, ledobta a cipőjét és gyors mozdulattal beleugrott a nadrágba. Bebújtatta karjait a felsőrészbe és behúzta az övcipzárat. Ráhajtotta az övet és bekapcsolta a rögzítőket. Ellenőrizte a légzárót: zöldet mutatott.

– Ne feledjék, hogy akár már a létrán is tűz alá vehetik magukat – folytatta Howard. – Kapcsolatban állunk ugyan a *Hyperion* mozgásérzékelőivel, de a kapcsolat bármikor megszakadhat. Az elsőként átkelő szakasznak semmi más feladata nem lesz, mint a többieket biztosítani.

Jane nem kis izgalommal illesztette fejére a sisakot. Sokszor volt már rajta űrruha, már ötéves korában is járt dekompresszióban a Hadrianus ritka metánlégkörében, de igazi hajón kívüli műveletben még nem volt része. Mélyet lélegzett, elfordította a rögzítőt, a reteszek bekapcsoltak, s a nyomáskiegyenlítő halk csippantása után bekapcsolt a légzáró.

– Űrruha kész – mondta az automata –, szigetelés, nyomás, hőmérséklet, páratartalom, szervók rendben. Oxigénmérő indul.

Jane megfordult és Howardra pillantott. A szállásmester még a kezében tartotta a sisakját, úgy figyelte a stewardokat. Néhányan még az

utolsó simításoknál tartottak, fegyverzetüket rendezgették. Erről Janenek is eszébe jutott a fegyvere. A vezérlőből hozott lézer ott feküdt a targoncán; fölvette, újra ellenőrizte és a vállára akasztotta. Howardon is rajta volt már a sisakja, de két steward még bajmolódott vele.

Jane ellenőrizte, hogy működik a kétirányú akusztikai kapcsolat, és beleszólt a mikrofonjába: – Clifton, ha lennének szívesek igyekezni, talán még ma elindulhatnánk!

A stewardok dörmögtek valamit, de végre sikerült feltenniük a sisakot.

– Mindenki az oldalfalakhoz – vezényelte Howard. – Készüljenek fel a nyitáshoz.

– Főkadét hívja a vezérlőt – szólalt meg Jane.

– Itt vezérlő, Wright.

– Hogy állnak a manőverrel, őrnagy úr?

– Fordulás befejezve, főkadét. Távolság tizenöt méter.

– Maguk meg hova mennek? – dörrent Fielding hangja Jane fülhallgatójában. Körülnézett; az őrmester egy szakasz stewardhoz beszélt. – Maguk az egyes szakasz, maguk nem mennek semmilyen falhoz, itt maradnak középen, tüzelésre tartott fegyverrel. Repülő, vigyázz!

A stewardok gyorsan harcállást foglaltak el a hajódokk közepén, fegyverüket a mennyezetre szegezve.

– Itt vezérlő, távolság tíz méter – jött Wright hangja.

Jane a faltól néhány méterre megállt. Itt még tűz alatt volt, de innen láthatott mindenkit. A stewardok mindkét oldalon a falhoz lapultak, a dokkzsilip teteje védte őket felülről. Még Howard és Fielding sem volt a falnál.

– Itt vezérlő, távolság öt méter.

– Készüljenek az ütközésre! – szólt Howard.

Jane belépett a zsiliptető alá és megállt Fielding mellett.

– Itt vezérlő, távolság három… négy… kettő…

Jane megroggyantotta a térdét, hogy felfogja a becsapódást.

– …egy…

Akkorka rezgés futott végig a testén, mint amikor egy szobában azt érzékeli, hogy valaki a közelében becsap egy ajtót. Megkönnyebbülten fölegyenesedett.

– Itt vezérlő, nyitom a dokkzsilipet – ez Law hangja volt.

– Egyes szakasz, figyelem! – brummant Fielding.

A dokkzsilip kinyílt, de mögüle most hiányzott a világűr feketéje és a fénylő csillagok. A *Hyperion* dokkzsilipjére nyílt a kijárat. Wright megfordította az *Uraniá*t és a másik hajó tetejére kormányozta, a két zsilip most éppen összeért.

– Itt egyes szakasz, minden rendben, a zsilipben tiszta a levegő – érkezett a középről figyelő stewardok jelentése.

– Gravitációt kikapcsolni!
Jane érezte, ahogy a teste pehelykönnyűvé válik.
– Létrát indíts! – vezényelte Fielding.
– Értettük, létra indul!
Egy steward lépett elő a zsilip hátsó falánál, a fali kapaszkodókba fogódzkodva, és lenyomta a kilövőgombot a létrán, ami már jó előre oda volt készítve; így összecsukva csak egy szürke doboz volt. Egy másodperc alatt függőleges acélcsík jelent meg a doboz és a messzeségbe vesző mennyezet között.
– Létra kibocsátva, uram!
– Kérek engedélyt az egyes szakasz indítására! – brummant Fielding hangja a fülhallgatókban. Nem fordult senki felé, hiszen rádión érintkeztek, de Jane úgy döntött, hogy az őrmester szavai neki szólnak.
– Megadom – felelte.
– Egyes szakasz, indulás! – dörrent Fielding.
A szakasz tagjai egyenként hagyták el őrhelyüket és futottak a létrához, a zéró gravitáció ellenére meglehetős ügyességgel. Persze, a talpmágnesek, jutott Jane eszébe, és gyorsan bekapcsolta a sajátjait. A szakasz utolsó tagja a létra tövében maradt és fedezte a többieket.
A stewardok nem másztak föl a létrán, csak ellökték magukat a padlótól, és szép lassan emelkedni kezdtek a létra mellett, tekintetük és fegyverük csöve a *Hyperion* dokkját pásztázta. A piros kendő előtt néhány fokkal elkapták a létrát, megfordultak és mászni kezdtek felfelé, ami a kendőtől már lefelének számított.
– Carter, vigyázzon! – csattant fel Jane a hetedik steward elrugaszkodásakor, aki rosszul ugrott és távolodni kezdett a létrától. – Elment az esze?! Hogy ugrott?
A steward előkapta kötélpisztolyát és a létra felé lőtt vele. A tapadókorong nagyot csattant a létra függőleges rúdján – noha a zajt persze nem hallották –, aztán tehetetlenül himbálózni kezdett a létra és a steward között, aki a lövés visszarúgásától már még nagyobb szögben távolodott. A rúd felülete nem volt elég sík.
– A falba lőjön! – szólt rá Jane, Howard és Fielding egyszerre.
Közben a szakasz többi tagja igyekezett olyan pozíciót elfoglalni, ahonnan segíthet Carternek, aki már megtette a dokk tetejéig vezető út felét. Behúzta a kötelet és újra lőtt; a korong most már megtapadt a falon, a létra mellett. Carter nagyot rántott a kötélen, amitől elindult a létra felé. Hamar elérte és kapaszkodni kezdett rajta.
– Csak hogy végre – dohogott Jane. – Aki lezuhan és agyonüti magát, annak velem gyűlik meg a baja!
Az emberek nevettek a rádiókban, a szakasz pedig szép lassan megérkezett a *Hyperion* dokkjának padlójára, ami Jane-nek olyan volt, mintha a mennyezeten sétálnának, akár az alexai legyek.

– Jelentem, az első szakasz hídfőállásban! – szólt Fielding szokásos hangerejével.

– Köszönöm – felelte Jane –, indulhatnak a többiek.

– De most már létrával – jegyezte meg Howard –, a fedezetünk megvan, nem kell röpködnünk. Szakaszonként létrához! Velem tart, főkadét?

– Örömmel, főhadnagy úr – felelte Jane, és a szállásmester mellett megindult a létra felé.

A nyolcas szakasz már ott volt, sietve másztak föl a létrára. Két méterre a padlótól megfordultak és fejjel lefelé másztak tovább.

– Tegyen így maga is, főkadét – javasolta Howard. – A piros kendőnél megfordulni egy cseppet sem lenne kellemes dolog, még le is zuhanhat. Ha nem bánja, előremegyek.

Jane megragadta a létrát és mászni kezdett Howard után. Méterenként négy létrafok. Amikor a kilencedik fokra tette a lábát, megállt, hogy megforduljon. Ekkor döbbent rá, hogy nem tudja, hogy kell.

Howard le-, avagy fölpillantott rá; ő már megfordult, s igencsak bizarr látványt nyújtott, amint fejjel lefelé csüng a létrán, akár egy cirkuszi akrobata; persze egyáltalán nem kapaszkodott, csak állt rajta.

Howard kitalálta a gondolatát.

– Tekintse úgy, hogy a *lefelé* arra van – mutatott a létra mögötti falra. – Mi egy vízszintes szalagon hasalunk, harminc centire a padló fölött. Ráadásul a víz alatt vagyunk, ahol lebeg a testünk. Hogyan fordul meg?

Jane egy pillanatig gondolkodott, aztán mindkét kezével megfogta a feje előtt levő létrafokot, bal kezével fölfelé tolta, jobbjával lenyomta, s ugyanakkor levette lábait a létráról. Teste szép lassan körbefordult a létra fölött, Howard iránymeghatározása szerint. Amikor megvolt a száznyolcvan fokos fordulat, ismét megfogta az oldalrudakat, lábát megvetette egy fokon, s a forgás megállt.

Mászni kezdett abba az irányba, amerre a lába volt, de ahogy felnézett, meglátta a zsilip padlóját a feje fölött két méterre távolodni, s elkapta az érzés, hogy egy épület teteje alól mászik lefelé, a lába alatt pedig mélység van.

– Maga egy vízszintes szalagon mászik – szólt rá Howard szigorúan. Jópofa, hogy mindig tudja, mivel küszködik éppen.

Mászni kezdett tehát *hátrafelé,* s közben számolta a fokokat. Húsz körül elbizonytalanodott: vajon fordulás előtt ugyanazon a fokon állt, amelyiken fordulás után? Nem, az lehetetlen. A keze kapaszkodott végig ugyanazon a fokon, a lába kört írt le, tehát… följebb került, ez az. Akkor viszont átugrott valahány fokot, mennyi is lehetett… Hát persze, ő százötven centi magas, az hat létrafok. Legyen hét. Ez tehát itt nem a harmincas lesz, hanem a harminchatos.

Így aztán meglepetésként érte, amikor a hetvennegyedik foknál meghallotta Howard hangját: – Vigyázzon, Jane, még két fok és jön a piros kendő. Innentől kapaszkodni kell!

Biztos valahol elvétette a számolást. Lepillantott: csakugyan ott volt a kendő. Lépett kettőt, a lába már azon a fokon volt, amelyiken a kendő, de nem érzett semmi változást.

Amikor a következő fokra készült tenni a lábát, valaki megfogta és húzni kezdte. Már majdnem megkérdezte Howardot, hogy mit művel, amikor rájött, hogy a gravitáció teszi. Különös érzés volt: a keze súlytalan volt, a lába pedig egyre súlyosabb, ahogy letette a létrafokra. A másik is elnehezült, aztán már az egész testében érezte a súlyt. A *hátrafelé* hirtelen *lefelé*vé változott, ami egy csöppet sem esett jól.

77.

– Hat fokot tévedtem – dünnyögte Jane csak úgy magamagának, amikor végre lekecmergett a létráról és a *Hyperion* dokkjának biztonságos padlóján állt. Keserves út volt a nyolcvan létrafoknyi mászás, még jó, hogy lefelé és nem fölfelé. No persze ez se nagy öröm, egyszer vissza is kell majd jönni.

– Persze, Jane – mondta Howard –, ennyi a testmagassága. Maga nyilván úgy számolta a fokokat, hogy amikor körbefordult, ez a hossz kimaradt az útjából, de a maga testhossza a sugara annak a félkörnek, amit maga forduláskor megtett. A talpa a félkör átmérőjével került följebb, nem a sugarával.

A lány eltöprengett ezen, de csak egy-két pillanatig; tekintete megakadt a létráról lelépő Fieldingen, és az elvont geometriai probléma feledésbe merült. Körülnézett a dokkban; az egyes és a nyolcas szakasz már elhelyezkedett, álláspontokat foglaltak el a dokk bejáratainál.

– Egy szakasz a dokkban marad, amíg mi végrehajtjuk a feladatot – rendelkezett. – Mr. Fielding kiválasztja.

– Parancs! Az egyes szakasz!

Jane folytatta, nem vesztegetve szót a már elintézett dologra.

– Amint az utolsó ember leért a létráról, indulunk. Egy szakasz kissé lemaradva, utóvédként követi a többieket Howard őrmester vezetésével.

Jane kíváncsian figyelte, amint a másik dokkban a kilences szakasz emberei a létrához viszik a Hiplin lézert, s a rudakhoz illesztik az emelőszerkezetet. Mire eszébe jutott, hogy űrruhát visel, amiben van nagyítós kivetítő is, Hutchinson őrmester már elkészült a berendezés fölszerelésével. Jane csak azt nagyíthatta ki, ahogy a Hiplin súlyos teste egyre gyorsulva közeledik a létra vékony csíkján, s egy percen belül megérke-

zik hozzájuk. Hutchinson őrmester, aki közvetlenül mögötte jött, csak jóval később ért oda. A Hiplin fölött megállt és leugrott a létráról, aztán gyorsan leszerelte. Amíg dolgozott, csak két stewardnak kellett leugrania.

A százhúsz steward, a három altiszt és a két parancsnok összegyűlt a *Hyperion* dokkjában. Amikor az utolsónak érkező hármas szakasz tizenkettedik embere lelépett a létráról, Jane végignézett csapatán.

– Az elővéd máris indul a WD4-esen át. Mi többiek húsz lépéssel lemaradva követjük őket. Húsz lépéssel mögöttünk az utóvédek jönnek. Mi történt, mit állnak itt? – förmedt a négyes szakasz tagjaira, és a kijárat felé mutatott, ahol Fielding már eltűnt az elővéddel. – Húsz lépést mondtam, nem kétezret! Delta csapat, indulás!

Az emberek nevettek és elindultak.

Ha ezer évig él, akkor se fogja soha elfelejteni ezt a negyedórás sétát a *Hyperion* néptelen folyosóin. Persze hogy nem történt semmi, miért is történt volna, az a maroknyi bandita a hajó túlsó végén kuksol és esze nélkül menekülne az ő hatalmas csapata elől, ha találkozna vele. Nem, nem az események miatt lesz örök emlék ez a tizenöt perc. Az érzés miatt, ahogy végighaladt a kihalt folyosókon. Egyetlen élő embernek sem lehetett része ilyesmiben: végigsétálni egy *elfoglalt* hajó folyosóin. Ez a hajó most az övék, hiszen a valódi legénység fogságban van, a bitorló legénység javarészt nincs már a hajón, az tehát az *Urania,* egész pontosan az ő irányítása alatt áll, hiszen ő a fedélzeten levő parancsnok. Egy saját hajó, amit majdnem hogy csatában szerzett!

No igen, van egy parancsnoka, aki itt van a fedélzeten és mindjárt kiszabadítják. Ő azonban nem fog itt parancsnokoskodni, mert átviszik magukkal az *Urániá*ra. Amíg itt vannak, arra a fél-háromnegyed órára a *Hyperion* parancsnoka Jane Carson.

A séta az elfoglalt hajón Fielding brummanásával ért véget.

– Itt az elővéd! Jelentem, már látjuk a négyes kadétszakasz embereit!

– Itt Carson – felelte –, vettem. Menjenek el mellettük és a következő kanyarban ássák be magukat. – Közben Jane maga is befordult a sarkon és meglátta a négyes szakaszt. – Az utóvéd ugyanezt teszi hátul. Engedélyem nélkül senki nem léphet erre a folyosószakaszra. Végeztem! Stanton, mi a helyzet?

– Nincs változás, parancsnok – felelt a kadét azonnal; már várta a kérdést. – Az ajtó továbbra sem nyílik, a többi lámpa zöldet mutat.

– Vettem! A Hiplin lézert leszállítottuk. Köszönöm, őrmester úr, innentől a kadétoké a terep.

– Értettem – felelte Hutchinson és visszament a folyosó kanyarulatába.

A kadétok nem sokat bíbelődtek. Lemuel bekapcsolta a telepeket és begyújtotta a lézerművet, közben Porter az ajtózárra irányította a célkeresztet. Egy percig sem tartott az egész.

– Hiplin kész – jelentették.

– Béta csoport kész – közölte Kelly, aki morze útján tartotta a kapcsolatot a bentiekkel.

– Készen állunk, parancsnok – jelentette Stanton.

– Akkor tűz! – csattant Jane parancsa.

Porter lenyomta a gombot. A lézersugár belefúródott a zárba, amely másodpercek alatt fehéren izzó, olvadt ronccsá változott. Porter ismét lenyomta a gombot, s a sugár kialudt. Lemuel minden sietség nélkül kiemelte alulról a jégpalackot, beirányozta, s párafelhőbe burkolta a fénylő foltot. Mikor a felhő eloszlott, a fém megint visszanyerte rendes színét. Jane automatikusan közelebb akart lépni, de egy kéz megállította.

– Légüres térben vagyunk, Jane – mondta Wilson. – Az űrruha kiszűri az infravörös sugarakat, úgyhogy nem érzékeled a zár forróságát. Meg kell mérni.

Heywood eközben már neki is nyomott egy biztonsági hőmérőt.

– Hőmérséklet ötszázkilencven Kelvin. Ne érjetek hozzá, de a közelébe lehet menni.

– Helyes – nyugtázta Jane. – Ajtót nyiss!

Muller és Kelly a morzézásra használt szerszámokkal megtaszította az ajtót, s az feltárult. Mögötte nyomban feltűnt Kjartansson és egypár kadét, párafelhőbe burkolózva, ahogy a terem levegője kisüvített mellettük a folyosóra.

– Önök rendelték a pizzát? – érdeklődött Jane vidáman, és beszáguldott. – Gyerünk, uraim, az űrruhákat, mintha élnének! A legénység?

Kjartansson egy ajtóra mutatott, ami mellett Ryan állt egypár emberrel. – Odabent vannak. Ebből a részből kell zsilipkamrát csinálnunk.

– Jó! A szerszámokat, Mr. Fielding!

– Értettem! – dörrent az őrmester hangja a fülhallgatókban, akár az ágyúlövés.

Egy pillanat múlva belépett két steward, és némán letették a szerszámos konténereket meg az űrruhákat.

– Helyes, fogjatok hozzá, Stanton! Mennyi időbe telik?

– Öt percbe sem – felelte a szakaszparancsnok –, csak ráütünk az ajtóra egy új légmentes zárat és kész.

– Nagyszerű. Mr. Fielding, oxigén készenlétben?

– Jelentem, igen!

– Szeretném, ha csak az lenne idebent, akinek itt van dolga – kérte Stanton, amikor a szűk helyen tolongó űrruhások egyike véletlenül meglökte.

A terem pillanatok alatt kiürült. Csak a szerelést végző három kadét maradt, Jane, Ryan és a szállásmester, aki – Jane csak most figyelt föl rá – hosszú-hosszú idő óta nem szólalt meg.

– Főhadnagy úr, minden rendben a rádiójával?

– Persze, főkadét – válaszolt Howard azonnal. – Miért kérdezi?

– Régóta nem hallottam a hangját.

– Mit kellett volna mondanom? – mosolygott Howard. – Maga tökéletesen elirányít itt mindent, Jane.

A lány egy pillanatig rámeredt a szállásmesterre, aztán elfordult és vizsgálgatni kezdte az ajtót, ami mögött a *Hyperion* legénysége volt. Jól tudta: az űrsisak üvegén át is látszik, hogy belepirult a dicséretbe.

78.

– Delta hívja *Uraniá*t, vétel.

– Delta, itt *Urania,* vétel.

– Feltettük az új légvédő zárat, hermetizálásra készülünk. Vétel.

– Vettem, főkadét – felelte Law. – Jól látunk mindent. Részünkről minden lámpa zöldet mutat. Vétel.

– Értettem, minden lámpa zöldet mutat. Vége.

Jane végignézett emberein. Stanton nyugodt arcán állt meg végül a tekintete: a szakaszparancsnok türelmesen állt az ajtó mellett, kezében a gépével, amiről meg kellett adnia a jelet.

– Rajta, Stanton – mondta a lány.

A kadét keze megmozdult, s az ajtózár egy kattanást, majd szisszenést hallatott.

– Ajtó zárva – mondta. – Oxigént indítani.

– Nyomás zéró egész zéró-egy ezred – jelentette Wilson, és elcsavarta a csapokat.

– Hőmérséklet száztíz Kelvin – mondta Lemuel, de ő egyelőre nem csinált semmit. Az egy százezred atmoszféra nyomású légritka teret nem volt értelme fűteni.

Jane az órájára nézett. Hét óra harminckettő. Megpróbálta kiszámolni, mennyi idő kellhet a helyiség feltöltéséhez. A terem úgy hatszor hét méter lehet, három méter magas, az összesen… százhuszonhat köbméter. Egy ATB–6-os atmoszféragenerátor percenként húsz köbmétert tölt fel, az hat perc, kicsit több.

– Fűtés indul – közölte Lemuel, amikor a nyomásmérő kétszázötven ezrednél járt. Ez meglepte Jane-t, úgy gondolta, hogy csak a feltöltés után fűtik fel, de rájött, hogy ez már ritka, de belélegezhető levegő. Valami ilyesmi lehet a magas hegyek tetején. Ámbár tudja fene.

– Hőmérséklet százkilencven Kelvin – mondta Lemuel, pedig még le se vette a kezét a gombról. Jane ezen is meglepődött, de kikövetkeztette, hogy a tartályokból kiáramló oxigénnek is van némi hőmérséklete.

– Nyomás nyolc-hat-zéró ezred – szólt Wilson és állított a szabályzón.

– Hőmérséklet kétszázötven Kelvin.

– Nyomás kilenc-öt-zéró ezred.

– Hőmérséklet háromszáz Kelvin, fűtés leáll.

– Nyomás kilenc-kilenc-nyolc ezred, gáz leáll.

– Ellenőrzés – mondta Stanton.

Wilson elővett egy kézi atmoszferométert és leolvasta.

– Nyomás kilenc-kilenc-nyolc, hőmérséklet három-zéró-zéró, oxigén hét-nyolc-egy, nitrogén kettő-zéró-nyolc, argon zéró-zéró-kilenc. Kompresszió kész.

Lemuel elővett egy másik atmoszferométert és ő is leolvasta. Hajszálra ugyanazokat az értékeket mutatta az is.

A kadétok mindhárman megnézték az űrruhájuk beépített atmoszferométereit is, Jane hasonlóképpen tett. A két tiszt követte példájukat.

– Minden lámpa zöldet mutat – összegezte Stanton. – Parancsnok, a kompressziót befejeztük.

– Köszönöm – mondta Jane. – Hát akkor… nyissuk ki.

Ryan kopogni kezdett az ajtón a kezében tartott villáskulccsal. Jane meglepve észlelte, hogy *hallja* a kopogást, az űrruha mikrofonja veszi a hangot.

-.- --- -- .--. .-. . ... --.. .. --- .-. . -. -.. -... . -. ---... .- .--- - --- -. -.-- .. - .--.- ... .--.- .... --- --.. -.- ..-.. ... --.. ..-- .-.. .--- .-.-. KOMPRESSZIÓ RENDBEN, AJTÓ NYITÁSÁHOZ KÉSZÜLJ. VÉTEL.

És hallotta a válasz koppanásait is.

..-. . .-.. -.- ..-.. ... --.. ..-- .-.. - ..-- -. -.- .-.-. FELKÉSZÜLTÜNK. VÉTEL.

– Ajtót nyiss! – parancsolta Jane anélkül, hogy átgondolta volna: az ajtót logikusan az fogja kinyitni, aki előtte áll, az pedig századosi rangot visel.

Ryan nem tette szóvá, csak elfordította a reteszt és benyomta a légzáró gombjait. Meghúzta a kart, s az ajtó a jól ismert szisszenéssel kinyílt.

Bentről megtaszították, s közébük lépett egy ember. Középtermetű, enyhén kopaszodó, bajuszos, egyenruhában, a vállán ezredesi rangjelzéssel.

– Köszönöm, uraim – mondta. – Kérem az űrruhákat és indulhatunk. Mindenki űrruhába! – szólt hátra az embereinek.

– Ki a parancsnokuk? – nézett körül a helyiségben az ezredes, és Ryan váll-lapjain állapodott meg a tekintete.

Jane nem szólt semmit.

– Ő a parancsnok – biccentett a százados a lány felé.

Az ezredes odavillantotta a tekintetét, aztán vissza Ryanre. – Miket beszél, százados? Még rangjelzése sincsen.

– Nem volt időnk rátenni a ruhájára, amúgy is nálunk mindenki ismeri.

Az ezredes alaposabban is megnézte Jane-t.

– Egy gyerek? Józan maga?!

Ryan bólintott.

– Úgy? Jól van hát, legyen, ahogy maguk akarják. – Az ezredes odalépett Jane-hez és tisztelgett neki. – Andrew Fox hajóparancsnok ezredes, Katonai Főparancsnokság, Második Draconis Divízió, *Hyperion* Hórusz 33 alfa-kappa-pszi különleges rendeltetésű katonai hajó. Üdvözlöm a *Hyperion*on, parancsnok.

Jane feszesen viszonozta a tisztelgést.

– Jane Carson csapatvezető főkadét, Intersztelláris Főparancsnokság, *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra intersztelláris járat. Üdvözlöm az *Uraniá*n, ezredes úr.

Fox sajnálólag megcsóválta a fejét. – *Hyperion*t akart mondani, kedves…

– Főkadét. Igen, műszakilag *Hyperion,* de jogilag már az *Urania* része.

– Ugyan már – Fox türelmetlen volt, már arra készült, hogy visszaforduljon Ryanhez, befejezve a beszélgetést az értelmetlenségeket beszélő gyerekkel. Ám a válasz megakasztotta a mozdulatát.

– Elfoglaltuk a hajóját, ezredes úr, ha nem veszi rossz néven – közölte Jane higgadtan. – Közel három órával ezelőtt felfegyverzett csapataink behatoltak a *Hyperion*ba és ellenőrzésük alá vették számos fő funkcióját. A hajó szilárdan a mi hajónkhoz van rögzítve, a kettő közötti átjárást mi ellenőrizzük. Végezetül pedig önöket is mi szabadítottuk ki. Így tehát ez a hajó jelenleg az *Urania* felségterülete. Parancsnokának távollétében az általa megbízott személy a *Hyperion* parancsnoka, az pedig én vagyok. Lesz szíves felvenni az űrruháját, hogy indulhassunk vissza az *Uraniá*ra?

Magában csodálta Fox nyugalmát. Ő a helyében már rég dühbe gurult volna.

– Semmiféle elfoglalásról nem tudok – felelte az ezredes. – Amíg fogoly voltam, önök helyettesíthettek, de amióta kiszabadultam, képes vagyok a hajó irányítására. Tehát ezt fogom tenni. A vezérlőbe megyünk, nem a maguk hajójára.

Gyors mozdulatokkal hozzálátott, hogy fölvegye a ruháját.

– Természetesen az *Uraniá*ra fog jönni, ezredes úr – válaszolta Jane –, hiszen ez a hajóparancsnok utasítása. A vezérlőt egyébként is megszállva tartják a foglyok. Az én embereim nem tartanak önökkel a parancsom nélkül, a foglyoknak pedig fegyverük van.

– Nekünk is van – vetette oda Fox –, majd visszafoglaljuk.

Már a karjait is bebújtatta a ruhába.

– Téved. Önöknek nincs fegyverük.

Fox az űrruhája derekához kapott – a fegyvertáska üres volt. – Hogy képzelik?! – dörrent rá Jane-re, aztán Ryan felé fordult.

– Ugyan, Mr. Fox – mondta Jane mosolyogva –, csak nem képzeli, hogy egy banditák által megszállt űrhajón mindenkinek szíre-szóra elhisszük, hogy ő *tényleg* a valódi parancsnok?

Nagy csend támadt. Jane hihetetlenül élvezte a helyzetet. Szemernyi kétsége sem volt aziránt, hogy Fox a *Hyperion* teljesen valóságos, eredeti parancsnoka, de tudta, hogy ezt itt és most lehetetlenség bebizonyítani. Ha viszont Fox az, akinek mondja magát, akkor ő is levonja a megfelelő következtetést és aszerint cselekszik.

Így is történt. Fox vagy fél percig hallgatott, csak a keze járt, gyakorlott mozdulatokkal bezárta a ruhát, föltette a sisakot, kiegyenlített és végignézett az emberein. Űrruhában voltak már mind; elképedten álltak a szóváltás hallatán. Jane tudta, hogy alá fogják vetni magukat Fox parancsának, bármi legyen is az. Közben megszámolta őket: nyolcan voltak, eggyel kevesebben, mint a banditák által fölállított hamis legénység. Két őrnagy, három százados és három főhadnagy.

– Nos hát… milyen rangot is mondott?

– Carson főkadét vagyok.

– Főkadét? Úgy látom, maguk valamiféle érdekes játékot játszanak velünk, egy tizenéves lányt neveznek meg parancsnoknak, aki képtelenségeket beszél – Fox már egyenesen Ryanre nézett –, nekem azonban ebből elegem van. Maga kicsoda? Tisztelegjen és nevezze meg magát!

Jane jobbnak látta, ha most hallgat. Fox rá fog jönni a dolgokra magától is.

Ryan vigyázzba állt és tisztelgett.

– James Ryan százados, műszaki tiszt, Intersztelláris Főparancsnokság, *Urania* Hórusz…

– Köszönöm, a hajó adatait már hallottam. Ön a rangidős a hajómon levők között?

– Ketten vagyunk századosok.

– Hol a másik?

– Kint a folyosón.

– Jó. Önnel fogok tárgyalni. Először is közlöm, hogy ez itt az én hajóm, és itt én csinálom a szabályokat…

A nagydarab százados tiltakozón felemelte a kezét; Jane szerette volna megölelni érte. – Ne folytassa, ezredes úr! Igen, én vagyok itt a rangidős, de a parancsnokunk Carson főkadét. Én semmiféle tárgyalásban nem vagyok kompetens, ahogy a másik két itt levő tiszt sem. A főkadéttal kell tárgyalnia, vagy magával a hajóparancsnokkal.

– Ez utóbbit fogom tenni – felelte Fox dühösen –, milyen hullámhosszon lehet elérni?

– Innen nincs összeköttetés…

– Persze, igaza van – csapott Fox a levegőbe. – Az ajtó mögött már van?

– Van.

– Helyes, akkor nyissák ki!

Megfordult és az ajtó mellett álló kadétokra nézett. Azok nem mozdultak.

– Nem hallották?!

– De hallottuk, uram – felelte Stanton. – Csakhogy nem állunk az ön parancsnoksága alatt.

Jane csöndesen vigyorgott belül.

– Azt is hallották, amikor azt mondtam, hogy ez az én hajóm?

– Hallottuk, uram.

– Ezredes úr? – szólt bele Jane. – Ha ez az ön hajója, akkor miért nem nyittatja ki az ajtót a saját embereivel? Netán miért nem nyitja ki saját kezűleg?

Fox csak egy pillantást vetett a zárra. – Mert maguk tettek rá új zárat, és maguk ismerik a kódját. Ettől ez még nem válik a maguk hajójává. És most legyenek szívesek befejezni ezt az ostoba játékot és kinyitni az ajtót.

– Örülök, hogy végre *kérte,* Mr. Fox – mondta Jane szárazon. – Stanton!

– Parancs!

– Ajtót kinyitni!

– Értettem, ajtót kinyitni! Dekompresszióig harminc másodperc – mondta a kadét és beindította a szivattyút.

Mindenki gyorsan újra ellenőrizte az űrruháját.

– Dekompresszió kész – jelentette Stanton, és lenyomta a reteszt. – Ajtó kész!

Az ajtó feltárult; odakint megjelent Kjartansson érdeklődő alakja.

– Az ajtó nyitva áll, ezredes úr – közölte Jane. – Oda megy, ahová akar.

Tudta, hogy a szavait most már hallják Fieldingék is. Bízott benne, hogy érzékelik a hangsúlyát és konstruktívan fogják értelmezni a korábban adott parancsát.

Fox kilépett a folyosóra. Egy pillanat múlva ott volt Fielding.

– Fielding őrmester, szolgálatra jelentkezem, uram! – dördült a hangja a fülhallgatókban.

– Köszönöm, őrmester, leléphet – felelte Fox automatikusan.

– Jelentem, uram, parancsom van rá, hogy önt a parancsnokomhoz kísérjem!

– Kitől kapta ezt a parancsot?

– Jelentem, a parancsnokomtól, uram!

– A főkadéttól? – kérdezte Fox udvarias gúnnyal.

– Jelentem, Carson ezredes vezénylő hajóparancsnoktól, uram!

– Közölje az ezredes úrral, hogy a parancsot nem tudja végrehajtani. Más irányba fogok menni.

Fielding egy másodpercre félrenézett Fox arcáról; összeakadt a tekintete Jane-ével. A lány megkeményítette vonásait és bólintott. Fielding pillantása visszatért az ezredesre.

– Jelentem, az lehetetlen, uram! Parancsom van rá, hogy mindenkit tartóztassak fel, aki ezen a folyosószakaszon a főkadét engedélye nélkül közlekedik! Négy ember hozzám!

Azonnal megjelent mellette négy steward, súlyba helyezett fegyverrel.

– Őrizetbe kíván venni, őrmester?

– Jelentem, ha muszáj, igen!

Fox megfordult és Jane-re nézett. A lány sajnálkozva széttárta kezét.

– Kapcsoljanak össze a parancsnokukkal – mondta Fox.

80.

– Delta hívja *Uraniát* – mondta Jane.

– Itt *Urania,* Wright beszél.

– Fox ezredes kíván beszélni a parancsnok úrral.

– Adom az ezredes urat – felelte Wright.

– Itt Carson – szólalt meg apa. – Vételen állunk.

– Itt Fox ezredes, vezénylő hajóparancsnok – volt a válasz. – Üdvözlöm; kérem, nézze el, hogy most mellőzöm a szokásos formaságokat. Szeretném megtudni, hogy az emberei az ön parancsát követve tanúsítanak-e számomra meglepő, merev viselkedést. Tudomással bír a történtekről?

– Igen, Mr. Fox, videókapcsolatban vagyok a csapatommal; és igen, az én parancsomat követik. Szeretném, ha embereivel alávetné magát a parancsaimnak, Mr. Fox.

– Van bármiféle indoklása, hogy miért tenném?

– Igen súlyos helyzetben vagyunk, ezredes: két sérült hajóval keringünk egy lakatlan naprendszerben, kétezer emberrel, ráadásul fellázadt

börtöntöltelékek ellen kell küzdenünk. Sokat javítana helyzetünkön, ha egységesen tudnánk fellépni.

– Egyetértek – bólintott Fox. – Szerintem azonban az egységes fellépést két önálló, egyeztetve cselekvő szövetséges is megvalósíthatja.

– De sokkal kisebb hatásfokkal, mint egy ütőképes egység, amelynek egy feje van.

– Alternatíva? – firtatta az ezredes.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, Mr. Fox, de alternatívául csak azt tudom felajánlani, hogy visszamehetnek az ajtók mögé, amiket bezárunk. Őrizetet nem tudok biztosítani, fegyvert nem adok önöknek, de az űrruhákat természetesen nem veszem vissza. Kérem, mielőbb döntsön.

Fox megfordult és a társaira nézett.

– Kis türelmet kérek, Mr. Carson. Uraim, érdekelne a véleményük; ha átkapcsolnának MMC-re, magunkban lennénk.

Jane fülén elnémult a hallgató; az MHQ-sok a saját titkosítókódjukkal beszéltek, látta is némelyikük száját mozogni, de a rádió nem adta ki a számára értelmetlen zörejt.

Nem izgult amiatt, hogy mit felel majd Fox, és jól tudta, hogy miért nem izgul. Teljesen egyértelmű, hogy Fox mit fog felelni, hiszen ő a *Hyperion* valódi parancsnoka, és mint ilyen csakis és kizárólag egyetlen dolgot felelhet. Csak mulatságos kissé, hogy Foxnak magának ez mennyire nem egyértelmű. Neki kellene tudnia a legjobban.

– Ezredes? – szólalt meg Fox; két perc telhetett el. – Tisztjeimmel megtanácskoztam a helyzetet, és elfogadjuk az ön parancsnokságát. A…

Az ezredes még beszélt, de Jane-nek ennyi elég volt. Fox azt felelte, amit felelnie kellett, és Jane készen állt a válaszra.

– Köszönöm – vágott közbe hangosan, belefojtva a szót Foxba. – Delta csapat, indulás! Megyünk vissza az *Uraniá*ra, mégis mire várnak, uraim, lennének szívesek megmondani? A korábbi utóvéd megy most elöl, nem értem, hogy miért látom magukat még mindig ezen a folyosón, őrmester!

– Parancsot vettük, értettük! – válaszolta Howard őrmester, miközben csapata magához tért a meglepetésből és cihelődni kezdett.

– Ne mondja! – csúfolta Jane. – Ha vették, de nem értették volna, az nagyon rossz lenne magának! – Az emberek nevettek. – Árulja el, Mr. Howard, ha a banditák jöttek volna talpig fegyverben, akkor is így siettek volna, vagy ezt a versenytempót csak az én számomra tartalékolják?

Az emberek még jobban nevettek; Jane kihallotta a hangzavarból, hogy Fox is nevet. Úgy látszik, szelídíthető.

– Javasolnám – mondta Jane, amikor az utóvéd befordult a folyosókanyarban –, hogy alakítsuk utunkat ismerkedési sétává. Mit gondol, ezredes úr?

– Jó ötlet. Én például máris feltenném egypár kérdést a maga személyével kapcsolatban.

– Ne fáradjon. Jane Carson vagyok, az *Urania* parancsnokának lánya, tizenöt éves, az Aurora Melliorís-i navigátoriskola szeptembertől másodéves hallgatója. Kielégítettem a kíváncsiságát?

– Távolról sem. Hogy lehet maga tizenöt évesen navigátorhallgató, és mi ez a főkadéti megszólítás? Én is az Aurora Melliorisra jártam, de akkoriban ilyen címet nem osztogattak.

– Én sem ott kaptam, Mr. Fox, hanem otthon az *Urániá*n, még tavaly. Ami pedig az Aurora Melliorist illeti, tudja, volt egy kis ramazurink tavaly, amikor én vezettem kikötőbe az *Urániá*t, és ez megtetszett egypár tábornoknak.

– Részletezné? – kérdezte Fox érdeklődve.

– Később, ha lehet. Inkább bemutathatná az embereit, meg én is a sajátjaimat.

Már meg sem lepődött rajta, hogy *sajátjait* mond *mieink* helyett.

– Kérem – mondta Fox. – Uraim, legyenek szívesek.

– Gold őrnagy, első navigátor – érkezett egy mély hang a rádión.

– Robertson őrnagy, főpilóta – jött egy újabb.

– Jasper százados, másodnavigátor.

– Wall százados, másodpilóta.

– Stuart főhadnagy, biztonsági tiszt.

– Adamson főhadnagy, műszaki tiszt.

– Nichols főhadnagy, kommunikációs tiszt.

– Köszönöm – felelte Jane a nyolcadik bemutatkozás után. – Uraim, legyenek szívesek!

– Ryan százados, műszaki tiszt – mondta Ryan.

– Kjartansson százados, fedélzeti tiszt.

– Howard főhadnagy, szállásmester.

– Forster kadét, szakaszparancsnok, egyes szakasz.

– Bronson kadét, szakaszparancsnok, hármas szakasz.

– Stanton kadét, szakaszparancsnok, négyes szakasz.

– Fielding őrmester, steward szakaszparancsnok!

– Howard őrmester, steward szakaszparancsnok.

– Hutchinson őrmester, steward szakaszparancsnok.

– Köszönöm – mondta Fox.

– Mondanánk még néhány nevet, ezredes úr – szólt Jane –, szeretnénk tudni, ismerősek-e.

– Azt hiszem, sejtem, milyen nevekre gondol – felelte Fox.

– Delta hívja *Urániá*t – bólintott Jane.

– Delta, itt *Urania*. Wright őrnagy főpilóta beszél. Jó reggelt, *Hyperion.*

– Jó reggelt, őrnagy úr – mondta Fox mosolyogva.

Hát tényleg reggel van még, hét óra ötvenegy, nézett az órájára Jane. – Őrnagy úr, meg tudják keresni a névsort?

Kis csend a rádióban.

– Delta, itt *Urania* – szólalt meg egy új hang –, O'Brian kadét beszél. Főkadét, a névsor a következő. Yaron alezredes, hajóparancsnok. Whitaker őrnagy, főpilóta. Kirkland őrnagy, biztonsági parancsnok. Abramson százados, másodpilóta. McKee százados, másodpilóta. Adams százados, első navigátor. Graves százados, másodnavigátor. Leigh százados, fedélzeti tiszt. Morrow főhadnagy, kommunikációs tiszt. Field főhadnagy, műszaki tiszt. Névsor vége.

– Szép – mondta Fox. – Úgy látom, védenceink megtartották becsületes polgári nevüket, éppen csak előbbre rukkoltak néhány rendfokozattal. Érdekes, hogy Yaron lett a parancsnok. Mielőtt lecsukták, hadnagy volt csupán.

– Mi csak Kirklanddel és Fielddel találkoztunk – mondta Jane.

– Díszpéldányok. Kirklandből most mi is lett, őrnagy? Nem nagy ambíció, századosként szolgált. Field a legtörekvőbb, úgy látom, ő valójában egyszerű közkatona.

– Mondja csak, ezredes úr – szólalt meg Ryan –, ez a Field mit követett el? Jól elbeszélgetett velem mint egyik műszaki tiszt a másikkal, úgy néztem, csakugyan van némi képzettsége; de a mi derék kadétjaink kiderítették, hogy nem állhat hivatása magaslatán.

– Hát mint műszaki tiszt tényleg nem – nevetett Fox, s vele egypár tisztje –, de az igaz, hogy még ő van otthon leginkább ezen a területen. Szerelőként dolgozott valamelyik bázison a Külső-Terra szektorban, azt már nem tudom, hol. Kevésnek találhatta a fizetését, mert ezt-azt eladogatott az ócskapiacon, szerszámokat, alkatrészeket. Öt hajót csonkított így meg, négynek nem okozott észrevehető kárt, de egynek kényszerleszállást kellett végrehajtania. Kiderült, hogy valami hiányzik a leszállásvezérlőjéből. Elővették a javítóbázist, Field egyből bevallott mindent. Három évvel megúszta, mert senkinek sem esett baja.

– És mit mond az a név magának – kérdezte Jane fojtott dühvel –, hogy Michael D. Charles?

Fox rápillantott mentében.

– Charles? Sajátos figura. Navigátor volt egy hajón, és szabotázst követett el. Állítólag azért, hogy ő menthesse meg a hajót és parancsnok lehessen, de én nem hiszem. Szerintem egyszerű szociopata. A névsorban nem említették, de ezek szerint találkoztak vele. Most milyen tisztséget tölt be?

Jane egy ideig hallgatott. Amikor befordultak az utolsó folyosókanyarban, előremutatott.

– Ha felnéz a dokkzsilipben, azt a hajót fogja meglátni, ezredes úr, amelyiken Charles másodnavigátor volt.

81.

Fox úgy torpant meg, hogy a mögötte jövő őrnagya (Gold vagy Robertson, Jane nem tudta) majdnem nekiment.

– Hogy mondja?!

Jane fölnézett rá és bólintott.

– Most mit csinált?

– Odaát van az *Uraniá*n és fölényesen beszél velünk.

– Úgy érti, elfogták?

– Nem. Bevette magát a hajónk egyik részébe, a fegyencek többségével együtt.

Fox összenézett egy-két emberével.

– Azt hiszem, lesz velük egy kis beszélnivalóm – mondta aztán, és energikus léptekkel továbbindult. – Hol a csónakjuk? – kérdezte, amikor belépett a dokkzsilipbe, aztán fölnézett. – Ó, értem. Roppant ügyes megoldás. Mit szólna egy kis tökéletesítéshez?

– Mire gondol?

Fox a falhoz lépett és kinyitott egy műszaki szelvényt.

– Kapcsolják be a talpmágneseiket – mondta. – Zéró gravitációra felkészülni!

– Innen ki tudja kapcsolni? – kérdezte Kjartansson, de akkor már érezték is, hogy könnyűvé válik a testük.

– Van egy rendszer, ami lehetővé teszi.

– A DQL vészgravitációs kapcsolórendszere – szólalt meg Forster.

– Pontosan úgy van. Nos, nincs más hátra, mint így csinálni – azzal Fox leguggolt és kirúgta magát.

Jane elnézte, amint elvitorlázik az *Urania* felé, aztán intett Bronsonnak, aki a legközelebb állt a nyitott szelvényhez. Kézjellel mutatta, hogy maradjon ott és őrizze. Bronson bólintott és odaintette két emberét.

Odafent, illetve odalent, azazhogy odaát, egész pontosan *odahaza* egy szakasz várakozott készültségben. Jane intett nekik, ők pedig visszaintettek.

– Indulhatunk, uraim – mondta, amikor Fox három embere már az *Urania* felé suhant.

Egy csapat steward indult elsőnek, négy szakasz, utánuk Hutchinson, miután visszaszerelte a Hiplint az emelőre és elindította.

– Csak ön után, főkadét – intett Ryan előzékenyen.

Jane nagy levegőt vett, leguggolt, kikapcsolta talpmágneseit és hirtelen kiegyenesedett. Úgy tűnt, nem történik semmi; aztán észrevette, hogy a

többiek távolodni kezdenek. Hát persze, nincs levegő, nincs gravitáció, semmi sincs, amiből érzékelhetné, hogy mozog, csak a környezet mozgásából. Olyan volt, mintha filmen nézné a mozgást.

Néhány másodpercig szórakoztatta ez az állapot, aztán ráébredt, hogy probléma is adódik belőle. Ha nem érzi a mozgást, nem érzi a sebességét sem, a dokkzsilip szürke fala vajmi kevés támpontot nyújt, és fogalma sincs, mikor fog becsapódni az *Urania* padlójába és mekkora erővel. Elvileg persze a szervószerkezet enyhíti az ütést, no de…

Gyorsan elfordította testét, hogy lábbal előre érkezhessen, ám a forgás nem állt meg. Te szent Galaxis, hát persze, a tehetetlenség, még akkor is órákig forogna, ha lenne közegellenállás, de nincs, majdnem tökéletes vákuum van a zsilipben. Most mi az ördögöt csináljon?!

– Ne feledkezzenek meg a stabilizátorról, uraim, amikor elfordulnak – érkezett Howard hangja a rádión.

Stabilizátor, ez az! Gyorsan megkereste a gombját, és a pörgés megállt. A szállásmester neki akart segíteni, kizárt dolog, hogy lenne egyetlen steward is a levegőben, azazhogy a vákuumban, akinek ezzel gondja volna. Jár neki ezért egy kézszorítás, ha kettesben lesznek. Meg még egy az „uraimért”, amiből Foxék mindenkire gondolhatnak, csak őrá nem.

Pontosan talpra érkezett, az ütődés egészen csekély volt. Bekapcsolta talpmágneseit és azonnal parancsokat kezdett osztogatni.

– Ki vezeti az itt várakozó egységet?

Egy űrruhás vigyázzba ugrott.

– Kavanaugh őrmester, parancs!

– Őrmester úr. Ha a csapat átért, ön egységével újabb utasításig őrt áll itt. A zsilipet visszazárjuk és feltöltjük, de önök űrruhában, dekompressziós készültségben maradnak. Belátása szerint gondoskodik emberei és saját maga leváltásáról. Végeztem! Fielding őrmester!

– Parancs! – dörrent a mély basszus.

– Ön egy szakasszal kíséretül szolgál Fox ezredes úrnak és embereinek a vezérlő felé. – Tudta, hogy nem értik félre a szavait, sem az övéi, sem Foxék: mindenki pontosan tudja, hogy a kíséret nemcsak védi, hanem szemmel is tartja Foxékat. – Velünk jönnek a vezérlőbe és újabb utasításig ott maradnak. Végeztem! Stanton kadét, Bronson kadét, Forster kadét!

– Parancs! – mondták a szakaszparancsnokok.

– Érkezés után szakaszaikkal pihenőbe vonulnak déli tizenkét óráig. – Nyolc múlt, lesz majdnem négy órájuk, aztán majd meglátjuk. – Végeztem! Howard főhadnagy!

– Parancs! – felelte a szállásmester.

– Lesz szíves tájékoztatni az utasokat munkánk eredményéről. A Mr. Fieldinggel tartó szakasz kivételével az akcióban részt vett stewardok-

nak szintén pihenőt adok, ön visszatérhet napi munkájához. Végeztem! Ryan százados, Kjartansson százados!

– Parancs! – felelték azok; mintha mosoly lett volna a hangjukban.

– Önök velünk tartanak a vezérlőbe. Végeztem! Fox ezredes!

– Parancs – nevetett Fox. Jóindulatú volt a nevetése.

– Isten hozta az *Uraniá*n – nevette el magát Jane is.

82.

– Andrew Fox hajóparancsnok ezredes, Katonai Főparancsnokság, Második Draconis Divízió, *Hyperion* Hórusz 33 alfa-kappa-pszi különleges rendeltetésű katonai hajó.

– Richard Carson hajóparancsnok ezredes, Intersztelláris Főparancsnokság, Alta–179, Altair–Capella–Bettina, *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra intersztelláris járat. Isten hozta az *Uraniá*n, ezredes úr.

A két parancsnok kezet fogott.

Jane elnézte őket: két sokat látott, kemény hajóparancsnok két különböző főparancsnokságtól, akik olyan körülmények között találkoztak, ami bekerül az űrhajózás történetébe. Az első ütközés a nyílt űrben; talán ezer év telik el, mire még egyszer hasonló bekövetkezik.

Háta mögött Fielding és az emberei elfoglalták őrhelyüket a vezérlőben. Az A1-et reizolálták, megint hermetikusan el voltak vágva a külvilágtól. A kadétszakaszok nem mentek vissza a szobáikba, fent az A1-ben szállásolták el őket. Az A2 kong az ürességtől. És az összes űrruhát magukkal hozták a páncél mögé, a kabinokban rakták le őket. Biztos, ami biztos.

Apja intésére Jane közelebb lépett.

– Azt hiszem, a lányomat már nem kell bemutatnom, Mr. Fox.

– Nem, Mr. Carson, alaposan összeismerkedtünk – nevetett az. – Érdekes gondolatnak találom, hogy őt bízta meg a csapat vezetésével.

– Vezetett már ennél nagyobb csapatot is, ha meggondolom – mondta apa –, tavaly az egész *Uraniá*t elparancsnokolta, méghozzá remekül. De talán térjünk a tárgyra.

– Igen – bólintott Fox. – Szeretnénk egy eseménynaplót látni, ha megengedi.

– Mi sem természetesebb. Parancsoljanak.

A *Hyperion* legénysége helyet foglalt a szabad monitorok előtt és olvasni kezdte a történtek leírását.

Jane ekkor jött rá, hogy Fox miért nem kérdezte egész idő alatt, hogy tulajdonképpen mi is történt, hogyan ütköztek össze a hajók, milyen károk vannak, milyen intézkedések történtek – mert úgyis elolvassa az

eseménynaplóban. Belekukucskált ő is, a rövidítésekből és szakkifejezésekből álló lista nagyon tömören mondta el a katasztrófa történetét és az azóta eltelt négy és fél napot. Nem is értette volna, ha nem részese az eseményeknek.

– Elképesztő – mondta Fox tíz perccel később. – Ritka nagy szerencsénk volt, uraim.

Apa bólintott.

– A Mox fellelését követően nem foglalkoztak a két hajó összekapcsolásának tervével?

– Nem került szóba, a naszád megszerzése lekötötte minden szellemi kapacitásunkat. No meg igazából nincs is már jelentősége.

– Elnézést, Mr. Carson, de a naszád is elakadhat valahol az űrben.

– Elméletileg igen, gyakorlatilag nem tartom valószínűnek, hogy egy ilyen képtelen katasztrófa után, mint a miénk, még ráadásul a naszád is zátonyra fut.

Fox megcsóválta a fejét. – A naszádnak pontosan ugyanannyi esélye van célba érni, mint bárhol és bármikor egy ugyanilyen hajónak ugyanekkora távolságon. Ennek semmi köze a mi esetünkhöz.

– Igaza van, én mégis bízom a valószínűségszámításban.

– Ebben az esetben viszont mit fogunk most csinálni?

– Hogy érti a kérdést?

– Nos, a naszád elindult… mikor is… öt óra húszkor, vagyis négy órával ezelőtt. Még egypár órába beletelhetik, amíg segítséget hoz. Addig ülünk és lógatjuk a lábunkat, Mr. Carson?

Apa mosolygott. – Jó kérdés. Mindmostanáig annyira el voltunk foglalva az önök kiszabadításával, hogy nem jutott időnk azon töprengeni, mit csinálunk utána. Mit szólna, ha kifüstölnénk a rágcsálófészket?

Jane egy pillanatig meglepve nézett apjára: a rágcsálófészek alexai kifejezés, kis föld alatti emlősállatok búvóhelyét jelentette. Egyáltalán nem biztos, hogy az ezredes is ismeri.

– Egyetértek – mondta Fox, tehát ismerte. – Ugye az A3-ban vannak harmincnégyen? Van névsor róluk?

– Nincsen, csak Fieldet és Charlest tudjuk, hogy ott vannak.

Az ezredes elgondolkodva bólogatott.

– Meg kéne szorongatni őket egy kicsit.

83.

A megszorongatás módszerét hamar kigondolták: az A3-ban ki kell kapcsolni a világítást, a fűtést és az oxigénellátást, sőt ki is kell szivattyúzni az oxigént. A „rágcsálók”, ahogy közben elnevezték őket, csak az űrruhájuk utánpótlására hagyatkozhatnak.

– Zárjuk le a zsilipeket – javasolta Fox. – Ők is lezárták, hát zárjuk le mi is, akkor nem tudják elhagyni a hajót.
– És az miért jó nekünk? – kérdezte Jane.
– Mert így a mi foglyaink lesznek, akik előbb-utóbb szorult helyzetbe fognak kerülni. Ja igen, és kapcsoljuk ki az áramot.
– Azt nem tudjuk kikapcsolni, uram – mondta Ryan.
– De el tudjuk vágni a vezetékeket. Ha van áramuk, sok mindent megtehetnek, de ha a saját kis telepeikre kell hagyatkozniuk, nem nagyon ugrálhatnak.
Háromnegyed tízre megvoltak a feladattal, ámbár nem volt könnyű elkülöníteni az A3-ba menő vezetékeket a többitől; az A2 felében sem lesz többé áram, és a B szektor számos folyosóján kialszik a világítás. Persze a vészvilágítás bekapcsol majd helyette.
– Minden kész, uram – jelentette Ryan.
– Rendben. Vezérlő hívja szállásmesteri irodát.
– Itt Howard, uram, az utasokat tájékoztattam.
– Vettem, köszönöm. Vége. Mr. Ryan, rágcsálóirtásra felkészülni!
– Értettem – mondta a százados vigyorogva, és odalépett a rögtönzött kapcsolótáblához, ahonnan az A3 oxigénjét, fűtését, világítását és áramellátását irányíthatta. A zsilipekre már korábban rátették a kódzárat.
– Rajta, Mr. Ryan!
– Értettem – mondta a műszaki tiszt ismét, és szépen sorban lekattintotta a kapcsolókat. A rendszer késedelem nélkül beindította a szükséges vészjelzéseket, amiket Law sorban kikapcsolt. – Rágcsálóirtás megkezdve, uram!
– Kódzárral lezárni!
Ryan lenyomott két gombot. Innentől kezdve a szolgáltatásokat csak akkor kapcsolhatták vissza, ha megadták hozzá a kódot is, amit csak a parancsnok ismert.
– Lezárva – jelentette Ryan.
– Ezzel megvolnánk – mondta Fox. – Most már a mi derék rágcsálóinkon a sor. Érdeklődve várom lépéseiket. Mondja, ezredes úr, nem lenne kedve mégiscsak összekapcsolni a két hajót?
– Miért kérdezi?
– Érdekes műszaki feladatnak tartom. Azt hiszem, ilyesmit még nemigen csináltak, ilyen körülmények között pedig végképp nem. Ne vegye úgy, hogy nem bízom az ön embereiben és a mi Moxunkban, de csak nyerhetünk azzal, ha a hajómat az ön hajója függelékévé tesszük; akár elindulunk aztán, akár nem.
– Kinek a parancsnoksága alatt? – szólalt meg Jane.
A két ezredes ránézett. A lány érezte, hogy elvörösödik; még soha nem szólta el így magát. Aztán úgy döntött, hogy csak azért sem fog

szégyenkezni miatta. Igenis tudni akarja, hogy kinek a parancsnoksága alatt, és kész!

– A vezérlést csak az *Urania* láthatja el – válaszolt Fox, egyenesen őhozzá intézve szavait –, én pedig még odaát a saját hajómon elfogadtam Mr. Carson parancsnokságát. Tehát az ő parancsnoksága alatt köthetjük csak össze a hajókat. De tetszik az óvatossága, főkadét.

Jane lehajtotta a fejét. Az ezredes most először szólította főkadétnak, legalábbis nem rémlett neki, hogy már használta volna ezt a szót. Valószínűleg tényleg rendes fickó. Persze megbízni nem szabad benne, legalábbis nem túlságosan.

– Megpróbálhatjuk – bólintott apa. – Mr. Ryan, Mr. Adamson, kérhetném a véleményüket?

A *Hyperion* műszaki tisztje fejmozdulattal jelezte, hogy átengedi az elsőbbséget kollégájának. Amióta megérkeztek a vezérlőbe, beletemetkezett a számítógépbe, a sérülésekkel ismerkedett.

– A véleményem röviden – kezdte Ryan –: a feladat megvalósítható. Lesznek nehézségeink, de egy sem olyan, amit ne látnék megvalósíthatónak. Ez minden, uram.

– Sajnos nem értek egyet a százados úrral – pillantott föl Adamson. – Lehet, hogy az idő rövidsége miatt nem tudtam kellőképpen tájékozódni, de egyelőre nem látom, hogyan kívánja a hipercsövek teljesítményét áthangolni két hajó térfogatára.

– Az NC rendszer segítségével, főhadnagy úr – felelte Ryan.

– Elnézést, uram, de nem hiszem, hogy ez megvalósítható lenne.

A százados a parancsnokra nézett. – Ezredes úr, kérek engedélyt félrevonulni Mr. Adamsonnal.

– Tessék.

A műszaki tisztek leültek a vezérlő hátuljában, hogy megbeszéljék a problémát. Ahogy Jane visszanézett a parancsnoki pultra, egy lámpát pillantott meg, ami az előbb még nem égett.

– Uram? – szólt katonásan.

– Főkadét? – mosolygott apa.

– Jelzést észlelek a CL blokkon.

A két ezredes odanézett.

– Nocsak – mondta Fox –, a Syntaut külső utasítást kapott? Ugyan honnan?

A hangja érzékeltette, hogy igazából nagyon is jól tudja, honnan.

– Mr. West, állítson egy embert a Syntaut figyelésére. Minden külső utasítást vizsgáljon felül, de engedje át őket. Látni akarom, mivel próbálkoznak a rágcsálók.

– Értettem – mondta a szakaszparancsnok.

Apa ezzel napirendre tért a betolakodók fölött, visszafordult Foxhoz és a hajók összekapcsolásának tervéről beszélt vele. Jane-t jobban érdekelte, hogy mit művel Charles. West O'Brian kadétot állította a rágcsálókra; Jane odalépett hát hozzá és tanulmányozni kezdte a monitorját.

– Mi történik?

– A CL blokkról kapott jelzést a Syntaut – mondta O'Brian –, egy azonosítatlan periféria kéri, hogy a rendszer tesztelje le az NDIM-eket az A3-asban. Az azonosítatlan periféria nyilván valamelyik rágcsálónk kézigépe – folytatta a kadét, mielőtt Jane-nek magyarázatot kellett volna kérnie –, az NDIM-ek tesztelésével pedig alighanem az a céljuk, hogy visszaállítsák az áramszolgáltatást. Az NDIM-ek ugyanis nem fognak válaszolni, amire a Syntaut logikusan további tesztekbe kezd, és felfedezi, hogy nincs áram ezeken a területeken. Ezért visszakapcsolja.

– Vissza tudja?

– Természetesen nem, főkadét, hiszen elvágtuk a kábeleket. Ezt azonban a barátaink nem tudják.

– Helyes – bólintott Jane. – Ez mi?

– Kéri, hogy tesztelje le a PQV rendszert is.

Jane bosszúsan olvasta a nevet a monitoron. Ez volt az, ami annyi gondot okozott neki.

– Ez mire lehet jó?

– Nyilván biztosra akarnak menni. Ha a Syntaut nem jut el az NDIM-ek tesztelésétől odáig, hogy visszakapcsolja az áramot, akkor a PQV-től kell eljutnia.

Jane megcsóválta a fejét. Nem tetszett neki ez a dolog.

– Jobb lenne teljesen lekapcsolni őket.

– Az ezredes úr azt parancsolta, hogy figyeljük a tevékenységüket. Egyébként se lenne egyszerű dolog, az A3 dugig van számítógépekkel, bármelyikbe beledugnak egy kábelt és parancsokat adnak neki. Hogyan akadályozzuk meg?

– Azért a parancsok mégiscsak átmennek a vezérlőn is!

– Át, persze, de a vezérlő rendes körülmények között nem arra szolgál, hogy a lokális parancsokat felülbírálja és ignorálja. Nézze csak, most azt kérte a CL blokk, hogy a vezérlő nyissa ki az AACX ajtót. Hát az nem fog neki sikerülni. A lehetőségeiket próbálgatják.

Jane több mint félórát ült O'Brian mellett és olvasgatta a CL-ről jövő üzeneteket. Mindenfélével kísérleteztek, áramellátás, oxigén, belső ajtók,

külső ajtók, zsilipek, és szép sorban kudarcot vallott minden. De sehogy se tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy valami nincs itt rendben, a rágcsálók valójában egészen mást terveznek, és csak figyelemelterelésnek szánják az egészet. Hirtelen sugallatra elővette a rendszertérképet. Főrendszerek, rendszerek, alrendszerek, mellék- és segédrendszerek százai, bonyolult és még bonyolultabb topológiák… a rendszertérképet azelőtt sose használta, túl komplikált volt, de a gép meg tudta csinálni, hogy kiemeli a fontos részleteket. Utasította, hogy jelöljön be minden adatvonalat, amin a rágcsálóktól érkező utasítások eredményeképpen aktív impulzus keletkezik, a vonalak teljes hosszában, tehát minden érintett rendszeren. Az eredmény az lett, hogy a milliónyi kábel közül néhány tucat rajzolódott ki pirossal. A többit ki is kapcsolta, nem kellenek, aztán keresett egy kadétot, aki nem volt leterhelve.

– Mr. Edwards – ült le mellé –, megnézne valamit a kedvemért?

– Hogyne, főkadét.

Jane odakapcsolta piros vonalakból álló művét Edwards monitorjára.

– Ezeken a vonalakon futottak ki aktív impulzusok a rágcsálók parancsai nyomán – magyarázta. – Legyen szíves, nézze végig az érintett rendszereket és gondolkodjon. Mit akarhatnak?

Edwards bólintott, és teljes öt percig tanulmányozta a grafikont. Közben a gép időnként új vonalakat rajzolt rá, ahogy a CL blokkból további parancsok futottak be. Edwards néhányszor megnézte a dokumentációt is, a mellette ülő Clint segített neki, aztán már ketten nézték a grafikont.

– Ennek az egésznek semmi értelme – mondta Clint. – Írni kellene egy heurisztikus keresőprogramot, mi nem tudunk számba venni minden eshetőséget. Eddig nyolcvanhét rendszert érintettek a parancsok, azok közvetlenül legalább ötszáz másikkal állnak kapcsolatban.

Jane megcsóválta a fejét, sokadszor az elmúlt félórában.

– Akkor írják meg azt a programot. Nem tetszik nekem ez az egész.

85.

Amíg Jane a kadétokkal a rágcsálók terveit figyelte, a tisztek hozzákezdtek a két hajó összekapcsolásához. Összeállították az átvezetendő kábelek jegyzékét, az odaát bekapcsolandó rendszerek jegyzékét, kidolgozták a két hajó fizikai összeerősítésének tervét is. A rágcsálók megbénították a zsilipeket, de ez csak annyit jelentett, hogy oda kell menni és kézivezérléssel kinyitni valamelyiket, vagy egyszerűen átmehetnek a dokkzsilipen át, ahogy Jane csapata is tette.

Erre azonban nem jutott módjuk, ahogy Edwards sem tudta befejezni a heurisztikus programot. Tíz óra huszonnégykor vészjelzések özöne zúdult rájuk.

– Nulla-kettes jel a Syntauton, uram! – harsant föl Tilley kadét.
– Az ABBL nem válaszol! – jelentette Adams.
– A Syntaut LP sem válaszol, uram! – szólt Bertram.
– Csendet kérek – szólalt meg apa. Az egyszerre kiabáló kadétok elhallgattak, csak a parancsnoki pulton sípoltak tovább a vészjelek. – Mi történt?
– Általános vészhelyzeti állapot a Syntauton, a DLC és DMC alrendszereken, uram – foglalta össze Reynolds. – Azonnal kiderítjük, mi történt.
– Behatolást észlelek az A2CV-ben, uram – szólalt meg Zilly kadét. – Űrruhába öltözött alakok haladnak a folyosón az A2D felé.
– Hogy az ördögbe kerültek azok oda? – csattant föl Fox.
– Csak az A3DC ajtón át jöhettek – mondta Law, a monitorát tanulmányozva. Nem térkép volt rajta, ezt az adatot fejből mondta, a képernyő hibajelentéseket mutatott, mint alighanem mindenkié ebben az időben.
Jane volt a kivétel. Ő a rágcsálókat figyelte, váltogatva a kamerák között. Valamiért eszükbe sem jutott, hogy megpróbálják tönkretenni bármelyik kamerát, minden mozdulatukat látni lehetett. Vagy húszan lehettek, a csapat egy része az A3-ban maradt. Charlest kereste a képen, de nem látta sehol. Odalent van még?
– Jelet kapok a *Hyperion* Syntautjáról – szólalt meg Bertram. – DCX jelet adtak ki.
– Ellenőrizzék az A2 lezárását – mondta apa. Ő is hibajelentéseket olvasott. – Izolálják őket az A2C-ben! A *Hyperion*nal most nem foglalkozunk, Mr. Bertram, de figyelje őket!
– Vezérlő hívja szállásmesteri irodát – nyomta le közben Fox a távkomot.
– Szállásmesteri iroda, Howard főhadnagy.
– Itt Fox ezredes. Legyen szíves értesíteni a milíciát, főhadnagy úr. Bármikor mozgósítási parancsot kaphatnak.
– Értettem!
– Köszönöm, vége.
Jane még a monitorral volt elfoglalva, de az egyik fülét továbbra is Foxon tartotta. Nem tetszett neki ez a beszélgetés. Hogy jön ahhoz Fox, hogy parancsokat oszto… ó, persze. Hát hiszen nem adott ki semmilyen parancsot. *Megkérte* Howardot, hogy készítse föl a milíciát a bármikor várható parancsra. Az, hogy Howard katonásan felelt, más lapra tartozik.
– Problémánk van, uram! – harsant Reynolds hangja. – Az A2CF ajtó nem jelez vissza. Lehetséges, hogy ellenőrzésük alá vonták.
Jane villámgyorsan átkapcsolt a hajórajzi térképre, nem mintha magától nem tudta volna, hol van az ajtó. Ott volt, ahol gondolta, és ha nyit-

va van, akkor a rágcsálók megszállják az A2B-t. Nem mintha ezáltal bármilyen előnyre tennének szert, de…

– Vezérlő B szektornak – vágta el apa a gondolatait. – Két fegyveres szakasz az A2B-be! Ellenőrizzék az A2CF ajtót. Készüljenek fel ellenállásra. Vége!

– Stone őrmester, parancsot vettük, két szakasszal útban a célterületre, uram!

Jane az órára nézett. Tíz huszonhét. Öt perc alatt oda kell érniük. Körülpillantott a vezérlőben. A tisztek és a kadétok többsége a rágcsálók elleni műszaki harccal volt elfoglalva, csak Ryan és Adamson dolgozott kitartóan a másik problémán. Ehhez ők értenek, a rágcsálók ellen pedig az összes többi küzd, neki mást kell csinálnia. Figyelni őket a kamerákon át és kiolvasni a mozdulataikból, hogy mire készülnek. Visszakapcsolt az A2CV-be, de ott már nem volt senki. Megnézte a mozgásérzékelők jeleit. Az A2CX-ben vannak. Eszerint nem tudnak róla, hogy az A2CF ajtóval gond van, az ellenkező irányba haladtak és ráadásul most le is táboroztak. A kamerán át nyolc embert számolt meg, de az érzékelők szerint a többi is ott van. A nyolcból kettő állt csak, a többi letelepedett a fal tövébe. Néhányan tanulmányoztak valamit a számítógépeiken.

Le kellene hallgatni őket. Légüres térben vannak, tehát csak rádióval érintkezhetnek. Hogy lehetne rákapcsolódni a… lássuk csak. A távkomra nem álltak rá, azt jelezte volna, meg hát nekik se ment el az eszük. Hullámvezetők! A falak tele vannak hullámreceptorokkal, amiket kifejezetten a kézi rádiók jeleinek vételére raktak oda. Ezek pedig… ezek pedig… külön rendszeren vannak, a neve WRC, a könyv szerint. Akkor hova is kapcsoljunk, lássuk csak…

– Stone őrmester a vezérlőnek! Jelentem, uram, az A2CF ajtó tökéletesen működőképes, nyitható-zárható. Egységemmel harcálláspontot foglaltam el!

Jane az órára kapta a tekintetét. Tíz harminc. Három perc alatt odaértek?!

– Micsoda? – döbbent meg apa. – Kinyitották?!

– Jelentem, nem, uram. Leteszteltük!

– Hogyan?

– Jelentem, Biggs kadét segítségével, uram!

– Biggs kadét? – lepődött meg apa.

– Itt Biggs kadét, parancs, uram! – szólt az ismerős hang a távkomból.

Jane elvigyorodott.

– Hol van ön? – kérdezte apa.

– Szakaszommal a kijelölt kabinban pihenek, uram.

– És közben ajtókat tesztelget?

– Uram, a parancs pihenésre szólt, nem alvásra. Pihenés közben is figyelemmel kísérjük az eseményeket.

– Értem. Köszönöm, Mr. Biggs. Lesz szíves útmutatást adni Mr. Stone-nak az A2CF ajtó műszaki blokkolására. Szeretném, ha teljesen megbénítanák azt az ajtót.
– Értettem, uram, két percen belül kész.
– Köszönöm, végeztem.
Tehát a WRC. Jane átkapcsolt a rendszerre és beállította az A2CX-et. Ez az, jelez a radiométer, van rádióforgalom. Jó, de hogy lehet rávenni, hogy ki is adja a jeleket? Egy darabig próbálkozott mindenfélével, aztán észrevette, hogy Hayes kadét éppen nincs leterhelve.
– Mr. Hayes?
– Főkadét?
– Hogy lehet rávenni a WRC rendszert, hogy kiadja a rágcsálók rádióhangját?
– Sehogy, főkadét – mosolygott a fiú savanyúan. – Ha nem adja ki automatikusan, akkor nincs mit tenni, titkosítással beszélnek.

86.

Tíz óra harminchat perc negyvenkilenc másodperc volt, amikor Jane észrevette az ICM jelzőfényét. A kamerákat váltogatta a monitoron, így akadt meg rajta a szeme. ICM? Hogyhogy az ICM? Talán a *Hyperion* akar valamit? Ó, dehogyis, te szent Galaxis, egyáltalán nem ők azok! Rácsapott a gombra, aztán fölkapta a fülhallgatót.
– …hívja *Uraniá*t, vétel! *Urania,* jelentkezz! *Agamemnón* hívja *Uraniá*t, vétel! *Urania,* jelentkezz!
Jane érezte, ahogy a vigyor körbeöleli az arcát. Hát megjöttek! Megjöttek!
– *Urania* hívja *Agamemnón*t – szólt a mikrofonba. – Vétel! *Urania* hívja *Agamemnón*t, vétel!
Fölpillantott, és kárörvendve állapította meg, hogy a vezérlőben mindenki elnémul és őt nézi. Úgy kell nekik, ha senki se figyelt oda. Ő odafigyelt, hát ő beszél velük.
– *Urania,* itt *Agamemnón* Neutroid 49 kappa-delta-omikron QJC hipermélyi parancsnoki hajó, Katonai Főparancsnokság. Ha nem tévedek, Carson főkadéttal beszélek. Vétel.
Jane már nyitotta volna a száját a rutinszerű válaszra, de a szöveg vége megakasztotta egy pillanatra. De elkapta apa mosolyát.
– I-igen… – Gyorsan összeszedte magát. – *Agamemnón,* itt *Urania,* a mikrofonnál Carson főkadét. Azonosítsa személyét, vétel.
– Itt *Agamemnón*, a mikrofonnál Lincoln százados kommunikációs parancsnok. Mindenki jól van a hajójukon? Vétel.

– Itt *Urania.* A válasz pozitív. Máglya rendben, hiperhajtóművek rendben, térhajtóművek rendben, létfenntartó rendszerek rendben, energiaellátás – majdnem kimondta, hogy az is rendben, pedig dehogyis van rendben, mennyin is áll a szintje… – öt-három-zéró, kommunikáció rendben. Fedélzetre vettük *Hyperion* valódi legénységét, egészségi állapotuk jó. A2 és A3 szektorunkban *Hyperion* elítéltjei tartózkodnak, harmincnégy fő, hajó többi részétől izolálva. Területükön kommunális szolgáltatásokat kikapcsoltuk. Külső zsilipeket betolakodók megbénították. Jelentés vége, vétel.

– Vettem, *Urania.* Flottabelépés várható időpontja két-három perc múlva. Megközelítési manőverhez készülök. Távolság négy-egy-kettő megaméter. Vége.

– Vettem, *Agamemnón,* távolság négy-egy-kettő, minden lámpa zöldet mutat. Vége!

Hátralökte a fülhallgatót a tarkójára és fölállt. A vezérlőben ekkor tört ki az örömrivalgás.

– Parancsnok az A1-nek – mondta közben apa a távkomba –, megérkezett a mentőhajónk. A pihenő őrségnek engedélyezem, hogy ha akarnak, a vezérlőbe jöjjenek. Vége.

Perc sem telt bele, ott voltak valamennyien.

– *Artemis* hívja *Uraniá*t, vétel – szólalt meg hirtelen az ICM; most már persze fölkapcsolták a nagy hangszóróra. – *Urania,* jelentkezz!

Apa bólintott Jane-nek, aki visszaindult a monitorához, de mire odaért, ismét megszólalt az ICM.

– *Poseidón* hívja *Uraniá*t, jelentkezzetek, vétel!

– *Artemis* hívja *Agamemnón*t, vétel.

Jane fölemelte a mikrofont. – *Urania Artemis*nek és *Poseidón*nak, *Agamemnón*nal kapcsolatban állunk, vétel!

– *Artemis Uraniá*nak, vettem, vége.

– *Poseidón* hívja *Agamemnón*t, vétel. *Poseidón Uraniá*nak, vettem, vége.

– *Agamemnón* a flottának, MHQ–2-esre kapcsoljatok, vége.

Jane még le se tette a mikrofont, amikor megint megszólalt az ICM, ezúttal női hangon.

– *Héphaistos–143* hívja *Agamemnón*t, vétel.

– *Agamemnón* a flottának, MHQ–2-esre kapcsoljatok, vége.

A következő öt percben bejelentkezett a *Persephóné,* a *Sokaris,* az *Aktaión,* a *Nyx–39,* a *Pandora,* a *Cupido–11VP,* a *Polyhymnia–3,* a *Tritón,* legvégül pedig a Katonai Főparancsnokság nagy Neutroid szállítóhajója, a *Victoria.* Az *Agamemnón* mindenkit átküldött a nyilvános frekvenciáról az MHQ–2-esre. Apa náluk is beállította a frekvenciát.

– *Agamemnón* mindenkinek, *Agamemnón* mindenkinek. Megközelítési manővert végzek, távolságom *Uraniá*tól egy-zéró-három megaméter. *Agamemnón Artemis*nek, *Poseidón*nak, *Persephoné*nak és *Pandorá*nak! Megkö-

zelítési manőverhez készülj! *Artemis* és *Poseidón* dokkoljon *Hyperion*ra, *Persephóné* és *Pandora* dokkoljon *Uraniá*ra. *Agamemnón* gyaloglási távolságban stabilizál *Uraniá*tól. *Agamemnón* a kis flottahajóknak. Alkossatok védelmi kört a belső csoport körül. *Agamemnón Sokaris*nak, *Aktaión*nak és *Tritón*nak. Biztosítsátok a kis flottahajókat! *Agamemnón Victoriá*nak. Foglalj el biztonsági pozíciót a belső és a külső kör között. Vége!

– *Artemis* hívja *Hyperion*t, jelentkezz, vétel!

– *Urania* hívja *Artemis*t, vétel – nyomta be Fox a távkomot.

– *Urania,* itt *Artemis,* vétel.

– *Artemis,* itt *Urania,* a mikrofonnál Fox ezredes, a *Hyperion* parancsnoka. Hajóm jelenleg kommunikációképtelen. Vezérlőm legnagyobb része megrongálódott, számos rendszer üzemképtelen. Hajóm egy részét fegyencek tartják megszállva. Ne keress kapcsolatot *Hyperion*nal. Vétel.

– *Urania,* itt *Artemis,* nyugtázom a vételt, nem keresek kapcsolatot *Hyperion*nal. Vége.

– *Agamemnón Uraniá*nak – szólt egy ismeretlen hang –, a parancsnokot kérem. Vétel.

– *Agamemnón,* itt *Urania,* a mikrofonnál Carson ezredes hajóparancsnok – vette át apa. – Azonosítsa személyét, vétel.

– *Urania,* itt *Agamemnón,* a mikrofonnál Walker tábornok flottaparancsnok. Üdvözlöm, ezredes, vétel.

– *Agamemnón,* itt *Urania,* üdvözlöm, tábornok, vétel.

– *Urania,* itt *Agamemnón.* Szükségesnek látom a vezényleti rend tisztázását. A szokványos protokollt megfelelőnek tartja? Vétel.

– *Agamemnón,* itt *Urania.* Pozitív, vétel.

– *Urania,* itt *Agamemnón,* akkor ezt fogjuk alkalmazni. Mostantól öné a vezénylet. *Agamemnón* mindenkinek, *Agamemnón* mindenkinek! A flottaparancsnok e pillanattól Carson ezredes, az *Urania* hajóparancsnoka. Kérem a vétel nyugtázását, vége.

– *Aktaión Agamemnón*nak, nyugtázom a vételt, vége.

– *Héphaistos Agamemnón*nak, nyugtázom, vége.

– *Artemis Agamemnón*nak, nyugtázom a vételt, vége.

– *Nyx Agamemnón*nak, nyugtázva, vége.

– *Sokaris Agamemnón*nak…

Jane odafordult Wilsonhoz, aki derűs nyugalommal üldögélt és nem csinált semmit.

– Mi az a szokványos protokoll?

– Hogy a helyszínen levő parancsnok irányít mindent.

– De hát az ott egy tábornok.

– No és? Ő csak most jött, mi meg végig itt voltunk.

87.

A tizenöt hajó bonyolult kötelékbe szerveződött. A dokkzsilipnél összekapcsolódott *Urania* és *Hyperion* oldalzsilipjeihez két-két közepes méretű katonai csapatszállító csatlakozott. Ötezer kilométeres távolságban keringett körülöttük négy kis flottahajó, tízezer kilométerre pedig három hipertéri vadász figyelte az eseményeket. A flottahajók és a vadászok között keringett a *Victoria* óriási, sötétszürke teste.

– Nem fog menni – csóválta a fejét Ryan. – Drága barátaink lezárták az ottani zsilipeket is, a BCL-eket pedig rögzítették és kisütötték az áramköreiket.

– Akkor is meg kell próbálni – mondta apa.

– *Urania,* itt *Poseidón.* Távolság ezerötszáz méter, sebesség tizenöt méter per szekundum, vétel.

– *Urania,* itt *Persephóné.* Távolság ezerháromszáz méter, sebesség tizenkét méter per szekundum, vétel.

– *Urania,* itt *Poseidón.* Távolság kilencszáz méter, sebesség nyolc méter per szekundum, vétel.

– *Urania,* itt *Persephóné.* Távolság nyolcszáz méter, sebesség hat méter per szekundum, vétel.

– *Urania,* itt *Poseidón.* Távolság tíz… öt… négy… három… kettő… egy… zéró. Megközelítési manőver kész, a *Hyperion* B4-es zsilipjére dokkolva, szilárdan állok. Vége.

– *Urania,* itt *Persephóné.* Megközelítési manőver kész, C6-os zsilipre dokkolva szilárdan állok. Vége.

– *Urania* mindenkinek. A hat hajóból álló kapcsolt űrszerelvény kész. *Artemis* és *Pandora,* külső vésznyitással kíséreljétek meg a zsilip nyitását és a behatolást a célterületre. *Persephóné* és *Poseidón,* álljatok készenlétben. Vége.

– Itt *Artemis,* a zsilip kívülről nem nyitható, vétel!

– Itt *Pandora,* a mi zsilipünk sem nyitható, vétel!

– Vettem, *Artemis* és *Pandora.* Próbálkozzatok, mi addig gondolkodunk, vége.

Apa kikapcsolta a távkomot.

– Valami ötlet, uraim?

– A dokkzsilipek nem jók? – kérdezte Jane.

– De jók lennének – bólintott apa –, ha a mi jó rágcsálóink el nem érték volna, hogy a BCL-ek fixre álljanak és úgy összeragasszák a két hajót, mint a parancsolat. Mindkét hajónk dokkzsilipjébe csak egy helyről van bejárás: a másik hajó dokkzsilipjéből.

– Kérek engedélyt, uram – szólalt meg a *Hyperion* műszaki tisztje.

– Tessék, Mr. Adamson – bólintott apa.

– Két megoldást látok, ezredes úr. Az egyik: a vadászokkal kilövetni valamelyik hajózsilipet. A másik: felrobbantani a BCL-eket és elmozdítani egymástól a két hajót.
– Melyiket javasolná?
– A zsilip kilövése elég drasztikus módszer, az *Urania* esetében nem javasolnám. Veszélyeztetnénk az utasokat. Viszont kérdés, hogy fel tudjuk-e robbantani a BCL-eket a rendelkezésre álló detonátorokkal.
– Tessék, Mr. Stanton – biccentett apa a szólásra jelentkező kadét felé.
– Nem tudjuk felrobbantani, uram. A BCL-ek fogótámaszait kellene felrobbantani, amik bent vannak a BCVL aknákban. Oda legfeljebb egy E osztályú mikrodetonátor férne be, annak viszont kicsi a hatóereje, és mellesleg nincs is ilyenünk a hajón. Tehát az aknákat mindenestül szét kellene vitetni, de be vannak építve a DT falba. Azon kell lyukat ütni hozzá.
– A többi hajón lehet erre alkalmas detonátor? – kérdezte apa.
– Persze – mondta Fox. – Egy hipertéri katonai hajón minden elképzelhető fajta detonátort megtalál.
– De hogy juttatjuk ide őket? – kérdezte Ryan. – Jelenleg úgy fest a dolog, hogy be vagyunk ide dobozolva, mint a szardíniásdobozba.
– Megmondom én azt – szólalt meg Jane hangosan. Mindenki ránézett. – Van egy bejárat a hajóba, amit nem zártak le a rágcsálók. Utánanéztem, működik.
Pillanatnyi csend támadt, tisztek és kadétok gondolatban végigpásztázták a hajótestet.
– A szondakilövőre gondol – szólt Wright. – Hát lehet, hogy van benne valami.
Jane büszkén elmosolyodott.
– Kicsit komplikált ott bejuttatni valamit – mondta Adamson –, de megpróbálhatjuk. Az a kérdés, hogy be tudjuk-e ott manőverezni azt a detonátort. Mr. Stanton? – nézett a kadétra, látva, hogy az folyamatosan ingatja a fejét.
– Képtelenség, főhadnagy úr. A szondakilövő nyílása mögött hat robbanófutó sorakozik. Valaki belök ott egy detonátort, mi persze kikapcsoljuk idebent a gravitációt, hogy ne essen le egyből a padlóra. Ezer az egyhez, hogy a detonátor nem megy át a robbanófutók között a kilövőkamra végéig, hanem az egyikben elakad. Oda pedig aligha tudunk bemászni értük. És másodszor már nem is próbálkozhatunk, mert a második detonátor éppenséggel az elsőben fog elakadni.
– Miért nem tudunk bemászni értük? – kérdezte Jane.
– Mert az egy rettentően kicsike hely, ahol nem lehet mozogni.
– És egy kistermetű embernek? – kérdezte Jane elszántan.
Apa megcsóválta a fejét. – Nem tartom jó ötletnek, Jane.

– Nem is azért mondtam, mert jó ötlet, hanem mert úgy tűnik, nincs más választásunk. Elhiheted, hogy semmi kedvem detonátorokat kihuzigálni a szondakilövőből, de mondjon valaki jobbat.

– Rosszabbat mondok – szólt közbe Jones. – Ne indulj az űrruhádért. Az a detonátor, aminek elég nagy a hatóereje, hogy a DT falat szétvigye, egyáltalán be se fog férni a szondakilövőn.

– Ez biztos, Mr. Jones? – kérdezte apa.

– Nem, uram. Csak nagyon valószínű.

– Értem – mondta apa, és fölemelte a távkomját. – *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek. Milyen detonátorok vannak készleten, amik egy DT falon lyukat tudnak ütni, és átférnek a szondakilövőnkön? Vétel.

– *Poseidón Urania*nak. Kizárt dolog, hogy ilyen akadjon, parancsnok. A DT falat legfeljebb egy harmadik fokozatú Thompson-detonátorral lehetne kilyukasztani, az meg semmiféle szondakilövőn nem fér át. Nagyobb, mint két szonda. Vége.

– *Urania Poseidón*nak, vettem és vége.

– *Victoria* hívja *Uraniá*t, vétel – szólalt meg a távkom.

– *Victoria,* itt *Urania,* vétel.

– *Victoria Urania*nak, a mikrofonnál Glover őrnagy. Ezredes, én valamikor szolgáltam Hórusz típusú hajókon, jól ismerem a szerkezetüket. Ha azt a falat átlyukasztják, megy vele a DV fal is, és egy szektor dehermetizál. Ezt csak a *Hyperion*on lehet megcsinálni, ahol már úgyis dekompresszió van. Akkor meg nem egyszerűbb rögtön szétlőni egy zsilipet? Vétel.

– *Urania Victoriá*nak. Értem, amit mond, Mr. Glover. Vége. Mr. Fox – fordult apa a másik ezredeshez –, van ellene kifogása, hogy szétlövessem a hajóját?

Fox nevetett. – Az nem számít, maga a parancsnok. Egyébként nincs.

Apa bólintott és megint bekapcsolta a távkomot. – *Urania* a vadászoknak. Készüljetek fel a *Hyperion* zsilipjeinek kilövésére. *Urania Artemis*nek és *Poseidón*nak. Készüljetek fel csapatok indítására, amint a vadászok szabaddá tették a bejáratot. *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek. Hajóidő tíz óra ötvennégy perc harminc másodperc. Hajóidő szerint tizenegy-nulla-nullakor akció indul. Felkészülni! Vége.

88.

– Kedves utasaink, itt Howard főhadnagy beszél. Öt perc múlva, pontosan tizenegy órakor megkezdjük a felszabadítást. Két hipertéri vadász ki fogja lőni a *Hyperion* egy-egy zsilipjét, amiken az *Artemis* és a *Poseidón* csapatai fognak benyomulni. Ezek majd felrobbantják azokat a rögzítő-

elemeket, amiket korábban említettem önöknek. Itt az *Uraniá*n csak némi rezgést lehet majd észlelni. Köszönöm a figyelmüket.

Az *Artemis* és a *Poseidón* levált a *Hyperion*ról és harci helyzetet foglalt el a célzsilipek közvetlen közelében. Az *Aktaión* és a *Sokaris* még keringett egy darabig, aztán – éppen az *Urania* felőli oldalon voltak – begyújtották térhajtóműveiket és megkerülték a köteléket. Jane elégedetten figyelte, ahogy beállnak a *Hyperion* oldala mellé, ezer kilométeres távolságban, s egyetlen villámgyors kormánymozdulattal becélozzák a zsilipeket.

– *Sokaris* a célon. Távolság ezer méter zéró-zéró centiméter, irányszög a merőlegesre zéró-zéró szteradián. Vége.

– *Aktaión* a célon. Távolság ezer zéró-zéró, irányszög a merőlegesre zéró-zéró szteradián, tüzelésre készülök. Vége.

– *Artemis* mindenkinek. Deszanttér nyitása húsz másodperc múlva, kibocsátás találat után azonnal. Vége.

– *Poseidón* mindenkinek. Húsz másodperc múlva nyitom a deszantteret, kibocsátás találatra azonnal, vége.

– *Urania* mindenkinek – szólt Forbes a mikrofonba. – Visszaszámlálás száz másodperctől indul.

Lenyomta az RC gombját, s a távkom számlálóján azonnal megjelent a 100-as szám. 99. 98. 97…

– Kíváncsi lennék – dörmögte Adamson –, vajon a barátaink odaát hallották-e a figyelmeztetést és fedezékbe vonultak-e.

– Remélem, nem – vágta rá Jane.

– Ne legyen vérszomjas, főkadét.

– Nem vagyok vérszomjas, főhadnagy úr. Igazságos vagyok. Nem érdemelték meg, hogy figyelmeztessük őket, mire készülünk. Ők figyelmeztették magukat, hogy mire készülnek? Vagy minket?

Az *Artemis* kinyitotta deszantterét. Az Aktaión egyik kameráján át látszott a nyíló zsilipkapu, mögötte fémesen csillant valami. Kevéssel utána követte a *Poseidón* is, de az övék nem látszott a kamerákon.

– *Aktaión* nyolcvan. Tűzvezetés be!

– *Sokaris* nyolcvan, tűzvezetést bekapcsoltam.

A két vadász orrából piros lézersugár szegeződött a *Hyperion* zsilipjeinek közepére.

– *Sokaris* hetven, lőelemképzés befejezve.

– *Aktaión* hetven, lőelem kész.

– *Sokaris* hatvannál próbát lő.

– *Aktaión* hatvan, próba!

A lövedék egyáltalán nem látszott, csak az, ahogy becsapódott a két zsilipbe. Lángnyelv csapott föl, s azonnal el is oszlott, ahogy az űrben ez lenni szokott.

– *Aktaión* ötven, kráter lemérve, második lőelem.

– *Sokaris* ötvennél, a kráter átmérője harminchat, mélység tizenkilenc. Képzem a második lőelemet.

Kis csend a távkomban.

– *Sokaris* harmincnál második próbát lő.

Robbanás mindkét zsilipkapun, aztán megint csend.

– *Sokaris* húsznál, a rombolóerőt bemértem, számított tűzerő hatvanezer. Tűzerőt beállítottam, visszaszámláláshoz készülök.

Az *Aktaión* hallgatott.

– *Sokaris* mindenkinek, tűzkészültségben állok, zérónál tüzet nyitok. Öt… négy… három… kettő… egy… zéró.

A képernyőkön vakító fény lobbant, a padló érezhetően megremegett a lábuk alatt. A két zsilip helyén tátongó lyukból füst és jéggé fagyott levegő keveréke zúdult a világűrbe.

Az *Artemis* és a *Poseidón* deszantteréből kilőtték magukat a csapatok, s a közegellenállással mit sem törődve berontottak a két zsilipen.

– *Urania* hívja *Aktaión*t – nyomta le apa a távkomot. – Vétel.

– *Urania,* itt *Aktaión,* vétel! – Egy másik hang felelt, nem az, aki a visszaszámlálás alatt beszélt.

– *Urania Aktaión*nak. Mi történt magukkal? Mínusz ötvennél elhallgattak, pedig amint láttam, minden hibátlanul ment maguknál is. Vétel!

Kis csend a vonalban. Aztán a korábbi hang szólalt meg.

– *Aktaión Uraniá*nak, Murchison tüzérhadnagy beszél. Elnézést, parancsnok. Azt hiszem, izgalmamban rákönyököltem a rádió főkapcsolójára. Vétel.

– *Urania Aktaión*nak. Szívből örülök, hogy nem valami más kapcsolóra könyökölt rá, Mr. Murchison. Vége.

89.

A csapatok kamerái ugyanúgy bejöttek a monitorokon, mint hajnalban az Alfa és Béta csapatokéi. De ezek más csapatok voltak. Egyetlen gyalogos sem volt velük, húsz-húsz Omega–C minitankból állt a két csapat, amik száz kilométeres óránkénti sebességgel száguldottak végig a *Hyperion* folyosóin, s ha valahol védőajtó állta útjukat, az élen haladó úgy lőtte szét antiprotonokkal, hogy lassítaniuk sem kellett. Egyetlenegyszer fékeztek a felső szintre vezető robogásuk során, az A2DV-ben.

– Itt Alfa – szólt egy hang –, emberek vannak az utunkban. Vétel.

A képen nemigen lehetett eligazodni, sűrű füst gomolygott a folyosón.

– Itt *Hyperion* – mondta egy másik hang. – *Hyperion* hívja a tankok parancsnokát! Megadjuk magunkat, vétel!

– *Hyperion,* itt a parancsnok – felelte a *Poseidón.* – Le vannak tartóztatva. Létszámuk? Vétel.

– *Hyperion* a parancsnoknak, a létszám tizenhat fő, vétel!

– Parancsnok *Hyperion*nak. Menjenek végig a tankok mellett. Az utolsó elkíséri magukat a zsilipig. Szökési kísérlet esetére tűzparancsot adok. Megértették? Vétel!

– *Hyperion* a parancsnoknak, mindent megértettünk, vétel!

– Parancsnok *Hyperion*nak, vége.

Tizenegy óra három perckor a tankok felértek a BCVL aknákhoz.

– *Artemis Uraniá*nak, elértük a célpontot. Felkészülünk a robbantáshoz. Vétel.

– *Poseidón Uraniá*nak, mi is felkészülünk, vétel.

– Kedves utasaink – mondta a szállásmester anélkül, hogy a vezérlőből utasítást várt volna –, a két hajót pillanatokon belül szét fogják választani két robbantással. Lehet, hogy ezúttal erősebb rázkódást fogunk érezni. Köszönöm.

– *Urania,* itt *Artemis,* robbantásra készen. Vétel.

– *Urania,* itt *Poseidón,* robbantásra készen. Vétel.

– *Urania* mindenkinek, visszaszámlálás tíztől indul. Tíz… kilenc…

Jane gyorsan becsatolta magát az ülésébe.

90.

A robbanás sokkal kisebb volt, mint várták. Valóban erősebb volt a rázkódás, mint a zsilipek kilövésekor, de épp csak valamivel.

– *Urania* mindenkinek – közölte apa a műszereket figyelve –, a robbantás sikeres volt, a két hajó spontán távolodik. Sebesség háromszáz méter percenként. *Artemis* és *Poseidón,* küldjetek csapatot a dokkzsilipünkbe. Ha átértek, fordulunk. Vége.

A képernyők mutatták, ahogy a tankok végigsüvítenek a folyosókon és berobbannak a dokkzsilipbe. Aztán elrugaszkodtak, s néhány száz métert repültek az űrben az *Uraniá*ig.

– *Urania* mindenkinek, delta egy-három-zéróra fordulunk. *Persephóné* és *Pandora,* maradjatok csatlakozva. Anthony, fordulást megkezdeni!

Wright lenyomta a gombot, s az *Urania* szépen elfordult, oldalán a két kis hajóval. Kilencven fokos fordulatot tett hossztengelye körül, oldalát mutatva a lassan távolodó *Hyperion*nak.

– Fordulás befejezve – mondta apa. – *Urania Victoriá*nak, dokkolásra készüljetek. Vezérlő a szállásmesteri irodának, az utasok néhány perc múlva indulhatnak. Köszönje meg a milicisták segítőkészségét, Mr. Howard. Vége.

– *Victoria* mindenkinek, a pályamódosítást megkezdjük, vége.

Tizenegy óra tízkor a *Victoria* rákapcsolódott az *Urania* dokkzsilipjére. A dokkban várakozó tankok mellé most egy csapat katona is érkezett, hogy az utasok biztonságban érezzék magukat, amíg elvonulnak.

– Hát, uraim, idáig megvolnánk – mondta apa. – Van vagy két óránk, amíg az utasok átérnek. Van esetleg valakinek elképzelése, hogy mivel üssük addig agyon az időt?

A hangja érzékeltette, hogy neki magának nagyon is megvan az elképzelése.

– Alkalomadtán szívesen játszom önnel egy parti altairi sakkot – mondta Fox derűsen –, vagy akár terrait, ha azt jobban kedveli. Addig viszont…

Néhány perc múlva a *Pandora* egy csapata elhelyezkedett az AC13-as zsilipnél.

– Itt Ireland százados osztagparancsnok. *Urania,* bevetésre készen állunk, vétel!

– Vettem, Ireland százados – mondta Jane –, a visszajelző rendszer hatástalan, nyithatják a zsilipet. vétel!

– Vettem, *Urania.* Öt perc és bent vagyunk, vége!

Apa közben kitette a nagy monitorra a százados sisakkamerájának képét. A zsilipet látták, előtte pedig egy űrruhás alakot, aki apró készüléket illeszt a zárra, aztán minden sietség nélkül visszahúzódik.

– *Urania,* itt Ireland százados. Robbantásig tíz… kilenc…

Jane eltűnődött, vajon ez a kicsinyke szerkezet tényleg szétviszi-e a zárat. Persze a katonák értik a dolgukat. Itt nem akarták szétlőni a zsilipet, a zárat sokkal könnyebb kicserélni, a *Hyperion*nak meg úgyis mindegy. Hopp!

A képernyőn lobbant egyet a zár, s a zsilip magától kinyílt. Persze, szétvitték a stabilizátort, innentől ezt a zsilipet be se lehet csukni. Aztán a bejárat el is tűnt a képről, a folyosó jelent meg helyette, ahogyan a százados gyors léptekkel haladt előre. Jane önkéntelenül megigazította fegyverét, mintha ő is ott menne velük.

91.

Nézte, ahogy a katonák megközelítik a rágcsálókat, de valahogy szemernyi örömet sem érzett. Végeredményben ez nem győzelem, hiszen győzelmet csak *valaki* fölött lehet aratni, amazok pedig végig esélytelenek voltak. Egyetlen jó dobásuk volt, amikor átlopakodtak az *Urania*ra, meg talán még az, amikor a *Hyperion* legénységének adták ki magukat, de egyiknek se tudták kihasználni az előnyeit. Ami persze nagyon jó dolog, de…

A katonák benyomultak arra a folyosórészre, ahol a rágcsálók szövögették terveiket, és egykettőre lefegyverezték valamennyit. Nem csoda. Ha ellenálltak volna, az lett volna a csoda, minden űrhajós tudja, mi vár az ilyenre. Hirtelen gondolt egyet és benyomta a távkomot.

– *Urania* hívja *Pandorá*t, vétel.

– *Urania,* itt *Pandora,* vétel.

– *Pandora,* volnának szívesek Charles elítéltet felküldeni? Vétel.

– Vettem, *Urania,* intézkedem, vétel.

– Köszönöm, vége.

Apjára nézett, aztán Wrightra, Law-ra, a többiekre, de senki sem szólt semmit. Nem bólintottak, hogy helyesen teszi, de nem is ellenezték.

Kisvártatva jelentkezett Ireland, jelezte, hogy fölküldi Charlest, az A2VL-en fognak átzsilipelni. Még beletelt tíz perc, mire megérkeztek; apa kinyittatta nekik a páncélajtót. Négy fegyveres steward, négy űrruhás katona között egy megbilincselt alak szintén űrruhában, aztán még nyolc fegyveres steward, végül Park tizedes. Ugyanaz a Park tizedes, aki tavaly lefogatta a másodnavigátort.

Jane a vezérlő ajtajában fogadta őket, a menet a folyosón állt meg.

Az egyik űrruhás a sisakjához emelte a kezét. – Főkadét, Charles elítéltet előállítottam! – Hadnagyi rangjelzése volt.

– Köszönöm – tisztelgett vissza. – Jó napot, uraim.

– Jó napot, főkadét!

Jane közelebb sétált, a fegyveresek utat engedtek neki Charleshoz.

– Volna szíves levenni a sisakját?

Az vonakodva fölemelte a kezét, s a bilinccsel küszködve fölnyitotta a zárat. Hátulról egy katona leemelte fejéről a sisakot. Ugyanaz az arc volt alatta, mint tavaly, ugyanazok a vonzó vonások. Egyvalami különbözött csupán: többnapos, gondozatlan szakáll borította. Nem is hasonlított az alexai szakállakra.

– Hát itt van megint, Mr. Charles.

A másik leszegte fejét, nem válaszolt.

– Mondja, mégis mit akart?

Charles megrántotta a vállát.

– Nem tanult meg katonásan válaszolni, mondja?

Charles lebiggyesztette ajkát. – Én már nem vagyok katona.

– Úgy? Nem katona. Ma hajnalban mintha még főhadnagyi rangot vindikált volna magának. Vagy ha nyeregben érzi magát, akkor katona, sőt főhadnagy, ha pedig letartóztatják, akkor civil óhajt lenni? Különös szokás. *Vigyázz!*

A hirtelen csattanó parancsra az elítélt önkéntelenül kihúzta magát.

– No, erre legalább még hallgat. Charles katona!

– Parancs!

– Mi volt a szándéka?

– Jelentem, szökni akartam!

– Szökni? – kérdezte ámulva Jane. – Ugyan hová? Üldözött vadként élt volna néhány napig, aztán elkapják valahol az űrben vagy egy bolygón… no mindegy. – Elfordult, kinyitotta az egyik kabin ajtaját. – Kérhetek magától két apróságot?

Charles meglepve nézett rá. Jane belépett a kabinba, egy pillanatig nézelődött, aztán megtalálta, amit keresett, magához vette és visszalépett a folyosóra.

– Az egyiket nyilván tudja. Élete hátralevő részében igyekezzék száz fényév sugarú körben elkerülni engem és a hajómat, máskülönben élete hátralevő része nagyon rövid lesz. Eddig világos?

Charles elképedve bólintott.

– Nem hallottam! – csattant föl Jane.

– Értettem! – vágta rá Charles katonásan.

– Nagyon helyes. Ez a másik.

Odalépett és feléje nyújtotta a tárgyat. Kis lézerborotva volt.

Charles értetlenül nézett rá.

– Gondolom, az összetört *Hyperion*on nem talált ilyesmit. Tessék.

A férfi nem nyúlt utána, nagyra nyílt szemekkel nézett a lányra. Jane majdnem egy egész percig mozdulatlanul nézett vele farkasszemet.

– Igyekezzen – mondta Jane halkan.

– Hogyan…?

– Valami nem volt érthető? – kérdezte a lány még halkabban. – Tíz másodpercet adok, hogy leborotválja a szakállát.

– Itt?…

– Nem! – csattant föl Jane olyan váratlanul, hogy a férfi összerezzent, mint akit megütöttek. – A Galaxis középpontjában! Mégis mit gondolt, hol?! Tizedes úr!

– Parancs! – ugrott oda Park.

– Szedesse le róla azt a szakállat!

– Értettem – mondta Park, és intett az embereinek, de Charles közbeszólt:

– Várjanak… – és nyúlt a borotváért.

Jane a kezébe nyomta. Charles űrkesztyűs, megbilincselt kezével ügyetlenkedve arcához emelte a borotvát és bekapcsolta. Egykettőre eltűnt a szakálla.

– Helyes – mondta Jane, s visszavette a készüléket. – Ezentúl gondja legyen rá. Megtiltom, hogy még egyszer az életben szakállat növesszen.

Charles döbbenten nézett rá, szemlátomást a nyelvén volt a kérdés, de aztán nem tiltakozott.

– Értettem – felelte.

A lány közben már a férfiak háta mögé nézett, ahol egy újabb alak tűnt föl, űrruhában, kezében a sisakja. Megállt Jane mellett és kényelmesen nekidőlt a falnak.

– Azt hiszem, mindent megbeszéltünk – mondta Jane. – Hadnagy úr?

– Főkadét?

Tisztelegtek egymásnak, aztán a hadnagy hátra arcot vezényelt, s a csapat elvonult.

Jane a falnak támaszkodó Sheltonra nézett.

– Hát maga?

– Már nem volt rám szükség odalent.

– Nem is tudtam, hogy benne volt a csapatban, főhadnagy úr.

Shelton elmosolyodott. – Van egypár dolog, amit maga nem tud.

Jane lehajtotta a fejét. – Ne haragudjon rám.

– Ugyan már – mondta az, és kezet nyújtott neki.

Jane megszorította a kezét.

92.

– Mi újság?

– Semmi különös. Hát maga mért nem alszik, Jane?

– Ezt valamelyik nap már kérdezte.

– Igen, ma hajnalban – bólintott Forbes.

– Te szent Galaxis – dünnyögte Jane –, az ma volt? Mintha egy évszázad telt volna el azóta.

Az órára nézett, nem mintha a kajütjében nem nézte volna meg, mielőtt feljött. Tizenöt harminchét. Még rengeteg idő van délután négyig. Leült a parancsnoki ülésbe.

– Az utasok elmentek? – Maga is meglepődött, hogy jutottak eszébe.

– El, szerencsére. A *Victoria* azóta le is tette őket az Electrán.

– Toliman, Terra – dörmögte Jane, és kapcsolt az egyik monitoron. Lent, az A3-ban szorgalmasan dolgoztak az MHQ szerelői, előkészítették a hajót az indulásra. Továbbkapcsolta a monitort. A D szektorban is dolgoztak. – Mikor indulhatunk?

– Mire a tisztek fölkelnek, el kell készülniük.

– Remek. Addigra visszajövök.

Fölkelt és kiballagott a lifthez. Lement az ötödik szintre, besétált a konyhába és körülnézett. Nem sokszor járt itt, az igaz, de csak kiismeri magát. A konyha kongott az ürességtől. Most mindenki alszik, az egész hajón csak a katonák vannak ébren, Forbes meg ő. Az egyik pulthoz lépett, néhány edényt húzott oda, s kinyitott egy hűtőszekrényt.

– Hát ez mi? – kérdezte Forbes negyedórával később, amikor megállt mellette a tálcával.

– Alexai sajtos omlett, legalábbis többé-kevésbé. A shellmorganvirág levelével lenne az igazi, de az nincs a hajón, altairi leveleket tettem bele.
Ezzel helyet foglalt a parancsnoki ülésben és hozzálátott.
– Nem szokás a vezérlőben enni, Jane – mondta Forbes rosszallóan.
– Másik hajóval összeütközni se szokás. Nem tart velem? Ha kihűl, már nem sokat ér.

93.

A tisztek és a kadétok összegyűltek a vezérlőben, ezen az úton sokadszorra, de nem utoljára.
– Két perc múlva négy, de mindenki jelen van – közölte Forbes.
– Köszönöm – mondta apa –, akkor kezdjük el. Uraim, az MHQ szerelőosztagainak jelentése szerint a hajó a körülményekhez képest működőképes, folyamatban van a felkészítése a *Victoriá*val való összekapcsolásra. A következő néhány órát arra fogjuk szánni, hogy minden rendszert ellenőrizzünk, és ha ellenőriztük, újra ellenőrizzük. Nem hétköznapi módon fogunk ugrani, elvárom a rendszerektől, hogy tökéletes állapotban legyenek. Kérdés, megjegyzés van? Tessék, Mr. Adamson.
– Uram – nézett számítógépére a főhadnagy –, még mindig a hipercsövekkel van problémám. Amíg a *Hyperion*nal akartunk összekapcsolódni, addig csak a tömeg zavart, most azonban már a kötelék alakja is. A *Victoria* még csak nem is Hórusz hajó, egészen más a formája. Mármost a tachionometriában alapszabály, hogy…
Jane nemigen figyelt a műszaki tisztre. A *Hyperion* jutott eszébe, ahogy magára hagyatva kering mellettük az űrben, lassú távolodásával már több ezer kilométerre sodródhatott. Aztán a máglyára gondolt, az öt napja távolodik, ki tudja, hány százezer kilométerre van már tőlük. A *Hyperion*ról gondoskodni fognak, itt javítják ki a nyílt űrben, a *Nyx* már el is ment az MHQ menkalinani szervizbázisára, hogy segítséget hozzon. Két Orpheus osztályú műszaki hajó jön majd, többhavi munka vár rájuk.
Bekapcsolt egy monitort, s megkereste a *Hyperion*t. Ott volt háromzéró deltánál, ötezer-háromszáz kilométert mutatott a távolságmérő, némán úszott az űrben, lassan forogva. Éppen utolsó negyedében volt, az orr-rész kapta a fényt, de a sérülést innen nem lehetett kivenni. A hajó, amit elfoglalt, ahová harci alakulatot vezetett. Innen olyan kicsinek látszik, bármekkorára nagyítja.
Amikor legközelebb megnézte, már a legerősebb nagyításban is csak egy apró pöttynek látszott. Távolság háromszázezer kilométer, elég sok, mert az elmúlt órákban csináltak két pályamódosítást próbaképpen, hogy leteszteljék a gépeket.

Kikapcsolta a monitort és fölpillantott az órára. Mindjárt kilenc.

Ekkor látta utoljára a *Hyperion*t. Amikor legközelebb próbálta megnézni, már beleveszett az űrbe. A radar mutatta még, de a kamerákon a legerősebb nagyítással se jelent meg. Egy percig próbálkozott, aztán megcsóválta a fejét és kikapcsolta a monitort. Fölnézett és körbepillantott a vezérlőben. Mindenki ott volt, mint már annyiszor.

– Uraim – ült le apa –, Ryan százados úrnak van bejelentenivalója.

– Igen, uram – ugrott föl Ryan. – Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. Munkánkat befejeztük, az *Urania* összekapcsolódott a *Victoriá*val. Minden rendszer tökéletesen működik. A kötelék ugrásra készen áll. Ez minden, uram.

– Akkor hát ugorjunk! – mondta apa, amikor a taps elcsendesedett.

Az útvonal már megvolt: a Sargas és a Nusakan érintésével a Fomalhautra viszik az *Urániá*t, ott van a szektor egyetlen olyan szervizbázisa, ahol ki tudják javítani. Az ottaniak már építik a két új blokkot a máglyához. Az elmúlt két napban, amíg az *Urania,* a *Hyperion* és a *Victoria* legénysége a kötelék létrehozásán dolgozott, az *Artemis* és a *Poseidón* átvizsgálta az *Urania* testén ütött sebet, felkutatták a szennyeződött felületeket és a szivárgási pontokat, és mindent lekentek szigetelőanyaggal.

Nem kis izgalommal készültek az első ugrásra, igencsak bonyolult volt a dolog. A *Victoria* formája egészen más, mint a Hórusz hajóké, másfélszer olyan hosszú, mint az *Urania,* szélessége megközelíti a hosszúságát, de egy szinttel alacsonyabb. Más a hiperhajtóművek típusa, sőt a hipercsövek teljesítménye is. Mégis ezt kellett választani. Volt kéznél Hórusz hajó is, az *Atlas,* de ha azzal kapcsolják össze a hajót, akkor két Hóruszt kell elmozdítani másfél Hórusz máglyájával; a *Victoria* máglyájának azonban van akkora plusz kapacitása, ami elég az *Urania* kiesett kapacitásának pótlására. Walker tábornok ezért otthagyta az *Atlas*t a Deneb Kaitoson, éppen csak annyit tett, hogy közölte, a hajó nem hagyhatja el a rendszert, amíg ő engedélyt nem ad rá.

Az összekapcsolást már úgy végezték, hogy az MHQ híradósai ott voltak mindenütt és filmezték a munkálatokat. A munkáról készülő dokumentumfilm nagy sikerre számíthat a szakmában, de talán még a laikusok körében is.

– Hipertéri műveletet megkezdeni! – vezényelte apa.

– Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük – felelte Forbes. – Mr. Ryan?

– Minden kész. Zöld lámpa!

– Mr. Hall?

– Minden kész – érkezett a válasz a *Victoria* műszaki tisztjétől. – Zöld lámpa!

– Mr. Wright?
– Zöld lámpa!…
Jane végighallgatta, amint a két hajó összes hipervezénylő tisztje sorban ellenőrzi a rábízott rendszereket és jelzi, hogy rendben vannak. Közben az jutott eszébe, amit egy-két órája hallott Adamsontól: nincs az a műszer, ami ilyen körülmények között megbízható adatokat tudna szolgáltatni. Készítettek ugyan egy rendszert külön arra is, hogy ellenőrizze a tachionlebontást még végrehajtás előtt, az *Agamemnón*ról szedtek ki két számítógépet erre a célra, de a műszakiak elmondták, hogy ez sem életbiztosítás, ez a pótrendszer vagy érzékeli a hibát, vagy nem, és a visszaépítést semmiféle rendszerrel nem lehet ellenőrizni. Ezt mindenki tudomásul vette, és úgy látott hozzá az ugrás előkészítéséhez, ahogy máskor.
Persze Walker tábornok fölajánlotta, hogy átveszi őket az *Agamemnón*ra, az *Uraniá*t pedig egy MHQ-csapat viszi el a Fomalhautra, elvégre nekik hivatásuk az életveszély. Apa nem fogadta el, először is ez az ő hajója, neki kell kikötőbe vinnie, másodszor pedig ha nem bízna abban, hogy a kötelék tökéletesen ugrásképes, akkor nem engedné elindulni egyáltalán, akárki vezeti is. Walkertől rendes volt, hogy nem hozott szóba olyasmit, hogy neki, Jane-nek esetleg nem kellene az *Uraniá*n maradnia, akkor sem, amikor ma reggel átjött megnézni a munka eredményét. Szimpatikus figura.
Fölpillantott. Law éppen kimondta, hogy megkezdi a mátrixszekvenciát, és a vezérlő elcsendesedett. A világítás is kialudt. Máskor megvárják ezzel, amíg a másodnavigátor végez a szűkítéssel és a hajó belép a kalkulált pályaszegmensre, de ez nem volt szokványos ugrás. Két hajóban két navigátor két mátrixot számol ki, amelyek egyetlen hajóköteléket visznek át a hipertéren. Nem is elég két ember, a *Hyperion* navigátorai is itt dolgoznak. Gold őrnagy az összekötő, ő hangolja össze a két szekventálási folyamatot, a két másodnavigátor pedig szűkít. Kell a két ember, mert az ugrás semmi hasonlóra nem emlékeztetett, amit az *Urania* valaha is csinált. Law kétszer is ellenőrizte a mátrixkapcsolatot.
– Asterope expass zéró-kilenc-három omega kilences integrált transzponált trivariáns kappa hétre, Sargas inpass kilenc-hat-hét omega nyolcas reduktív integrált transzponált kvadrivariáns lambda kettőre. Kovariancia nyolcezer-nyolcszázhúsz béta, gravitációs turbulencia tizenkét alfa.
Jane-nek még most is égnek állt tőle a haja, pedig amióta kidolgozták az útvonalat, legalább százszor elolvasta. Integrált kvadrivariánssal még csak-csak ugranak néha a Galaxisban, ámbár az utasszállítók ritkán, legfeljebb ha nagy késésben vannak és le akarják rövidíteni az utat. Law délelőtt említette, hogy egyszer még szekunder integrált kvadrivariánssal is ugrott, még fiatalkorában egy kis futárhajón, amikor nagyon sürgős

volt a dolguk. Jane akkor megkérdezte, hogy tercierrel ugrott-e már, amire Law nevetett és elmondta, hogy senki nem ugrott vele és nem is fog, mert már a szekundertől is a négyzetre emelkedik a kombinációk száma, és a továbbiakban nem a szám nő hatványozottan, hanem a hatványkitevő; egy tercier integrált kvadrivariáns, persze transzpozíció nélkül, megközelítőleg tízezerszer annyi mátrixkombinációt ad ki, mint amennyit a szűkítő memóriája tárolni tud. És a szekunderhez képest a terciernek semmilyen gyakorlati haszna nincs, puszta matematikai bravúr volna.

Szóval az integrált kvadrivariáns még csak-csak. De nyolcezer… majdnem kilencezer béta kovarianciával ugrani?! Emlékszik tavaly a Kitalpha–Sadalmelik ugrásra, az egy ugráspár második tagja volt, úgyhogy ezerhatszázhuszonötre ment föl a kovariancia, de még az is csak alfa maradt! Ez meg már bétában nyolcezer fölött. Jane el sem tudta képzelni, hogy fogja ezt Law lekezelni, de a navigátorok megnyugtatták. Még délelőtt beszéltek erről is, amikor az útvonalat kidolgozták.

– Ugyan, Jane – mondta Law –, a béta csakugyan komplikálja egy kicsit a dolgokat, de a navigátoroknak vannak olyan módszerei, amiket maga még nem ismer. Még a delta kovarianciával is egész jól elboldogulunk.

– Delta? – kapta föl a fejét Gold. – Én thétával is ugrottam már, és nem volt vele semmi probléma.

– No látja, Jane, az őrnagy már thétával is ugrott. A Hilgram-egyenlet szerint egész jó esélye volt rá, hogy túlélje.

– És mielőtt megkérdezi: túléltem – nevetett Gold. – Persze kényszerből tettem, ez hozott ki egy eléggé kacifántos helyzetből. Rendes körülmények között legfeljebb zétáig vállalnám a dolgot.

Ami viszont a másik ugrást illeti, attól már a navigátorok is vakarták a fejüket, de jobbat nem tudtak kitalálni. Az expass nem volt gond, de az inpassnál minden zéróra jött ki, vagyis a mátrixkapcsolati referencia szerint a Nusakan középpontjában kellene kibukkanniuk.

– Nusakan expass zéró-zéró-zéró – mutatta Law a számításokat. – Nincs koefficiens, mert nullával szorozva minden nulla, még az alfa egyes koefficiens is túl nagy lenne. Egyébként sima reduktív transzponált, de ennek most nincs jelentősége. Ami engem illet, nem érezném jól magam a Nusakan középpontjában.

– Én sem – bólintott apa. – Transzlokáció?

Ezt a szót Jane még soha életében nem hallotta.

– Igen, ha meg lehet oldani. Ha nem, akkor kénytelenek leszünk kerülő utat választani.

Law és Gold közösen kidolgozott egy képletet, ami valamiféle, Jane számára rejtélyes módon elhajlítja a Sargas–Nusakan közötti virtuális utat a hipertéren belül, s ettől a hajó rendesen az űrben fog felbukkanni,

nem a csillag belsejében. Negyedóráig dolgoztak rajta, aztán elégedetten hátradőltek és bólintottak.

– Mehetünk. A Nusakan–Fomalhaut már nem jelent problémát.

94.

Csakugyan nem jelentett problémát. A kötelék sikeresen végigcsinálta az utat, navigátorzsargon szerint „pattintva", vagyis két ugrás között nem végeztek pályamódosítást, éppen a kiszámított térrészre érkeztek mindkét alkalommal. Így aztán egy órán belül megjelent a képernyőkön a Fomalhaut hatalmas fehér foltja. Jane több mint öt másodpercig szemlélte boldogan, aztán ráeszmélt, hogy a nyári vakáció hátralevő részében ez a csillag lesz a feje fölött, és már kevésbé volt boldog. A Fominának nincs ózonpajzsa, védőruha nélkül ki se lehet mozdulni a fedett területről. Unalmas lesz…

Aztán megszólalt egy vészjelzés, és egyből azt kívánta, bárcsak már unatkozhatna egy kicsit.

– Hiba a kilencesen, uram! – harsant föl Ryan.

– Az baj – mondta apa. – Nem bírja?

– Valószínű, uram. Feszmérő nyolcvanhaton.

Jane gyorsan átkapcsolt a kilencesre, hogy lássa, miről beszélnek. A *Victoria–Urania* illesztést kötötték oda, eléggé sebtiben.

– Más pontokon?

– Csak egy mérőnk van a helyszínen, uram! Kilencvenöt az érték!

– Le fogunk szakadni – állapította meg Fox. – Öt-kettes gravitációban vagyunk, nem fogjuk tudni így levinni.

– Lépjünk ki a Fomina teréből – szólalt meg Jane. – Erősítsük meg és úgy jöjjünk vissza.

– Céltalan, főkadét. Mire leérünk a felszínre, az illesztésnek kilencmillió tonna súlyt kellene megtartania. Ilyen illesztést ezekkel az eszközökkel nem tudunk csinálni. Készüljünk leváláshoz.

– A feszmérő háromra esett, uram – szólalt meg Ryan.

– Akkor valahol már eltörött – mondta apa. – *Urania* hívja *Victoriá*t, vétel!

– Itt Roberts, vétel – jelentkezett a *Victoria* műszaki tisztje, pontosabban űrműszaki parancsnoka, mert odaát így hívják. – Mi is látjuk a feszmérőt, készülünk szétválásra.

Hirtelen remegés futott végig a hajótesten, és a feszmérő, amin Jane közben megint hetven fölötti értéket látott, megint visszaesett.

– Ez nem fogja megvárni, amíg mi szabályosan leválunk – állapította meg Fox. – Egyszerűen szétmegy az egész.

– Egyetértek – mondta apa. – Mr. Roberts, hagyjuk az egészet, leválunk mi magunktól is. Vétel.

– Vettem, Mr. Carson. Mi legyen a leszállással? Vétel.

– Talán le tudjuk vinni, Mr. Roberts. Vétel.

– Egy kis problémám van ezzel kapcsolatban, uram! – szólt közbe Lindsay kadét, akinek a hangjában ott volt az a jellegzetes hangszín, amikor az „egy kis probléma" valójában katasztrófát jelent.

– Mi történt, Mr. Lindsay? – kérdezte apa.

– Zérót kapok a CLX rendszertől, uram. Szerettem volna előkészíteni a plaxokat, de rögtön az elején elakadtam.

– Miért kap zérót?

– Én is azt szeretném tudni, uram.

Beszéd közben Lindsay lendületesen dolgozott a billentyűzetén.

– Úgy látom – szólt közbe Firth kadét –, a P vonal végig aktív.

– Igen, ott nincs gond.

Újabb remegés futott végig a hajótesten, a feszmérő zéróra esett és ott maradt. A kilences vonalon üres jel jelent meg. Leszakadtunk, állapította meg Jane.

– Akkor a P7-essel van a baj – szólalt meg Adamson főhadnagy. – Nézzék végig a rendszereket ezen a vonalon.

– A PLT – hangzott föl Jones hangja. – Nem kell végignézni a rendszereket: a PLT nem adja ki a szinkronjelet, ez a baj.

– És miért nem, őrmester? – kérdezte apa.

– Mert nem kapja meg a leosztást a négyes PQV-től.

Kis csend támadt. Senki nem kérdezte meg, miért nem kapja meg. A négyes PQV a *Hyperion*on van, sok-sok más rendszerrel együtt. A Galaxis nyelje el Fieldet!

– Bajunk lesz a leszállással, *Victoria* – közölte Adamson. – A négyes PQV-nket átadtuk a *Hyperion*nak, így nincs frekvencialeosztásunk a PLT-szinkronon. Nem tudjuk megvezérelni a plaxokat. Vétel.

– Vettem, *Urania.* Pillanatnyilag nem tudok megoldást, a mi rendszereink teljességgel inkompatibilisek. Vétel.

Jane a helyzetjelzőkre nézett. Egy perc múlva belépnek a leszálló ágba. Ez baj. Lenyomta a távkom gombját.

– *Urania* hívja Fomina egyet, vétel!

– *Urania,* itt Fomina egy, vettem jelzését *Victoriá*nak – felelte lentről Nichols hadnagy, akivel már kapcsolatban álltak egy ideje. – Javaslatom: csobbanó leszállás, küldöm célkoordinátákat. Vétel.

– Te szent Galaxis – mondta Jane –, Nicholsnak agyára ment a tűző Fomalhaut?

– Bár úgy lenne, főkadét – felelte Fox. – Nincs más megoldás, tényleg csobbannunk kell.

– Át is startolhatunk, Mr. Fox.

– Persze. Akarja? Én benne vagyok. Átstartolunk, megint rárepülünk és pontosan ugyanazt tesszük. Vagy ha most kívül lennénk a leszálló ágon, akkor maga tudna megoldást?

Jane megrázta a fejét. Nem, akkor se tudna.

Apa lenyomta a vészhívót a távkomon.

– Parancsnok hívja a hajót. Stewardok, figyelem! Csobbanó leszállás következik, ismétlem, csobbanó leszállás következik! Mindenki az óvóhelyekre! Két perc múlva jelentést kérek!

Jane az órára nézett. Egy perc ötvenhét másodperc múlva jelzett a távkom. – Vezérlő, itt Howard. Minden emberem az óvóhelyeken. Vétel.

– Leszálló ágig tíz másodperc – szólalt meg Wright. – Kössék be magukat, ez rázós lesz. Teljes gravitonikával visszük le. Bekapcsolom!

Jane teste hirtelen súlytalan lett.

– Vettem, Mr. Howard – mondta apa. – Kössék be magukat és maradjanak vételben. Vége.

– Vettem, vezérlő. Kérdésem: izoláljuk az óvóhelyeket? Vétel!

– Negatív, Mr. Howard. Maradjanak nyitva. Készítsen jegyzéket az emberei hollétéről és továbbítsa Mr. Forbesnak. Vége.

– Vettem, ezredes úr, vételen maradunk. Sok sikert. Vége.

– Célpont delta három-kettő, rhó négy-hat – mondta Forbes. – Három kilométer széles, tizenhat kilométer hosszú tó.

– Volt – mondta Jane.

– Protonika leáll – közölte Ryan. – Nyitásra készen!

Apa lenyomta a nyitógombot. Jane megkereste a külső kamerák közül azt, amelyiken látszott a tatból kinyúló függőleges vezérsík. Egy irdatlan fehér kormánylapát, teleszórva a rásegítőfúvókák szürke pöttyeivel.

– Lapát nyitva.

– Fordulásra készen – jelentette Shelton. – Delta három-kettőre, tizennégy másodperc.

– Magasság hatvankétezer – közölte Adamson.

– Teljes gravitikus – szólt Ryan. – Nincs több ellenhatás.

Jane rápillantott a gravitométerre: negyvenkettőt mutatott. Ilyen számot még életében nem látott… azazhogy valószínűleg senki nem látott ezen a műszeren.

– Burokhő ezer – szólalt meg Firth, ezzel ráébresztve Jane-t egy újabb körülményre. Borzasztóan fel fognak hevülni.

– Magasság hatvanezer – mondta Adamson. Alig egy pillanattal előbb mondta a hatvankettőt. Jane a térjelzőre nézett: vertikális sebesség ötszáz méter per szekundum, de mire leolvasta, már ötvennel több.

– Ötvenötnél teljes fékhatást kérek – mondta apa halkan. Egész más volt a hangja, mint amikor vészhelyzetben parancsokat osztogat. In-

kább olyan volt, mint egy orvosé, aki másik szerszámot kér egy elmélyült figyelmet igénylő művelet közben.

– Értettem – felelte Ryan. – Magasság ötvenkilenc. Fékezésre felkészülni!

– Burokhő kétezer – mondta Firth.

Jane a magasságmérőt figyelte. Ötvenhét…

– Magasság ötvenhat – szólt Adamson.

– Fékezni! – csattant fel Ryan, és rátenyerelt a légfék főkioldójára. Adamson ugyanezt tette a másik főkioldóval, Wright pedig hirtelen megrántotta a horizontális kormányt. A hajó megpördült a függőleges tengely körül. Jane ismerte ezt a fogást, így a fékhatás „szétkenődik”, és nem felborítja a hajót, hanem fékezi.

– Sebesség hatszáz – mondta Stanton. – Túl keveset lassultunk.

– Ötezrenként fékezzünk bele – javasolta Ryan.

– Rendben, Mr. Ryan, tegyük ezt – mondta apa különböző műszereket tanulmányozva.

95.

– Magasság huszonegy – mondta Adamson.

– Fékezni! – csattant fel Ryan ugyanúgy, mint az előző alkalmakkor, és rávágott a főkioldóra.

– Burokhő nyolcezer-hatszáz – mondta Firth.

– Sebesség nyolcszáz – jelentette Stanton.

– Ötezer métertől kezdve folyamatos fékezést kérek – mondta apa.

– Nem fogja bírni a rendszer, uram – felelte Ryan.

– Nem baj, százados úr, a hajónk így is, úgy is többhavi javításra szorul. Szeretném nem összetörni azt, ami még megmaradt belőle.

– Magasság tizenhat.

– Fékezni! – vágott Ryan a főkioldóra. – Értettem, uram, ötezertől folyamatos fékerő. Kérek egy-egy embert a kivezérléshez, a rásegítéshez, a fordítóhoz, az áthúzóműhöz és a tartalék aerodinamikához.

– Burokhő tízezer fölött, uram! – szólt Firth.

– Kapcsolja rá a tartalék hűtőrendszert is, Mr. Firth – felelte apa. – De ne terhelje túl, még szükség van rá.

– Magasság tizenegy – jelentette Adamson.

– Fékezni!…

96.

Jane már egy ideje a monitorjára tette a legfontosabb számértékeket. Magasság, sebesség, burokhő, fékerő, hűtőfolyadék. A magasság folyamatosan csökkent, a sebesség lassan növekedett, egy-egy erősebb fékezésnél néha csökkent is. A burokhő viszont egyre gyorsabban nőtt, az erősebb fékezések még jobban megnövelték. A fékerő és a hűtőfolyadék volt a kritikus. Ezerhatszázas fékerővel indultak, és tízezer méteres magasságban már csak ötszáz volt meg belőle. Rendes körülmények között egyáltalán nem szabadna csökkennie, de ezek a legkevésbé se rendes körülmények. A hűtőfolyadék még rosszabb. Százhetven Kelvin a rendes hőmérséklete, és már háromezernél járt. Persze a tízezer kelvines burokhoz képest még mindig hideg, de nem sok hűtőhatást tud kifejteni. Hol is olvasott a burokhő és a fékhatás összefüggéséről?…

Belelapozott a dokumentációba. Nem találta. Keresgélt egy kicsit. Akkor megtalálta, csak nem értette. Ahogy a szöveg értelmezésével próbálkozott, arra riadt fel, hogy apa felkiált:

– Mindenki vigyázzon, csobbanunk!

A magasságmérő háromezret mutatott, és másodpercenként hatszázzal csökkent. Kétezer-négyszáz. Ezernyolcszáz. A műszaki tisztek, a pilóták, a navigátorok, a kadétok, mindenki a fékberendezéseket nyomkodta, próbálták kipréselni belőle a maradék energiát. Ezerkétszáznál a fékerő zéróra esett. Burokhő húszezer Kelvin, de mire ezt végiggondolta, a magasságmérőről eltűnt az egyes szám, a háromjegyű számok követhetetlen gyorsasággal végigrohantak előtte, aztán valaki hatalmas ütést mért az *Uraniá*ra, és sötét lett.

97.

– Mindenki jól van?! – hallatszott apa hangja. Úgy tűnt, mintha csak egy másodperc telt volna el közben. Lehet, hogy úgy is volt.

– Wright rendben – hallotta Wright reszelős hangját a vaksötétben, miközben a végtagjait igyekezett számba venni. Mind megvolt, és nem érzett magán semmi különöset. Nem fájt semmije, nem esett ki az ülésből, a szíjak rajta voltak. És visszatért a testsúlya.

– Én is… – kezdte, aztán megtalálta a rendes, katonás hangját. – Főkadét rendben!

– Law rendben – jött a navigátor hangja, és érkeztek sorban a rendbenek, de közben fény gyulladt valahol balról. Valaki talált egy zseblámpát. Sorban gyulladtak ki a zseblámpák, fél percen belül már inkább félhomály uralkodott, mint sötét. Az ide-oda cikázó lámpák fényében egykettőre megállapították, hogy mindenki egészben van.

– Adatokat kérek – parancsolta apa. – Állítsák helyre az áramszolgáltatást, aztán a kapcsolatot az óvóhelyekkel és a felszínnel.

– Értettem – vágta rá Ryan, és gyors léptekkel hátrament. Jane-nek is volt már lámpája, talált egyet a monitorasztal fiókjában. Követte a századost, aki Norwood és Zilly segítségével felnyitott egy szelvényt az A jelű táblán, és tanulmányozni kezdte. – Van valami erősebb lámpánk? – kérdezte néhány pillanat múlva.

– Nincs, uram – felelte Reynolds, és odament társaihoz. Nyomában a többiek. Ryan tizenkét zseblámpa egyesített fényében egy egész percig nézegette a szelvényt, aztán fölegyenesedett.

– Reménytelen, ezredes úr.

– Szóval szétment az egész?

– Igen, uram. Nem tudjuk megjavítani.

– Hát akkor, uraim… – mondta apa csöndesen – megérkeztünk.

– Nem jutunk ki? – kérdezte Jane. Valahogy nem érezte úgy, mint aki be van zárva egy kinyithatatlan űrhajó belsejébe, hogy aztán ott élje le hátralevő, kevéske napjait. Úgyis kint lesz mindjárt.

– A magunk erejéből nem, Jane. Meg kell várnunk, amíg a kintiek bejutnak hozzánk. Uraim, meg tudunk becsülni néhány fontos számadatot?

– Kérek engedélyt, uram – szólalt meg Stanton olyan hangon, mint aki tudja, mire gondol a parancsnoka és már meg is becsülte azokat az adatokat.

– Tessék.

– Becsléseink szerint ötszáz és ezer méter közötti mélységben lehetünk, de kizárt dolog, hogy a talaj ránk omlott volna. Egy kráter mélyén fekszünk, a szabad ég alatt, talán félig betemetve földdel. A burok önmagától csak napok alatt hűlne le, úgyhogy a kintiek nyilván először hűteni fogják. Így legfeljebb huszonnégy óra.

– Van levegőnk ennyi időre?

– Nincs, uram, minthogy a páncélajtót nem tudjuk kinyitni.

– És az étellift? – kérdezte Jane.

– Az jó lenne – mosolyodott el Stanton –, ha mozgatható lenne. Akkor föl-le sétáltatnánk, és valamennyi levegőt mindig hozna magával. De nem mozgatható.

– Akkor ki kell lyukasztani – mondta Jane bosszúsan. Hogy nem gondolnak ilyen kézenfekvő eshetőségekre?

Apa bólintott. – Meddig elég a levegőnk?

– Körülbelül négy órára – számolgatta Ryan.

– Jó, két ember foglalkozzon a lifttel, egyelőre csak elméletben. Derítsék ki, hogyan lehet biztosítani a légátvitelt. De előbb adjanak jelzéseket a liften át. Mennyi ideje értünk le?

– Három perce, uram.

– A stewardjaink jól ismerik a hajót. Két percen belül rájönnek, hogy csak a liftaknán át kommunikálhatunk. Mr. Forbes?

– A2DQ, uram – felelte a főhadnagy késedelem nélkül. Jane-nek hosszú másodpercekbe telt, amíg rájött, mi volt a kimondatlan kérdés: hogy hol van a legközelebbi óvóhely, ahol a stewardok átvészelték a leszállást. Az A2DQ-ból egy perc alatt ideérnek… no jó, két perc alatt, mert a liftek nem működnek. Közben már hallotta Dickson és Lewis kopogását az ételلift aknájában.

– Válaszolnak, uram! – szólalt meg Dickson a következő pillanatban. Jó öreg Howard, dehogy kellett neki két egész perc!

– Adja le, Mr. Dickson – felelte apa anélkül, hogy odanézett volna; Jane külön csodálta ezért, hogy még a hangjukról is felismeri a kadétjait. – Jól vagyunk, lent mi van, vétel.

A válasz innen nem hallatszott, csak Dickson tolmácsolásában: – A2DQ húsz embere oké, nincs energia, vétel.

– Válasz: egész hajón nincs energia. Két ember járja végig az óvóhelyeket… Mr. Forbes elmondja a listát. Gyűjtsék össze az embereket az A2A-ban. Sérültekről jelentést kérek. Ha kész, jelentsék. Vétel. Igaz is, Mr. Dickson, ugye az étellift szekrénye most lent van?

– Lent van, uram – felelte a kadét szorgos kopogás közben.

– Ha leadta az üzenetet, húzzák fel kézzel és nézzék meg, hogy lehet szétszedni.

– Értettük, uram!

– No, már megint csövön át kommunikálunk – mondta Jane öt perccel később, miután a kadétok szétszedték a liftet, s ő benézhetett a liftaknába, aminek alján zseblámpák fényét látta. – Hallanak odalent?

– Halljuk, főkadét! – jött a válasz. Howard hangja volt.

– Mi a helyzet az óvóhelyekkel, Mr. Howard?

– Három óvóhelyet kiürítettünk, kilencven ember az A2A-ban. A többiből most érkeznek az emberek. Sérültet nem jelentettek.

– Vettem. Főhadnagy úr, legyen szíves néhány embert küldeni az A2TC-be. A hármas szekrényben kábeldobokat találnak. Hozzák el valamennyit. Egy kábelvégre távkomot kapcsolunk és itt marad, a dobokkal pedig egy csapat menjen a dokkzsilipbe. Legyen náluk távkom, tartsák az összeköttetést. A dokkzsilip ajtaját ne nyissák ki, amíg parancsot nem kapnak rá. Végeztem!

– Értettem, főkadét. Kérek engedélyt, hogy a dokkzsilipbe induló csapatot vezessem.

Jane hátranézett apára, aki bólintott.

– Engedélyezve – szólt le a lány a liftaknán.

Howard két perc múlva rákötötte a kábelvéget a lift mozgatóláncára, s a fentiek fölhúzták a vezérlőbe. Jane tisztán hallotta, amint Howard azt mondja: „Húsz ember velem jön”.

– Itt Howard – szólalt meg két perccel később. – Beléptünk a B szektorba.

Jane nyugtázta. Hát igen, a B szektor, amire ő menet közben szinte soha nem gondol, olyankor csupa élet, az utasok jönnek-mennek, gyerekek szaladgálnak, most pedig egy üres, koromsötét folyosó- és teremhalmaz. Nyomasztó hely lehet. Persze ő akkor is itt a vezérlőben érzi magát a legjobban, ha a B szektorban világos van, és minden tele jókedvű, barátságos emberekkel. Már ha azok. A B szektor utasairól mindmáig leginkább Skibinski professzor jutott eszébe, akinek már a nevétől is undorodik, hiába telt el egy év azóta. Egy év és két katasztrófa. Mintha tíz év lett volna.

A csapat beért a C szektorba, és Jane-t Riley váltotta fel a távkomnál, ő pontosabban útba tudta igazítani őket, hova menjenek és mit keressenek. Először a C1PL-be kellett menniük, de a C1H-ban egyetlen ajtót se tudtak kinyitni, úgyhogy lementek két szintet, végig a CK folyosón és föl. A C1PL-ben magukhoz vettek néhány eszközt, aztán a kábelt mint Ariadné-fonalat föltekercselve vissza a C1D-be, és onnan hátra a dokkzsiliphez.

– Nos, főhadnagy úr – vette át itt a szót Ryan –, először is meg kell tudnunk, betört-e a kinti hőmérséklet a dokkzsilipbe. Tehát legyen szíves működésbe hozni a hődetektort. Kapcsolja rá a zsilip zárjára és nyomja meg a zöld gombot.

– Mr. Ryan, a készülék kettő-hat-zérót mutat. Ismétlem, az érték kettő-hat-zéró Kelvin.

– Vettem, Mr. Howard, kettő-hat-zéró. Eszerint a zsilip rendesen zárt leszállás közben, a dokk nem hevült fel. Ellenkezőleg, még hideg is van, a külső légkörben zártuk be. Erre az esetre hoztak önök szerszámkészletet, főhadnagy úr. Az űrruhatárolók ajtaját most csak ezekkel lehet kinyitni. Önök mellett, a zsilip egyes tárolójában tíz űrruha van, legyenek szívesek megszerezni őket.

– Értettük… Mr. Ryan – szólt Howard néhány pillanat múlva –, Munro steward kér engedélyt.

– Tessék.

– Százados úr, itt Munro – szólalt meg a steward a távkomban. – Kérdezni szeretnék. Jól tudom, hogy a kettő-hat-zéró Kelvin mínusz tizenhárom fok Celsiusnak felel meg?

– Persze, Mr. Munro.

– Akkor szeretném megkérdezni: minek nekünk űrruha ahhoz, hogy mínusz tizenhárom fokos levegőbe lépjünk?

– Az egy kicsit hideg, Mr. Munro.

– Nem annyira, százados úr. Én a szabadságom alatt síelni szoktam, nagyobb hidegben is voltam már. Mit kell odabent csinálnunk, uram?

– Nos, Mr. Munro, a tervünk az, hogy önök bemennek, helyet foglalnak egy Prométeuszban és kinyitják a zsilipet. Ezzel meglesz az összeköttetésünk a felszínnel, a csónakon át.

– Uram, ezt nem lehet úgy megtenni, hogy kinyitom az ajtót, besétálok, beülök a Prométeuszba és kész? Feltétlenül kell az űrruha?

– Ha nem fázik a mínusz tizenhárom Celsiusban, akkor nem, Mr. Munro. A csónakban már lesz fűtés.

– Ebben az esetben engedélyt kérek az ajtó nyitására, százados úr.

– Azért ne hamarkodjuk el. Szeretném, ha a többiek se kapnának tüdőgyulladást. Rájuk egyébként is máshol lesz szükség. Figyeljenek rám, uraim…

98.

Még harminc perc sem telt el a becsapódás óta, amikor Munro steward a dokk ajtajára illesztette a kézi ajtónyitót és forgatni kezdte. Fél perc múlva meghallották a nyomáskiegyenlítés szisszenését.

– Hogy van, Munro? – kérdezte Ryan.

– Kicsit éhesen, uram. Örülnék, ha már működne a konyha.

– Attól tartok, egy ideig más konyhán kell étkeznie. Eszerint nem fázik?

– Nem túlságosan, uram. Nincs meleg idebent, az tény. A másik kábelt rákapcsoltam a hullámvezetőre. A távkomot átteszem oda.

Kattanás, csend. Néhány másodperc múlva újabb kattanás.

– Vezérlő, itt Munro, hallanak?

– Halljuk, Mr. Munro, tiszta a vétel – felelte Ryan.

– Akkor bezárkózom.

Munro kivitte a régi kábelt a dokkból, és bezárta az ajtót. Nagyon gondosan. A túloldalon Howard és két embere ellenőrizte a zárszerkezetet.

– Itt Howard, minden rendben, tökéletesen zár. A műszeren mindhárom lámpa zöld. Ismétlem, mindhárom lámpa zöld.

– Vettük, Mr. Howard. Folytathatja, Mr. Munro.

– Értettem – felelte Munro, és kezében a távkommal elindult a hajódokkban. Egyszer felnézett, s onnantól kezdve nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy odafönt, a tetőn túl pokoli forróság van, s ha az a tető valamiért kinyílik… Meggyorsította lépteit, lehelete párafelhőként vette körül arcát.

– Az *Omikron* zsilipjénél vagyok, Mr. Ryan. Nyitom a zsilipet.

– Vettem, Mr. Munro.

Lenyomta a külső zsilipnyitó gombot. Milyen jó, hogy az ilyen alapismereteket a stewardoknak is tanítják. A zsilip zárján kigyulladt egy sereg

színes lámpa, s az ajtó halk szisszenéssel feltárult. Bentről meleg levegő zúdult rá. Csatlakoztatta a távkom kábelét és belépett a zsilipbe. Benyomta a zárógombot.

– Zsilip zárva. Vezérlő, hallanak?

– Tiszta a vétel, Munro, mehet tovább.

– Vettem. Nyitom a belső ajtót.

Az ajtó mögött rövid folyosó várta, a falon feliratok mutatták az irányokat. Balra az utastér, jobbra a vezérlő. Jobbra fordult, belépett a vezérlőbe, becsukta az ajtót és helyet foglalt a parancsnoki ülésben. Ilyenben még úgysem ült, de hát ennek a hajónak most ő az abszolút parancsnoka. Meg a legénysége meg minden.

Megkereste a távkomot és lenyomta a sárga gombot.

– Itt Munro, hallanak?

– Hallunk, Munro – nevetett a vonal másik végén a főkadét –, de neked most már úgy kell jelentkezned, hogy *Omikron* hívja *Uraniá*t, vétel.

– Értettem, *Urania!* – felelte katonásan.

– No, akkor lássuk, mi lesz – mondta a főkadét inkább csak magamagának. – Munro, minden ajtót bezártál magad mögött?

– Pozitív, *Urania.* Nem sülök meg, ha az ajtók jól szigetelnek.

– Mr. Howard, készen állnak?

– Készen állunk, főkadét, várjuk a parancsot.

– Akkor *nyissák ki!*

Howard főhadnagy és tizennyolc embere a műszaki megfigyelőteremben volt, három zárt ajtó választotta el őket a hajódokk levegőjétől, de kicsit félve tették a kezüket a kerekekre.

– Ne aggódjanak – mondta nekik a szállásmester. – A parancsnokunk érti a dolgát. Ha ő azt mondja, hogy nincs veszély, akkor nincs veszély.

– És ha téved? – dörmögte az egyik ember a bajsza alatt, de a főhadnagy meghallotta.

– Ha téved, azt mi már úgyse fogjuk megtudni. Maguk ketten azt forgatják, maguk ketten ezt, ne morfondírozzanak, hanem dolgozzanak. Rajta!

Az emberek forgatni kezdték a mechanikus nyitószerkezet hajtókerekeit, s a dokkzsilip teteje feltárult. Munro, aki időközben megtalálta a felső kamera gombját, egy fénycsíkot látott megjelenni a tetőn, s várta, hogy tűz fog betörni a zsilipbe, olyasféle lángvihar, mint amiket a csillagokról készült közeli fotókon látni. Elvégre odakint melegebb van, mint egy csillag felszínén. De semmi ilyesmi nem történt. A nyílás egyre tágult, s néhány pillanat múlva fekete pont jelent meg benne. A pont növekedett, koronggá változott, aztán leereszkedett a dokkba és a padló fölött fél méterrel megállt. Egy hengeres testű félautomata munkagép volt.

– Fomina egy hívja *Urániá*t – szólalt meg a rádió –, hallanak minket? Vétel!

– Fomina egy, itt *Urania* – vágta rá a vezérlő. – Tisztán halljuk magukat. Vétel!

99.

Munrót csak órákkal később, már a Fomina egy parancsnoki épületében ébresztették rá, hogy az *Urania* tetején semmilyen anyag nem foghatott tüzet, semmi sem izzott, csak a puszta hőmérséklet volt magas. A becsapódás után a hajóra visszahullott többtonnányi talaj pillanatok alatt megüvegesedett, akárcsak a hajót a harmadik szintig betemető talajréteg. Ezt csak másnap tudták szétveretni különleges, hőtűrő bányagépekkel, mert a megüvegesedett talaj visszatartotta a hőt, s a burkolat ezeken a részeken még mindig rettenetes forróságot árasztott.

Amikor Munro kinyitotta a zsilipet, már messze járt az a tűzfelhő, amit az *Urania* becsapódása keltett a Fomina felszínén, s amely két óra alatt végigsüvített az egész síkságon, atombombaként tarolva le mindent az útjában. Még szerencse, hogy a lakosságot idejében értesítették. Az eruptív anyag nehezebb része már visszahullott, de a finom por még hónapokig terjengett a légkörben, a szelek szétvitték mindenfelé. Még szerencse, hogy a Fomina nem mezőgazdasági bolygó, évekig rossz lenne a termés.

Stantonék becslése hibás adaton alapult, a tó medre alatt homokos réteg volt, amiben az *Urania* több mint ezerötszáz méter mélyre fúródott. A tó vizéből persze semmi sem maradt. Amikor Munro kinyitotta a zsilipet, a kintiek egy rögtönzött permetezőrendszer segítségével már öntötték rá a vizet, de az még sokáig elpárolgott, mielőtt a hajótesthez ért volna.

Ehhez képest elég könnyen kihozták őket. Antigravitációs automatával leküldtek egy kis generátort, aztán Howardék visszazárták a zsilipet. Az automata rácsatlakoztatta a generátort az *Urania* hálózatára, és adott annyi áramot, amivel ki tudták nyitni az A1 páncélajtaját és le tudták hűteni a dokk levegőjét. Hátramentek a dokkba, beszálltak az Omikronba, a generátor segítségével kinyitották a zsilipet és kiröppentek.

– Szép kis pusztítás – nézett végig apa a feldúlt tájon, ahol közel s távol egyetlen épen maradt növény sem látszott. Az *Urania* alig látszott a talajba hasított irdatlan kráter mélyén, amiben egy város is elfért volna. – Hát, uraim, azt hiszem, hosszú szabadságra megyünk.

Jane bólintott, s felemelt kézzel búcsút intett a bolygón ütött sebhelynek, aminek közepén már nem látszott az *Urania.* Még visszajön, ha engedik; nem biztos, a fominai csapatok szivárgást észleltek a máglyánál,

úgyhogy le fogják szigetelni az egészet, és valószínűleg helyben építenek egy üzemcsarnokot a kijavítására, mert a szervizbázis, ahova vitték volna, ötven kilométer ide. Túl nagy távolság, legalábbis Nielsen alezredes szerint, semhogy megkockáztassák az átszállítását, ha sugárveszélyt jelent. Úgyhogy lehet, hogy már csak jövőre léphet megint a fedélzetre, mert mire megközelítheti a hajóját, megkezdődik az iskola.

Persze nem baj. Itt a gyakorlati tudást kapja meg, ott az elméletit. Mind a kettőre szüksége van, hogy egy szép nap egyedül is elparancsnokolhassa az *Urániá*t.

100.

Sose gondolta volna, hogy napozni lehet egy olyan bolygón, aminek nincsen ózonpajzsa, ráadásul ekkora strandon. Kicsit hasonlított a greatshelli tengerpartra, csak tenger helyett itt szétszórt medencék voltak. De a fák hasonlóak, a füves-homokos térség és a napozók serege pedig egészen ugyanolyan.

No igen, egy apró különbség azért van – nézett föl a magasba. Csak az égbolt halványlilás színéből lehetett tudni, hogy száz méter magasan a fejük fölött egy fényszűrő üveglap helyezkedik el, ami megvédi őket a sugárzástól.

Valamint abból, hogy egy kicsit azért mégiscsak zavarban van. Az Alexán nem lenne, se Dél-Morganen, se Greatshellen, de még talán Alexián se, pedig ott csak néhányszor járt. Ott arra néznek furcsán, aki tetőtől talpig fel van öltözve, vajon mi baja lehet.

– Miért? – kérdezték a kadétok, amikor ezt elmesélte nekik.

– Az Alexán még soha nem mértek húsz foknál hidegebbet. Kivéve Sarki-földet, ahol kemény fagyok is előfordulnak, de az messze van és csak néha jár ott egy-egy tudományos expedíció.

– Mekkora fagyok? – kérdezte Munro.

– Mínusz tíz-tizenöt fok.

– Hűha – mondta a steward mosolyogva.

– Csak ne hűházz, Munro. Az Alexán Sarki-föld éghajlata kifejezett sértésnek számít. S azt gyanítom, itt is.

– Ezen a környéken igen – bólintott Wilson. – De ha melegre vágysz, akkor átugorhatunk… – fölpillantott az égre és keresgélni kezdett – oda, azt hiszem – mutatott egy pontra. – Az lesz az Auwelia, ott minden tele van vulkánokkal, igazán meleg hely. Jó napot, uram!

A kadétok fölpattantak apa közeledtére.

– Pihenj, itt erre semmi szükség, uraim. – Apa letelepedett Jane mellé. – Hát, Jane, életed nagy lehetőségét mulasztottad el.

A lány szeme villant egyet. – Éspedig?

– Ha nincs az a kis problémánk a leszállásnál, lebonyolíthattál volna a fominaiakkal egy igazi, Carson főkadét-féle nagy veszekedést. Nichols hadnagy nem szólt róla, úgy gondolta, van nekünk éppen elég bajunk. Nekem is kiment a fejemből az izgalmak közepette.

– Ugyan micsoda?

– Nos, ha visszagondolsz, mit is csináltunk, amikor rájöttünk, hogyan jutottak be a hajónkba…

– Hűha – kaptak a fejükhöz a kadétok.

– Úgy bizony, uraim. Miután az *Urania* nem tudta megadni az UHQID-számát, az űrvédelem bemérte mint veszélyes objektumot.

– És lőni akartak ránk? – húzta össze Jane a szemöldökét.

– De mennyire. A derék Nichols hadnagy ráküldött egy osztagot az űrvédelmi központra, és az összes csatlakozót kihúzták a számítógépekből, mert csak így tudták megfékezni. Már ott tartottak, hogy szétlövik az egészet.

– Számítógépekkel még én se tudok veszekedni – mosolyodott el Jane.

– De az űrvédelemmel igen, amiért nem tudják megfékezni a gépeiket. Egész biztosan megtetted volna.

– Sőt az *Urania* összes lézerágyújából tüzet nyittattál volna az űrvédelmi központra – tette hozzá Stanton.

Jane fölnevetett. – Nincsenek is lézerágyúink.

– Téged soha nem tartott vissza, hogy valami nincsen – szögezte le apa. – De nem ezért jöttem. Elkészült a kárfelmérés.

– Mondd – kérte Jane.

– Nem lehet azt csak úgy elmondani, egy végeérhetetlen lista. A lényeg röviden: a javítás becsült ideje nyolc földi hónap. – A kadétokra nézett. – Mindenkit szabadságoltam erre az időre, a legénység egy része még ma elutazik a bellatrixi járattal, a többiek a későbbiekkel.

– Köszönjük, uram – felelte Wilson.

Jane lenyúlt a széke mellé és bekapcsolta a kis planetáris tévét, csak hang nélkül. A hírcsatornára volt állítva. Azonnal megjelent a képernyőn az *Urania,* más hír nemigen akadt az egész bolygón, talán az egész rendszerben sem. Olyan biztos nem, ami ekkora visszhangot keltett volna. A hírcsatorna szinte állandóan a hajót mutatta, csak akkor nem, amikor az üzemcsarnok építését közvetítették vagy riportot adtak valakivel. Apa már vagy ötször nyilatkozott a tévének, a tisztikar legtöbb tagja is egyszer-kétszer. Ő, Jane még egyszer sem, holnapra beszéltek meg egy hosszabb stúdióbeszélgetést. Nem lehet kitérni előlük, úgy könyörögnek, hogy nyilatkozzon.

Elnézte a képernyőn a hatalmas krátert – a kiemelés és sugármentesítés után feltöltik majd vízzel, tó lesz megint –, tele volt pöttyözve gépekkel és emberekkel, utóbbiak persze sugárvédő ruhában, csak úgy

szabad odamenni. Civileknek még úgy sem. A kráter közepén úgy pihent az *Urania* fehér foltja, mintha ez lenne a rendes kikötője, ahol éppen leszállt, hogy utasokat és árut vegyen föl. Hihetetlen szerencséjük volt, állapította meg sokadszor. A *Hyperion*nak is, ha öt százalékkal nagyobb az ütés, akkor az A2-nél megrepedt volna a héj, és dehermetizálódik a fél hajó. De nekik még nagyobb szerencséjük volt, mert az ütközés után megúszták a máglya megszaladását és ezt a borzalmas becsapódást is. Egy nap *Urania*-tónak fogják hívni, jutott eszébe, a kormányzó már célzott rá, hogy ez lesz az új tó neve. A természet már hozzá is kezdett, a becsapódás úgy megbolygatta a légrétegeket, hogy állandóan esik az eső, a kráter talaja egészen átázott már, a hajó félméteres vízben áll. Igaz, ezt majd kiszivattyúzzák, mert sugárszennyezett.

Valaki azt mondta, ez volt a Galaxis történetében a legnagyobb űrhajókatasztrófa, aminek nem volt súlyos sérültje.

Hát igen. Óriási szerencséjük volt. Persze ami igaz, az igaz, ők is megtették a magukét – Carson ezredes, Carson főkadét és a legénységük.

Auwelia

Krisznek,
akivel még együtt kezdtük tervezni

1.

– *Lamia–61* Terraluna, *Lamia–61* Terraluna, itt Auwelia hetes, vétel!
– Auwelia hetes, Auwelia hetes, itt *Lamia–61* Terraluna, érkezés harminc centád múlva. Planetológiai jelentést kérek, vétel.

– Auwelia hetes planetológiai jelentése. Általános aktivitás kettes szint, stagnál, utolsó változás kettő négy kettőkor, emelkedett egyesről kettesre. Charlie kilencnél erős magnetikus, tíz-tizenöt teslás kilengésekkel, becsült kiterjedése ezerötszáz méter. Whiskey kettőnél termikus anomália, kétszáz és ötszáz kelvin szintingadozás, becsült kiterjedése négyszáz méter. Jelentés vége, vétel.

– Auwelia hetes, planetológiai jelentést vettem. Kettes általános, Charlie kilenc magnetikus, Whiskey kettő termikus. Pályamódosítás Bravo kettő-egy-kettő. Vétel.

– *Lamia–61,* pályamódosítást vettem, vége.

A bajuszos, jóképű pilóta balra és lefelé mutatott.

– Látja azt a kéken villódzó fényt? Az a Darwin. Mellette kicsit jobbra a Seymour, az a kicsit lilás fényű. No, a kettő közé nézzen, ott van a hetes komplexum.

A másodpilóta ülésén, amit az ilyen kis interplanetáris utakon általában üresen szoktak hagyni, egy lány ült. Fehér kezeslábast viselt az intersztellárisok jelvényével és egy különös, sehol másutt nem látható rangjelzéssel. Gyanakodva nézte az elébe táruló képet.

A lenti táj minden volt, csak nem bizalomgerjesztő. A talaj szürke volt, de alig lehetett kivenni, mert mindenfelé folyók kígyóztak rajta, színes, világító, idegenszerű folyók. Vörösek, sárgák, narancsszínűek, kékek és lilák. Jane Carson főkadét, az *Urania* Hórusz intersztelláris parancsnokának lánya soha életében nem gondolta, hogy létezik kék láva is. Amit a pilóta Darwinnak mondott, az egy hegynek bizonyult, aminek a tetejéről kék láva ömlött keskeny folyamban. A lilás fényű Seymour-hegy nem öntött ki lávát, vagy csak ebből az irányból nem látszott.

Azon a helyen, ahol a pilóta szerint a hetes komplexum volt, Jane nem látott semmit. Sötétség. Aztán észrevett két sárga felvillanást, gyors egymásutánban. Majd többet is, különböző pontokról.

– Öt felszíni és egy O kettes – mondta a pilóta feléjük mutatva, amiből Jane egy szót sem értett, de nem kérdezhetett, mert megint megszólalt a rádió.

– Auwelia hetes hívja *Lamia–61* Terralunát, vétel.

– Itt *Lamia–61,* vétel.

– *Lamia–61,* eruptív jelzések a Yorkról, néhány centádon belül kitörés várható a keleti oldalon. Hármas-négyes fokozat. Vége.

– Vettem, hetes, York keleti oldal hármas-négyes fokozat néhány centádon belül, vége.

Ahogy a pilóta kimondta, Jane már tudta, melyik a York. A hetes komplexum túloldalán vörös fény lobbant, sokkal nagyobb, mint bármilyen jelzőfény. Robbanás felhője terült szét a hegyoldalon, megvilágítva a lenti táj eddig ismeretlen részleteit.

– Kicsit előbb jött – mondta a pilóta, és lenyomta a kart. A fülke megremegett a lökéshullámtól, de kevésbé, mint ahogy a távolság alapján Jane gondolta volna.

– Már az oxiban vagyunk – mondta a pilóta, mintha Jane-nek értenie kellene, hogy ez mit jelent –, de ha lejjebb viszem kicsit, akkor kevésbé érezzük.

A táj száguldani kezdett feléjük, ahogy a kis Terraluna rárepült a komplexumra. Egy domb mögül mesterséges építmény bukkant elő, magasan a táj fölé emelkedő, kocka alakú épület, sárga fényvonalak világították meg a széleit. Mire megnézte volna, már el is hagyták, a pilóta egy másik, ugyanolyan épület felé repült. Sárga szélű, szürkésfehér kocka. Lehetetlen volt megítélni az arányait. A széle éppúgy lehetett egy méter hosszú, mint ezer. Oldalain hatalmas fehér számjegy és betű: 7A. Aztán a kocka tetején Jane egy embert pillantott meg, és döbbenten nézett a pilótára.

– Hol akar maga itt leszállni?

A kocka alapterülete nem lehetett több ötvenszer ötven méternél.

A pilóta természetes hangon felelt.

– Ahol máskor. Az ergen.

És kinyomta a futókat. A Terraluna leszállópozícióba fordult, és egyetlen lendülettel leszállt a kocka mellett. A bolygó érintetlen talajára. A semmire.

– Hát, főkadét – mondta a pilóta, miközben leállította a hajtóműveket –, sok szerencsét.

Jane kicsatolta magát és nagy levegőt vett.

– Köszönöm, hadnagy úr. – Egy pillantást vett az odakinti baljóslatú tájra. – Azt hiszem, szükségünk lesz rá.

2.

Egy órával ezelőtt az Auwelia még nem volt neki több egy névnél. Hallotta már, hogy létezik egy ilyen bolygó a rendszerben, említették, hogy vulkanikus, de Jane-t különösebben nem érdekelte, egészen addig a percig, amikor viszont már nem jutott idő, hogy részletesebben tanulmányozza.

Éppen Uraniumban volt; így nevezték el azt a rögtönzött kis falut, amit az *Urania* kijavítására hoztak létre a becsapódási kráter szélén. A hajó még lent volt a kráterben, két nap múlva tervezték kiemelni. Maga az emelés nem lesz nehéz dolog, a fél máglya energiája bőven elég a plaxok beindítására, de le kell szigetelni. Uranium tiszta volt és tiszta is marad, apa megígérte, hogy a szigetelést két napon belül befejezik, és Jane személyesen hozhatja ki a hajót a kráterből.

Jane tehát Uranium főépületében volt, a hír érkezésekor a szerelőtornyot tanulmányozta. Már előző nap felállították, most folyt a felszerelések behelyezése. A torony hatvan méter magas volt, akárcsak a hajó, kétméterenként egy-egy platformmal, egyszerre akár harminc helyen lehetett dolgozni. Két tucat karvastagságú kábel szaladt föl a magasba, mindenhol fogókarok és emelők, hátul pedig egy hatalmas létra, amin a munkások egymás zavarása nélkül közlekedhettek. Persze antigravitációs darukat is használnak majd, de ezen a szakaszon, az új blokkok csatolásánál túl sok kábelt, szerszámot, embert kell mozgatni, célszerűbb a torony.

Jane elismerően nézett végig a föléje magasodó építményen. Már járt odafenn, először és alighanem utoljára, mert ha ideáll az *Urania,* akkor már útban lenne a munkásoknak, azonfelül semmi kedve sugárvédő ruhában föl-le masírozni azon a rengeteg lépcsőn. Így is beleszédült, amíg megmászta a Fomalhaut ragyogásában, tetőtől talpig bevonva fényvédő folyadékkal. Ha az *Urania* egyszer elindul, alighanem azt fogja a legjobban élvezni, hogy végre nem kell mindennap végigspricceltetni az egész testét ezzel a kencével.

Éppen azt figyelte, hogyan hajol ki negyven méter magasan egy munkás a mélység fölé, hogy a helyére igazítson egy szerelvénylapot, amivel a daru közeledett, amikor megszólalt Stetson tizedes:

– Hallottátok, mi történt az Auwelián?

Jane odapillantott. Két másik tizedes volt a háta mögött, azokkal beszélgetett, közben ők is a fent dolgozó munkást figyelték. Ezért megy ez ilyen lassan, gondolta Jane, egy dolgozik, illetve kettő, mert a daru kezelője is, és hárman nézik. Vele együtt négyen, de neki úgysincs dolga.

– Nem, mi történt? – kérdezte Smithers tizedes.

– Lávaömlés az egyik komplexumban, kétszáz ember lent ragadt a föld alatt.

– És hogy hozták ki őket?

– Sehogy, most történt, pár perce. Azt mondták, egy egész járatot elárasztott a láva.

– Milyen láva?

– Nem tudom, az nem volt a hírben.

Jane-nek átcikázott az agyán, hogy milyen hülye kérdés, hogyhogy milyen láva, hát forró. De szerencsére nem mondta ki, ezek az emberek

fominaiak voltak, ismerték az Auweliát. Hamarosan megtudta, hogy az ő kérdése lett volna hülye kérdés, ha fölteszi.

A munkás egészen kihajolt a levegőbe, teljes súlyával belefeküdve a biztosító hevederbe; Jane kíváncsi volt, hogy fog visszahúzódzkodni, amikor helyére tolta a szerelvényt, de ebben a pillanatban megszólalt a zsebében a távkom. Előkapta.

– Carson!

– Itt is Carson – nevetett apa. – Jane, történt valami, ami esetleg érdekel. A rendszer egy másik bolygóján, az Auwelián baleset történt, és emberekre van szükség a mentésnél. Van kedved átmenni néhány emberrel?

Pillanatok alatt eldöntötte. Itt még órákig nem történik semmi különös, és amikor igen, annak ő úgyis csak nézője lehet. Különben is esteledik, lassul a munka. A kérdésére is választ kapott: a munkás megnyomott egy gombot a hevederen, és a gép visszahúzta állóhelyzetbe a platformra. Persze hogy van kedve. Bárhová, ahol hasznosnak érezheti magát, ahol történik valami!

3.

A lelkesedése addig tartott, amíg meg nem pillantotta az Auwelia színes lávakígyók csíkozta, pokolbéli tájait. Ha úgy jöhetne ide, hogy csak a magasból nézi és nem kell leszállnia, sőt leereszkednie valamiféle barlangokba, még tetszene is. Amikor pedig kiderült, hogy a pilóta egyenesen a bolygó talajára száll le, végképp elment a kedve az egésztől. Egyetlen dolgot tehet. *Villámgyorsan* kiszabadítja azokat az embereket, hogy hazamehessen. A Fomina túl fényes, vakító égboltja most valósággal vonzotta. Egyébként, ahogy kinézett az ablakon, itt éjszaka van. Ez eddig fel se tűnt. Lehet, hogy nappal szebb? Nem fogja megtudni, mert most lemegy egy barlangba, és napkeltére már otthon lesz a kiszabadított emberekkel.

Kilépett a fülkéből, az utastérben a kadétok már kicsatolták magukat és nyitásra készen álltak. Csak annyit kellett kérdeznie, hogy jönnek-e vele lávából menteni, és azonnal ugrott a szakasz. Tisztet nem hozott, aki a tisztek közül nem utazott el, az a Fominán maradt, az *Urania* rengeteg munkát ad nekik. Stewardot se hozott, azok már mind kivették a szabadságukat és szétszéledtek a Galaxisban.

– Nyitásra készen – mondta Wilson, az aznapi szakaszparancsnok. Illetve voltaképpen nem is az, hiszen szabadságon vannak, de mégis mindig tudták, hogy ki lenne a parancsnok.

– Nyitásra készen – szólt be Jane a pilótának.

– Csak nyissák bátran, kétajtós nyitással kimehetnek.

Hát kinyitották és beleszagoltak az Auwelia levegőjébe. Meleg volt, furcsa fémes szagok terjengtek benne, de alapjában véve nem volt kellemetlen. Wilson és Jane kilépett a talajra. A talaj szürke volt, így közelebbről nézve világosabb, mint fentről. Homokszerű, laza, jellegtelen és élettelen. A nem őshonos életet egy szerelőruhás ember képviselte, aki az épület felől közeledett hozzájuk. Magas volt, erőteljes alkatú, de nem különösebben érdekes férfi.

– Jó napot – mondta. – Simms őrnagy vagyok. Üdvözlöm önöket a hetesen.

Wilson vigyázzba vágta magát és tisztelgett.

– Wilson kadéthadnagy szakaszparancsnok, *Urania* Hórusz intersztelláris. Üdvözlöm, uram!

– Carson főkadét, ugyanonnan – tisztelgett Jane is. – Jó napot, uram!

Az őrnagy visszatisztelgett, de hamar leengedte a kezét.

– Kérem, hagyják most a formaságokat. Jöjjenek velem, ne vesztegessük az időt.

Gyors léptekkel megindult a szürke homokon, a szakasz pedig követte. Rövid út volt, a pilóta meglepően közel tette le a Terralunát. A széles, magas, automata főkapu kellemesen megvilágított, tágas csarnokba nyílt, ami hasonlított az űrkikötők várótermeihez. Piros huzatú, rögzített padsorok egyenletes elrendezésben, jókora távolságokra egymástól. Helyenként egy-egy asztalka.

– Erre jöjjenek – mondta az őrnagy –, itt van egy falitérkép a hatos komplexumról. Úgy értesítettek, önök nem ismerősek az Auwelián, így van?

– Így van, uram – felelte Jane.

– Akkor kezdjük az elején. Tudják-e, mire valók a komplexumaink? – Megrázták a fejüket. – Idegenforgalmi látványosság. A lent rekedt emberek turisták, egészen pontosan száznyolcvankét látogató, köztük nyolc gyerek, továbbá három vezető. Nézzék meg a térképet. – Lézermutatót kapott elő és megjelölt egy pontot. – Ez a Lambda objektum, egy óvóhely hetven méteres mélységben. Itt vannak az emberek. A vonalak, amiket látnak, lávajáratok. A számok a mélységeket jelentik.

– Mit jelent az, hogy lávajárat, őrnagy úr? – kérdezte Lemuel.

Az őrnagy a térkép melletti képernyőhöz lépett és néhány gombnyomással egy alagút képét hívta elő.

– Ez egy lávajárat. A járatokat a fúróláva hozza létre, ami áthalad a szpongiton és hosszú, szinte egyenes csöveket hoz létre. Ismeri önök közül valaki a terrai Hawaii szigetének vulkanikus jelenségeit? Nem, nagyon jó, az ott szerzett tudás csak félrevezetné önöket. Ott a lávafolyamok a felszínen haladnak, majd a külsejük megszilárdul és hosszú csöveket alkot; itt a fúróláva lent halad a kőzetben. A komplexum alatt egy nagy szpongittábla helyezkedik el. A szpongit egy nagyon különleges,

szivacsos kőzet, kevés bolygón fordul elő. A fúróláva mélykürtőkön tör fel, ezeket a térképen is látják. A Lambda óvóhelytől alig száz méterre, az India járatnak ezen a pontján van a Clancy, a komplexum legmélyebb kürtője. Ezerháromszáz méter mélységben van az úgynevezett feneke. Most azonban a Clancyn megindult a sárgaláva, olyan mennyiségben, amit nem tudunk kontrollálni. Amint látják, az India keleti végében is van egy kürtő, a Weaver, ezt megnyitottuk, hogy a lávának elfolyást engedjünk, a Weaver azonban csak száz méter mély, és nagyon hamar megtelik. A láva nyugat felé is halad, felfelé a lejtőn, ez a mi láváinkat sosem zavarta; ott a Helios járatba torkollik, ez a komplexum főjárata, mindkét végén egy lávanyelővel. Így tehát a lávának van lefolyása, nem valószínű, hogy nagyobb területeket is eláraszt, csakhogy az emberek éppen a Lambdában vannak, és ahhoz az egy helyhez nem tudunk hozzáférni. Ennyit elöljáróban, kérdezzenek.

Jane teljes öt másodpercig emésztette a hallottakat. Aztán sóhajtott. Nincs mit tenni, ő mászott bele ebbe az őrült vállalkozásba. Hát kérdezett.

– Hány ember van a komplexumban?

– Három ember mozog szabadon odafent.

– Mikor és hogyan jutunk oda?

– Lávajáróval indulunk, amint befejezik a jármű átvizsgálását.

– És… mondja… mit várnak tőlünk?

Az őrnagy sóhajtott, egészen úgy, ahogy az előbb Jane.

– Ötleteket, hogy mit tegyünk, azután a megfelelő ötlet kivitelezéséhez szaktudást és kezeket. Mert bármit teszünk, ahhoz ennyi ember kevés lesz. Valószínűleg magukkal együtt is, de a hadnagy úr tud még hozni embereket a Fomináról.

– De ha az a hatos komplexum, ez meg a hetes – szólalt meg Stanton –, akkor van több is, igaz?

– Igen, nyolc komplexumunk van az Auwelián. A többiek egyelőre nem tudnak segíteni: ha egy komplexumon baj történik, akkor mindegyiket kiürítjük, ők jelenleg az ottani látogatók elszállításával foglalkoznak. Itt a hetesen éppen nem voltak látogatók.

– Mennyi időnk van? – kérdezte Heywood.

– Nehéz megmondani, hadnagy. Levegőjük körülbelül három napra van, de ha kinyitják az óvóhely ajtaját, akkor a végtelenségig, csak nagyon melegük lesz. A víz a kritikus, az óvóhelynek egy ezer literes tartálya van. Vagyis alig négy liter vizük van fejenként. Ha ez elfogy, nem sokáig bírják, főleg a gyerekek. Ami az élelmet illeti… – az őrnagy legyintett. – Régesrég elfogyott a víz, mire az élelem szóba kerülne. Lássuk tovább. Kommunikációnk van, az összeköttetés sértetlen. A hullámtovábbítók mindig a járatboltozaton vannak. A járatban jelenleg egy méter

magasan áll a láva, a közlekedést pedig már tíz centinél is lehetetlenné teszi, az egy elég lapos fenekű járat.

Mintegy végszóra közéjük lépett egy ember, Jane nem is látta, honnan került elő.

– Bocsánat. A lávajáró készen áll, indulhatunk.

– Köszönöm – felelte Simms. – Főkadét, uraim, javaslom, hogy induljunk el, és menet közben tovább beszélgetünk.

4.

Átvágtak az előcsarnokon és a túloldalon kiléptek a szürke talajra. Az első dolog, amit Jane meglátott, egy kerék volt, bár beletelt egy másodpercbe, hogy felismerje, mert nagyobb volt, mint egy ember. Aztán felfedezte, hogy a kerék mellett több másik is van, egymás mögött sorakoznak, és hogy ez egy lánctalp. Tekintetével követte a szerkezet arányait, és majdnem hanyattesett.

Senki nem szólt, hogy amit ők lávajárónak hívnak, az egy LBK típusú univerzális bolygójáró, abból is valamelyik nagyobb fajta. Jane eddig még csak képen látott ilyet, alig néhányszor. A képeken is nagynak látszott. De nem ekkorának.

A lánctalp, amit látott, akkora volt, mint egy Terraluna függőleges légköri vezérsíkja. Fölötte az univerzális láb vagy öt méter vastag, és hogy milyen magasságba ívelt föl, azt meg se lehetett becsülni. A szerkezet legnagyobb része homályban maradt az éjszakában, csak a villódzó jelzőfények mutatták, hogy hol van a gép teste. Valahol messze a fejük fölött. És nagyobb, mint egy Terraluna utastere. Ez majdnem akkora, mint egy kisebb űrhajó.

– Főkadét?

Jane fölkapta a fejét. A többiek már bent voltak a liftben. Igen, ez a lift, ismerte fel hirtelen, ahogy megiramodott utánuk, és jobbra nézve még elkapta az egyik hátsó lánctalp látványát is. Vagy az az első? Nem is tudta hirtelen, melyik a jármű eleje.

A lift egy átlátszó henger volt, ami nyomban emelkedni kezdett velük, ahogy ő beszállt. Most vannak a lávajáró hasa alatt, középen. Az emberek között kikukucskálva meglátta a harmadik lábat is, valahol messze balra. A negyediket már nem volt ideje megkeresni, megérkeztek. Simms kilépett az utastérbe és előresietett, menet közben szólt valakinek, hogy indítsa be a motorokat. Már remegett alattuk a padló, amikor elhelyezkedtek az üléssorokban és becsatolták magukat.

Jane gyorsan körbepillantott. Két-két ülés balról és jobbról, a padlón puha szőnyeg, nyilván rázkódásvédelmi céllal. Odakint a pokolbéli táj lendületesen megindult hátrafelé. Jane elnézett egy lankás hegyoldalt,

amin irizáló kékeslila lávafolyam csordogált lefelé, aztán kanyarodott egyet és velük párhuzamosan haladt a talajon. Illetve ők haladtak a lávafolyammal párhuzamosan. Az ablak fölött húzódó hosszú tükörben Jane fölfedezte a bal első láb lánctalpát, ami éppen néhány kisebb követ taposott bele a szürke homokba.

– *Láva–14* hívja hatost, vétel – szólalt meg ekkor Simms a hangszóróból. Valamivel Jane előtt volt, nem ült le, az üléssorok között ácsorgott.

– *Láva–14,* itt a hatos, vétel – jött a válasz.

– Elindultunk, százados, velünk van az *Urania* legénysége. Ők is beszélni akarnak magával. Főkadét, a maga előtti ülés támláján vannak a gombok, az egyest nyomja le.

Jane határozott mozdulattal megnyomta az egyes gombot.

– Itt Carson főkadét, hall engem?

– Tisztán hallom, főkadét – felelte a hatos. – Itt Roylston százados komplexumparancsnok.

Jane felvonta a szemöldökét. – Százados? Az itteni parancsnok egy őrnagy.

– Én is az leszek, amint kimentjük azt a kétszáz embert, főkadét.

Jane mosolygott. – Rendben. Akkor hát mi a helyzet maguknál?

– Nem sok újdonsággal szolgálhatok. Odalent mindenki jól van, idefent meg vadul törjük a fejünket, hogy mit az ördögöt csináljunk.

Jane kisandított az ablakon, és meglepve látta, hogy emelkedik az első láb. Ó, igen, egy nagy szikla közeledik, azon fog átlépni. Lentről még elképesztőbb látvány lehet, ahogy ez a hatalmas szerkezet fölemeli az egyik lábát és átlép a szikla fölött.

– Tizenkilenc negyven körül ott vagyunk maguknál – hallotta Simms hangját. Nem nagyon figyelte. Hátrafelé nézett, hogy lássa a hátsó lábat is átlépni a sziklán. A pilóta mesterien csinálta, az első láb éppen földet ért, amikor a hátsónak már emelkednie is kellett, hogy ne akadjon a sziklába, és közben nem lassítottak.

– Nos, főkadét és uraim – mondta Simms –, tekintsenek a képernyőjükre. A helyszínt látják.

Jane gyorsan odakapta a tekintetét az előtte levő ülés támlájára. A képen jól megvilágított alagút, az alján ragyogva hömpölygött a sárga lávafolyam. Balra, a kamerától néhány méterre lépcső haladt a fallal párhuzamosan, öt lépcsőfok, a tetején korláttal elkerített kis térség és egy nagy vasajtó.

– Ez élő közvetítés az óvóhely bejáratának környékéről. Amint látják, az ajtó még most is két méter magasan van a lávaszint fölött, tehát gond nélkül nyitható. De a lépcső alsó fokait elborította.

– A kamera forgatható? – kérdezte Kelly.

– Igen, az ottani vezérlőből irányítható.

– Voltaképpen – kérdezte Jones – miért kocsival megyünk a helyszínre, ahelyett hogy ott szálltunk volna le?

– Mert a hatos jelenleg erős magnetikus. A környék nagy részét mágneses anomália teríti be, ami veszélyes az űrhajókra. A lávajáróink elég jól le vannak árnyékolva, de ezekkel is vigyázni kell.

– Van összefüggés a mágneses anomália és a lávaömlés között? – kérdezte Lemuel.

– Egész biztosan, hadnagy, mert mindig ugyanakkor történnek, bár többnyire nem pontosan ugyanott. De hogy mi az összefüggés, azt még senkinek nem sikerült megfejtenie.

– Tehát ez természetes jelenség? – szólalt meg Jane. – Akkor nyilván egyszer elmúlik.

– Sajnos akkor is napokba telhetne, ha természetes jelenség volna, de nem az. Mr. Cameron, a bázismérnök ragaszkodik hozzá, hogy ő számította ki rosszul az értéket, amire a nyomáskiegyenlítőket be kell állítani. Ezért tört fel a láva, zárta el az embereket és mellesleg magnetikust is okozott.

– És csakugyan az ő hibája?

– Nem tudom, főkadét, de tagja leszek a vizsgálóbizottságnak. Vizsgálatról azonban csak akkor lehet szó, ha a mentés befejeződött.

5.

A lávajáró sietve haladt át a tájon, amiről Jane nem tudta levenni a szemét. Ha fényképen látja, még talán tetszene is, a szürke sivatagot keresztül-kasul szelő, kanyargós folyamok, amik mindenféle színekben világítanak, időnként szökőkutak törnek fel belőlük, néha pedig találkoznak és összekeverednek. Egyszer percekig követtek egy piros folyamot, ami tőlük pár száz méterre kanyargott, és egy hegyoldalról beleömlött a kék láva. A találkozás helyén kétszínű lávaszökőkút tört fel, magasabbra, mint az ő járművük, aztán kétfelé folyt tovább a lávafolyam, de mindkettő piros volt. A kék lávának nyoma veszett. Ahogy a szökőkút kiért Jane látóteréből, az egyik folyam feléjük kanyarodott, ők pedig átmentek rajta. Jane kíváncsian figyelte a lánctalpakat. Valóságos szikraesőt kavartak, ahogy áthaladtak a láván, és még egy ideig szikrázott a szürke por is, amit felvertek. Vajon vannak-e benne üvegdarabkák, gondolta Jane. Persze lehet, hogy egész más az összetétele, mint a földi homoknak.

Közben a társai kérdésekkel bombázták Simmset. Megkérdezték, nem lehet-e aknát fúrni az óvóhely fölött, amin át elérnék őket, és az őrnagy azt mondta, nem, a fúróláva az egyetlen, ami a szpongiton áthatol, ezen kívül csak robbantani lehetne, azt viszont nem bírná ki az óvóhely bur-

kolata. Megkérdezték, lehet-e a lávafolyam tetejére építeni valamit, amin járni lehetne, és az őrnagy azt mondta, nem, a sárgaláva túl forró ehhez, bármiből építkeznének rá, az elégne, elolvadna vagy maga is olyan forró lenne, hogy nem lehetne rálépni. Megkérdezték, hogy az óvóhely burkolata miből van, erre Cameron válaszolt, hőálló kerámiaötvözet, de az egész Auwelián nincs annyi, amiből szilárd járdát lehetne építeni, és az anyag megmunkálása sem megoldható, ha nincs lávamentes, szilárd talaj, amire a gépeket le lehetne állítani.

Igen, ha fényképen látná, biztosan tetszene ez a táj. Egy alacsony, de hegyes kúpban végződő szikláról sárga láva tört fel, mintegy fele olyan magasra, mint Jane nézőpontja, és minden irányban szétfröccsenve hullott a talajra. Az egyik oldalon egy kék folyamba ömlött, s ahol a sárga belezuhant a kékbe, narancsszínű szökőkút képződött, ami aztán visszahullott a folyóba, de abból meg piros lett, ami aztán lassan eloszlott és nagy sárga foltokat alkotott a kék folyamban. Őrület. Mintha egy tébolyult festő szétlocsolná a festékeit, és ő találná ki ötletszerűen a keveredés szabályait.

Így, hogy itt van és közelről látja, egyáltalán nem tetszik. Semmi kedve ehhez az egészhez. Lehet, hogy azok az emberek odalent addig bírják, amíg elfogy a fejenkénti négy liter víz, de *neki* semmi kedve itt maradni. Föl kell hoznia azokat az embereket, mégpedig gyorsan!

6.

A láva tarkította szürkeségben tett félórás utazás éppen elég borzasztó volt, de a vége, a megérkezés még rosszabb. Már látták a hatos komplexum sárga jelzőfényeit, amikor megnyílt előttük a föld. Fél perc alatt tíz méter széles szakadék keletkezett, amiből piros láva bugyogott elő, és pillanatok alatt elöntötte a környéket. Jane ekkor már elöl ült, a pilóta mögötti jobb szélső ülésen, és nagyon jól látott mindent. A lávajáró vezetőfülkéjének az egész padlója átlátszó volt, csak az a kis rész nem, ahol az ülések voltak. Ötvenméteres magasságból bámultak le a tűztengerre. Jane el se tudott képzelni ilyet. Terrai lávát látott már filmen, az egyáltalán nem ilyen volt. Lassan hömpölygött előre. Ez majdnem úgy folyt, mint a víz.

– Simms, itt Roylston, vétel!

– Itt Simms, minden rendben, vétel – felelte az őrnagy, aki a bal hátsó ülésen ült.

– Előre nem jelzett sima erupció. Szeizmikus nem szignifikáns. Hathétszáz méter hosszú kis vetődés. Vétel.

– Vettem, Roylston. Mi a terve, Mr. Cartwright?

– Megkerüljük a Clayborne-t – felelte a pilóta, és már működésbe is hozta a kormányszerkezetet. Az irdatlan szerkezet helyben jobbra kezdett fordulni. – A Delta helyett az Epszilonra érkezhetünk.

– Negatív – felelte Roylston. – Semmi kedvem kivárni, amíg végigkutyagolnak a Bellatrixon. Jöjjenek az Alfára, vétel.

– Vettem, Alfára megyünk, vége – mondta Simms.

– Bocsánat – szólalt meg Jane –, de mi az a Bellatrix? Úgy tűnik, nem csillag.

– Egy lávajárat – felelte az őrnagy –, rajta van a térképen, amit látott. Az Epszilon épületet csak az köti össze a komplexum többi részével. Hosszú és meredek.

Jane bosszúsan nézett ki a lávatengerre, ami lassan elmaradt mellettük a túloldalon. Rajta van a térképen… mintha bizony képes lett volna kívülről megtanulni a térképet az alatt a pár perc alatt.

Hirtelen az egész kocsi megremegett, és közvetlenül előttük lila szökőkút tört föl ott, ahol egy pillanattal korábban még szürke sivatag volt. Jane belemarkolt az ülés karfájába. A lila tűztorony másodpercek alatt magasabbra nőtt, mint a lávajáró, aztán összeomlott, csak egy lila tócsa maradt a helyén.

– Lilagejzír – mondta a pilóta, és megállította a járművet. – Hány ismétlés lesz, Mr. Simms?

– Három – mondta az őrnagy.

– Úgy? Szerintem négy. Kettőt teszek rá.

– Tartom.

Jane érezte, ahogy elönti a láva, de ez belülről jött. Ezek az emberek nem normálisak. Fogadásokat kötnek ezekre a borzalmakra, ahelyett hogy mennének tovább, ami a dolguk?!

– Tudja, Carson – szólalt meg csendesen az őrnagy –, ha életben akar maradni ezen a bolygón, van egy alapvető szabály. Soha ne mozduljon el egy lávaember mellől, és higgye el neki, hogy tudja, mit csinál. A gejzírek még a lávajárókra is veszélyesek. A burkolatunkban nem tehetnek kárt, de feldönthetnek, ha alattunk csapnak fel.

Jane nem válaszolt. Nem volt képes rá. Egy hangot se szólt arról, amit gondol, az őrnagy az arcéléről olvasta le, mi jár a fejében. Pont olyan elviselhetetlen, mint a bolygója.

Odakint másodszor is fölemelkedett a tűztorony, lila fénybe borítva a jármű belsejét.

– De őrnagy úr – szólalt meg Wilson –, mi van, ha egy ilyen gejzír akkor csap föl először, amikor fölötte vagyunk?

– Az nagy baj lenne, hadnagy úr – felelte Simms. – Mi persze nem törnénk össze magunkat, a kocsinak ugyanúgy megvan a saját gravitációs tere, mint az űrhajóknak. De ki kellene másznunk az ergre és másik

kocsival továbbmenni. Mr. Cartwrightnak többek között az a dolga, hogy előre lássa a gejzíreket és ne hajtson föléjük.

Minden jelzés nélkül harmadszor is a magasba lövellt a lila rémség. Ahogy összeomlott, a pilóta már indította is a motorokat. Jane-nek sejtelme se volt, honnan tudta, hogy több ismétlés nem lesz.

– Maga nyert, Mr. Simms. Két szolgálattal tartozom… majd ha kikecmeregtünk ebből a slamasztikából.

– Az nem most lesz, Mr. Cartwright. Még azt is meg kell várnunk, hogy a járat kitisztuljon, addig nem nyithatunk meg újra.

7.

Megkerültek valamit, amit Clayborne-nak neveztek, és egy magaslat volt, ami különös módon nem okádott semmilyen lávát. Jane gyanította, hogy csak szünetet tart.

– Milyen magas ez a Clayborne? – kérdezte, közben próbálva felmérni a sötét égbolton alig kivehető hegy magasságát.

– Száz-kétszáz méter, hadnagy – felelte a pilóta. – Nemigen tartjuk számon, túl gyakran változnak a magasságok.

– Csak főkadét – jegyezte meg Jane.

– Azt hittem, az *Urania* katasztrófája után minden kadétot előléptették hadnaggyá. A híradásokban az volt, hogy ez az első utasszállító hajó, aminek az összes kadétja hadnagy.

– Ez így is van – mosolygott Jane. – De én nem vagyok kadét. Hivatalosan még a legénység tagja se vagyok.

– És nem volt ott a ceremónián, amikor előléptették a kadétokat?

– Már hogyne lettem volna!

– És maga nem kapott semmilyen rangjelzést?

Jane zavarba jött. Nem, nem kapott. Ő adta át őket. Apa kis beszédet tartott, aztán a kadétok sorban átvették az előléptetésüket az ő kezéből, kezet ráztak vele – előre megmondta, hogy nem hajlandó ennyi emberrel összepuszilkodni –, kezet ráztak apával, aztán kezet ráztak a Fomina kormányzójával is. Utánuk jöttek a stewardok, őket nem léptették elő, hanem két fizetési fokozattal feljebb kerültek. Jelenleg a Főparancsnokság legjobban fizetett stewardjai közé tartoznak.

A tiszteket egyáltalán nem is léptették elő. Tiltja a hagyomány. Kadétot vagy stewardot a parancsnoka bármikor előléptethet, de tisztet csak a Főparancsnokság valamelyik kirendeltsége, és csak akkor, amikor a tiszt kikötőbe viszi a hajóját. Az nem baj, ha az a kikötő máshol van, aztán a tiszt másik hajóval érkezik a kirendeltségre, az a lényeg, hogy a hajója kikötőben legyen. Kivéve persze, ha a hajó elpusztul vagy annyira megrongálódik, hogy már nincs értelme elszállítani.

– Hatos hívja *Láva–14*-et, vétel – szólalt meg a rádió, megmentve Jane-t a válaszadás kötelezettségétől.

– Vétel – felelte a pilóta.

– A magnetikus centrum északnyugat felé tolódik. Gamma kilences rengések a Clayborne kettesen.

– Vettem – mondta Cartwright, és előrenyomta a karokat. A jármű meglódult, egykettőre megtettek egy negyedkört a magaslat körül. – Úgy néz ki, magunk mögött hagytuk. Már látom az Epszilont. Délről haladok el. Vétel.

– Pozitív, tizennégyes, gyertek, mi is látunk már benneteket.

Jane figyelte, ahogy a jobbjukon eltűnik a nagy fekete kocka a sárgán világító élekkel. A két látható oldal közepén hatalmas 6E felirat fehérlett. Hatos bázis, Epszilon épület. S egy másodperc múlva már látta is feltűnni a következőt, kicsit balra elöl, talán egy kilométerre lehetett, bár nem tudta biztosan, jól ítéli-e meg a távolságokat.

A lánctalpak átvágtak egy lávafolyón, ez olyan színű volt, amilyet még nem látott, vöröseslila, talán kétféle láva ömlött éppen össze. Aztán átléptek egy újabb nagy sziklán, és Cartwright egy gyors helyben fordulással beállt az épület elé.

Jane sóhajtott. Most jön a neheze.

8.

A bejárat ugyanolyan csarnokba vezetett, mint a másik komplexumon. Roylston középtermetű volt, göndör hajú. Kezet nyújtott Simmsnek, aztán Jane-nek, a többieket elintézte egy bólintással.

– Roylston. Hol akarják kezdeni?

– Talán egy kérdéssel – szólalt meg Jane. – Mondja csak, százados úr, tulajdonképpen miért jöttek ide azok az emberek?

– Turisták, a komplexumot akarták látni.

– Ezt értem. De mi van rajta látnivaló?

Roylston elmosolyodott. Jane sejtette, hogy a háta mögött Simms is mosolyog. Egy pillanatnyi habozás után kibökte:

– Nézzék, én tudom, hogy maguknak ez természetes, de én semmit se tudok erről a bolygóról.

– Persze – felelte Roylston sietve. – Elnézést kérek. Azt hiszem, erre a legjobb választ maga a bolygó adhatja meg. Mi lenne, ha lemennénk a helyszínre? Akkor a saját szemükkel láthatnák azt is, hogy mi a helyzet, meg azt is, hogy a turisták miért jönnek.

Jane a társaira nézett, aztán Simmsre. Többen bólogattak.

– Jó, menjünk – pillantott Roylstonra, és elindult az előcsarnokban, találomra.

– Azért annyira ne siessen, főkadét – nevetett Simms. – Egypár dolgot magunkhoz kell vennünk, mielőtt elindulunk.

Az egypár dolog nyolc nagy hátizsák volt, antigravitátorral, stabilizátorral. Nyolc kadét fölkapott egyet-egyet, és elindultak.

– Ez itt a lift – mutatott Simms az épület feltehető közepére, ahol egy nagy piros kört rajzoltak a padlóra. Jane, a tizenkét kadét, Simms és öt embere meg Roylston és a mérnöke, az huszonegy. Kényelmesen elfértek a körben.

– Liftet indítani! – mondta Roylston. A piros körből falak nőttek ki, amik pár pillanat alatt elérték a mennyezetet, aztán elindultak. A lift felül nyitott volt, köztük és az egyre távolodó mennyezet között egyre hosszabbra nyúlt a sima falú, ragyogóan kivilágított akna.

– Ezt az aknát Hartfordnak hívják – szólalt meg Simms. – Kilencven méter mély, de mi csak ötven méterig ereszkedünk. Ott van a Charlie, a komplexum második leghosszabb járata.

– És mi van kilencven méteren? – kérdezte Lemuel.

– Semmi. A mélyaknák függőlegesen levezetnek az aktív rétegbe, pár száz méterre, némelyik ezer méter alá. A lift oda már nem közlekedik, a járat csatlakozásánál a mélyaknát fedéllel zárjuk le.

– Aminek a nyomáskiegyenlítőjét én állítottam be rosszul a Clancyn – szólt közbe Cameron, a bázismérnök. Magas, kissé hajlott hátú, nyugtalan tekintetű ember volt. Van is oka a nyugtalanságra, gondolta Jane.

A lift csakhamar megállt, a hengeres fal visszasüllyedt a lapba. Jane körülnézett. A látvány döbbenetes volt. Ilyenről soha még nem is álmodott.

9.

A lávajárat félkör keresztmetszetű cső volt fekete kőzetbe vájva. A mennyezeten, több méter magasan a feje fölött, egy ügyesen elhelyezett lámpa fénye egy csoport szikrázó fényponton tört meg. Fehérek, zöldek, pirosak, sárgák, narancsok, kékek, több tucatnyian. Mire azonosíthatta volna őket, vagy egyáltalán bármit gondolhatott volna, a közelben észrevett még egy csoportot, valamivel kisebbet, amiből két irányban is hasonló fénypontok sora vezetett el, girbegurba, itt-ott megszakadó sorozat, de mivel a lámpák pontosan odavilágítottak, könnyű volt követni. Az egyik füzér leereszkedett a falon, majdnem a talajig. Jane odaszaladt.

Azok voltak, aminek tűntek. Drágakövek. A falba ágyazva, némelyik félig állt ki, másokból csak egy darabka látszott, a legkülönbözőbb méretűek, rengetegféle árnyalatban. Jane egymás mellett három piros követ látott, amik háromféle árnyalatúak voltak. És nagy volt mind, akkorák, mint a hüvelykujja körme, de némelyik még nagyobb. Mint egy alexai

alma. De ahogy tovább nézelődött, már látta, hogy nem mindegyik nagy. A nagy kövek környékét apró kövek sokasága borította, helyenként egészen sűrűn. Ezek többsége csak tűhegynyi lehetett, talán még kisebb.

Megfordult és körülnézett. Az alagút falán most, hogy jobban megnézte, kétféle terület váltakozott: árnyékos és fényes. Azaz nem is, nem attól változott meg, hogy már tudta, mit keressen, hanem a lámpák fénye erősödött. A megvilágított területek egyre világosabbak lettek, s ezzel a többi rész egyre sötétebb. Hát persze, amíg nem volt itt senki, nyilván csak minimális világítás volt, de most, hogy ők lejöttek, az automatika felerősíti a fényeket. A fal igazából nem fekete, csak eddig kevés volt a fény; inkább sötétszürke.

A világos területeken mindenhol szikráztak a drágakövek. Távolabb már csak a fényes foltokat lehetett kivenni, de ahogy mozgott, időnként egy-egy csillagszerű fénypont jelent meg azokon a részeken, ahogy valamelyik visszatükrözte a fényt. A közeli foltokon pedig minden fejmozdulatnál más kövek verték vissza a fényt, így a foltok szikráztak, ragyogtak, állandóan változtak. Fantasztikus látvány volt.

Most már értette, miért jönnek ide a turisták.

– Mi a csoda ez? – kérdezte Jones ámulva. Jane megfordult. A kadétok ugyanúgy el voltak ragadtatva, mint ő.

– Ezért jönnek a turisták – felelte Simms. – Mi úgy hívjuk, az Auwelia kincse.

– Miből vannak? – kérdezte Jane.

– Aminek látszanak. Kristályos szén, alumínium-oxid, szilícium-dioxid és hasonlók. Régi terrai neveiken gyémánt, rubin, ametiszt, mindenféle. Ez a Galaxis legnagyobb drágakőlelőhelye. Az összes komplexum összes lávajáratában megtalálhatók, csak a mennyiségük változik. Ugyanis ezek hozzák létre a lávajáratokat. De induljunk el, menet közben is tudok mesélni. Arra megyünk.

Jane a többiek nyomában átvágott a lift korongján és felzárkózott az élen haladó parancsnokok mellé.

– Azt nem tudom ennyi idő alatt elmagyarázni – folytatta Simms –, hogy mi hozza létre a köveket. Mi csak köveknek hívjuk őket. Az Auwelia geológiája külön tudományág. Akárcsak más bolygókon, a magmában lezajló folyamatok során jönnek létre. A modellek szerint a keletkező köveknek csupán egy ezreléke kerül be a fúrólávába, a többi megsemmisül a mélyrétegekben. Fúrólávának a lilalávát nevezzük, ha bizonyos mennyiségnél több követ tartalmaz és szpongittal találkozik. Más kőzetben ugyanis a fúróláva nem hat. Ha azonban a kövekkel dúsított lilaláva eléri a szpongitot, akkor a nagy keménységű kövek valósággal szétmarják a kőzetet. Bizonyos hőtani jelenségek folytán a fúróláva elején nagy mennyiségű kő gyűlhet össze, amit pajzsnak nevezünk. Eze-

ket a hatalmas folyosókat a pajzs fúrta ki. A pajzs gyémántból, rubinból és hasonlókból van, és persze fúrás közben elölről kopik, hátulról pedig a láva hője pusztítja, így egy-egy alkalommal néhány métert halad csak a lávajárat. Aztán a fúrás leáll és a lilaláva elvonul; legközelebb talán csak egy évszázad múlva fúr megint. A falakban levő köveket a fúróláva hagyta hátra.

Kereszteződéshez értek, négy irányba lehetett menni.

– Mi a Charlie járaton jöttünk – vette át a szót Roylston –, jobbra a Capella van, balra pedig a Whisky. Arra megyünk tovább, de előbb nézzék meg itt ezt a követ.

Balra mutatott, vagy két méter magasra, ahol egy halom drágakő között döbbenetes méretű zöld ékkő ragyogott. Jane édeskeveset tudott ezekről, de úgy emlékezett, hogy nemigen szoktak nagyobbak lenni, mint talán a shellmorganvirág bimbója. Ez akkora lehetett, mint egy gyerekfej.

– Ez Natalie. A felfedező kislányáról kapta a nevét. Az átmérője most huszonhét centiméter; lassan növekszik, mert egyre több lesz látható belőle, ahogy a kőzet kopik a rengésektől. Úgy számítjuk, hogy csak öthat év múlva szabadul ki.

– Megvárják, amíg magától kiesik? – csodálkozott Jane.

– Igen. A kezdeti időkben megpróbáltak kivésni néhányat, de nagy részük összetört, azóta úgy tartják, hogy ez nem hoz szerencsét. Így sem panaszkodhatunk, egy-egy komplexum évente száz kiló követ gyűjt össze, és ebben nincs benne az, amit a turisták hazavisznek. Az útikönyvben az áll: követ a falból kifeszegetni nem szabad, egyébként még vésővel sem sikerülne, de ha találnak lehullott követ, az az övék. Mindenki talál. Jöjjenek.

A Whisky járat keskenyebb volt, hengeres keresztmetszetű, és érezhetően lejtett. Pár perc alatt végighaladtak rajta.

– Az ilyen kövek valaha rengeteget értek – jegyezte meg Lemuel.

– Hát igen. Szerencse, hogy ez régen volt, mert akkor csak bánya lehetne itt, idegenforgalmi látványosság nem. Lehetetlen lenne megakadályozni, hogy a turisták kivigyék a köveket. De az az idő már elmúlt. Hadd vigyék, gyárt az Auwelia másikat. Nézzenek föl balra, az ott a Whisky Karácsonyfa.

Jane vagy fél percig gyönyörködhetett a karácsonyfában, míg elhaladtak alatta. Főleg zöld és piros kövek alkották, és csakugyan olyan volt, mint egy karácsonyfa.

– Persze itt komoly tudományos munka is folyik – szólalt meg Cartwright. – Az Auwelia egyedülálló geológiájáról nagyon sokat tudunk meg a lávajáratok tanulmányozásából. Jómagam például itt szereztem a doktorátusomat, jóformán ki se kellett mozdulni a járatokból.

– Balra – szólt közbe Simms. – Az Echo járaton megyünk tovább.

Az Echo széles járat volt, ami ezen a szakaszon emelkedett, akárcsak a hőmérséklet. Jane közben megfigyelte, hogy a sarkokon kis utcanévtáblákat erősítettek a falra.

– Már közel járunk – mondta Roylston, és beleszólt a rádiójába. – Mi a helyzet, Harper?

– Változatlan – jött a válasz a felszínen maradt utolsó embertől. – Lávaszint hatvan egész négy. A Weaver jól bírja. A Hampton is, de az ottani kiegyenlítők már besárgultak. A Golfon áradás várható a Tangóig, a Hotel küszöbét egyelőre nem lépte át. Vége.

– Köszönöm – felelte Roylston, és Jane-re nézett. – Látom, nem sokat értett a jelentésből.

– Egy árva szót se – nevetett Jane.

10.

– Az most a fő kérdés, hogy a Weaver és a Hampton mélyakna meddig képes elvezetni a Clancyn feltörő lávát – kezdte Roylston. – A Weaver itt van az utunkban, két perc múlva ott leszünk. A Hampton a Helios déli végében van, a Helios pedig a komplexum főjárata, oda torkollik az India másik vége.

Forró légtömeg csapta meg az arcukat, ahogy elérték a következő kereszteződést. Jobbra kellett fordulni, egészen hegyes szögben majdnem ugyanabba az irányba, amerről jöttek. Ebben a járatban sárga fény világított meg mindent, és látszott rajta, hogy nem lámpákból jön.

– A Juliet járat – mondta Simms. – Ez találkozik az elöntött Indiával.

– Ha valaki rosszul bírja a forróságot, szóljon – mondta Cameron. – Van a hátizsákokban egypár hasznos dolog ellene.

– Olyan nincs, ami a forróság okát szünteti meg? – érdeklődött Wilson. – Akkor egyből haza is mehetnénk.

– Az bizony jó lenne – bólintott Cartwight.

A fény és a meleg gyorsan erősödött, aztán már a lávát is látták. Itt is lejtett az út, és a lejtő alját sárga lávatenger nyaldosta. A tenger vége elveszett a távolban. Közvetlenül a lávatenger kezdete után újabb járat nyílt jobb felé, abban is láva volt.

– Hát itt vagyunk – mondta Roylston. – Jobbra látják az India járat végét, amit elárasztott a láva. A Juliet arrafelé lejt, tehát innentől a túlsó végéig láva alatt van.

Jane sóhajtott. A láva messziről is elég utálatos volt, de így közelről még rosszabb.

– Milyen forró ez a vacak? – kérdezte Porter.

– Ötszáz fok körül. Kicsit hűvösebb a terrai lávánál, de nem sokkal. Azt javaslom, ha körülnéztek, vonuljunk kicsit távolabbra, ahol nem sülünk meg.

Visszavonultak és szemügyre vették a térképet. Ahol ők a lávatenger végét látták, egy Y alakú kereszteződés volt, aminek a szára északkelet felé mutatott, erről jöttek. Délkeletre vezetett a Juliet járat elöntött folytatása, nyugat felé pedig az India. A kereszteződés hatvan méter mélyen volt, és benne volt a Weaver mélyakna, ami száz méter mélyre vezetett le.

– Ez nyeli el most a láva nagy részét – mondta Simms.

– Miért nem az egészet? – kérdezte Jane.

– Mert az India bejáratától kissé kijjebb fekszik, a lávának van helye elfolyni az aknanyílás mellett. Azonkívül könnyen meglehet, hogy nem nyeli olyan gyorsan, amilyen gyorsan a Clancy kiereszti.

– Őrnagy úr – dünnyögte Jones, a térképet tanulmányozva –, ez a két akna alig száz méterre van egymástól. Ez normális, hogy az egyiken feltör a láva, a másik pedig elnyeli?

– Igen, szerencsére ez a jellemző. De őszintén meg kell mondanom, hogy az Auwelia kiismerhetetlen. Bármelyik akna bármikor kitörhet vagy beszüntetheti a kitörést. Erre vannak a nyomáskiegyenlítők, de hát azok se tudnak mindent.

– Ráadásul – tette hozzá Cameron – a Weaver most el van árasztva. A kiegyenlítők egyáltalán nem működnek a láva alatt.

– Vagyis ha a Weaver is kitör… – Jane aggodalmasan pillantott le.

– Akkor még hátrébb kell vonulnunk – fejezte be a mondatát Cartwright. – De emiatt kár izgulnunk, nem gyakori, hogy két kürtő egymáshoz ilyen közel egyszerre törjön ki. Azonfelül az érzékelők a láva alatt is működnek, és idejében észleljük, ha megfordul az áramlás.

Jane lenézett a lejtő alján sárgálló, fodrozódó tükrű tengerre, és már csak egyetlen dolgot szeretett volna tudni. Mit az ördögöt tehetnének ebben a kilátástalan helyzetben? A láva mellett talpalatnyi hely se volt, ahol el lehetne menni, de ha lenne, az se jelentene semmit, kétszáz ember nem sétálhat el egy fortyogó lávafolyam mellett néhány centire. A folyam időnként kicsapott a medréből, mintha halak ugrálnának benne; ahogy így elnézte, még a szélétől egyméteres távolságban sem biztonságos. És ha mégis kitör a Weaver, vagy csak nem lesz képes elnyelni az áradatot, akkor emelkedik a szintje.

Reménytelen.

Aztán fölkapta a fejét. És ha…

11.

Jane semmit se hallott a férfiak beszélgetéséből. Egy sziklapúpon ült és elmerült gondolataiban. De nem a lávára gondolt és nem a kétszáz emberre, akik most a szabadulást várják.

Egy félmondat járt a fejében. *Ki kell építenünk a hátorszägunkat.* Apa mondta ezt még tavaly, abban a zűrzavarban, amikor két részre szakadt az *Urania,* és őt bízta meg az első három szektor parancsnokságával, pedig csak tizennégy éves volt, és nem volt semmilyen képzettsége vagy rangja, csak a kitalált főkadéti cím. Akkor ő már a legénység kedvence volt, de igazi karrierje csak ezután kezdődött. Sorra szerezte a beceneveket, bőrszíjmester, a nagy callindrai sivatagi szörny – csővezető. Igen, csővezető. *Hat napunk van, Jane.* Ezt meg Stanton mondta, amikor fölmérték a helyzetet, ő pedig belebetegedett a delta-ró-théta-nullába, aztán…

Igen. Ez az. Aztán ő lett a csővezető, mert csöveket vezettetett át az aknákon és megoldotta a csapdába esett tizennyolc ember élelmezését.

– Ez az! – csattant föl most már hangosan, és fölpattant. – Mr. Roylston!

– Parancs, főkadét – felelte a százados kissé meglepve.

– Elnézést, nem úgy értettem. Tudom, mit kell tennünk. Biztosítanunk kell az óvóhelyen rekedteknek az utánpótlást. Levegő, víz, élelem. Csővezetéket kell odajuttatni. Miből építhetünk csövet?

– Sokféle csövünk van raktáron, főkadét, de hogy akarja odajuttatni?

– Például egy antigravitációs robottal – vágta rá Jane.

– Bárcsak lehetne. Akkor azzal egyből az embereket hoznánk ki. De a láva fölött nem alakul ki stabil erőtér, a robotok nem tudnak fent maradni.

– Akkor falmászó robottal – folytatta Jane habozás nélkül. – Van ilyesmijük?

– Nincs. De a Fominán akad. Mr. Harper?

– Hallom, Mr. Roylston – jött a rádióból. – Hívom a Fominát.

– Köszönöm. De akkor is kérdés, főkadét, hogy a cső hol jut be az óvóhelyre. Mert ha az ajtót nyitva hagyjuk, akkor megsülnek odabent.

– Csak akkor nyitjuk ki, amikor használjuk. Kinyitják az ajtót, behúzzák a csövet, átszivattyúzunk valamennyi vizet, aztán kiteszik a csövet az ajtó elé és bezárkóznak megint.

Roylston eltűnődött.

– Érdekes, amit mond – dünnyögte. Vállával nekitámaszkodott a járat falának, latolgatott. Jane és a többiek várakoztak.

– Van vele egy-két probléma – szólalt meg Cameron. – De attól tartok, mindennel van, amit ki lehet találni.

Roylston bólintott, aztán még egyszer, határozottabban.

– Jó, próbáljuk meg.

És megpróbálták. A két komplexum mérnöke, Cameron és Stewart fölment az Alfába, hogy megtervezzék a csőrendszert és számba vegyék a rendelkezésre álló anyagokat. Harper közben a Fominával konzultált. Jane is elfoglalta magát: magyarázatot követelt Roylstontól, hogy tulajdonképpen miért nincsen csővezeték ahhoz az ezerliteres tartályhoz.

– Teljesen igaza van, főkadét – felelte a parancsnok –, de rendes körülmények között levisszük a vizet kiskocsival, áttöltjük, tíz fordulóval megvan. A tartálynak van öntisztító rendszere, a víz évekig elvan benne probléma nélkül. Még soha nem rekedt lent ekkora csoport ekkora lávaáradás miatt.

– Akkor mire valók az óvóhelyek?

– Igazából csak az emberek biztonságérzetének növelésére – sóhajtott Roylston. – Földrengéseknél persze jó szolgálatot tesznek, rengeteg szilánk záporozik a mennyezetről, azok elől el lehet bújni ott. De nagyobb lávabetörésnél csak annyit tehetünk, hogy nem visszük a turistákat a veszélyeztetett szakaszokra.

– Gyakoriak a földrengések? – kérdezte Jane nyugtalanul.

– Ez időszakonként változó. Ez a környék most közepesen aktív, kéthárom naponta van nagyobb rengés.

Jane sóvárogva gondolt kis kajütjére az *Urania* fedélzetén.

– Voltaképpen hogy kerültek az emberek az óvóhelyre? – szólt közbe Jones. – A térképen úgy látom, hogy egészen közel van az aknához.

– Ez a legszerencsétlenebb dolog az egészben – mondta Roylston. – Mr. Cameron döntése csak egy volt a hibák közül, amiket elkövettünk. A turistacsoport éppen elhaladt az akna mellett, amikor a nyomásmérők riasztottak. Ez automatikusan megszólalt a vezérlőben és a helyszínen is. Mr. Dickson, aki a csoport végén haladt, utasítást kért a vezérlőtől. Mr. Cameron úgy ítélte meg, hogy gázkifúvásra lehet számítani. Ilyenkor vulkanikus gázok törnek ki az aknán. Ezek rossz szagúak és rosszullétet, fejfájást, hasonlókat idézhetnek elő. De csak pár percig tartanak, aztán a gázokat eloszlatja a szellőztető. Mr. Dickson a helyszínen megvizsgálta az aknaműszereket, és ő is kifúvásra gyanakodott. Jelentette a csoportvezetőnek, Mr. Watkinsnak, aki úgy döntött, hogy vonuljanak be az óvóhelyre. Ha továbbviszi a csoportot és kiérnek a Heliosba, ott ugyanolyan biztonságban lettek volna a kifúvástól, a Helios tágas terében a gáz már nem jelent veszélyt. Ez tehát három hibás döntés. Kétségtelen, hogy Cameron döntésén alapult a másik kettő, ezért okolja magát.

– Azt mondta, „elkövettünk” – mondta Jane. – Tehát ön is hozott valamilyen döntést?

– Nem kellett. Én vagyok a parancsnok, tehát automatikusan felelek mindenért.

12.

– Üzenet a Fomináról – szólalt meg Harper a rádióban. – Sandhurst ezredes közli, hogy hat falmászó robotot tudtak felhajtani, Rogers hadnagy elrepül értük a délvidékre. Kérdezik, hogy mit küldjenek még.

– Konzultáljon a mérnökökkel, Harper – felelte Roylston. – Más nem kell, csak amit ők igényelnek.

– Értettem.

Jane csak fél füllel figyelt a beszélgetésre. A lávát figyelte egy monitoron, a lávajárat mennyezetén ellenőrző kamerák is voltak, az egész komplexumot be lehetett látni. A láva megállás nélkül ömlött kifelé. Maga az akna nem látszott, de a láva mozgásából lehetett tudni, hogy hol van. A sárga áradat megindult kétfelé, és lassítás nélkül haladt végig az India járaton. A Weaver akna, ami a közvetlen közelükben volt, hatalmas örvényben nyelte el. Az India túlsó vége egy hatalmas alagútba csatlakozott, a Heliosba, amit az itteniek a komplexum főjáratának hívták, és csakugyan az is volt. Az átmérője húsz-harminc méter is megvolt, kör keresztmetszetű, és az ottani kamerákon jól látszott a kétoldalról belecsatlakozó rengeteg lávajárat. A térkép szerint tizenhat. Az egymás közelében levőket híd kötötte össze, és lépcsők vezettek le tőlük a Heliosba. A komplexum északi szélén a Chester akna van, innen indul dél felé a Helios, negyven méter mélyen, aztán folyamatosan lejt, a déli végén a Hampton akna felső vége százhúsz méter mélyen van. Az nyeli el most a lávát.

A monitoron a láva sokkal sötétebb volt, mint a valóságban, de így is vakító. Időnként még vakítóbb, majdnem fehér foltok jelentek meg benne, amik továbbhaladás közben változtatták az alakjukat, néha részekre szakadoztak. Máskor fekete foltok jöttek.

– Forró- és hidegfoltok – magyarázta Cartwright, amikor megkérdezte. – A fekete foltok valójában ragyogó pirosak vagy narancssárgák, csak a még fényesebb sárga mellett tűnnek feketének. Éppúgy, mint a napfoltok. A láva heterogén, a legkülönbözőbb anyagokat tartalmazza. Ha nagyobb mennyiségben áll össze a sárgalávánál forróbb vagy hűvösebb anyag, akkor látunk forró- vagy hidegfoltot.

Jane eltűnődött. Egy pillanatra a pilótára nézett, aztán vissza a monitorra. Majd megint a pilótára.

– Mondja csak, százados… van arra mód, hogy megdermesszük a lávát?

Cartwright összeráncolta a homlokát. Fiatal volt, jóképű és magas. De neki se volt szakálla. Itt senkinek, csak az ő kadétjainak.

– Ahogy a terrai láva szokott megkövesedni?

– Igen. Mondjuk hideg vízzel.

A pilóta lassan csóválta a fejét.

– Képtelenség. Az Auwelián senki nem látott még kihűlt lávát.

Jane nyelt egyet. – *Senki?*

– Senki. Az itteni láva nem kövül meg. Legalábbis a felszínen biztos nem… a kéregben lezajló folyamatokról keveset tudunk. Mi a lávát csak feltörni, továbbhaladni és elnyelődni látjuk. De megkövesedni… ilyen még nem volt ezen a bolygón.

Jane sóhajtott.

– Azonkívül – folytatta Cartwright –, ha jól belegondolok, rámenne az összes vizünk már arra is, hogy kipróbáljuk a dolgot, és valószínűleg csak annyit érnénk el, hogy a láva felső rétege talán lehűlne valamennyire. Aztán jönne az utánpótlás és elsöpörné a lehűtött részt. Még ha csakugyan megszilárdulna, akkor is.

– Hogyhogy az összes vizük?

– Egy-egy komplexumnak általában néhány tízezer liter víztartaléka van. Ha elfogy, a Fominából kell hozatni megint.

– Az Auwelián nincs is víz?

– Egy csepp sem.

Jane egy pillanatra elbizonytalanodott. De hiszen ő azt olvasta…

– A tankönyvben az áll, hogy ahol nincs víz, ott nincs levegő sem.

– Persze hogy nincs. Víz nélkül nincsenek növények, növények nélkül pedig nincs oxigén-utánpótlás.

– Akkor itt honnan van?

– Itt sincs. – Cartwright félkörös mozdulatot tett a kezével. – Csak az oxiban van. Minden komplexum fölött van egy oxi. Ez egy nagyjából félgömb alakú terület, ami az O kettest veszi körül. Minden komplexumnak van egy O kettese.

– Mi az az…

– Oxigéngenerátor. Az oxigénmolekuláról kapta a nevét, de valójában nitrogént is gyárt. A komplexum közepe táján helyezkedik el, fönt a felszínen.

Jane fejében halkan ciripelni kezdett egy vészcsengő.

– És hogy jut le a levegő *ide?*

– A szellőzőcsöveken.

A vészcsengő hangosabbra váltott.

– És hol vezették le a csöveket?

– Furcsákat kérdez, Jane. Szólíthatom Jane-nek? Természetesen az olyan aknákon át, amilyenen mi is lejöttünk.

A vészcsengő csalódottan elhallgatott.

13.

A falmászó robotok egyszerű szerkezetek voltak. Öklömnyi testből nyúlt ki három hajlékony végtag, amik bármilyen felületen meg tudtak kapaszkodni. Kettővel kapaszkodik, eggyel fogást keres, ez volt a működési elvük. Cartwright csővéget erősített az egyik robotra és elindította. A robot engedelmesen fölmászott a falon egy méternyit, aztán megindult az elárasztott terület felé.

Jane inkább csak műszaki kíváncsiságból figyelte. A robot igazán ügyesen kapaszkodik, a fogókaroknak elég a legkisebb egyenetlenség, és beakasztják sok apró karmukat. Célba fog érni. Ha mégsem, akkor van még öt másik. Csak hát ezzel nem érnek el semmit.

Gondolatban már régesrég túllépett a vízvezeték lejuttatásán. Mert ezzel édeskeveset segítenek azokon az embereken. Élelemre is szükségük lenne, de azt ezeken a csöveken nem lehet szállítani. Alaposan végignézte az utolsó szakaszt a kamerákon át. Lehetetlen megoldani, hogy a csőnek akkora lejtést adjanak, amin valami szilárd is legurul, folyékony élelmen meg nem tarthatnak kétszáz embert napokig. Ráadásul egyetlen teremben vannak összezárva, és ezek nem űrhajósok, akik hozzászoktak a mostoha körülményekhez. Meg is kérdezte a kadétokat, szerintük meddig fogják bírni. Mindenki azt mondta, hogy huszonnégy óránál jóval hamarabb kitör a pánik; bár néhányan egyetértettek abban, hogy az akaraterő néha csodákra képes, és sokat kibírtak már bajba jutott emberek a történelemben. Fönt a felszínen Harper folyamatosan tartja velük a kapcsolatot, van egy képernyőjük, amin látják Jane-éket és a falmászó robotokat, így nem érzik magukat elhagyatva.

De kiszabadítva sincsenek. A vízvezeték inkább csak arra kellett, hogy kipróbálják a lehetőségeiket. Gyakorlati haszna édeskevés.

Jane sivító hangot hallott és fölkapta a fejét, de csak a robot volt, újabb csavart hajtott a sziklába, amire a csövet ráakasztják. Igen. Ez az egyetlen megoldás. Fölpattant és odament Roylstonhoz.

– Százados úr?

– Tessék, főkadét.

A parancsnok a robot munkáját figyelte egy kis távkomon.

– Egyetlen dolgot tehetünk. Aknát kell fúrnunk.

Roylston értetlenül nézett rá.

– Egy függőleges aknát a felszínről, amin át kihozhatjuk őket. Nincs más megoldás.

– Gondolja, hogy ha ez lehetséges lenne, nem kezdtünk volna hozzá azon nyomban?

Jane összeráncolta a homlokát. Nem tetszett neki ez a neheztelő hang.

– Nem gondolok semmit. Azt gondolom, hogy órákon belül ki kell hozni onnan azokat az embereket. Hetven méter mélyen vannak, tehát fúrnunk kell egy hetvenméteres aknát és kiemelni őket kötélen. Mivel kezdhetünk hozzá?

A százados megcsóválta a fejét.

– Semmivel, Jane. Szólíthatom Jane-nek? Tudja, miből vannak a csavarok, amiket befúrunk a sziklába?

– Hogy jön ez most ide?

– Azt kérdeztem, tudja-e.

– Nem.

– Gyémántacélból. És tudja, miért?

– Nem.

– Azért, mert ha közönséges fémből lennének, akkor semmi terhelést nem bírnának el. Ugyanis alig fél milliméter vastagok. Inkább drótszálak, nem csavarok. Ha ennél vastagabbak lennének, olyan szerszámok kellenének a lyukfúráshoz, amiket…

Jane felemelte az ujját.

– Egy pillanat. Azt mondja, hogy ez a spongya kemény?

– Szpongit. Igen, nagyon kemény.

– De hát szivacsos. Tele van lyukakkal.

– Így van. Ha belefúr egy lyukba, néhány millimétert akadálytalanul haladhat előre. Utána megint nagyon kemény szikla következik.

– Mr. Roylston! – Jane kezdett megdühödni. – Azokat a gyémántacél csavarokat is megmunkálják valahogyan! Azt akarja nekem mondani, hogy…

– Nem, Jane, fölösleges befejeznie a mondatot. Természetesen meg tudjuk munkálni a szpongitot. De ahhoz, hogy akkora aknát fúrjunk, amire itt szükség van, egyszerűen nincsenek megfelelő gépeink. Ezt nem most állapítottuk meg, régóta tudjuk. Tudom, milyen gép kellene ahhoz, hogy azt az aknát kifúrjuk. Létezik is olyan. De a legközelebb az Altairon van. Több óra lenne behajózni, több nap ideszállítani, egy nap üzembe állítani. Ráadásul meg kellene oldani a hűtését, mert nem bírja ki ezt a forróságot. Megoldanánk, hogyne oldanánk meg. Ki tudjuk fúrni azt az aknát. Csak hónapokba telne.

Jane sóhajtott. Miért keveredik ő mindig olyan szituációkba, amikor százféle megoldás is van, de egy se jó?

14.

Jane morcosan lépkedett az Echo járat kemény talaján. Bosszantotta a mellette jövő két férfi. Adams és Leyland a hetesről. Őrzik, mint egy óvodást.

Amikor elindult a járatban, Simms megállította és megkérdezte, hova megy. Az orra után, felelte. De minek, tudakolta Simms. Jane nem értette, miért kérdés ez, csak, világéletében kétféle dolgot csinált, vagy ment valahova, vagy egyhelyben volt, hol itt a probléma? Az őrnagy szó nélkül intett Adamséknek, akik odamentek Jane-hez, ő pedig méregbe gurult és megkérdezte, mit akarnak tőle voltaképpen.

– Figyeljen ide, Jane – mondta Simms. – Szólíthatom Jane-nek? Az Auwelián az épületek falain kívül egyetlen métert se tegyen lávaember őrizete nélkül. Se a felszínen, se idelent. Legalább egy lávaember legyen maga mellett, de inkább kettő. És teljes felszerelés.

Jane érezte, ahogy a lávafolyam elindul fölfelé, de most őbenne. Egy pillanattal azelőtt, hogy kitört volna, valaki megérintette a vállát. Megpördült.

– Nézd, Jane – mondta Stanton –, én semmit se tudok erről a bolygóról, csak egyvalamit. De azt megjegyeztem. A kadétiskolán azt tanítják, hogy vannak bolygók, ahol a kadétoknak csak parancsra szabad bizonyos területeket megközelíteni. Vannak bolygók, ahol egyáltalán leszállnunk se szabad, ha netán éppen hajót vezetünk. Az Auwelia ilyen bolygó. Rajta van a listán. A részleteket nem magyarázzák el, csak annyit, hogy tartsuk távol magunkat az ilyen bolygóktól.

– Mégis itt vagytok – nyelte le Jane a lávafolyamot.

– Igen. Parancsnoki engedéllyel. De apád is csak arra adhatott engedélyt, hogy az itteni szabályokat betartva mászkáljunk. Ha itt az a szabály, hogy csak kísérettel szabad közlekedni, akkor ezt maradéktalanul be fogjuk tartani. Mert ha nem, akkor örülhetünk, ha megússzuk egy bírósági tárgyalással.

– Miért, van rosszabb is? – csúszott ki Jane száján.

– Igen – felelte Simms –, de inkább ne akarja megtudni, hogyan büntet az Auwelia.

Így aztán a szabályt betartva, két hátizsákos lávaemberrel az oldalán menetelt a járatban – de akkor is morcos volt. Voltaképpen nem is tudta volna pontosan megmondani, hogy miért. Úgy érezte, hogy korlátozzák a mozgásában, de tudta, hogy ha egyedül lehetne, akkor is morcos lenne. A bolygó teszi morcossá. Meg ezek az emberek. Tíz percen belül hárman kérdezték meg, hogy szólíthatják-e Jane-nek, mindhárman egyformán, először így szólították, aztán a következő mondatban engedélyt kértek rá. Akkor már minek? És egyáltalán, miért az a legfőbb gondjuk, hogy szólíthatják-e őt Jane-nek? Felőle szólíthatják Altairi Sakktáblának is, csak eltűnhessen végre erről az elátkozott helyről.

– Merre akar menni? – kérdezte Leyland, amikor elhagyták a Whisky kereszteződését.

– Nem tudom – dörmögte Jane. – Az orrom után. Meg akarom ismerni ezt a helyet.

– Nincs akadálya, csak nekünk magával kell tartanunk.
– Mondják, mit jelent voltaképpen, hogy lávaember? Ez valami foglalkozás?
– Nem… ez azt jelenti, hogy ismerjük az Auwelia természetét. A láva nem tréfadolog, főkadét. Ez egy veszélyes bolygó.
Jane megcsodált egy pazar drágakőfüzért a falon, és közben bólintott.
– Észrevettem… No jó – pillantott Leylandre, aztán Adamsre. – Akkor azt mondják meg, milyen baj érhetne engem itt lent a folyosókon, ha maguk nem lennének itt.
Leyland a társára nézett, aki széttárta a kezét.
– Soroljam?…
– Persze! Tanítson, Mr. Adams!
– Rendben van. Legfőképpen a lávabetörések. Az olyanok, amilyen most is történt, meg másfélék is vannak. – Jane kérdőn nézett rá, Adams bólintott. – Jöhet fúróláva például, át a szpongiton. Egyszer csak kibukkan a falból. Félelmetes látvány, elhiheti.
– És a láva sokkal gyorsabb, mint gondolja – tette hozzá Leyland.
– Elhiszem. De ha most jönne a láva, maguk mit tudnának tenni?
– Akkor már csak rohanni tudunk, főkadét. De idejében észrevennénk, mert a fúrólávának jelei vannak. Sajátos fajta rengéseket okoz.
– Vannak más rengések is – folytatta Adams. – Érzi a vibrálást a talpa alatt?
Jane megtorpant. Igen. Érezte. A talaj finoman vibrált. Épp csak anynyira, mint amikor az ember az űrkikötő betonján áll és mondjuk egy kilométerrel arrébb fölszáll egy sztellocentrikus.
– Ezt úgy hívjuk, hogy ambiens rezgés. Mindig jelen van, mindenfelől érzékelhető. Néha gyengébb, máskor erősebb. Most elég gyenge, csak akkor érzi, ha odafigyel rá. Ez az Auwelia lüktetése. Bármit csinál, mindig figyeljen oda rá. Ez a rezgés veszélytelen, de ha hirtelen változások történnek, azok jelentenek valamit. Ha egyszer csak egy erős lökést érez, akkor energia szabadult fel a kéregben, és valahol a közelben nagyobb rengés történt. De már nincs veszély, hacsak nem a rengés következtében.
Adams Leylandre nézett, aki bólogatott.
– A rezgés hirtelen felerősödése nem jelent közvetlen veszélyt. De ha egy csapásra megszűnik a rezgés…
Jane fölemelte az ujját.
– Várjon, kitalálom. Akkor nem szabadult fel energia, éppen ellenkezőleg… csapdába esett?
– Olyasmi. Az Auwelia erőt gyűjt valamihez. Ilyenkor még nem lehet tudni, hogy mihez, csak azt, hogy baj lesz. Azonnal nézzen az órájára. A lávaemberek mindig olyan órát hordanak, ami nagyméretű számjegyekkel mutatja a centádokat is. Mérni kell a szünet idejét. Ha húsz centádon

belül újrakezdődik a rezgés, akkor az energia valahol felszabadult, és megint nincs közvetlen veszély. Húsz centád után vegye a csomagját és induljon a felszínre.

– Miért? – kérdezte Jane elszoruló torokkal.

– Mert legfeljebb ötven százalék az esélye, hogy mire felér, beindul a rezgés és visszamehet. De ha húsz centádra kimarad, akkor jó eséllyel többre is, és minél hosszabb a szünet, annál több energia gyülemlik fel. És minél hosszabb a szünet, annál valószínűbb, hogy a közelben fog kipattanni az az energia.

– Mi történhet?

– Bármi. Ha a szünet rövidebb negyven centádnál, akkor általában megússzuk egy lávabetöréssel, ami többnyire a komplexum valamelyik szélső járatában történik. Ha negyven centád körül van, akkor akár féltucat betörésre is számítani lehet, egyszerre. Ilyenkor a komplexum néha több száz méternyi járattal gazdagodik rövid idő alatt, csak maga ne legyen a közelben, amíg elkészülnek.

– És ha hosszabb a szünet?

– Ha eléri a kilencven centádot, akkor az épületeket is elhagyjuk és az űrben keresünk menedéket. Tíz éve a négyes komplexum helyén két kilométer átmérőjű kráter keletkezett, elnyelt mindent, amit építettünk. Akkor azon a környéken százhúsz centádra maradt ki az ambiens rezgés.

Jane megborzongott.

– Vagyis ha most kimaradna a rezgés…

Adams bólintott. Leyland is bólintott. Igen, gondolta Jane, és ő is bólintott. Ha a rezgés kimarad, akkor itt kell várakozniuk lent, hogy mi lesz. Nem hagyhatják el a járatokat, amíg azok az emberek csapdában vannak az óvóhelyen.

15.

Jane kilépett a Helios járatba és körülpillantott. Valóban hatalmas. A párkány, amin álltak, itt két méter széles volt, egyenetlen, láthatóan a természet formálta. Alacsony korlátja volt, vastag kőtömbökből. Ez már láthatóan mesterséges volt. A korláton túl mély csatorna, az alján sziklatörmelék. Elnézett balra. Vagy száz méterre, a következő járatból láva ömlött a Heliosba. Jane elindult abba az irányba, amire a két férfi azonnal megelőzte. Húsz méterre lehettek a lávától, amikor azok megálltak.

– Nem mehetünk közelebb, főkadét – mondta Adams.

– De hisz magasabban vagyunk – ellenkezett Jane, inkább csak az ellenkezés kedvéért. Semmilyen célja nem volt azzal, hogy jobban megközelítse a lávát. Ami azt illeti, örült, ha éppen nem látta.

– Azért jöhettünk ilyen közel. Tudja, mi az a lávafröccs?

Jane fölkapta a fejét. Adamsre meredt, aztán a másikra. Azok komolyan néztek vissza rá.

– Szóval ez a disznóság még fröcsköl is?

– De mennyire!

– Mikor?

– Amikor neki úgy tetszik.

Jane sóhajtott és elindult visszafelé.

Pár perc múlva Harper jelentette, hogy az egyes, kettes és hármas komplexum legénysége megérkezett, egyelőre az Alfa épületben várnak. Az ötös és a nyolcas útra készen várakozik, ha valami készletre lenne itt szükség. Jane már tudta, hogy négyes komplexum nincs többé, s emlékezett, hogy nyolcig megy a számozás.

– Dehogyis – mondta Leyland. – Tizenhétig, de a többinek nincs állandó legénysége. Túl kicsik.

A Helioson fölfelé haladtak a Charlie járatig, amikor a lávaemberek javasolták, hogy a következő járatba forduljanak be.

– Az a Mike, a túloldalon. Ott van a lávatavunk, érdemes megnézni.

Jane nem nagyon érzett kifejezett vágyat, hogy még több lávát lásson, de végül mégiscsak átkeltek a következő hidacskán. Közben megtudta, hogy a hidakat nem tartja semmi, egyszerűen csak lefektettek egy-egy széles acéllemezt, korláttal, rögzítés nélkül. Ha ugyanis az Auweliának úgy tartja kedve, akkor kitépi a hidakat a helyükről és lehajigálja a mélybe, akárhogy rögzítik őket. Jane-t ebben leginkább az zavarta, hogy miután megnézték a lávatavat, még vissza is kell jönniük egy ilyen hídon.

De a lávató igazán szép volt. Egyáltalán nem olyan volt, mint a turistákat csapdába ejtő lávaömlés. Ez lilaláva volt, amolyan ciklámenszínű, és hol vöröses, hol kékes árnyalatú sávok meg foltok úszkáltak rajta, folyton változtatva az alakjukat. A tó – Seward-tónak hívták egy geológus után – hatalmas paralelogramma volt, egy-egy oldala majdnem száz méter hosszú. Ők a hegyesebbik sarka felől érkeztek, itt a láva egészen mély vöröseslila volt, aztán beljebb kezdett kékesedni. A párkány igazán biztonságos volt, mindenhol vagy három méter széles, a korlát pedig nehéz kőtömbökből készült és egy méter magas volt. A tó két tompaszögű sarkában egy-egy üvegborítású fülke állt a korlát mögött, az aljukban nehéz kőlépcsővel.

– A gyerekek csak innen nézhetik meg a tavat – mondta Leyland. – Már jóval a tó előtt figyelmeztetjük a szülőket, hogy ezen a részen tilos fölemelni őket, és mindig fogni kell a kezüket.

– És az egészen kicsik?

– Hat év alatti gyereket nem szabad a bolygóra hozni. És egy felnőtt legfeljebb egy gyerekkel jöhet.

– Értem. – Jane föllépett a fülkébe és körbepillantott a lila folyadéktükrön. – Mondják csak, miért ilyen sokszínű az itteni láva?

A két férfi szinte egyforma mozdulattal vonta meg a vállát.

– Ha mi azt tudnánk, főkadét – mondta Adams –, magas tudományos kitüntetéseket söpörtünk volna be érte. A turistáknak csak annyit mondunk, hogy a különböző színű lávának más és más a hőmérséklete és az összetétele. De az az igazság, hogy ez még nem magyarázat. Bonyolult laboratóriumokat építettünk kizárólag arra, hogy két kérdésre választ kapjunk. Arra, hogy az auweliai lávák színe miért éppen olyan, amilyen – és hogy miért nem keverednek össze.

Jane meglepve nézett rá.

– Úgy értem, összekeverednek – helyesbített a férfi. – Bonyolult szabályok szerint, amiben szerepe van annak, hogy melyik szín ömlik melyikbe és milyen sebességgel, meg hogy előzőleg szennyeződött-e valamelyik egy harmadik színnel. De a keveredés folytán előbb-utóbb egyetlen eredő színt kellene kapnunk. Ilyen azonban nem létezik, a felszínre törő lávák mindig az eredeti, tiszta színűek.

– Nyilván a mélyben szétválnak a kevert színek – vélte Jane.

– Pontosan, de senki se tudja elképzelni a mechanizmust, ami ezt okozza.

Jane kilépett a fülkéből és visszapillantott a tóra. Vállat vont. Őt nem is érdekli a mechanizmus. Egy geológusnak igazán érdekes lehet, de az ő világa az *Urania.*

Továbbindultak és a tó vége után megnézték az Ashton aknát. Hat méter átmérőjű fémkorong volt bonyolult szerkezetekkel, a járat fele szélességét elfoglalta. A lávaemberek elmondták, hogy a korong alatt hatvanméteres függőleges mélység van; ők ötven méter mélyen voltak, vagyis az akna feneke száztíz méter mélyen volt. A műszerek szerint ebben a percben nyolcvan méterig sárgaláva töltötte meg az aknát. Minden rendben, a lávát a nyomáskiegyenlítők féken tartották. Adams és Leyland ezt világosan leolvasta a műszerekről.

Jane-t nem tudták megnyugtatni vele. A Clancy aknánál is minden rendben volt, aztán tessék, mi lett belőle.

Éppen elérték a Mike járat túlsó végét, amikor a felszínről jelentették, hogy a Terraluna hamarosan leszáll a fominai szállítmánnyal. Jane vissza akart menni, látni akarta a robotok elindítását, de hagyta rábeszélni magát, hogy másik útvonalon menjenek vissza a Heliosig. A Quebec és Lima járatokon csodaszép drágaköveket láthatott, aztán átkeltek a Helios egyik hídján és az Echo járaton vissza a helyszínre.

Amikor megérkeztek, a föntiek már a kirakodásnál tartottak, és az első csomagot már el is indították a liften.

16.

Az első robotot Roylston tette föl a falra, Jane pedig megnyomta a szürke gombot. A robot megkapaszkodott. Ennek négy lába is volt, nem három.

– Rendben van – mondta Simms. – Mozgassa egy kicsit, hadd lássuk, tud-e haladni.

Jane finoman kitérítette a botkormányt jobbra. A robot zöld lába előrelendült a lávafolyam irányába, s vagy harminc centivel arrébb megint megkapaszkodott. Aztán anélkül, hogy Jane bármit tett volna, megmozdult a sárga láb is, ami fent volt, a robot teste fölött, és az is új kapaszkodót keresett. Majd a kék, amitől a fehér gömbtest is arrébb került, s végül a piros. Jane felfelé mozdította a rudat, s a robotlábak megindultak felfelé a falon. Visszahúzta.

– Ez remekül megy – mondta Roylston. – Mindjárt kész a cső. Rakjanak föl még kettőt a falra.

Pár perc múlva a három robot elindult a törzsükre erősített csővel, tíz méter távolságot tartva egymástól. Először is felküldték őket jó magasra, odáig, ahol még a fal mentén zuhanhatnak, ha engednek a fogókarmok, és van idejük újabb kapaszkodót találni. Az elővigyázatosság helyesnek bizonyult, mert az óvóhelyig vezető úton háromszor is megcsúszott egy-egy robot, az egyik majdnem bele is esett a lávába. Ilyenkor mindig visszaküldték a robotot magasra, csak azután folytatták az utat.

Végül az első robot megérkezett az óvóhely bejáratához, ahol már kint állt Watkins és megfogta a csövet. Lassan húzta, nehogy lesodorja vele valamelyik robotot. Néhány métert áthúzott a robotok tartóin, és rögzítette az ajtónál.

– Kész van – jelentette. Harper eddigre összekapcsolta őket, közvetlenül hallották Watkins hangját. – Cső rögzítve. Egy tízliteres tartályt csatlakoztatok. Kész. Jöhet a víz!

– Nyitom a csapot – mondta Harper. – Némi időbe fog telni, ez majdnem tíz köbméter víz.

– Mennyi? – hökkent meg Jane.

– Tíz köbméter – felelte Harper. – Kilenc egész hattized. Szorozza össze a cső hatcentis belső átmérőjének a négyzetét, a nyolcszázötven méter hosszúságot és a pít, ki fog jönni. A tíz litert még hozzá sem adtam.

Jane elmosolyodott. – Köszönöm, Mr. Harper. Nem szorzom össze, elhiszem magának.

Amikor Watkins megnyitotta a cső végén levő csapot és feltöltötte a tartályt, azt mondta:

– Köszönjük, főkadét. Nagyszerű ötlet volt.
– Szívesen – felelte Jane –, de még sehol se tartunk. Ez csak egy kis víz. Ki kell onnan hozni magukat.

17.

A vízproblémát tehát megoldották. Az óvóhely nagy tartályából eddig alig negyven litert használtak el, ezt majd szépen visszatöltik, és megtöltik a tízliteres kézitartályokat is. Három volt odalent, de szükség esetén a robotok átvihetnek többet is.
Míg a lávaemberek ezen dolgoztak, Jane keresett egy helyet a járatban, ahol valamivel a feje fölött volt egy lámpa. Elgyönyörködött a pazar drágakövekben, amiket a lámpa megvilágított, aztán két kézzel megragadta a lámpát és felhúzódzkodott.
A lámpa megtartotta.
– Mit művel, Jane? – hallatszott egy hang. Cartwright. Jane elengedte a lámpát és lehuppant a földre.
– Embereket mentek a láva fogságából. Úgy látom, a lámpákat tartó csavarok elég erősek.
Cartwright megcsóválta a fejét. – Ne is álmodjon róla, Jane.
– Mégis miről beszél?!
– Azt hiszi, nekünk nem jutott eszünkbe? Magától értetődő gondolat, szögeket verni a kőbe, arra kábeleket feszíteni, a felső kábelbe kapaszkodnak, az alsóra lépnek. Ha azok ott hegymászók lennének, és nem láva lenne a talpuk alatt. De gyerekek és idősek is vannak köztük. És elhiheti nekem, hogy akármilyen erősnek érzi magát, maga se tudna egy szál kábelen araszolni két méterrel a láva fölött.
– Miért nem? – kérdezte Jane letörten.
– Elkábítja a hőség és a vakító fény. Mi egészen közel is merészkedünk a lávához, de maga még akkor se próbálkozzon meg vele, ha szilárd talajon áll.
Jane sóhajtott és elindult a járatban, zsebre dugott kézzel. A hőséget persze jól bírja. Az Alexa meleg bolygó, nyaranta néha negyvenfokos forróság van, igaz, hogy a tenger felől mindig fúj a hűvös szellő. Shellmorgan nyugati partján, ahol a nagy hegyek között megreked a levegő, ötven fokot is mértek már.
Eszébe jutott az első alkalom, amikor megérkezett az *Uraniá*ra és megismerkedett a négyes szakasszal. A fiúk játszottak vele, kizárták a hajóból, persze figyelték a kamerákon át, hogy nem esik-e össze. Ő meg még futott is odakint, mert egy pillanatra tényleg elhitte, hogy felszáll a hajó, de a hőséget észre se vette. Pedig hatvankét fokot mértek akkor az űrkikötő betonja fölött, de ő csak annyit mondott, amikor beengedték,

hogy olyan meleg van odakint, ami még egy vérbeli sivatagi szörnynek is sok. Tisztán emlékszik rá. Hatvankét fokban sok ember összeesik, mások úgy-ahogy kibírják, ha nem kell mozogniuk – ő meg még futott is. Igaz, sokáig nem bírta volna.

Visszakanyarodott a többiek felé, mielőtt egy-két lávaember a nyomába ered, nehogy egyedül sétálgasson. Ez az egész gondolatmenet a hőmérsékletekkel és az ember teherbírásával fabatkát sem ér. Igen, ő bírja a hőséget, de a foglyul ejtettek nem. Cartwright még őt is óva intette attól, hogy közel merészkedjen a lávához, és nincs az az erő a Galaxisban, ami rá tudná venni, hogy megszegje ezt a tilalmat. Ami azt illeti, akkor se menne közel a lávához, ha Cartwright tilalma soha nem hangzott volna el. Esze ágában sincsen. Akkor lássa a lávát közelről, amikor a háta közepét. Felőle az itteniek a láván is sétálhatnak, ha akarnak. Ő nem megy a közelébe.

Hirtelen megtorpant.

A láván sétálhatnak?…

De hiszen meg is teszik!

A megoldás egyetlen pillanat alatt cikázott át az agyán. Elszánt léptekkel megindult a járatban, elszáguldott a többiek mellett, és csak menet közben vetette oda:

– Megtiltották, hogy egyedül menjek. Lesz szíves valaki elkísérni?

Nem is figyelte, követik-e. A gondolataiba merülve vágtatott végig a járatokon, egyenesen a lifthez. Csak a korongon állva nézett vissza. Persze hogy követték, Simms két embere, Adams és… hogy is hívják? Hunter.

– Hová megyünk, főkadét? – kérdezte Adams, míg a lift elindult velük fölfelé.

– Föl, amint látja.

– De miért?

– Mert elegem van abból, hogy maguk mindent olyan szépen elmagyaráznak. Most már a saját szememmel akarok megnézni valamit.

18.

Fent az épületben Jane csak annyit kérdezett, hol áll a lávajárójuk, és megindult a két férfi által mutatott irányba. Azoknak szaporázni kellett, ha lépést akartak tartani vele.

Most nem a lifthez ment, hanem a legközelebbi lánctalphoz. Megnézte a talplemezeket, aztán fölpillantott a lánc visszakanyarodó tetejére, két vagy három méter magasan.

– Maguk ezzel keresztülmennek a láván.

Nem kérdezte, állította. A lávaemberek alighanem bólintottak, de nem nézett rájuk, a lemezek illesztéseit figyelte a távoli lávafolyamok színes fényében.

– Van egy lámpájuk?

Azok előhalásztak egyet és meggyújtották; most már éles fehér fényben szemlélhette a lemezeket.

– Hogy csinálják, hogy a láva nem teszi tönkre a szerkezetet?

– Hát – kezdte Adams lassan – a lemezek hőtűrő acélkerámiából vannak… de mi jut eszébe?

– Várjon. És hogy van az, hogy a láva nem jut át a lemezek között?

– De, átjut.

Jane fölkapta a fejét és a férfira meredt.

– Egészen kis mennyiség, de átjut. A szerkezet többi része is tűzálló anyagokból van, úgyhogy annak sem árt. De ugye nem arra gondol, hogy…

Jane dühösen közbevágott.

– Arra gondolok, hogy utálom ezt a bolygót és el akarok tűnni innen.

– Hát menjen…

– De csak azokkal az emberekkel együtt – mutatott Jane határozott arccal a földre. – Úgyhogy a lehetetlent is megpróbálom. Tehát azt mondja, hogy két rétegben kell leterítenünk ezeket a lánctalpakat a lávafolyamra?

Adams kényszeredetten nevetett.

– Eszemben sincs ilyet mondani. Tudja, mennyit nyomnak ezek?

– Nem, de maga most megmondja – felelte Jane.

– Csak a talplemezek egy tonnát.

Jane megint fölnézett, most magasabbra, a lávajáró testére, amin csak a színes fények csillanása látszott.

– Van tartalék lánctalpunk?

– Nincs.

– A Fominán?

– Ott sincs. Ezek nem szoktak tönkremenni, legfeljebb az egész géppel együtt.

– Hány lávajárónk van?

– Itt öt. A mienk meg annak a négy komple…

– Mindegyik négylábú?

– Igen.

Jane szünetet tartott a kérdések áradatában. Gondolkodott egy pillanatig, elnézve a távolba, a többi lábat keresve.

– Hány személyesek?

– Ötven.

– Ötven?!

– Igen, ötven.

– De hát akkor négy gép sem elegendő, hogy mindannyian elmenjünk innen!

– Dehogynem. Mr. Rogers a falmászókkal már leszállt az imént. A Terraluna az épület túloldalán áll. Az erős magnetikusok néha csak félóráig tartanak.

Jane egy kicsit megnyugodott. Megint fölnézett a gép testére.

– Akkor találják ki, hogyan szedhetjük le és vihetjük le oda a lánctalpakat.

19.

A felszínen és a mélyben is megdöbbenést keltett az a képtelen ötlet, amivel Jane előállt. Leszedni a lánctalpakat? Simms őrültségnek, Roylston lehetetlenségnek nevezte. Jane vállat vont és sétált egyet a lávajáró hasa alatt.

Errefelé mindent szürke homok takart, durva szemcséjű, inkább kőtörmeléknek lehetett nevezni. A lávajáró túloldalán viszont egy kék folyam húzódott. Kedve támadt megnézni közelebbről.

Ahogy kilépett a gép alól, Hunter megelőzte és a talajt figyelve lépkedett előre. Adams valamivel arrébb húzódva ugyanezt tette. Jane nem foglalkozott velük, a kék folyót nézte, ami már csak ötven méterre lehetett. Jobb felől érkezett és bal felé folyt, elég sietősen, a környéken mindent élénk kék fénybe borítva. Végeredményben igazán szép színe volt, ragyogó, mély azúrkék, az alexai égbolton néha látni ilyen színt. Csak ez világított, mintha nem folyadék lenne, hanem egy hosszan elnyúló, hatalmas lámpa. És ahogy közeledett hozzá, egyre forróbb lett a levegő. Különös, hogy milyen hideg színe van, és valójában tűzforró. Már lehet vagy negyven fok.

– Álljon meg, Jane.

Fölpillantott. Hunter állt mellette és elébe nyújtotta a karját.

– Ne menjen tovább. Szólíthatom Jane-nek? Innen már nem biztonságos.

– De hisz még vagy ötven méterre vagyunk.

– Legfeljebb harminc, de nem azért. A kékláva gyakran alámossa az erget. Az ember azt hiszi, hogy még messze van a lávától, és egyszer csak lávató nyílik a lába alatt.

Jane gyorsan hátralépett és lenézett.

– És… honnan tudja, hogy meddig biztonságos?

– Nézzen ide. – Hunter letérdelt a porba. – Tapintsa meg, milyen szemcsés. – Jane is letérdelt és megtapintotta. – És most nézze meg itt. – Hunter kinyúlt valamivel távolabb és felmarkolt egy kis port. Odanyújtotta Jane-nek. – Látja, itt mennyivel finomabbak a szemcsék? Ez a

kékláva hatása. Ezen a szakaszon a kékláva már alámosta az erget. Feljött a felszínre és megőrölte a szemcséket, aztán visszahúzódott. De a lábunk alatt ott van, alig pár méternyire.

– Mikor történhetett ez?

– Két hete. Alig félórája néztem meg az adatbázisban.

Jane elnevette magát.

– Azt hittem, földtani korszakokat fog mondani.

– Hiszen földtani korszakot mondott – állt meg fölöttük Adams. – Tudja, Jane… szólíthatom Jane-nek?… az Auwelián néhány naptól néhány évszázadig bármennyi lehet egy földtani korszak. Vidékenként hol ennyi, hol annyi. Itt minden állandó kavargásban van.

Jane felnézett a férfira, aztán a másikra, és elővette a távkomját.

– Carson főkadét mindenkinek. Fontos, de nem sürgős közlemény. Vétel.

– Itt Simms, hallgatjuk, főkadét.

– Mindenkit egyetemlegesen fölhatalmazok rá, hogy Jane-nek szólítson. Aki legközelebb megkérdezi, hogy szólíthat-e így, azt belelököm a lávába.

Hunter elvigyorodott. A távkomból Roylston válasza jött pillanatok múlva.

– Milyen színűbe, Jane?

20.

A kék folyamot követve elhaladtak az épület sarka mellett. A kékláva itt éles kanyarral eltávolodott. Teljesen üres, azaz lávamentes területre értek, aminek a túloldalát hegyek zárták le több száz méter távolságban. A hegyek persze csak itteni viszonyok szerint voltak hegyek, mindenhol máshol meredek sziklának számítottak volna.

– Nem, igazi hegyek itt nincsenek – felelte Hunter Jane kérdésére. – A tektonikus erők néha felgyűrnek ugyan egy-egy hegyláncot, de legfeljebb egy-kétezer méter magasságba, és gyorsan el is bontják őket. Errefelé még ilyesmi sem történik. A komplexumok csak nyugodt környéken jöhetnek létre, ahol van idő, hogy a szpongit megszilárduljon és a fúróláva kialakítsa a járatokat.

Ebben a pillanatban vakító fénnyel felrobbant valami a hegyeken túl. A két lávaembernek arcizma se rezdült. Jane ösztönösen befogta a fülét, de a férfiak a fejüket rázták. Elengedte a fülét.

– Hagyja csak – mondta Hunter. – Az az Osborne, gyakran vannak nagy kitörései. Már kívül van az oxin.

Beletelt pár pillanatba, hogy felfogja. Igen, itt csak ezekben a kis buborékokban van levegő. Azon kívül a hang nem terjed. Erről eszébe jutott valami.

– Mondják, honnan lehet tudni, hol van az oxi határa?

– Sehonnan, Jane. Az O kettes körül két-három kilométeren belül általában belélegezhető, de idefönt alig van nyomás. Lent a járatokban inkább. De az oxi határai folyton változnak, ahogy a gázt hol elnyeli a láva, hol elillan a bolygó körüli térbe.

– Szóval semmi nem tartja itt?

– Semmi. Ha az O kettes leállna, órákon belül elfogyna a levegőnk. Kivéve persze az épületeket, azoknak saját rendszerük van.

Jane sóhajtott. Sokadszor azóta, hogy megérkezett erre a bolygóra, és érezte, hogy még rengeteget fog sóhajtani. Az órájára nézett. Tizenkét óra harminc intersztelláris. Meg akarta kérdezni, mennyi ez bolygóidőben, de megszólalt a távkomja.

– Carson – csapott a gombra.

– Simms. Merre jár, főkadét? Éppen arra készülünk, hogy megvalósítsuk az ötletét.

– Melyiket?

– Szóval van több is? Nagyszerű, mondja el őket!

Jane elmosolyodott. – Mire készülnek, őrnagy úr?

– Néhányan felfelé tartunk, hogy leszereljük egy lávajáró lánctalpait. Bár elég komoly vita van közöttünk, hogy működhet-e ez a megoldás.

– És ki melyik oldalon áll?

– Az lényegtelen. Megegyeztünk, hogy egyetlen ötletet se hagyhatunk kipróbálatlanul, akármilyen őrültség is.

– Erre még emlékeztetni fogom – felelte Jane. – Azt hiszem, lesznek még ötleteim, amiket őrültségnek fog tartani.

21.

Simms, Cameron, Leyland és Adams a lánctalp mellett állt és szótlanul nézte, ahogy Hunter segít beöltözni Cartwrightnak. Jane nem velük foglalkozott, a lánctalpat szemlélte. Most, hogy eldöntötték, leszerelik, mintha még nagyobbnak tűnt volna, mint korábban. Óriási volt. Iszonyatosan nagy.

Az *Uraniá*ra gondolt, amint lent pihen a kráterben, és fentről nézve csak egy kis fehér bogár. De ha közel megy az ember, akkor valósággal fölébe tornyosul. Az *Urania* legalább tényleg nagy, de ez a lánctalp sokkal kisebb. Az egész lávajáró csak fele olyan magas, mint az *Urania,* vagy még akkora se. Most mégis úgy tűnt, hogy a lánctalp nagyobb, mint bár-

mi, amit valaha látott. Mert ezt a lánctalpat ők puszta kézzel szét akarják szerelni és levinni a láva útjába.

– Jól van – hallotta a háta mögött. – Akkor a megbeszéltek szerint.

Jane megpördült. A pilóta már a liftben állt, kezében a sisakjával. Jane érezte, hogy a talaj megremeg a lába alatt. Hm. Hát igen, bátor ember és nem mindennapi feladatra vállalkozott. Bár ennyire azért nem jóképű.

Volt ideje odamenni a lifthez és sok szerencsét kívánni neki. Kicsit meg kellett hozzá köszörülnie a torkát.

– Köszönöm, Jane. Ne aggódjon, nem lesz semmi bajom.

A talaj ismét megremegett. Jane kezdett aggódni. Soha senki nem mondta, hogy a dolognak ilyen tünetei lehetnek… és különben is, ő azért mindig vonzóbb férfit képzelt el.

Közvetlenül mellettük Simms elővette a távkomját.

– Harper, mondja, mikorra várható, hogy szűnnek a rengések?

Jane hirtelen sarkon fordult és beharapta az ajkát. Te szent Galaxis! Hogy lehetett ennyire hülye?!

22.

– Itt Roylston, mindenki fedezékben. Kezdhetik.

– Itt Johnstad, kezdjük.

– Itt Adams, mi is kezdjük.

– Itt Maynard, mi már dolgozunk is.

– Itt Stanton, mi is dolgozunk.

Jane az Alfa épület tetejéről figyelte a munkát a többiekkel. A lávajáró még innen nézve is föléjük tornyosult, de ők most lefelé néztek, a lánctalpakhoz. Mind a négy láb tövében két-két ember dolgozott a talp szétbontásán. Hátul nyitották szét őket, ott, ahol a lánc elválik a talajtól, így lesz a legkönnyebb levenni. A gép hasa alatt négy kis targonca állt villogó helyzetjelzőkkel, indulásra készen, üresen.

– Itt Cartwright. Már érzem, ahogy csiklandozzák a talpaimat.

– Akkor jó – jött egy másik hang –, mert most húztam ki a gamma kettest.

Jane csak fél füllel figyelte a beszélgetést, úgysem értett belőle sokat. A szakemberek megbeszélték, hogy milyen csatlakozókat húznak ki vagy kötnek át, milyen kerekeket választanak szét, és időnként egy-egy humoros megjegyzés is elröppent. Jane-t már nem ez foglalkoztatta.

Zavarta valami. Úgy érezte, az Auwelia nem fogja ilyen könnyen adni a győzelmet. Az órájára nézett, de rájött, hogy az nem segít, úgyhogy odalépett Roylstonhoz és lehajolva megnézte az övét. Húsz ötven volt rajta. Tizenkilenc negyvenkor értek ide, vagyis száztíz centádot töltöttek itt eddig. Mondjuk, hogy még egy bolygóóra, amíg leviszik a lánctalpa-

kat és megépítik belőlük a lávagátat. Ki lehet menteni kétszáz embert két bolygóóra alatt egy ilyen őrült helyről? Jane úgy érezte, ez túl szép lenne.

Ha pedig a lánctalpas módszer nem válik be, akkor tovább kell gondolkodni. Lassan körbesétált a tetőn, a tájat figyelte. Egy ideig elnézegetett egy hirtelen feltörő lávaszökőkutat, amiből lilaláva lövellt a magasba, aztán visszahullott egy sárga folyamba. A folyam egy szakasza vörös lett és bugyborékolni kezdett, aztán kiáradt és szétterült a környéken. A lila szökőkútnak közben nyoma veszett, a vörös tavat pedig a folyamon érkező sárgaláva kettéosztotta. Ahol a sárga és a vörös találkozott, apró szökőkutak sokasága keletkezett, amik körül sistergett mindkét szín. A vörös lassan elszivárgott a talajba, és a sárga folyam zavartalanul folyt tovább.

Tiszta agyrém az egész. Ilyen eszement bolygót kitalálni se lehet. Állítólag ezek az emberek megtanulták az itteni törvényeket, de nehezen hihető, hogy…

Megdermedt. Várjunk csak egy pillanatot.

Elfordult kicsit, a sárgán világító korlátra támaszkodott, s egy hegyoldalra függesztette pillantását, amin egyszerre háromféle színű láva csordogált lefelé.

Lehet, hogy a lánctalpas megoldás beválik. Lehet, hogy nem. De egy biztos: nem fogják vele legyőzni az Auweliát. Legjobb esetben sikerül addig visszatartani a lávát, amíg az emberek kijutnak, de az Auwelia marad a győztes. Ezt a bolygót csak a saját törvényei szerint lehet legyőzni.

Amiket persze nem ismer. Kénytelen lesz megtanulni őket, ha a lánctalpak nem segítenek.

23.

Percek alatt megvoltak a lánctalpak szétszedésével, aztán felugráltak a targoncákra és elvonultak a lávajáró közeléből. Cartwright megvárta, amíg mind a négy bejelentkezik.

– Akkor kezdjük. Jobb hátsó láb emelkedik.

Jane megpróbált arrébb húzódni, hogy a láb kikerüljön a bal hátsó takarásából, mert a lávajáró bal oldalával fordult az épület felé. Nem sok sikerrel, de azt azért látta, hogy a gép felemeli a lábát.

– Két méter, leáll – mondta Cartwright. – Motor indít!

Idáig hallatszott a robaj, ahogy a hatalmas lánctalp lezuhan a földre.

– Stabilizálva. Jöhetnek.

– Vettük – felelte Johnstad, az egyes komplexum embere. – Hátulról, jobbról érkezünk. Célnál vagyunk. Fogókarok beigazítva. Hátrafelé kihúzzuk a talpat, indul. Kint van a láb alól. Hátrafelé, balra távozunk.

Távolság húsz méter… harminc… ötven. Leálltunk. Lánctalp biztonságban.
– Vettem – mondta Cartwright. – Akkor egy fokkal nehezedik a játék. Jobb hátsó le!
A láb ismerős surrogása után csikorgó-recsegő zaj ütötte meg a fülüket.
– Zúzódási hangok – jelentette Simms.
– Vettem. Ez van. Jobb hátsó stabilizálva, bal hátsó indul fel!
A bal láb megmozdult, a szerkezet himbálózni kezdett. Jane ösztönösen hátralépett, pedig a gép távolabb állt az épülettől, mint a saját magassága, közelebb állva hozzá se kezdtek volna. A lánctalp alsó része most elöl lógott le a talajra.
– Két méter, leáll. Motor indít!
A jobb hátsó kerekek megindultak, s a lánctalp felső része hangos zajjal lecsúszott a földre.
– Stabilizálva. Jöhetnek.
Stanton és Biggs a második targoncával bement az enyhén imbolygó gép alá. Jane-nek a torkában dobogott a szíve. Biggs folyamatosan mondta, mit csinálnak, nyilván mert Cartwrightnak túl sok műszert kellett figyelnie, nem nézhette még őket is. Baj nélkül kihozták a talpat, de amikor a pilóta letette a lábat, fülrepesztő dörej hallatszott.
– Eltört a bal hátsó gamma főtengely – mondta Cartwright. – Szerintem nem fog kibírni még egy emelést, de próbáljuk meg. Jobb első fel!
Jane pontosan tudta, mi a cél. Előzőleg megbeszéltek mindent. Ha a gép feldől, az nem baj, saját gravitációs tere van, teljes kiegyenlítéssel, plusz Cartwright űrruhájának is teljes védelmi rendszere van, kizárt dolog, hogy baja essen. De az egyik oldalon rádőlhet a lánctalpra, azt esetleg nehéz lesz kiszabadítani. Ha viszont függőlegesen összeroskad a gép, akkor az életben ki nem ássák alóla a lánctalpakat. Előbb hoznak újakat az Altairról.
Ahogy a harmadik láb emelkedni kezdett, a lávajáró iszonyú csikorgással dőlni kezdett, el az épülettől, aztán megállt.
– Nincs értelme – hallották a pilóta hangját a recsegésen át. – Feldöntöm az egészet. Jobb hátsó fel!
Fülsértő nyikorgás, a gép imbolygott egy kicsit, és nem történt semmi.
– Hát ez nem megy. Nincs vezérlés a jobb hátsón. Az egész rendszer ordít, alig van még valamim. Jobb első le, és emelem a bal elsőt!
A jobb láb csattanva földet ért, a bal nem mozdult.
– Ezen sincs már vezérlés. – A pilóta hangja továbbra is higgadt volt, de érződött rajta, hogy dühöng. És nem mondta, mi az az „ezen”, csak lehetett tudni, hogy a bal elsőre gondol. – Mégis mi a lávával döntselek fel?!
– Hány meghajtást tud beindítani? – kérdezte Roylston.

– Talán kettőt, de láncok nélkül nem fog megmozdulni. A jobb elsőt nem akarom, mert szétzúzom a láncot. A bal hátsó meg csak lyukat váj az ergbe… várjon, ez az, ezt kell tenni. Indítom a bal hátsót!

A lánctalpa fosztott láb óriási fogaskerekei talán fél fordulatot tettek, és máris leálltak, de addigra belefúródtak a talajba. A lávajáró óriási recsegéssel-nyikorgással kilendült balra és hátrafelé, aztán megint megállt, teljes súlyával a bal hátsóra nehezedve. A gép teste meredeken megdőlt, az orra az ég felé mutatott. Jane elszoruló szívvel nézte a hatalmas gép szenvedéseit.

– Hát ez nem igaz – mondta Cartwright. – Még megpróbálom lefuttatni a jobb elsőt, hátha… indítom! – Csattanás. – Jó, a jobb első lent van, de ne jöjjenek érte, mert magukra zuhanok. Lássuk, mi maradt… nem maradt semmi. Csak a jobb elsőn van még vezérlés, de az nem ér talajt. Maguk kívülről látják, merre lendítsem?

– Hátrafelé – felelte Roylston. – Esetleg hátra és be, negyvenöt fokos szögben.

– Vettem. Akkor berántom… *most!*

A szabadon lengő láb megindult a gép hasa alá, s ettől a kicsavarodott monstrum elvesztette az egyensúlyát. Dőlni kezdett jobbra és hátrafelé, ettől a teljes súly a jobb hátsó lábára került, ami hirtelen kettétört a talprész fölött, és a lávajáró iszonyú robajjal összeomlott.

24.

Örökkévalóságnak tűnt, amíg megint meghallották a pilóta hangját, pedig csak másodpercek lehettek. A roncsokat még nem is látták a hatalmas porfelhőtől.

– Cartwright rendben. Semmi bajom. Itt minden rendszer leállt, majd ki kell ásniuk innen. Azt hiszem, a bal első alám került, lehet, hogy abból nem marad semmi. A következőre meg valaki találjon ki valami okosat, mert ha a talpak felét elveszítjük, akkor fölösleges tönkretenni a gépeket.

Cartwright folyamatosan beszélt, amíg az első targonca megérkezett hozzá, és hozzáláttak szétverni a fülke burkolatát – alighanem az idegességét vezette le. Jane is szívesen megtette volna, de inkább hallgatott. Végül is ő nem forgott veszélyben.

A lánctalpakat épségben találták meg a roncsok alatt, bár a bal elsőt maga alá temette a láb. De a kadétok pillanatok alatt megoldották a problémát: egy targonca hajtóművét rácsatlakoztatták a láb meghajtására, áramot adtak és elmozdították, aztán csak le kellett csévélni.

Sokkal nehezebb volt odalent ráteríteni a lánctalpakat a lávára. Jane ezt fentről, a vezérlőből nézte a többiekkel, mert az odalent forgolódó

targoncák, lánctalpak és robotok nyüzsgésében ember nem maradhatott volna meg. A mérnökök távirányítással vezették a gépeket, egyszerre tucatnyi képernyőn figyelve az ottani helyzetet. Jane számára követhetetlen volt, hogy az egyes mozdulatokat a gépek miért teszik, de a mérnökök között ide-oda röpködő, halk mondatokból tudta, hogy értik a dolgukat.

Nem rajtuk múlott. Az Auwelia megint kitalált valamit. Amikor a tűzálló karú robot betolta a lávába az első talpat, az ki se látszott. Amikor a másodikat is leterítették, abból csak pár centi emelkedett a láva fölé, úgyhogy rájuk terítették a harmadikat is.

– Ez is alig látszik ki – mondta Kelly. – Süllyed?

– Dehogy süllyed – felelte Cameron. – A lávaszint emelkedik. De nem egyenletesen. Nézzék meg valamivel távolabb, ott ugyanaz a szint.

Közben a robotok elkezdték lefektetni a negyedik talpat is, rá az előző háromra. Egy perc múlva mindenki látta, ahogy a láva lassan, vékony rétegben felkúszik az egy méter magas fémtorony oldalán.

– Úristen – mondta Leyland.

– Ez olyan, mint a… – suttogta Cameron, de nem fejezte be a mondatot.

Jane döbbenten kapkodta tekintetét egyikről a másikra, aztán vissza a képernyőre. A leterített lánctalpak tornyának már csak a teteje látszott ki a sárgán világító lávából, aztán lassan eltűnt az is. De a szerkezet formái ugyanúgy kilátszottak a ragyogás ellenére is.

– Szedjék ki onnan azokat a talpakat! – harsant föl Simms hangja. – Aztán találjuk ki, hogy mi okozza ezt a jelenséget.

– Mintát veszek a lávából – szólalt meg Hunter. – Tudnunk kell, változott-e az összetétele.

– Leküldök némi vizet – mondta Maynard. – Szükség lehet a hűtésre.

– Küldök még robotokat – szólt Adams.

Mindenki lázasan munkához látott, csak Cameron meredt még mindig döbbenten a képernyőre. Jane végül nem bírta magát.

– Mr. Cameron!

A mérnök összerezzent.

– Bocsánat…

– Volna szíves beavatni, hogy mit láttak voltaképpen?

– Hogy mit? – Cameron hátranézett Jane-re. – Ugyanazt, amit maga.

– És mit jelent ön szerint?

– Fogalmam sincs. Ilyet még soha nem láttunk.

– Mi volt az a félmondat, hogy „olyan, mint a”? Olyan, mint micsoda, mérnök úr?

– Mint a… Rollin-film, főkadét – felelte Cameron hitetlenkedő mosollyal.

– Mint *mi?*…

– Rollin-filmet mondott? – ugrott föl Roylston a terem túlsó oldalán. – Igen, csakugyan nagyon hasonlít. Lemegyek a laborba.

S ezzel kivágtatott.

– Tudja, mi az a szuperfolyadék? – kérdezte Cameron. Jane megrázta a fejét. – Folyékony hélium. Hallatlanul hideg, alig egy-két kelvin. Ha a héliumot ilyen hőmérsékletre hűti és érintkezésbe hozza egy hajszálcsővel, akkor a legkisebb energiaközléssel beindul a szökőkúthatás. A hélium fölmászik a hajszálcsövön és a tartály teljes felületét beborítja egy roppant vékony folyadékréteggel. Ez a Rollin-film. Ellene szegül a gravitációnak, holott folyadék és nem gáz. Olyanformán, ahogy a láva tette most a lánctalpakkal. – Jane visszapillantott a képernyőre; a robotok már kifelé vonszolták a legfelső talpat, amiről pillanatok alatt lefolyt a láva. – Még soha nem láttunk olyat, hogy a láva felmásszon a gravitáció ellenében bármilyen anyag felületén.

Jane nem sokra értékelte a felfedezést.

– De hiszen a maga héliumja hideg, ez meg forró.

– Akad még jó pár különbség köztük. Nem is mondtuk, hogy ugyanarról a jelenségről van szó, csak hogy meglepően hasonlít. Ki kell derítenünk, hogy mi ez, mert így hiába fektetjük le a talpakat.

25.

Jane visszalapozott a tartalomjegyzékre és felsóhajtott. Az óra huszonegy tízet mutatott, ő pedig pontosan ugyanannyit tudott az Auweliáról, mint negyven centáddal korábban. Cameron azt mondta, ebben a könyvben minden benne van, amit a tudomány eddig kiderített a bolygóról. Az anyag rövidségére igazán nem lehet panasza, a tartalomjegyzék tizenhat részt tartalmaz, mindegyiknek van húsz-harminc fejezete, és minden fejezet több tucat képernyőnyi, rengeteg grafikonnal, statisztikával, térképpel, fotóval, videóval… egyetlen dolog hiányzik belőle csupán. De az nagyon hiányzik.

Egy szemernyi információ arról, hogy adott helyzetben az Auwelia mit fog tenni. Nem létezik, hogy ezt meg ne lehetne jósolni. Mindenki tudja, hogy a tűz egy kaotikus jelenség, de amikor Greatshellen fellángolt a bozót a hegyoldalon, senki egy ujját se mozdította a hegy lábánál levő villák megvédéséért. Mert azt is mindenki tudja, hogy a tűz fölfelé terjed. A tűzről ennél sokkal többet is tud az emberiség, de az auweliai lıáváról mintha nem tudna semmit. Itt ülhet egész bolygóéjszaka és nézegetheti az összetételekről szóló grafikonokat meg a lávafolyamok vonulásának térképeit, semmivel se lesz okosabb.

Körbepillantott a vezérlőben. Az egyik képernyő, mint eddig is, az óvóhely képét mutatta, Hunter és Cartwright beszélgetett a lentiekkel.

Egy másikon a Weaver akna környéke látszott, ahol a robotok időközben kiemelték a lánctalpakat, nyilván már le is hűtötték őket, most parancsra vártak.

– Igen, értem – szólalt meg ekkor Hunter. – Lemegyek.

Fölkelt és az ajtó felé indult, de addigra már Jane is talpon volt.

– Mi történt, Mr. Hunter?

– Kell egypár kéz odalent. Jöjjön maga is. A százados megtalálta a magyarázatot a láva viselkedésére.

– És magának is elmondta? – kérdezte Jane, néhány méteren át lépést tartva a férfival. Aztán már ő diktálta az iramot.

– Igen. A lávának megváltozott az összetétele, csökkent a viszkozitása és nőtt az adhéziója. De így se mászna fel bármilyen felületen, a robotokra például alig tapad. Mert más a bevonatuk. Úgyhogy most kicseréljük a talpak bevonatát.

Tíz centáddal később Jane maszkkal az arcán, védőruhában állt a lánctalpakból rakott torony mellett és tűzálló kerámiafestéket fújt a felső lánctalp lemezeinek élére. A torony tetején nyolc kadét mászkált, négy a lemezek felületét fújta le, négy ellenőrizte a munkájukat. Ezt a feladatot nem bízhatták a robotokra. Elég egy kis csíkot kihagyni, hogy a láva felmásszon. Jane kétszer ment végig a rábízott szakaszon, és mindkétszer ott jött a sarkában Singer a kettes komplexumról és UV-lámpával ellenőrizte az eredményt.

Vagy húsz centádba telt a munka. Aztán lemásztak a toronyról és följebb vonultak, de magukon tartották a védőruhákat és a maszkokat. Előbb látni akarták, mi lesz. Fent a vezérlőben Simms kiadta a parancsot, és a robotok leszedték a lánctalpat. Lassan bevonszolták az egyik végét a lávatengerbe, és elengedték.

Az egész csapat lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy a láva lassan felkúszik a lánctalpon, meg-megtorpanva, időnként félpercnyi szünettel, szinte csak centinként.

– Csak lelassítottuk – mondta Roylston mérgesen –, de még mindig felmászik. Van valakinek elképzelése, hogy mégis miért?!

– Meg kell mérni a sebességét – mondta Jones. – Ha több időbe telik felmásznia a négy lánctalpon, mint amennyi alatt kijutnak az emberek, akkor mi nyertünk.

– És rá kell fújni még egy réteget – vágta rá Jane, és megindult lefelé a lejtőn. Két lépésre volt a lánctalp végétől, amikor valaki elkapta a karját és visszahúzta.

– Mégis mit művel, főkadét? – A férfi arca nem látszott a maszk mögött, a hangját pedig nem ismerte föl. – Hogy gondolja ezt, a láva mellett ugrálni?!

– Hagyjon engem… maga melyik? – Jane megpróbálta kiszabadítani a karját.

– Johnstad vagyok. Azonnal menjen vissza!

– Dehogy megyek. Ráfújok még egy réteget. Tudnunk kell, hogy…

– Úristen! Nehogy kinyissa azt a palackot ilyen közel a lávához! Felrobban az egész!

Jane megszeppenve hagyta, hogy visszatereljék biztonságos távolságba. Leült egy sziklapárkányra és fújtatott. Eddig jól bírta a hőséget, de a védőruhában nem volt légkondicionálás, még a legegyszerűbb légkeringetés sem. Eszébe jutott a Callindra űrkikötőjének forrósága, ami tizenöt-húsz fokkal melegebb volt ennél, de ez sokkal rosszabbnak tűnt. Aztán megütötte a fülét az a sziszegés, amit húsz centádon át hallgatott az imént, és fölkapta a fejét.

Lent, a lávatenger partján két alak állt. Festéket fújtak a lánctalpra.

– Mit művelnek maguk odalent?! – csattant föl Jane, és megindult feléjük.

– Amit maga akart, Jane – felelte Johnstad. – A palackban semmi sincs, ami felrobbanhatna, de mondja meg őszintén, visszament volna, ha azt mondom, hogy csak lávaembernek szabad idelent dolgozni?

Jane dühösen kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Esze ágában se lett volna – folytatta Johnstad –, amivel megsértette volna a munkafegyelmet. Roylston visszarendelhette volna a felszínre, vagy akár haza is küldhette volna a Fominára.

Jane iszonyúan szeretett volna valamit a fejéhez vágni, de nem jutott az eszébe semmi. A legszívesebben beledobta volna Johnstadot a lávába. Mérhetetlenül idegesítette az is, hogy az itteniek sose teszik ki a rendfokozatokat, a legtöbbjükét nem is ismeri. Munkaruhát viselnek, rangjelzés nélkül.

De nem tett semmit. A férfinak igaza volt. Világosan megmondták neki, hogy nem mehet a láva közelébe, és meg akarta szegni ezt a tilalmat. Csak magát okolhatja, amiért becsapták.

26.

Két perccel később, amikor a két ember jelentette, hogy a láva még mindig felkúszik a kerámiafestéken, bár még tovább lassult, már teljesen megfeledkezett a sérelméről. Megint a lávára és az Auweliára volt dühös, és boldogan fogadta Hunter döntését:

– Menjünk zuhanyozni. Addig kitalálunk valamit.

Száz méterrel arrébb állították fel a mentesítő zuhanyt, ami nem volt több egy magas állványon elhelyezett szórófejnél és egy tartálynál. Adams intett neki, hogy lépjen be, aztán megnyitotta a csapot és belépett mellé.

A zuhanyból semmit sem érzett, azt se tudta volna megmondani, hideg volt-e vagy meleg. A festéket mindenesetre letakarította a ruhájáról, most már félrevonulhatott és kimászhatott belőle.

– Hű – mondta. – De jó hűvös van itt.

Az emberek nevettek.

– Persze, harminckét fok – mondta Leyland. – Nem akar fölmenni és valóban lezuhanyozni?

– Dehogynem, csak utána nincs mit fölvennem.

– Már hogyne lenne. Elfelejtette, hogy turistalátványosság vagyunk? Van tartalék ruha bőven. Nekünk is szükségünk lesz rá.

Valóban volt nekik. Az épület első emeletén volt két kis szoba rengeteg feliratozott fiókkal. Jane egyedül válogatott a *Női ruhák* jelzésűben, a férfiak a másikba mentek. Mindent megtalált, amire szüksége volt, a jelzések szerint akár társasági alkalmakra is lett volna ruha, de talált idevalót is, egy erős anyagú kezeslábast, hasonlót ahhoz, amit most viselt, csak az fehér volt, az új meg sötétkék.

Ahogy kilépett, valaki elirányította egy zuhanyozóhoz, ő pedig automatikusan követte, de igazából nem figyelt arra, amit csinál. Később sem. Gépies mozdulatokkal vetkőzött le és lépett a fülkébe, állította be a hőfokot és nyitotta meg a zuhanyt. De nem arra figyelt, amit a keze csinált.

Női ruhák. Ez állt a raktár ajtaján, alatta pedig egy jókora rubinkő. A látogatóknak szánt ajtókat auweliai drágakövek díszítették, mindegyiken egy-egy darab, beágyazva az ajtó anyagába.

Ez terelte a gondolatait a drágakövekre. Már egy ideje egyáltalán nem figyelt rájuk, jött-ment a lávajáratokon, a falakon ott sziporkáztak a drágakövek, de ő nem törődött velük. Pedig igazán gyönyörűek. Eddig azt hitte, azért, mert szépen csillognak a fényben, de nem lehet, hogy ennél többre is képesek?

27.

Gyorsan lezuhanyozott, aztán benyomta a fehér gombot, és alig tudta kivárni, amíg a forró levegő megszárítja a testét. Kiugrott a fülkéből, magára kapkodta a ruháit és felrohant a vezérlőbe.

– Hát maga? – kérdezte Roylston. – Azt hittem, zuhanyozik.

– Már megvolt. Beszélnem kell magával.

– Semmi akadálya. Üljön le, Jane. Mi a baj?

– Elolvastam azt a könyvet az Auwelia geológiájáról.

– Gratulálok. És mit tudott meg?

– Semmit. Az egész könyvben egyetlen hasznos információ sincsen.

– Hát akkor?

– A lávajáratok és a drágakövek.
– Mi van velük?
– Azt mondták… meg a könyvben is azt olvastam, hogy a járatokat a kövek fúrják ki. A könyvben még rajz is van róla. Én pedig elkezdtem gondolkodni. Nekünk is ezt kellene tennünk. Alagutat fúrni az óvóhelyhez.
Roylston hitetlenkedve nézett rá.
– Azt hiszi, hogy ez lehetséges?
– Azt. Ha a természet vak erői képesek rá, a technikának is meg kell tudnia csinálni.
A parancsnok elmosolyodott.
– Érdekes elképzelés. A természet vak erői csillagokat is képesek létrehozni, Jane.
– Akárcsak a technika – vágta rá Jane. – Csak még senki nem próbálta. De ha kiraknánk az űrbe egy sor atombontót, amik nagy mennyiségű hidrogént eresztenek ki szűk területen belül, szerintem előbb-utóbb csillag lenne belőle. És alighanem hamarabb, mint ameddig a hidrogénfelhők spontán sűrűsödése tart. Ha van egy kis szabadideje, kipróbálhatja. De előbb mentsük meg ezeket az embereket.
– Magának mindenre van válasza, Jane. Rendben, hallgatom. Kezdjük az egyszerűbb kérdéssel. Milyen irányból akar fúrni?
– Felülről. Pontosan az óvóhely bejárata előtti párkányt akarom eltalálni egy függőleges alagúttal. Gondolom, meg tudjuk határozni a megfelelő pontot a felszínen.
– Minden bizonnyal. Jó. És *hogyan* akar fúrni?
– Mesterséges fúrólávát akarok létrehozni.
– Micsoda?!
– Nagy nyomásra, nagy hőre és a drágakövekéhez hasonló keménységű anyagra van szükségünk. Nem látom be, miért ne lehetne ezeket megszerezni.
Roylston nem felelt azonnal. Hátradőlt a székén és gondolkodott. Jane nem sürgette.
– Magának nem mindennapi képzelőereje van, Jane – szólalt meg a százados kis idő múlva. Jane nem felelt. A valódi választ várta. De a távkom előbb szólalt meg.
– Itt Bishop. Lefújtuk a második lánctalpat, háromszoros réteggel. Nekimegyünk a következőnek.
– Feljöhetnének inkább zuhanyozni, a többiek biztos mindjárt készen vannak.
– Bírni fogjuk, Mr. Roylston!
– Maguk tudják.
A százados visszatette a távkomot a zsebébe. Komolyan nézett Janere, és megvakarta a fejét.

– Lássuk csak. Nagyon kemény fúrófej nagy nyomás alatt, nagy hő mellett. Ez nehezebb, mint gondolná. És van még két szempont, amiket nem említett.

– Éspedig?

– Hogy záros határidőn belül ideszállítható legyen, és olyan széles lyukat tudjon fúrni, amin át az embereket kiemelhetjük. Ez tovább nehezíti a dolgot. Apró lyukakat gond nélkül tudunk fúrni a szpongitba, de széleset…

– Egyszer el kell kezdeni, százados úr.

– Elég a név, mi itt nem sokat vacakolunk a rangokkal. Jól van, Jane. Átgondolom az ötletét. Egyelőre koncentráljunk a lánctalpas megoldásra, az is lehet, hogy az működni fog és megszűnnek a problémáink.

Jane ekkor már biztosan tudta, hogy nem így lesz. Nem mintha nem bízott volna a lánctalpakban, hiszen az is az ő ötlete volt. De sokkal jobban bízott az Auweliában. Már tudta, hogy az Auwelia megbízható bolygó. Hogy mit fog tenni, azt nem tudta, de a szándékait már ismerte. Itt akarja tartani az embereket. Meg akarja ölni őket. Az Auwelia gonoszságára biztosan építhet.

Újabb és újabb ötletekkel kell előállnia, mert az Auwelia ereje kifogyhatatlan, és mindenre tud valami választ. Addig kell ostromolnia az Auweliát az ötleteivel, amíg a bolygó elfárad és megadja magát. Vagy legalább egy kis időre kihagy a figyelme.

Ő pedig nem fog innen elmenni, amíg ez be nem következik.

28.

Huszonkettő hetvenkor a négy lánctalp ismét feltornyozva állt a lávába merítve. Jane ott volt a helyszínen, olyan közelről figyelte, amennyire csak engedték. Nem nézte folyamatosan, nagyon fárasztó volt a láva fényébe nézni, de a torony tetején egy robot ült, az úgyis szólt volna, ha látja a lávát felkúszni. És nem látta.

A lánctalpak már nem is emlékeztettek egykori önmagukra. A színük nem változott, mert a kerámiafesték ugyanolyan barnásvörös volt, mint a lapok eredeti bevonata; Hunter szangriavörösnek mondta. De tele voltak göcsörtökkel, dudorokkal, mert a festéket nem egyenletesen vitték fel; éppen ellenkezőleg, azt remélték, hogy az egyenetlenül felvitt festék megnehezíti a láva útját a lemezek között.

Huszonhárom órakor megint odafent volt, az Alfa tetején, és Cartwrightot figyelte, amint űrruhába bújik. Lemuel vitte ki targoncával a második lávajáróhoz, ami jó száz méterre várakozott. Ott fogják leszedni a lánctalpait, nem hozzák közelebb, az első gép roncsai útban lennének.

Minden úgy kezdődött, mint az elsőnél. Szétbontották a lánctalpakat, aztán biztonságos távolba húzódtak a targoncákon. Cartwright nyugtázta a vételt.

– Akkor kezdjük mondjuk a bal elsővel. Fel! Két méter, leáll. Motor indít!

Alig hallatszott, ahogy lefut a lánctalp. Nyilván rosszul terjed a hang a ritkább levegőben, bár a lélegzésnél nem érződött.

– Stabilizálva. Jöhetnek!

Egy targonca befutott a gép alá és kihozta a talpat.

– Bal első le… A fenébe!

Jane összerezzent. Ahogy a láb leért a talajra, a gép dőlni kezdett abba az irányba. A recsegés már sokkal jobban hallatszott. Hirtelen fémes pendülés, és a futómű levált a lábról, ami több métert kilendült oldalirányban, aztán visszacsapott. Szikraeső zúdult a homokra, ahogy nekiütközött a futóműnek.

– Szétment az egész! – ordította Cartwright. – Felhúzom a jobb hátsót és ledöntöm!

– Várjon – kiáltott rá egy hang, Jane nem ismerte föl. – Meddig tudja tartani?

– Kiment a stabilizátor, talán egy percig!

– Az elég. Hat óránál közelítünk, húsz méterre vagyunk.

– Megőrült, Hunter? Magukra szakadok!

– Maga csak tartsa!

A targonca befutott az imbolygó géptörzs alá. Egy méterre lehetett csak a leszakadt futóműtől, amikor két alak ugrott ki belőle. Bukfenceztek egyet a homokon, aztán berohantak a lávajáró hasa alá. A targonca közben nekiütközött a futóműnek és megállt.

– Rendben van, Cartwright! Lassan engedheti!

– Középen vannak?

– Igen. Figyeljük a helyzetét.

– Vettem. Stabilizátor kilenc… nyolc… – A láb ereszkedni kezdett, s rátaposott a targoncára. A szikráktól alig látszott, hogy mi történik. – Hét… hat… leáll. Úgy látom, tartja!

– Mi is úgy látjuk. Hat óra felé távozunk, a hátsó lábak között.

– Szép munka volt, Hunter – mondta a pilóta fújtatva, és megvárta, míg azok bejelentkeznek, hogy elhagyták a veszélyzónát.

Jane ekkor vette észre, hogy percekig nem lélegzett. Most nagy levegőt vett és megtörölte a homlokát. Cartwrightnak igaza van, Hunterék megőrültek. Tönkretettek egy targoncát csak azért, hogy a lávajáró néhány perccel tovább maradjon állva. Úgyis fel fog dőlni.

Halk surrogást hallott lentről. Áthajolt a korláton. Egy új targonca sietett ki az épületből, s a lávajáró felé vette az irányt. No jó, ebből leg-

alább van tartalék. De bajuk is eshetett volna. Ebben a pillanatban valami durrant, és a targoncából lángnyelvek csaptak föl.

– Ég a kis mocsok – szűrte Cartwright a foga között. – Az elzáró persze nem működik.

– Megyünk, hadnagy – felelte egy hang. – Hét óra, ötven méter!

– Vigyázzanak a kábelekkel, mindhárom rendszer aktív.

– Vettük!

Az egyik targonca lefékezett a lávajáró mögött, két ember ugrott ki belőle, és a gép teste alatt a tűzfészek felé rohantak. Jane csak azt nem értette, hogy miért közlekedik mindenki a gép alatt. Észre se vette, hogy hangosan is kimondta a kérdést, csak Roylston válaszára kapta föl a fejét.

– Mert jelenleg nem várható, hogy összeroskad, csak az, hogy feldől, Jane. Alatta elég biztonságos.

– Értem. De valamit ki kell találnunk, Mr. Roylston, mert egy gép még hátravan, és ez egyre veszélyesebb.

– Egyetértek, de most ezen legyünk túl.

A két ember közben eloltotta a tüzet. Visszafutottak a targoncájukhoz és elrobogtak.

– Hát jó – mondta Cartwright –, akkor folytassuk. Statikailag a jobb hátsót kell most emelnem, de jobban örülnék, ha a bal hátsó lánc már lent volna. Mert ha feldől, akkor a bal hátsóval nem egykönnyen birkózunk meg, még ha épségben is marad… amit kétlek. Ez már csak balra dőlhet. Mi a véleményük?

– Szerintem ha a bal hátsót felemeli – mondta Simms –, azonnal dőlni fog. A targonca nem fogja megtartani.

– Én is a jobb hátsóra szavazok – tette hozzá Roylston.

– Negatív – jött egy újabb hang. – Itt Jones kadét. Elvégeztem egypár számítást. Ha a jobb hátsót emeli fel, akkor a bal hátsóra kell tennie a súlypontot. Ez csak akkor működik, ha előtte behúzza a jobb elsőt és balra stabilizál. Csak ahhoz meg útban van a leszakadt futó.

– Világos – felelte Cartwright. – Szép munka. Ki tudják vontatni?

– Már úton vagyunk – válaszolta Maynard –, öt óra felől érkezünk, száz méter. Ötven méter… itt vagyunk, négy óránál. Három óra… két óra… kívülről kerüljük a jobb elsőt, tizenkét óránál vagyunk. Tíz méter a mellponttól. Mindjárt vontatókötélre vesszük.

– Maynard! – csattant fel Harper hangja. – Kettő-négynél kitörés, húsz másodperc, tűnjenek onnan!

– Vettük, balra megyünk!

Jane egy pillanat múlva meglátta a lávajáró eleje mögül kirohanó két alakot. Nem mentek messzire. Kisvártatva pedig piros fény villant a gép túloldalán, valahol ott, ahol egy kék lávafolyam húzódott, nem messze a

mellső lábaktól. Maynardék azonnal indultak visszafelé, nem túl sietősen.

– Ez kész – jött a hang. – Telibe kapta. Ebből már nem lesz újra targonca. A futókat nem érte, két méterrel előttük állt meg. Kettő-kettő és kettő-hét között harmadfokú foltosodás, a terület járhatatlan.

Jane automatikusan bólintott. Hát persze. Az Auweliának megvannak a saját elképzelései, amikbe nem illik bele, hogy ők idekint szabadon sétálgassanak és járműveket törjenek össze. Ez a lávakitörés neki csak egy apró szusszanás volt, még annyi se, és tönkretett egy targoncát. Ha akarja, ugyanúgy elpusztíthatja a lávajárót is. Vagy az egész komplexumot. A négyessel már megtette. Csak százhúsz centádra leállította az ambiens rezgését, és bumm.

Balról narancssárga fény villant a messzeségben. Alighanem kitört egy vulkán vagy felrobbant egy hegylánc, ki tudja. Ezeket az embereket egyáltalán nem izgatja. Száz ilyen történik körülöttük naponta. Most éppen egy lávaömlés elpusztította az egyik targoncájukat, semmiség, mindennapos eset. A bolygónak éppen ilyen kedve volt. Odalent már kifutott az épületből egy új targonca és a lávajáró felé sietett, de Jane nem törődött vele. Gondolataiba merült.

Az Auwelia gonosz és könyörtelen. Megölte volna azt a két embert, ha nem elég gyorsak, vagy ha Harper nem figyelmezteti őket idejében.

Csak akkor győzhetik le, ha ők is gonoszak lesznek és könyörtelenek.

29.

A leszakadt futóművet így hátrafelé vontatták ki. Épp hogy elindultak vele, amikor megint megszólalt Jones:

– Mondja, Mr. Cartwright, átgondolta már a műveletet, amit javasoltam?

– Hogy érti a kérdést, Mr. Jones?

– Fizikailag. Hátra- és behúzni a jobb elsőt, az öt mozdulat a vezérművön. Föl, hátra, elfordít, középre, le. Közben a másik kezével három mozdulat a stabilizátoron, kiemel, átigazít, lezár. Mivel fogja kezelni a többi kapcsolót?

– Ha így teszi föl a kérdést, nem gondoltam át. Eléggé ösztönösen vezetem a gépeket. A többi kapcsolóval meg nem bíbelődök, ráér utána.

– Ha közben nem vezérli meg a futókat, uram…

– Csak Cartwright. De, meg lesznek azok vezérelve, Mr. Jones. Azzal a két kezemmel, ami van, nincs már időm újakat növeszteni.

– Éppenséggel van, Mr. Cartwright. Kadétok vagyunk, megtanultunk gyorsan űrruhába ugrani. Két perc alatt ott van egyikünk.

– Szükségtelen. A lift ugyanis…

– Dróton is fel tudunk menni.
– Tudom. És köszönöm. De egyedül fogom megcsinálni.
– Értettem, Mr. Cartwright – felelte Jones. Jane is tudta a szabályt. Egy képzett űrhajós nem vitatkozik egy másik űrhajóssal, amikor az már véglegesen eldöntötte, hogy egyedül vállalkozik egy veszélyes feladatra.
– Itt Sanderson – szólalt meg egy új hang a távkomban. – Hat óránál, húsz méteren vagyunk és távolodunk a futóval.
– Vettem – felelte Cartwright. – Akkor hát lássuk. Behúzom és kistabilizálok. Indít!
Egy-két másodpercig nem történt semmi, pedig Jane nagyon figyelt. Mire rájött, hogy a pilóta alighanem vadul nyomkodja a gombokat, már meg is mozdult a jobb első láb. Egy egész kicsit fölemelkedett, aztán megindult hátra, menet közben elfordult a hossztengelye körül, és ferdén folytatta útját az átellenes láb felé. A gép teste lassan hátrabillent, bár nem vészesen, néhány foknyit talán. A láb végtelen hosszúnak tűnő, talán tíz másodperces utazás után egy hangos nyekkenéssel megállapodott, és máris megszólalt a pilóta hangja:
– Jobb hátsó fel!
Mire kimondta, hogy motor indít, a lávajáró már erősen megdőlt balra, de valamiképpen szilárdan állt. A lánctalp lefutott, egy targonca berohant érte és kirángatta. Cartwright lecsapta a jobb hátsót, a szó szoros értelmében, valósággal belevágta a homokba. De ez nem tört össze, egyelőre szilárdan kitartott.
– Végre valami jó hír. Jobb első lassan fel!
Megemelte a lábat. Hangos ropogás, az összezúzódó fém sikolya, és a lávajáró dőlni kezdett előre, megállíthatatlanul. A bal első láb a talajba passzírozta a targoncát. Aztán hirtelen megállt a dőlés. A lávajáró mozdulatlanná dermedt, negyvenöt fokos szögben előre dőlve. A hátsó lábak egyenesen álltak, a bal lánctalppal együtt, a jobb üresen. A törött bal első most még tovább zúzódott, csonkja tartotta csak a gép elejét. A jobb első egyáltalán nem látszott, valahol a gép hasa alatt volt. Jane szemszögéből nem látszott, hogy a fülke eleje talajt ér-e már, de némi tűnődés után belátta, hogy nem, még magasan a talaj fölött kell lennie, Cartwright pedig most alighanem húsz-harminc méter magasból egyenesen az iménti lávakitörés helyszínére lát rá. Meg a felgyújtott targoncára.
– Ez kész – szólalt meg a távkom hosszú szünet után. – Az egész rendszer kiment. Életjelek vannak, de motorikusan semmi. Mi a helyzet odakint?
– Itt Hunter. Nem valami rózsás. A bal hátsón rajta van a gép teljes súlya, a jobb első szinte összeér vele, az tartja egyensúlyban… már amennyire. Ha hozzányúlunk, ránk zuhan. Fel kell dönteni. Ki tud jutni? Harper, küldheti a játékokat.

Milyen játékokat, kérdezte Jane döbbenten, de persze nem hangosan.
– Egyelőre fogalmam sincs – felelte a pilóta. – A vésznyitók nem működnek. Megpróbáltam lerobbantani a tetőt, de az se működik. Ebből űrkonzerv lesz.
– Itt Roylston – szólalt meg a parancsnok. – Szervezzük meg. Hunter csapata maradjon a gépnél, szabadítsák ki Cartwrightot és szereljék le a talpakat. Közben pedig kérek egy csapatot a harmadik géphez, intézzük el azt is, túl soká tart ez az egész. Rögtön indulok beöltözni, én viszem a harmadikat.
– Negatív – felelte Cartwright. – Én jobban vezetek, mint maga, én ölöm meg a harmadikat is.
– Időbe telik, amíg kijut onnan…
– Ahogy az is, hogy maga beöltözzön. Néhány centád múlva kint vagyok, a második csapatnak felállni is beletelik annyi időbe. Nem vitatkozunk, én viszem.
– Rendben van – sóhajtotta Roylston.
Jane nem hitt a fülének. Ezek az emberek végeredményben űrhajósok, vagy mi az ördög. Katonák. Nem a Katonai Főparancsnokságról, csak az interplanetárisoktól, de katonák. Rendfokozatokkal, szolgálati rangsorral. Cartwright csak hadnagy, Roylston meg százados, és itt ő a parancsnok. Akkor hogyhogy nem Roylston dönt egyszemélyben?

30.

Cartwright valóban nagyon hamar kint volt. Egy újabb targonca robogott ki az épületből, egy ládával az emelővilláján. Megállt a tönkretett lávajáró mögött, alig tíz méterre, a két ember leugrált róla és kirántott egypár holmit a ládából. Jane távcsövön át próbálta kivenni, hogy mik azok, és egy lézerfűrészt fel is ismert. A másik tárgy antigravitációs minidarunak bizonyult; késedelem nélkül felbocsátották, az egyik ember hámot csatolt magára, ráakasztotta a daru kampójára, és bólintott. A társa elindította a darut, és a rajta függeszkedő emberrel olyan ügyesen kormányozta a lávajáró fülkéjéhez, mintha naponta ezt csinálná. Sajnos innentől már takarásban volt, de Jane könnyen el tudta képzelni, mi történik. A lézer alighanem úgy vágja a fülke burkolatát, mint kés a vajat. Cartwright kimászik, belekapaszkodik a darun lógó emberbe… ugyan, dehogy. Űrruhában van, egyszerűen leugrik. Azaz mégse, mert odalent lávafoltok vannak.
A pilóta lent a talajon jött elő a gép mögül, egyedül. Fellépett a két társa által otthagyott kocsira és elindította. Csak aztán szólalt meg.
– Úton vagyok a harmadik géphez. Davisék hozzálátnak a másodikhoz.

– Itt Harper. Az ötös komplexum hívott, elindulnak hozzánk némi felszereléssel.

– Milyen felszereléssel? – kapta föl a fejét Jane.

– Főleg tűzálló festék, de hoznak némi kéziszerszámot és legfőképpen saját magukat. Kelleni fog minél több kéz. A nyolcasok még várnak, de jönnek, ha kellenek. Rogers hívott a Fomináról, kérdezi, hogy mit hozzon.

– Targoncákat – dünnyögte Jane, nem gondolva rá, hogy a mikrofonja be van kapcsolva.

– Legyen nyugodt, azokat már rakodják – felelte Harper.

Jane kicsit zavartan bólintott, bár ezt Harper úgyse látja. Közben a második lávajáró mellett kisebb csapat tűnt fel, négy targonca és vagy egy tucat ember. Davis a hármas komplexum parancsnoka volt, századosi rangban, ő vezette őket. Az *Urania* kadétjainak egy része is ott volt. Hosszas küzdelem vár rájuk, amíg kiszabadítják azt a két lánctalpat.

Így is volt. Először két minidaruval feldöntötték a gépet, aztán addig vágtak és daraboltak, amíg hozzá nem fértek a futóművekhez. Akkor nem kevés bíbelődéssel kiszabadították a megfelelő kábeleket és áramot adtak rájuk, hogy lefuttathassák a láncokat; ehhez persze a levegőbe kellett emelni a futóműveket. Az első sikerült is, de a másodiknál tönkrement az egyik daru, nem bírta a terhelést. Ezt a láncot csak később szerelték le, amikor az ötös komplexum emberei megérkeztek és hoztak magukkal egy új darut.

A harmadik lávajáróval Cartwrightnak meglepően egyszerű dolga volt. Sorban fölemelt és lerakott három lábat, s a gép továbbra is megállt rajtuk, lánctalpak nélkül. Csak amikor a negyediket, a bal hátsót emelte föl, akkor dőlt el az egész gép, jobbra, így a bal hátsó a levegőbe került és könnyen le lehetett szedni a talpát.

A tűzálló festéket ekkor már idefönt vitték fel a lánctalpakra, a hely is több volt és az emberek meg sem izzadtak a védőruhában. Jane is dolgozott, egy jó bolygóóra hosszat fújta a talpakat, nem is számolta, hány darabbal foglalkozott.

Az utolsó lánctalpat huszonnégy hetvenkor cipelték helyére a robotok. Még várniuk kellett, hogy a lemezek lehűljenek, hiszen építkezés közben többször érintkeztek a lávával. Addig nyolc ember lávaruhába bújt.

Jane először látta őket így öltözve. A lávaruha kék volt, amolyan középkék színű, mint az őrnagyi rangjelzés csíkjai. De ez csillogott. Egészen vékonynak tűnt, nem vastagabbnak, mint egy közönséges ruha. Persze teljesen zárt volt, akárcsak egy űrruha. Amikor fölvették, a többiek rájuk adták a hátizsákjukat. Négyen fejenként ötven lávaruhát vittek vékony hengerbe fölcsavarva. Ezeknek nem volt sisakjuk, hanem a ruha anyaga a fejet is beborította, és az arc előtt félig fényáteresztő réteg biz-

tosította a kilátást. Belátni nem nagyon lehetett rajta, az emberek arca szinte eltűnt mögötte. A másik négy ember vitte az oxigénpalackokat, ötven-ötven K osztályú minipalackot, amik csak két órára elegendő levegőt tartalmaznak, de hát annak is bőven elégnek kell lennie. Hiszen csak annyi időt töltenek lávaruhában, amíg végigsétálnak ezeken a lánctalpakon.

Adams, Leyland, Hunter, Singer, Bishop, Weston, Rice és Rivera óvatos léptekkel, egymástól meghatározott távolságot tartva végigment a lánctalphídon. Bailey, a lent ragadt vezetők egyike kinyitotta nekik az óvóhely ajtaját, ők pedig besétáltak.

Jane is hallotta a távkomon át a kétszáz turista üdvrivalgását, amivel fogadták őket.

Ő nem tudott örülni. Nem is akart. Majd… ha az összes ember biztonságban a felszínen lesz.

31.

Huszonnégy kilencvenkor Watkins jelentette, hogy mindenki felvette a lávaruhát, útra készek. Huszonnégy kilencvenegykor kinyitották az óvóhely ajtaját, és az első csoport megindult. Öt turista, öt erős férfi, hogy bátorságot öntsenek a gyengébbekbe. Hatodikként Bailey. Lent a lánctalpakból rakott hídon négy beöltözött lávaember: Sanderson, Mitchell, York és Harrison, húsz-huszonöt méterenként.

Huszonnégy kilencvenkettőkor lépett az első turista a hídra. Harper néhány pillanattal később jelentette, hogy az ötös komplexum legénysége megérkezett. Fölöslegesen rakodták fel a tűzálló festéket, gondolta Jane.

Huszonnégy kilencvennyolckor a hat ember megérkezett a szilárd, lávamentes talajra. Ahogy elhaladtak Jane mellett, fölemelt hüvelykujjal üdvözölték. Az arcuk persze nem látszott a ruha alatt. Ugyanekkor az óvóhelyről elindult a második csoport, most már tízen, öt férfi és öt nő, Rice és Hunter kíséretében.

Huszonöt óra egy centádkor Jane fölkapta a fejét. Valami megváltozott. Furcsa némaságot érzett, pedig eddig se volt zaj a lávajáratban. Automatikusan elfordult, hogy a többiekre nézzen, és meglátta, hogy Simms, Roylston és Maynard szinte egyszerre emeli fel a karját és néz az órájára.

Akkor megértette. Megszűnt az ambiens rezgés.

32.

– Rezgésszünet huszonöt egy – mondta Roylston a távkomjába. – Mit lát, Harper?

– Nyomásnövekedések – jött a válasz. – Allwood tizenöt, Hampton tizennyolc, Chester tizenhét. A többin nyolc alatt… kis türelmet.

– Itt Lewis – jött egy új hang. – Azonnal ott vagyunk a vezérlőben.

Ezek nyilván az ötös emberei, a többiek nevét Jane már mind hallotta.

– Figyelem – mondta Harper. – Clancy tizenkettő, Weaver tizenhat. Hampton harminc… harmincöt. Weaver zuhan, Hampton emelkedik, már harminckilenc!

Jane hirtelen előkapta a távkomját és két gombnyomással kikereste rajta a komplexum térképét. A Hampton akna sincs messze tőlük. Ők a Weaver közvetlen közelében vannak, ha az a rész járható lenne, akkor végigmehetnének a Juliet járaton, ami egy elágazással a Kilóban folytatódik, a Kilo pedig a főjárat, a Helios utolsó kereszteződése a déli vége előtt. A déli vége pedig a Hampton akna. Nocsak, hiszen a nyomásértékeket ki lehet tenni a térképre. Megnyomta a gombot. Az aknák mellett számértékek jelentek meg, a növekvők pirossal, a csökkenők zölddel.

Tizenöt mélyakna van a komplexum területén, a bolygó kutatásában részt vett geológusokról nevezték el őket. Öt aknában csökkent most a nyomás, és növekszik három, négy, öt…

De ahogy számolta, egy piros szám hirtelen zöldre váltott, messze nyugaton, az Ashton akna nyomása eddig növekedett, most viszont csökkenni kezdett. Ugyanakkor a komplexum északi végében a Baxter akna nyomásmérője piros színre váltott. A Baxter fölött egy épület van, a Xi jelű.

A számok egy pillanatra mind pirosra váltottak, aztán zöldre. Megremegett alatta a talaj, és a távkom megint beszélni kezdett.

– Szünet vége, három centád volt. Gamma négyes rengés a Stafford hat-kettő alatt. Riadó lefújva.

– Negatív, Harper – felelte Jane anélkül, hogy sejtelme lett volna róla, miért mondja. – Ne fújja le a riadót!

– Vettem. Figyelem, készültségi állapot! Mi történt, Jane?

– Semmi. Figyelje a nyomásmérőket!

– Vettem. Most csendes, csak néhány aknán emelkedik.

– Úgy van – mondta Jane. – Emelkedik a Baxter, a Samuels és a Bowles. Most már a Chester is.

– Igen, de alacsonyak az értékek – szólt közbe Roylston.

– Ne az értékeket figyelje! Azt nézze, hogy hány aknán emelkedik. Csak a darabszámot!

– Hat – mondta Harper. – Már hét. Most az Ashton visszavett, megint hat. Hova akar kilyukadni?

– Valami történik – mondta Jane határozottan. – Mozgásban van alattunk az Auwelia.

– De Jane – felelte Roylston –, az Auwelia *mindig* mozgásban van.

– Akkor is.

– Rendben – mondta Harper. – Tartjuk a készültséget, az ötösök egyelőre maradnak a vezérlőben.

Közben a második csoport Rice-szal és Hunterrel megérkezett a biztonságos szakaszra, és el is indultak fölfelé. Már úton volt a harmadik csoport, a nyolc gyerek tizenkét szülővel, kíséretként Adams, Leyland, Rivera és Weston. Ugyanekkor Maynard, Wilcox, Keyes és Johnstad, az egyes komplexum négy embere elindult helyettük az óvóhelyre.

– Jane – lépett oda hozzá Roylston. Jane felpillantott a távkomról, egy ideje állandóan a nyomásmérők térképét figyelte. – Tessék a ruhája.

Értetlenül nyúlt a kis csomagért, fölnézve a parancsnok arcára.

– Mit csodálkozik? Maga rendelt el készültséget. Úgyhogy most mindenki lávaruhát vesz, aki a járatokban van. Maga is.

Jane sóhajtott és öltözni kezdett.

33.

Huszonöt óra hat volt, amikor felvette a lávaruháját, kissé szkeptikusan, ámbár ő maga állapította meg, hogy az Auwelia a vesztükre tör. Ahogy a fejére húzta és lezárta a csuklyát, megszűnt Jane Carson lenni – már csak a termetéről lehetett felismerni az egyforma kék alakok között. Meg a mellén és a hátán levő jelzésről: WK. Whisky Kilo. Így fogják szólítani egymást, ha nem tudják, hogy a másik kicsoda.

Huszonöt óra tizenkettőkor a gyerekek, a szülők és kísérőik átértek a hídon. Jane kicsit fellélegzett. Legalább a gyerekek biztonságban vannak, már amennyire biztonságról lehet beszélni ezen az őrült bolygón. Ugyanekkor elindult a következő csoport, húsz ember, Singer és Dickson vezetésével.

Huszonöt óra tizenötkor megint kimaradt az ambiens rezgés. Jane éppen a nyomásértékeket figyelte, és azt látta, hogy hirtelen mindegyik szám fehér lesz. Fehér, vagyis nem növekszik és nem csökken. Nagyon alacsonyak is voltak, némelyik aknán tíz alatti szám, de sehol sem több tizenháromnál. Most valami történni fog, gondolta Jane – és egy másodperc múlva történt is.

– Rezgésszünet tizenötkor – mondta Roylston. – Mindkét csoport siessen! Egyelőre ne indítsanak újabb csoportot!

A húsz turista baj nélkül megérkezett, velük a négy lávaember is, akik most levonultak a hídról. Jane le nem vette a szemét a távkomról. Az értékek megint emelkedtek, méghozzá gyorsan.

– A Gibben baj van a kiegyenlítéssel – szólalt meg Harper. – Harminckilenc és emelkedik, negyvenöt… tűnjenek el onnan, Roylston!

Jane is látta a számot. A Gibb akna közvetlenül mellettük volt, az Echo járaton, kevéssel a kereszteződés után.

A lávaemberek villámgyorsan fölkapkodtak néhány holmit a legfontosabbak közül, és megindultak a kereszteződés felé.

– Mire vár, Jane? – lépett oda egy kék alak XJ jelzéssel, aki Roylston hangján beszélt. – Azonnal induljon, futás!

– De hát…

Nem folytathatta. A százados megragadta a vállát, megpördítette és taszított rajta egyet.

– Nehogy megálljon. Húsz másodperc múlva jelentkezik az Echo járatból, ez parancs. Végrehajtani! Harper, mi a helyzet?

– Még tartjuk, de kéken áll. Már ellennyomást kell adnunk…

Jane csak félig figyelt oda, olyan gyorsan száguldott az egyenetlen talajon, ahogy csak mert. Itt eddig senki senkinek nem adott *parancsot,* mindenki úgy intézkedett, mintha civilek lennének, akiknél nincsenek rendfokozatok. Ha most egyszerre parancsolnak neki, és valósággal kilökik a helyszínről, akkor csak egyet tehet: engedelmeskedik. Mert ha nem, akkor már pontosan tudja, hogy mire számítson. Fölkapják, kiviszik, aztán bezárják addig, amíg föl nem tehetik az első hajóra. A Fominán pedig eljárást indítanak ellene parancsmegtagadásért, aminek az ő esetében egyetlen következménye lesz. De arra rágondolni is borzalmas. Kirúgják a navigátoriskolából, ahova csodával határos módon került be, sokkal fiatalabban, mint ahogy bármilyen szabály megengedné…

Megállt és fújt egyet. Az Echo járatban volt, egy csapat lávaruhás között. Arról fogalma se volt, hogy benne maradt-e a húsz másodpercben, de azt Roylston úgyis csak a nyomaték kedvéért mondta. Fölemelte a távkomot, hogy beleszóljon, de a mozdulat közben rájött, hogy a lávaruhának megvan a saját mikrofonja.

– Carson az Echóban – mondta. Válasz nem érkezett, kurta vezényszavak röpködtek, mint eddig is. Visszafordult. A Juliet járatban még néhány ember tett-vett, nagyon gyors mozdulatokkal, felszerelést hajigáltak a robotok hátára, amik aztán sietve megindultak feléjük.

– Kész – mondta Roylston –, indulás! Harper?

– Ötvenkettő, de már alig van tartalékunk, igyekezzenek!

– Igyekszünk. Mindenki a Whisky járatba, gyerünk!

Mielőtt elindult, Jane balra pillantott, a Gibb akna irányába. Ekkor értette meg, miért lett mindenkinek ennyire sietős. A lávajárat padlója emelkedett abban az irányban, és a Whisky járat felé lejtett. Vagyis a Gibb akna szája *fölöttük* van. Ha az is kitör, itt mindent elönt a láva.

Huszonöt huszonnyolckor megtudta, hogy igaza volt. Alighogy befordultak a Whisky járatba, megremegett alattuk a talaj. A Gibb nyomásér-

téke hatvanháromról felugrott száztízre, és Harper lesújtva közölte, hogy kitört.

– Lehetetlenség volt megfékezni. Csoda, hogy idáig kitartott. Sárgaláva az Echón.

– Igen, már közeledik – felelte Sanderson, aki harmadmagával kint állt az Echo járatban és kelet felé figyelt. Néhány pillanat múlva a járat falai sárga fénybe borultak, a három ember pedig néhány lépéssel elhagyta a helyszínt és bejött a Whiskybe. A láva néhány pillanattal utánuk jött, elég gyorsan, de nem száguldva. A Whisky járat elejét is elöntötte, aztán nem jött tovább, ez neki emelkedő volt.

– Hát ez kész – mondta Simms. Nekitámaszkodott a falnak és kinyitotta a ruháját. – Órák óta küzdünk, és rosszabb a helyzet, mint amikor elkezdtük.

– Nem! – csattant föl Jane, és letépte magáról a csuklyát. – Az emberek negyedrészét már kihoztuk. Köztük az összes gyereket. Mostantól a többiekért harcolunk, akárhány járatot önt el a láva!

34.

Jane az Alfa épület előcsarnokában ült és a térképet tanulmányozta. Már egy jó ideje.

Most két járat van elöntve, az Echo és az India. Az Echo ugyan csak a Gibb aknáig, de az azon túl levő része nem is érdekes. Mindkét járat nyugaton a Heliosnál ér véget. Az India keleti vége a Julietbe torkollik, ami összeköti az Echóval. Az India közepén van a kitört Clancy akna, nyugati végénél az óvóhely az emberekkel. Az Echón, a Juliet torkolatán valamivel túl a szintén kitört Gibb. A Juliet közepén, az India kereszteződésében pedig a Weaver, ami szerencsére nem tört ki, ez nyeli el a Clancy lávájának nagy részét. A többit mindkét járatból a Helios vezeti el.

Az óvóhely még száz méterre sincsen a Helios kereszteződésétől. Csakhogy éppen ezen a szakaszon a járat kissé összeszűkül, a láva pedig feltorlódott, vagy két méteren áll a szintje. Az Indiához egészen közel csatlakozik a Helios túloldalára a Hotel járat, már abba is beömlött a láva, fele hosszig elborította; a másik fele emelkedő, azt még nem.

A Helios középső szakaszán járni is csak a nyugati oldalon lehet, a keletit két helyen megszakítják a lávafolyamok. Lent, a Helios közepén húzódó csatornában persze az Echótól délre minden láva alatt van.

Az elárasztott területet legcélszerűbben a Delta épület felől lehet megközelíteni, vagyis délnyugatról, az ellenkező irányból, mint ahol most vannak. A Delta a Papa járat fölött van, amit a Golf köt össze a Heliosszal. Ha az ember a Golfnál balra fordul a Helioson, észak felé, akkor

eléri a Foxtrot járatot, ami kelet felé a Julietbe torkollik. A következő pedig az India. Ha dél felé fordul, akkor a Kilo járathoz ér, a Helios legdélebbi kereszteződéséhez. A Kilo is a Julietbe torkollik.

De bármerről megy az ember, csak egyvalamihez érhet el: lávához. Az India keleti részét és a Juliet első métereit letakarták a lánctalpakkal, a kamerák szerint változatlanul kint vannak a lávából, akár járni is lehetne rajtuk. De most már a Juliet az Indiától egészen az Echóig láva alatt van, mert a folytatását meg a Gibb akna lávája árasztotta el. Van még egy lávajárójuk, meg az ötös komplexumból is hoztak egyet, és persze van egy a nyolcasnak is. Az még három. Ha az Echo járat nem lenne láva alatt, azoknak a lánctalpait föl lehetne használni a Juliet maradékának biztosítására. De láva alatt van.

Az India nyugati vége pedig megközelíthetetlen. A szűk járatvégből kiömlő láva szétterül a Helios csatornájában, jó húsz méteren át fölfelé folyik, északnak, mert az enyhe emelkedőn fölviszi a lendület, s csak aztán fordul vissza délnek. Fizikai lehetetlenség itt építkezni, egyszerűen nincs hely a robotok mozgásához. Antigravitációs robotokkal persze meg lehetne oldani, berepülnek a területre és ledobják a lánctalpakat. De a láva fölött nem alakul ki stabil erőtér, és különben is, az egész rendszerben nincsenek olyan antigravitációs robotok, amik elbírnák a lánctalpak súlyát és beférnének a járatokba. Máshol se nagyon. Azok a minidaruk, amikkel Davisék dolgoztak odafönt, fel tudták dönteni a sérült lávajárót, hogyne tudták volna, addig tolták, amíg fel nem borult. De hát egy dolog megtolni valamit, és egészen más azt a borzalmas tömeget fölemelni és finom manőverezéseket végezni vele. Talán két-három tucat daruval sikerülne, ha képesek lennének összehangolni a mozgásukat, de annyi nincs a Fominán se.

– Jane, itt Simms, merre van? – szólalt meg a távkom olyan hirtelen, hogy összerezzent. Fölvette.

– Az előcsarnokban, a lift mellett.

– Feljönne a vezérlőbe?

– Persze.

35.

– Sokat töprengtem – mondta Roylston. A vezérlő közepén ült egy operátori szék karfáján, és nagyon fáradt volt az arca. – Például azon, hogy nem lett volna-e jobb ötlet, ha egyszerre indítunk el mindenkit, nem csoportokban.

– És mire jutott? – kérdezte Jane.

– Hogy nem. Bármelyik akna kitörhetett volna, a lift pedig nem tud kétszáz embert egyszerre felhozni. Jobb így, hogy akiket kihoztunk az

óvóhely viszonylagos biztonságából, azok egyből feljöttek. Egyébként Rogers már úton van értük… de nem erről akartam beszélni. Vegyük elő újra azt az ötletét a mesterséges fúrólávával.

– Jó – felelte Jane szenvtelenül. Pontosan tudta, hogy ez az ötlet előbb-utóbb elő fog kerülni, mert az Auwelia ellen a világ minden ötlete sem elegendő. Nem is ez zavarta.

– Nagy nyomás, nagy hő, nagyon kemény anyag – sorolta Roylston. – Az imént felhívtam a Fominát, ugrasztják a megfelelő szakértőket és átnézik, hogy mijük van.

Jane oda se figyelve bólintott.

– Valószínűleg sült pulykát hoznak magukkal, és néhány falevelet.

Jane bólintott. Aztán fölkapta a fejét.

– Hogy mondta?

Roylston nevetett. – Látom, figyel rám.

– Elnézést. Csak elgondolkodtam, ez minden.

– Észrevettem. És min?

Jane nem akarta megmondani. Azon, hogy az Auweliának pillanatokba telik kitalálni valamit, hogy a fúrás is csődöt mondjon. Neki pedig erre nincs már több ötlet a tarsolyában. Ennyi telt. Ha a fúrás nem segít, valaki másnak kell előállnia a következő ötlettel.

– Csak próbálok kitalálni valami újat – felelte. Végeredményben így is volt.

– Sok sikert hozzá – mosolygott a százados. – Az eddigi trükkjeinket is maga találta ki. Azt is, amit most csinálunk.

– Mit csinálnak? – kapta föl a fejét Jane. Egy ideje egyáltalán nem foglalkozott a térképen kívüli világgal.

– Élelmiszercsomagokat állítunk össze, és falmászó robotok viszik majd le nekik. A felhozottak egy része dolgozik a csomagokon, amíg a hajó megjön értük.

– Kössenek a hátukra csövet is.

– Miféle csövet?

– Vízvezetéket. Mármint a robotok hátára gondoltam…

– Vagy úgy. A látogatók furcsán festenének csővel a hátukon. Miért kössünk rájuk csövet?

– Mert az Auwelia bármikor felégetheti a vízvezetékünket, de így lesz egy tartalék. Mert nyilván nyugat felől küldi a robotokat az Indiába, nem?

– De. Jó, köttetek rájuk csövet. De nem erről akartam beszélni, hanem a maga fúrási tervéről. Van egy vázlatos terv, amit eddig össze tudtunk hozni. Szeretném, ha megnézné és elmondaná róla a véleményét.

Átnyújtott egy gépet. Jane elvette, bólintott és tanulmányozni kezdte. Hamar föladta. Műszaki halandzsa volt az egész, tele érthetetlen rövidítésekkel és képletekkel. Szólni akart, hogy ő ezt nem érti, de ekkor felbolydult a vezérlő.

36.

– Rezgésszünet huszonöt hatvankettőkor!

– A Bowles harmincöt és emelkedik.

– A Rogers negyven.

– Erős magnetikus a Kent–Stafford vonalon végig, a Xi épület kettőhatosánál gamma hatot mérek!

– Igen, a Baxter negyven fölött van.

– A Samuels most negyvenöt, próbálok rásegíteni.

– Engedjék ki a Samuelset!

– A Rogers ötvenkettő… ötvenöt!

– Akkor engedjék ki a Rogerset!

Jane nem nagyon figyelt a sokszólamú zsivajra, úgyse sokat értett belőle. Azt tudta, hogy a Bowles, a Rogers, a Baxter és a Samuels is mélyaknák, de messze vannak innen, a komplexum északi részén. A Rogers északnyugaton, a többi keletebbre. Már amennyire itt a „messze" szónak értelme van, amikor az egész komplexum néhány kilométer széles és hosszú.

Ő a térképet figyelte, a nyomásértékekkel. Már egy ideje az volt az érzése, hogy a változásokban rendszer van… illetve nem, azt, hogy *van* rendszer, az itteniek is tudják. Úgy érezte, rá tudna jönni, hogy mi az a rendszer. Hogy ennek látnák-e valami hasznát, azt még nem tudta. Majd kiderül, ha megértette a rendszert.

– Szünet vége – mondta Simms hirtelen. – Két centád volt.

Jane hirtelen felfigyelt valamire a térképen. Bár nem volt benne biztos. Lássuk csak…

Bekapcsolta a rajzolófunkciókat és húzott egypár vonalat a térképen. Aztán még néhányat. Sokat töprengett minden egyes vonal előtt, és egyáltalán nem figyelt, amikor megint felharsantak a különféle vészjelek. A két centádnyi rezgésszünet után csupán tíz centádra állt helyre az ambiens rezgés, aztán megint kimaradt három centádra.

Egyszer csak egy kéz nehezedett a vállára.

– Tessék! – kapta föl a fejét.

– A füleden ülsz, Jane? – nézett le rá Wilson. – Már harmadszor mondom, hogy Rogers megérkezett.

– Rogers? – Döbbenten pillantott vissza a térképre. – A Rogers itt van, a Romeo járat…

– Nem az akna. A hadnagy. Úgy tudom, az aknát róla nevezték el. Leszállt a Terralunával és elviszi a turistákat.
– Jól teszi – felelte Jane.
– És hozott néhány holmit a fúráshoz.
Jane fölnézett. A tekintete kicsit megpihent a kadét arcán.
– A fúráshoz?
– A fúráshoz. Jane, ébren vagy?
– Hogyne – vágta rá, és fölpattant, zsebébe süllyesztve a távkomot. – Gyerünk!

37.

A Terraluna az Alfa épülettől délre szállt le; az északi oldalon mindenfelé hevertek az összetört lávajárók roncsai. Amikor Jane odaért, York és Mitchell éppen visszazárta a raktér ajtaját. Két targonca állt mellettük, megrakva ládákkal.
– Fúrunk? – kérdezte Jane tömören.
– Fúrunk – felelte Lewis, aki voltaképpen őrnagy volt, az ötös komplexum parancsnoka. – Vagy legalábbis megpróbáljuk.
– Szó se lehet róla – közölte Jane.
Az őrnagy megtorpant, útban a targonca felé.
– Miről?
– Hogy megpróbáljuk. Ha csak meg akarja próbálni, hozzá se kezdjen. *Csinálja végig!*
– Értem a szemléletét. De én magam nem veszek részt a fúrásban, csak segédkezem. A mérnökök csinálják.
– Helyes. Mikor és hol?
– Azon a ponton, amit maga mondott… én nem tudom, hol van, majd kijelölik. És akkor, amikor elkészültek a munkájukkal.
– Ők hol vannak?
– Szerintem már úton ide.
– Úgy is van – mutatott Bailey az épület felé. – Jönnek már.
Két targoncával érkeztek. Jane tizenkét lávaembert számolt meg maga körül. Az egyes komplexum mérnöke, Keyes lent volt az óvóhelyen a turistákkal, így csak négy mérnök jött: Cameron, Stewart, Weston és Harrison. Zaleski, az ötös komplexum mérnöke fent maradt a vezérlőben, ott is kell szakember. És volt még nyolc ember: Lewis, York, Mitchell, Bailey, Adams, Hunter, Rice és Norwood. Meg ott voltak öten az *Uraniá*ról, Jane-t nem számítva, Wilson, Riley, Stanton, Biggs és Jones.
– Nos – mondta Cameron, és csípőre tett kézzel megállt az egyik láda mellett. – Ha azt hiszik, hogy egyszerű dologra vállalkoztunk, hát nagyot tévednek. Mi eleve csak a probléma felét akarjuk megoldani. Lyu-

kat fúrni. Egy másik csoport dolgozik azon, hogy ha kész a lyuk, akkor ki tudjuk rajta emelni az embereket. Mehetünk. Stewart, magánál van a műszer, ugye?

– Igen – felelte a másik mérnök, és elő is vette. – A pontos koordináták: gamma hét-kettő per három-öt, szigma három-kilenc per hat-zéró. Arra kell mennünk.

És mentek. Az emberek egy része felugrált a targoncákra, a többiek gyalog mentek mellettük. Jane a legközelebbi targoncára ült, Rice mellé. Úgyse hagynák, hogy gyalogoljon, meg aztán neki van itt a legrövidebb lába. Közben azért odapillantott Stewart műszerére, és megállapította, hogy egy egyszerű UCR típusú tájoló.

Átkerültek az épület nyugati oldalára, talán egy kilométerre távolodtak el tőle. Szerencsére nem volt közben se lávafolyam, se lávató, se semmilyen színes esztelenség, amit az Auwelia ki tudott találni. Előttük hegy emelkedett, amiről sárga lávafolyam zúdult a talajra, de még jó pár kilométerre volt tőlük, és a folyam dél felé indult, nem közeledett hozzájuk.

– Jane – szólalt meg Rice útközben. – Ha bárki bármikor vészhelyzetet jelent, amikor idekint van, az első dolga az legyen, hogy teljesen lezárja a ruháját.

– Ne féltsen, Mr. Rice – mosolygott Jane.

A targonca hirtelen lassított, lemaradtak a többiektől.

– Ha nem feleli azt, hogy *igen, megértettem,* akkor megfordulok és visszaviszem magát az Alfába – jelentette ki Rice, és a szemébe nézett.

Jane az ajkába harapott. Azt szerette volna válaszolni, hogy nem kisgyerek már, tud magára vigyázni. De ha ezt mondja, akkor az Alexa minden tengerére le merte fogadni, hogy Rice csakugyan sarkon fordul és visszaviszi. Nem mintha gondot jelentene leugrani a mozgó targoncáról, de bármilyen nagyvonalúan kezelik az itteniek a rangokat, parancsokat és szolgálati viszonyt, ezt holtbiztos parancsmegtagadásnak tekintenék.

– Igen, megértettem – felelte kurtán, a férfi szemébe nézve.

– Köszönöm – mondta az, és előrenyomta a kart. A kocsi meglódult.

38.

A mérnökök nagyon gondosan mérték ki a célpont helyét. Stewart letette az UCR-t a kijelölt pontba, aztán egy robottal egyméteres átmérőjű kört húzatott a homokba, közepében a tájolóval. Amikor ez megvolt, két robot hozzálátott a felső réteg ellapátolásához.

Jane töprengve nézte a robotok univerzális fogókarjait, amint követhetetlen gyorsasággal mélyednek bele a szürke homokba és dobják a kijelölt területre, ami körül már porfelhő terjengett, bár szerencsére ez a

homok elég durva szemcséjű volt, alig porlott. A robotok időnként arrébb gördültek, tíz méter átmérőjű kört kellett megtisztítaniuk, hogy legyen hely a gépeknek és az embereknek.

Valami motoszkált Jane fejében, ahogy a gyorsan mélyülő gödröt figyelte. De egyelőre nem tudott volna nevet adni ennek a gondolatnak.

A robotok még dolgoztak, amikor a mérnökök már hozzáláttak a fúrógép felállításához. Nagyon gondosan csinálták. A rendszer alapja egy DX bányagép volt, ami egyméteres átmérőjű aknát tudott fúrni. Személyzetet nem küldtek vele, de nem is volt rá szükség, hiszen az itteniek mind geológusok vagy ahhoz hasonlók voltak, pontosan tudták, hogy kell egy ilyen gépet kezelni.

A különbség a fúrófejben volt, amint közben elmagyarázták. Közönséges sziklához való fejjel nem lehet boldogulni a szpongitban, ezért Carson-fejet használnak.

– Csak nem rólam nevezték el? – képedt el Jane.

– Dehogynem. Maga találta föl, nem? – Roylston nevetett. – Maga mondta el, mire van szükség: nagy nyomásra, nagy hőre és a drágakövekhez hasonló keménységű anyagra. Nos, ezt a fejet acélkerámia borítja, majdnem olyan kemény, mint a gyémánt. A drágaköveinknél jóval keményebb. A hőt lézerrel fogjuk fejleszteni, a nagy nyomás pedig a gép tulajdonsága.

– Tegyünk is egy próbát – szólalt meg Cameron. – Látni szeretném, mi történik. Harper, hallanak?

– Hallom, de Jarvis vagyok – jött a válasz a távkomon. – Harpert elküldtem pihenni.

– Rendben. Beindítunk egy próbaüzemet.

– Vettem, figyelünk.

– Jól van, Weston, indulhat a fűtés!

– Fűtés indul – mondta Weston. – Maguk meg táguljanak onnét!

Jane gyorsan hátrébb lépett kettőt. A gép alján, körben elhelyezett lézerfejek, amiket a mérnökök itt a helyszínen szereltek fel, bekapcsoltak és pásztázni kezdték a sziklát a fúrófej alatt. A lézerek vakító sárga fényében Jane apró fémkockákat fedezett fel a talajon. Az egyik egyszer csak lebillent a kis sziklaDomborulatról, amin állt.

– Gamma kettes rengések a hét-hármason – jelentette Jarvis. – Kitörés nyolc-hétről.

Ahogy Jane a kockákat figyelte, egyszer csak észrevette, hogy kezdik elveszteni a formájukat. Az egyik már inkább félgömb volt, mint kocka, és hirtelen eltűnt. Ugyanekkor egy másik lefolyt egy kis mélyedésbe, és ott maradt.

– A hőkockák elolvadtak – mondta Stewart a távkomba. – Rányomunk egy kis teljesítményt.

Az utolsó szavakat már elnyomta a gép zúgása. A fúrófej hirtelen pörögni kezdett, a lézerek kialudtak, a fej leereszkedett és belemart a talajba. A zúgás robajjá változott, a fúrófej alól porfelhő szállt föl. Aztán a gép lassítás nélkül, egy pillanat alatt megállt.

– Jól van – mondta Stewart. – Szereljük fel a porelszívókat és üzemeljük be. Jarvis, lát valamit?

– Negatív, Mr. Stewart, minden rendszer normálisan működik.

Jane bólintott. Ez igazán jól hangzik. Kár, hogy az Auwelia másképpen fogja gondolni. Vajon mit talál ki, hogy tönkretegye a próbálkozásukat, és főleg mikor? Nem lenne szép tőle, ha akkor küldene földrengést vagy lávaömlést, amikor már majdnem kész az akna.

39.

Huszonhat tizennégykor elindult a fúrógép. Az emberek a targoncák ülésein és lánctalpain, a robotok törzsén vagy épp a földön ültek, sűrítményeket iszogattak és vártak. Senkinek sem akaródzott bemenni az épületbe és rendesen megebédelni, vagy ördög tudja, milyen napszak szerinti étkezést lefolytatni, pihenni pedig még kevésbé. Jane-nek se, pedig hat vagy hét bolygóórája itt volt már, és a biológiai órája szerint majdnem dél volt már, amikor elindultak. Harper volt az egyetlen, aki lefeküdt, ő is csak azért, mert amikor a katasztrófa történt, akkor már majdnem letelt a szolgálata, és azóta még egyszer annyi időt töltött a vezérlőben.

A *Lamia–61* már elvitte a kihozott emberek egy részét. Öt nő és három férfi itt maradt, ők készítették az ételcsomagokat, amiket a falmászó robotok levittek az óvóhelyre. Amikor összegyűlt húsz csomag az óvóhely bejáratánál, akkor valaki kilépett, leszedte a robotokról és bevitte.

Már itt volt velük a másik csoport is, akik az emberek felhozását dolgozták ki. Ők hamar elkészültek a feladatukkal. Mivel az antigravitációs daru nem fér el az aknában, háromlábat építettek, arra csörlőt szereltek, és gyártottak egy egyszerű hámot, amit az ember magára csatol, és felhúzzák. Hármat készítettek belőle, az elején majd leküldik mindhármat egyszerre, és amíg az elsőt felhúzzák, addig a második felveszi a hevedereket; amíg őt felhúzzák, addig az első odafent kibújik belőlük, és amikor a harmadik emberért leküldik a kábelt, az első hám is megy vele. Még olyanokra is gondoltak, hogy a szerkezet része legyen egy rugalmas fémkarika, ami az utas dereka körül van, az átmérője valamivel kisebb az aknáénál, és rugós megoldással kapcsolódik a hámhoz. Ez megakadályozza, hogy a szerkezet kilengjen és az utas a falhoz ütődjön.

– Jönnek az adatok – szólalt meg Stewart egy örökkévalóságnak tűnő idő után. – Öt millimétert fúrtunk már le.

– Mennyi idő alatt? – horkant föl Roylston.

– Hat centád alatt.

Az emberek döbbenten néztek egymásra.

– De hát akkor…

– Nyolcszáznegyven bolygóóra – vágta rá Simms, és felállt. – Nézzük meg, mit lehet kihozni a gépből.

Hamar megtudták. A mérnökök addig gyorsították a motort, ameddig csak merték, de a fúrás sebessége nemhogy nőtt volna, még csökkent is. A következő öt milliméterhez már kilenc centád kellett volna. Stewart reményvesztetten leállította a gépet.

– Megmondom én, mi a baja – szólalt meg Lemuel. – Nem azt csináltuk, amit a főkadét mondott. Mi otthon az *Uraniá*n már megtanultuk, hogy pontosan azt kell csinálni, amit a főkadét mond, különben nem ér semmit az egész.

Jane fáradtan elmosolyodott. Milyen távolinak is tűnt most az *Urania.*

– És mit gondol, hogy lehetne pontosan azt csinálni? – kérdezte Cameron.

– Fogalmam sincs, uram. Ha tudnám, akkor azt mondanám. De a láva sokkal forróbbra hevíti a kőzetet, mint amit mi csináltunk, és a fúrófej sokkal tompább a lávában levő drágaköveknél.

Jane fölkapta a fejét. Ez az.

– Van valakinél drágakő? – kérdezte. – Nálam nincsen, de…

– Nálam van egy – mondta Jones.

– Nálam is – felelte Stanton.

– Adjátok ide.

Jane összegyűjtött féltucat jókora drágakövet, mindet a kadétoktól; az itteniek nyilván már rég nem gyűjtögetik őket. Elgondolkodva szemlélte őket, amíg a fúrógéphez ment. A kövek többségét a jobb kezében kellett vinnie, mert a balban éppen hogy elfért egy hatalmas gyémánt. Szabálytalan formájú volt, mint egy krumpli, aminek sok apró sík alkotja a felszínét. Szikrázott a lámpák fényében.

– Fölemelné a fejet, Mr. Stewart?

Jane édeskeveset tudott a drágakövekről; csak annyit, amennyit az Auwelia geológiájáról szóló könyvben olvasott. Abban az állt, hogy a Terrán talált legnagyobb gyémántok hét-nyolcszáz grammot nyomtak, és darabokra törték őket, hogy egyáltalán megfizethetők legyenek. Hát a terrai rekordot ez a gyémánt biztosan nem dönti meg, de fél kiló alighanem megvan.

A fúrófej közben felemelkedett. Jane leguggolt a talajon keletkezett, alig kétcentis mélyedéshez, és a közepébe szórta a jobb kezében levő drágaköveket. Aztán a félkilós gyémántot is betette melléjük.

– Engedje le és indítsa be.
– Jóval előbb szét fogja zúzni a köveket, mint ahogy egyáltalán a sziklához érne – mondta a mérnök.
– Tudom – felelte Jane, és a gép mellett állva várakozott. A gép felsivított, a hang semmiben sem különbözött a korábbitól.
– Mit mutat a sebességmérés?
– Egy pillanat… nocsak, ez érdekes. A korábbi sebesség kétszeresével haladunk. Egy egész ötvenhárom milliméter per centád.
– Szóljon, ha visszaesik a sebesség.
– Már vissza is esett. Megint nulla egész nyolcvan-nyolcvanöt.
– Mennyit haladtunk gyorsan?
– Nulla egész héttized centádot, azaz egy egész hét század millimétert.
– Jól van – mondta Jane, és odasétált Roylstonhoz. Háta mögött elhallgatott a fúrófej. – Maga jön, parancsnok. Elküldheti az embereit gyémántot szüretelni.
A százados elnéző mosollyal megcsóválta a fejét.
– Ugyan mi az ördögnek, Jane?
– Hallotta: azzal kétszeresére növekszik a sebesség.
– És mit érünk azzal, ha nem nyolcszáznegyven órába telik kifúrni azt az aknát, csak négyszázhúszba?
Jane farkasszemet nézett vele.
– Semmit. Ezért szüretelni fogunk némi lávát is.

40.

Az emberek zárt lávaruhában álltak. Jane is. Nem nagyon értette, hogy mi félnivaló lehet ettől a kevéske lávától, de tudta, hogy nem ellenkezhet. Roylston külön rászólt, hogy zárja le a ruháját.

A targonca végtelen óvatossággal gördült a fúrógéphez, maga elé nyújtva a tartályt. Ez volt a komplexum legnagyobb mintavevő kanala, Harrisonék tíz liter lilalávát merítettek vele az imént.

– Indítom – mondta Bailey, és finoman megmozdította a botkormányt. A tartály megbillent, s a kiöntőcső szájából vakító lila fény kezdett folyni. Mintha anyaga nem is lett volna, csak fénye. A fénysugár rá-ömlött a fúrófej alá helyezett kisebb halomnyi drágakőre. Szikraeső repült szét, valóságos mini tűzijáték. Aztán a fúrófej leereszkedett, ugyanakkor a tartály visszabillent és a targonca hátrébb gördült egy méterrel.

Ahogy a pörgő fej hozzáért a kövekhez, szikrazápor vágódott ki alóla, sokkal nagyobb, mint az imént. De most nem ott helyben röpködtek a szikrák, hanem vízszintesen vágódtak ki a fej alól, hogy több méteres röppálya végén érjenek földet – vagy amit találnak. A lila fénykorong a gépeket és az embereket is eltalálta, Jane-t is, akinek egy pillanatra min-

den izma megmerevedett. Aztán nagy nehezen kényszerítette magát, hogy kiengedjen és levegőt vegyen. Nem érzett fájdalmat. Lepillantott a lábszárára, és nem látott semmi különöset. Kifújta a levegőt.

– Igen, Jane – szólalt meg Simms. – Ezért kell a lávaruha.

Jane megint nagy levegőt vett és bólintott. A lila szikrakorong ekkorra már sokkal kisebb volt, ahogy a fúrófej lefelé haladva szétmorzsolta a lilaláva és a drágakövek halmát. Aztán eltűnt minden fény, az emberek pedig a fúrógép képernyőjére néztek.

Ezúttal több mint öt centádig dolgozott a gép, és harminchat millimétert haladt. Stewart fölkapta a kézigépét és lendületes számításokba merült.

A sebességet persze Jane is könnyen ki tudta számolni. Most egy bolygóóra alatt közel másfél métert haladhatnának, vagyis kevesebb mint ötven óra kellene az akna kifúrásához. De nem ez a fontos, és Stewart már el is készült a számításokkal.

– Ha így dolgozunk – szólalt meg –, akkor körülbelül húsz tonna drágakőre lesz szükségünk. És ugyanennyi lávára.

Zavart csend. Az emberek egymásra néztek.

Jane odalépett Stewart mögé, és a számokat tanulmányozta a képernyőn. Nem sokat értett belőlük.

– Mennyi követ tudnánk előteremteni? – kérdezte.

Roylston vállat vont.

– Nem tudom… két-három tonnát. Talán ötöt is.

– Ebből az egy komplexumból?

– Nem, valamennyi komplexumból összesen; ha valaki megmondja, hogyan termeljük ki őket nagyüzemi módszerekkel a járatok falából. Nem ez a baj, Jane.

– Hanem?

– Gondoljon bele. Mondjuk, hogy együtt van a húsz tonna kő, itt fekszenek a lábunknál – Roylston a sivatag homokja felé intett valahol Jane háta mögött. – De egyszerre néhány kilónál többet nincs értelme az aknába helyezni, különben egyszerűen elégnek, mire hasznos munkát végeznének. Úgyhogy az idő legnagyobb részét azzal tölti, hogy fölemeli a fejet, betölti a lávát meg a köveket és leengedi a fejet. Menjünk, emberek, együnk végre valamit, és próbáljunk pihenni egy kicsit, mert zúgó fejjel nem lehet értelmesen gondolkodni. Jane, a maga mesterséges fúrólávaját talán egyszer ipari mennyiségben állítjuk majd elő a szpongit megmunkálására – de *most* csak ennyi telik tőlünk. Gyerünk!

Jane a targoncáról még visszanézett a robotokra, amik egykedvűen, program szerint csomagolták össze a berendezéseket.

Hát jó, Auwelia. Megint nyertél, és megoldottad anélkül, hogy földrengéssel vagy vulkánkitöréssel kellett volna bajlódnod. Már nagyon sok pontot szereztél. De ha csak egyetlen pillanatra kihagy a figyelmed – máris veszítesz.

41.

Jane hallgatagon ült és a tányérját bámulta rágás közben. A többiek se nagyon beszéltek. A legtöbb zaj a pincérrobotoktól eredt, amik halk surrogással gördültek az asztalok között és cserélték a tányérokat.

A többiek bizonyára azért hallgattak, mert nem volt ötletük. Jane-nek volt, ő éppen ezért hallgatott. Az eddigi ötleteivel gondolkodás nélkül előállt, elmondta, kezdjenek velük, amit akarnak. De ez…

– Ez túlmegy minden határon – szólalt meg Jones hangosan. Pontosan azokat a szavakat mondta, amiket Jane gondolt, csak másra vonatkoztatta. – Lehetetlen, hogy ne legyen megoldás.

– Megoldhatatlan helyzetek nincsenek, Mr. Jones – mondta Sanderson. – Ezt maguk is tanulták az iskolában. Csak az nincs benne a tananyagban, hogy ha nem látunk megoldást a helyzetre, akkor honnan teremtsünk elő egyet.

– Jól van, emberek – mondta Roylston. – Most huszonhat nyolcvan. Aludjunk egy kicsit. Ébresztő harminc… mondjuk harmincegy órakor, illetve ha valakinek eszébe jut valami használható, akkor bejön hozzám és fölébreszt. Aztán együtt keltjük a többieket.

– Ébredjen, Mr. Roylston – felelte Jane csöndesen. De a százados így is meghallotta.

– No mi az, máris kitalált valamit?

– Azt… azt hiszem.

– Akkor le se fekszünk. – Roylston mindkét kezével Jane asztalára támaszkodott. – Halljuk, ki vele!

– Nos… ez egy kicsit más ötlet, mint az eddigiek.

– Miben más? Nem arra szolgál, hogy az embereket kimenthessük onnan?

– De.

– Hát akkor?

Jane habozott. Lemuel szólalt meg:

– Mi a gond, főkadét? Belőled sose kell harapófogóval kihúzni a szót.

Jane a fiúra nézett, aztán a parancsnokra. Majd lassan bólintott.

– Oké – mondta. – Én elmondom. Maga akarta hallani, Mr. Roylston.

A távkomja ott feküdt az asztalon. Bekapcsolta; most is a nyomástérképet mutatta, amit az első rezgésszünet óta, vagy két bolygóórája folyamatosan.

– Én nem értek a geológiához. Semmihez sem értek, amihez itt érteni kellene… igazából nem is tudom, mit keresek itt, azon kívül, hogy van némi fantáziám. Hát azt használtam. És elolvastam mindent, amit el lehetett olvasni erről az őrült bolygóról… igazán nem mondhatom, hogy belevesztem az olvasnivaló tömegébe. Egyetlen könyv szól róla. Hát azt olvastam, újra meg újra. És megakadt a szemem egy kifejezésen: *vakuóla*.

Fölállt és tett pár lépést, aztán megfordult.

– Elmondaná valaki élőszóban, hogy mi az? Tudni szeretném, jól értettem-e.

– Ezek gázbuborékok, Jane – felelte Simms. – A szpongittábla alatt van az Allen-réteg, amiben a különféle lávák képződnek. Az ott keletkező vulkáni gázok a szpongit alatt buborékokba gyűlnek, aztán a szpongit lyukacsain lassan a felszínre szivárognak.

– Köszönöm. Mármost, Mr. Simms, milyen mélyen vannak ezek a buborékok?

– Ezer… kétezer méter, mikor hogy.

– És mekkorák?

– Hát… azt csak az Auwelia tudja. Nagyon keveset tudunk róluk. Általában néhány száz méter átmérőjűeket regisztrálunk, de némelyik több kilométer is meglehet. Miért?

Jane egy bólintással nyugtázta a választ, és föl-alá sétálva folytatta.

– Megpróbáltam kideríteni, hogy a mi komplexumunk alatt mekkora vakuóla keletkezett most. A könyv szerint ugyanis a felszínre törő láva helyén először mindig vakuóla képződik, amit az Allen-réteg magmaanyaga csak lassan tölt be. Valamilyen törvényre is hivatkoztak, de arra már nem emlékszem.

– A Powell-törvény – mondta Hunter.

– A könyv azt mondja, hogy a nyomásértékekből derül ki a vakuóla mérete. Én majdnem két bolygóórája figyelem a nyomásértékeket, és azt hiszem, hogy jelenleg egy óriási vakuóla van alattunk. Valószínűleg a komplexum területének nagy részét lefedi, talán a keleti rész, a Yankee, Zulu járatok kilógnak, ezt nem tudom. Megpróbáltam kideríteni a mélységét. Azt kaptam, hogy legalább száz méter.

– Hogyhogy száz méter? – kapta föl a fejét Roylston. – Száz méter mélyen tömör szpongit van.

– Nem, nem így értettem. Nem a vakuóla van száz méter mélyen, hanem ennyi a távolság a teteje és az alja között. Ezerötszáz méter mélyen van a vakuóla teteje és ezerhatszázon a feneke; de lehet, hogy még mélyebben.

– Értem. Egy ilyen hipotézisnek csak javára szolgál, ha be is bizonyítják, de egyelőre lépjünk tovább, Jane.

– Nincs tovább, Mr. Roylston. Ez a megoldás.

Öt másodpercig csend volt az ebédlőben. A lávaemberek egymásra néztek, aztán Jane-re. Senkinek az arcán nem látszott, hogy értené.

– Egy szót sem értek – mondta Simms.

– De hisz maga geológus – felelte Jane.

– Mind azok vagyunk. Akkor sem értjük, hol segít ez mirajtunk.

Jane sóhajtott. Egy pillanatig keresgélte a szavakat, aztán megakadt a szeme az egyik asztalon. Odalépett és kinyitotta az egyik tojástartót. Kék volt, vagyis lágytojások voltak benne. Kivett egy tojást, odahúzott egy üres poharat, fölé tartotta a tojást és beledöfött egy késsel.

A negyven férfi szótlanul nézte, amint a tojás beleömlik a pohárba.

42.

Jane az Alfa épület tetején állt és az égboltot kémlelte. A háta mögött, a keleti horizonton kékes fény derengett; az oxi vékony légburka nem volt elég, hogy a csillag színét megváltoztassa. Egy bolygóórán belül a Fomalhaut fénye elárasztja az egész lenti tájat, és Jane megismerheti az Auwelia nappali arcát. Hunter azt mondta, az egészen más, mint az éjszakai. Éjjel az Auwelia nyugodt. Jane azt felelte, nem szeretné tudni, milyen, amikor izgatott.

Pedig meg fogja látni a nappali Auweliát, mert nem végeznek olyan gyorsan. Jóval tovább tart, mint egyetlen bolygóóra, akkor is, ha az Auwelia nem talál ki semmit, amivel keresztülhúzza a számításukat. De *erre* már nem találhat ki semmit. *Ezzel* még az Auwelia erői sem tudnak mit kezdeni.

Ekkor megpillantotta a jelzőfényt, s másodperceken belül a Terraluna testét is. A hajó villámgyorsan ereszkedett le az ergre, s a két várakozó targonca már szaladt is hozzá.

Jane az órájára nézett. Huszonhét ötven, és még csak most kezdik meg a méréseket. Nagyon lassan megy… de hát kész csoda, hogy ennyi idő alatt sikerült…

Két ember egy fehér tárgyat emelt ki a hajóból. Jane nagy szemekkel nézte. Sokkal nagyobb volt, mint amire számított, az emberek méretéből ítélve vagy két méter hosszú, inkább több. A Cameron-kapszula. Jól megnézte, ahogy a targoncára tették és bevitték az épületbe. A lávajáratokban most már csak azok tartózkodhatnak, akiknek munkájuk van ott, és a kapszulát többé nem látja emberi szem.

Cameron villámsebesen tervezte meg a kapszulát, amit aztán a Fominán ugyancsak nagyon gyorsan gyártottak le. Külső héjat a mérnök nem tervezett, azt mondta, tegyenek rá, amit találnak. Hát ilyet találtak. Tűzállónak, nyomásállónak, nagyon speciálisnak kellett lennie.

– Főkadét? – szólalt meg a távkom Simms hangján.

– Parancs! – kapta föl.
– Jelentse helyzetét.
– Az Alfa épület tetején vagyok, uram!
– Mindjárt leengedik a kapszulát. Figyelje az adatokat.
– Értettem, uram!
– Ez nem parancs, csak javaslat.
– Köszönöm, uram!
– Vége.
Jane eltette a távkomot és a lifthez indult. Majd a vezérlőből figyel tovább, csak látni akarta a kapszulát, ahogy kiveszik.

43.

Az eddigiek se voltak egyszerűek. A tojásos demonstráció után az emberek a fejüket vakarták, és Roylston azt mondta, reméli, hogy Jane nem arra gondol, amire ő gondolja, hogy gondol. De igen, felelte Jane könyörtelenül.
– De igen. Pontosan arra gondolok. Ha valaki tud jobbat, akkor mondja azt. De gyorsan, mert álmos vagyok, és szeretném hallani, mielőtt aludni megyek.
– Nem megy maga aludni, Jane – sóhajtott Roylston. – Most azonnal hozzálátunk a terve kiértékeléséhez. Ha nem lehet megvalósítani, akkor minél előbb tudni akarom. Ha igen, akkor pedig azonnal hozzá is látunk. Először is azt mondja meg, *hol* akarja csinálni. Mert a mélyaknákban ellenirányú áramlás van, ott esélyünk se lenne rá.
– A Seward-tóban – felelte Jane.
Csend. A lávaemberek egymásra néztek.
– A komplexum legmélyebb pontja nem a Clancy – mondta Jane. – A Seward-tó feneke helyenként ezerötszáz méter mélyen van. Rajta van a térképen.
Többen bólintottak.
– Szóval azt akarja mondani – kezdte Roylston –, hogy lyukat ütne a Seward-tó fenekén, és azt hiszi, hogy ettől a komplexum keleti részét borító lávaáradat leömlik a vakuólába.
– Nemcsak hiszem, Mr. Roylston. Aligha tehet mást.
– Jane, a láva nem fog az Indiától fölfelé mászni harminc métert, hogy bejusson a Mike-ba és onnan a tóba.
– Nem is kell. A láva nem a tó száján át jut a vakuólába, hanem a tábla alján ütött lyukon. – Jane a térképre pillantott, ő nem tudta a neveket és a mélységeket fejből. – Akkora lyukat kell ütnünk, ami kiviszi a Hotel járat fenekét, sőt a Heliosét is pontosan a Hotel torkolatánál. Akkor az India lávája egyenesen lemegy a vakuólába.

Csend lett. Most nagyobb csend, mint az előbb. De csak néhány másodpercig.

– Jane, magának elment az esze – jelentette ki Roylston. – Alighanem a fáradtság teszi. Jobb lesz, ha elmegy pihenni.

Jane kihúzta magát.

– Ez nem válasz, Mr. Roylston. Mondja meg, hogy mi a baj az ötletemmel. Érveket mondjon!

– Rendben. Maga lyukat akar robbantani a szpongittábla fenekébe úgy, hogy legalább ötszáz méter legyen a sugara, de ötszázhúsz méter már nem lehet, mert akkor az óvóhely is megsemmisül. Ilyen őrült kockázatot akkor se vállalhatnánk, ha lehetséges volna. – Roylston egyre indulatosabban beszélt. – Magának fogalma sincs, hogy miről beszél. Az egész tábla szilánkokra törhet és lezuhanhat abba a vakuólába, hogy mást ne mondjak, az összes lávajárattal, az épületekkel, az egész komplexummal együtt. És az óvóhellyel, ha ugyan épen marad, de a magma sokkal forróbb, mint a napszintláva, abban semmi sem marad belőle!

Jane szótlanul hallgatta a parancsnok kiabálását. Rajta viszont csakugyan kijött a fáradtság, gondolta.

Roylston leroskadt egy székre, az emberek szótlanul néztek a semmibe. Jane is leült. Hirtelen iszonyúan fáradtnak érezte magát. Eddig nem, de most ólomsúllyal nehezedett rá a fáradtság. A Fominán hamarosan reggel lesz. A tenyerébe temette az arcát.

Egyszer csak valaki megérintette a vállát. Fölpillantott. Cameron volt az.

– Azt hiszem, meg lehet csinálni – mondta.

44.

Jane teljes fél percig pásztázta a vezérlőt a tekintetével, mire rájött, miért ennyire ismerős neki ez a helyzet. Hiszen alig fél napja jár ebbe a vezérlőbe, és még soha nem látott itt ennyi embert egyszerre. Aztán megértette. Nem itt látott ilyet, hanem otthon: az *Urania* vezérlőjében. Felszállás, hiperugrás, leszállás alkalmával, amikor a teljes tisztikar és a szükséges számú kadét mind ott ül a helyén, mindenki elmélyülten dolgozik, halk vezényszavak, kérdések és válaszok röpködnek… éppen úgy, mint most itt.

Az összes képernyő előtt ült valaki. A mérnökök az egyik központi képernyő előtt csoportosultak, és lázasan jegyezgettek egy-egy kézigépen. Amit leírtak, azonnal megjelent egy másik központi képernyőn, egyesítve. Rengeteg bonyolult képlet és szám.

Cameron számításai igazolták a vakuóla létezését, és rögtön elnevezte *Carson-vakuólá*nak, amit mindenki magától értetődőnek tekintett. Itt

könnyen megy a névadás, gondolta Jane. Hiszen állandóan fortyog minden, hegyek születnek és süllyednek el napok alatt.

Ettől kezdve Carsonnak hívták a vakuólát, ami Jane-t kicsit zavarta, mert a Carson apát, anyát és őt jelenti, a „vakuóla" viszont egy teljesen értelmetlen szó, tehát kitűnően alkalmas annak az üregnek a megjelölésére. Simms azt mondta, hogy ez egy biológiai szakkifejezés, az élő szervezetek sejtjeiben vannak vakuóla nevű dolgok, ezt a nevet vették át az auweliai geológusok. Jane-t nem érdekelte, mi van a sejtekben, de hát a hagyomány az hagyomány, itt a földrajzi jelenségeket csak egyetlen családnévvel jelölik, azéval, aki felfedezte vagy elnevezte őket. Hát akkor ezt is.

Cameron úgy becsülte, hogy ha Jane ötletét végrehajtják, akkor kilencven százalék, hogy az egész komplexum szilánkokra zúzódva belezuhan a Carsonba. Mégis robbantani fognak, csak sokkal kisebbet. Cameron ugyanis ismerte a szpongitnak és a lávának olyan tulajdonságait is, amiket Jane-nek nem volt ideje megismerni, és azt mondta, hogy ha kirobbantják a tó fenekét, akkor a mélyaknák egész lávatartalma leömlik a Carsonba, a járatokba kiáradt láva pedig természetesen megy utána. Hiszen a lávának nem kell a komplexum fenekén ütött lyukon távoznia, mehet arra is, amerről jött: vissza a mélyaknákba.

Ez persze nem lesz ilyen egyszerű. Azt tudják, hogy reagál a szpongit különféle fizikai behatásokra, de a robbantás nincsen közöttük. Legalább egy tesztrobbantásra mindenképpen szükség lesz, és egy csomó mérést kell elvégezni. Cameron hozzálátott megtervezni a kapszulát, Roylston pedig fölkapott egy távkomot.

– Nyolcas komplexum, itt Roylston, hallanak, vétel?

– Itt a nyolcas, tisztán halljuk, vétel.

– Az eddigieket is mind hallották?

– Pozitív, hatos.

– Rendben. Akkor átveszem a bolygó parancsnokságát és katonai készültséget rendelek el. Nyugtázni!

– Itt a nyolcas, katonai készültség, a parancsot vettük, értettük!

– Végeztem! Auwelia hatos hívja Fomina központit, vétel.

– Itt Adams a vezérlőből, uram. Fél perc türelmet kérek a kapcsoláshoz.

– Vettem.

Végre, gondolta Jane. Végre azon a nyelven beszélnek, amit kezdettől fogva beszélniük kellett volna. Elvégre ezek itt űrhajósok, de mostanáig nem voltak parancsok, nem volt „értettem, uram", csak ez a hülye beszélgetős, egyenlősdi stílus.

– Auwelia hatos, itt Fomina központi, vétel.

– Fomina központi, itt Auwelia hatos, a készüléknél Roylston százados. Bejelentem, hogy átvettem a bolygóparancsnokságot és katonai készültséget hirdettem ki. Vétel.

– Auwelia, itt Fomina, a készüléknél Madison főhadnagy. Részletezze indokait, vétel.

– Fomina, itt Auwelia. Indokom: November X-ray X-ray. Vétel.

– Auwelia, itt Fomina, vettem. November X-ray X-ray. RR vészjelzés, vége.

Roylston még nem is válaszolhatott, amikor megszólalt egy újabb hang.

– Auwelia, itt Fomina IPHQ vészhelyzeti, RR vészjelzés a szektorukból. Jelentést kérek, vétel.

– Fomina vészhelyzeti, itt Auwelia. Robbantásokat készülünk végrehajtani. Szám: kettő vagy három, teljesítmény: meghatározatlan, idő: egy-két bolygóórán belül. Vétel.

– Auwelia, itt vészhelyzeti, nyugtázom, robbantásokat készülnek végrehajtani. Készültségben állok. Mire van szükségük, vétel.

– Vészhelyzeti, itt Auwelia, pillanatnyilag nem tudom részletesen megmondani. Információra van szükségem az elérhető üzemanyagról. Vétel.

– Auwelia, itt vészhelyzeti. Továbbítottam, néhány centádon belül választ kap, vétel.

– Auwelia, itt központi. Hány hajóra van szüksége? Vétel.

– Központi, itt Auwelia. Meghatározatlan. Becsülhetően egy vagy két Terraluna és egy nagyobb hajó elég lesz, vétel.

– Auwelia, itt központi, nyugtázom. Egy vagy két Terraluna és egy nagyobb hajó. Készültségbe állítok egy Protoflaxot. Vége.

– Központi, itt Auwelia, vettem, vége.

– Auwelia, itt vészhelyzeti. Előzetes adatokat küldök az elérhető üzemanyagról, vétel.

– Vészhelyzeti, itt Auwelia. Adatokat vettem, köszönöm. Vége.

45.

A kapszulát levitték a tóhoz és egyszerűen beledobták. Aztán vártak. Cameron úgy becsülte, húsz centádba is beletelik, amíg eléri a tó fenekét. Ott széthasad, lefut a mérési program, aztán a központi egység leválasztja az adatrögzítőt, aminek a fajsúlya kisebb a láváénál, így a felszínre emelkedik; de az is beletelik húsz centádba.

Kis híján huszonnyolc óra volt, mire a lenti figyelők jelentették, hogy veszik az adatrögzítő adását. De akkor felgyorsultak az események.

Huszonnyolc kilenckor Cameron kijelentette, hogy a mérések rendben vannak. Részleteket nem mondott. Az a lényeg, hogy meg lehet csinálni a dolgot.

Roylston csak bólintott válaszul. Nem kérdezett semmit. Cameron és a többi mérnök folytatta a munkát.

Huszonnyolc tizenkettőkor ömleni kezdtek az adatok a kezük alól. Jane a nagy részét nem értette, de ez nem számít, az a fontos, hogy a fominaiak értik. Feszítőerő, szilárdságtan, kőzettan, statika, lávadinamika, kőzetdinamika, gázdinamika, geotermikus energetika, nukleáris energetika, sugárterhelés, sugáranalízis, spektroszkópia… szédült bele, ahogy olvasta. Egész enciklopédiát hoztak össze harminc centád alatt.

Huszonnyolc negyvenháromkor az adatfolyam leállt. A mérnökök hátradőltek és sóhajtottak.

– Fomina, itt Auwelia, vétel – emelte föl Roylston a távkomját.

– Auwelia, itt vészhelyzeti – felelte egy női hang. – Az analízist megkaptuk, a kiértékelést megkezdtük. Mire van szükségük a terepbiztosításhoz? Vétel.

– Auwelia vészhelyzetinek. Végig le akarom fedezni a járatokat, éspedig minél gyorsabban. Vétel.

– Vészhelyzeti Auweliának, vettem. Összeszedek, amennyi robotot és dozimétert csak találok a rendszerben, és azonnal küldöm. A ruhák ellenőrzése már folyik. Van elképzelése a tesztrobbantásról? Vétel.

– Auwelia vészhelyzetinek, a négyes komplexumra gondoltam. Van egy-két maradványbarlang, amik megfelelnének. Vétel.

– Vettem, Auwelia. Előkészítem a felszerelést. Vége.

46.

A négyes komplexum, amit tíz évvel ezelőtt elpusztított egy vulkánkitörés, egy hatalmas kráter volt a talajban, háromezer kilométerre tőlük. Ott fényes nappal volt, Jane szinte hunyorgott a Fomalhaut hidegkék fényétől, pedig légkör híján az égbolt koromfekete volt, és csak a képernyőn látta.

A kráter óriási volt, de nem üres. Különféle színű lávapatakok csordogáltak bele, és a mélyben sárgásvörös, fortyogó keverékké egyesültek. Az egyik kamera egyenesen belenézett.

– Rendben van – mondta Cameron. – Számos kisebb-nagyobb üreget látok, bármelyik megfelel. Kiválasztottam egyet.

– Auwelia hívja Nukleárist, vétel – szólalt meg Roylston.

– Nukleáris jelentkezik – szólalt meg egy ismerős hang. Jane rámosolygott a távkomra. – A készüléknél Carson ezredes. Felkészültünk a

műveletek támogatására. Nyílt csatornát biztosítottunk. Mi a helyzet, Auwelia?

– Készen állunk az első hadműveletre, Mr. Carson.

– Köszönöm, Mr. Roylston. Nukleáris *Tethys–11*-nek és *Chioné–3*-nak. Álljatok a nyílt csatornára és kezdjétek meg a műveletet, vétel.

– *Tethys–11* Nukleárisnak, vettem. Becsült érkezés harminckét centád.

– *Chioné–3* Nukleárisnak, vettem. Becsült érkezés huszonhat centád.

– Közlöm az epicentrum koordinátáit – mondta Cameron. – Négyes komplexum, gamma kettő-kilenc per három-hat per kettő-hét, szigma négy-hat per három-kilenc per öt-négy.

Jane fölkapta a fejét. Még soha nem hallott bázisrelatív felszíni koordinátákban ennyi számjegyet. Ez körülbelül egyméteres pontosság. Vagy tízcentis? Nem tudta pontosan. Hat számjegy. Ha az első jegy…

De félbeszakították a számolgatásban.

– Itt a nyolcas komplexum. Az evakuálást befejeztük, behajózunk a *Lamia–61*-re. Start öt centádon belül.

Jane döbbenten nézett a térképre. A nyolcas? De hát óriási távolságra van… Közelebb lépett a térképes monitorhoz, s ekkor a háta mögött megszólalt Jarvis:

– Ezerkétszáz kilométer, Jane.

Jane sarkon fordult és kicsit zavartan nézett a lávaemberre.

– Mennyi a biztonsági határ?

– Nincs biztonsági határ. Soha senkinek nem jutott eszébe, hogy az Auwelia viszonyaihoz adaptálja a sugárvédelmi előírásokat. Mr. Scott egyedül döntött úgy, hogy evakuálja a komplexumot. Ő felel az embereiért.

– Értem – felelte Jane –, köszönöm. – Visszafordult a főképernyőhöz.

Vártak.

47.

– *Tethys,* látunk benneteket. Kezdjétek meg a műveletet.

– Rendben. Távolság az epicentrumtól száz méter, magasság húsz méter. Raktérajtó nyitásától kezdve másodlagos sugárveszély. Nyitásra készen. Tíz… kilenc…

Jane már tűkön ült. A *Lamia* itt áll az Alfa épület előtt, a nyolcas emberei idebent vannak a monitoroknál, az epicentrum háromezer kilométeres körzetében összesen két ember van. A *Tethys* pilótája, aki beszél, meg a *Chioné* pilótája. Mindketten pontosan tudják, mi fog történni. Minek ez a sok szertartás, visszaszámlálás még a raktérajtó nyitásához is?!

Persze meg tudta válaszolni a saját kérdését. Eddig háromszor hajtottak végre nukleáris robbantást. Nem a Fomalhaut-rendszerben: az egész szektorban. Ez soknak számít, vannak szektorok, ahol még egy sem volt. Az egész történelem folyamán. Ők pedig most két robbantást is végre fognak hajtani, néhány órán belül, ugyanazon a bolygón. Ehhez fogható a Terrán kívül sehol nem történt még a Galaxisban. Hát nagyon vigyáznak, hogy hibátlanul csinálják.

A raktérajtó kinyílt és lassan ereszkedve megjelent egy antigravitációs minidaru, fogóiban a kazettával. Jane szívdobogva figyelte. Még soha nem látott valódi kazettát. Nem is ismert senkit, aki látott volna.

A kazetta citromsárga volt, fekete rácsvonalakkal és vörös foltokkal. A daru méretéből ítélve vagy egy méter hosszú is lehetett, henger alakú, többhelyütt fogantyúkkal. Ahogy leereszkedett, Jane kivett egy tűzpiros R betűt a henger közepén. *Radioaktív.*

– Egyes kazetta az epicentrumban. *Tethys* százezer kilométeren pályára áll.

– *Chioné* indítja a kettes kazettát – jött a válasz. – Raktérajtó nyitása másodlagos sugárveszély mellett. Távolság ötszáz méter, magasság ezer méter. Nyitásra készen. Tíz… kilenc… nyolc…

Jó messze áll a *Chioné,* pedig az egyes kazetta zárva van, és a sugárzásjelzők nagyon figyelnek. A környék tele van érzékelőkkel, számlálókkal és kamerákkal, hiszen ezért csinálják az egészet. Az adatokért, amiket az érzékelők rögzítenek, mielőtt megsemmisülnek.

A második daru a második kazettával néhány pillanat alatt megtette a távolságot, és megállt a levegőben. Azazhogy a vákuumban.

– *Chioné* százezer kilométeren pályára állt. Kettes kazetta epicentrum fölött száz méteren. Nyitásra készen!

– Érzékelők? – kérdezte Roylston.

– Egyes, kettes, hármas, négyes szekció rendben – felelte Cameron. – Minden lámpa zöldet mutat.

– Kezelőrobotok?

– Egyes rendben, kettes rendben – jöttek a válaszok a két Terralunáról.

– Akkor lássuk. Egyes kazettát felnyitni!

Egy kamera ráközelített a darura, amely az egyik manipulátorával letörte a két plombát, aztán a biztosítókart. Előbukkant a billentyűzet.

– Hat, kettő, kilenc, négy – mondta a *Tethys,* a robot pedig beütötte a számokat. – Kettő, három, kilenc, hat, zéró, nyolc. Kód vége.

A robot lenyomta a piros gombot, és a kazetta vörös vonallal jelölt vége lebillent. A robot letört még egy plombát és levette az ólomlapot.

– Kazetta nyitva – mondta a pilóta. – Kiemelem a fűtőelemet.

A robot egyszerűen benyúlt a kazetta belsejébe és kihúzta. Jane csak akkor látta meg, amikor a kamera még jobban ráközelített. Egy kis fém-

darab volt, egy apró fémkocka. A robot a manipulátorában tartotta mozdulatlanul. A kocka körül kékes fénypászma jelent meg. A Fomalhaut fénye? Dehogy, az csak az egyik oldalán csillanhatna meg. De hát ez nem lehet…

– Cserenkov-sugárzás?! – tört ki belőle.

– Az bizony, Jane – felelte Simms. – A robot hidraulikája okozza. A részecskék úgy mennek át a szerkezeten, mint kés a vajon, és a hidraulikus folyadék a modulátor. Mr. Jackson, a daru működik még?

– Igen, Mr. Simms – felelte a *Tethys* pilótája. – Ez a sugárszint még sokáig nem tenné tönkre.

– Azt nem várjuk ki – szólalt meg Roylston. – Lásson hozzá, Mr. Frame.

– Értettem – mondta a *Chioné*.

Ugyanúgy zajlott le a kazetta felnyitása, mint az elsőé, csak száz méter magasan. A második robot manipulátorában is kék fénnyel ragyogott fel egy kis fémkocka.

Roylston néhány pillanatig nézte, aztán annyit mondott:

– Tűz.

48.

Mintha hosszú percekig tartott volna, ahogy a daru kinyíló manipulátorából a fűtőelem száz métert zuhant. Jane-nek úgy tűnt, esésének minden milliméterét látja, holott az utolsó szakaszon a parányi fémkockának el kellett vesznie a kráter falának háttere előtt. A következő pillanatban egymillió nap vakító fényessége lobbant, és azonnal ki is aludt. A képernyő fekete volt.

– Másik kamerát – mondta egy higgadt hang.

A képernyőn megint megjelent a pokoli fény, de egy másodperc múlva sötétedni kezdett. Néhány különös, gyűrű alakú felhő vált láthatóvá, s a közepükben a hatalmas gomba.

Jane-nek gombóc volt a torkában. Látott már nukleáris robbanást filmen, de ez most más volt. Ezt ő csinálta. Illetve a mérnökök, de ő gondolta ki. Ő szabadította ki a szellemet a palackból.

A gomba világított és növekedett, aztán lassan sötétedni kezdett, egy idő után már nem világított. De még mindig növekedett.

– Megvannak az adatok – szólalt meg Cameron olyan hirtelen, hogy Jane összerezzent. – Kezdem a számításokat. Magánál mi a helyzet, Mr. Carson?

– Tessék? – kapta föl a fejét Jane.

– Énrám gondolt – jött apa hangja a távkomból. – Veszem az adatokat, Mr. Cameron. Megkezdjük a feldolgozást.

A képernyőkön a gomba egyre növekedett. Jane-nek sejtelme se volt, milyen magas valójában. Kikereshette volna ezt az adatot, hiszen a világon mindent tudtak arról, amit ott zajlott, de nem tudta levenni a szemét az ördögi felhőről.

És ezt akarja ő rászabadítani a csapdába esett emberekre? Csak azért, mert mindenáron le akarja győzni az Auweliát?

49.

Huszonkilenc harminckor elkészültek a terepbiztosítással. A Seward-tótól az óvóhelyig és az óvóhelytől az összes elérhető épületig vezető járatokon tízméterenként védőpajzsokat helyeztek el. Jones találta fel és nevezte el őket. Primitív tákolmányok voltak, de valamit mégiscsak védenek. Két falmászó robot a járat két falán többhelyütt szöget vert a falba, már ha szögnek lehet nevezni azokat a hajszálvékony drótocskákat, amiket itt használnak. A szögek között kábeleket vezettek át, azokra pedig acéllemezeket forrasztottak. Azt nem lehetett megoldani, hogy a lemezek teljesen lezárják a járatokat, még a lávaáradat feletti részt sem, de valamit mégiscsak csillapítanak. Minden tele volt kombinált érzékelőkkel, a Fomina egy egész ládányit küldött, a legfontosabb szakaszokon félméterenként helyezték el őket, hisz lehet, hogy alig néhány marad épségben. Az óvóhely pedig…

Az óvóhely bejáratára kívülről-belülről fölhegesztettek egy-egy acéllemezt. Beküldtek egy tucat falmászó robotot, amik még egy minidarut is becipeltek magukkal. A Fomina villámgyorsan összeállított nekik egy hatalmas gyűjteményt mindenféle szerszámokból, műszerekből, hátizsákokba porciózva. Húsz kilót visznek fejenként, a ruhájuk súlyán felül, az hatvan kiló, minden darabot két falmászó robot szállított le. Omega-ruhát viselnek, belső elhelyezésű palackokkal, teljes létfenntartó rendszerrel, beépített antigravitátorral, atomhéjjal. Amit ez a ruha nem tud, azt nem is érdemes tudni.

Jane-nek sejtelme se volt, hogy kell egy ilyen ruhát fölvenni, de esze ágában se volt, hogy ezt hangosan is kimondja. Mert ilyen ruhában lesz a partra szálló osztag is, ami az *Urania* tizenkét kadétjából áll. És ő lesz a parancsnokuk. Ráadásul ő maga kérte, hogy az lehessen. Még meg is harcolt érte apával, aki először át akart jönni, amikor megtudta, hogy mire készülnek, de ő az egyetlen a Fominán, sőt az egész rendszerben, aki végzett már nukleáris robbantást. Taktikai atomfegyvereket vetettek be egy Terra típusú bolygón, és ő a nukleáris megfigyelők csoportjának tagja volt. A fegyverek persze nem léteztek, sőt a bolygó sem létezett, szimuláció volt az egész, de apa mégis többet tud az atomrobbanásról, mint az egész Fomina. Neki most ott a helye a Nukleáris parancsnoki

posztján, ahonnan láthatja az összes adatokat, amíg ők itt a helyszínen csak a villanást meg azt a borzalmas felhőt, és ha valami nem stimmel, akkor ő veszi észre először és neki van a legtöbb esélye kitalálni valamit.

Amikor apa belátta, hogy őrá most ott van szükség, akkor viszont közölte, hogy szeretné őt biztonságban tudni.

– Nem terveztem, hogy veszélyes helyre küldelek, Jane – mondta. – Nekem azt mondták, hogy ötletekre van szükségük, te pedig mindig tele vagy ötletekkel. Ha tudtam volna, hogy atombombákat dobáltok szét, eszem ágában se lett volna odaküldeni téged. A leleményességedet ideát is…

– Eszemben sincs átmenni – felelte Jane. – Ahol az embereim vannak, ott leszek én is, apa. Eddig is veszélyes volt. Ez a bolygó maga veszélyes.

– Erről semmit sem tudtam – felelte apa. – De most…

– De most elbánok vele – szakította félbe Jane. – Addig nem megyek haza, amíg le nem győzöm az Auweliát és ki nem szabadítom az embereket. Turistákat, lávaembereket, űrhajósokat, mindenkit sértetlenül fogok hazavinni, apa, és ha az Auweliának nem hagyom, hogy ezt megakadályozza, hát neked sem.

50.

– Bomba érkezése harmincöt centád múlva – jelentette a *Chioné*. – Nyugtázást kérek.

– Nyugtázom, bomba érkezése harmincöt centád múlva – felelte Roylston. Tekintete gyorsan járt ide-oda a különböző képernyők között. – Óvóhely, vették az adást?

– Tisztán hallom, Mr. Roylston – mondta Watkins. – Nálunk minden rendben.

– Vettem, az óvóhelyen minden rendben. Alfa épületet evakuálni, gyerünk, emberek!

Jane a parancsra azonnal felugrott és futólépésben kirobogott a folyosóra. Valahol a sor közepén futott, előtte, mögötte, mellette kétoldalt szerelőruhás emberek. Levágtattak a ritkán használt lépcsőn, és úgy hagyták el az épületet, hogy vissza se néztek. A világítást se kapcsolták le. Minek, úgyis kialszik magától. A személyes tárgyait már mindenki ládába rakta, a ládákat rég felküldték a hajóra. Jane az előcsarnokban balra fordult, a *Lamia* azon az oldalon áll. Az utastérbe érve átvette a parancsnokságot.

– Négyes szakasz, létszámellenőrzés!

– Stanton – felelte Stanton.

– Lemuel.

– Jones.
– Dempsey.
– Muller.
– Porter.
– Brown.
– Riley.
– Kelly.
– Wilson.
– Biggs.
– Heywood.

Míg a társai végigmondták a névsort, Jane belépett a pilótafülkébe. Rogers hadnagy is mindjárt itt lesz, csak addig ő még egy pillantást akar vetni az Alfára.

Különös látványt nyújtott most, a háta mögött az *Artemis* feltornyosuló testével. A Protoflax halványzöld félgömbje előtt úgy hatott, mint egy kis fekete kocka, pedig majdnem olyan magas volt, mint az ő hajójuk. Remélhetőleg meglesz még, amikor visszajönnek. Utoljára. Aztán lehet, hogy soha többé nem lép ide ember.

– Jane – szólt be Rogers –, jöjjön, öltözzünk fel.

– Jövök.

A ruha sokkal bonyolultabb volt, mint bármilyen űrruha, amit eddig ismert. Először be kellett lépnie egy nála vagy kétszer nagyobb Omega-kapszulába, ellenőrizni a létfenntartó rendszereket, aztán magára zárni a kapszulát és megint ellenőrizni a rendszereket. Ez beletelt vagy öt centádba. Aztán visszafordult egyenes állásba és átkapcsolta a kapszulát. A falak merevítése hajlékonnyá vált, rásimultak a testére. Mélyedések képződtek rajtuk, amikbe bedugta a végtagjait. S a kapszula űrruhává változott, amiben úgy lebegett öt centivel a padló fölött, mint egy köznapi ruhában. Pedig ebben a ruhában hetekig elélhet dekompresszióban. Ha visszakapcsol kapszulára és széttolja a falakat, olyan lesz, mint egy összkomfortos kis sátor.

Harmadszor is ellenőrizte a rendszereket.

– Minden lámpa zöldet mutat, Mr. Rogers – mondta.

– Minden lámpa zöldet mutat – felelte a hadnagy. – Becsomagolom magát, emelkedjen úgy harminc centire.

Jane egy apró mozdulatot tett a hüvelykujjával, és megbűvölve nézte az atomhéjat, amit Rogers úgy húzott elő fél kézzel, mint egy közönséges takarót, pedig negyven kilót nyomott. Úgy bújtatta bele Jane-t, mint egy kezeslábasba, de kellett a négy kéz hozzá, mert amíg a héj nem volt összekapcsolva a ruhával, alig lehetett megmozdítani. Külön kellett megküzdeni mindkét lábával, aztán külön a két karjával, a törzsével és a fejével. De amikor ez megvolt, a csatlakozások automatikusan egymásra

találtak, és az atomhéj feléledt. Jane érezte, ahogy a testét lehúzó ólomsúly hirtelen semmivé lesz, az antigravitátor teljes erővel tartotta a héjat.

– Ellenőrizze a rendszereket, Jane.

– Minden lámpa zöldet mutat – felelte Jane újabb öt centád múlva.

Aztán ő csomagolta be a hadnagyot az ő héjába, amit puszta kézzel alig tudott volna fölemelni, de a szervókkal, merevítőkkel és a félelmetes erejű antigravitátorral úgy érezte magát, mint egy mesebeli óriás. Hogy mekkora ereje van, azt akkor tudta meg, amikor fölemelte a karját, az beleütközött a hadnagy hátába, és atomhéjastul a mennyezethez csapta.

– Bocsánat. Egyben maradt, Mr. Rogers?

– Minden lámpa zöldet mutat. Majd megtanul bánni az erejével, Jane, eleinte mindenkire így hat. Ne feledkezzen meg róla, hogy mindketten súlytalanok vagyunk.

– Itt a *Chioné* – szólaltak meg a hangszórók. – Érkezés öt centád múlva, látom a hajóikat.

– Itt az *Artemis,* felszállok.

– Itt a *Lamia* – vakkantotta Jane –, nekünk még kell néhány centád.

Tíz is beletelt még, mire sikerült úrrá lennie a ruha rakoncátlanságán és belegyömöszölni a hadnagyot. Aztán még öt centád, mire az ellenőrizte a rendszereket. Ők készültek el utolsónak, a kadétok már óriási fehér bábokként álltak az utastérben, de senki nem szólt egy szót sem. Jane örült, hogy a rengeteg réteg alatt nem látszik, milyen piros a füle.

51.

– *Lamia,* igyekezzenek, lehet, hogy gond lesz a felszállással – szólalt meg Roylston a távkomban. – Erős magnetikus a Charlie–Delta vonalon, pontos koordinátákat nem tudok mondani, húsz tesla fölötti kilengésekkel, kiterjedés nem becsülhető.

– Vészfelszállás – csattant fel Rogers, és a műszerek aprólékos beállítását félbehagyva megrántotta a kioldókart. Jane éppen az odafent lebegő *Chioné*t nézte, ami hirtelen meglódult lefelé, a tájjal együtt. Egy-két pillanat múlva fentről nézett le az Alfa épületre és a körülötte szétszórt roncsokra. A kibelezett bolygójárók, otthagyott targoncák és egyéb gépek olyan látványt keltettek, mintha lázas munka folyna a környéken, csak éppen pihenőt tartanának. Pedig itt már csak egyetlen munkálat fog folyni, aztán semmi. Nagyon sokáig.

Az egyik bolygójáró roncsa egyszer csak megmozdult. Jane rémülten meredt rá. A hatalmas gép mintha föl akart volna kelni, hogy magukkal vigyék… aztán tűzvörös lávaszökőkút tört fel közvetlenül a roncs mellett.

– *Chioné,* vigyázzon! Erős magnetikus a…

– Én vigyáznék – hallatszott a pilóta hangján, hogy nem azzal foglalkozik, hogy beszél, hanem a géppel viaskodik –, ha tudnék… de ez a…

A *Chioné* most már jól láthatóan mozgott, és nem azért, mert ők mozogtak. Valami távolabbra sodorta az Alfától. A hadnagy feljebb emelte a *Lamiá*t. A *Tethys* is távolodott.

– Mr. Andrews – harsogta Roylston –, stabilizálja a hátsóval!

– Nem megy… minden műszerem felmondta… tűnjenek a közelemből!

Még följebb emelkedtek, a *Chioné* már alig látszott a tájat szabdaló lávafolyamok erős ellenfényétől. A *Tethys* kék lámpaként függött az égen, mert a feléjük néző oldalát már megvilágította a Fomalhaut. Az *Artemis* valahol az űrben volt, talán mögöttük.

– Ötven teslás lökések, tíz másodperc – jött egy hang.

– Vettem – felelte Andrews, aztán éles csikorgás a fülhallgatóban, majd recsegés. Magnetikus zajok, gondolta Jane, de hát az lehetetlen, a vonalak biztonságosak…

Pedig magnetikus zajok voltak. A *Chioné* hangtalanul küzdött a szörnyű mágneses erőtérrel, s egyszer csak élesen kirajzolódott egy kék lávató háttere előtt. Őrült sebességgel pörgött egy ferde tengely körül, aztán megállt, olyan hirtelen, hogy Jane összerezzent. Egyidejű gyorsstabilizálás mindhárom irányba, nagyon bonyolult manőver, de ennek az az ára, hogy zuhanni kezd, és kettős fordulót kell csinálni, aztán átemelni a…

De mire Jane mindezt végiggondolta, a Terraluna kék szikraesőt verve belezuhant a lávatóba, s egy pillanat múlva az egész Auwelia eltűnt a szemük elől. Rogers beletaposott a pedálba, fejvesztetten menekültek a közelből.

52.

Ez a vég, gondolta Jane. Andrews meghalt, a bomba felrobban a felszínen, talán éppen az óvóhely fölött… az Auwelia mégis kitalált valamit, amivel az utolsó percben a maga javára…

– Itt Andrews – szólalt meg a távkom. Jane fölkapta a fejét. Teljes öt másodperce gyászolta már a pilótát. – Itt Andrews…

– Tisztán halljuk! – üvöltötte Roylston. – Jól van?!

– Pozitív. Csobbantam, de minden rendben… nincs szivárgás, a kapszula rendben. Ismétlem, a kapszula sértetlen!

– Szedjék ki onnan! *Lamia,* maguk többen vannak, menjenek!

– Vettem – felelte Rogers, és visszafordította a gépet. Az Auwelia megint megjelent előttük, Jane vadul kereste a kék tavat, aztán meglátta, a partján emelkedő hegyet is, de a hajót nem látta. A táj közeledett, már ki

lehetett venni néhány lávafolyamot is a közelben. Aztán a hadnagy elfordította a stabilizátort. – *Lamia* leállt. Még mindig erős magnetikus, nem mehetünk közelebb. Magasság ötezer, távolság tizennyolc.

– Mi a pokolért erős magnetikus?! – tört ki Jane. – Minek?! Már megölte azt a hajót, mit akar még?!

53.

Jane volt az utolsó. Nem pillantott vissza az utastérre, nem nézett körül a tájon, csak kilépett a hajóból. A zuhanást nem érezte semmiből, olyan volt, mintha az űrben lebegne – azazhogy csakugyan az űrben lebegett, ilyen magasan egy molekulányi levegő sincs már. Négyezer-ötszáz. Másodpercenként száz méteres sebességgel zuhan. A kék lávatavat kereste odalent, aztán megtalálta, de egyszer csak fölfedezett még egyet. Melyik az ő tavuk?

– Rossz a tájolása, Jane – jött a válasz Rogerstől, mielőtt még hangosan is kimondta volna a kérdést. – A Charlie kettes vonalon áll, kapcsoljon a Bravo négyesre.

– Bravo négyes, vettem – felelte Jane, és átkapcsolt, ámbár fogalma se volt róla, hogy miről van szó. Elég, ha a ruhája tudja. Az pedig tudta, mert elfordult balra, most egy lila tó felé tartott. Jane nem szólt semmit, a navigációs rendszer tudja, mit csinál. Egyszer csak megpillantott egy másik zuhanó alakot a távolban, csak egy fehér foltocska volt. Magasság három-kilenc. Távolság tizenöt. Akkor még nem is láthatja azt a tavat, a hegyek mögött lesz.

– Itt Andrews, lávabetörés várható – hallatszott a pilóta szinte nyugodt hangja. – A kapszulát átszállítom az utastérbe.

– Vettem, Mr. Andrews – felelte Roylston.

– Én is vettem – mondta Jane. – Partra szálló osztag érkezése tíz centád múlva.

Valaki belevisított a fülébe, aztán kattogó zaj hallatszott.

– Magnetikus távkomhiba – hallott egy hangot, de a folytatást elnyomta valami recsegés.

– Jól van, Auwelia – mondta Jane a recsegésnek. – Azt hiszed, elérsz ezzel valamit? Nincs mit beszélgetnünk, a ruhák hajtóműveire pedig nem hat a mágneses erőd. – A recsegés válaszul felerősödött. – Nyolc centád múlva ott vagyok. És előre szólok, hogy ezekre a ruhákra a láva se hat. Találj ki valami jobbat!

Az Auwelia nyikorgó-csikorgó zajokkal felelt, aztán megint a recsegés.

Jane előtt már ott magasodott a hegylánc. Magasság kettő-nyolc, a hegyek ennek talán a fele. Közvetlenül előtte az egyik hegyből folyt a sár-

galáva, ami most hirtelen magasra szökött a kráterből. Jane ujjának egyetlen mozdulatával elkanyarodott.

– Túl korán csináltad – pirított rá a sivító zajokra. – Még legalább egy centád lett volna, hogy fölé érjek. És megmondtam, hogy nem hat rám a láva. Találj ki valami jobbat! – Átrepült a hegyek fölött és lenézett a kék tóra. – Tudod mit, Auwelia? Csinálhatnál végre zöld lávát is. Hiányzik a palettáról, azzal sokkal szebb lennél. A zöld ékköveid igazán szépek, de lávában is kellene ilyen. Jövőre visszajövök és megmutatod, jó?

Ekkor látta meg a Terralunát. Féloldalra dőlve feküdt a lávában, a légköri vezérsíkja hiányzott, a lávából kiemelkedő támasztólába is törött… Jane nem számolgatta a sérüléseket. Két kadét már ott lebegett a hajó fölött, és balról négyen is érkeztek… nem, öten. Még korai megszámolni őket.

– Két centád, és ott vagyok, Auwelia! Nem akarsz lövöldözni lávaszökőkutakkal? Nem mész vele semmire, de próbálkozni sosem árt.

Egy szökőkút csakugyan felcsapott, de messze előtte, jobbra, távol a hajótól és mindenkitől.

– Az erődet fitogtatod? Hát csak rajta.

Jane lassított és könnyed mozdulattal megállt, tíz méterrel a Terraluna fölött. Négy kadét… hat… kilenc… tíz. Kettőt megelőzött? Pedig ő indult utolsónak. Nem is rossz, ahhoz képest, hogy életében először visel ilyen ruhát.

54.

Stanton két mozdulattal kiemelt a hátizsákjából egy szerszámot, és megkopogtatta vele az utastér ajtaját. Jane tisztán hallotta a koppanásokat a külső mikrofonon át. Az Auwelia sivítása már elhallgatott, de egymást továbbra se hallották.

Három hangos koppanás volt a válasz a hajó belsejéből.

Stanton bólintott, és a szerszámot a zárba nyomta. Jane sejtette, hogy mielőtt ő ideért, a kadétok már megbizonyosodtak róla, hogy az ajtó tönkrement, illetve alighanem a vezérlés mehetett tönkre. Vagy talán az sem, csak az erős magnetikusban nem lehet szót érteni vele.

Körülnézett, az Alfát kereste, de nem látta semerre. Képtelen volt tájékozódni. Lássuk csak. Balra ragyog az ég alján a Fomalhaut. Amikor felszálltak, a csillag a hátuk mögül világította meg a *Lamiá*t, és tőle balra volt a *Chioné*. Vagyis a *Tethys* orra akkor az ő jobb keze felé nézett, tehát valahol a háta mögött lehet az Alfa. De arra egy domb van, valószínűleg az takarja.

– …kapcsolni. Szerintem próbáljátok…

Jane fölkapta a fejét, ahogy a szavak megszólaltak a fülhallgatójában. Heywood hangja volt.

– Fiúk, hallotok? Egy pillanatra hallottalak benneteket!

Süket csend.

– A Galaxis nyeljen el – fakadt ki dühösen. – Unom a hülyeségeidet, Auwelia. Úgyis elmúlik ez a te mágneses ötleted, és megint halljuk majd egymást, akkor minek vacakolsz?

Talán ez volt a varázsszó. Mert válaszul minden eddiginél hangosabb recsegés és sivítás szólalt meg a fülében, s amikor egy-két centád múlva elhallgatott, egyszerre hibátlan lett a vétel.

55.

Jane, a tizenkét kadét és Andrews hadnagy a levegőben lebegett a nyitott utastér fölött. A kapszulát nézték, ami odabent feküdt, az utastér jókora részét betöltve, és azon töprengtek, hogy hozzák ki onnan.

– Kérhetünk másikat a Fomináról – tűnődött Jane félhangosan, bár ez egyáltalán nem tetszett volna neki. – De jókora időveszteség.

– Nem hagyhatjuk ezt itt, Jane – felelte a hadnagy. – A Seward valahol alattunk van. Ha ez a lávató kilyukad és leömlik a Carsonba, a kapszula bármikor felrobbanhat.

Jane bólintott, bár ez úgyse látszott az atomruha alatt.

– Nos, mindenesetre kérünk egy minidarut, és amíg ideér, hozzáférhetővé tesszük.

– Nem megy, Jane – szólalt meg Roylston. – A daruk nem működnek közvetlenül egy lávató fölött. Ahogy a robotok sem.

Jane fölkapta a fejét.

– És a mi ruháink miért működnek?

– Hosszú lenne elmagyarázni… a kis teljesítményű antigravitátorok mások. De ha tízméteres magasságra ereszkedsz, a biztonsági rendszer automatikusan fölemel, mert lejjebb már ez se működne. Ha nem így lenne, az emberek egyszerűen kiröppenhetnének az óvóhelyről ezekkel a ruhákkal, és nem kellene robbantani.

– Értem. A mi ruháink mennyit tudnak felemelni?

– Talán kétszáz kilót még.

– És mennyi a kapszula?

– Másfél tonna, Jane. Elbírnák, csak nem férnek oda…

– Te szent Galaxis!

Ez nem a kapszula súlyának szólt. A *Chioné* dőlni kezdett, a hajótest jobb oldala belemerült a lávába.

– Itt az *Artemis!* – harsant Simms hangja. – Hozunk drótokat és kiemeljük azt a vacakot!

– Nem jó, *Artemis* – felelte Rogers. – Maguk egy Protoflax, pont a fejükre nyomnák a plaxteret.

Jane egy szót sem értett, de ez most nem volt fontos. A plaxmeghajtásról már tanult, de arról nem szólt senki, hogy miért ne lenne szabad alatta állni. Nem számít.

Tíz centád múlva föléjük siklott a *Lamia*. Jane kicsit nyugtalanul nézett föl rá. Még soha nem volt lebegő űrhajó alatt. A Terraluna sokkal nagyobbnak tűnt, mint a félig lávába merülő testvére. A fél égboltot eltakarta, a légköri vezérsík akkorának látszott, mint egy diamágneses vasúti kocsi. Mint ahogy csakugyan akkora is. Pedig ez egy kis hajó. A Protoflax tízszer ekkora, és még az is kis hajó.

Jane sóvárogva gondolt vissza a hajóra, amit otthagyott a Fominán. Az nemcsak közelről látszik nagynak. Az tényleg nagy hajó.

Aztán leereszkedtek az acéldrótok, és már azzal foglalkozott, hogy az utastérbe bújó Andrews és Kelly sikeresen rögzíteni tudja-e őket a kapszula fogantyúin.

56.

– Hatos kábel beakasztva.

– Hetes beakasztva.

– Nyolcas beakasztva. Kész!

– Vettem, Mr. Kelly – felelte Roylston. – Innen kicsit rosszul látjuk magukat, szóljanak, ha kint vannak a hajóból és biztonságos távolban.

– Ha kiemelték, átvesszük – szólalt meg Jane.

– Hogyhogy átveszik?

– Leakasztjuk magukról és mi visszük tovább gyalog.

– Mi az ördögnek, Jane?

– Mert nem akarok kockáztatni – felelte Jane mérgesen. – Jön megint egy erős magnetikus és maguk is lezuhannak.

– Ilyen rövid időn belül nem jön még egy.

Jane egy pillanatig hallgatott. – Ez biztos?

– Igen, Jane. Az erős magnetikusok váratlanul jönnek és váratlanul múlnak el, de soha nem fordul elő, hogy fél bolygóórán belül kétszer jelentkezzenek öt kilométeres távolságon belül.

– Értem. Ez baj.

– Hogyhogy baj?

Jane nem figyelt a kérdésre. Az járt a fejében, hogy ha az erős magnetikus… amiről még mindig nem tudta, miféle jelenség is voltaképpen, de ez most mindegy is… szóval ha az erős magnetikus az ő ruháik mozgásképességére nem hat, akkor az Auweliának ki kell találnia valami mást. És rengeteg minden van még a tarsolyában, Jane nem is akart

gondolni rá, mi minden. Az se számít, hogy esetleg azt már próbálta, például a kimaradó… hogy is hívják azt a rezgést, ambiens rezgés, igen, már kimaradt, de ha az Auweliának úgy tartja kedve, kimaradhat megint. Őt nem köti semmiféle játékszabály.

Ezeken gondolkodott, mialatt a *Lamia* lassan kiemelte a kapszulát és megindult vele az Alfa felé. Jane az övéivel tisztes távolból követte.

A kapszula henger alakú volt, legömbölyített végekkel, az átmérője lehetett vagy egy méter, a hossza három is. Fehér volt és teljesen sima. Még figyelemfelhívó jelzések se voltak rajta, mert közönséges hajóburokból vágtak le és hajlítottak formára egy darabot, ugyanabból, amivel az *Urania* testét fogják majd lezárni az új máglya körül. Semmi sem mutatta, hogy ez egy atombomba.

Ők távolabb várakoztak, amíg az Alfa előtt a robotok leszerelték a kapszulát a kábelekről, és megindultak vele. A Fomina külön erre a célra küldött négy speciális robotot, amik nem kerekeken gurultak, hanem négy lábon jártak, és nagy terhet is elbírtak. Az irányításukat Simms végezte az *Artemis*ről.

– Jöjjenek, Jane – szólalt meg Rogers, amikor a kapszula eltűnt az épület kapujában. – Fölveszem magukat, és távolabb megyünk.

– Rendben – mondta Jane, megfordult és nagy koppanással beleütközött valamibe. Meglepve visszakozott. Magas, szürke fal emelkedett előtte. Fölnézett. Jókora torony, helyzetjelző lámpákkal, s valamivel Jane feje fölött egy nagy fehér O betű. Arrébb egy kettes számjegy. Persze, az O kettes, a komplexum oxigéntermelője. Megkerülte a tornyot és felröppent a *Lamiá*hoz, a levegőben szálltak be.

– Kapszula odalent – mondta Simms. – A liftet rögzítsék lenti állásban. Érkezés a Sewardhoz tíz centád múlva.

57.

Harminc óra tizenkilenckor a kapszula megérkezett a Seward-tóhoz.

– Utolsó ellenőrzés – mondta Roylston. – Óvóhely?

– Minden lámpa zöldet mutat – felelte Keyes mérnök.

– Minden lámpa zöldet mutat – ismételte Simms az *Artemis*en, az óvóhely biztonságára utalva.

– *Artemis?*

– Nálunk minden rendben – mondta Simms most saját magukról.

– *Tethys?*

– Minden rendben.

– *Lamia?*

– Minden rendben.

– Óvóhely? – kérdezte Roylston újra.

– Minden lámpa zöldet mutat! – felelte Keyes, aztán Simms is.
– Akkor kezdjünk hozzá. Nyissák meg a korlátot.
Jane a sisakjába vetítette a távkom képét. Két robotot látott, amint nekifeszülnek az egy méter magas korlát kőtömbjeinek és belökik őket a tóba. A ciklámenszínű tó éppen olyan volt, mint amikor ő ott járt. A robotok pillanatok alatt szabaddá tettek egy ötméternyi szakaszt és visszavonultak. Váltott a kép, ez egy fali kamera lehetett, most mind a négy robotot látták. Négylábú, fej nélküli fémalakok. Kettő tartotta a kapszulát, a másik kettő merev mozdulatokkal elhátrált az útjukból. A két teherhordó robot odavitte a kapszulát a korlát nélküli részre, egészen a szélére.
– Készen állunk – mondta Simms.
– Akkor rajta – felelte Roylston. – Indítani!
A két robot egyszerre fölemelte a tó felőli két lábát, és a teherrel együtt belezuhantak a lila folyadékba.

58.

– Mélység tizenhárom… tizenhárom-öt… tizennégy… tizennégy-öt… tizennégy-hat… megállt. Mélység ezernégyszázhatvankét méter, a kapszula nem mozdul.
Jane sóhajtott. Most a tájat látta odalent, az Alfa előtti térséget a tönkretett gépekkel, a Delta, Béta és Gamma épületeket, az O kettest, a kék lávatavat a *Chioné* roncsával… mindazt a pusztítást, amit végbevittek idefönt az elmúlt órákban.
– Rendben van – mondta Roylston. – Jane, átkapcsolom magához, jó?
– Hozzám?…
– Igen. Hozzon nekünk szerencsét.
Jane elmosolyodott, és örült neki, hogy senki sem látja, mennyire fáradt és ideges ez a mosoly. Csak ő érezte az arcán.
– Jól van, százados úr. Hová kapcsolja?
– Álljon a kettes csatornára, és adjon ki szóbeli parancsot. Egyenesen a vezérlés fogja megkapni. Átkapcsolás megtörtént, a vonal aktív.
– Vettem. Csatornára állok… – Hirtelen visszatartotta a lélegzetét. Most egyetlen szóval beindíthat egy atombombát. Muszáj, hogy sikerüljön!
– *Tűz!*
Egy másodpercig nem történt semmi. Aztán a talaj behorpadt egy hatalmas kör mentén, s furcsán megváltozott a színe, ahogy süllyedni kezdett. Az O kettes mint apró játékszer zuhant bele, a kék lávató tükre már majdnem vízeséssé változott, de a talaj csak másodpercekig süly-

lyedt, aztán emelkedni kezdett, lencseformán kidomborodott, és kitört belőle egy óriási porfelhő. Függőlegesen emelkedett a magasba, s csakhamar torony, aztán gomba lett belőle. Jane elszoruló szívvel nézte. Óriási volt, és egyre nagyobb lett, sokkal nagyobb, mint amekkorát szeretett volna. Egy mozdulatába került volna a sisakjába vetíteni az összes adatot, a műszerek folyamatosan mérték az örvénygyűrűt, a konvektív zónát, a toroid zónát, a kondenzációs zónát, a kihullási zónát, méretek, hőmérsékletek, áramlási sebességek, izotópok, sugárzás, sugárzás, sugárzás. De a számok se Jane-t nem érdekelték, se senki mást. Sokkal fontosabb volt, ami odalent történik, az óvóhelyen és a lávajáratokban, ezekről még több számot vetíthetett volna a sisakjába, de ezek a számok sem érdekelték. Csak a csend.

A távkomban csend volt, eltekintve a másodpercenként felhangzó apró csipogástól, a biztonsági jeltől, ami mutatja, hogy nincs hiba a vonalban. Jane semmit sem akart jobban, mint ezt a csendet. Mert amíg csend van, addig minden rendben van. Ha a műszerek bárhol azt látják, hogy a lentiek veszélyben vannak, vagy ha valahonnan nem érkezik elég adat, azonnal megszólal egy vészjelzés. És hogy *akkor* mit csinálnak, azt már nemigen tudta senki.

De a csend egészen addig kitartott, amíg Roylston fáradt hangja meg nem törte.

– Jól van hát. Szép munka volt, emberek. Partra szálló osztag, készülődjenek.

59.

Jane a Terraluna nyitott ajtajában állt, mellette Stanton és Lemuel, s várakozva néztek le az odalent tornyosuló fekete gombára. Nyolcszáz méter magasan voltak, a felhő egyelőre kisebb volt náluk, talán négyszáz méter. A műszerek alighanem centiméterre pontosan megmondják, de Jane-t nem érdekelte.

– A járatokban ötvenre csökkent a szélsebesség – mondta Roylston –, sehol nincs kevesebb ötszáz kilocurie-nél, de ez egyhamar nem is fog csökkenni. Partra szálló osztag, induljanak!

– Vettük, értettük – felelte Jane. – Indulás, fiúk!

Azzal kilépett az ajtón és repülni kezdett a pokoli gomba felé. Nem is igyekezett messziről kerülni, ahogy bekanyarodott az Alfához.

Az épület kívülről nem változott semmit, bár a tetejét vastagon borította a radioaktív por. A kapuhoz érve már látták, hogy mi a különbség odabent: a zárómodulon az összes vészhelyzeti lámpa villogott. A kapu elszántan védelmezi a bentieket a dekompressziótól, a sugárzástól, a veszélyes anyagoktól és mindenfélétől, noha odabent nincsen senki.

Stanton lőtte szét a zárat, Jones pedig a tartalék biztonsági rendszert. Aztán csak megfogták a kaput, és a mozgatórendszerek ellenállásával mit sem törődve félretolták. Az épület tiszta levegőjéből semmi sem maradt.

Jane elsőként röppent be a kapun, egyenesen a lifthez. A liftkorongot korábban odalent rögzítették, a felső lezárást kinyitották, a lift most egy hatalmas, függőleges akna volt. Jane megvárta, hogy emberei felzárkózzanak hozzá, aztán beleugrottak az aknába.

No persze, gondolta Jane, dehogy volt itt tiszta levegő. A nyitott liftaknán át azonnal feltörtek a radioaktív por- és gáztömegek, amint a bomba felrobbant. A kapu biztonsági rendszere azért zárt le, mert *odakint* az életre alkalmatlan környezetet érzékelt. Az nem feladata, hogy *idebent* is megvizsgálja a helyzetet.

Ahogy ereszkedtek az aknában, egyre sűrűbb lett a por, harmincméteres mélységtől már átláthatatlan.

– Kapcsoljatok be mindent – mondta Jones. – Radar, infra, reflektor, sugárnézet.

A kép, amit így kaptak, tarka volt és bizarr, de el lehetett igazodni rajta. Néhány pillanat múlva leértek a Charlie járatba.

– Névsorolvasás – vezényelte Jane –, itt Carson!

– Stanton – felelte Stanton.

– Lemuel.

– Jones.

– Dempsey.

– Muller.

– Porter.

– Brown.

– Riley.

– Kelly.

– Wilson.

– Biggs.

– Heywood.

– Rendben. Indulás, irány nyugat!

Erős ellenszélben repültek, a gombából áradó por és gáz egy orkán sebességével vágtatott szembe velük. Roylston azt mondta, ötvenre csökkent a szélsebesség, és biztosan úgy is van, de akkor Jane a maga részéről szívesebben várt volna, amíg tíz lesz. A Whiskyben már jobb volt a helyzet, az ellenszél itt hátszéllé változott és jóval gyengébb lett, az eruptív anyag nagyobb része a Charlie-n haladt.

Az Echo sarkán Jane újabb névsorolvasást tartott, hiszen egyáltalán nem látták egymást, de megvolt mindenki.

– Jól van, gyerünk!

– Várjanak – hangzott fel Simms hangja, amitől Jane fegyelmezetten visszafogta hajtóművét. – Úgy tűnik, vannak még lávafoltok az Echóban. Szépen tisztul, de maradnia kellett még néhánynak.
– Nyilván a mélyedésekben.
– Igen. Képtelenek vagyunk megállapítani, hogy hol, az is csoda, hogy ennyi érzékelőnk megmaradt. Mostanáig próbáltam földeríteni őket.
– Nem tudunk átrepülni fölöttük, igaz?
– Negatív, Jane, nem tudnak. Legfeljebb a kisebbek fölött.
– Vettem. Kérek két embert felderítésre. Kis magasságban repüljetek előre… mondjuk Kelly és Muller, és figyeljétek a talajt. A látótávolság majdnem egy méter, lesz időtök fékezni. Porter és Riley közvetlenül fölöttetek és mögöttetek repül és visszaránt, ha jeleztek. Rajta!
– Vettük, értettük!
Így persze lassabban haladtak, de a Juliet kereszteződése közel volt. Több apró lávafoltot is találtak, de kicsik voltak, ki tudták kerülni őket. Aztán elérték a Julietet.
– Itt Carson, veszik a képet?
– Pozitív, Jane, látjuk, amit maguk.
– Azért elmondom szóban is – mondta Jane, érezve, hogy mindjárt felrobban és szétveti ezt az elátkozott bolygót. – A Juliet elején áll a láva, ameddig a szem ellát… vagyis mintegy százhúsz centis távolságig. És ez a Juliet legmagasabb pontja, ha itt láva van, akkor lejjebb is láva van. Tehát elárulná valaki, hogy mi a galaktikus istenért robbantottuk mi föl azt az atombombát?!

60.

– Nyugalom, Jane – felelte Simms. – Az Echo járatot máris visszahódítottuk. És most már megvannak az eszközeink arra, hogy a Julietet és az Indiát is visszaszerezzük.
– Éspedig? – követelte a választ Jane.
– A lávának már le kellett volna ömleni a Carsonba… a maga vakuólájába, Jane. Ha nem tette, az azt jelenti, hogy az aknák felső végénél alakult ki dugasz, mert lejjebb nincs mitől. A kitörések tönkretették az aknafedeleket és a nyomáskiegyenlítőket, de azok azért ott vannak és akadályozzák a láva visszavonulását. Vagyis ha berobbantják az aknák tetejét, akkor a lávának le kell vonulnia.
Jane egy pillanatig hallgatott.
– És ezt eddig miért nem lehetett megcsinálni?
– Gondolkodjon – korholta szelíden az őrnagy. – Amíg nem robbantottuk fel az atomtöltetet, a láva felfelé áramlott, nem lefelé.

– Vagy úgy. És mégis hogyan robbantsuk fel őket? Nem is látunk el odáig.

– De tudják a pontos távolságot és vannak rakétáik.

Jane egy pillanatig hallgatott. A legközelebbi társára akart pillantani, de csak egy homályos foltot látott belőle az őrülten kavargó füstben. Így inkább egy piros vonalra szögezte a tekintetét a falon. A vonal valójában nem volt ott, a sisak kivetítője alkotta, a kilencszáz kilocurie-s izokontúrvonalat jelezte vele. A vonalak száz kilocurie-nként húzódtak, vagyis a vonaltól balra nyolcszáz és kilencszáz, jobbra kilencszáz és ezer kilocurie között van a sugárzási szint. Jane-nek fogalma se volt, hogy mennyi kilencszáz kilocurie. Azt se tudta, hogy mennyi *egy* curie. A sievertet jobban ismerte, és nagyon örült, hogy nem tudja, hány sievert egy curie. Nem akarta tudni, milyen erejű sugárzás tombol körülöttük. Ami azt illeti, még a hőmérsékletet se tudta.

– Jól van – szólalt meg. – Csináljuk!

Pillanatok műve volt. Jones elővette a rakétakilövőjét, beállította és elsütötte. Fedezékbe se húzódtak, minek, annál rosszabb úgyse lehet, mint amiben most vannak.

– Már felrobbant? – kérdezte Jane türelmetlenül.

– Valószínűleg – felelte Jones. – Egy-két másodperce már célba érhetett.

– A lávaszint nem csökken?

– De, mintha lejjebb ment volna valamivel – felelte Kelly. – Várjatok egy percet.

Jane toporzékolni tudott volna türelmetlenségében, de hát lebegve nem lehet.

– Igen – szólalt meg Kelly. – Megerősítem, a lávaszint csökken. Ha egészen közelről figyeli az ember, a falon látszik, ahogy visszahúzódik. De jó pár percbe beletelhet, hogy lefolyjon.

– Kivárjuk – vakkantotta Jane dühösen, mert egyáltalán nem volt ínyére a várakozás.

Álltak és vártak.

– Mellesleg – szólalt meg később Stanton –, bolygófelszínen vagyunk, itt nincsenek percek, csak centádok.

– Mellesleg – jegyezte meg Jones – egy bolygófelszín *alatt* vagyunk.

Vártak.

– Már látom – élénkült meg Jane; jó tíz centádba telhetett. – Az előttem levő részen visszavonul a láva.

Ebben a pillanatban a falak megremegtek körülöttük, aztán orkánszerű szél tört rájuk az Echóból.

– Újabb lökéshullám – mondta Simms kérdés nélkül. – De lehet, hogy fomorengés.

– Az meg mi a galaxis?

– Nappal gyakoriak, a Fomalhaut vonzása okozza őket. Csoda, hogy mostanáig nem történt egy se, de nem sokáig lesz ilyen szerencsénk.

– Miért, mit árthatnak nekünk ezekben a ruhákban?

– Hát… végül is… semmit.

– Akkor jó – vágta rá Jane. – Nézzétek, javultak a látási viszonyok. Előre!

61.

A Juliet tele volt visszamaradt lávafoltokkal, de meg tudták kerülni őket. Az Indiával már nem volt ilyen szerencséjük. Rakétát lőttek a Clancy aknára is, hátha valamennyire visszavonul a láva, de semmi sem változott.

Jane dühösen meredt az előttük fekvő lávatóra. Időnként látszott a túlsó széle, legfeljebb tíz méterre lehetett. A folyadék vadul remegett, a földrengés még mindig tartott. Jane lázasan kutatott valami megoldás után, egy pillanatra felvillant egy kábel képe, amin átkapaszkodhatnának a láva fölött, aztán majdnem a homlokára csapott.

– Hülyék vagyunk. Apa már rég mondta volna, hogy „marha vagy, édes lányom”, pedig ezt csak ötször mondta életemben. Át kell repülni fölötte.

– De hiszen azt nem tudunk – felelte Wilson.

– Dehogynem. Hat méter az egész. Föl a mennyezet alá és teljes sebességgel előre, mennyit eshetünk a hat méter alatt?

– Azt senki se tudja – felelte Simms.

– És mi történik, ha beleesünk a lávába?

– Hát… semmi…

– Ki tudunk jutni belőle?

– A fajsúlyuk sokkal kisebb, mint a láváé… és vagy úszva, vagy rakétameghajtással ki kell jutniuk. Azazhogy nem is, várjon csak! – élénkült meg az őrnagy hangja. – A biztonsági rendszernek tízméteres magasság fölött kell tartania magukat. Elméletileg tehát nekinyomja magukat a mennyezetnek… persze gyakorlatilag…

– Próbáljuk ki – vágta rá Jane. – Utánam!

Megmozdította az ujját, s a ruhája fölemelkedett, de egy pillanat múlva visszasüllyedt megint. Nem értette, aztán fölfedezett két kezet a karján.

– Várj, Jane – mondta Stanton, talán az egyik kéz tulajdonosa, bár nem lehetett biztosan tudni, melyikük melyik. – Nem te leszel az első.

– Mi?! Én vagyok a parancsnok.

– Most nem az számít. Az elsőnek csak innen, hátulról tudunk segíteni, ha beleesik, de ő már segíthet a többieknek, ha van kábelkilövője. Neked pedig nincs.

– Kábelkilövő… ó, Stanton, mennyi eszed van! Jó, és kinek van kábelkilövője?

– Lemuelnek – felelte Lemuel.

– Kellynek – mondta Kelly.

– Rileynak – szólt Riley.

– Döntsük el kő-papír-ollóval – mondta Lemuel.

Jane nevetett.

– Szamarak, nem is látjátok egymás kezét.

– Akkor döntsd el te – felelte Kelly. – Te vagy a parancsnok.

Jane sóhajtott.

– Rendben. Riley, neked az összeütközéskor megsérült a nyakad. Kárpótlásul te mehetsz elsőnek.

62.

Heywood és Kelly maradt hátul, hogy a visszaúton már legyen itt ember. Riley baj nélkül átjutott, majdnem a lávaszintig zuhant ugyan, de már jóval túl a tavon.

– Rendben, megvagyok – jött a hangja, látni már nem látták. – Óvatosan gyertek, lehetnek még ilyen tavak.

Jane fölemelkedett a mennyezet alá, beleszólt a rádióba – Jövök –, és teljes sebességre állította a hajtóművet. Aztán egy pillanat múlva fékezett, s egy szívdobbanással később nagyot puffant a talajon.

– Látlak, Jane – hallotta Riley hangját. – Jól vagy?

Jane el sem olvasta a sisakjába vetített értékeket, csak ösztönösen érzékelte, hogy mindegyik zöld.

– Minden rendszer hibátlan. Hol vagy, Riley?

– Nyolc óránál, fölötted. Túl hamar húztad vissza a sebességet, a pálya nagy részén csak a lendület vitt. Fiúk, várjatok egy pillanatot. Úgy gyertek, hogy tudjuk, hol jöttök, és ütközzetek nekünk, akkor szabadabban nyomhatjátok a kart.

– Jó ötlet – mondta Jane, és fölemelkedett. Így sokkal jobb volt, mert a talajon fekve egész testében rázkódott. Vajon erősödött a rengés? – A járat középvonalában állunk majd, egy-két méter magasan… itt gyertek. Mondjuk ketten.

A következő másodpercben két kadét ütközött beléjük.

– Helyes, alkossunk sort, és jöhetnek négyen, aztán a maradék.

Fél perc múlva újabb lávató előtt álltak.

– Hát jó – mondta Jane. – Riley, mehetsz előre. Lemuel és Wilson itt marad.

A második tó után hosszabb szakaszon csak kisebb lávamaradványok voltak, amiket meg lehetett kerülni. Aztán megint egy lávató.

– Jól van, Auwelia – mondta Jane, éppen úgy fortyogva, mint a láva –, csak sok ilyen tó már ne legyen, mert nem lesz elég emberem.

– Ne aggódj – felelte Stanton. – Az Auwelia hallgat rád. Ha jövőre visszajössz, lesz zöld láva is.

Jane reflexszerűen bólintott, aztán fölkapta a fejét.

– Mi van?

– Ó, elfelejtettem szólni… amíg repülés közben az Auweliával társalogtál, te nem hallottál minket, de mi minden szavadat vettük.

63.

Aztán egyszer csak ott álltak az óvóhely bejárata előtt. A gomolygó füstben időnként egész jól látszott a sziklapárkány, a tetején a korlát és mögötte a nagy ajtó.

– Óvóhely, itt Carson, hallanak?

– Itt Watkins, tisztán hallom.

– Megérkeztünk. Felkészültek a nyitáshoz?

– Pozitív, Jane, megkezdjük a nyitást belülről.

– Vettem, pozitív, mi nekilátunk kívülről!

Stanton és Muller átlibbent a korláton, és munkához láttak a hegesztőpisztollyal, miközben a hátuk mögött Dempsey és Porter fémfűrészt ragadott. A korlát egykettőre belezuhant a lávajárat fenekén örvénylő ködbe.

– Helyes, ez sincs már útban – nyugtázta Jane. – Simms, odafent mi újság? Rég hallottam a hangját.

Most se hallotta. Nem jött válasz.

– Nincs vétel a felszínről – mondta Brown. – Mr. Watkins, hallanak?

– Pozitív, tisztán halljuk. Nekünk sincs kapcsolatunk a felszínnel, de ez nem csoda, a fomorengések kezdeti szakaszában gyakran vannak elektromágneses zavarok. Ráadásul felrobbantottunk egy atombombát… örüljünk, ha csak ennyi bajunk lesz. Mindjárt kész a leválasztás.

– Itt Stanton, vettem. Mi is készen vagyunk… öt… négy… három… kettő… egy… ez megvan, figyelem, engedem a lemezt!

Jane két felhő között homályosan látta, hogy az ajtóra hegesztett vastag páncéllemez rázuhan a párkányra, aztán lebillen róla és eltűnik. Micsoda munka volt ezt lecipeltetni a falmászó robotokkal, aztán fölhegesztetni… mostantól pedig ott hever a járat aljában, évszázadokig.

– Kinti lemez fekszik!

– Vettem, Mr. Stanton. Rögtön döntjük a benti lemezt is…

Ekkor borzasztó recsegéssel, sípolva megszólalt egy távoli hang:

– Itt Simms… hallanak?…

– Itt Carson – felelte Jane –, nagyon gyengén halljuk, Simms! Vétel!

– A vakuó… – hallatszott alig kivehetően, majd másodpercekig csak recsegés, aztán egészen tisztán: – …siessenek! Itt Simms, a…

A folytatás megint recsegésbe fúlt.

– Valami van a vakuólával – mondta Jones. – Azt hiszem…

– Nem akarom tudni! – csattant föl Jane. – Watkins, fekszik már az a lemez?!

– Egy pillanat… most! Benti lemez fekszik, nyitjuk az ajtót!

– Vettem! Fiúk, csatoljuk össze magunkat, és ahogy kiérnek, rohanás!

– Repülés – dünnyögte valaki.

– Bánom is én, csak gyorsan!

64.

A bentiek már össze voltak csatolva, egyetlen hosszú láncot alkottak, a két végén és középen többhelyütt lávaemberekkel. Most ők is összecsatlakoztak mind a kilencen. Stanton, Jane, Riley, így kezdődött a sor, a többit Jane nem tudta, eltűntek a ködben. Azért kellett a kábel, hogy el ne tűnjenek csakugyan.

Senki nem szólt, hogy nyílik az ajtó, egyszerűen csak kiözönlöttek a fehér bábuforma alakok.

– Indulás! – vakkantotta Jane. – Láncokat egyesíteni és gyerünk!

– Itt Watkins, csatlakoztam egy kadéthoz, és tényleg gyerünk, mert emelkedik a magma!

A lánc meglódult, a vége még bent volt az óvóhelyen, amikor Jane beleütközött egy fehér alakba. Lemuel vagy Wilson, már át is értek a második lávatavon.

– Lemuel és Wilson csatlakozott – jött a jelentés.

Aztán már száguldottak is tovább, fölvették Heywoodékat is, és a száznegyven emberből álló lánc megindult a járatokon át. Valamerre. Valamilyen sebességgel. Jane semmit sem érzékelt az útból. A sisakon kívül csak füstgomolyokat látott, a kivetített kontúrvonalak színes szikrákká estek szét. Az irányváltásokat sem érezte, a ruha a tehetetlenséget is kiküszöbölte.

Aztán egyszer csak meglátta az épület előcsarnokának néhány részletét, és egy pillanat múlva kitisztult a kép. Kint voltak a szabad ég alatt.

65.

Jane csak az állomáson tudta meg, hogy a hosszú lánc végén érkezők látták a Helios felől érkező új lávatömeget, és egy ideig attól rettegtek, hogy az utolsókat el is kapja. De szerencsére nagyon gyorsan repültek.

Az állomást a gombafelhőtől tíz kilométerre állították fel, pár perc alatt ott voltak. Ekkor már nem egyenes vonalban repültek, a lánc rendezetlen, térbeli alakzattá vált, ahogy a turisták is jobban megértették a ruha irányítását, és önállóan kezdtek mozogni. De nem volt szabad leválni a kábelről, csak amikor befordultak az állomás előtt sebtiben felállított takarólemez mögé.

– Láncot bonts, szétválni! Mr. Roylston, mi a helyzet?

– Az állomás készen áll, jöhet az első csoport.

– Rendben, tíz turista a sor végéről.

– Nem, Jane, maguk kezdik. Maguk sokkal fertőzöttebbek. – Roylston ekkor már ott állt mellette, eddig nem is tudta, melyik ő az állomás körül lebegő fehér alakok közül. – A maga ruhája két gigacurie-vel sugároz, de a többiek se jobbak.

– Értem. Fiúk, van valaki, aki kisebb adagot kapott?

– Itt Heywood. Nekem csak másfél gigacurie-t mutat, én a második csoportba megyek.

– Biggs, ezernyolcszáz.

– Stanton, ezerhatszáz.

– Hát jó. Akkor gyerünk.

A dekontaminációs állomás egyszerűen egy nagy ferde lemez volt, aminek a gombafelhő felé forduló oldala továbbra is kapta a sugárzást, a másikra pedig szórófejeket akasztottak. Jane-ék berepültek alá, leakasztották a csöveket, kinyitották a csapokat, és megkezdődött a vidám zuhanyozás. Jones így mondta, végre egy kis vidám zuhanyozás, pedig ő is holtfáradt volt, akár a többiek. És nem pihenhettek a zuhany alatt sem, a szórófejeket végig kellett járatni egymás ruháján, mindenhol, mert az atomhéj csak megvéd a sugárzástól, de nem tudja mentesíteni saját magát. Valamilyen erős savakkal kellett végigpermetezni egymást, többször, többfélével, amíg a műszerek zöldet nem mutattak. Ez Jonesnál sikerült elsőként. A kadét kiröppent a csoportból, valamivel távolabb ledobta magáról az atomhéjat, és továbbszáguldott.

– Állítsunk fel új állomást – mondta Roylston. – Az első alatt már világít a talaj, nem használhatjuk többször. Lehet, hogy mindegyik csoportnak külön állomásra lesz szüksége…

Csipogás szakította meg a hangját. Jane a műszerre pillantott.

– Zöld vagyok – szólalt meg.

– Akkor tűnés! – felelte Wilson.

Jane elzárta a csapot és visszaakasztotta a csövet. Kivált a csoportból, megkereste a zöld táblát, odarepült és benyomta a gombot. Hirtelen ólomsúly nehezedett rá, ahogy a héj levált a ruháról, de aztán leesett róla, és ő a magasba szökkent. Előretolta a kart, esze nélkül menekült a radioaktív felhőből. Irány az *Artemis!*

66.

A Protoflax jókora távolságban várakozott, fönt a magasban. Jane boldog sóhajjal röppent be a nyitott zsilipen, mintha megpróbáltatásai ezzel véget értek volna. Pedig tudta, hogy a legnehezebb része még hátravan.

Amint becsukódott a zsilip, hozzálátott a ruha kinyitásához. Ha kézzel kellett volna csinálni, talán nem is boldogul vele, mert ekkor már kicsit remegett a keze. Nagyon gyorsnak kell lennie. Az űrruha felülete már beszennyeződött, s amint kinyitotta, máris kitette magát a sugárzásnak. Ha egy percen belül elkerül a ruha közeléből, nem lehet baj. Simms azt mondta, nem számít rá, hogy bárkit kórházba kellene vinni sugárfertőzés miatt, még a turistákat sem. Megmutatták nekik, hogy kell nagyon gyorsan kimászni a ruhából. Nekik is egyedül kell csinálniuk, ha két ember van a zsilipben, négyszeresére növekszik a kockázat.

Az űrruha szétnyílt, Jane kiugrott belőle és rohant az ajtóhoz. Az pontosan az orra előtt kivágódott, Jane berobbant a fülkébe, és villámgyorsan vetkőzni kezdett. A bezáruló ajtó mögött már ki is nyílt a zsilipkamra, a ruháját egy robot kihajította az Auwelia talajára, és megkezdte a zsilip sugármentesítését.

Pillanatok alatt lehámozott magáról mindent, és beugrott a zuhanyfülkébe. Mire megindult a szappanos víz, egy robot már elvitte a ruháit, nem mentesítik őket, kidobnak mindent az Auweliára. Majd eltünteti őket a legközelebbi lávakitörés, földrengés vagy bármi. Alighanem órákon belül.

Csak akkor mert a műszerre nézni, amikor már folyt a víz. Hat millisievert. Egy pillanatra neki kellett támaszkodnia a falnak, úgy elgyengültek a lábai. Akkorát sóhajtott, hogy némi víz ment a szájába, nem baj, kiköpte. Simms azt mondta, ötven millisievert alatt még laborvizsgálatra sincsen szükség.

67.

Amikor fölébredt, először nem tudta, hol van, de ahogy felült, a mozgásérzékelő felkapcsolta a világítást. Alvófülke, egy ágy, semmi egyéb. Persze. Az *Artemis.* A hajón van. A csuklójára nézett, de ott nem volt semmi. Az órája valahol egy dobozban van a többi holmijával, amiket lerakott, mielőtt beöltözött atomot robbantani.

Fölkelt, magára tekerte a takarót és kinyitotta az ajtót. A folyosón egy lélek sem volt. Kiszaladt, megkereste a ruhatároló rekeszeket, aztán a fürdőszobát. Öt perc múlva már a vezérlő felé tartott. Legénységi gyakorló egyenruhában volt, semmi mást nem talált, ami jó lett volna rá. De legalább rendesen fel van öltözve.

A vezérlő üres volt, középen égtek a biztonsági automatika zöld fényei. Ahogy belépett, kigyulladt a világítás, aztán egy másodpercre zöldre váltott a fény, majd vissza fehérre. Jól van, tehát minden rendben. A parancsnoki pulthoz lépett és megkereste a legénységi jelzőket. A fedélzeten nincs mozgás, mindenki az alvófülkékben. Tehát ő ébredt elsőnek?

Megvan, itt van a fedélzeti kronométer. Huszonhárom harminc, hajóidő szerint. De nem tudta, hogy mennyi volt, amikor lefeküdt. Már arra sem emlékezett, hogy auweliai idő szerint mennyi. Hajónapló… utolsó felszállás… automatikára kapcsoltak hét óra tíz perccel ezelőtt. Ez nyilván akkor volt, amikor az utolsó ember is felért a hajóra, és mindenki lefeküdt. Az utolsók tehát hét órája alszanak, de ő másodikként jött, pár perccel Jones után fekhetett le, ezért van már ébren.

Pozíciójelző? OB Auwelia, magasság huszonötezer. Tehát keringenek a bolygó körül. Lenyomta a PSC gombját, és felnézett a nagy képernyőre, amin most megjelent az Auwelia gömbje. Ebből a magasságból egyenletesen szürke volt az egész, elmosódott foltokkal. Vulkánokat nem látott. A gombafelhőt sem… bizonyára régen eloszlott, és túl kicsi is, hogy innen látszódjon. No meg lehet, hogy a bolygó túloldalán van. Nem is akarja látni soha többé.

Fölemelte a távkom mikrofonját és benyomta a gombot.

– *Artemis* hívja Fominát, vétel.

Azonnal jött a válasz.

– *Artemis,* itt Fomina vészhelyzeti, miért nem alszik, főkadét? Vétel.

Jane-nek egy pillanatra elakadt a hangja.

– Fomina vészhelyzeti, itt *Artemis,* mert ébren vagyok és a kettőt egyszerre nem tudom csinálni. Azonosítsa személyét, vétel.

– *Artemis,* itt vészhelyzeti, a készüléknél Gardiner főhadnagy nukleáris megfigyelő tiszt, vétel.

– Hogyhogy… izé, *Artemis* vészhelyzetinek, hogyhogy maguk lépnek be a rendes központ helyett, és mit kell nukleárisan megfigyelni? Vétel.

– Vészhelyzeti *Artemis*nek, maguk nukleáris robbantásokat hajtottak végre egy planetáris támaszponton. A protokoll szerint megfigyeljük a bolygót, ameddig szükséges. Az *Artemis*t pedig mi tartjuk ellenőrzés alatt, amíg maguk alszanak. Maga kilenc óra negyven perccel ezelőtt ment aludni, főkadét. A többiek sugárfertőzés és egyéb sérülés nélkül megúszták a kalandot. Senkinek sem esett baja. A *Tethys* és a *Lamia* már leszállt a Fominán, legénységük alszik. Állapotjelentés vége, vétel.

Jane elmosolyodott.

– *Artemis* vészhelyzetinek, köszönöm, Mr. Gardiner. Mondja… meg tudja mondani, mi a helyzet a hatos komplexumban? Vétel.

– Igen, főkadét. Az óvóhely evakuálása után húsz centáddal a magma feltört a liftaknákon és elpusztította az összes épületet. A robbantott kürtőn csak egy bolygóórával később, mert ott addig termonukleáris reakciók folytak. Jelenleg a komplexum helyén egy lávató van, amelybe folyamatosan áramlik alulról a sárgaláva. Átmérője most három kilométer, de egy ideje megtorpant a növekedése. Vétel.

Jane döbbenten hallgatott egy verset.

– Maradt valami… épen a komplexumból? Vétel.

– Nem valószínű, főkadét. Egyetlen automata szondánk van a helyszínen, az régóta nem jelzett ember alkotta tárgyat. Vétel.

Jane a képernyőt nézte, és elmosolyodott. Hát mégiscsak megcsinálta. Legyőzte ezt a pokolbéli bolygót, kiszabadította az embereket, még csak meg sem sérült senki, és akkora sebet ütött az Auwelián, amekkorát ember még soha. Az Auwelia keményen harcolt, de ő még keményebb volt. És győzött!

– *Artemis* vészhelyzetinek. Indulunk haza. Vétel.

68.

– Hogyhogy haza, Jane? Vétel… akarom mondani, főkadét.

– Jó lesz a Jane is, Mr. Gardiner, de nem értem. Miért ne mehetnénk haza? Vétel.

– Csak nem akarja egyedül lehozni azt a hajót? Vétel.

Jane elmosolyodott. Egy pillanatra már azt hitte, a radioaktivitással van baj.

– Dehogynem, főhadnagy úr, ha kapok némi segítséget. Egy ember elég a vezérléséhez ilyen kis távon, nem?

– De, elég – felelte Gardiner, mielőtt Jane észrevehette és kijavíthatta volna a hibáját: nem mondta, hogy vétel. De úgy tűnt, a főhadnagy sem veszi észre. – Valószínűleg. Ha az egy ember pilóta, de maga navigátor.

Jane várt egy pillanatig, de a főhadnagy hallgatott és nem mondta, hogy vétel. Hát akkor mostantól ő se mondja.

– Azért el tudok vezetni egy ilyen kis hajót, Mr. Gardiner. Tud nekem segíteni?

– *Kis* hajót?!

– Tudja, az *Uraniá*hoz képest ez inkább csak egy nagyobbacska csónak.

A főhadnagy nevetett. – No igen. Én nem értek eléggé a Protoflaxokhoz, Jane, de ha kibírja pár percig, hogy ne indítsa be a hajtóműveket, akkor hozok szakértőt.

– Annyira kibírom, hogy távozom a vezérlőből és keresek valami harapnivalót, Mr. Gardiner. Hamarosan jelentkezem. *Artemis* kilép, vége.

– Fomina vészhelyzeti *Artemis*nek, vettem és vége. Jó étvágyat, Jane.

69.

Nagyon gyorsan megtalálta a konyhát, a feliratok útbaigazították. A második szinten volt, egészen kicsi, de jól felszerelt konyha, aránylag nagy raktárhelyiséggel. Összeszedett pár dolgot, és szendvicset harapdálva sietett vissza a vezérlőbe.

– *Artemis* hívja vészhelyzetit, vétel.

Egy idősebb hang válaszolt.

– *Artemis,* itt vészhelyzeti, a készüléknél Beck őrnagy. Nyugodtan fejezze be az étkezést, főkadét, ráér még elindulni. Vétel.

– Vészhelyzeti, honnan tudják maguk mind, hogy engem főkadétnak szólítanak? Vétel.

– Maga nevezetesség már a Fominán, Jane. Vétel.

Jane elmosolyodott.

– Aha! És pont azt nem tudják rólam, hogy mindig mindent azonnal akarok?! Vétel!

Az őrnagy jót nevetett.

– Pedig néhány percet akkor is várnia kell, Jane.

– Miért?

– Mert írnunk kell magának egy leszállásvezérlő programot. Elhiszem, hogy maga mindenre képes, de nincs négy keze, és nem tud egyszerre állni a vezérlő mindkét végében. Úgyhogy egyen nyugodtan, ez még egy kis időbe telik.

Jane sóhajtott, nyugtázta a vételt és evett. Nyugodtan, de türelmetlenül. Szeretett volna már a Fominán lenni. Nem volt éppen a kedvenc bolygója, de az Auweliánál minden hely jobb. Az Auweliának még a közelségét is utálta. Majd jövőre megkérdezi a fominaiaktól, hogy van-e már zöld láva. Ő nem jön vissza megnézni.

70.

– *Artemis,* itt vészhelyzeti. Készen állunk az indításra. Részlegesen távirányított interplanetáris út megtervezve. Vétel.

– *Artemis* vészhelyzetinek, készen állok, vétel.

– Vészhelyzeti *Artemis*nek, közvetlen akusztikus és kódvonalat biztosítottunk. A pályaelemeket üzenetben küldöm.

Jane az ICM lámpájára nézett, ami azonnal ki is gyulladt. Lenyomta a gombot, rápillantott az elemekre és átküldte őket a térnavigációs rendszerbe.

– Útvonal rögzítve. Kapcsolom a hajtóműveket. Egyes hajtómű. Protonika indít, tolóerő zéró egész kettő-három. Kettes hajtómű. Protonika, zéró egész négy-egy. Hármas hajtómű, protonika, zéró egész négy-egy. Négyes hajtómű, protonika, zéró egész kettő-három. Ebből ugyan egy szót sem értek, de ez van ideírva.

– Jól csinálja, Jane. Mit nem ért?

– Hogy miért pont ezeket a számokat adtuk meg.

– Hosszú lenne elmagyarázni. Mindenesetre a külső hajtóműveken kisebb tolóerőt adunk, a belsőkön pedig nagyobbat, a Protoflaxokon így szokták. Várja meg a zöld jelzést az FLX vonalon és kapcsolja.

– Vettem. FLX vonalon egy zöld… kettő… három és négy. Zöld lámpa. Indíthatok?

– Csak rajta, Jane.

– Tolósugár indít – mondta Jane, és lenyomta a háromszögletű gombot. A műszerek azonnal mutatták, hogy megmozdul a hajó, de ő persze nem érezte.

– Figyelje a PLC jelzőjét. Ötven és hatvan százalék között kapcsolja kettesbe.

– Vettem. PLC tizenöt… harminc… ötvenöt… kettesbe kapcsolok.

– Rendben. Akkor dőljön hátra és gyönyörködjön a tájban.

Jane elmosolyodott. Milyen rég nem hallotta ezt az űrhajós mondást.

71.

Tényleg gyönyörködött a tájban. Még sose tette, akkor sem, amikor egy-egy Terraluna vezérlőjében ült a pilóta mellett, de most volt valami odakint, amiben önfeledten gyönyörködhetett. Az Auwelia. Most először látott rajta valamit, ami tetszett neki. Az, hogy egyre kisebb lesz. Pár perc alatt egyfoknyi átmérőre zsugorodott, a Fomináról is nagyjából ekkora.

Jane elégedetten bólintott. Sose lehet elég távol az Auweliától, de ebből a távolságból már semmit nem lehet kivenni a felszíni részletekből.

Lehet, hogy bekóborolja majd az egész Galaxist, lehet, hogy lesznek helyek, ahol rosszul érzi majd magát, az is lehet, hogy lesznek bolygók, ahova nem szívesen teszi a lábát, de aligha lesz sok olyan bolygó, ahova semmiképpen se megy, inkább visszaadja a navigátori engedélyét vagy bármit. Csak ez az egy. Soha nem fogja elfelejteni a járatok falain szikrázó, hatalmas drágaköveket, de azt sem, hogy az Auwelia minden egyes alkalommal, amikor ők megpróbáltak valamit, újra és újra lecsapott, újabb és újabb aljasságokat talált ki, hogy végezzen azzal a kétszáz emberrel. Nem sikerült neki. Ő győzte le, Jane Carson főkadét és az emberei. De többé nem tér vissza.

– *Artemis,* itt vészhelyzeti. Szépen jön, Jane, két perc múlva beléphet a leszálló ágba. Onnantól a mi programunk veszi át. Üzenet Carson ezredestől.

– Hallgatom, vészhelyzeti.

– Idézet. „Mindenki rád vár, hogy te hozd ki az *Uraniá*t a kráterből.” Idézet vége.

Jane mosolyogva bólintott.

– Vettem. Válasz mehet?

– Persze, Jane.

– Idézet. „Ne felejtsétek el behűteni a kadétpezsgőt.” Idézet vége.

– Vettem, Jane, de…

– De?

– Mi itt a kikötőben már behűtöttünk maguknak néhány palackkal.

Jane még nevetett, amikor megszólalt egy hang a háta mögött.

– Hát maga mit csinál itt, Jane?

72.

– Leszállok, Mr. Simms – felelte.

Az álmos képű, gyűrött őrnagy a képernyőre pislogott.

– A Fominán? De hát hogy kerültünk ide?

Jane megértően bólintott. Szegény ember nyilván még nem ébredt föl egészen.

– Mr. Simms, ez egy űrhajó. Ha lenyom néhány gombot, akkor működésbe lépnek a hajtóművek, és elindul.

– De ki vezeti?

Jane sóhajtott. Tényleg alszik még.

– Én – felelte.

– Honnan tud maga Protoflaxot vezetni?

– Sehonnan. Életemben először látok ilyen hajót belülről. Leszálló ágig fél perc – pillantott a kijelzőre. – Amint látja, elboldogulok vele. Ez se más, mint az *Urania,* csak sokkal kisebb.

– És hogy száll le? Írtak leszállásvezérlő programot?

– Persze. Elnézést, amiért nem vártam meg, hogy fölébredjen, de…

– Á, nem érdekes. Szálljon csak le. Én visszafekszem. Holnap megkeresem magukat, rendezünk valami ünnepséget. Tudok még segíteni valamiben?

Jane villámgyorsan végiggondolta, mire lehet szüksége a leszállásnál.

– Igen. Hogy kell kétajtósra nyitni a zsilipet?

Az őrnagy ásított.

– A Syntauton egy… egy… fogalmam sincsen, Jane. Nézze meg a Syntaut zsilipkezelésének dokumentációját, rögtön meg fogja találni. De miért akarja kétajtósra nyitni? Nincs vészhelyzet, mindenki az igazak álmát alussza. Milyen szabály alapján akarja kétajtósra nyitni?

Jane kipillantott a gyorsan közeledő, napsütötte fominai tájra, és rámosolygott az őrnagyra.

– Az én fedélzetemen én csinálom a szabályokat, Mr. Simms.

Saurus

Krisznek, hát persze

1.

– Itt *Agógos–1,* három-hét-zérónál pozitív zéró-három-nyolcas, vétel.
– Itt *Agógos–2,* három-öt-zérónál pozitív zéró-kettő-hetes, vétel.
– Itt *Monoceros–1,* három-hét-zérónál pozitív zéró-három-nyolcas, nyugtázom, csökkentek zéró-hat-ötre egy centád múlva, vétel.

– Itt *Monoceros–2,* három-öt-zérónál pozitív zéró-kettő-hetesre nyugtázom, zéró-hat-zéróra csökkentek egy centád múlva, vétel.

– Itt *Saurus–1,* a lassítást megkezdem zéró-hat-ötre, vétel.

– Itt *Saurus–2* – felelte Cartwright főpilóta a monitorra függesztett tekintettel. – Továbbra is fordulásban, hatvannyolc százalék, célsebesség zéró-öt-zéró, vétel.

– Vettem, *Saurus–2,* itt *Cauda–2,* lassítok zéró-négy-zéróra, engedlek manőverezni, vétel.

– Gyerünk azzal a fordulással – mondta Cartwright, és lenyomott néhány billentyűt –, kiegyenlítés?

A másodpilóta ülésén nem ült senki. A *Saurus*nak nem volt ilyen ülése. Hátrébb, a kiegyenlítőpult megfigyelői ülésén ült egy barna hajú lány, fehér kezeslábasban, az intersztellárisok és az interplanetárisok jelvényével és egy különös, sehol máshol nem látható rangjelzéssel.

– A hármastól a hatosig zöldet mutat – felelte. – Öt centád a teljes lezárásig.

– Az egy örökkévalóság – mondta Cartwright. – Mit szólnak kettő-zéró növeléshez port irányban?

– Pozitív – mondta Jane Carson, megvárva a vele szemben ülő fiatalember bólintását. – Rántsa meg a kormányt, Mr. Cartwright!

A főpilóta nevetett.

– Vettem, kiegyenlítés. Kilengés?

– Starboard centrifugális a poszterior szekción zéró-kettő – felelte egy másik fiatalember. – Minden lámpa zöldet mutat.

– Vettem, kilengés. Itt *Saurus–2,* fordulásban, hetven százalék, rásegítés kettő-zéró port irányban, hátsó kilengés zéró-kettő starboard centrifugális. Vétel.

– Nyugtázom, kettes, itt *Cauda.* Faroltasd meg a kicsikét.

Jane a fordulásmérőre mosolygott. Nagyon bonyolult műszer volt, egyszerre mutatta az abszolút és a konvojrelatív irányt, a fordulási pályát, a rásegítést és a kilengést, öt különböző színű görbével, amik folyamatosan változtak, ahogy a *Saurus* végrehajtotta a fordulási manővert. Bármilyen más járművön ez az egész szövegelés a kiegyenlítésről és a kilengésről értelmetlenség lett volna, és a mértékegységek is egészen mások lennének. De ez a *Saurus.*

Felállt, odalépett az ülésével szembeni kis fülkéhez, amit bárhol máshol ajtónak neveztek volna, de itt a kiegyenlítés starboard kettes külső megfigyelőfülkéje volt. Ösztönösen visszapillantott a göndör hajú fiatalemberre, aki az imént szemben ült vele. Az bólintott. Jane csak egy órája volt a *Saurus*on, de már megtanulta ennek a két szónak a varázserejét: „kiegyenlítés” és „kilengés”. Ezt a két értéket minden másodpercben tudni kell és uralni kell.

Visszafordult az ajtóhoz és kinézett a rajta levő ablakon. Csak fehérséget látott, kinyitotta hát az ajtót és kilépett a hosszú, keskeny fémcsíkra, amit a frontális szekció starboard külső közlekedőjének neveztek, és rugalmas fémkorlát határolta. A kinti fehérségnek alakja lett, határai lettek, valahol a távolban eleje volt, a másik irányban vége. A *Saurus–1*. Távolság kilencven és száz között.

Halk zúgás tudatta, hogy a *Saurus* mozog, zéró-hat-zéró sebességről most lassít zéró-öt-zéróra, hogy a *Monoceros*nak időt adjon neutralizálni a zéró-kettő-hetes pozitívot. Amit semmilyen más jármű észre se venne, és főleg nem adna neki ilyen kacifántos nevet. De ez a *Saurus*.

Megfordult, elnézett a jármű vége felé, föl a magasba. A *Saurus* végeláthatatlan távolságra nyúlt, egyetlen hatalmas fehér fal volt. Ezt a fehér falat nemsokára *Uraniá*nak fogják hívni.

Odalépett a legközelebbi létrához, jól megkapaszkodott és gondosan mászni kezdett. Apa a lelkére kötötte, hogy nagyon vigyázzon a létrákkal, semmi mástól nem félti a *Saurus*on, csak a létráktól. Tízméteres magasságból lezuhanni nem gyerekjáték.

Nem zuhant le. Megállt a létra alján, fölnézett a most már a feje fölött tornyosuló hatalmas lánctalpra. Egyes szekció, mutatta egy félméteres számjegy. Innen lentről a lánctalp csikorgása jóval hangosabb volt.

Lelépett a létráról, egyenesen a Zónába, de egyik kezével továbbra is fogta a létrát. Ezt már negyedszerre csinálta, de még mindig lenyűgözte, hogy a Zóna földjén áll, fogja a létrát, ami a száguldó járműhöz tartozik, és nem esik semmi baja. Amikor először csinálta, a *Saurus* majdnem teljes sebességgel haladt. Most csak zéró-öt-zéróval megy, már fél perc is eltelhetett, mire egyhelyben állva már csak kinyújtott karral érte el. Aztán elengedte, a létra továbbszáguldott.

Száguldásnak hívják, hivatalos terminológia, a *Saurus* furcsa nyelvének része. De hát jogos is. Kétmillió tonnával a hátukon az ötven méteres óránkénti sebesség száguldásnak számít.

2.

Nem sokkal korábban még a Zéró Modulon állt. JBC hármas blokk, második szekció, negyedik szint, második emelet. Kazettaszám százötven. Álló sugárszint ötven curie, térmeghajtással kétszáz curie, hipermeghajtással ezer curie. Jelenlegi sugárszint: zéró.

A mag olyan volt, mint egy hatalmas henger, ami felül is, alul is kupolában végződik. Három emeleten voltak búvónyílásai, lent a szerviztérhez, középen a Zéró Modulhoz és fent a moderátorrendszerhez. Minden emeleten négy búvónyílás. Mind a tizenkét búvónyílás ugyanonnan nyílt, a reaktorcsarnokból. Üzemi sugárterhelés huszonöt sievert. A halálos adag négyszerese.

A Zéró Modul egy rács volt, akkora, mint egy kisebb szoba, karvastagságú gyémántacél rudakból, mindenfelé tartólemezekkel és merevítőkkel, kizárólag speciális védőruhában lehetett mozogni rajta, hogy fel ne nyársalják magukat. A rácsot óriási traverzek tartották, és a fejük fölött meredezett a moderátorrendszer sokkarú, hatalmas portáldaruja. A rácson lenézve a szervizteret látták, ötméteres mélységben mindent kitöltő csőhálózat és bonyolult gépek szövevénye, köztük kusza útvonalak a karbantartók számára, keskeny csíkok fémrácsokból, vízszintesen, ferdén és függőlegesen. Ezeken kapaszkodva közlekednek a karbantartók. Most is ott szaladgáltak alattuk, megállás nélkül ellenőrizve mindent újra meg újra. A moderátorrendszernek is megvoltak a maguk karbantartói, azok jobban látszottak, ha felpillantott az ember. Gömb alakúak voltak, négy speciális manipulátorral, amik közül egy arra szolgált, hogy a rácson kapaszkodva haladjanak előre.

Minden fehér volt, szürke és fekete, kivéve az ő piros védőruháikat és a piros függőfolyosót, amin át feljöttek ide a Zéró Modulra. Ez csak az ő kedvükért volt itt. A Zéró Modulra egyébként nem lehetne belépni.

Jane ismerte már a legbarátságtalanabb helyet, amit a természet vak erői alkottak: az Auweliát, amely csapdába ejtett kétszáz embert, és mindent elkövetett, hogy megölje őket. De a reaktormag még sokkal barátságtalanabb volt, mint az Auwelia. Ez volt a legrémisztőbb hely, amit ember alkotott. Azért volt rémisztő, nemcsak barátságtalan, mert a falak teljesen üresek voltak.

Közel félórába telt, hogy elérjenek idáig a hármas blokk folyosóinak szövevényében, az óriási ólomtömbbel lezárt bejárattól. Végig a folyosókon mindenhol ferde csíkozás mutatja a kijárat irányát, világosban piros és sárga, sötétben pirosan-zölden fluoreszkál, füstben már világít is. Végig a folyosókon félméterenként egy doziméter, rajtuk hatalmas fehér számjeggyel világít a sugárszint. Zéró. A szám mellett három lámpa. A

fehér jelzi, hogy a doziméter működik, a kerek zöld jelzi, hogy a létfenntartó rendszerek ezen a szakaszon működnek, a hosszúkás zöld pedig jelzi, hogy a szekció többi részén is minden működik. Ha bármelyik sárgára vált: baj van. Ha sárgán villogni kezd: nagy baj van. Ha piros: óriási baj van. De már a folyamatos sárgánál azonnal el kell tűnni a szektorból.

Itt bent a magban nincs kijáratot jelző falfestés és nincsenek doziméterek. Egy sem. A sugárszintet ezer helyen mérik ugyan itt is, de nem jelzik ki látható számmal. Nincs kinek. Amíg nincs itt az üzemanyag, nincs mit mérni. Attól kezdve, hogy megérkezik az üzemanyag, ide soha többé nem léphet be ember. A szektor bármelyik részébe igen. Sugárvédő felszereléssel még a reaktorcsarnokba is. De ide a magba már semmilyen élő szervezet nem kerülhet be. Amikor megérkezik az üzemanyag, idebent a mikroorganizmusok is elpusztulnak.

A blokk építése alatt számtalanszor megfordultak itt emberek, magát a reaktormagot is csak egy hete emelték be a csarnokba. Most már készen van, az összes nem nukleáris rendszer működik, az energiát két generátor biztosítja kívülről. Most már senkinek nincsen itt dolga, csak ennek a két mérnöknek itt mellette, az, hogy idekísérjék, elmagyarázzanak neki mindenfélét, aztán kikísérjék, közben pedig vigyázzanak rá. Őutánuk már senki nem fog többet idejönni.

Ő maga, Jane Carson főkadét az első a történelemben, aki anélkül lépett be egy atomreaktor magjába, hogy ott bármi dolga lett volna. Csak mert kíváncsi volt rá.

Most már látta. És semmire sem vágyott jobban, mint hogy eltűnjön innét és kint legyen megint a Fomalhaut ibolyaszínű ragyogásában.

3.

Jane kint állt a Fomalhaut ibolyaszínű ragyogásában, nézte a két *Saurus* fölébe tornyosuló testét, és semmire sem vágyott jobban, mint hogy eltűnjön innét és otthon legyen ismét a kabinjában. Már egy hete kiköltözött a szállodából és a kabinjában lakott, de a kabin nem ott volt, ahová való. Az *Urania* helye kint van az űrben.

De az még rengeteg időbe telik. A *Saurus*-konvojok leszállítják a két blokkot, arra két nap rámegy, mert a blokkokat nem lehetett közvetlenül Uranium mellett legyártani, a Nukleárisnak rengeteg hely kellett, három-zéró-kilenc-zéróról kell szállítani őket. Zéró-hét-ötös átlagsebességgel negyvenegy óra, hajóidő szerint, mert a *Saurus*on is azt használják. A beépítés fél nap, ha minden jól megy. A beüzemelés még fél nap.

Légi járművel ez az út mindössze néhány másodperc. De csak a legnagyobb teherszállító űrhajók képesek kétmillió tonnás terhet egy da-

rabban mozgatni, de azok sem úgy, hogy fölé repülnek és megragadják. Be kell cipelni a rakterükbe. Az pedig lehetetlen, a *Saurus* soha nem lenne képes teherrel fölkaptatni a raktér rámpáján, hiszen egy egész konvoj szolgál arra, hogy tökéletesen vízszintes utat csináljon neki. Zéró-zéró-egyes pozitívnál öt, negatívnál három százalékkal emelkedik a meghajtás energiafogyasztása, a kiegyenlítésé pedig szekciónként egy százalékkal. Ahány szekció ráhajt a zéró-zéró-egyes vertikálisra, annyiszor egy százalék plusz a kiegyenlítésnek. És háromszáz szekciója van a *Saurus*nak. Pedig a zéró-zéró-egyes pozitívat köznapi nyelven egyfokos emelkedőnek mondják, ha ugyan észreveszi bárki.

Az útvonaluk tele van húsz, harminc, akár kilencven fokos emelkedőkkel és lejtőkkel, mintha hegyvidék lenne, és a *Saurus* számára az is. A *Monoceros* egyetlen feladata az, hogy ezeket neutralizálja, azaz tükörsimára lapítsa a Zónát. Az *Agógos* dolga pedig az, hogy észrevegye és rögzítse őket, speciális műszerekkel száguld a konvoj élén, a gyalogos rendőrök után, mert még a legmerekedebb vertikális se magasabb tíz centinél, ez itt egy szép sima, lapos síkság, a *Saurus*on kívül bárki számára.

Mialatt mindezt végiggondolta, Jane már a két *Monoceros* közé ért, s már előre föltette fülvédőjét. A *Monoceros*ok közelében kibírhatatlan volt a zaj. A gép aljában hat talajgyalu van egymás mellett, amik lemarják a felső réteget, aztán a simítók elterítik a porhanyós földréteget, majd jönnek a döngölők, ötven tonna súly zuhan le és emelkedik föl centádonként egyszer, hogy végül a tíz henger is végigmenjen rajta. Aztán a *Saurus* halad végig a Zónán a kétmillió tonnás teherrel és a maga kétszázezer tonnájával, úgyhogy egy külön munkagép kell, a *Cauda,* hogy fellazítsa a betonkemény talajt, különben itt évekig nem nő semmi. Talán évtizedekig.

Lassan elhagyta a *Monoceros*t, már az *Agógos* mellett haladt. Az *Agógos* volt az egyetlen jármű a konvojban, ami kicsi volt. Egy közönséges UVA bolygójáró, négykerekű, négyszemélyes, fehér kiskocsi, amivel máskor az utakon közlekednek, de most nevet kapott és a konvoj tagjának, ennélfogva hajónak számított. Konvojbeli funkcióját az orrára szerelt érzékelőráccsal látta el, amely ötven méter szélességben száguldott a talaj fölött néhány centivel, és a legapróbb egyenetlenséget is rögzítette. Az *Agógos–2* első ülésén, azazhogy a fedélzetén a detektormérnök éppen jelentett a konvojnak. Jane intett neki és továbbment.

Az *Agógos* előtt már csak a rendőrök voltak, ők ügyeltek, hogy a nézőközönség ne lépjen a Zónába. A konvoj mellett kétoldalt is rendőrök mentek. Közönség volt bőven, ekkora látványosság nincs még egy a rendszerben, ehhez hasonló az egész szektorban sem.

Jane elérte a rendőröket és levette a fülvédőjét. A konvojvezető szekció parancsnoka tisztelgett neki. Jane visszatisztelgett.

– Sétál egyet, főkadét?

– Sétálok – bólintott Jane, és hátrapillantott. Az őrmester az *Agógos–1* útvonalában állt, a távolság húsz-huszonöt méter lehetett. Majd félre kell ugrania a száguldó jármű útjából, alig félórája van rá.

– Nálunk minden rendben – jelentette a rendőr.

Jane meglepve pillantott rá.

– Gondolja, őrmester, hogy meglenne még a feje, ha nem lenne minden rendben?

– Nem, főkadét – nevetett a parancsnok –, nem gondolom. De mi mást tehetnék azon kívül, hogy jelentek?

– Sétálhat – felelte Jane. – És ne is legyen semmi más dolga, sem az embereinek. Senkinek ne legyen semmi rendkívüli dolga. Össze akarom rakni a hajómat és elrepülni vele.

4.

Jane a dombtetőn ült és a mélyben száguldó konvojt figyelte. A mélység éppen annyira volt mélység, amennyire a száguldás száguldás: legfeljebb tizenöt méter, a *Saurus* így is a feje fölé tornyosult. De egészen más látványt nyújtott, mint induláskor. Akkor nappal volt, de most már éjszaka. A járművek reflektorait felkapcsolták, oldalukon piros és zöld helyzetjelzők sora világított. A gyalogos rendőrök sárga fejlámpát és fényvisszaverő mellényt kaptak, mindenki kapott, aki a konvojhoz tartozott és kilépett a járművek fedélzetéről. A fominaiak is csak mellényben bámészkodhattak. A fényorgiához tartozott rengeteg antigravitációs lámpa, amiket a Zóna talaja fölött helyeztek el, a két konvoj között, ezek nappali fénybe borítottak mindent. Innen a dombról nem látszottak, a *Saurus* roppant teste takarta a Zóna belsejét, de Jane onnan jött és tudta, hogy ott vannak, együtt haladnak a konvojjal, követik a sebességváltásokat is.

Ő volt itt az egyetlen, aki végig itt volt a start óta. Mindenki más rég letette a szolgálatot, átadta a posztját a váltótársának és hazament, a szállodába vagy a lakására. Vagy éppen a hajójára. Jane-nek nem volt se posztja, se váltótársa, még csak szolgálati ideje sem.

Hajója viszont volt. Föltápászkodott és lesétált pár métert a kocsijához. Egy ugyanolyan UVA volt, mint az *Agógos,* csak ötvenméteres detektorrács és villogó piros fények nélkül.

– Mehetünk, tizedes úr.

– Igen, főkadét – felelte a tizedes, és hazafuvarozta az *Urania* tövébe. Jane kiszállt, megköszönte, jó éjszakát kívánt és visszanézett a konvoj felé. A messze távolból feléjük száguldó konvoj nappali fényben ragyogott. Kettő-egy-hét-zérónál járnak.

Fölment az A1-be, megvacsorázott, közben váltott néhány szót a tisztikarral. Az *Urania* valamennyi tisztje a hajón töltötte az éjszakát, most fominai tisztek irányítják a konvojt. A kadétok és a stewardok is hazatértek már a szabadságukról, de többségük kint volt a városban, vagy bárhol a bolygón, az eltávozásuk érvényes volt.

Az utolsó, amire Jane lefekvés előtt gondolt, az volt, hogy másnap reggel a *Saurus* egy-öt-zéró-zéró körül fog járni. Vagyis másfél kilométerre innen.

5.

– Jó reggelt, Jane.

– Jó reggelt, Munro. Hol jár a *Saurus?*

– Egy-hat-öt-zéró körül.

Jane hümmögött. Lehetnének valamivel közelebb is.

– Kazettacsere?

– Azt hiszem, nyolckor indul a hajó.

Jane az órájára pillantott, bár a fürdőszobába menet és onnan jövet is megtette már. Hét ötven. Rengeteg ideje van még.

De azért gyorsan reggelizett és hét nyolcvankor már kiszállt a bolygójáróból a konvoj előtt.

– Jó reggelt, főkadét! – tisztelgett egy őrmester. – Jelentem, minden a terv szerint halad, rendkívüli esemény nem történt.

– Köszönöm, őrmester úr – tisztelgett vissza Jane. – Jó reggelt. Mi a helyzet a hajóval?

– Young százados úr hamarosan elindul vele.

Jane határozatlanul bólintott, Young századost nem ismerte. Odapillantott a hajóra, amely felmérhetetlen távolságra volt tőlük, az *Urania* mellett. Másfél napi út a *Saurus*nak. Gyalogszerrel talán harminc centád, de Jane már átállt a *Saurus* világképére, és féktelen rohanásnak érzékelte saját lépteit, ahogy besétált a Zónába és végigment a konvoj mellett. Sokáig tartott, a *Saurus* jóval hosszabb, mint maga a blokk, amit szállít, a súly miatt. A teljes hossza ötszáz méter. Jane végigballagott a két gigász között, a lánctalpak surrogását hallgatva, aztán szemügyre vette a két *Caudá*t, amelyek úgy ötven méterről követték őket. A *Cauda* hasonló volt a *Monoceros*hoz, csak talajgyaluk és döngölők helyett lazító- és forgatógépek voltak benne. A zaj, amit keltett, legalább a fele volt a *Monoceros*énak.

Jane intett mindkét *Cauda* pilótájának, aztán a *Saurus–1* mellé lépett és elkapott egy feléje száguldó létrát. Felmászott és benyitott egy ajtón. Ahogy becsukta maga mögött, a kinti zaj megszűnt. Kis szobába jutott,

ülésekkel, a falakon képernyőkkel, amik sötétek voltak, hiszen itt nem volt senki. Elővette a távkomját.

– Carson főkadét hívja *Saurus–1*-et, vétel.

– Főkadét, itt *Saurus–1,* jó reggelt. Merre van? Vétel.

– Egyes, itt Carson, jó reggelt. Pozícióm a poszterior szekció külső megfigyelőfülkéje. Kérek engedélyt végighaladni a gerincen. Vétel.

– Főkadét, a *Melissa* mindjárt felszáll, most akar gerincen vándorolni? Vétel.

– Hadnagy úr – Jane megismerte Cartwright hangját –, aki egy Terralunát látott felszállni, mindet látta. Vétel.

– Értem, főkadét. Rendben. Melyik szinten vándorol? Vétel.

– A Gamma szintre gondoltam, hadnagy úr. Vétel.

– Vettem, főkadét. Gerincvándorlást a Gamma szinten engedélyezem. Vétel.

– Gamma szint engedélyét nyugtázom, vége – felelte Jane, zsebre tette a távkomot és felvette a fülvédőjét megint. A lépcsőlejáró a helyiségen kívül volt, Jane kilépett az ajtón és felnézett a blokkra. Jóval előtte volt, de úgy tornyosult fölé, mintha közvetlenül a tövében állna. A hófehér burkolat tökéletes ívben hajlott, pontosan úgy, ahogy majd az *Urania* törzseként fog.

A lépcsőházban nagy fehér betűk mutatták a szinteket. Alfa. Itt van a teljes hordozómechanika, a kiegyenlítés és a kilengés, szekciónként négy-négy Kendall-emelővel mindkét oldalon, mindegyik akkora, hogy Jane akár ugrálhatna a belsejükben. A szabályozómotorok nagyobbak, mint egy Terraluna leszállótalpa. Béta. Az energetikai szint, szekciónként egy-egy konverter mindkét oldalon, embervastagságú kábelekkel. Gamma. Jane kinyitotta az ajtót és végignézett a folyosón. Ezen a szinten dolgozott a lánctalpak meghajtórendszere. Jane elindult a hatalmas fogaskerekek között, amelyek olyan sebességgel pörögtek, hogy percekig kellett nézni őket, hogy az ember észrevegye a mozgást. De pörgésnek hívják, hivatalos terminológia, a *Saurus* nyelvének része.

Akár rátehetné a kezét egy fogaskerékre, és alig érezné, hogy mozog. Persze nem lehet, a gerincet üvegfal zárja el a rendszertől, kinyitni csak egyenes parancsra, szervizcélokra.

Hosszú és egyhangú volt az út a *Saurus* gerincében, de Jane nem bánta. Látni akarta, hogy a szerkezet működik. Kívülről már látta, most látta belülről is. Mert ha működik, akkor elviszi a blokkot az *Urania*hoz, és ő végre felszállhat a hajójával.

6.

Amikor a frontális lépcsőházon át kilépett a vezérlőbe, a *Melissa* már régen elment. Jane kinézett a kilengés starboard kettes külső megfigyelőfülkéjén át, és látta, hogy odakint már nincsenek nézelődők, a rendőrök pedig mind védőruhát viselnek. Nem mintha bárki feltételezné, hogy a kazetta kinyílik majd, de ez az előírás. Senki nem lehet a kazetta közelében védőruha nélkül. Laikusok azzal sem.

A hídra érve már látta a *Curie*-t is, nem messze az *Uraniá*tól, mozdulatlanul. Innen úgy festett, mint egy kis lánctalpas játékautó. A fényei nem égtek.

– Mit látott a gerincben, Jane? – érdeklődött Cartwright, nem nézve fel a fordulásmérő bonyolult görbéiről.

– Semmit.

– Nagyon helyes. Átveszi, amíg elmegyek öltözni?

– Örömmel, hadnagy úr – felelte Jane, és leült a másik főpilótai ülésbe. Nem csatolta be magát. A *Saurus*on nincs biztonsági öv, mert a csúcssebességgel történő frontális ütközés emberi testre gyakorolt hatása kisebb, mint egy tüsszentésé.

– Rendben. Fordulás kilencvenhét százalék, mindjárt kész. Most nincs jelentésünk, nyugodtan vezethet pár centádot.

– Értettem.

– *Saurus–1* mindenkinek, itt Cartwright. Fordulás befejezve. Indulok öltözni, a vezérlést átadom Carson főkadétnak. Vége.

– Itt *Agógos–1,* vettem, vége.

Jane harminc másodpercig hozzá sem ért a vezérlőművekhez, sebesség zéró-hét-kettő, a *Saurus* ezalatt hatvan centit száguldott előre. Aztán kapott egy riasztást.

– Itt *Agógos–1,* három-négy-zérónál pozitív zéró-egy-nyolcas, vétel.

– Itt *Saurus–1* – felelte Jane, és a sebességvezérlőre tette a kezét. – A lassítást megkezdem zéró-hat-zéróra, vétel.

– Itt *Cauda–1*. Lassítás zéró-hat-zéróra, vétel.

– Itt *Agógos–1,* negatív. Zéró-öt-ötre lassíts, *Saurus.* Vétel.

Jane beletaposott a fékbe, vagyis végtelen műgonddal átállította a sebességvezérlőt még öt méterrel óránként.

– Itt *Saurus–1,* korrekció, lassítást megkezdem zéró-öt-ötre, vége. Kilengés, mit látok a fordulásmérőn?

Azt látta, hogy a kilengés piros görbéje még mindig a fordulás zöld görbéjét követi, holott az már egyenesbe tért vissza.

– Itt kilengés, enyhe presszió starboard centrifugálisan a kétszázas szekciótól poszterior. Már korrigáltuk.

– Enyhe presszió?! Ha ledobja a blokkomat a *Saurus*ról, magával cipeltetem el az *Uraniá*ig!

A kilengés nevetett. Jane jól tudta, hogy amit a görbén lát, az csak némi centrifugális erő, ami a terhet kifelé billenti, de persze távolról sem elég ahhoz, hogy a teher akár csak egy ezredmilliméternyit is megmozduljon. Pusztán fordulással a *Saurus* képtelen lenne elérni, hogy a kétmillió tonna kimozduljon a helyéből, ahhoz a kiegyenlítést is el kellene rontani, de alaposan. Másfelől viszont ha a kétmillió tonna egyetlen milliméterrel elmozdul, akkor már ahhoz kell az erő, hogy megállítsák – akkora erő, amekkorát a *Saurus* képtelen kifejteni. Legfeljebb a súrlódás. Meg a sok ezer gyémántacél rögzítőelem. De az első és legfontosabb, amit Jane megtanult az eligazításon, hogy soha ne bízza a teher biztonságát a következő rendszerre, amíg még az előző is rendelkezésre áll.

Cartwright nemsokára visszajött, Jane pedig hátrament öltözni. A sugárterem a lépcsőház lejárója mellett volt, és természetesen volt benne ruha Jane méretére, három is. A *Saurus*on nem szeretik a tökéletlenséget. Jane leemelte az egyiket és beakasztotta a tesztkamrába. Kigyulladt a zöld lámpa. Jane kiemelte a lila ruhát és belebújt. Ellenőrizte a csatlakozásokat és visszament a hídra.

A távolban a *Curie* fényei már mind villogtak, innen nézve sárga-piros vibrálás volt az egész. A *Melissa* fölötte lebegett.

– Akarja vezetni a *Curie*-t, Jane? – kérdezte a főpilóta.

– Hogyne.

– Akkor menjen.

– Értettem.

7.

A Zóna talajára érve lezárta a csuklyáját és ismét ellenőrizte a ruhát. A messzeségben a Terraluna már leszálláshoz pozicionált. Jane útnak indult, gyalog. Ráért sétálni, amíg a *Melissa* földet ér.

Mire odaért, a kazettát már berakodták, a Nukleáris embere másodszor is ellenőrizte a *Curie*-t.

– Jó reggelt, főkadét. Maga vezeti?

– Ha nincs ellene kifogása.

– Dehogy van. Tessék.

Jane átvette a vezérlőt.

– Kilencven fok jobbra – szólt bele.

A *Curie* lánctalpai megmozdultak, a jármű elfordult.

– Indíts – vezényelte Jane. A lánctalpas megindult, Jane néhány gyors lépéssel megelőzte, majd utasította, hogy kövesse.

Másfél kilométert sétáltak a sima zöld gyepen, amit a *Monoceros* hamarosan feltép és Zónává alakít. Aztán beléptek a Zóna közepébe, a két

Agógos már előre széthúzódott, hogy utat engedjen nekik, a gyalogos rendőrök tisztelegtek a *Curie* baljósan villogó sárga-piros fényeinek.

Végigmentek a konvoj mellett, a *Cauda–1* megállt, Jane pedig besétált a *Saurus* mögé.

– *Curie* a kapuban – jelentette.

– Vettem. Kaput nyitok.

A *Saurus* tatját alkotó hatalmas, fehér lapon kinyílt egy meglepően aprónak tűnő ajtócska, aztán leereszkedett a rámpa. A végén kerekek voltak, hogy együtt gördülhessen a járművel, hiszen a *Saurus* nem állhat meg. Az elindítása egy egész kazettát fölemészt.

Jane felsétált a rámpán és fölnézett. Innen már nem is tűnt olyan kicsinek az ajtó, volt vagy három méter magas, pedig a *Curie* alig másfél, még őnála is alacsonyabb. A lánctalpak fölkaptattak a bordázott rámpán.

– *Curie* a fedélzeten – jelentette Jane, és bement. A *Curie* követte. A rámpa behúzódott és a kapu bezárult mögöttük. A jókora teremben erős, fehér fényű mennyezeti lámpák égtek, de a *Curie* villogó fényei túltettek rajtuk, a falakat mintha lángnyelvek nyaldosták volna. Jane még sosem járt itt, de a jelzések eligazították. Belépett a megfigyelőkamrába, lezárta az ólomüveg ajtót, ellenőrizte a doziméterek és jelentett mindent a vezérlőnek.

– Kazettacsere – mondta végül a *Curie*-nek.

A lánctalpas előrébb araszolt, ettől kinyílt egy ajtó a szemközti falon, s a *Curie* lapos kupolája is megnyílt. Hatalmas fekete-piros csíkozású láda emelkedett ki belőle, a mozgatószerkezet előretolta, becsúsztatta az ajtón és megállt. Jane nem láthatta, ahogy a ládából kiveszik a kazettát, majd abból a fűtőelemet. Voltaképpen nem is látta a kazettát. Pedig a gép úgy húzta vissza a mozgatószerkezetet, hogy benne volt az elhasznált fűtőelem kazettája.

A csere befejeződött, a *Curie* visszagördült a kapuhoz. Jane ismét ellenőrizte a dozimétereket, kinyitotta a megfigyelőfülkét, lesétált a *Curie*-vel a rámpán, és visszakísérte az *Urania* mellé.

Ez az út már rövidebb volt, hiszen a *Saurus* ezalatt folyamatosan közeledett, hatvan-nyolcvan métert is megtehetett időközben. De Jane azért egyelőre mégse ment vissza. A Terraluna már elindult a másik kazettáért, kutyagolhat még eleget, amíg azt is kicseréli.

8.

Amikor a *Melissa* jelentette érkezését, Jane a leszállóhely fölött ült a dombtetőn, nyitott védőruhában, és lebámult a mélybe. Ez a domb magasabb volt annál, amin előző este ült, harminc méter is meglehetett,

szemmagasságban éppen belátott a hajóba, a harmadik szinten, alighanem a DVTH rendszer környékén, bár az összes külvilágba vezető nyílást lezárták ideiglenes válaszfalakkal, így nehéz volt megmondani. De nem ez volt az igazi látnivaló, hanem a hajó felé száguldó konvoj. Illetve a közöttük levő távolság. Ebből a magasságból megejtően csekélynek látszott.

A lába alatt várakozott a *Curie,* üresen, kikapcsolt fényekkel, a kimerült fűtőelemet már elvitte a Nukleáris. Három emberük őgyelgett a lánctalpas körül. A távolban a konvoj száguldott feléjük, a fűben valamilyen rágcsálóféle állatok kergetőztek. Ketten.

A *Melissa* a konvoj fölött jelent meg az égen. Jane mostanáig vagy a *Saurus,* vagy az *Urania* közvetlen közelében tartózkodott, ezt az apró hajócskát nem tudta hát úgy nézni, hogy ne az járjon a fejében, milyen kicsi ez a hajó.

A Terraluna lassan közeledett. Jane összeráncolt homlokkal figyelte. Valami nem stimmelt a mozgásában.

– Itt Young – szólalt meg a távkom nagyon furcsa hangon. – Valami baj van… nem érzem… nincsen…

Nem szólt többet, pedig Mr. Wright egyfolytában szólongatta, ő volt most a hajókoordinátor. Jane felállt. A *Melissa* már a leszállóhely fölött volt, de továbbra is közeledett, és egyre jobban megbillent, már legalább harminc fokkal, így nem lehet leszállni. A távkom százféle hangon kiabált, a kicsi hajó pedig csak jött, lassan, de megállíthatatlanul. Legfeljebb húsz méterre lehetett a domboldaltól, amikor Jane felüvöltött:

– Tűnjetek el innen!

A rágcsálóféle állatok értetlenül bámultak rá, aztán a Terralunára, amelynek törzse már olyan közelről tornyosult föléjük, hogy látszottak a kabintető merevítői. Jane odaugrott, védőkesztyűs kezével fölkapta őket és rohanni kezdett. Puffanást hallott, ahogy a Terraluna egyik leszállótalpa a domboldalnak csapódott, majd az összezúzódó fém sikolyát, és egy másodperc múlva földrengés verte le a lábáról, az egész domb kimozdulhatott a helyéből, ahogy a hajótest rázuhant. Jane-re göröngyök záporoztak, a lökés ereje a hátára fordította, és meglátta a Terraluna kabinját fölé magasodni, mintha közvetlenül mellette lett volna, kétségbeesetten próbált talpra kecmeregni, hogy továbbrohanhasson,de a hajó hirtelen távolodni kezdett. Jane megdermedt. A *Melissa* csúszni kezdett lefelé a domboldalon, el Jane-től, aki csak bámult utána, még nem fogta föl sem azt, hogy már nem kell menekülnie, sem azt, hogy még mire számíthat. A hajó egyre gyorsabban csúszott, aztán minden eddigit felülmúló csikorgással a mélybe zuhant. Jane nem értette. Amikor feljött, ez a domboldal szelíd kaptató volt.

Sikerült felülnie, s ekkor megtalálta a kezében a rágcsálóféle állatkákat. Döbbenten bámult rá mind a kettő. Jane letette őket a földre.

– Nyiff-nyaff – mondták.

– Szívesen – nyögte ki Jane, talpra kecmergett és lenézett a meredélyen, ami fél perce még nem létezett. A földbe hasított mély vájatban csúszott lefelé a *Melissa,* mindent fémtörmelékkel borítva, aztán valamiben megakadt és elkezdett átfordulni. Persze, hiszen a súlypontja lent van…

– Ne! – kiáltott rá Jane, de a Terraluna még egyszer, utoljára felmagasodott, lentről majdnem felért Jane helyzetéig, aztán az összezúzott támasztólábakon átbillenve eldőlt a réten.

9.

Mire Jane lebukdácsolt a dombról, a roncsot már félig eltakarta a rengeteg mentőjármű. A planetáris mentők Young századost szabadították ki és vitték kórházba, a nukleáris mentők egyik csapata a kazettával, másik a *Melissa* máglyájával foglalkozott, a műszaki mentők az első három csapatnak törtek utat a szétroncsolt burkolaton át, a tűzoltók pedig habot fecskendeztek mindenfelé. A rétre érve Jane nyakába esett egy védőruhás alak.

– Jól van, főkadét? A szívbajt hozta ránk!

– Jól vagyok… persze… még az izék is…

– Jó, üljön le ide, jöjjön, doki! Fiúk, sátrat ide!

Leültették valamire, emberek vették körül, aztán kifeszítettek fölöttük egy óriási sátrat.

– Negyven mikroröntgen per óra – mondta valaki.

– Nekem is annyi – szólt egy másik hang.

Az emberek felnyitották a csuklyájukat.

– Jane, nyissa ki a ruháját, nincsen sugárveszély. Rögtön kap valamit, amitől jobban lesz.

Jane meglepve nézett az arcokra, a keze is megállt a feje búbján, ahogy felhúzta a csuklyát.

– Én most is jól vagyok.

Erre egyszerre válaszoltak vagy hatan, de Jane nem törődött velük, fölpattant, el akart indulni.

– Hol van innen a kijárat?

– Várjon! Kint nincs még meg a mérési eredmény.

Jane visszazárta a ruháját.

– Akkor zárják le a ruhájukat, mert ki akarok menni. Látnom kell a *Melissá*t.

Beszéd közben automatikusan ellenőrizte a ruha rendszereit, aztán a többiek jelzésére fölrántotta a sátor ajtaját és kiugrott a rétre.

Szörnyű látvány fogadta. A roncsok óriási területen szóródtak szét, mintha a hajó nem lezuhant, hanem felrobbant volna. Közvetlenül Jane előtt volt az egyik leszállótalp, furcsán meggörbülve, látszott, hogy a tűréshatárt jóval meghaladó erő préselte össze. Míg megkerülte a szerkezetet, Jane arra gondolt, hogy a Terraluna túlságosan sebezhető típus ezekkel a leszállótalpakkal. A Hóruszoknak nincsenek ilyenjeik, képtelenség lenne tizenkétmillió tonnát lábakra állítani. De a Terraluna kicsi hajó.

Ekkor már látta a hajótestet, már ami látszott belőle. A talaj felőli részét gépek gyűrűje takarta, négy óriási tűzoltókocsi volt köztük a legnagyobb, amik több irányból fújták a habot a roncsra és belsejébe. A gépek fölött füst gomolygott. Nem, nem is füst, nézte meg Jane jobban, ez inkább valami pára, alighanem az oltóhab gőzölög, vagy talán vizet is használnak.

– Jól van, Jane? – esett neki valaki megint. Bólintott és szóval is akart felelni, de a valaki már továbbment. Még kétszer kellett megmondania, hogy jól van, mire elérte a roncsot. Ott valaki átölelte és apa hangján kérdezte ugyanazt.

– Persze hogy jól – felelte Jane.

– Hol voltál… amikor lezuhant a hajó?

– Hát – mondta Jane – alatta. Majdnem. De semmi bajom, az izéket is megmentettem…

– Mit csináltál?

Emberek gyűltek köréjük, és már megint gyógykezelni akarták. Sátrat ezúttal már nem borítottak föléjük, mert a Nukleáris lefújta a sugárvédelmi készültséget.

– West doktor vagyok – állt meg mellettük egy magas férfi piros, nyitott védőruhában. – Mi történt?

– Félrebeszél – mondták többben is. – Megmentett valakit…

– Igenis megmentettem! – csattant föl Jane. – Valami barna szőrű rágcsálók voltak, éppen ott játszottak, ahol a *Melissa* a dombtetőnek csapódott, de én elkaptam őket. Békén hagynának végre?!

Az emberek nevetve néztek egymásra.

– Fominai rétikék – mondták többben is.

– Akkor hát azok – vágta rá Jane. – Nem mutatkoztunk be egymásnak. Mi van Young századossal?

– Él, de ennél többet csak később tudunk meg. Már a kórházban lehet. Valószínűleg elvesztette az eszméletét, ezért zuhant le.

– Tehát nem műszaki hiba?

– Szinte kizárt – felelte apa. – Mi is láttuk odabent, hogy leáll a meghajtás, de nem működnek a stabilizátorok, viszont az antigravitáció igen. Ez így együtt aligha műszaki hiba.

– Lekapcsolt mindent, lezárta a vezérlést, de stabilizálni már nem jutott ideje – mondta egy hang Jane háta mögött.
– Parancsnok – lépett egy tűzoltó apa mellé.
– Tessék.
– Elkészültünk. A máglya biztosítva, tűzveszély nincsen, az elektromos rendszerbe nem lehet életet lehelni többé. Kér hibajegyzéket?
– Nem tudom, hasznát vesszük-e, de ártani nem árthat.
– Értettem. Rajta leszünk, hogy elkészüljön.
– Köszönöm. Carson hívja Nukleárist, vétel.
– Itt Nukleáris, ne is kérdezze, ezredes úr. Vétel.
– Köszönöm, akkor nem kérdezem. Vége.
Jane értetlenül nézett apára, vagy fél centádon át. Mit nem kérdez?…
Aztán megértette.

10.

A Nukleárisnak volt rálátása felülről az egész környékre, és alaposan fel is térképeztek mindent, amíg ők idelent a katasztrófa közvetlen következményeivel voltak elfoglalva. A kadétok sebtiben felállítottak egy képernyőt, arra tették a térképet.
A *Melissa* roncsai húszméternyire lógtak be a *Saurus–1* útvonalába.
– Biztos ki tudjuk kerülni valahogyan – motyogta Jane.
– Azt számolom – felelte Jones kadét a zsebintegrátorát nyomogatva. – Igen, van egy útvonalunk, kiadom a képernyőre. Nem az a baj, hogy ki tudjuk-e kerülni.
A térképre két ívelt vonal rajzolódott a konvojt és az *Urániá*t összekötő egyenesek mellé.
– Az egyes kitérési útvonalával semmi gond. A kettessel lesz a galiba.
– Alexaiul kavarodás – suttogta Jane.
– Ahhoz, hogy a kettes utat engedjen az egyesnek, le kellene rombolni azt a dombot szemközt.
Jane hátranézett a dombra, szemben azzal, amelyikre a *Melissa* rázuhant. Legalább húsz méter magas volt, ha nem több.
– A kitérés után pedig már nincs hely visszakanyarodni az *Urániá*hoz, de ez másodlagos, hiszen a hajó mozgásképes, felvehet új pozíciót.
– És ha az egyes előreengedi a kettest? – kérdezte Jane.
– Azt nem lehet – mondta apa. – A *Saurus* nem állhat meg.
– De lelassíthat, amíg a kettes elhalad a roncs mellett, aztán követheti.
– Tessék – intett a képernyő felé Jones. – Már be is rajzoltam a térképre.
– A roncs után egyszerűen nincs hely szétválasztani az útvonalukat – állapította meg apa –, hacsak ki nem lapítunk még két dombot. Azt ter-

veztük, hogy itt elérik az *Uraniá*t, megkezdődhet az átépítés, és a *Saurus*ok már csak szétszerelve hagyják el ezt a helyet.

– És ennyire nem is lassíthatjuk le a kettest – mondta Wright.

– És ha egyszerűen – töprengett Jane – áthoznánk a hajót… ide?

– Nincs helyünk rá – felelte Jones. – Az *Agógos* csak hatszázhúsz méterre van a roncstól.

– Márpedig meg kell oldani – fortyant föl Jane. – Én el akarok repülni azzal a hajóval!

– Csigavér, csővezető – mondta apa. – El fogsz vele repülni, csak előbb el kell vinnünk a *Melissá*t az útból.

– Egy kis problémám van ezzel kapcsolatban, uram – szólalt meg Lemuel azon a jellegzetes hangon, amikor a kis probléma valójában katasztrófát jelent.

– Én is tudom, Mr. Lemuel. De akármennyit nyom, akkor is meg kell csinálnunk. Mr. Mitchell, kérek információt minden elérhető berendezésről, amit a roncs feldarabolásához és elmozdításához hasznosíthatunk. Egyidejűleg indítsák el őket ide. Kérek földmunkagépeket és teherautókat is, hogy a talajt majd kisimíthassuk.

– Értettem – felelte Mitchell főhadnagy, az interplanetárisok összekötője, és futólépésben indult a bolygójárójához.

Jane egyelőre nemigen tudta, mihez kezdjen. A tűzoltók és a mentők csomagoltak, induláshoz készülődtek.Az űrhajósok közül csak egypárnak volt dolga, a többiek lézengtek, a roncsot mustrálgatták, várták, hogy kapjanak valami feladatot.

Jane lassan körbejárta a roncsot. A Terraluna starboardjára dőlve feküdt, a bejárati zsilip nagyjából szembenézett a konvojjal, amely rendíthetetlenül száguldott felé. A *Saurus* nem állhat meg, mert a beindítása egy teljes kazettát emészt fel és két bolygóórába telik. Az *Urania* felé néző oldalon volt a légköri vezérsík, természetellenesen kicsavarodva, a delta iránykormány félig kitépve a helyéből, majdnem ráhajtva a kabintér alatt a törzsre. Jane fellépett a deltára és elindult fölfelé. Eleinte úgy sétálhatott, mint egy rámpán, aztán meredekebb lett, akkor megfogódzkodott egy hosszú rúdban, ami valahonnan a semmiből jött és a semmibe tartott. Jane-nek sejtelme sem volt, mi lehet. Átlépett a fokozatvezérlőre és fölmászott rajta, mint egy létrán. Aztán már a törzsön kapaszkodott tovább, s hamarosan egy hármas számjegyet talált, akkorát, mint ő maga, pirossal felfestve a törzsre. Akkor a központi szintnél jár. Mászott tovább, elhagyva az azonosítójel számjegyeit, s amikor rálépett a hajó nevének utolsó betűjére, már nem kellett tovább kapaszkodnia. Fent állt a Terraluna törzsén. Fölegyenesedett és körülnézett.

Innen olyan látvány volt, mintha egy sziget közepén állna, ahonnan csak sejteni a partokat. Az irdatlan hajótest fehérsége, amit csak a felirat vonalai törtek meg, minden irányban mintha a végtelenbe nyúlt volna.

Aztán felfedezte, hogy a látóhatár erősen görbül. Azért ez mégsem sziget.

– Nukleáris hívja Carson főkadétot, vétel – szólalt meg a távkomja.

– Itt főkadét, vétel – felelte.

– A megfigyelők emberi lényt észlelnek a roncs tetején. Van sejtelme, hogy ki lehet? Vétel.

– Negatív, Nukleáris. Én innen el se látok a roncs tetejéig. Ez itt a közepe. Vétel.

Halk szitkozódást hallott a háttérben.

– Azonnal jöjjön le onnan, Jane.

– Még csak most jöttem, Nukleáris.

Valaki beleszólt a háttérből, a szavakat nem lehetett kivenni. Megbeszéltek valamit. Kisvártatva megint megszólalt a Nukleáris.

– Csomagot küldök magának, Jane. Vegye át és vegye föl. Aztán induljon el lefelé. A tábornok úr utasítására megint beengedjük a civileket a helyszínre. Ha a hajóról mászik le, amikor odaérnek, több kérdést fognak föltenni magának, mint amit el tud képzelni, és parancsba kapja, hogy legyen az idegenvezetőjük. Vétel.

Jane összeráncolta a homlokát. Azért ez elég kemény büntetés egy kis mászkálásért.

– Vettem, Nukleáris – sóhajtotta, és várta a csomagot. Gyanította, mi lesz az. Egy-két centád múlva kis piros robot jelent meg a roncs fölött, manipulátorában egy antiövvel, amit ledobott Jane lába elé, és továbbrepült.

– Kösz – szólt utána Jane.

A derekára csatolta az övet, a szíjakat keresztezte a mellén és a vállára vette, aztán ellenőrizte a rendszert.

– Minden lámpa zöldet mutat – dörmögte, és elindult a törzs közepe felé. – Akkor hát nem fogok a civilek előtt lemászni a hajóról – mondta magában.

11.

Kétcentádnyi sétával elérte a vészkijárati zsilipet. Szemügyre vette a rendszereket és hozzálátott a mechanikus vésznyitáshoz. Még soha nem csinált ilyet igaziból, de persze tanulta, hogy kell. Elfordította a körkilincset, kihúzta, s az ajtócska a kezében maradt. Letette és benyúlt az üregbe. Megragadta a plombát és letörte.

Egyetlen lámpa sem gyulladt ki, semmilyen hangjelzés se szólalt meg. A *Melissá*n egyetlen wattnyi áram sem volt.

Forgatni kezdte a zárókereket, eleinte nehéz volt, aztán jött a kiegyenlítés szisszenése, és már gyorsan ment. A zsilipajtó becsúszott a burko-

latba. Jane ismerte és betartotta a szabályt: zsilipet mindig sarkig tárunk, nem csúszunk be keskeny résen. Amikor a zsilip teljesen nyitva volt, ismét ellenőrizte az övét, s leugrott. Lassan hullott alá, mintha részleges súlytalanságban lenne, s a belső ajtón landolt. Kinyitotta az itteni reteszt is, letörte a plombát, és nyitni kezdte az ajtót. Csakhamar szélroham tört rá, ezt nem értette, hiszen Young százados mentésekor dehermetizálták a hajót. Kinyitotta az ajtót és lenézett.

A folyosó, amit látott, most is vízszintesen haladt, csak persze a padló és a mennyezet most fal volt. Jane leugrott és körülnézett. A zsilipen túl mindkét irányban vaksötét volt.

– Erre – mondta magának, és elindult a falon. Ahogy távolodott a zsilipen át besütő kinti fénytől, már látta a zöldes derengést, ami a padló, a falak és a mennyezet találkozásából jött. A fluoreszcens vészvilágítás elég volt, hogy lásson, azután is, hogy a folyosó elkanyarodott és függőleges akna lett belőle. Jane lenézett, rutinszerűen újra ellenőrizte az övét, és leugrott.

– Nukleáris hívja főkadétot, vétel – szólalt meg a távkom. Jane gépies mozdulattal a zsebébe nyúlt, de ettől az öv kitért jobbra. Gyorsan visszahúzta a kezét, inkább a ballal kormányzott, aztán megállította a süllyedést. Elérte a központi lépcsőházba vezető légzáró ajtót. Mialatt kinyitotta, azon tűnődött, minek ez a nagyzoló elnevezés, amikor a Terralunának nincs is több lépcsőháza.

A szisszenés most elmaradt, az ajtó túloldala tehát már dehermetizált zóna. Jane belépett, megállt a falon és válaszolt a hívásra.

– Hol van, főkadét?

– Sétálok egy kicsit, Nukleáris.

– Nem ezt kérdeztem – a hang keményre váltott. – Nukleáris Carson főkadétnak, közölje pozícióját, vétel!

Jane az ajkába harapott. A Galaxis nyelje el ezt a sok aggodalmaskodót!

– Carson főkadét a Nukleárisnak – préselte ki a szavakat. – Pozícióm a C4-es közleke…

– Bent a hajóban?! – csattant fel a Nukleáris. – Mit keres ott?!

– Szabadidős tevékenységet folytatok – szűrte Jane a foga között, és elindult a lépcsőfokok mellett. Bekapcsolta az övet és felröppent a másik oldalra, aztán vissza. Kinyitott egy ajtót és ragyogó világosságban találta magát, a főzsilipen át a Fomalhaut nappali fénye áradt a közlekedőbe. Belépett egy másik ajtón, és elindult az utastér falán.

– Hagyja el a hajót a főzsilipen át – mondta a távkom.

– Negatív, Nukleáris. Van itt egy kis dolgom.

– Mégis micsoda? Lenne szíves beavatni?

– Egy perc türelmet, Nukleáris.

Belépett a vezérlőbe.

12.

Kicsit olyan érzés volt, mint annak idején – annak idején? még egy hónapja sincs –, amikor elfoglalta a *Hyperion*t, és úgy ment végig a folyosóin, mint egy parancsnok a saját hajóján. De a vezérlőben akkor nem járt, márpedig egy parancsnok csak a vezérlőben parancsnok igazán.

De nem azért jött, hogy a *Melissa* parancsnoka legyen.

Előrement a nagy kabinablakon, amin át földet látott, egészen a válla magasságáig. A hajó starboard oldala mélyen a talajba fúródott. Az ablak polarizációja áram nélkül persze nem működött, úgyhogy a vezérlő úszott a Fomalhaut fényében – ami nem lett volna baj, de a vezérlőben minden tele volt csillogó fémtárgyakkal. Gyönyörű látvány volt, de elkelt volna hozzá egy napszemüveg. Az ablakon át egyre több ember figyelte őt. Apa is köztük volt, Law, Wright…

Jane intett nekik és bekapcsolta az övét. Felemelkedett a port oldali pulthoz, felpattintott egy fedlapot és kihúzta a Syntaut alfaszintű kapcsolati vezérlőjét. A kapcsolók és az élettelen kijelző mellett megtalálta a hajókártyát. Kivette, zsebre tette, aztán visszatolta a kapcsolatit, mintha még számítana bárkinek, hogy a roncsban ez a fiók a helyén van-e vagy sem. De ez a roncs is egy űrhajó, és megérdemli, hogy rendet tartsanak rajta.

Továbblebegett, a port oldali hátsó szekcióhoz, ami most egy magas fal felső részén volt, egészen a mennyezet alatt.

Keresgélni kezdett. Létfenntartó rendszerek főcsatlakozója, egyes, kettes. Nem itt lesz. Térvezérlés… hipervezérlés… kommunikáció… ez az. Reaktorszint, alfa egyes, kettes, béta… minden itt van. Odaröppent egy fiókhoz és ki akarta húzni, de megállt a mozdulatban. Erre az egyre nem gondolt.

A fiók a port oldalon van, vagyis jelenleg a mennyezet alatt. A teteje, mint minden fióké a Galaxisban, fölfelé mutat. Vagyis most – oldalra. Ha kihúzza, akkor minden kihullik belőle és húsz métert zuhan, ő meg mehet keresgélni.

Leereszkedett, ösztönös pillantással ellenőrizte az öv energiaszintjét, és lapos tárgyak után kutatott. Aztán rájött, hol keresse. Visszament az utastérbe, onnan a konyhába, ahol alig látott, hiszen itt már nem volt ablak, a szeme pedig megszokta a vezérlő vakító… hopp, ez az. Fémtálca. Ilyenre van szüksége. Visszament.

A vezérlő ablakán túli, távoli világban már egész tömeg nyüzsgött a hajó körül. Jane automatikusan ellenőrizte az energiaszintet, mielőtt felszállt a fiókhoz. Lassan húzta ki, nagyon óvatosan, közben rácsúsztatva a tálcát, mint egy fedelet. Aztán vízszintesbe fordította és nagy sóhajjal kiengedte a levegőt.

Az egyik oldalszekrény úgy állt ki az ablak tövében, mint egy lépcsőfok. Erre fektette a fiókot, levette a tálcát és kivett egy csavarhúzót.

– Kintről idáig eljutni egyszerűbb volt, mit megszerezni ezt a vacakot – mondta, mintha a *Melissa* hallaná, miközben felnyitotta a szerelőakna fedelét. Felkapcsolta a szerszám lámpáját és benézett.

– Főkadét hívja Nukleárist, vétel!

13.

– Hogy jutott eszedbe? – állt meg Stanton a vezérlő ajtajában.

– Csak úgy. Egyik pillanatról a másikra. A Nukleárissal beszélgettem a hajó oldalán állva, és rájöttem. Ha nincs energia, hozni kell. Ha lent minden összetört, akkor fent kell csatlakoztatni. Csak persze nem mindegy, hogy hol.

Jane nyugodtan ült a *Melissa* parancsnoki ülésében, még ha kicsit szokatlanul is: a támlán ült és az ülőkének döntötte a hátát.

– Egyszerűen elmondhattad volna – felelte Stanton –, de az persze nem te lettél volna. Jól van, itt a kábel.

Megjöttek a robotok, amiket Wilson és Kelly kísért, s egy vaskos kábelt vonszoltak végig az utastéren. Felrepültek a szerelőaknához és hozzáláttak a csatlakoztatáshoz.

– Rendben, *Melissa,* innen már a robotok megcsinálják. Hagyják el a hajót. Vétel.

– Pont most – tört ki Jane –, amikor…

– Ismételje meg a parancsot. Vétel.

Jane sóhajtott és megismételte. Közben arra gondolt, hogy a Nukleáris a hajó nevén szólította őket. Ha nem sikerül beindítani a hajtóművet, akkor alighanem ez volt az utolsó eset, hogy ennek a hajónak a nevét hívójelként használták. Ha fel kell darabolni, aligha építik fel újból.

Amikor kilépett a főzsilipen és lement a hevenyészett lépcsőn, az első dolga az volt, hogy odaintett egy rendőrt. Volt belőlük elég.

– Ezt vigye be az űrközpontba – nyújtotta felé a *Melissa* hajókártyáját –, egyenesen a térhajózási elektronikához. De úgy vigyázzon rá, mint a szeme fényére. Keresse meg a legrátermettebb… mi a baj?

A rendőr már két mondat óta csóválta a fejét.

– Örömmel megtenném, főkadét, csakhogy nálunk nincsen térhajózási elektronika.

– Hogyhogy?!

– Ez csak a Fomalhaut, főkadét, nem az Altair.

Jane szemrehányóan nézett a rendőrre, mintha az lenne a felelős az egészért.

– Elküldethetem a nusakani bázisra – kezdte a rendőr, de most meg Jane csóválta meg a fejét.

– A konvoj alig hatszáz méterre van, nekem ezek az adatok tegnapelőttre kellettek volna. Akkor keresse meg nekem Jones kadétot.

– Értettem!

– Köszönöm – felelte Jane, és helyet foglalt egy fémdarabon, ami egy órája még a *Melissa* egyik leszállótalpának részét képezte.

– Mit tehetek érted, nagy callindrai sivatagi szörny? – állt meg fölötte a nagydarab kadét alig fél perc múlva.

Jane elmosolyodott és felmutatta a kártyát.

– Nocsak. Mi jutott eszedbe?

– Ki kellene elemezni a katasztrófa adatait. Hátha találnánk valamit, ami… nem tudom. Bármit.

– Nem csekély elvárásokat támasztasz. Ez rengeteg munka.

– Más programot terveztél?

Jones fejcsóválva sóhajtott, átvette a kártyát és elballagott. Közben a rendőrök már elkezdték kiterelni a kíváncsiskodókat a Zónából. A *Melissa* mellett ott állt az egyik erőgép, amivel a blokkok energiaellátását biztosították a *Saurus* indítása előtt, a csatlakoztatást végezték éppen. Jane odasétált, de két lépéssel az erőgép előtt elkapta egy rendőr.

– Itt nem maradhat, jöjjön!

– Eszem ágában sincs. Nekem itt a helyem.

A rendőr tanácstalanul nézett valahová Jane háta mögé, nyilván a felettesét kereste. Jane-t nem érdekelte. Felhágott az erőgépre és benyitott a fülkébe.

– Meglepett volna, ha nem jelenik meg itt, főkadét – szólalt meg Wright reszelős hangja. Jane gyanakodva nézett az őrnagy hátára. Wright egy műszerfal előtt állt, elmélyülten dolgozott, és nem fordult meg. Honnan tudta, hogy ő jött?

– Itt maradhatsz – szólt át apa a szomszédos munkahelyről –, de az én engedélyem nélkül senki sem hagyhatja el a gép fedélzetét, ez rád is vonatkozik.

– Értettem! – vágta rá Jane.

– Főkadét? – szólalt meg egy újabb hang. Jane zavartan ismerte föl Edson tábornokot a Nukleárisról.

– Parancs – felelte a kelleténél halkabban.

– Új előírásos válasz van érvényben. „Értettem és be is tartom."

Jane gyanakodva nézett a szikár, öreg tábornokra.

– Melyik Főparancsnokságnál… mióta?

– Csak a maga számára.

Jane a tábornokra meredt, és érezte, hogy a gyomrában elindul egy Haskell-hajóturbina, amelynek energiakitörése rögtön elsöpri a tábornokot és kétméteres lyukat éget a szemközti falba – amikor Edson váratla-

nul, rá cseppet sem jellemző módon elnevette magát és visszament a munkájához.

Jane nagyot nyelt. Tudta, hogy semmi joga nincs kifogásolni, ha ilyeneket mondanak neki. Állandóan megszeg valamilyen parancsot. Viszont oka van rá. Ha most a *Melissa* beindul és elhagyja ezt a helyet, az az ő parancsmegtagadásának… azazhogy nem egészen. Persze ő jött rá, hogyan kell megpróbálni, de ehhez nem kellett bemásznia a hajóba, miközben parancsa volt, hogy távozzon. Az ötlet akkor már megvolt, csak ellenőriznie kellett. Neki. A szakemberek tudták volna, anélkül hogy egy pillantást vetnek a hajó belsejébe, és alighanem eszébe jutott volna másnak is, hiszen kézenfekvő. A hajókártya is eszükbe jutott volna? Nyilván. A roncsban tett sétájának édeskevés haszna volt, azon kívül, hogy felbosszantott vele egy sor tisztet, akik így is éppen elég bosszúsak.

14.

– Energia indul – mondta apa.

– Tíz százalék – felelte Wright –, nincs jelzés. Húsz százalék… harminc, látom a jelzést.

– Megerősítem – mondta Ryan. – Gyújtáspróba az egyesen… zéró. Kettes… zéró. Energia?

– Hetven százalék.

– Próba megint, zéró… zéró. Nincs vezérlés.

– Száz százalékon állunk, energetika rendben.

– Gyújtáspróba egyes… zéró. Kettes… zéró. Nincs visszacsatolás. Diagnosztika… mindenhol zéró. Döglött ló. Kérek engedélyt.

– Csak rajta, Mr. Ryan – felelte Edson tábornok.

– Értettem, uram. Ryan Mortonnak, indulhatnak. Rendszer feszültség alatt, energia száz százalékon, vétel.

– Itt Morton, vettem, indulunk. Energiaszint száz százalék. Vétel.

Jane az ablakból figyelte, amint a Karbantartás piros ruhás emberei felmásznak a főzsiliphez és bebújnak a hajóba. Hatan voltak.

– *Prometheus,* itt *Melissa.* Pozíciónk a zéró béta szekció, a feltárást megkezdjük. Vége.

És megkezdődött a *Melissa* kijavításának végeláthatatlan munkája. Kijavításának… dehogyis, gondolta Jane. Csak annyit akarnak elérni, hogy az áram eljusson az antigravitátorokhoz, az is csak annyira, hogy meg tudják emelni a roncsot, aztán a levegőben megtolni munkagépekkel, el a konvoj útjából. Aztán elengedik, hadd zuhanjon le másodszor is, tíz centi vagy két méter magasságból, mindegy, a saját súlya miatt még több kárt fog szenvedni, de az már nem érdekel senkit.

Még nem volt tíz óra, amikor a Zóna szélén megjelentek a munkagépek.

– Black vagyok, építőmérnök – mutatkozott be egy overallos ember, még a műanyag sisakját is levette, ahogy kezet nyújtott Jane-nek. – Én vezetem ezeket az embereket.

– Carson, navigátoriskolai tanuló – viszonozta Jane. – Én meg ezt az egy embert vezetem – bökött a saját mellére.

A gépkezelők vigyorogtak. Lehettek talán ötvenen.

– A többiek mikor jönnek? – tudakolta Jane.

– Milyen többiek? Ennyi gépünk van, főkadét.

Jane végignézett a gépeken. Több sorban álltak, kusza összevisszaságban, sárga, fekete, piros, mindenféle színű gépek, a legkisebb is nagyobb volt az *Agógos*nál, de egy sem volt akkora, mint a *Monoceros*. Óriási markolóik és földtoló lapjaik voltak, sokféle hatalmas szerkezet, de Jane látta, hogy a feladathoz képest, ami előttük áll, ezek legfeljebb játékszerek.

– Hát jó – mondta. – Lássuk. Az a dolgunk, hogy ezt a kicsi hajót – hanyagul a háta mögé intett – elvigyük az útból, mielőtt a konvoj ideér, azaz körülbelül tíz óra alatt. Hogyan kezdene hozzá, Mr. Black?

A mérnök a hajót mustrálgatta. Jane nem tudta biztosan, látott-e már közelről Terralunát és tisztában van-e a méreteivel. Onnan, ahol álltak, csak a kabintetőt látták, a roncs hosszúsága nem látszott.

– Mennyit is nyom a kicsike? – kérdezte a mérnök.

– Huszonkétezer tonnát – felelte Jane szemrebbenés nélkül.

Az emberek egymásra néztek.

– Ekkora munkát még megtervezni se nagyon lehet ennyi idő alatt, nemhogy végrehajtani – mondta Black.

– Döntsünk rekordot – vágta rá Jane.

– Ezekkel a gépekkel?…

– Ha egyszer ezeket hozta?

– No de az *Urania* tud mozogni – szólalt meg egy másik férfi.

– Igen, de nem fér el a roncs és a konvoj között. Már csak ötszáz méter a távolság, a hajó hossza pedig hétszázhuszonkilenc méter.

Büszkén ejtette ki ezt a számot. Az ő hajója nem olyan aprócska, mint a Terraluna.

– Leszállhatna egyenesen a roncsra. Csak elég nehéz, hogy a földbe nyomja. Aztán már ráérnénk kiásni onnan.

Jane fesztelenül helyet foglalt egy villás rúdon, ami egy hatalmas munkagép orrából nyúlt ki.

– Mérget vehet rá, hogy belepasszírozná a talajba, Mr…

– Watkins.

– Mr. Watkins. Mint egy fém hópelyhet. És közben összeroppantaná a hajó máglyáját.

– Világos – morogta Watkins. – Ne is folytassa.

– Nem lehet kiemelni a máglyát? – kérdezte valaki. – Ahogy az *Urania* két blokkjával csinálták.

Jane-t már meg se lepte, hogy ezen a bolygón mindenki ismeri rendkívüli kalandjuk összes részletét.

– Sajnos nem. A Terralunák másképpen épülnek. Egyébként a máglya egymaga megnyom vagy nyolcezer tonnát. És még mindig megmarad a hajótest.

– No jó – csapott a térdére Black –, lássunk munkához. Úgy gondolom, hogy a túlsó végét ott hagyjuk, ahol van, és körülötte elfordítjuk a törzset úgy hetvenöt fokban. Ezzel kikerül a konvoj útjából.

Egy zsebgépet tartott a kezében, arról olvasta mindezt.

– Lejtőt vájunk a törzs mellé, amin a saját súlya alatt legurul. Az egészet kiássuk és egy lendülettel… mi nem tetszik, főkadét? – pillantott Jane-re, aki a fejét csóválta.

– Nem áshatunk több méter mély lejtőt, Mr. Black. A roncs eltávolítása után a *Saurus*nak végig kell haladnia azon a területen, és csak teljesen sík felszínen képes haladni.

– Majd feltöltjük újra. Az már csak nem lesz gond.

– Meg lehet csinálni?

– Nem lehet – felelte Black helyett egy másik férfi, aki szintén kalkulátort tartott a kezében. – A roncs annyira szögletes, hogy csak elég meredek lejtőn gurulna le, aminek ráadásul mélyebbről kellene indulnia, mint a gödör, amiben áll. Ha ki is tudnánk ásni ennyi földet, az egész szektorban nincs annyi teherautó, amin ez elfér, márpedig ide-oda lapátolni… arra tényleg nincs idő.

Black ránézett a társa gépére annak válla fölött, és bólintott.

– Úgy van, ahogy mondja, Mr. Starkwell. Akkor ássuk be a hajót.

– Süllyesszük el? – kérdezték többen is.

– Miért ne? Kétoldalt egy-egy megközelítési vágat, ahol a szerek felsorakoznak és kimélyítik a talajt a gép alatt. Ez sokkal kevesebb föld. Aztán betemetjük az egészet. Számítsa ki, Mr. Black.

– Már meg is van. Csak az ásás négy napba telne. Igaz, hogy csak egy T4-esünk van. Ha szerez még egyet, akkor már csak három és fél.

15.

Jane a zéró gamma szekció negatív téremelőjének alfalemezén ült és a lent folyó munkát figyelte. Csak ebben a szekcióban öten ügyködtek azon, hogy életet leheljenek a Galaxis legdöglöttebb hajójába. Morton százados nevezte így, amikor már mindent végigcsinált, amit egy ilyen hajóval csinálni kell, és a Terralunában még mindig nem volt egyetlen szikra élet sem. Nem az áram hiányzott, azt behozták kintről kábeleken,

de az összes térmanipulációs rendszer állt, zérótól végig, valamennyi vonalon, pozitív, negatív, emissziós és repulzív, egyszerűen minden. Valaki azt mondta, így viselkednek a hajók, amikor még nincsen bennük hajtómű.

A *Melissá*ban azonban kétséget kizáróan volt hajtómű, mert reggel még repült. Most már az összes szekciót egyszerre próbálták életre kelteni, már az se lett volna baj, ha csak féloldalasan indul be, és nem emelkedik föl, hanem mondjuk csak arrébb csúszik, majd betemették volna az árkot, amit váj közben.

Jane az órájára nézett, ahol azt látta, hogy négyszáztizenhét. Sehol a Galaxisban nem használta még senki ezt az időszámítást, ez csak itt és most létezik. Ez az *Agógos–1* detektorrácsa és a *Melissa* légköri delta vezérsíkja közötti távolság. Ha ez ötven alá csökken, akkor már földmunkagépek se férnek el a két hajó között, illetve beférni még beférnek, de dolgozni már nincs helyük. Ha a szám eléri a zérót, akkor az *Agógos*nak le kell állnia, és akkor leáll az egész konvoj.

Az óra négyszáztizenegyet mutatott, amikor a százados odajött Janehez, elkérte a távkomját és beleszólt:

– Itt Morton. Tudjuk már, hol a hiba, *Prometheus.* A zuhanáskor legalább harminc giga túlfesznek kellett fellépnie az oldalvezérlőkön, ahonnan átment az Uvaroxra, a HDQ-ra, a DDQ-ra és így tovább, végigment az egészen. Nincs hajó, csak egy nagy fémdarab, *Prometheus*. Levonulunk a területről. Vége. Kösz, főkadét.

Visszaadta a távkomot és elindult. Jane egy pillanatig döbbenten bámult utána.

– Várjon!

A százados megfordult.

– Nem vonulhatunk le a területről. El kell vinnünk ezt a hajót a konvoj útjából.

– Semmit se tudunk tenni ezért, főkadét.

– Dehogynem, százados úr. Főkadét hívja Blacket, vétel!

– Itt Black – felelte a távkom.

– Van már megoldásuk? Vétel.

– Egyfolytában ezen agyalunk, főka…

– Van vagy nincs?

– Még nincs.

– Vettem, vége. – Jane leugrott a térlemezről. – Hát ha nem lehet se elindítani, se elvonszolni, akkor csak feldarabolni lehet. Azt pedig belülről sokkal könnyebb. Főkadét a Nukleárisnak, mink van, amikkel ízekre lehet szabdalni ezt a hajót? Vétel!

Persze nem volt semmijük, amivel föl lehetett volna darabolni a hajót. Ennyi idő alatt legalábbis nem. A Nukleáris szerzett egy csomó D2-es lézervágót, ezekkel a Terraluna külső héját elvileg centádonként tíz centis sebességgel lehetne vágni – nem megvetendő, de egyszerűen nem elég, hogy akkora darabokra vágják, amiket már el tudnak vontatni az útból. A Terraluna kicsi hajó, ami jelen esetben annyit tesz, hogy bárhová nyúlnak, pillanatok alatt elérik a külső héjat.

Háromszázkilencven méter állt az órán, amikor Jane éppen ezt próbálgatta egy csapattal. A D2-esük hasonlított a Hiplinre, amit az *Uraniá*n használtak, csak sokkal nagyobb volt a teljesítménye. Jane-nél volt egy műszaki hajótérkép, Browning hadnagy vezette a D2-est, Lawson őrmester, Short, Gardner és Dickson közlegények pedig arról gondoskodtak, hogy mindenhol legyen fény és út a járműveknek, nyitották az áram nélkül nyithatatlan ajtókat, egyszóval megteremtették a munkafeltételeket. Ők mind felszíni szolgálatosok voltak, űrhajós most egy se volt a fedélzeten, csak Jane.

Az M szekcióban voltak. Ha itt el tudják vágni a deltaszintű merevítőket, akkor körbevághatják a hajótestet, és a roncs szétválik egy tízezer és egy tizenkétezer tonnás darabra. Ha ügyesek, akkor kétszáz méter időtartamon belül.

– Hát nézzük – állt meg Jane egy ajtó előtt. – Ez az a szekció.

Short rákapcsolta az áramforrást az ajtóra, amely besiklott a falba. Jane belépett. Gépekkel telerakott, jókora terembe jutott. – Jöjjön, hadnagy úr. Azok a mennyezet alatt. Vágja át mindet.

A D2-es begördült a terembe, elfordult lánctalpain és emelni kezdte a csövet.

– Főkadét a Nukleárisnak, csapatommal az M szekcióban vagyok. Harántirányú metszéssel megkezdjük a deltaszintű merevítők ektómiáját. Vége.

– Maga nem orvos, főkadét – nevetett a kommunikációs tiszt.

– Pedig úgy érzem magam, Nukleáris. Ha ez kész, bemegyünk a városba és megoperáljuk Mr. Youngot még egyszer.

Valójában a százados már nem szorult újabb orvosi beavatkozásra, egyelőre legalábbis nem. A hírek szerint megműtötték, túl van az életveszélyen. Agyvérzést kapott, ezért vesztette el az uralmát a hajó fölött, és egypár zúzódást is szenvedett a zuhanásnál.

Mr. Browning beirányozta a lézert, gondosan beállította, aztán Jane-re nézett.

– Lássuk – mondta Jane. – Tűz!

A sugár másfél méteres magasságban végighaladt a merevítőkön, amikből szikraeső zúdult ki, de egyébként nem látszott rajtuk semmi

változás. A vágás túl keskeny volt, hogy ötméteres távolságból látsszon. Az utolsó után Mr. Browning feljebb emelte a csövet, és elindult a sugárral visszafelé. A nyolcmázsás fémdarabok egymás után zuhantak a padlóra, akkora robajjal, mintha megint lezuhant volna a hajó.

– Ez kész – mondta Jane, és lapozott a térképen. – Lássuk a következőt.

17.

A delták átvágásával hamar elkészültek, negyven méterig tartott. Indultak tovább az omegákhoz. Jane odalapozott a térképen, s míg odasétáltak, ezt-azt kapcsolgatott rajta.

– Főkadét a Nukleárisnak. Mi lenne, ha átvágnánk egypár fémpálcát a gamma hatoson is? Talán könnyebben szét lehetne szedni ezt a részt. Vétel.

– Pozitív, főkadét, vágják csak át őket. Vége.

Elkanyarodtak hát a gamma hatos felé. Nyugodtan bementek a szekcióba, Browning beirányozta a lézert, Jane kiadta a tűzparancsot, szétvágták a merevítőket… kettőt a nyolc közül. Akkor Browning megállt, lekapcsolta a lézert és gyanakvó arccal körülnézett.

– Nem éreznek furcsa szagot?

– Ózon – mondta Jane –, a lézer ionizációs…

De elharapta a mondatot. Már ő is érezte a furcsa, kesernyés szagot, de még nem tudta azonosítani.

– Sugárgáz! – csattant aztán négy-öt hang egyszerre, Jane-é nem volt köztük, és a hadnagy kiugrott a kocsiból.

– Adjanak egy távkomot!

Hármat is nyújtottak felé. Elvette Shortét, bekapcsolta rajta a számlálót és megindult a teremben. Jane kővé dermedt, ahogy meghallotta a ropogó hangot. Azt jól ismerte. A sugárgázról csak hallott valamikor, a falburkolatban van egy anyag, ami radioaktív sugárzás hatására jellegzetes szagú gázt fejleszt… de magát a szagot még soha nem érezte. Többé nem felejti el.

– Itt főkadét! – Kényszerítette magát, hogy normális hangon szóljon a távkomba, bár legszívesebben rohanni kezdett volna kifelé. – Sugárveszély a gamma hatosban! Vétel!

– Vettük, Jane – felelte a Nukleáris. – Mit tudnak? Vétel!

– A gamma nyolcas felé erősödik – tért vissza a hadnagy –, zéró egész három sievert. Kérek engedélyt megnézni, vétel. Gyerünk innét kifelé, emberek.

Jane tudta, hogy a hadnagy megőrült. Azt is, hogy ő maga semmivel sem kevésbé őrült. Mert ő is látni akarta. Kisiettek a teremből és bezárták az ajtót maguk mögött, a lánctalpast is otthagyták.

– Engedélyezem, Mr. Browning – felelt a Nukleáris –, de legyenek nagyon óvatosak.

Az óra háromszázharminc métert mutatott, amikor kétszer átvizsgált védőruhába bújva, kezükben a szükséges holmival megint kinyitották a szekció ajtaját. Beléptek, Short csatlakoztatta az elektromos kábelt, csak aztán csukták be az ajtót. A távkom csődöt mondhat erős ionizációban, kábelt kell vinniük magukkal.

Átvágtak a termen, oda se pillantva a D2-esre, amit most már senki nem fog elvinni erről a helyről. Megálltak a gamma nyolcas bejáratánál, Short csatlakoztatta a kábelt és leolvasta az értékeket.

– Zéró egész kilenc sievert, kettő-egy-egy kelvin, nyomás egy egész zéró-kettő.

Jane közben a benti képet nézte a távkomján. Nézte, de nem sokat értett belőle. Persze nem tudta, hogy kellene festenie a szekciónak normálisan. Azt viszont tudta, hogy kilenctized sievertet semmiféleképpen sem szabad kiereszteni onnan.

– Vesszük a képet – mondta a Nukleáris. – Hagyják csatlakoztatva és térjenek vissza a gamma folyosóra. Vétel.

– Vettük, értettük! – pördült meg Jane, s közben már úton volt visszafelé. A folyosón gyorsan ellenőrizték, hogy mindenki megvan, és bezárták az ajtót. Aztán minden ajtót maguk mögött, ahogy kifelé haladtak a *Melissa* gyomrából.

18.

– Tehát az APRC – állapította meg Edson tábornok. – Az a ritka eset következett be, hogy az APRC darabokra tört, a protokriolit kiömlött és az elérhető területet beszennyezte. Nyilván vegyi reakciók is lejátszódtak, ezeket Mr. Kjartansson már kielemezte, és mindjárt el is mondja.

– Nem hiszem, hogy hallani akarja, uram – felelte a százados nagyon borús képpel. – Akkora bajban vagyunk, amekkorát csak el tud képzelni. A folyadéknak még csak egy kis része szabadult ki, ezért a sugárszint még növekedni fog. És nemcsak az APRC ment szét, hanem a D-sín teljes fegyverzete is.

Jane elszörnyedt.

– Ezt honnan tudja? – kérdezte Edson a homlokát ráncolva.

– Onnan, hogy sem a szigmák, sem a második sínrendszer záróköre nem vesz fel áramot, és még sorolhatnám. A lényeg a D-sín. Nincsen semmi, ami a gamma szekciótól hátrafelé útját állná a szennyezett folya-

déknak, egészen a QT-panelekig, bár azokban is csak reménykedni tudok. Úgyhogy felejtsék el a hajó feldarabolását, én még az utasteret se választanám le róla. Maradjon csak zárva, akkor legalább nem szabadul ki semmi.

– Egészen amíg… – Jane elharapta a félhangosan dünnyögött mondatot. Egy pillantást vetett a feléjük száguldó *Saurus*ra, de most mintha nem is látta volna.

– Reméltem, hogy nem emlékeztet minket a TTL-rendszer szigetelésére – felelte Kjartansson még savanyúbban. – Igen, azon át egyszer kitör, de az szerencsére jó sok időbe telik.

– Mennyibe? – akarta tudni Jane.

– Hónapokba.

– Addigra ezt a hajót el kell vinnünk innen – vette át a szót apa. – Nem heverhet itt, az egész környéket veszélyezteti. Itt a *Saurus* haladásának akadályozása már másodlagos.

– Ennél sokkal nagyobb a baj – mondta Kjartansson olyan arccal, mint akinek a fogát húzzák. – A nukleáris mentők előírás szerint lezárták és szigetelték a máglyát. Vagyis a RAD csatlakozási pontjain most ólompajzsok vannak. A protokriolit kellemes hűvösséget teremt, ezért az ólom akkor sem oxidálódik, ha a folyadék odaér. Csakhogy ekkor a PRC reakcióba fog lépni a QT-rendszer tartalmával, és melegedni kezd.

– Ólom-szeszkvioxid – dörmögte Wright.

– Igen, uram. Az ólompajzsok oxidációja után pedig a máglya kontrollálhatatlan állapotba kerül.

– Mennyi időnk van? – kérdezte Jane.

– Ezt csak becsülni lehet. Szerintem nyolc-tizenhat bolygóóra kell, hogy a PRC elérje a QT rendszert, aztán még kettő vagy három, hogy a nátriumos tartályok fala kilyukadjon. Ekkor beindul az exoterm reakció, ami legfeljebb egy óra alatt kritikus hőmérsékletűre fűti a keveréket. Ezt is csak annak köszönhetjük, hogy a radioaktivitás viszonylag gyenge. A pajzsok oxidációja aztán már hamar megvan.

– Tehát tíz bolygóóra, legrosszabb esetben? – követelte Jane.

– Talán. Már készül egy részletesebb modell.

– Meg kell állítani a protokriolitot – jelentette ki Jane.

– Hogyan, főkadét? – tudakolta Kjartansson.

– Honnét tudjam?! – csattant föl Jane, és felugrott a kis tábori székről. – Maguk a szakemberek!

– A kiolvadt sínrendszeren keresztül mindenhová el fog jutni – mondta apa –, ez ellen kár is küzdeni. Az egészet le kellene szigetelni a gammától hátrafelé… sziszifuszi munka volna. Inkább a QT környékén kellene közbelépni.

– Mi is effélére gondoltunk, uram – bólintott Kjartansson –, de még nem tudunk eleget, hogy kialakítsuk a stratégiánkat. Apropó, főkadét, ugye jól láttam, hogy kivette a *Melissa* kártyáját?

Jane bólintott.

– Elkérhetem?

Jane bólintott és hívta Jones kadétot.

19.

– Jones! Jones! Biggs! Főkadét hívja négyes szakaszt! Vétel!

– Főkadét, itt *Urania* – szólalt meg Forbes hangja, amikor Jane már kezdte azt hinni, hogy elveszett a szakasza. – A négyes szakasz itt van a pihenőben, azonnal kapcsolom őket.

– Mégis mit keresnek ott éppen ilyenkor?! – csattant fel apa nagyon dühösen, de eddigre Forbes létrehozta a kapcsolatot, és a válasz nem késett.

– Itt Biggs kadét, uram! Elnézést kérünk… néhány segédeszközért jöttünk haza, aztán itt folytattuk a számításainkat. Hamarosan készen vagyunk, uram.

– És mégis mivel?

– Megoldottuk a problémát, ezre…

– A probléma gyökeresen megváltozott az elmúlt órákban, hadnagy!

– Ha a PRC-re gondol…

– Tehát erről legalább tudnak?

– Igen, uram.

– És azt állítja, hogy megoldották?

– Igen, uram.

– Mennyi időre van még szükségük?

– Talán ötven centádra, uram.

– Rendben. Fejezzék be ott a munkát, aztán jelentkezzenek.

– Parancsot vettük, értettük!

A gyorsan pergő párbeszéd után csend ült a vezérkarra. Jane lassan elvigyorodott. Hát már megint az övéi oldják meg a problémát. Sejtelme se volt, hogy mit találhattak ki, de eszébe sem jutott kételkedni a szavukban. Ha azt mondják, hogy megoldották, akkor úgy is van.

Az órájára nézett. Háromszázkét méter. A *Melissa* lezuhanásakor a *Saurus* még a távoli messzeségben száguldott, több mint hatszáz méterre. Az nagyon régen volt.

Valójában rengeteg minden áll már a Zónában a konvoj és a roncs között. De ezeket bármikor el tudják vinni. Itt van az erőgép, amely változatlanul biztosítja a Terraluna energiaellátását, mellette a vezérkar rögtönzött tábora, ami nem több egy halom összevissza letett széknél, még

egy asztaluk sincs. Kicsit távolabb várakozik egy tűzoltó- és egy mentőkocsi, a katasztrófa előtt rendesen kint álltak a Zóna szélén, de most bent vannak, a személyzet a gépek mellett üldögél és várakozik. Van négy bolygójáró a Nukleáristól, ezek azelőtt egyáltalán nem voltak itt, a tiszteket hozták, és most várnak. Az *Urania* felé eső oldalon egy további bolygójáró, a legkisebb, egyszemélyes típus. Aztán már semmi, egészen a messzi távolban fehérlő, óriási hajóig.

Jane megnézte az óráján a rendes időt is, és hívta az *Uraniá*t. Ötven adag ebédet rendelt, de nagyon gyorsan ám! Hozzanak tábori asztalokat is, és a frissítők érjenek ide a leggyorsabban. Vették, értették.

A tisztek mosolyogtak, Jane nem értette, mi van ezen mosolyognivaló. Ha még egy kicsit halogatják, már vacsorázhatnak ebéd helyett.

20.

A négyes szakasz nyitott bolygójárón érkezett, a fiúk leugráltak, Biggs gyors léptekkel apához sietett és tisztelgett.

– Ezredes úr, a négyes szakasz jelentkezik!

Jane futólag megállapította, hogy a kadét nem Edson tábornoknál jelentkezik, mert az *Urania* parancsnoka apa, és voltaképpen ő vezeti ezt az egészet – de ezredesnek szólítja, mert a hivatalos előléptetés még nem volt meg. De azzal, hogy Edsont nem üdvözölte, Biggs jelezte, hogy apa is ugyanolyan tábornok.

– Jelentsen, Mr. Biggs – felelte apa.

– Uram, szakaszommal megoldottuk a problémát. A *Melissá*t el kell távolítani erről a bolygóról.

Apa meghökkent, s vele a többiek. Jane nem értette. Eltávolítani, persze, no de hogyan?

Apa ugyanezt kérdezte fennhangon.

– Hiperugrással, uram – felelte Biggs.

Apa furcsálkodva nézett rá.

– Mr. Biggs – kezdte. – Az imént itt elhangzott egy javaslat, hogy ássunk be a hajó orra alá vagy helyezzünk a tatba antigravitátorokat, hogy ezzel a folyadékot az ellenkező irányba tereljük. Ezek megoldást nem jelentenek, csak késleltetik az elkerülhetetlent, és elég komplikált is a megvalósításuk, de legalább van bennük realitás. Elmondaná, hogy képzeli azt az esztelenséget, amit előadott?

– Igen, uram – bólintott Biggs. – Feltérképeztük a meghajtórendszerek károsodását és megállapítottuk, hogy a katasztrófánál a térmeghajtás számos elemét kiégette ugyan a túlfeszültség, de a hipermeghajtás érintetlen maradt, hiszen az nem volt bekapcsolva. Két helyen sérült meg a rendszer, az APRC tönkrement, és ezáltal a DPRC rendszer is elszállt. –

Erről ők nem is tudtak, gondolta Jane. – Így hipermátrix természetesen nem képezhető, ezek kijavítására gondolni sem érdemes, de nincs is rá szükség. Mátrix nélkül kell ugrani.

Apa felhorkant. – Önök újraírják a hipernavigáció tudományát. Mégis hogyan óhajtják ezt megvalósítani?

Biggs elmosolyodott.

– Feltaláltuk a virtuális mátrixot, uram.

Apa meghökkent. Jane is, és mindenki.

– Ezredes úr, a mátrix voltaképpen csak a hipertéri útvonal kalibrálásához szükséges. Azért kell mátrix, mert a legtöbb hajó szeretne a tér előre kiválasztott pontjára visszatérni. A *Melissa* esetén ez a követelmény nem áll fenn. Bárhol visszatérhet egy adott térszelvényen belül, amelyet előre meghatározhatunk.

– Kilencven százalék az esélye, hogy a hajó elpusztul – szólalt meg Law.

– Szerintünk még több, őrnagy úr. Voltaképpen a *h*-térbe való belépés pillanatában már ötven százalék, hogy tachionokra esik szét, hiszen a Fomina teljes gravitációjában, materiális közegben indítjuk az ugrást.

– Vagyis itt a felszínen – mondta Jane elképedve.

– Igen, főkadét, miután a térhajtóművek nem üzemelnek.

– Csinált már ilyet valaki?

– Igen, kísérleti céllal már többször ugrottak atmoszférából.

– Atmoszférából! – reccsent bele Wright. – De nem a felszínről! És szondákkal, nem egy egész hajóval!

– Némi szokatlansága csakugyan van az ötletünknek – ismerte el Biggs. – De megkérdeztünk egy szakértőt, aki szerencsénkre elérhető volt, Williams professzort, aki a következőket mondta. – A kadét elővett egy zsebgépet, arról olvasott. – „A legnagyobb őrültség, amit valaha hallottam, de abban biztos vagyok, hogy lent a felszínen nem okoz más bajt, mint hogy kicsit megkavarja a légrétegeket. De nehogy bent hagyják a macskájukat abban a hajóban."

– Abszurdum – morogta Law.

– Igen, őrnagy úr. De megvalósítható.

– No jó, mesélje el, hogyan.

– Örömmel. Logikai sorrendben: mivel szekvenciát nem képezünk, a vezérlőben tulajdonképpen nem is lesz tennivaló. A szűkítőt és a szekventátort kiiktatjuk a rendszerből, kiszolgáló rendszereikkel együtt, vagyis a hipertéri meghajtást a tachionikára és alrendszereire redukáljuk. Virtuális út kialakítására nem lesz módunk, de bizonyos mértékben mégis irányíthatjuk a hajó mozgását, azáltal, hogy a hipercsövek zéró-alfáit a kívánt irányba fordítjuk, az output teljesítményt pedig a kívánt távolságnak megfelelően szabályozzuk. Ha a távolság elég nagy, a hajó az iránytól függetlenül sem jelent veszélyt a Fominára.

– Értem, amit mond – bólintott Law –, bár ez nem jelenti, hogy egyet is fogok érteni önnel, amikor befejezi. De folytassa csak.

– Köszönöm, uram. Néhány átkötésre szükség lesz ahhoz, hogy a rendszer beinduljon, és egy-két pontos időzítőre, hogy a kapcsolások a megfelelő ütemben jöjjenek létre. Listát készítettünk az elvégzendő műveletekről. És persze kelleni fog az erőgép.

– A hajó rakterébe nem tud vele behajtani – jegyezte meg apa.

– Befér, csak azt kell megoldani, hogy bejuttassuk. Megtaláljuk a módját.

– Találják meg most.

Lemuel közelebb lépett, nem kért engedélyt a megszólalásra, már nem a korábbi hivatalos hangnemben folyt az eszmecsere.

– Antigravitátorokkal kell felemelni, uram. A gép tizennyolc tonna, de ha a lánctalpakat leszereljük, akkor csak tizenöt. Egy Conrad nyolc tonnát tud felemelni, tehát kettő elbír vele, és be is férnek mellette a zsilipkapun.

– Rendben – bólintott apa. – Tovább!

– A zsilipkaput azonban nem tudjuk bezárni – szólalt meg Heywood. – A gép teste fél méterrel hosszabb. Mivel ez így nem biztonságos, a raktér hátsó falát ki kell ütnünk. Ez lehet, hogy komplikált lesz, attól függ, hogy milyen eszközöket használhatunk.

– Egy pillanat – állította meg apa. – Ezt én is bizonytalan pontnak érzem, úgyhogy jobbnak látnám, ha egyből tisztáznánk. Ha megoldható, de hosszadalmas, akkor pedig legjobb azonnal hozzákezdeni.

– Itt Shelton – szólalt meg a távkom. – Azt hiszem, tudom, kihez forduljunk, azonnal hozzálátok.

– Rendben, köszönöm.

Shelton ez idő szerint az *Urania* vezérlőjében volt, társaságot szolgáltatott Mr. Forbesnak, aki maga kérte, hogy ügyelhessen a vezérlőben. Felgyógyulásáig is szeretne dolgozni, de inkább azért mégse szaladgálós munkát.

– Van becslésük bármelyik részfeladat időigényéről? – kérdezte Wright a kadétokat.

– Néhány óra alatt mindennel szeretnénk elkészülni, uram – felelte Biggs.

Kis csend támadt.

– Hát jó – mondta aztán apa. – Uraim, mit szólnak mindehhez?

– Elég fantáziadúsak az emberei, Mr. Carson – mondta Edson tábornok. – Véleményem szerint ez kivitelezhetetlen. Viszont tény, hogy a többi megoldási kísérletünk is az. Ha megcsináljuk, ragaszkodom hozzá, hogy az összes munkafázist egyszerre és haladéktalanul kezdjük meg. Nem szeretnék kifutni az időből.

Wright felállt.

– Én a magam részéről szeretnék többet tudni arról, hogy ez veszélytelen a felszínre – közölte. – Úgyhogy megyek és utánanézek.
– Én is megyek – tápászkodott fel Law is.
De még nem indultak, várták a döntést.
– Támogatom – mondta Kjartansson egyszerűen. – Abban a helyzetben vagyunk, amikor mindent meg kell próbálni.
– Jómagam ellene vagyok – kelt föl Ryan is. – Abszurdnak tartom… már engedelmet a szóért, de nem egy fantasztikus regényben vagyunk, ahol bármi lehetséges. Ha ezredes úr hisz az ötletben, akkor nyomatékosan kérem, hogy közben folyamatosan keressünk más megoldásokat is.
Apa ezúttal nem kérdezte Jane-t, de még a többi tisztet sem. Kis gondolkodás után bólintott.
– Hát jó. Egyetértek Mr. Edson és Mr. Ryan kívánságával. Azonnal dolgozni kezdünk a négyes szakasz ötletén, de minden egyéb megoldást is kipróbálunk. És ha az őrnagy urak nem térnek vissza megnyugtató információval, akkor… majd meglátjuk, mi lesz akkor.

21.

Jane a *Melissa* rakterében állt, zárt védőruhában, antiövvel a derekán, és hat fiatalembert figyelt, akik hasonlóképpen felszerelkezve, kezükben ormótlan puskára emlékeztető berendezésekkel, azon ügyködtek, hogy a raktér hátsó falát kivágják a helyéből. Shelton vezette őket. A feladatot az is nehezítette, hogy a hátsó fal volt most a padló, de tízfokos lejtéssel. Ha a vágás elkészül, a padló kizuhan a lábuk alól, rá az alatta levő közlekedőfolyosóra, ahol rendszeresen kadétok járkálnak. Amikor valaki elmegy odalent, nekik itt fönt le kell kapcsolni a lézerpengéket.
Kétszázhetvenöt méterre járt az idő.
Jane addig nem mert elmozdulni a raktérből, amíg ki nem derült, hogy ezek a lézerek elbírnak a vastag gyémántacéllal. Igaz, elég lassan, három órába is beletelhet, hogy végigvágják. Vagyis százötven méterbe, gondolta Jane, és már csak százhuszonöt méterük marad. De ezt nem mondta ki. Apáéknak igazuk van, most első a Fomina élővilágának biztonsága, akár azon az áron is, hogy le kell állítani a *Saurus*t, és késedelmet szenved a hajó indulása. De az az ő hajója. Ő el akar indulni.
Néhány méterrel később már lent volt a gamma kettesben, ahol a négyes szakasz dolgozott a hipercsöveken. A Terralunának csak két csöve van, ezekkel a hajókkal elég ritkán ugranak, és akkor sem nagyot. Most jól jött, hogy csak két zéró-alfát kellett beállítani. Ehhez félig szét kellett szedni a rotációs modult, ami nagyobb volt, mint Jones, aztán átkapcsolni egy halom kapcsolót, átsütni néhány szelvényt, visszaszerelni, az-

tán majdnem ugyanezt a transzhiperrel. De nem lehetett egyszerre, mert ahhoz már túl sok ember kellett volna, nem férnek el itt. Csak a rotációs modul zárókupolájának leemeléséhez négy ember és húsz centád kellett, darut ilyen kis helyen ilyen precíz manőverezésre csak az használjon, akinek jó sok ideje van.

Plusz öt fok volt a teremben, hiszen áram nélkül nem volt fűtés, de a protokriolit hidege is kezdett szétáradni a fémfalakban. A védőruhában úgyse számított.

– Edson a hármas szakasznak, a gamma négyesbe betört a folyadék, mi a helyzet, vétel? – szólalt meg a távkom.

– Itt a hármas szakasz – felelte Woods –, nálunk még nem ketyeg a számláló, ismétlem, gamma ötös negatív. Kell még egy kis idő. Vétel.

– Vettem, gamma ötös negatív. Siessenek, vége.

Jane nyugtalanul nézett a távkomjára, amely egymás mellett mutatta az időt rendes bolygóidőben és *Saurus*-távolságban is, valamint a benti hőmérsékletet és a radioaktivitást. Hatvan millisievert. A csövek és vezetékek mentén terjed a szennyezett levegő, ha még egy-két bolygóórát maradnak, akkor már csak sugárzsilipeléssel mehetnek ki. Valamit javít a helyzeten, hogy a folyadék hideg, ezért a tiszta levegő áramlik a szennyezett részekre, nem fordítva, de ez az előny folyamatosan csökken, ahogy kiegyenlítődik a hőmérséklet.

Amikor a gamma kettesben elkészült a munka, kétszázhatvankilenc métert és plusz két fokot mutatott a műszer, a sugárzás nem változott. Továbbmentek az omega szekcióba, ahol csak néhány áramköri panelt kell kivenni, időbe az telik, hogy megközelítsék őket. Viszont nincs több sugárzás, mint amennyit ők engednek be azzal, hogy bemennek.

Azért Jane most is figyelte a távkomot, ahogy kinyitották az ajtót. Ilyen helyen az a túlélés kulcsa, ha az ember le se veszi a szemét a fontos műszerekről.

De az omegában tényleg nem volt sugárzás, és a hőmérséklet is csak plusz nyolc fokig süllyedt. Az első dolog, ami jól alakul, amióta Young százados agyvérzést kapott. Kár, hogy édeskevés jelentősége van: csak percekig lesznek itt.

22.

Jane a gamma tízesben haladt előre végtelen óvatossággal, araszolva. Nem gondolt az omega szektorban töltött néhány perc sugármentes nyugalmára, és nem gondolt a mérőműszerre. Három sievert. Háromezer millisievert. Hárommillió mikrosievert. Azonnali intenzív gyógykezelés mellett még jól gyógyítható, de csak ha nem kap belőle öt percnél

többet. Pedig lehet, hogy egy egész órát is itt fog tölteni, újra meg újra elvégezve a műveleteket, amíg biztosan be nem gyakorolta.

Elérte a konvertert, lassan elfordult egy helyben jobbra. Aztán leguggolt, hogy elérje a második polcot. Többek között azért választották őt, mert ő a legkisebb, és itt mindenhol lefelé kell nyúlni. A bal térde viszketni kezdett, de nem tehet fölösleges mozdulatokat. Szerencsére nincs rajta védőruha, meg tudja majd vakarni, amikor már lehet. Előrecsúsztatta jobb kezét, kiemelte a CVT panelt, letette a földre. Felemelte a kezét, kihúzta a CVX panelt, átkattintotta a kapcsolókat, egyenként, nagyon óvatosan, mintha most tanulná használni a kezét. Mint ahogy így is volt. Visszatolta a panelt, felvette a CVT panelt, a bal kezével megtámasztotta, hogy a megfelelő irányba fordíthassa, bár a panel alig húsz centi hosszú és fél kilót se nyom, de nem kockáztathatta, hogy egy kézzel fordítsa meg. Beillesztette a helyére, betolta, ellenőrizte, hogy csatlakozik. Lassan fölegyenesedett és azt mondta:

– Vége.

A konverter eltűnt, mintha sose lett volna, sötétség támadt a helyén. Jane előbb a térdét vakarta meg, csak aztán vette le a szemüveget. Az erőgép fedélzetén állt egy kis antigravitációs emelvényen, vele szemközt Edson tábornok, figyelmesen tanulmányozva a konverter képét egy nagy képernyőn.

– Egész jó volt, Jane – mondta. – Még néhány ismétlés, és megcsinálhatja élesben.

Jane a műszerekre nézett. Háromezer-harminckét millisievert van odabent.

– Nem szeretném túl sokáig halogatni, Mr. Edson. Ha túl magasra emelkedik a sugárzás…

– Azzal maga ne törődjön. Az az én dolgom. Maga azzal a huszonkét művelettel törődjön, meg a mozdulatokkal. Tegye fel a monitort, vegyük át a következő lépést megint.

– Értettem – dünnyögte Jane, s egy pillanat múlva már a konverter előtt állt ismét. – Ez a konverter, tábornok úr. Az ötödik lépés.

– És hogyan akar az erősítőhöz jutni? Varázslattal?

Jane sóhajtott és lassan fordulni kezdett. A képmező sarkába vetített térképvázlaton ellenőrizte az irányt, mert a valóságban nem lesznek jók a látási viszonyok, a folyadék párolog és ködbe burkol mindent. Amikor pontosan derékszögben állt a konverter mellett, elindult, és lassú, óvatos léptekkel haladt kétszázhuszonöt centit. Visszafordult a falhoz, szemügyre vette az erősítőt és munkához látott.

Tizenötször ismételte meg a teljes műveletsort, az utolsó két alkalommal már megszakítás nélkül. Készen állt, hogy besétáljon a gamma tízesbe.

Mialatt ő a szimulátorban gyakorolt, a roncsban a legtöbb munka elkészült. A raktér hátsó falát körbevágták, csak néhány helyen hagyták még egyben, amíg alatta még közlekednek. A gépházból feljött mindenki, csak négyen maradtak, hogy neki segítsenek. Egy is elég lett volna, de kell a túlbiztosítás. Itt nem lehet egyedül mászkálni. Csak ő fog majd most.

Kétszáztizenegy méterkor minden készen állt, Jane ott állt a raktér alatt, a falon vágott hosszú réseken át pászmákban áradt be a Fomalhaut fénye. Most egészen olyan volt, mint a Capelláé.

– Itt *Melissa,* készen állunk, minden lámpa zöldet mutat. Vétel – mondta Reynolds a gamma közlekedőfolyosóról.

– Itt *Prometheus,* vettem – felelte Edson. – Mi is készen állunk, vétel.

– Itt J5 – mondta Jane. – Indulásra készen.

Most a háta kezdett viszketni. Gyorsan megvakarta, aztán kiadta a parancsot: – Bekapcsolás!

És elindult. Óvatos léptekkel végighaladt a folyosón, bekapcsolta az antigravitátort és leereszkedett a DVL ajtóig. Edson távirányítással kitárta előtte. Jane megvárta, hogy az ajtó sarkig táruljon, aztán lassan besétált. A helyiség fényárban úszott, de őrajta is volt egy csomó lámpa. Azonnal meglátta a kadétokat, akik a túlsó végében várták.

– Üdv, főkadét – intett Reynolds. – Hogy megváltozott, amióta nem láttuk.

– Nagyon vicces – felelte Jane. – Nyithatják az ajtót.

– Itt *Melissa* – mondta Reynolds –, gamma szekció dehermetizálására készen. Vétel. Jane, álljon pontosan az ajtóba, egy centivel se nyitjuk nagyobbra, mint kell. Jó, kicsit balra… az már sok, egy-két centit jobbra! Most jó. Gamma G1 ajtó kézi nyitását megkezdeni!

Jane mozdulatlanul állt az ajtóban, s a lemez lassan félresiklott, közvetlenül az orra előtt. Reynolds vezényelt, hogy meddig nyissák.

– Állj! Nyitás kész, gyerünk, főkadét!

Jane habozás nélkül belépett az ajtón és elindult egyenesen, nem nézett vissza. A háta mögött visszazárták az ajtót. Nem nyitják ki soha többé. Idebent még csak ötszáz millisievert van, de egy órán belül ezer lesz, aztán még több.

Negyven centádba is beletelt, amíg megtette az utat, de nem siethetett. Ha rosszul lép és elesik, csak segítséggel tud felkelni, ami újabb kockázatot jelent, hogy kiengedik a szennyezett levegőt. Nem szabad megkockáztatni, most már túl magas a sugárszint. Azért hagyták ezt a legvégére, hogy többé ne kelljen ide bejönni senkinek.

Elérte a következő ajtót, amit távirányítással kinyitottak előtte, aztán bezárták mögötte. Hétszáz millisievert. A harmadik után már ezeregyszáz. Aztán elérte az utolsó ajtót, amely most a feje fölött nyílt, a mennyezeten. Felnézett, és percekig igazgatta magát ide-oda, hogy pontosan

alatta legyen. Eleget gyakorolta a szimulátorban. Végül bekapcsolta az antigravitátort, az ajtó feltárult, és ő felröppent a gamma tízesbe. Az ajtó bezárult. Jane mélyet lélegzett. Megérkezett. Egy kis szobában volt, amelynek mind a négy falát – vagyis most két falát, padlóját és mennyezetét – gépek borították, az ajtó kivételével, amelyet nem szabad kinyitni többé. Mindenhol égtek a lámpák, de a helyiségben terjengő füstszerű pára eléggé megnehezítette a tájékozódást. Mínusz harminckét fok volt, három és fél sievert.

– Első lépés – mormogta Jane, és jobb mutatóujját nekinyomta egy csavarnak. Az ujján levő csavarhúzó felpörgött, kihúzta és elnyelte a csavart. Jane kivette a panelt, gondosan ügyelve a fogására, aztán a bal kezét is ráillesztette.

– Jól fogja – mondta Edson, mert a gyakorlásnál kiderült, hogy ezt Jane nem tudja maga megítélni.

Jane óvatosan fokozta a húzóerőt, amíg a kis fekete alkatrész ki nem jött a panelből. Zsebre tette, a panelt visszaszerelte – egy lépés kész.

Mind a huszonkét műveletet hibátlanul csinálta végig. Amikor az utolsó panelt is a helyére tette, Edson kiadott egy parancsot, és a gamma tízes ajtajára rákattant a biztonsági zár is. Jane óvatosan ereszkedni kezdett az ajtó fölött.

– Lassabban – intette Edson. – Tíz centit balra, kettőt hátra! Jó, most ereszkedjen, de lassítson még!

Jane lassabban ereszkedett és végtelen óvatossággal kormányzott, bár már folyt róla a víz, és úgy érezte, ha ezzel elkészül, három napig lábra se tud állni majd.

– Lent van – mondta Edson. – Tartson ki, ez már a legvége. Lassan eressze le az egész súlyt.

Jane úgy guggolt le, hogy teljes egészében érezte ötszáz kilós testsúlyát, és egyáltalán nem értette, hogy volt képes lassan leguggolni ahelyett, hogy összeesett volna. Még egy pillantást vetett a fölötte gomolygó radioaktív pokolra, aztán teste mellé engedte két karját és lehajtotta a fejét.

– Rögzítve – hallotta valahonnan a messzeségből. – J5-ös robot zárt pozícióban az ajtólemezen!

– Kész – mondta Edson.

– Kikapcsolás! – csattant fel Jane anélkül, hogy megmozdult volna, és a szürke ajtólap meg a két robotláb eltűnt a szeme elől. Sötétség borult rá, amíg apa oda nem nyúlt és le nem vette róla a szemüveget, aztán segített neki kiegyenesedni, és lehámozta róla a szenzorokat.

Jane holtfáradtan, de büszkén roskadt le egy székre a *Prometheus* vezérlőjében, egy hajtásra leküldött egy nagy pohár narancslevet, s elégedetten szemlélte a képernyőn a guggoló robotot, amelynek a bőrébe bújva végigcsinálta a *Melissa* átalakításának egész sor fontos műveletét.

Százhetven méter állt az órán, amikor visszatért a zuhanyozásból. Itt zuhanyozott le a *Prometheus*on, bár átmehetett volna a *Saurus*ra vagy az *Uraniá*ra is, de nem volt jelentősége, a *Prometheus*t addig nem emelik be a hajóba, amíg mindent le nem teszteltek. Innen könnyebb irányítani.

– Hogy vagy? – fogadta apa.

– Megvagyok – felelte –, csak ne kelljen visszamenni többé.

– Nem kell – nyugtatta meg apa. – Szépen csináltad.

– Mit mondanak a tesztek?

– Úgy néz ki, működni fog – válaszolt Wright, már ő is ott volt. Law hiányzott.

– Az őrnagy úr? – tudakolta Jane.

– Tessék.

– Úgy értem… Mr. Law…

– Á, Mr. Law. A *Melissa* új vezérlőjét építi, illetve azóta alighanem kész.

– Hol?…

– Természetesen az *Urania* vezérlőjében.

Jane zavartan bólintott. Persze hogy ott. Máshonnan aligha lehetne elirányítani egy hiperugrást, még ha az ilyen szokatlan is, ezzel a „virtuális mátrixszal".

– Hogy állunk? – kérdezte, lezökkenve egy székre, és felhajtott egy nagy pohár narancslevet. A fáradtsága csökkent valamit, de megint nagyon szomjas volt.

– Minden kész, a talpakat várjuk, és emelhetjük a *Prometheus*t. Van valami holmija a fedélzeten?

– Negatív – dünnyögte Jane, hiszen a zuhanyozás előtt levett ruháját a mosodai automata egyből visszavitte az *Uraniá*ra. – Csak ez a palack narancslé.

– Kapja föl és induljunk. *Prometheus* a Nukleárisnak, evakuáljuk a hajót, vége.

Jane kibaktatott a fedélzet végébe és kinyitotta az ajtót, közben azon tűnődve, hogy ha nem készülnének elpusztítani ezt a járművet, akkor most nem evakuálnák, csak egyszerűen távoznának a fedélzetről. De hát ők űrhajósok… ezért van, hogy ez a lánctalpas erőgép nekik hajó, aminek fedélzete van.

Kilépett a felhágóra, és majdnem elüttette magát az *Agógos*szal. Rémisztően közel volt, és őrült sebességgel száguldott felé. Az órára nézett. Százhatvankilenc méter? Ez nincs annyi. Lelépett a Fomina lánctalpak tépte pázsitjára, és néhány lépéssel az *Agógos* mellett termett. Mondjuk tíz méter, nem több. Hát persze… hiszen az óra azt mutatja, mennyi a távolság a *Melissa* roncsáig. Az pedig jóval arrébb van.

Visszatisztelgett az őt köszöntő gyalogos rendőrnek és megfordult. Apa éppen akkor lépett le a felhágóról. Visszament hozzá.

– Főkadét hívja Carson ezredest – mondta neki élőszóval, távkom nélkül.

– Itt Carson, vétel – mosolygott rá apa.

– Jelentem, *Agógos–1* ütközőpályán *Prometheus*szal. Pályamódosításra van szükség. Vétel.

Apa elindult a Terraluna felé. Jane követte.

– Kitérő manőver *Agógos–1*-nek? Vétel.

– Negatív – nevetett Jane. – Kitérő manőver *Prometheus*nak. Vétel.

– Helyes, akkor nézz föl.

Jane megcsodálta a két antigravitációs darut, amik már ott lebegtek a *Prometheus* fölött. Most lejjebb ereszkedtek, aztán bekapcsolták az elektromágneseket, s a súlyos lánctalpas hirtelen tíz centit ugrott a levegőbe és csattanva nekik ütközött. A daruk óvatosan megemelték egy méterrel, s megvárták, amíg két kis robotcsapat levontatja a lánctalpakat. Aztán elindultak; apa és Jane tisztes távolból követte őket két fiatalemberrel, akik a daruk távvezérlőit kezelték.

Az erőgép kényelmes lassúsággal közeledett a *Melissá*hoz, egészen alacsonyan. Csak akkor emelték meg, amikor elérték a roncsot. Óvatosan a hajó fölé lebegtek vele és becsúsztatták a raktér ajtaján. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire meghallották a csikorgó-sivító zajt, ahogy a *Prometheus* leszánkázott a raktérbe.

A kadétok hozzáláttak a raktér lezárásához, a daruk pedig visszatértek a lánctalpakért.

A *Saurus*nak most már valóban volt százhatvankilenc méter tiszta pályája.

24.

Jane a *Saurus–1* vezérlőjében ült egy képernyő előtt, amin a helyzetet figyelte. A Terraluna zsilipjeit lezárták, a kadétok már mind az *Uraniá*n vannak. A *Melissa* útra készen állt. Neki az utolsó lesz, de az első út a galaktikus történelemben ilyen „virtuális mátrixszal”.

Odaát az *Urania* vezérlőjében már megkezdődött a matematikai bűvészmutatvány, amivel majd elindítják a hajót. Jane-nek mint navigátornak voltaképpen ott lenne a helye, de innen sokkal jobban látni majd a startot, és a navigációs részéről sem marad le, van itt két képernyő, amin nyomon követheti a lényeget, már amennyit megért belőle – aztán majd apa és Law őrnagy úgyis tanulmányt ír az egészről. A *Saurus* útjának szabaddá tétele, ami reggel még annyira fontos volt, mostanra harmadik helyre szorult vissza. A legfontosabb természetesen a Fomina

élővilágának megóvása az előbb-utóbb szabadba jutó radioaktivitástól, s ezután jön a tudományos nyereség, amire ebből az ötletből szert tesznek. Mert apa ugyan arra adott parancsot, hogy amíg ezt kidolgozzák, addig más megoldásokat is kell keresni, és egy csoport foglalkozott is ezzel, de most már nem az időkorlát és a hajó méretei állták útjukat, hanem a tény, hogy a *Melissa* fedélzetén elszabadult a radioaktív olvadék. Semmilyen más megoldás nem törekedhet többre, mint a *Saurus* útjának biztosítására.

Végeredményben nagyon egyszerűen hangzik az egész. A rendes, irányított hiperugrás helyett irányítatlan, pontosabban részlegesen irányított ugrást fognak végezni: csak a kiindulási irányt és a hozzávetőleges távolságot adják meg. Az irány függőlegesen felfelé, a távolság egymillió kilométer lesz, ezért az Auweliát már órákkal ezelőtt evakuálták, mert az iránya az ugrás idején alig harminc fok lesz a függőlegestől, a távolsága pedig húszmillió kilométer. A roncsnak nem lenne szabad az Auwelia vonzásába kerülnie, de persze megjósolhatatlan, hogy hol bukkan ki pontosan. Jobb a biztonság.

Tehát részlegesen irányított ugrás. A kadétok elmélete szerint a hajó virtuális útját a rendes mátrix helyett most egy olyan fogja majd meghatározni, amely a kiinduló paraméterek alapján generálódik majd, méghozzá akkor, amikor a hajó már a hipertérben van; olyanformán, ahogy az eldobott lövedék ballisztikus pályája az eldobás előtt még nem létezik, az eldobás pillanatában születik meg, amikor a lövedék már voltaképpen rajta van azon a pályán. Csak annyi a különbség, hogy a lövedék létezik, a pályája is létezik, látni lehet, ahogy a lövedék végigrepül a pályán, a hipertér azonban a *g*-térben érvényes fogalmak szerint nem létezik, a benne levő virtuális út még kevésbé létezik, az azon haladó hajó pedig aztán végképp nem létezik! Ha létezne, akkor a hiperugrás energiaigénye a mostaninak egymilliomod része lenne, viszont nem lehetne túllépni a fénysebesség adott törtrészét meghaladó sebességet, és a Galaxis soha nem népesült volna be.

Mindezt tanítják a navigátoriskolában. Kivéve azt a részét az önmagát generáló mátrixról, ami teljes képtelenség, de működik, ezt a kadétok kiszámították.

Valamikor elhangzott egy félmondat arról, hogy mennyivel egyszerűbb lenne, viszont sokkal kevésbé zseniális, ha az ugráshoz való mátrixot egy másik hajó generálhatná. Csakhogy ez lehetetlen, hacsak össze nem kötik a két hajót, mint idefelé jövet az *Uraniá*t a *Victoriá*val, de az *Urania* akkor is tudott magának saját mátrixot képezni. Ha egy másik hajóhoz mint rakományt erősítik a *Melissa* roncsát, akkor a kötelék megváltozott formája, térfogata és tömege miatt egészen át kellene kalibrálni a szekventátort – ennél jóval egyszerűbb, ha a másik hajó nem ugrik el a ronccsal, csak térmeghajtással fölemeli és elviszi. Csakhogy az ösz-

szekapcsolás hallatlanul bonyolult feladat lenne, hiszen csak az egyik oldaláról férnek hozzá, huszonkétezer tonnát kellene megemelni úgy, hogy egy hajó aljához van rögzítve… és ha leszakad, arra jobb nem is gondolni. Az *Urania* több százszor ekkora teher volt, de az űrben kellett összekapcsolni a *Victoriá*val. És le is szakadt, amint lett súlya a hajónak. A *Melissá*val ugyanez mondjuk tíz méter magasan történne, és a becsapódás további károkat okozna.

Jane előtt ott voltak a képernyők, amiken látta a lázas munkát, de nemigen pillantott oda. Inkább a *Melissá*t figyelte. Már olyan közel volt, hogy innen a magasból szinte felülről nézett le rá. Százhatvanöt méter van a roncs és az *Agógos* között, még száz onnan idáig… százhatvannégy… százhatvanhárom…

– *Urania* mindenkinek – szólalt meg Forbes –, *Urania* mindenkinek. Első fokozatú vészhelyzeti készültség. Gyalogos rendőrök, katasztrófavédelmisek és Carson főkadét azonnal vonuljanak a járművek belsejébe! Feloldó parancsomig a szabadban tartózkodni tilos! A járművek összes fedélzeti nyílását lezárni! A végrehajtásról jelentést kérek, vége!

Lent a mélyben a gyalogos rendőrök parancsnoka már intézkedett, az emberek gyors léptekkel közeledtek. Tízen ide jönnek, tízen a másik *Saurus*ra. Most csak ennyien vannak, az oldalszekciók régesrég elvonultak, amikor a fominaiakat elküldték innen.

Fominaiakat… Jane összeráncolta a homlokát, elvett az eszközpultról egy távcsövet és pásztázni kezdte a Zóna füvét a *Melissa* körül.

– Keres valamit, főkadét? – hallotta kisvártatva.

– Azokat a… hogyismondják… fomikákat…

– ?…

– A rágcsálókat, akiket megmentettem.

– Fomikák, ez jó – nevetett Cartwright. – Fominai rétikéknek hívják őket, de a maga elnevezése se rossz. Aligha láthat egyet is, nem szeretik azok azt a ricsajt, jövés-menést, amit mi itt művelünk.

Jane leengedte a távcsövet.

– Szóval elmentek?

– Egy darabot se fog látni a völgyben, de talán még a szomszéd völgyben se. Az a kettő is távozóban lehetett. Majd ha eltűntünk, akkor visszajönnek.

– Akkor nem esik bajuk a startnál… honnan tudja, hogy ketten voltak? Maga itt volt akkor is.

– Még mindig nem szokta meg, hogy nevezetesség a Fominán, Jane. Mindennek híre megy, amit itt csinál.

25.

– *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek! Jane Carson-fokozatú vészhelyzeti készültség! Vétel!

Jane gyanakodva nézett a távkomjára, aztán az emberekre, akik igyekeztek nem visszanézni rá. Száznegyven méter állt az órán.

– Az meg mi fán terem, Mr. Forbes? – tette föl Cartwright éppen azt a kérdést, amit Jane szeretett volna nem föltenni.

– Most már Jane-nek is tilos a szabadban kóricálni. Vétel.

– Itt vagyok a *Saurus*on, Mr. Forbes – felelte Jane morcosan. – A hajó egész legénysége és tíz rendőr lát engem.

– Helyes, akkor a tíz rendőrt utasítom: akadályozzák meg, hogy maga a start előtt kilépjen a fedélzetről. Az összes ajtót és ablakot zárva kell tartani. Vétel!

Jane azon tűnődött, hogy nincs is rá szüksége. Keresztülmegy a falakon és széttépi Forbest.

– Itt Hobson őrmester – szólalt meg egy hang Jane háta mögött. – Parancsot vettük, értettük!

Jane felírta a listára az őrmestert is. Meg Cartwrightot a nevetésért.

– Startra készülj – hallották ekkor Edson tábornok hangját, és Jane az *Urania* vezérlőjét mutató képernyőre kapta a tekintetét. Apa éppen odalépett a navigációs pultnál ülő Law őrnagyhoz.

– Mr. Edson, a zéta blokkon négyet olvasok – mondta. – Elegendőnek tartja ezt?

– Negatív – felelte a tábornok. – Szerintem legalább ötre kell felvinnünk.

– Megerősítem – mondta Law –, csakhogy még a négy egész hármat sem akarja elérni.

– Tud növelni a T4-esek teljesítményén, Mr. Biggs? – kérdezte apa.

– Megpróbálom, uram – jött a válasz.

Jane homlokráncolva hallgatta őket. Az egész nagyon furcsán hangzott. A fiúk kiszámították, hogy mennyi energia áll rendelkezésre, és annak elégnek kell lennie. Ha nem elég, akkor elszámoltak valamit… de ez lehetetlen. Direkt hazamentek a számológépeikért.

– Négy egész hat – mondta Law –, adjanak rá többet, Mr. Biggs.

– Már minden vonal a maximumon van, őrnagy úr.

– Ennyivel nem fog menni. Legjobb esetben orbitális pályára juttatjuk, de valószínűbb, hogy felmegy és lejön. Adjanak többet, a föld alól is!

Jane hirtelen felpattant, megpördült, nekiment egy rendőrnek, kikerülte és egy fali konzolhoz ugrott. Belépett a *Melissa* rendszerirányításába, átment a Syntauton az Uvaroxra, és parancsokat kezdett gépelni. A *Melissa* átállt legénység nélküli üzemmódra. Jane lekapcsolta a világítást, a

légkeringetést, a nyomáskiegyenlítést, az aktív biztonsági rendszereket, a létfenntartó rendszerek öntesztjét, a belső kommunikációs rendszert, valamint az üzemképtelen térhajtóművek biztonsági rendszereit. A *Melissa* néptelen, hideg és radioaktív folyosói teljesen céltalanul voltak még mindig megvilágítva és ellátva szabályos nyomású és összetevőjű atmoszférával.

Nem bontotta a kapcsolatot, úgy hagyta a képernyőt, kellhet még valamire, inkább továbblépett a szomszéd konzolhoz. Becsatlakozott a *Prometheus*ra, és ott is lekapcsolta a nyomáskiegyenlítést, a légkeringetést, a fűtést és a világítást, a meghajtórendszereket és a biztonsági rendszereket. Ezt a konzolt is úgy hagyta, visszasétált és leült a helyére.

– Öt egész nyolc, uram – mondta éppen Biggs.

– Ez már jobban hangzik, hadnagy – felelte Law.

– De nem mi voltunk, uram.

– Talán a Galaxis jó szelleme? – dünnyögte a navigátor a munkájába temetkezve.

– Ahogy mondja, Mr. Law – szólalt meg Cartwright. – Valakinek eszébe jutott, hogy maguk mit felejtettek el, miután kiszálltak abból a két hajóból.

Jane csendesen somolyogva ült a helyén.

– Hát az lehetséges… – mondta Biggs.

26.

– *Urania* mindenkinek, indításhoz felkészülni! Teljes mozgási tilalom a járműveken kívül mindenkinek, legfőképpen Jane Carsonnak! Visszaigazolást kérek, vétel!

Jane morcosan ült a helyén, amíg a konvoj és a katasztrófavédelem járművei sorban nyugtázták a vételt, és Cartwright külön jelentette, hogy ő rendőri őrizet alatt ül a fedélzeten. Azért ez nem szép Forbestól, egyszer még csak-csak elfogadható, hogy őt is megemlíti, de hogy még meg is ismétli… és *legfőképpen* Jane Carsonnak, mintha ő valamiféle fegyelmezetlen kölyök lenne, akire külön oda kell figyelni. Végül is neki köszönhetik az egészet, ő hozta ki a kártyát és adta oda Jonesnak, bár persze az igaz, hogy előre megmondhatta volna, mit akar tenni, vagy akár bemehetett volna vele pár ember, vagy éppen helyette, de hát veszélyben nem volt, csak nem teljesítette a…

Igen, Forbesnak igaza van. Nem teljesítette a parancsot. Apának majd az *Urania* fegyelmi bírósága elé kell állítania őt, persze csak amikor ideje lesz rá, indulás után. Ezért a vétségért háromféle büntetést lehet kiszabni. Rendfokozatban való visszavetés. Ez nem jön számításba, mert neki még mindig nincsen semmiféle rendfokozata. Kényszerszabadságolás

az illetmény megvonásával. Ez se működik, mert illetménye sincsen, ő egyszerűen csak itt tölti a vakációját. Marad a harmadik: körletfogság, egy, három vagy tíz napra. Ki fogja bírni. Majd a tankönyveit bújja addig. Csak indulnának el végre.

– Valami nem stimmel – szólalt meg ekkor Law, és Jane kiegyenesedett ültében. Még mi jöhet közbe?

– Kifejezné szakszerűbben? – kérdezte apa.

– Elnézést. A számítások szerint a tachionométereket huszonkét egész hat fölé kell kalibrálni, de itt nem annyi van.

Jane kapcsolt egyet a monitorján. Valóban, húsz egész három állt a műszeren.

– Ez probléma, őrnagy úr? A műveletnek szerintem így is sikeresnek kell lennie.

– Szeretnék biztos lenni a dolgomban. Átmegyek a *Melissá*ra és ellenőrzöm.

– Ahogy jónak látja. Addig mi várunk. Az indítási készültség érvényben marad.

Law tehát átkapcsolta gépét a *Melissa* rendszereibe, adatokat olvasott, számításokat végzett, megkérte a mögötte ülő Onizukát, hogy egy számítássorozatot végezzen el neki – Jane pedig tűkön ült. Már nagyon szeretett volna megszabadulni attól a Terralunától. Az órára nézett, mintha nem tudná már behunyt szemmel is. Száztizenegy méter.

Felállt, egy falba süllyesztett létrához ment és elindult rajta fölfelé. Kupolában végződő üveghengerbe jutott, a frontális megfigyelőállásba, ámbár másik nem volt a hajón, mégis így hívták. Innen valósággal lenézhetett a *Melissa* roncsára.

Az *Agógos* kis játékautónak tűnt, hiszen a *Saurus*hoz képest az is volt. Rettenetesen közel volt már a roncshoz. A *Monoceros* zömök teste innen nézve mintha közvetlenül mögötte lett volna, pedig tíz méter a követési távolságuk. A *Saurus* mindössze két méterrel követi a *Monoceros*t, mert bár iszonyú a tömege, akkora erővel tapad a talajhoz, hogy a fékútja centikben mérhető.

A Terraluna roncsa innen nézve kimondottan emlékeztetett egy szigetre. Jane jó néhány szigeten megfordult az Alexán, látta őket a vízről és a levegőből is. Talán Keleti-földre hasonlít a legjobban, az végig hegyvonulat, viszont a théta iránykormány ebből a szögből nézve tisztára mint Kis-Hegy Greatshellen, otthonról, Dél-Morganről nézve. Két különbség mégis van. Greatshell és Keleti-föld is végig zöld, ebben itt viszont van két hipercső, amiket akkor is beindítanak, ha…

– Hát persze – mondta ekkor a távkom. – Hogy is gondolhattuk, hogy meg tudjuk oldani a problémát, amíg át nem estünk egypár Jane Carson-féle nagy veszekedésen?

Jane kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Aha – mondta egy másik hang –, amióta lezuhant az a hajó, senkivel nem tudott egy jót kiabálni és parancsokat osztogatni mindenfelé. Nekem hiányzik.

– Csak várjanak! – csattant föl Jane. – Indulás után bepótoljuk! Azt akarom, hogy még a horgonylánc is ragyogjon azon a hajón, megértették! Vétel!

– Parancsot vettük – nevettek a kadétok –, de horgonylánc nincsen rajta.

– Az nem számít, akkor is ragyogjon! – vágta rá Jane olyan szigorúan, ahogy csak tudta.

27.

Mr. Law-nak és több segítőjének negyedórába telt kideríteni a hiba okát, és újabb negyedóra kellett, hogy ki is javítsák. Jane-nek fogalma se volt róla, hogy miről van szó. A tachionométereket még nem tanulták, a mértékegység – gigastevens – nem mondott neki semmit, de nem is érdekelte különösebben. Áll a hajó – megy a hajó. Ezt a kétféle állapotot tudta megkülönböztetni, számára minden egyéb közömbös volt.

A *Melissa* mozdulatlanul feküdt, a *Saurus* viszont a talajviszonyoknak megfelelő sebességgel, rendíthetetlenül száguldott előre. Kilencvenegy méternél jártak, amikor megszólalt apa hangja:

– Figyelem, első kísérlethez felkészülni! A lányomat kötözzék meg, ha kell! Teljes készültség! A katasztrófavédelem készüljön fel minden elképzelhetőre!

Jane rosszkedvűen hallgatta, és nem azért, mert apa már megint ővele viccelődik. De hát ez még csak kísérlet… az első. És ha tíz kell? Vagy száz?

Nem kellett. Amikor a visszaszámlálás véget ért és Law kiadta az utolsó parancsot, a *Melissa* helyén hirtelen vakító fény lobbant, aztán minden elsötétült, bekapcsoltak az ablakok fényszűrői, és egy pillanat múlva orkánszerű szélroham söpört végig a völgyön. A *Melissa* eltűnt. Egy másodpercig csend volt, aztán olyan vihar tört rájuk, amilyet Jane elképzelni se tudott volna, de felhők nélkül, csak villámok cikáztak mindenütt, bevágtak a járművekbe, százával, ezrével. Ha a hangjuk is olyan, mint az alexai villámoké, akkor odakint most meg lehet süketülni, gondolta Jane, de a *Saurus* hídja hangszigetelve volt. A többi járműben se hallhatnak semmit.

Hirtelen egy képernyő jelent meg az *Agógos* hátsó ablakában, rajta óriási számjegyekkel: 213 +022.

– Kettő-egy-háromnál pozitív zéró-kettő-kettes – szólalt meg Jane ösztönösen.

– Nyugtázom, csökkentek zéró-négy-hatra – felelte Cartwright. – Közöljék velük.

– Értettem – pördült meg Jane, és egy rendőrre mutatott. – Maga! Fogjon meg egy monitort és hozza előre!

– Melyiket, főkadét? – kérdezte a rendőr jogosan. Ők itt nem mernek nyúlni semmihez parancs nélkül, most járnak először a *Saurus* belsejében, és nem is űrhajósok.

– Egy olyat, ami üres, nincs rajta semmi. A lehető legnagyobbat!

– Értettem.

A rendőr hátrament. Jane visszafordult a vezérlőpulthoz, odalökött egy görgős széket és hátraszólt:

– Egy másik rendőr hozzám!

– Parancs – ugrott oda egy.

– Fogja meg ezt a széket!

A rendőr megmarkolta a széket, Jane pedig lerúgta a cipőjét, föllépett a székre, aztán óvatosan a vezérlőpultra, két kapcsolótábla között. Két óvatos lépéssel fönt volt az ablakban. Leguggolt, lenyúlt, átvette a monitort és letette maga mellé. Ellenőrizte, hogy kintről látszik, közben futólag megállapította, hogy már a *Monoceros* is kitett egy képernyőt az üzenettel.

Visszalépkedett a székre, leugrott, megköszönte a rendőröknek és gyorsan leírta egy billentyűzeten: ΔT=046. Szinte azonnal megjelent ugyanaz a *Monoceros,* majd pár pillanat múlva az *Agógos* képernyőjén is.

Száguldottak tovább, a legszörnyűbb elektromos viharban, amit lakott bolygón valaha láttak, rádió-összeköttetés nélkül, de megállíthatatlanul.

28.

A vihar sokáig tartott, több mint hatvan centádon át, aztán egyszer csak ritkulni kezdtek a villámok.

– Van kapcsolat! – kiáltott fel valaki.

– Itt *Urania,* minden rendben, vétel? – szólalt meg apa.

– Pozitív, *Urania* – felelte Cartwright. – Mennyit láttak belőle? Vétel.

– Csak amit a külső kameráink mutattak, a rádiós vonalakat egyből kilőtte. Azt hiszem, a felszíni ugrás nem lesz népszerű a lakott bolygókon…

– Itt a Nukleáris – szólt közbe egy hang. – Gratulálok, *Urania.* A *Melissa* felbukkant a térben, bolygótávolsága hárommillió kilométer. Szép tűzijátékot csináltak. Vége.

– Nem egymillió volt megadva? – ráncolta Jane a homlokát.

– De, főkadét. Kész csoda, hogy csak háromszáz százalék volt a hiba, ilyen körülmények között.

– Kétszáz – dünnyögte Jane oda se figyelve, már máshol járt az esze. – Lökjék le.

– Parancsol?

Jane nem felelt, elmerült gondolataiban.

– Nukleáris Carson főkadétnak. Nekünk mondott valamit? Vétel.

– Ó, bocsásson meg, Nukleáris – élénkült meg Jane –, csak az jutott eszembe, hogy le kell lökni.

– Mit, Jane? Vétel.

– Hát a *Melissá*t. Vagy ki akarják javítani? Vétel – tette hozzá kicsit zavartan, mert ezt még egyszer se mondta a beszélgetés alatt, pedig illett volna.

– Nem nagyon látjuk értelmét, de mégis hová szeretné „lelökni", Jane? Vétel.

– Az Auweliára – felelte ő magától értetődően. A Nukleáris meglepve hallgatott, ezért hozzátette: – Egy geológiai korszak, azaz mondjuk három nap múlva egy fémszilánk se marad belőle. Vétel.

– Nagyon haragszik maga arra a bolygóra, főkadét. Vétel.

– A hajóra is haragszom, Nukleáris, mert elállta a *Saurus* útját, veszélybe sodorta az élővilágot és megijesztette a fomikákat. Minden pont úgy ment rajta tönkre, hogy a lehető legjobban megnehezítse a dolgunkat. Hát összeillenek. Dobják csak le azt a hajót az Auweliára és mondják meg, hogy Jane küldte, egye meg és akadjon a torkán. Vége.

– Várjon már, Jane. Kiket ijesztett meg a hajó? Vétel.

– Két fomika játszott a dombon, amikor… jaj, tudom már, nem fomika, fominai rétike.

– Á, értem. Éppenséggel a fomika se rossz név, Jane. Ha maga találta ki, biztos elterjed. És arra van receptje, hogyan juttassuk el a *Melissá*t az Auwelia gravitációs terébe? Közel húszmillió kilométer, és a hajónak nincsen térmeghajtása. Vétel.

– Hogyhogy hogyan?! – kapta föl a fejét Jane. – Oda kell menni és rácsavarozni néhány rakétát. Remélem, nem mondja, Nukleáris, hogy nem tanult űrhajózás-történelmet!

A Nukleáris hallgatott egy verset.

– Maga szemtelen egy kicsit, Jane – mondta aztán –, de van mire szemtelennek lennie. Itt a teremben egyszerre öt tiszt csapott a homlokára. No jó, ezt már úgyis az intersztellárisok veszik át. Nekünk az *Urániá*ról kell gondoskodnunk. Vége.

De arról már gondoskodva lesz. Az elektromos vihar még tartott, de a munkagépek már benyomultak a Zónába és megkezdték a földbe vájt óriási hasadás kiegyengetését.

29.

Jane csodálkozva nézte a fát. Egészen olyan volt, mint egy fa, volt neki legalább száz kisebb-nagyobb ága, egy méter magas is meglehetett, és teljesen átlátszó volt.

– Hát ez meg mi a Galaxis?

– Fulgurit – felelte Black. – Gondolom, nem látott még, elég ritka. A domb tövében van egy homokos sáv, és a homok megüvegesedett, amikor belevágtak a villámok. Arra gondoltam, felvitetem a hajóra.

– Melyikre?

– Hát a magáéra… de hisz nincs is több hajó a közelben.

– Maga nem űrhajós, Mr. Black. Nekünk az a kis bolygójáró is hajó, amivel maga jött.

Black visszanézett a járművére, minthe eddig nem látta volna. Kétszemélyes, kerekes bolygójáró volt.

– Az egy gépkocsi, főkadét.

Jane nevetett és továbbsétált a hasadék mentén. A Terraluna akkora árkot vájt a földbe, mintha földrengés lett volna. Itt aránylag puha a föld, a *Monoceros* tömöríti úgy össze, hogy a *Saurus* haladni tudjon rajta.

A hasadék túloldalán teherautók borították rakományukat a mélybe, ezt a földet már korábban kitermelték a domboldalból. Lapátok dolgoztak odalent az elegyengetésén. Jane ekkor ért a műanyagsisakos fiatalemberhez, aki irányította őket, a derekára csatolt dobozból egyszerre vagy száz lapátot.

Jane elnézte egy percig, ahogy dolgozik. Képernyője nem volt, rá se nézett a műszerfalra. Lenyomott néhány gombot, majd egy botkormánnyal ívelt mozdulatot tett. Erre odalent tucatnyi lapát sorakozott fel egy hasonló irányú ív mentén, és őrült berregéssel belefúrták magukat a földhányásba. A teherautókról még több föld zúdult rájuk, de le is hullott a pörgő késekről, a lapátok zavartalanul kisétáltak alóla. Elterítették a földet, amin aztán végigrohant egy Jane-nél alig nagyobb talajgyalu.

Jane megfordult, rápillantott az *Agógos*ra, amely hatvanméteres távolságból száguldott felé. Szinte megérinthette volna.

– Elkészülünk, Mr. Black? – kérdezte sokadszor.

– Igen, főkadét. Ne aggódjon.

Jane sokadszor hallotta ezt a választ, és mindig eszébe jutott, amikor azt felelte erre Law őrnagynak, hogy neki ez a dolga.

Az egyik rendőr megbotlott egy fűcsomóban és zavartan nézett Janere. Most megint vannak gyalogos rendőrök a konvoj két oldalán is, a fominaiakat visszaengedték a völgybe. A Zónába persze nem jöhetnek be, sőt arra az egy dombra fölmászniuk sem szabad, onnan termelnek ki még földet a hasadékba. Furán csonka lesz a domb oldala ezentúl, de a teteje megmarad, a fomikák játszhatnak rajta továbbra is.

30.

Huszonöt méter állt az órán, amikor a munkagépek, teherautók, lapátok és emberek elvonultak a Zónából, csak Jane és Mr. Black maradt még. A Zónán kívül már sötét volt, de bent a rengeteg lámpa nappali világosságot árasztott.

– Szép munka volt, Mr. Black – mondta Jane, és kezet nyújtott.

– Jó utat, főkadét – viszonozta a mérnök.

Jane elővette távkomját, s pillantásával kísérve a bolygójárója felé tartó férfit, beleszólt.

– Főkadét mindenkinek. Jelentem, a hasadékot betemettük, a *Saurus* útját biztosítottuk. Vége.

Míg a konvoj és az *Urania* nyugtázta a vételt, ő elindult kifelé a Zónából. Elhaladt a völgy széle fölött lebegő lámpasor alatt, ezen a részen se rendőrök, se kíváncsiskodók nem voltak. Megkerülte a domboldalba vájt sebhelyet és fölkaptatott a lankás oldalon.

– Főkadét hívja *Uraniá*t, vétel.

– Itt *Urania,* vétel – felelte Shelton.

– A dombon vagyok, amelyre a *Melissa* rázuhant. Teljes rálátásom van a konvoj és a hajó közötti egész területre. A megvilágítás kitűnő, egy fomikát is észrevennék. Sehol senki és semmi. Indulhatnak. Vétel.

– Indulhatunk?

– Igen. Közelebb a konvojhoz. Vétel.

– Erről eddig nem volt szó, Jane.

– Akkor most beszéljünk róla. Még nagyon hosszú utat kellene megtenni, és én már sokallom a meglepetéseket. Vétel.

– A következő kazettacserénél – szólalt meg apa hangja – a hajó hátulról fogja megközelíteni a konvojt, Jane. Nem kell aggódnod. Vétel.

– Az a dolgom, hogy aggódjak – vágta rá ő. – Egy óra múlva egy gyalogos rendőr a bokáját ficamítja a Zóna közepén, két óra múlva egy fomika esik össze vakbélgyulladással, és ott a konvoj előtt kell megoperálni. Nincs kedvem egész éjjel tűkön ülni, hogy mi lesz még. Vétel.

– Egyetlen katasztrófa történt, Jane – felelte apa. – Nem egész sorozat.

– Aha – csattant föl Jane –, és az az egyetlen katasztrófa nemcsak a *Saurus* útját sodorta veszélybe, hanem a környék élővilágát is. *Urania,* vegyék fontolóra a pályamódosítást, vége. Carson főkadét hívja Nukleárist, vétel!

– Itt Nukleáris, vétel. – Edson százados, a tábornok öccsének hangja volt, korábban találkozott vele.

– Nukleáris, tud információt adni a *Melissá*ról? Vétel.

– Tudok, Jane. A protokriolit terjedése lelassult, amióta nincsen gravitáció és atmoszféra, de láthatóan így is korrodál mindent. Holnap tar-

tunk egy értekezletet, ahol fölvetjük a maga javaslatát is az auweliai csobbanó leszállásról. Vétel.

– Szívesen segítek.

– Értekezni?

– Felerősíteni a rakétákat a hajóra és egyenesen az Auwelia legfájdalmasabb pontjára kormányozni.

– Értem, Jane. Remélem, soha nem váltok ki magából olyan érzelmeket, mint az Auwelia, de meg kell mondanom, hogy amíg a *Saurus* rászorul az energetikai támogatásunkra, addig nem kötjük le a maradék két Terralunánkat potenciálisan veszélyes vagy hosszadalmas feladatokra. Majd ha maguk már felszálltak, akkor jöhet a *Melissa.* Vétel.

– És ha addig felrobban?

– Nem robban. Ne aggódjon, Jane.

Jane bosszúsan fújt egyet. Az egész Fominának az az egyetlen válasza mindenre, hogy ő ne aggódjon. Akkor mégis minek van itt?

31.

– *Urania* hívja főkadétot, vétel.

– Itt főkadét – felelte Jane. A fominaiakat figyelte éppen a völgy túloldalán. Továbbra is rengetegen voltak, bár már jó ideje nem történt semmi, a hajó és a felé száguldó konvoj között nem moccant senki és semmi.

– Elfogadtam a javaslatodat – mondta apa, Jane pedig egyszerre megélénkült. – Mr. Jones már dolgozik a hajókapcsolati pályákon, ha az megvan, akkor végrehajtjuk a pályamódosítást. Jelentsd pozíciódat.

– A dombtetőn vagyok továbbra is. A Zónában nincs mozgás, minden lámpa zöldet mutat.

– Vettem, vége.

Jane fölkelt. Nyugodtan mozoghat, Blackék vigyáztak, hogy ne legyen omlásveszély. Pár lépést téblábolt ide-oda, aztán útnak eredt lefelé. Innen fentről semmit se tud majd tenni, ha segítségre van szükség.

Alig húsz centáddal később, amikor apa megint megkérdezte a pozícióját, már azt felelte, az *Agógos–2* fedélzetén van. Valójában nem a fedélzeten, azaz az utasfülkében volt, hanem a kocsi tetején ült, onnan szemlélte a távolban az *Urania* fényben úszó, csonka tatját.

A Kettes konvoj ekkor már teljes sebességgel, egy-zéró-zéróval száguldott, mialatt az Egyes lemaradt kissé, hogy utat engedjen neki. Kezdtek kihúzódni oldalra, Cartwright állandóan tekerte a kormányt. Régesrég le kellett volna adnia a szolgálatot, de még mindig ott ült a magasban és vezette a hajóját.

– Találkozási pontig zéró-öt-zéró – jelentette egy hang, amikor Jane már vagy ötven centádot ült végig a kocsitetőn, apa pedig kiadta a parancsot:

– Pályamódosításhoz felkészülni! A gyalogos rendőrök szükség esetén kötözzék meg a lányomat. Térhajtóműveket indítani!

Ekkora távolságból egyáltalán nem látszott, hogy az *Urania* megemelkedik, egyszerűen csak növekedni kezdett. Néhány perc alatt a közvetlen közelükbe ért, Jane megfigyelte, hogy alig tíz centivel lebeg a talaj fölött. Wright érti a dolgát. Jane felállt a kocsitetőn. A hajó lassan elfordult, hogy a megfelelő szöget zárja be a *Saurus*szal, és leereszkedett.

– Távolság zéró-egy-zéró – jelentette az *Agógos*. – Konvojbontáshoz felkészülni!

Jane előrement a motorházra, leugrott a hajó elé és tett néhány lépést. Az *Agógos* orrán összecsukódott a detektorrács. A kis fehér kocsi kifordult a konvoj elejéről és elgurult az *Urania* mellé.

A *Monoceros* még néhány percig száguldott Jane felé, aztán kikapcsolta gépeit, kikanyarodott a konvojból és egykettőre eltűnt a *Saurus* útjából.

Hosszas várakozás következett, amíg a *Saurus* most már egyedül száguldott a hajó felé. Jane az elejét az *Urania* alatt töltötte, aztán megjött apa és az egész tisztikar, s együtt átsétáltak a *Saurus*ra. Csak Wright, Whalley, Thornton, Shelton és Forbes hiányzott, nekik még dolguk van odaát.

– Távolság zéró-egy-zéró – olvasta le Jane.

– Leválasztást megkezdem – felelte Cartwright, és lenyomott néhány gombot. Aztán gyorsított és kormányozni kezdett jobbra.

Jane ekkor már fent ült a frontális megfigyelőállásban, onnan nézte, ahogy a *Saurus* eleje kifordul a két egymáshoz közeledő óriási közül, a gép törzse pedig tovább száguld előre, rajta a kétmillió tonnás teherrel. Még mindig Cartwright vezette, egyszerre mindkét részt, pedig már nem is egy irányba néztek. Aztán ők megálltak, és Cartwright csapatának nem volt más dolga, mint egyenesen haladni a *Saurus* törzsével, amíg a blokk pontosan oda nem simult az *Urania* mellé. Végül a *Saurus* megállt.

Beindították a térhajtóműveket, és az *Urania* megemelkedett. Jane boldogan nézte, ahogy az irdatlan reaktorblokkot milliméteres pontossággal beillesztik a milliónyi csatlakozóba. A kadétok beszaladtak a blokkba és hozzáláttak a szilárd rögzítéshez. Két bolygóórájuk fog rámenni, amíg az összes szelvényen végigmennek és minden rögzítőelemet a helyére kapcsolnak.

32.

Jane lemászott a *Saurus–1* frontális megfigyelőállásából, ahonnan a második blokk beillesztését végignézte. Lent egy lelket sem talált, mindenki elment már, a rendszereket lekapcsolták, mindkét *Saurus* végleg leállt. Majd szétszedik és elszállítják.

Végigsétált az üres vezérlőtermen és a kilengés starboard hármas külső megfigyelőfülkéjén át kilépett a szabadba. Hűvös volt a hajnal, bekapcsolta a ruhája fűtését. Lemászott és elindult az *Urania* felé.

Kész a hajója. Indulhat. Most mindenki alszik egyet, hosszú napjuk és éjszakájuk volt, aztán felszállnak. Az új blokkok üzemanyagát már orbitális pályán fogják berakodni.

Elérte az egyik zsilipet, kinyitotta, bezsilipelt a D szektorba és beszállt egy kocsiba. Elindult a gépház folyosóján és ásított egyet. Aztán még többet is, ahogy végighajtott a C és B szektorokon, és megérkezett az A-ba. Nem találkozott senkivel. Mindenki alszik. Az A szektor központi aulájában ott állt a fulgurit, amit Mr. Blacktől kaptak. Jóváhagyólag bólintott felé és bement a kajütjébe.

Az éjszaka jött még hír Young századosról, rendbe fog jönni. Miután ők elmennek és a konvojt is elszállítják, a helybeliek rendbe hozzák a völgyet, s pár nap múlva a fomikák is visszaköltözhetnek.

Egy hét múlva leszállnak a Terrán és átveszik az előléptetéseket. Aztán irány a Galaxis.

Tartalom

